

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Περιλαμβάνον γενικῶς ἀνεκδοτον ἀγιορειτικὴν κ.λ.π. ὕλην, οἷον ἀνεκδότους Ἀκολουθίας ἁγίων, Κανόνας παρακλητικούς καὶ μὴ, καὶ ἄλλα σοφὰ ἀποφθέγματα ἁγίων ἀνδρῶν παλαιότερων καὶ νεωτέρων, εὕρισκόμενα εἰς τοὺς Κώδικας τῶν ἱερῶν Μονῶν.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΥΠΟ
ΣΩΤΗΡΙΟΥ Ν. ΣΧΟΙΝΑ

ΕΤΟΣ Γ' 1938 - 39

1939
ΕΚΔΟΣΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ - ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑ
ΕΝ ΒΟΛΩ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ — — ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γιὰ τοῦτο καὶ μὲ δίκαιον
κῆπον καὶ περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομάζουσι ὄλοι.
(Καيسάριος Δαπόντες)

ΔΙΔΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ
ΜΟΝΑΧΟΣ - ΙΑΤΡΟΣ

Ἐν Βόλῳ
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ
1938

Διευθυντής - Ἰδιοκτήτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραῆ 47 ἐν Βόλῳ

Γ. ΕΤΟΣ

Διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου ἢ «Ἀγιορειτικῆ Βιβλιοθήκη» εἰσέρχεται εἰς τὸ γ' ἔτος τῆς ἐκδόσεώς της.

Τόσον εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν ὅσον καὶ εἰς τὰς προηγουμένας δὲν ἐξεδόθη ὁμοίον περιοδικὸν καὶ διὰ τοῦτο ἠγαπήθη ἀπὸ τὸν Θεὸν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ὕστερον. Τοῦτο μαρτυρεῖ ἡ συνεχὴς ζήτησις αὐτοῦ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Εἰς ἐποχὴν ὕλιστικὴν ὅπως ἡ ἰδική μας, καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι μισοῦν καὶ ἀποστρέφονται πᾶν τὸ μὴ ὕλικόν καὶ μὴ συλλαμβανόμενον μὲ τὰς αἰσθήσεις των, ἀποδιώκοντες δὲ μετ' ἀποτροπιασμοῦ, πᾶν τὸ εὐγενές, αὔλον καὶ ἀόρατον, πᾶν Θεῖον, καταντᾶ πλέον θαῦμα πῶς κατορθώνουν νὰ στηρίζουν τὴν ὑπαρξίν των ὅλα σχεδὸν τὰ θρησκευτικὰ περιοδικά, εὐγενῆ καὶ μορφωτικὰ κατὰ Χριστόν.

Δυστυχῶς ἡ πλειονότης ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, δὲν αἰσθανόμεθα πλέον τὴν ἀνάγκην τοῦ Σωτῆρός μας, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ὅτι μᾶς... προξενεῖ ἀκόμη ἐνόχλησιν τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματός Του. Ἀφιερώθημεν τελείως καὶ ἀπολύτως εἰς τὰς ἰδικὰς μας δυνάμεις καὶ ἐκεῖθεν προσπαθοῦμεν νὰ ἀρυσθῶμεν πᾶσαν ἡμῶν εὐτυχίαν.

Στηριχθέντες εἰς τὰς ἰδίας ἡμῶν δυνάμεις καὶ μὴ ἐπικαλεσθέντες τὴν ἀόρατον δύναμιν τοῦ πανισχύρου Θεοῦ, ἔχομεν πρὸς ἡμῶν ζωηρὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν πολέμων καὶ τῶν ἀνθρωποθυσιῶν.

Ὁ πρόσφατος Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος τοῦ 1914, ὅστις ἐσάρωσε τὰ πάντα καὶ ἔφερεν ἐπὶ τάπητος τὸ ἀγνωστον ἕως τότε οικονομικὸν πρόβλημα, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐξαφανισμὸν ἑκατομμυρίων ὀλοκλήρων ἀνθρωπίνων υπάρξεων, δὲν ἐσυνέτισε τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τὰ στραφῆ

και ζητήση ἀπὸ Ἐκείνων βοήθειαν και ἐνίσχυσιν, διότι ἐστηρίχθη και πάλιν εἰς τὰς ἰδίας της δυνάμεις και ὅτι αὐτὴ θὰ ἐπανάφερε τὴν εἰρήνην εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἀνευ ἄλλης τι- νὸς βοήθειας.

Ἦδη μετὰ βραχυτάτην περίο- δον εἰρήνης ἐξοπλιστικῆς και ἀ- φοῦ ἐξήντησαν ὅλας τὼν τὰς δυ- νάμεις οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς, συσχεπι- μανοὶ και ποιοῦντες σύμφωνα φιλί- ας, ὑποσχεθέντες πρὸς ἀλλήλους και πρὸς τοὺς κυβερνωμένους τῶν λαοῦς ὅτι ὅλα τὰ ἀκανθῶδη ἐθνικὰ των ζητήματα ἐλύθησαν και ὅτι τὸ φά- σμα τοῦ πολέμου ἐξηφανίσθη διὰ παντός, εὐρισκόμεθα δυστυχῶς και πάλιν εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ φοβερω- τέρου ἴσως τῶν προηγουμένων πο- λέμου, ὁ ὁποῖος τίς οἶδε ὅποια κρικῶδη ἀποτελέσματα μᾶς ἐπιφυ- λάσσει.

Εὐτυχῶς ὅτι ὁ Θεός, λυπούμενος ἀκόμη τὸν λαόν Του, διατηρεῖ ἐπὶ τῆς γῆς ἕνια πρόσωπα ἀνώτερα παντός κατωτέρου ὑπολογισμοῦ, ἄ- τινα συγκατοῦν τὴν πολεμικὴν ὁρ- μὴν ἄλλων τοιούτων, ἐπιθυμούντων, ἕνεκα φιλοδοξιῶν, νὰ καταστοῦν οἱ κυρίαρχοι τῆς γῆς.

Ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες ἄς δοξάζωμεν τὸν Θεόν, διότι μὲ ὄλην μας τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπ' Αὐτοῦ δὲν μᾶς ἐγκατέλειψε, οὔτε και φαί- νεται πῶς θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ. Αὐ- τὸς πάντοτε ἔστειλε διὰ τὴν Ἑλλά- δα Του ἱκανὰ και ἀξιόπιστα πρόσω- πα, τὰ ὁποῖα διόκησαν αὐτὴν συν- ετῶς και τὴν ὠδήγησαν πάντοτε εἰς τὸν προορισμόν της. Τὰ δύο ὅμως πρόσωπα, ἅτινα μᾶς ἔστειλε σήμε- ρον ἀναμφισβητήτως εἶναι ἱκανώ-

τερα. Εἶναι δὲ ἱκανώτερα καιὰ το- σοῦτον, ἐν ὅσῳ αἱ περιστάσεις εἶναι κρισιμώτεροι πάσης ἄλλης παρω- χημένης ἐποχῆς.

Τὸ πρόσωπα αὐτὰ εἶναι ὁ Σεπτὸς ἡμῶν Βασιλεὺς Γεώργιος και ὁ σώ- φρων, συνετὸς και ἀκάματος συν- εργάτης Του κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς. Οἱ δύο οὗτοι ἔσωσαν τὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγού- στου. Ἔχομεν δὲ τὴν ἀκράδαντον πίστιν εἰς αὐτοὺς ὅτι θὰ διατηρή- σουν πάντοτε τὴν Ἑλλάδα ἐν εἰρή- νῃ, ὄχι διότι αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς ἔχουν τὴν δύναμιν αὐτὴν, ἀλλὰ δι- ὅτι στηρίζουν τὰς ἐλπίδας των εἰς τὸν Θεόν και οὕστινας διακρίνει θεομὴ πρὸς Αὐτὸν πίστις.

Ὅφειλομεν λοιπὸν ἡμεῖς οἱ Ἕλ- ληνες νὰ ὑποβηθῶμεν Αὐτοὺς εἰς τὸ ἀκανθῶδες ἔργον των, τῆς δια- τηρήσεως τῆς εἰρήνης, ὑπακούοντες ἀπολύτως και πειθαρχοῦντες εἰς τοὺς νόμους τῆς πολιτείας, πρὸ παντός δὲ εἰς τοὺς νόμους τοῦ Εὐαγγελίου, διότι ἐκεῖ ὄθεν πηγάζει ἡ ἀπόλυτος ἐλευθερία, ἀπ' ἐκεῖ θὰ ἔλθῃ και ἡ πραγματικὴ και παντοτεινὴ εἰρήνη.

Θὰ ἦτο εὐχάριστον, ἂν ἀπεφασί- ζαμεν πλέον νὰ στραφῶμεν εἰς τὸν Δημιουργόν μας Θεόν και ἀπὸ Αὐ- τὸν νὰ ἐπιζητήσωμεν πᾶσαν ἡμῶν τὴν εὐτυχίαν και τὴν εἰρήνην, τὴν εἰρήνην βέβαια τὴν σωματικὴν και ἐθνικὴν, ἀλλὰ πρὸ παντός τὴν εἰ- ρήνην τῆς καρδίας μας και τῆς ψυ- χῆς μας, ἥτις εἶναι ὁ πρόδρομος τῆς αἰωνίας εἰρήνης και μακαριότητος.

Σ. Σ.

ΔΥΟ ΚΑΛΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΟΤΗΣ - ΙΑΤΡΟΣ
Ἰδρυτῆς τῆς «Ἀγιορείτικῆς Βιβλιοθήκης»

ΣΩΤΗΡΙΟΣ Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
ἘΞ ΑΓΙΑΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ
Διευθυντῆς και ἰδιοκτητῆς τῆς «Ἀγ. Βιβλιοθήκης»

ΙΩ. ΣΠΑΘΑΡΗ ΚΡΘΗΓΗΤΟΥ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΘΕΣΙΣ
ΚΑΙ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ ΤΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Ἵρος Θεοῦ κατάσκιον,
Παρθένε Παναγία
τοὺς ἐν τῷ ὄρει φύλαττε
ὡς ἡμῶν προστασία.

Ἡ εἰς μαστὸν ἀπολήγουσα ἱστορικὴ αὐτῆ χερσονήσος, ἐξικνουμένη διὰ τοῦ κώνου αὐτῆς εἰς ὕψος 1935 μέτρων ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, συνδέεται μετὰ τῆς ἠπείρου διὰ τοῦ ἰσθμοῦ, ὃν ἀνώρυσεν ὁ Ξέρξης πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ τρικυμιώδους ἀκρωτηρίου τοῦ Ἄθω. Εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ἰσθμοῦ ἀρχεται ἐξαιρομένη εἰς τὸ ὕψωμα τῆς μεγάλης Βίγλας, ὅπερ θεωρεῖται τὸ ὄριον τῆς ἀγιορειτικῆς πολιτείας καὶ ὁπόθεν ἀρχεται ἐπίπεδος ὄρασις, ὁ μέγας Ζυγός, ἐπεκτεινόμενος μέχρι τῶν ὄριων τῶν μονῶν τοῦ Κωνσταμονίου καὶ Ξηροποτάμου. Ἐκεῖθεν τὸ ἔδαφος διαμορφοῦται εἰς τελείως ὄρεινὴν διάπλασιν μὲ 2 κορυφάς, τὸ Κρουβούνη καὶ τὴν Τσύκαν, εἰς τὰς Β. κλιτῆς τῆς ὁποίας ἡ ἔδρα τοῦ Ἁγίου Ὄρους, Καρυαί, κατάφυτος καὶ περιρρομένη ὑπὸ πολλῶν ὑδάτων. Ἀπὸ τῶν Καρυῶν ἡ χερσονήσος ἀποβαίνει ἔτι μᾶλλον ἀπόκρημνος, βροίθουσα ἀτραπῶν, χασμάτων καὶ δρυμῶν συνηρεφῶν ἐκ πευκῶν καὶ λεπτοκαρυῶν μέχρι τοῦ σημείου, ὅπου ὑψοῦται ὑπερήφανος καὶ ἐπιβλητικὸς ὁ κῶνος τοῦ Ἄθω, ὁ στῦλος τρόπον τινὰ ὑποβαστάζων ὡς μυθολογικὸς Ἄτλας τὸν οὐρανόν, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν συνάπτει ἡ ἐπιπολάζουσα σχεδὸν πάντοτε νέφωσις. Ὁ Ἄθως θεωρεῖται ὡς κλάδος τῆς Κερκίνης (Μπέλες), ἔχει δὲ μῆκος περίπου 80 χιλιόμετρα καὶ πλάτος μέσον μεταξὺ 12.800 καὶ 21.500 μέτρων. Αἱ γεινιάζουσαι πρὸς ἀνατολὰς ἐν τῷ πελάγει νῆ-

σοι, Λῆμος, Ἰμβρος, Σαμοθράκη καὶ Θάσος ἀποτελοῦσι τοὺς κόκκους περιδεδριου τὸ ὄρειον στολίξει τὴν ἱερὰν ταύτην χερσονήσον, ἐν ἧ ἐτηρήθη ἀκεραία ἡ ὁρθόδοξος παρακαταθήκη, τὴν ὁποίαν διὰ μέσου τόσης συνδρομῆς ἀντιξῶν περιστάσεων διέσωσαν οἱ ὅσοι πατέρες ἀψηφοῦντες τοὺς ἀπόκτεινοντας τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένους βλάψαι. Ἐνομάσθη δὲ ὁ Ἄθως οὕτως, τῆς παλαιᾶς του ὀνομασίας φερομένης ὡς Ἀκτιῆς, ἀπὸ τοῦ γίγαντος Ἄθω, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐπετέθη τὸ ὄρος κατὰ τὴν Τιτανομαχίαν. Ἀπὸ τοῦ Ἄθω διεσώθη ἡ παροιμία «ὅτι σκιάζει τὰ νῶτα τῆς λημνίας Βοός» φαίνεται δὲ ὅτι αὐτὴ εὐχρηστεῖ ἐπὶ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀπὸ μακρὰν ἀκόμη ἠμποροῦν νὰ φθάσουν τοὺς κατωτέρους τῶν ἔνεκα τῆς ὑπεροχῆς τῶν, διότι καὶ ὁ Ἄθως ἔχων μέγιστον ὕψος ἠδύνατο περὶ τὸ δειλινὸν νὰ σχηματίσῃ σκιὰν ἣτις ἐξικνεῖτο μέχρι τοῦ ἀγάλματος τῆς λημνίας Βοός, ἂν καὶ τὸ ὄρος ἀπέχει 31 1)2 μίλια τῆς Λήμνου, ἴδια δὲ ἔφθαιγεν ἡ σκιά αὐτῆ μέχρι τῆς πόλεως Μυρίνης τῆς Λήμνου.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄθω ἐνομίζοντο μακρόβιοι ὡς ἀναφέρεται εἰς τὴν Ποικίλην Στοὰν τοῦ Αἰλιανοῦ περὶ Πλάτωνος· λέγεται δὲ ἐκεῖ ὅτι, ἐπειδὴ οἱ ἰατροὶ τὸν συνεβούλευσαν νὰ μετοικήσῃ ἐκ τῆς Ἀκαδημίας, ἣτις ἦτο τόπος ἀνθυγιεινός, εἰς τὸ Λύκειον, ὅτι ἀπήντησεν «ἀλλ' ἐγὼ τοῦλάχιστον οὔτε εἰς τὰ ἄκρα τοῦ Ἄθω θὰ μετενάστευον διὰ νὰ γίνω μακροβιώτερος»· ἐπιστεύετο δηλ. ὅτι ὁ Ἄθως καθιστᾷ μακροβίους τοὺς ἀνθρώπους καὶ δὴ οἱ Ἀκροῦθωοι.

Ἐλληνικὸς χαρακτήρ τοῦ Ἄθω
κατὰ τὴν ἀρχαιότητα

Αἱ ἐπὶ τῆς χερσονήσου ταύτης ἀκμάσασαι ἑλληνικαὶ πόλεις τοποθετοῦνται

μετὰ μεγάλης περισκέψεως καὶ ἐπιφυλάξεως, ὡς ἐκ τῶν γενομένων ἐλαχίστων ἀνασκαφῶν, τῶν ὁποίων τὸ πόρισμα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς φέρῃ εἰς ἀσφαλῆς περὶ τούτου συμπέρασμα.

Οὕτω λέγεται ὅτι ἡ Σάνη, κειμένη πλησίον τοῦ ἰσθμοῦ, ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τῆς λοιπῆς χερσονήσου δι' ἀνορύξεως αὐτοῦ, αἱ Κλεωναὶ ἐντοπίζονται πλησίον τῆς Μονῆς τοῦ Ξηροποτάμου, ἡ Θύσσοι μεταξὺ μονῶν Ζωγράφου καὶ Δοχειαρίου, οἱ δὲ Ἀκροῦθωοι παρὰ τὴν Λαύραν, ὅπου καὶ σφύζονται τὰ λείψανα τῆς ἀρχαίας πόλεως, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο ὡς ἄθεοι, ἐνῶ ἡ Χαράδρια ἔκειτο παρὰ τὸ Βατοπέδιον, ἡ Ὀλόφυξος, μεταξὺ τῶν Μονῶν Ἐσφιγμένου καὶ Χελανδαρίου, καὶ τὸ Διον εἰς τὴν χερσονήσον Στελαρίου. Κατὰ τὸν ἱστορικὸν δὲ Σκύλακα, πᾶσαι αἱ πόλεις αὗται ἦσαν ἑλληνικαὶ τὴν καταγωγὴν. Καθὼς παρακολουθοῦμεν τὴν ἀνέλιξιν τῆς ἱστορικῆς περιόδου, ἀπανθίζομεν ἐρευνῶντες πολλὰς ἱστορικὰς εἰδήσεις, σχετιζόμενας μὲ τὴν ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ δρασιν τῶν πόλεων τῆς ἀγιωνύμου χερσονήσου, αἵτινες δεικνύουσαι ἡμῖν τὴν ἐπίκαιρον θέσιν αὐτῆς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ θαλάσῃ τοῦ Αἰγαίου, φανερῶνουν αἶμα καὶ τὴν ἱερὰν τῆς σημασίαν ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἑλληνοῦ, διότι ὡς προμαχῶν τρόπον τινὰ ἀπέργε τὰς λυσσαλέας ἐφόδους τῶν ἀπὸ τῆς Ἀσίας βαρβάρων διὰ τῆς ἐκσπάσεως τῶν φυσικῶν στοιχείων ἐναντίον αὐτῶν. Μετὰ τὴν καταστολὴν τῆς ἰωνικῆς ἐπαναστάσεως, ὁ ὑπὸ τοῦ Δαρείου ἐξαποσταλὲς ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος Μαρδόνιος, κατέβαινε εἰς τὴν χώραν ταύτην διὰ τῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας, ὁ δὲ στόλος παρέλεε ἀκολουθῶν τὴν παραλίαν, ἀλλὰ περὶ τὸν Ἄθωνα ἐνέσκυψε τοιαύτη τρικυμία, ὥστε ἐναυάγησαν 300 πλοῖα

μετὰ 20000 ἀνδρῶν. Μετὰ 13 ἔτη ὁ Ξέρξης, ἀκολουθῶν τὴν ἰδίαν ὁδὸν καί, φοβούμενος τὸ πάθημα τοῦ Μαρδονίου, διέταξε τὴν ἀνούρησιν τοῦ ἰσθμοῦ, οἷ, ἔχνη μέχρι τῆς σήμερον ὁ πεπειραμένος ὀφθαλμὸς εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξακριβώσῃ ἐπὶ τόπου.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτου ὁ Ξέρξης, ἂν καὶ ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ὑπερίσθησις τῶν πλοίων, ἔδει νὰ διορῶξῃ γῆν στερεὴν μήκους 12 σταδίων, ὥστε νὰ δύνανται νὰ πλέωσι δύο τριήρεις παραλλήλως διὰ τοῦ ἰσθμοῦ. Διὰ τὴν διόρυξιν τοῦ ἰσθμοῦ μόνον οἱ Φοίνικες εἶχον μηχανικὴν πείραν διότι εἰς τὸ μέρος τοῦ ἰσθμοῦ, τὸ ὁποῖον τοῖς ἔτυχεν, ἔδωσαν τὴν ἀπαιτούμενην κλίσιν μὲ μεγαλύτερον πλάτος πρὸς τὰ ἄνω, στενωτέρου δὲ πρὸς τὰ κάτω, ἐνῶ οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ λοιποὶ, τηροῦντες τὴν αὐτὴν διάστασιν ἄνω καὶ κάτω, ἐβλεπον τὰ πλευρὰ αὐτοῦ κρημνιζόμενα καὶ τὸν κόπον διπλασιαζόμενον. Ἰχνη τῆς διώρυγος διεπίστωσε καὶ ὁ Ἄγγλος ἀρχαιολόγος καὶ ἑλληνιστῆς Λήκιος. Ἡ ἑλληνικὴ διάνοια, κατέφκησεν τὸ Ἅγιον Ὄρος μὲ τοὺς μουσολήπτους ὀρφικὸς συλλόγους, οἵτινες καταλαμβανόμενοι ὑπὸ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ προσεπάθειον ν' ἀνυψώσουν τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῶν γηϊνῶν διὰ τῶν ἐφικτῶν ἰδίων δυνάμεων καὶ κατὰ συνέπειαν ἀτελῶς νὰ ἐξομοιώσουν τὸν ἀνθρώπον πρὸς τὸ θεῖον διὰ μυστηριακῶν τελετῶν ἐν θιάσοις, οἵτινες ὁμως δὲν κατῶρθονόν ποτε ν' ἀποβάλωσι τὸ ὑλικὸν κάλυμμα, τὸ ὁποῖον πρὸ τοῦ πληρώματος τοῦ χρόνου ἐσκέπαζε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ὑλόφρονος ἀνθρωπότητος· αὐτοῦ δὲ ὁ ἑλληνικὸς νοῦς προοιωνίσθη τὴν μετέπειτα πραγματικὴν θέωσιν τοῦ ἀνθρώπου, εἰς σκηνώματα πάσης ἀρετῆς, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Δεινοκράτους, τοῦ σιγχομένου ἐκείνου τεχνίτου τοῦ Μεγ. Ἄλε-

ξάνδρου, ὅστις ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἠδύνατο ἐπαρκῶς νὰ παραστήσῃ τὸν διὰ τὰ μεγασπλήβολα σχέδιά του καὶ τὴν κατάκτησιν καὶ ἐκπολίτισιν τόσων χωρῶν ἐπιτυχίαν του, ὡς Θεὸν λατρευόμενον δορικτήτορα, εἰμὴ εἰκονίζων αὐτὸν διὰ τῆς μετασκευῆς τοῦ Ἄθω εἰς ἀγαλμα «τῆ μὲν ἀριστερᾷ χειρὶ περιλαμβάνοντα μυριάνδρον πόλιν οἰκουμένην, τῇ δὲ δεξιᾷ σπένδοντα ποταμοῦ θεῦμα δαφυλές, εἰς τὴν θάλασσαν ἀπορρέοντος».

Ἐποτύπωσις τῆς ἱερότητος τοῦ Ἁγίου Ὄρους

Τὸ ἁγιώνυμον ὄρος ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, διατηρῆσαν τὴν ἑλληνικὴν αὐτοῦ χροιάν, εὐλογον εἶναι ὅτι καὶ διαμνημονεύει διὰ μέσου τῶν αἰῶνων τὰς ἀναμνήσεις πολιτισμοῦ, ὅστις ἤκμασε πολὺ πρὸ τοῦ χριστιανικοῦ καὶ ὑπετέλλωσε τρόπον τινὰ τὴν προβαθμίδα, δι' ἧς εἰσῆλθεν ὁ χριστιανὸς εἰς τὰ ἄδυτα τῆς χριστιανικῆς ἀσκήσεως, ἃν καὶ πολὺ πρότερον αὐτὴ ἐθεραπεύθη ἐν Αἰγύπτῳ εἰς τὴν Νιτρίαν καὶ ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ εἰς τὸ ὄρος Λάτμον, τὸ καὶ εἰς Λάτρον μεταβαπτισθὲν διὰ τὴν ζέσιν, μεθ' ἧς ἠσκήτεον οἱ ἐπ' αὐτοῦ μοναχοί. Ἡ ἱερότης τοῦ (ἁγίου Ὄρους) Ἄθωνος ἀπ' αὐτῆς τῆς εἰδωλολατρικῆς ἐποχῆς προσεῖλκε πλῆθη λατρευτῶν, οἵονοι προαισθανομένων διὰ τῶν ὀργιαστικῶν τελετῶν τῶν θιάσων τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν μετέπειτα κλήρωσιν του εἰς τὴν χριστιανικὴν πολιτείαν καὶ τὴν καθοσίωσιν του εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν, ὃν μάτην ἐζητοῦν. Ὅσοι δὲ ὁ Ἄθως εἶχε θρησκευτικὸν χαρακτῆρα μαρτυροῦσι τὰ ἀνασκαπτόμενα εὐρήματα εἰς τὰς ἐπ' αὐτοῦ ἑλληνικὰς πόλεις, ὧν πολλὰ εἰς τὰς μονὰς ἀποκείμενα καὶ ἐνέχοντα ἀναθηματικὸν χαρακτῆρα, εἶναι ἀσφαλῆ κριτήρια οὐ μόνον περὶ τῆς σημασίας τοῦ Ἄθωνος,

ὡς ἱεροῦ προσκυνήματος τοῦ ἑλληνισμοῦ, εἰς ὃ προσέτρεχον ἐκ πάσης ἑλληνικῆς γῆς, ὡς εἰς πηγὴν ἰάσεων τῶν κατατροχουσῶν τὸν ἄνθρωπον ἀσθενειῶν, ἀλλὰ καὶ ἀψευδῆ τεκμήρια τῆς ἑλληνικότητος αὐτοῦ. Κατὰ τὴν χριστιανικὴν δὲ παράδοσιν, τὸ ἅγιον Ὄρος ἀνέκτησε μεγάλην σημασίαν, ἀφ' ἧς ὁ Κλήμης ἀποβιβασθεὶς εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ κληθέντα Κλήμεντος λιμένα, παρὰ τὴν Μονὴν Ἰβήρων, διέδωκε τὸν χριστιανισμὸν προσελκύσας πρῶτον τοὺς φοιβολήπτους θιάσους καὶ τὰς παρθένους τὰς ἀφιερωμένας εἰς τὴν Ἀρτεμιν, γεγονός, τὸ ὁποῖον ἀπομνημονεύει ἢ εἰς τὸ ὑπέρθυρον τῆς Τραπέζης τῆς Λαύρας παραστάσις, ἣτις εἰκονίζει τὴν Θεοτόκον ὡς κυρίαρχον ἐνθρονιζομένην ἐν τῷ εἰδωλεῖῳ μετὰ τῆς χάριτος τῆς ἀληθείας, ἐνῶ ἡ Ἀρτεμις, στρέφουσα τὴν ἡλακᾶτην περίλυπος, ἀπομακρύνεται ἐκείθεν τὴν παράδοσιν δὲ ταύτην ἰδίᾳ ὡς πρὸς τὰς παρθένους τὰς ἀφωσιωμένας εἰς τὴν Ἀρτεμιν φαίνεται ὅτι διασφύζει ἢ ὀνομασία Κερασιά, κατὰ σοφὴν ὄντως εἰκασίαν τοῦ ἐξηγητοῦ ὁσιωτάτου Ἀθαν. Λαυριώτου, παραφθαρῆσα ἐκ τοῦ Κορασιά (Κοράσια). Πολὺν πρότερον ἐπεσκέφη τὸ ἅγιον Ὄρος ἡ Θεοτόκος ὑπὸ περιστάσεις, τὰς ὁποίας θ' ἀφηγηθῶμεν ἀλλαχοῦ ὡς χρηζούσας μεγαλυτέρας προσοχῆς διὰ τὴν ἰδιάζουσαν σημασίαν, ἣν οἱ Ἁγιορεῖται ἀποδίδουσι εἰς τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην.

Παρὰ τοῖς Πελαγοῖς τὸ ὄρος τοῦτο ἐθεωρεῖτο ὡς διατελοῦν ὑπ' αὐτὴν τὴν προστασίαν τῆς Ἀρτέμιδος, κατείδωλον ὃν καὶ σεμνυόμενον καὶ διὰ τὸ περίπτερον ἱερὸν τῶν Διοσκουρῶν. Παρὰ τὰς Κλεωνὰς δὲ τοποθετουμένας παρὰ τὴν μονὴν τοῦ Ξηροποτάμου ὑπερθεῖν τῆς Δάφνης, ἔκειτο ἡ Βέμβινα, κατὰ Κοραῖν καλουμένη ἱερὰ ὑπὸ τοῦ Πλινίου. Ὁ

Στράβων ἀναγράφει ὅτι εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Ἄθωνος ἐβασίλευσεν ὁ Θορᾶς Θάμυρις, τῶν αὐτῶν ἐπιτηδευμάτων, ὧν καὶ ὁ Ὀρφεὺς. Καθ' ἃ καταφαίνεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ὑπῆρχον ἐν Ἄθωνι θίασοι ὄρφικοί, οἱ ὁποῖοι κατάγοντες τὴν σύστασιν τῶν ἀπὸ τῶν περὶ τὸν Ὄρφέα ἐκ Θοράκης, κατεγίνοντο εἰς ὀργιαστικὰς τελετάς, τείνοντες εἰς τὴν προσοικείωσιν τοῦ θεοῦ καὶ

τὴν μέχρις αὐτοῦ ὕψωσιν καὶ ὡς πρὸς τοῦτο προσεήμαινον τὸ μετὰ αἰῶνας ὄλους ἱερὸν τῆς ψυχῆς ἠσυχαστήριον, ἃν καὶ τὰ ὑλικά στοιχεῖα καὶ τὰς τῆς φύσεως δυνάμεις ἐθεώρουν ὡς ἀναγούσας εἰς τὴν τοῦ Δημιουργοῦ διαίσθησιν, χωρὶς νὰ γνωρίζουν τὴν θερμομυγὸν διὰ τῆς πιστευούσης καρδίας προσευχὴν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸ θέλημα Αὐτοῦ.

(Συνέχεια)

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ & ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝΟΥ ΤΗΝ 12 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Ποίημα ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

Ἄπεστάλη ἡμῖν πρὸς ἔκδοσιν τύποις παρὰ τοῦ μοναχοῦ Βενιαμὶν Λαυριώτου, ἐν τῷ Κελλίῳ Συμεῶν τοῦ Θεοδόχου, εὐρισκομένου περὶ τὸν Ἅγιον Νεῖλον.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν σίτους δ'· καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου

Ὅτε κατετρώθης τῷ γλυκεῖ, θέλει τῆς ἀγάπης τῆς θείας, Συμεῶν· ὅσοι· τότε κατεφρόνησας σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ γονέων ἀπέβριψας, τὴν σχέσιν θεόφρον· συγγενῶν προσπάθειαν, πλοῦτον καὶ δόξαν κενήν· ὅθεν νεκρωθεὶς τοῖς ἐν κόσμῳ, τὴν ἐν τῷ Χριστῷ κεκρυμμένην, ἔζησας ζωὴν ἀξιοθαύμαστε.

Ὅτε συνειδήσεως τῆς σῆς, πάτερ ἐπιμέλειαν ἔσχες, καὶ πάντα ἔ-

πραττες, ὅσα σοὶ ὑπέβαλλεν αὐτὴ μακάριε μελετῶν προσευχόμενος, πενθῶν καὶ νηστεύων· τότε φῶς οὐράνιον σὲ περιέλαμψεν, ὅπερ οὐρανοῦ εἰς τὸ ὕψος, ἔδειξε φωτὸς σοὶ νεφέλην, τὸν σὲ ὀδηγήσαντα μηνύοντα.

Ὅτε τῷ πατρὶ σου Συμεῶν, τῷ πνευματικῷ ὑπετάγης, καὶ ἅπαν φρόνημα, σοῦ καὶ ἅπην θέλημα τούτου ὑπέταξας· τότε ἄκραν ταπεινώσας, ἐπλούτησας πάτερ, καὶ ἐκ ταπεινώσεως θεῖαν διάκρισιν, εὖρες καὶ διόρασιν θεῖαν τὴν τῶν φαινομένων κτισμάτων, λόγους ἀποκρύφους ἐξετάζουσαν.

Ο τε ἀναβάσεις ἱεράς, ἐν τῇ σῇ καρδίᾳ διέθου, καὶ ἐκ δυνάμεως, μείζονα εἰς δυνάμιν πάτερ προέβηκας, τότε φῶς σε οὐράνιον, κατήστραφεν ὄλον, καὶ σοφίας χάρισμα, δέδωκε πλοῦσιον· ὅθεν οἱ πολλοὶ ἀγνοοῦντες, πόθεν ἡ τοσαύτη σοφία, ἔλεγον τὸ θαῦμα ἐκπληττόμενοι.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Οὐρανοῦ καὶ γῆς πανήγυρις γίνε-ται, ἐπὶ τῇ σῇ μνήμῃ Συμεῶν θεοδόξαστε· σήμερον γὰρ Ἄγγελοι πανηγυρίζουσι, καὶ πᾶσα ἡ ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσα Ἐκκλησία τῶν πρωτοτόκων, ἐν μέσῳ ἔχουσα τὸ πνεῦμά σου, ὀλολαμπές καὶ ὀλόφωτον, πανηγυρίζει δὲ καὶ ἡ ἐπὶ γῆς στρατευομένη Ἐκκλησία τῶν ὀρθοδόξων, ὡς ἀναφαίρετον πλοῦτον καὶ πολυτάλαντον θησαυρὸν κεκτημένη, τὰ θεόπνευστά σου συγγράμματα, ὧν καὶ ἡμᾶς μετασχεῖν τοῦ καρποῦ· ὅς ἐστιν ἡ ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, κατ' ἐνέργειαν κτῆσις τῆς θείας χάριτος· Χριστὸν ἐκδυσώπησον, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τὸν στίχον

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά

Αρμα τῶν ἀρετῶν, τέθριππον συσκευάσας, ἐπέβης τούτῳ πάτερ, καὶ εἰς ἀποκαλύψεις, Κυρίου ἀνεκλήλυθας.

Στιχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Κήρυξ τῆς νοεράς, οὐ προσευχῆς ἐδείχθη, κανὼν νήψεως θείας, ὄργανον τῆς σοφίας, καὶ σάλπιγξ τῆς θεώσεως.

Στιχ. Στόμαδικαίου ἀποστάζει σοφίαν.

Χάριν ὁμολογεῖ, σοὶ πᾶσα Ἐκκλησία, ὅτι διὰ σῶν λόγων, εἰς εὖ-

ρῆσιν τῆς θείας, χάριτος διεγείρεται.

Δόξα

Δόξα σοι ὦ Τριάς, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, ὅτι εἰς πάντα κόσμον, Συμεῶν τὸν σὸν παῖδα, σῇ χάριτι ἐδέξασας.

Καὶ νῦν

Ωπράγμα τὸ γλυκὺ, καὶ ἕνομα Μαρία, πρέσβευε τῷ Υἱῷ σου, μετὰ τοῦ σοῦ Ὁσίου, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν δούλων σου.

Εἶτα τὸ νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως

Θεῖαν ἔλλαμψιν, Συμεῶν Πάτερ, εἰσδεξάμενος ἐν τῇ ψυχῇ σου, φωστῆρ ἐν κόσμῳ εδείχθης λαμπρότατος, δισκαδάλων αὐτοῦ τὴν σκοτῆριν, καὶ πάντας πείθων ζητεῖν ἡν ἀπέλωσαν, χάριν Πνεύματος. Αὐτὸ ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ ἀπόλυσις

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους η' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Θεολόγων ὁ θίασος, καὶ ὁσίων ὁ δόμιλος, συναελθόντες σήμερον εὐφημήσωμεν, τὸν Συμεῶν τὸν πανόσιον, καὶ νέον ὑπάρχοντα, Θεολόγον ἀληθῶς, οὗτος γὰρ εἰσδεξάμενος, αἵτησιν ἀπασάν, τῆς Τριάδος ἐβρόντησε τῷ κόσμῳ, μυστικῆς Θεολογίας, τὰ ὑπὲρ ἔννοιαν δόγματα.

Τοῦ Πατρὸς τὸ φαλτήριον, τοῦ Υἱοῦ τερπνὸν κύμβαλον, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θεῖον ὄργανον, Τριάδος ὁ-

λης τὸν κήρυκα, τῶν ἀποκαλύψεων, τὸ πυξίον τὸ σεπτόν, μυστογράφον τῆς χάριτος· θεορρήμονα, εὐφημήσωμεν ἄσμασιν ἐνθέοις, Συμεῶν τὸν θεοφόρον, τῶν θεολόγων τὸ καύχημα.

Μέγα θαῦμα τῆς χάριτος, ἐπὶ σοὶ καὶ παράδοξον, Συμεῶν θεσπέσιε, ἐκτετέλεσθαι, σὺ γὰρ ὑπάρχων ἀμύητος, σοφίας τῆς ἔξωθεν, ἀνεδείχθης ἀληθῶς, θεολόγος θεόπνευστος καὶ διδάσκαλος, ἐγνωρίσθης θεόσοφος τῷ κόσμῳ, καὶ λαμπτήρ τῆς οἰκουμένης, τοῖς ἱεροῖς σου συγγράμμασιν.

Οὐρανὸς ὁ κατὰστερος, τοῖς ποιητοῖς χάρισμασιν, ὁ ἐκδιηγούμενος βροτοῖς ἅπασιν, χάριτος θείας μυστήρια, καὶ τρόπους ἐλλάμψεως, καὶ τὰ μέτρα ἀπλανῶς, καὶ βαθμοὺς τελειότητος θεοῖς ἄσμασι, παρὰ πάντων ἀξίως ἐπαινέσθω, Συμεῶν ὁ Θεολόγος, τῆς ἐκκλησίας τὸ ἡδυσμα.

Ἔτετρα προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παρθένου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! πῶς σε τὸ πνεῦμα Θεοῦ, Συμεῶν παμμακάριστε, προγινώσκον πόρρωθεν, ἐκ τοῦ κόσμου ἀφώρισεν, ἵνα πληρώσῃ, ἅπερ προῦρισε, καὶ τοῖς πλοῦσι οἰς αὐτοῦ χάρισμασι, καταγλαῖσαν σε, κόσμου παντός· ἔδειξε, θεολαμπῆ, λόγον ζωῆς ἔχοντα, φωστῆρα δοῖε.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! πῶς ἐν ὑστέροις καιροῖς, τὸ αὐτὸ πνεῦμα Ἅγιον, ὁ πάλαι ἐφώτισεν; Ἀποστόλους ἐν χάριτι, καὶ διδασκάλους κόσμῳ ἐποίησε, τοῦτο φωτίζει καὶ σὲ τρισόλβιε, καὶ ἰσαπόστολον, δαίκνυσι τοῖς πέρασιν καὶ ὁδηγόν, πολλῶν καὶ διδασκαλον θεοσοφώτατον.

Πάτερ Συμεῶν μακάριε, σὺ τὸν ὠραῖον Χριστόν, ἀγαπήσας θερμῶ-

τατα, ὀπίσω κατέδραμες, τῆς αὐτοῦ θείας χάριτος, ἕως οὗ ὄλον αὐτὸν εἰσηγάγες, ἐν τῇ ψυχῇ σου καὶ τῇ καρδίᾳ σου, εὐγε τοῦ πόθου σου, δι' οὗ ἔζης πάντοτε σὺ ἐν Χριστῷ, καὶ ἐν σοὶ ἀντίστροφα ἔζη ἐν σοὶ ὁ αὐτός.

Ανθρακι τῷ θεῷ δοῖε, χεῖλη προσάψας καὶ νῦν, ἡλλοιώθης τῷ πνεύματι, καὶ πῦρ ὄλος γέγονας, καὶ πυρίνους ἐνόησας, λόγους θεόφρον καὶ ἀνεκλήρυξας, καὶ τῇ χειρὶ σου τούτους συνέγραψας· οἷς οἱ προσέχοντες, πῦρ καὶ αὐτοὶ γίνονται καὶ μυστικῶς ἐν ψυχῇ λαμβάνουσι, θεῖαν ἀλλοίωσιν.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Επέλαμψε σήμερον τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς ἀστὴρ ἐώθινός, τοῦ θεολόγου Συμεῶν, ἡ σεβάσμιος πανήγυρις· δεῦτε οὖν οἱ τῶν λόγων αὐτοῦ ἔρασταί, εἰς ἐν συναελθόντες, θεολογικοῖς ὕμνοις αὐτὸν προσεῖπωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ μετὰ τὸν πρῶτον Ἰωάννην, καὶ τὸν δεῦτερον Θεολόγον Γρηγόριον, τρίτος ἀναφανείς Θεολόγος, καὶ ἐπιστήθιος· χαίροις ὁ τὸν νέον Ἰσραὴλ, καθάπερ στύλος πυρός, διὰ τῆς πρακτικῆς ἐργασίας τῶν ἐντολῶν, εἰς τὴν γῆν τῆς ἀπαθείας ὁδηγῶν ἀσφαλέστατα· χαίροις ὁ ὡπερ στύλος νεφέλης, διὰ τῆς πνευματικῆς θεωρίας, εἰς τὴν τελειότητα τὴν ἐνδεχομένην ἀνθρώποις ἀναβιβάζων, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκ πόθου τελούντων τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον ὁ αὐτός

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τέκνον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς Μονογενής, ὁ αὐτός ἐκ σοῦ τῆς Ἁγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς· φύσει Θεός ὁ-

πάρχων και φύσει γανόμενος ἀνθρώπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυχγύτως γνωριζόμενος· αὐτὸν ἰκέτευε σεμνῆ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν· τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 1 **Δ** και οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν θάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνᾶναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σὺντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν κλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῆ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε'. 16 **Δ** και ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστω. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου. Ὅτι τῆ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιστὴ αὐτῶν. Λήψεται

πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης· καὶ περιθήσεται κόρυφα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον δεινότητά· ὄξυνει δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονάς. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκκλικίσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωπίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχθοις Ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Δ'. 7 **Δ** και ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάγη σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήρη ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ βρομιασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλάσσει νοῦν ἀκακόν. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς, ἀρροστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονη-

ρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῆ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λίθην

Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Οὐρανίαν ὡς ἀληθῶς, ἔδει παρῆναι γλώσσαν, τοῖς ἐγκωμιάζουσιν βουλομένοις, Συμεῶν τὸν οὐράνιον ἀνθρώπον· οὗτος γὰρ διὰ τῆς ἐν πνεύματι θεωρίας, ἀμέσως ἐνωθεὶς τῷ κατὰ φύσιν Ἀγίῳ, ἅγιος κατὰ μέθεξιν γέγονε· τῷ πρώτῳ φωτὶ φῶς δεύτερον ἐχρημάτισε· καὶ τῷ κατ' οὐσίαν Θεῷ, θεὸς κατὰ χάριν γεγένηται· ὅθεν ἀγιοπρεπεῖς, φωτολαμπεῖς καὶ θεοειδεῖς, ἀποδοτέον αὐτῷ καὶ τοὺς ὕμνους, ἵνα πρεσβεύῃ ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ, ἀγιασθῆναι φωτισθῆναι καὶ θεωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Θεόσοφε πάτερ Συμεῶν, σὲ καθάρων εὐρύουσα δοχεῖον, ἢ παντουργὸς τοῦ Ἀγίου Πνεύματος χάρις, ἔλον ἑαυτῆ ἐπεσπάσατο καὶ τοὺς πνευματικὸς αὐτῆς νόμους, ὡς ἐν βίβλῳ, ἐν ταῖς πλαξὶ τῆς καρδίας σου, τῷ θείῳ φωτὶ διεχάραξεν· ὅθεν τὴν μὲν σὴν διάνοιαν, πηγὴν ἀνέδειξε πολυχέυμονα, ἀναστομοῦσα τῆς ὑψηλῆς γνώσεως τὰ νοήματα· τῆ δὲ γλώσσῃ σου, ὡς καλάμῳ χρησαμένη, τὰ τῆς νηπιτικῆς φιλοσοφίας καλλιγεγράφησε δόγματα, καὶ παρακκαταθήκηνη αὐτὰ, τῆ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ κατέλιπεν, Ὅσιε πάτερ ἁγιώτατε.

Ἦχος γ'.

Τίς μὴ δοξάσει, ἢ τίς μὴ ὡς ἁγίων σε τιμήσει, Συμεῶν θεοδίδακτε; σὲ γὰρ ἡ Ἁγία Τριάς, διὰ τῆς ἀ-

γιαστικῆς ἐδόξασέ σε χάριτος· σοῦ ὁ βίος ἅγιος, θαύμασι πολλοῖς θεόθεν κεκοσμημένος· τὸ τέλος σου ἅγιον, καὶ τὰ συγγράμματά σου λαμπρότερον σάλπιγγος, τὴν σὴν κηρύττουσιν ἀγιότητα. Ἄγιος οὖν ἀληθῶς ὑπάρχων, καὶ πρὸς Θεὸν πολλὴν ἔχων τὴν παρρησίαν, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου δοξαζόντων, τὸ σὸν ἅγιον ὄνομα.

Ἦχος δ'.

Κροτήσωμεν ἐν ἄσμασι σήμερον πιστοὶ, ἐπὶ τὴν θείαν μνήμην, τοῦ νέου θεολόγου Συμεῶν· οὗτος γὰρ τῶν αἰσθητῶν ἀφιστάμενος, εἰς ἑαυτὸν νοερῶς συναναστρέφη· συστραφεῖς, δὲ, προσευχὴν νοερὰν ἐπιλόυτησε, πλουτήσας δὲ ταύτην, τὸ εἶδεχθῆς προσωπεῖον τῶν παθῶν ἀπεκάθηρε, καθαρθεῖς δὲ, τὴν εἰρήνην τῶν λογισμῶν ἐκτήσατο, εἰρηνεύσας δὲ, ἐταπεινώθη· ταπεινωθεὶς δὲ, τῆς θείας ἀγάπης κατηξιώθη· ἀγαπήσας δὲ, θείαν μὲν ἔλλαμψιν ἐν τῷ νοῖ, ἐν δὲ τῇ καρδίᾳ, τὸν ἐνυπόστατον ἔλαβε τῆς θείας χάριτος φωτισμόν, ὅθεν ὡς παθῶν τὰ θεῖα, καὶ ἀσφαλῶς ταῦτα ἔμαθε, καὶ ὡς μαθὼν, ἀφθόνως ἐδίδαξε, καὶ τοῦ τῆς θεώσεως ὑπερφυοῦς δώρου ἡμῖν μετέδωκε, πρεσβεῦων ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος ε' αὐτὸς

Ανθρώπε τοῦ Θεοῦ, καὶ νέε Θεολόγε, καὶ ἄνερ ἐπιθυμιῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, οὐ τὸ ἀληθινὸν μάννα τὸν Χριστὸν, ἀνάως ἀναβλύζων, ἔχων ἐν καρδίᾳ σου, τὰς θεολογικὰς διδασκαλίας σου ἡμῖν παρέθηκας, ὡς μάννα πνευματικὸν καὶ οὐράνιον, τοῖς πᾶσι τὰ πάντα γινόμενον, κατὰ τὸ ἐν ἐρήμῳ πάλαι μάννα· δι' ὧν φωτίσεις τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν κατανούσ-

σεις, ἡδύνεις τὴν ψυχὴν· ἀκοὴν καταπλήτεις, διάνοιαν ἐξιστάς, καὶ τῆς γῆς καὶ τῶν γηίνων ταύτης μετατίθης, κόρον οὐκ ἐπάγεις, ἀλλὰ κινὸς ἀεὶ τοῖς ἀναγινώσκουσιν εὐρίσκουσαι· ὄντως διὰ στόματός σου, Πνεῦμα τὸ πανάγιον ἐλάλησε, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, ἦχος πλ. α'.

Τὸν ἄδυτον γνόφον τῆς ἐν πνεύματι θεωρίας εἰσελθὼν, Συμεὼν θεοδίδακτε, τὸν δι' ὑπερβολὴν φωτοχυσίας ὄντα ἀπρόσιτον, αὐτῷ τῷ μὴ ἰδεῖν μηδὲ γνῶναι, ἰδεῖν καὶ γνῶναι κτηξιώτης, τὸν ἐν αὐτῷ ὄντα ὑπεράγνωστον Θεὸν καὶ ἀόρατον· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ὄντως ἰδεῖν καὶ γνῶναι· ἔθεν αὐτὸν, ὡς οὐδὲν ὄντα τῷ πάντων ὑπερουσίας, δι' ἀφαιρέσεως καὶ ἀποφατικῆς θεολογίας ἐθεολόγησας, πάντων ἐξιστάμενος τῶν ὄντων, αἰσθητῶν καὶ νοητῶν, ἡδὴ δὲ καὶ σεαυτοῦ, καὶ ἐν μόνῳ τῷ Θεῷ ὧν· ὃν καθικέτευε, σωθῆναι τοὺς τὴν μνήμην σου γεραίροντας.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Μακχρίζομέν σε
Εἰς τὸν Στίχον.

Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις ὁ θεοφώτιστος νοῦς, θεολογίας, ὁ κανὼν ὁ εὐθύτατος, Τριάδος ὁ ἐννοήσας, βαθμοὺς καὶ μέτρα κελῶς, δευτέρου καὶ πρώτου τῆς θεότητος. Πατὴρ μὲν γὰρ αἷτιος, τοῦ Υἱοῦ ἀλλ' οὐ πρότερος, Υἱὸς δὲ πάλιν, ἐκ πατρὸς ἀλλ' οὐ δευτέρος· ὁμοούσιος, ἡ Τριάς γὰρ καὶ σύνθρονος, ἀβήρητος ἀκατάληπτος, συνάναρχος ἀτμητος, καὶ συναΐδιος ἕλη, Πατὴρ Υἱὸς Πνεῦμα Ἅγιον· ἦν νῦν ἐκδυώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Τὸ Στόμα μου λαλήσει σοφίαν

Χαίροις ὁ ἱερὸς γραμμικτεὺς τῆς ὑψηλῆς θεοσοφίας τοῦ πνεύματος, ταμεῖον τῶν θαυμάτων, τῶν μυστικῶν τοῦ Θεοῦ, γλῶσσα Ἐκκλησίας ἡ ἡδύλαλος, ὁ γνοὺς τὸ μυστήριον, ἀρπαγῆς τὸ ἀπόρρητον, μήκος καὶ πλάτος, βάθος ὕψος τῆς γνώσεως, ἀγιότητος, ἐκμαγεῖον δυσμίμητον, ἀγαλμα τὸ τῆς χάριτος, εἰκὼν Χριστοῦ ἔμφυχος, φωτὸς ἀπαύγασμα πρώτου, γόνου βροντῆς ὁ ἀπόγονος, Χριστὸν ἐκδυώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν.

Χαίροις τῶν ἀσκητῶν καλλονῆ, τῶν ἱερῶν, τὸ περίδοξον καύχημα, χαρίτων θείων ὁ οἶκος, τῶν ἀρετῶν θησαυρός, τῆς διπλῆς ἀγάπης ἐνδικαίτημα, πραότητος σκήνωμα, προσευχῆς ἐργαστήριον, τῆς θεωρίας, καὶ τῆς πράξεως τέμενος, ταπεινώσεως, τὸ τερπνὸν καταγώγιον, λύχνος τῆς διακρίσεως, ἀστὴρ διοράσεως, καὶ προοράσεως μέγας, Ἡλῖος λάμπων τὰ πέρατα, Χριστὸν ἐκδυώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε ἅπαντα τὰ πλήθη τῶν πιστῶν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ θεολόγου Συμεὼν συνελθόντα, εὐχαριστήριον αἶνον τῷ Θεῷ προσάξωμεν λέγοντες· δόξα τῇ περὶ ἡμᾶς φιλανθρωπία σου Κύριε, διτι τὸν αὐτὸν σου θεράποντα, τοῖς σοῖς πλουσίσις χάρισμασι κατηγλάϊσας, καὶ νέον θεολόγον καταστήσας, ἡμῖν φωστῆρα τοῦτον δέδωκας, εἰς φωτισμὸν τῶν ἐσκοτισμένων, δηγητῶν τῶν πεπλανημένων, ἀλείπτῃν τε τῶν μοναστῶν· καὶ κέντρον τῶν ἀμελούντων· δι' οὗ διδασκόμεθα ζητεῖν αἰεὶ, διὰ νοερά· ἐπιστροφῆς, ἐν ἑαυτοῖς γνω-

στῶς κτήσασθαι, τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ τὸν ἀβραβεῶνα ἐντεῦθεν λαβεῖν, τῆς τελείας ἐν οὐρανοῖς ἀπολαύσεως, ἧς καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον ὁ Θεὸς, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁ αὐτὸς

Ανύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβεῦσα σαρκὶ Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὼν ἱκετῶν παρακλήσεις δέχου πανάμωμε· ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμὸν τῶν πταισμάτων· νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Εἶτα τὸ νῦν ἀπολύεις καὶ τὸ τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον ζητεῖ εἰς τὸν μικρὸν ἑσπερινόν, ὃ ψάλλομεν δὲς· καὶ τὸ Θεότοκε, Παρθένε ἄπαξ· εἰ δὲ οὐκ ἔστιν Ἀγρυπνία, Θεοτοκίον ψάλλομεν Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν, οὕτω καὶ εἰς τὸ Θεὸς Κύριος.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Τὸ Θεὸς Κύριος καὶ τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ημῖν σου σοφὴ, Συμεὼν τελουφιλούντων σε τέκνων, τὸν νοῦν ἡμῶν κατηύγασε, καὶ καρδίαν πρὸς πλείονα, πόθον ἤγειρε, τῶν θεοπνεύστων σου λόγων, καὶ ἐθέρμανε, πρὸς ἦν ἐν τούτοις διδάσκεις, σαφῶς τελειότητα.

Δόξα, ὁμοιον.

Επέφανεν ἰδοῦ, Θεολόγου τοῦ νέου, ἡ εὐσημος ἡμῖν, καὶ σεβάσιμος μνήμη, ἐν ἡ ἀναμιμνήσκουσα, τὴν αὐτοῦ ἀγιότητα, μεγαλύνεται, ὑπὸ πιστῶν φιλεόρτων, καὶ κηρύττεται, ἐπ' ἐκκλησίας ὡς οὕσα, τοῖς πᾶσι σωτήριος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον ὁμοιον.

Παρθένος ἀληθῶς, πρὸ τοῦ τόκου Παρθένε, παρθένος ἀληθῶς, ἐν τῷ τόκῳ παρθένε, παρθένος ἀειπαρθένος, μετὰ τόκον διέμεινας· ἔθεν δέομαι, ὡς ἡγεμῶν τῶν παρθένων, παρθενεύειν με, νοῦ ψυχῆ σώματί τε, Παρθένε ἐνίσχυσον.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Καταπλήττει πάντα νοῦν, τὸ γεγονός, τὸ θαῦμα ἐν σοί, θεολόγε Συμεὼν, σὺ γὰρ ὠράθης ὑπὲρ γῆς, ἐν τῷ προσεύχεσθαι πᾶτερ τέσσαρας πῆχεις, ἱστάμενος σοφέ, ὡσπερ τις αὐλος, μετέωρος ποτε, Θεοῦ ὡς Ἄγγελος, φερῶν εἰσέτι τὸ γεῶδες, καὶ κάτω ἐρίθον τοῦ σώματος, ὃ οἶας δόξης, ἧς ἡξιώθης, θεοφόρε μακάριε.

Δόξα, ὁμοιον.

Θεολόγε θεωρέ, τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν, ὁμητὰ τῆς τριφεγγυός, μιᾶς θεότητος καὶ νῦν, δοξάζομέν σε τὸν δόξης ἀξιοθέντα, παρὰ τοῦ Πατρὸς, Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, οἶκος καὶ Ναός, θεῖος γενόμενος, τῆς παναγίας δοσε Τριάδος, ὁ μύστης ταύτης καὶ πρόμαχος, χαίροις οὖν κλέος, τὸ τῶν δόσιων, Συμεὼν θεοδόξαστε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον ὁμοιον.

Απειρόγαμε Ἀγνή, πῶς συλλαμβάνεις ἐν γαστρὶ, τῶν ἀπάντων τὴν πνοήν, περιλαμβάνοντα χερσί; φράσον ἡμῖν τὸν λόγον τοῦ Μυστηρίου σου· πανάλγηθός ἐστι, τοῦτο ὃ ἄνθρωπε, καὶ παῦσαι ἐρευνῶν, τὸ δυσθεώρητον, ὕψος καὶ βάθος, μήκος καὶ πλάτος, τῆς ἀπορρήτου λοχείας μου· νικᾷ γὰρ ὄντως, ἐννοίαν πᾶσαν, τῶν βροτῶν καὶ Ἄγγέλων.

Μετὰ τὸν πολυέλεον. Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Αρετῶν τὸν λειμῶνα περιελθὼν,
καὶ γραφῶν τῶν τοῦ πνεύματος
Συμεῶν, τὰ ἄνθη τὰ κάλλιστα, ἀπὸ
τούτων συνέλεξας, δίκην μελίσης
πάτερ, σοφῆς φιλοπόνου τε, καὶ ὡς
κηρίον πράξιν, ἐκτίσω ἐχέφρονα, ὡς
δὲ νεκταρῶδες, καὶ γλυκύτατον μέλι,
παμμάρκα ἐπλούτησας, θεωρίαν τὴν
ἔμπρακτον, θεοπτίας τὴν πρόξενον
πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πται-
σμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, ἡμῖν τοῖς
πόθῳ τιμῶσι, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, ὁμοιον.

Συγγραμμάτων ἡ βιβλος πάτερ σο-
φέ, ἱατρειὸν ὑπάρχει πνευματι-
κόν, ξύλον ζωῆς ἀφθαρτον, ἀμβροσία
τοῦ νέκταρος, τὸ ἔλαιον καὶ μέλι ἐκ
πέτρας τὰ βρέυσαντα, τοῦ Ἀερμῶν ἡ
δρόσος, τρυφῆς ὁ παράδεισος, τὸ ἀ-
μαλθείας κέρασ, τῶν ἁσμάτων τὸ ἄ-
σμα, τὸ θησαυροφυλάκιον, τῆς σοφίας
καὶ γνώσεως, διὰ τοῦτο δοῶμέν σοι
χάρισαι ἡμῖν νοητῶς, Θεολόγε, τού-
των τὰς ποιότητας, τοῖς μετὰ πόθου
τιμῶσι, τὴν ταύτης ἀνάγνωσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον

Ηλιόμορφον ἄρμα τὸ τοῦ Δαβὶδ,
πορφυρόστρωτος κλίνη τοῦ Σολο-
μῶν, τόμος θεοχάρακτος, Ἡσαίου καὶ
ἐμφυχος, σκηνὴ τοῦ Μωσέως, καὶ
τεῖχος ἀδάμαντος, οὐ τοῦ Ἀμμῶς ὑ-
πάρχεις, λυχνία χρυσήλατος, ἡ τοῦ
Ζαχαρίου, Δανιὴλ τε τὸ ἕρος, πυξίον
κροκόλευκον, Ἀβδακούμ καὶ τὸ ἕξο-
χον, προφητῶν περιήχημα, πρέσβευε
τῷ σφ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμά-
των, ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προ-
σκυνοῦσιν ἐν πίστει, Παρθένε τὸν τό-
κον σου.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ πρῶτον Ἀντίφω-
νον τοῦ δ'. ἤχου.

Τὸ Προκείμενον.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Στιχ. Τὴ ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ
περὶ πάντων.

Τὸ Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον δοσιακόν.

Ἦχος πλ. δόξα, ταῖς τοῦ σοῦ δόσιου.

Καὶ νῦν, ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στιχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ ἰ-
δίόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σου σήμερον,
θεολόγε Συμεῶν ἐορτάζομεν· οὐ
γὰρ τὸ πῦρ, ὃ ἤλθεν ὁ Χριστὸς βα-
λεῖν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν σῇ καρδίᾳ δε-
ξάμενος, ὁ πρῶτον πῆλινος ἀνδριάς,
πύρινος ὄλος γέγονας, ὡς πεπυρα-
κτωμένος σιδήρος· ὅθεν καὶ τὸ βαρὺ
τοῦ σώματός σου πάχος, μετεχαλκεύ-
θη τῷ θείῳ πυρί, πρὸς τὸ λεπτότερον
καὶ θεϊότερον, μετὰ δὲ τὸ θεῖον πῦρ
τῆς λεπτῆς αὔρας, τοῦ θείου φωτι-
σμοῦ ὁ νοῦς σου ἀξιωθεῖς, πολλὰ διε-
πόρθμευσε τοῦ κάλλους τεκμήρια·
ὅθεν καὶ τῷ ἱερουργεῖν, ὡς ἥλιος τοῖς
ὄρωσι ἐδείκνυστο· ὡ τοῦ θαύματος! οἷων
δωρεῶν ἀξιοῦται ἡ χοϊκὴ βροτῶν φύ-
σις· Χριστοῦ τῇ χάριτι, τοῦ σφίζοντος
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Ἦχος πλ. δόξα, ταῖς τοῦ σοῦ δόσιου.
Ἦχος πλ. δόξα, ταῖς τοῦ σοῦ δόσιου.
Ἦχος πλ. δόξα, ταῖς τοῦ σοῦ δόσιου.

Ἦχος πλ. δόξα, ταῖς τοῦ σοῦ δόσιου.
Ἦχος πλ. δόξα, ταῖς τοῦ σοῦ δόσιου.
Ἦχος πλ. δόξα, ταῖς τοῦ σοῦ δόσιου.

Ἦχος δ'. Ὡδὴ α'. Ἦχος Εἰρμῆς.

Ἦχος δ'. Ὡδὴ α'. Ἦχος Εἰρμῆς.
Ἦχος δ'. Ὡδὴ α'. Ἦχος Εἰρμῆς.
Ἦχος δ'. Ὡδὴ α'. Ἦχος Εἰρμῆς.

» ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων,
» καὶ ἕσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύ-
» ματα. δις

Υμῆσαι θαυλόμενος, τὰ μεγαλεῖα
σου Ἀχραντε. τοῦ λόγου μοι δώ-
ρησαι τὴν καλλιπέπειαν. Μήτηρ πέ-
λουσα, τοῦ μόνου Θεοῦ Λόγου, καὶ
λύσιν πρυτάνευσον τῶν ἐπταισμένων
μοι.

Μωσῆς ὁ θεόπνευστος, βάτον προ-
εἶδέ σε Δέσποινα, πυρὶ φλεγομέ-
νην μὲν μὴ καιομένην δέ, προπιστού-
μενος, τὸ ἐπὶ σοὶ Παρθένε, χωρέσας
ἐν μήτρᾳ σου πῦρ τῆς θεότητος.

Προφήτης ὁ ἔνθεος, ῥάβδον καὶ ῥί-
ζαν προέφησε Μαρία θεόνυμφε,
ὁ μεγαλόφωνος· ἡμεῖς δ' ἔφορον, τοῦ
Ἦχους σε καλοῦμεν, οἱ τρέφιμοι Δέ-
σποινα, νῦν καὶ προστάτιδα.

Εκ θείας ἀκήκοε, γῆ ὁ θεόπτης
Ἦχος πλ. δόξα, ταῖς τοῦ σοῦ δόσιου.
Ἦχος πλ. δόξα, ταῖς τοῦ σοῦ δόσιου.
Ἦχος πλ. δόξα, ταῖς τοῦ σοῦ δόσιου.

Ἦχος πλ. δόξα, ταῖς τοῦ σοῦ δόσιου.

Ἦχος πλ. δόξα, ταῖς τοῦ σοῦ δόσιου.

Ἦχος πλ. δόξα, ταῖς τοῦ σοῦ δόσιου.

Τοῦ Πνεύματος ὄργανον, ἀναδει-
χθεὶς ἱερώτατε, Συμεῶν καὶ χάρι-
τος, κιθάραν εὐηχον, κάμῃ ποιήσον,
τῆς χάριτος κιθάραν, ὅπως σου τὰς
χάριτας, μέλψω ἐν χάριτι.

Οπέφανε, βροντῇ ἡ οὐράνιος, σῆ-
μερον ἤχησε, τὰ βροντόφωνα, διδάγ-
ματα σοφίας, φωτίσθητε ἅπαντες, καὶ
ἐνωτίσθητε.

Νοεῖν σου τίς δύναται, τῆς θείας
γνώσεως πάνσοφε, ὕψος δυσανά-
βατον, βάθος ἀνεφικτον, δυσθεώρητον,
πλάτος καὶ μήκος ἅμα, ἧς περ κατή-

ξίωσαι, θεοειδέστατε.

Θεοτοκίον.

Στολὴ χρηματίσασα, τοῦ σαρκω-
θέντος βασιλῆος, Θεοῦ Λόγου πά-
ναγνε, τὴν θεοκόσμητον, ἣν ἀπώλεσα,
στολὴν χάριτος θείας, πάλιν με ἀμφί-
ασον, τῇ μεσιτεῖᾳ σου.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματῆλατῆν Φαραῶ.

Τριὰς Ἁγία καὶ Μονὰς Τρισήλιτε,
ἡ φωτουργία πηγῆ, ἐξ ἧς πᾶσα
δόσις, ἀγαθὴ κατέρχεται, φωτίσον
τὴν καρδίαν μου ἵνα μέλψω ἀξίως, τὸν
σὲ ὀρθῶς δογματίσαντα, καὶ θεολογή-
σαντα ἄριστα.

Πάντα τὰ βάθη τοῦ Ἁγίου Πνεύ-
ματος, ἐν θείῳ Πνεύματι, ἐρευνή-
σας πάτερ, τούτοις ὑποβρύχιος, οὐ γέ-
γονας ἀοίδιμοι, ἀλλ' εὐρῶν μαργαρί-
τας, πολυτιμήτους ἐξήγαγες, τῆς θεο-
λογίας τὰ δόγματα.

Εσοπτρον πάτερ διαυγὲς νεόσμι-
κτον, ἀπεργασάμενος, νοῦν καὶ
τὴν καρδίαν, θαψιλῶς εἰσέδεδεξαι, τὰς
ἀστραπὰς τοῦ πνεύματος, καὶ μακά-
ριος ὄφθης, ὅτι Θεὸν ἐν καρδίᾳ σου,
εἶδες ὡς αὐτὸς ἀπεφῆνατο.

Θεοτοκίον

Σὺ ὄφθης Κόρη ἀνδριάς θεόγλυ-
πτος, ἀγαλμα κτίσεως, θαῦμα
τῶν Ἀγγέλων, ἵνδαλμα παρόμοιον,
ἀρχικῆς ὡραιότητος, παναρμόνιος ὕ-
λη, τοῦ Λόγου τῆς σωματώσεως, καὶ
Θεοῦ ἀμίμητον μίμημα.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ἦχος γ'. ὁ Εἰρμῆς.

Τοὺς σοὺς ὕμολόγους Θεοτόκε,
» ὡς ζῶσα καὶ ἀφθονος πηγῆ, θί-
» ασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν
» στερέωσον, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου,
» στεφάνων δόξης ἀξίωσον. δις

Αλήθειαν κράζει σε Παρθένε, και γῆν τε ἐπίσης ποθητήν, ὁ ψαλμῶδης ἐν πνεύματι, ἡμεῖς δέ σου οἱ τρόφιμοι, προστάτιδα και θέποινα, τοῦ δε σοῦ κλήρου κηρύττομεν.

Θαιμᾶν ὁ προφήτης σε κηρύττει, Παρθένε ὁ θεὸς Ἀβδακούμ, και Ὅρος αἰνιττόμενος, τὸν ἀπὸ σοῦ τμηθέντα τε, λίθον ἀτμήτως Ἀχραντε, ὃν Δανιήλ προεώρακεν.

Ελαία κατάκαρπὸν σε ἔφη, ἐστῶσα ἐν οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, και κιθῶτον πανάχραντε. ὁ ψαλμῶδης ἐν πνεύματι, ἡμεῖς δέ σε τὴν ἔφορον, Σώτειρα πάντων κηρύττομεν.

Καλεῖ σε τὴν μόνην Θεοτόκον, και θρόνον Παρθένε ὑψηλόν, ὁ μεγαλοφωνότατος, και ἄλλος πύλην λέγει σε, ἡμεῖς δέ τῶν θαυμάτων σου, κατατρυφῶντες ὑμνοῦμέν σου.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Υπὴρξας ναδὸς ἡγιασμένος, Θεοῦ ὡσπερ θύτην καθαρὸν, τὸν νοῦν σου ἔχων ἅγιε, τὴν προσευχὴν ὡς θῦμα δέ, και ὡς θυσιαστήριον, τὴν εὐθυτάτην καρδίαν σου,

Μωσέως ὡς πάλαι ἐδοξάσθη, ἡ ὄψις συνόντως τῷ Θεῷ, οὕτω και σοῦ τὸ πρόσωπον, ἐν τοῖς ἀδύτοις μένοντος, θεῖω φωτὶ δεδόξασται, ὀλοαμπές ὡς ὁ ἥλιος.

Εφάνη ἐν χρόνοις τοῖς ἐσχάτοις, ἡ δὲ βίβλος σου πάτερ Συμεῶν, κλίμαξ ἡμᾶς ἀνάγουσα, ἐκ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια, και κώδων θεοκρότητος, τοὺς κοιμωμένους ἐγείρουσα.

Θεοτοκίον.

Ως κόσμος ἐν κόσμῳ ἀνεδείχθη, ὁ παμμέγιστος Κόρη ἐν σμικρῷ, τοῦ ἐξ οὐκ ὄντων ἅπαντα, τὸν κόσμον ὑ-

ποστήσαντός, κόσμῳ γὰρ ὁ ἀχώρητος, σοὶ χωρητὸς ὄλος γέγονε.

Ἄλλος. Οὐρανίας ἀψίδος

Χελιδῶν ἀνεδείχθη, σὺ ὠδικὴ πάνσοφε, διὰ τῆς σῆς βίβλου φωνοῦσα, και τὴν ἀνάκλησιν, τῆς θείας χάριτος, γλυκὴ ὡς ἔαρ δηλοῦσα, ἦν μετὰ τὸ βάπτισμα, φεῦ ἀπωλέσαμεν.

Σοὶ ἐσταύρωται κόσμος, ὃ Συμεῶν Ὅσιε, διὰ πρακτικῆς και οὐ πάτερ κόσμῳ ἐσταύρωσαι, λογιστικῶς τῷ νοῦ, διπλῆ Σταυροῦ γὰρ ἡ πράξις, ὡς πατέρες λέγουσι, τοῦτο οἱ ὄσιοι.

Ταῖς ἀκτίσι ταῖς θείαις, προσομιλῶν ὄσιε, αἷς περ φύσει πρόσεστι πάντων ἡ ἀποκάλυψις, τὰ πόρρω ἔδλεπες, ὡσπερ παρόντα τρισμάκαρ, και ὡς ἐνεστῶτα δέ, αὐθις τὰ μέλλοντα.

Θεοτοκίον.

Ως ὁ σκύλα εὐρίσκων, και θησαυρὸν τέρπεται, οὕτως εὐρηκῶς καγὼ Κόρη, σὸν θεῖον ὄνομα, και τὴν εἰκόνα σου, ὡς πολυτάλαντον πλοῦτον, χαίρω ὀνομάζων σε, και ἀσπαζόμενος.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους

Κάθισμα

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεῖς.

Τῶν μοναστῶν ὑπογραμμὸς και κοσμητῶν, τῶν ἀσκητῶν χεῖραγωγὸς και μιγάδων, παιδαγωγὸς και πάντων τὸ ἐντρέφημα, ὡφθης ἱερώτατε, Συμεῶν θεολόγε· ὅθεν και νῦν πρέσβευε, παρρησία τῷ Κτίστῃ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πίσται και στοργῆ, ἅει τιμώντων τὴν μνήμην σου Ὅσιε.

Δόξα, ὅμοιον.

Τῶν θεοφόρων εἰς και γνήσιος πέλων, τῶν θεολόγων εἰς και τρίτος ὑπάρχων, και τῶν ἐπίων εἰς και μέγας γέγονας, διὰ μετριότητος, δι' ἀγάπης

τελείας, Συμεῶν θεόσοφε, και καθάρσεως πάσης, και δι' αὐτῶν παντοίων ἀρετῶν, δι' ὧν ὑψίθης πρὸς Κύριον Ὅσιε.

Και νῦν, Θεοτοκίον ὅμοιον

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε . . .

Ὡδὴ δ'. ὁ Εἰρμός.

» Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν,
» τὴν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως
» σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ προφήτης Ἀβ-
» θακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε· δόξα
» τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κράζει σε Θεόνυμφε ὁ ψαλμῶδης, Μήτηρ και Σιών ὁ θεόπνευστος, ἀλλὰ και Μήτηρ, οὐσα πάντων τῶν πιστῶν, ἐπισκοπεῖς τὰ τέκνα σου, τὰ μετὰ αἰδοῦς σὲ δοξάζοντα.

Κλίνην και φορεῖόν σε Μήτηρ Θεοῦ, Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων προέφησεν, οἱ δὲ τοῦ κλήρου, σοῦ Παρθένε μονασταί, σκέπην ἅει και σώτειραν, και προστάτιδα πάντες σε κράζομεν.

Χεῖρα τεταμένην τε και κεφαλὴν, Ἰεζεκιήλ μεμαρτύρηκε, βιβλίον ἄλλος, τὴν Παρθένον και Ἀγνήν, ἡμεῖς δὲ Θεοτόκον σε, τὴν ἡμῶν προστάτιδα κράζομεν.

Πάλαι Ἦσυχίας σε τόμον καινόν, ὁ μεγαλοκήρυξ προέφησε, και Ζαχαρίας, σὲ λυχνίαν τοῦ Φωτός, ἐν ἡ Χριστὸς ἐσκίησσε, φῶς τὸ ἐκ φωτὸς Ἄειπάρθενε.

Τοῦ Ἁγίου, ὁ αὐτός

Νόμοις τοῦ Δεσπότη ὑπεῖκων σοφέ, ἐντολὰς ἀπάσας ἐπλήρωσας, ἐν αἷς και εὐρες, κεκρυμμένον τὸν Χριστόν, τὸν ταύτας ἐντειλάμενον, και αὐτοῦ τὴν χάριν ἐπλούτησας.

Γλῶσσα ἡ βρενθύουσα ῥητορικαῖς, τέχναις και μεθόδοις οὐ δύναται, ἐγκωμιάσαι τὰ χαρίσματα τὰ σά, ἃ ὑ-

πὲρ φύσιν εἴληφας, πάτερ Συμεῶν θεοδόξαστε.

Εὐρες τὸ δυσεύρετον πάλαι και νῦν, Ἐχρήμα Συμεῶν πάτερ ὄσιε, τὸ θεωθῆναι, και ἀρπάζεσθαι τὸν νοῦν, γῆθεν εἰς τὰ οὐράνια, ὃ τοῦ ξενηκούστου ἀκουσματος.

Θεοτοκίον.

Ρῆμασιν ἐπόμενοι Ἀχραντε οἷς, πᾶσαι γενεαὶ μακαρίζομεν, σὲ ὡς τεκοῦσαν, τὸν Μάκαριον Θεόν, τὸν μακαρίους δεῖξαντα νόας και βροτοῦς θεία χάριτι.

Ἄλλος. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Σὺ εὐρηκῶς, ἥλιον ἄλλον νοούμενον, ἐν καρδίᾳ, και ὀδοῦ χρησάμενος φωτὶ αὐτοῦ, ἐφθασας σοφέ, πνεύματος δυνάμει, εἰς ὄρη τὰ ὑπερκόσμια, και ἤκουσας και εἶδες, ἃ οὐκ ἔστιν ἀκοῦσαι, και ἰδεῖν ἐμπαθῆ τινα ἀνθρωπῶν.

Ο Ἰησοῦς, σοὶ μόνος ἦν ἀδολέσχημα, τρυφὴ γλώττης, καρδίας μελέτημα πνοῆ ζωῆ, φῶς και ἡδονή, γλυκυτάτη θερμῆ, φωτίζουσα τὴν διάνοιαν, εὐφραίνουσα καρδίαν, πυρπολοῦσα τὰ πάθη, και δακρύων πηγάζουσα ρεύματα.

Τί μοι χρυσός, τί μοι ὁ λίθος ὁ σάπφειρος, τί μοι τ' ἄλλα, βίου περισπούδαστα; ἐμοὶ τρυφή, δόξα και χάρα, τὰ θεόπνευστά σου, ὑπάρχει πάτερ συγγράμματα, ἐν οἷς τρυφῶ και φλεγόμενος ἐλύζω, ἐξ ὀμμάτων γλυκύτατα δάκρυα.

Θεοτοκίον.

Ω Μαριάμ, τὸ κοσμοπόθητον ὄνομα σοῦ Παρθένε, Θεοῦ μέσον ἔστηκας, και τῶν βροτῶν, και τὸν μὲν Θεόν, βροτὸν ἀπειργάσω, τοὺς δὲ βροτοὺς θεοὺς χάριτι, εὐχαριστοῦμεν Κόρη,

μεσιτεία σου ταύτη, δι' ἧς ἅπαντα κόσμον διέσωσας.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

ᾠδὴ ε'. ὁ Εἰρμὸς

» Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ
» δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε
» Παρθένη, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ
» πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον
» Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρί-
» αν θραβεύουσα.

Λαβὴς θεοῦ ἀνθρακος, ὑπάρχεις
παντευλόγητε, ἔτι καὶ Παρθέ-
νος γαλουχοῦσα, ὡς καὶ προφήτης,
Δέσποινα μὲν Ἄγνη, κατὰ Ἡσαΐου
τὴν φωνήν, ἔθεν σὲ δοξάζομεν, καὶ
πιστῶς μακαρίζομεν.

Παρέστης βασιλίσα, ἐκ δεξιῶν τοῦ
Κτίστου σου, τοῦ παμβασιλέως
Θεοτόκε, ὁ προφητᾶναξ Δαβὶδ ἐν
πνεύματι, ἔφη ὁ δὲ κληρὸς σου ἡμεῖς,
σῆ; πλουτοῦμεν χάριτος, σοῦ εὐρόντες
σε πρόμαχον.

Πλησίον σὲ ἔφησε καὶ Ἀδελφὴν
καὶ Νύμφην τε, Ἄσμη Θεοτόκε
τῶν Ἀσμάτων, αἱ δὲ Μοναὶ σου, λαμ-
προφοροῦσαι σεπτῶς, ἐν Ἄθῳ κο-
μοῦσι τῇ μορφῇ, τὰ εἰκονοστάσια, καὶ
κροτοῦσί σου ἄσματα.

Πηγὴν σε ἐσφράγιστον, καὶ κη-
πον κεκλεισμένον τε, βίβλος ἢ
αὐτὴ σε ὀνομάζει, οἱ δὲ τοῦ Ἄθῳ παν-
ευσεβεῖς Μονασταί, ἔφερον προστά-
τιδα φρουρόν, σκέπην καὶ μεσίτριαν,
σὲ καλοῦσι τὴν Δέσποιναν.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτὸς

Ἀγάπης κλιόμενος, πυρὶ μέσσην καρ-
δίαν σου, ὄλος σεαυτοῦ ὄλου ἐξ-
έστης, καὶ Θεῷ μόνῳ, ὄλω συγκέρα-
κας, τῷ ἡγαπημένῳ ὑπὸ σοῦ, ὡς ἐν
πνεῦμα γίνεσθαι, μετ' αὐτοῦ ἱερώτατε.

Ἰδοὺ νῦν ἀνέτειλε, τὸ φῶς τῆς θείας
χάριτος, ἰδοὺ ἀμβροσία ἢ τοῦ μάν-

να τοῦ ζωηρότου πᾶσι προτίθεται,
Συμεῶν ὁ ἐνθεὸς πατήρ, δεῦτε καὶ
τρυφήσατε, οἱ ζωῆς δρεγόμενοι.

Ρῆτόρων ἀνώτερος, ἀναδειχθεὶς τῷ
πνεύματι, τοὺς περὶ Θεὸν καὶ
θεῶν λόγους, καὶ ὑπολήψεις θεοπρε-
πέστατα, σὺ ἐθεολόγησας ἡμῖν, ἔθεν
νέος κέκλησαι, Θεολόγος φερώνυμε.

Θεοτοκίον

Ὡ μῆτερ ὀλόφωτε, φῶτος τοῦ
πρώτου φωτί σου, ψυχὴν μευ τὴν
ἄφωτον φωτί σου, ἵνα φῶς βλέπω πάλιν
τὸ πρώτιστον, ὃ ἐκ σοῦ ἐφώτισεν
ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν φωτίσασαν, τοῦτο
γὰρ φῶτος ἴδιον.

Ἄλλος. Ἴνα τί με ἀπόσω;

Ὡ πολλῆς παρρησίας, ἧς πρὸς τὸν
Δεσπότην ἀπάντων ἐπλούτησας,
σὺ γὰρ ὡσπερ φίλῳ, συναλάεις αὐτῷ
ἐν καρδίᾳ σου, καὶ ὡς πατρὶ τέκνον,
περιπλεκόμενος ἐφώνεις· Ἰησοῦ Ἰη-
σοῦ μου γλυκύτατε.

Θεοῦ γέγονας στόμα, ὡς τὸ θεῖον
λόγιον φάσκει μακάριε, σὺ γὰρ
ταῖς ἐνθέοις, διδαχαῖς σου καὶ λόγοις
ἐξήγαγες, ἀπὸ ἀναξίων, πολλοὺς τι-
μίους καὶ ἀξίους, οὐρανῶν βασιλείας
ἀνέδειξας.

Ὡς ἐξείπω τὸ μέγα, ἐπὶ σοὶ γενό-
μενον θαῦμα τῆς χάριτος; σὺ
γὰρ φῶς ὑπάρχων, φῶς ὄρων καὶ φωτὶ
συγγινόμενος, ἐν φωτὶ καὶ λέγεις, καὶ
ἐννοεῖς καὶ καλλιγράφεις, τὰ συγ-
γράμματα σοῦ τὰ φωτόμορφα.

Θεοτοκίον

Ἐχθρὸς Δέσποινα κόσμου, ἔχεις τῇ
θελήσει σου δυνάμιν οὐνδρομον,
ὡς τεκοῦσα μὲν, παντοδύναμον Λόγον
καὶ Κύριον, ἔθεν ἂν σοὶ μόνον, ἐμὲ θε-
λήσειας σωθῆναι, εὐχερῶς ἐγὼ Κόρη
σωθήσομαι.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

ᾠδὴ στ'. ὁ Εἰρμὸς

» Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον,
» τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες,
» τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας
» κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα,
» Θεὸν δοξάζοντες.

Θυγάτηρ πέλεις πανάμωμε, κατὰ
τὸν ψαλμῶδον Σολομώντά τε,
τοὺς θεοκήρυκας, μεμνηστευμένην
Παρθένον δέ, κατὰ τὸν θεηγόρον Δου-
κᾶν ἐν πνεύματι.

Ἰδοὺ ὁ Κύριος κάθηται, ἐπὶ νεφέλης
κουφῆς ἐν πνεύματι, ὁ μεγαλόφωνος,
βοᾷ προφήτης Θεόνυμφε, ἡμεῖς
δὲ μετ' Ἀγγέλου, χαῖρέ σοι κράζομεν.

Πυρὸς τε ὄρασις πέφυκας, καὶ θεᾶ
ὡς ἤλεκτρον πανάχραντε, ὡσπερ
ἐν πνεύματι, ὁ ἱερός μεμαρτύρηκε,
προφήτης τοῦ Ὑψίστου Ἁγίῳ Δέ-
σποινα.

Ἡμέρα νύξ καὶ ἀλλοίωσις, κατὰ
τὸν προφητᾶνακτα πέφυκας,
θεογεννήτρια, καὶ ἰλασμός τοῖς τιμῶ-
σί σου, τὸν θεῖον χαρακτήρα, καὶ σὲ
δοξάζουσι.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτὸς

Τὸν ποταμὸν τὸν ἀέναον, τὸν ἐκ
τῆς νοητῆς Ἐδέμ βλύζοντα, τῆς
θείας χάριτος, δεῦτε ἐν ὕμνοις τιμή-
σωμεν, καὶ τῆς ζωῆς τὰ ρεῖθρα, αὐ-
τοῦ τρυφήσωμεν.

Ὁ μετανοίας διδάσκαλος, ὁ κήρυξ
φωτισμοῦ τοῦ τῆς χάριτος, ὁ
ιερώτατος, νῦν Συμεῶν μακαρίζεται, ὁ
ζήσας ἐν τῷ κόσμῳ, ζῶν ἰσάγγελον.

Νικήσας σθένει τοῦ πνεύματος, καὶ
πόνους ἐγκρατείας καὶ δάκρυσι,
Συμεῶν ὄσει, πάθη ψυχῆς τε καὶ σώ-
ματος, εἰς τὸ τῆς ἀπαθείας ἄκρον
ἀνέδραμες.

Θεοτοκίον

Θεὸν ἀσπόρως συνέλαβες, Παρθένη
καὶ ἀκόπως ἐδάστασας, ἐν τῇ
κοιλίᾳ σου, ἀφθόρως δὲ τοῦτον ἔτεκες,
ὦ τριπλοῦ τεραστίου, τίς οὐκ ἐξίστα-
ται;

Ἄλλος. Τὴν δέποιον ἐκχῶ

Τοῦ πνεύματος, θείαν χάριν ὄσει,
ἐν καρδίᾳ ὡς πηγὴν κεκτημέ-
νος, καὶ ὕδωρ ζῶν, καὶ ἀλλόμενον πά-
τερ, θεοσοφίας ἐξέβλυσαςνάματα, καὶ
αὐλακας τὰς ψυχικάς, τηκομένας τῷ
δίφει ἐμέθυσας.

Ἐδόθη σοι, καὶ θαυμάτων δύναμις,
καὶ ἰάσεων ἢ χάρις ὦ πάτερ·
ἵνα μηδέν, ὑστερῆς τῶν ἁγίων, ἔθεν
καὶ ζῶν καὶ θανῶν ἀπετέλεσας, θαυ-
μάσια πολλά σοφέ, καὶ ἰάσεις δυνά-
μει τοῦ πνεύματος.

Ἐξίσταντο, οἱ λαοὶ ἀκούοντες, τὴν
σοφίαν τῶν ὁσίων λόγων ὦ πάτερ,
καὶ ὡς ποτέ, Ἰουδαῖοι ἐβῶν, περὶ
Χριστοῦ οὕτως οὗτοι ἐκραυγάζον, ἢ
χάρις λόγων ἢ πολλή, καὶ σοφία αὐ-
τῷ πόθεν δέδοται;

Θεοτοκίον

Ἀγκάλας σου, καὶ μαστοῦς ὦ
Δέσποινα, τῷ Υἱῷ σου μεσιτεύ-
ουσα δεῖξον, μίξον τοῖς σοῖς, τὰ ἐκαί-
νου Παρθένη, σταυρὸν καὶ λόγχην καὶ
ἦλοις καὶ κάλαμον, καὶ οὕτως ἰλέω-
σαι αὐτόν, ἐφ' ἡμῖν τοῖς πολλὰ ἀ-
μαρτήσασι.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην

Κοντάκιον

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένης σήμερον

Τῷ φωτὶ λαμπόμενος, τῷ τρισηλίῳ
θεόφρον, Θεολόγος γέγονας, τῆς
ὑπερθέου Τριάδος· ἄνωθεν, σοφίαν
λόγων καταπλουτήσας· ἐβλυσας,
θεοσοφίας ἐνθεᾶ ρεῖθρα, ἐξ ὧν πύ-

νοντες δοῶμεν, χαίροις τρισμάκαρ, Συμεῶν ὄσιε.

Ὁ Οἶκος

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ πρόφην τὸς ἄλιεις καὶ ἀγραμμάτους σοφίαν, καὶ ῥήτορας καὶ θεολόγους αὐτοὺς ἀναδείξαν, τοῦτο καὶ ἐν τοῖς ὑστέροις καιροῖς τῆ καθαρᾶ σου ψυχῇ ἐνοικῆσαν, Συμεῶν ἀγιώτατε, ῥήτορα ῥητόρων, καὶ λογίων λογιώτατον, καὶ θεολόγον σε πάνσοφον, τὸν ἀμαθῆ καὶ ἄσοφον ἀπειργάσατο, καλλιγραφοῦντα, καὶ θαυμαστῶς ἐκτιθέμενον, τὰ δόγματα τῆς ὑπερφουδῆς θεολογίας, καὶ τὰ μυστήρια τοῦ θείου φωτός· καὶ τὰς ἐν τῇ ψυχῇ μυστικῶς γενομένας διαφόρους ἐνεργείας, τῆς θείας χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ὧν καὶ ἡμεῖς τῆς ἀναγνώσεως ἀπολαύοντες, σὲ μακαρίζομεν ἀξιωμακάριστε πάτερ, ὡς ὑπερφυᾶ καὶ οὐράνιον ἄνθρωπον· καὶ τὴν ἁγίαν ἐσπέρτην σου μετὰ πόθου ἐκτελοῦντες, δμοφῶνως δοῶμέν σοι. Χαίροις τρισμάκαρ Συμεῶν ὄσιε.

Τῇ IB' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμιῶν Συμεῶν τοῦ νέου Θεολόγου, μετταθεῖσαν ἐκ τῆς ιβ' τοῦ Μαρτίου μηνός, καθ' ἣν καὶ ἐκοιμήθη, διὰ τὸ συμπίπτειν πάντοτε ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ἡ ἁγία καὶ μεγάλη τεσσαρακοστή.

Στίχοι

Πρόφην μὲν εἶχες γλῶτταν ἀντὶ τῆς βίβλου.

Γλώττης δὲ ἀντί, σὴν ἔχεις ἤδη βίβλον.

Βῆς δύο καιδεκάτη Συμεῶν πόλον ἄστερόβεντα.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Συναξαριστοῦ:

Ὡδή ζ'. ὁ Εἰρμός.

» Ὀὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτήσει οἱ
» θεόφρονες, παρὰ τὸν Κτίσαντα,
» ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πα-
» τήσαντες, χαίροντες ἐφαλλον, ὑπε-
» ρύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος,
» καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. δις

Παντευλόγητε, τὴν γῆν ἢ οὐρανῶ-
σασα, τῷ θείῳ τόκῳ σου, διὸ κα-
λῆ Οὐρανός, κατὰ τὸν θεόπνευστον,
Δαβιδ τὸν λέγοντα· ὅτι Κύριος, ἐξ οὐ-
ρανοῦ ἐπέβλεψεν, ὁ ἄξι εὐλογημένος.

Εκ σοῦ Ἄχραντε, ὁ ἥλιος ἀνέτει-
λε, Χριστὸς ὁ Κύριος Ἀνατολή
δὲ οὐκοῦν, καλεῖ σε ἐν πνεύματι, καὶ
Δύσειν πάλιν αὐτός, ὁ θεόπνευστος, ἡ-
μεῖς δὲ Θεοτόκον σε, τὴν ἄξι εὐλογη-
μένην.

Τὰ ὀρμήματα, τοῦ ποταμοῦ εὐφραΐ-
νουσι, πόλιν τὴν ἔμψυχον, Θεοῦ
τοῦ ζῶντος Ἄγνη, διὸ περ καὶ ἥλιος,
καὶ πόλις εἶ τοῦ Θεοῦ, ὑπερύμνητε,
ὡς ὁ Δαβιδ προεῖρηται, ὁ προπάτωρ
σου Παρθένε.

Τόπον λέγει σε, ὁ Ἰακώβ καὶ κλί-
μακα, καὶ πλίνθον ἕτερος, οἱ δὲ
τοῦ σοῦ φοιτηταί, τοῦ κλήρου Πανά-
χραντε, λιμένα εὐδίου, καὶ ὑπέρμαχον,
καὶ σωτηρίας πρόξενον, καὶ ἀντίληψιν
καὶ σκέπην.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Εξεχύθη σου, ἡ χάρις ἐν τοῖς χεί-
λεσι, πλουσία ἀνωθεν, ὡ ἱερὲ Συ-
μεῶν, καὶ χῶμα καρδίας σοι, ὡς ἄμ-
μος δέδοται, ἢ θαλάσσιος, παρὰ τοῦ
σὲ σοφίσαντος, ὡς ποτὲ τῷ Σολομῶντι.

Ο πολύφωτος, καὶ πάγχρυσος τῆς
Ὁχάριτος, καὶ λαμπρὸς ἥλιος, τῆς
Ἐκκλησίας Χριστοῦ, σεπτὸν διαρχό-
μενος, ἅπαν στερέωμα, καὶ τῆς νήψε-
ως, ἀυγάζων ταῖς ἐλλάμψεσι, Συμεῶν
ἀνευφημείσῳ.

Λογιώτατος, λογίων θεοδίδακτος,
καὶ πνευματέμφορος, σὺ Θεολόγος
Χριστοῦ, ἐδείχθης τοῖς πέρασι, Συμε-
ῶν ὄσιε, ἐπιστήθιος δεύτερος καὶ
Γρηγόριος, ὁ πυρίπνευτος Θεολόγος.

Θεοτοκίον.

Ο πυρίμορφος θρόνος καὶ φλογε-
ρώτατος, Χριστοῦ παντάνακτος,
ὁ ὑψηλὸς οὐρανός, ἐκ πάσης ἀφέσεως,
καὶ προσπαθείας με, ἐλευθέρωσον,
τῆς χαμαιζήλου σχέσεως, Ἄειπάρ-
θενε Μαρία.

Ἄλλες. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Α μνησίκακος ὠφθης, Χριστομίμη-
τος ἕλος καὶ γαληνότατος, τοῦς
γὰρ ἐχθρούς σου Πάτερ, τοῦς σὲ
κτείνειν ζητοῦντας, εὐεργέτις ἐκίστο-
τε· ἕως φίλους αὐτούς, ταῖς δωρεαῖς
ἐποίησις.

Σὺ τὴν κλειδα πλουτήσας, τῶν
Σγραφῶν τὴν τοῦ Πνεύματος Ὅσιε,
ὀπότ' ἐβούλου Πάτερ, διήνοιγες ἀκί-
πως, καὶ τῷ λόγῳ ἐδείκνυες, τὸν θη-
σαυρὸν τῶν Γραφῶν, τὸν ἀποκεκρυμ-
μένον.

Σὺ καθάρας τὸ σῶμα, ἐμπαθείας
Στρισμάκαρ ἠδουπαθείας τε, ψυχὴν
ἐλευθερώσας, καὶ νοῦν τῆς προσπα-
θείας, νεκρὸς γέγονας σώματι, καὶ
πρὸ θανάτου σαρκός, τῷ πνεύματι ἀ-
νέστης.

Θεοτοκίον.

Θεῶν ἀπαυγασμάτων, ἀνεξάντλη-
τος κρήνη, σὺ Κόρη γέγονας,
βυθῶν τῶν ἀποκρύφων, τῆς ἀκαταλη-
φίας, τοῦ Θεοῦ ἢ φανέρωσις, ὁ νοηθεῖς
τῷ Θεῷ, σκοπὸς πρὸ τῶν αἰώνων.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ὡδή η'. ὁ Εἰρμός.

» Παιδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ
» τόκος τῆς Θεοτόκου δισώσατο,

» τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνε-
» γούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν,
» ἐγείρει φάλλειν σοι· τὸν Κύριον ὁ-
» μνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερψοῦτε εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας. δις

Σὲ ἐν γυναιξίν εὐλογημένην, Λου-
κάς ἐν Ἁγίῳ ἔφη Πνεύματι, πό-
κον δὲ θεόδροσον, Θεοτόκε πάναγνε,
ὁ Γεδεὼν προεῖδέ σε, καὶ ὁ Δαβιδ εἰ-
κλεινοί, προφήται τοῦ Υἱοῦ σου Παρ-
θένε, ὃν ὑπερψοῦμεν. εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Α ὕθις Μαριάμ ὁ θεηγόρος, Λουκάς
ὁ αὐτὸς καὶ Μακαρίαν σε, ἔφη
ὁ δ' Ἀρχάγγελος, τὸ Χαῖρέ σοι προ-
εῖρηκε, ὃς ἐκ Θεοῦ παρέστη σοι, ἀπ'
οὐρανοῦ καταπτὰς, ὁ ἡεῖος Γαβριήλ
Θεοτόκε, ὁ τῶν Μυστηρίων, διάκονος
τῶν θείων.

Σὲ τὴν Θεοτόκον καὶ Παρθένον
προφήται οἱ θεηγόροι προκα-
τήγγειλαν, οὗτοι γὰρ ἐν πνεύματι, σὲ
προεωράκασι, Θεοῦ καὶ προεῖρήκασι,
τοῖς πᾶσιν Ἄχραντε, τὰ σοὶ παρὰ
Θεοῦ μεγαλεῖα, καὶ τὸν ἐν ὑστέροις,
καιροῖς ἐκ σοῦ τεχθέντα.

Α πείρα ὑπάρχει σου Παρθένε, καὶ
πλήρη τὰ μεγαλεῖα καὶ ἐξαίσια,
σοῦ καὶ τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ εἰ δοῦ-
λοι σου, εἰ γνήσιοί σου Δέσποινα πολ-
λὰ σοὶ ἐπλεξάν, ἐγκώμια καὶ ὕμνους
καὶ λόγους, καὶ πρὸς τὸν Υἱόν σου,
τὸν μόνον Θεὸν Λόγον.

Τοῦ ἁγίου, ὁ αὐτός

Γέγονας νοούμενος παμμάκαρ, παρά-
δεισος ἐν Ἐδέμ ὁ θεοφύτευτος,
ἔχων στελεχούμενον, τὸν Χριστὸν ἐν
μέσῳ σου, ὡς ξύλον ζωῆς Ὅσιε, θάλλ-
λον γλυκύκαρπον, κυκλόθεν δὲ ὡς δέν-
δρα κομῶντα, καρποῖς τε καὶ φύλ-
λοις, τὰς ἀρετὰς ἀπάσας.

Ομοιος ἐγένου τῷ ἐμπόρῳ, ὃς εἶπε Χριστὸς Συμεῶν Ὅσοι, οὐ γὰρ ἂ ἐκέκτησο, ἅπαντα ἐπώλησας, καὶ μαργαρίτην ἔλαβες, τὸν πολυτίμητον, ὃν ἔκρυψας ἐντὸς τῆς καρδίας, καὶ ἠγαλλιάσω, ἀρρήτως ἐπὶ τούτῳ.

Νέος οὐρανὸς πάτερ ὠράθη, τὸν Κύριον ὡσπερ ἥλιον παμμέγιστον, Συμεῶν θεόσοφε, ἔχων ἐν τοῖς στέρνοις σου, ὡς δὲ σελήνην πάμφωτον, ἀργυραυγίζουσαν, τὴν χάριν τὴν τοῦ Πνεύματος κτήσας, καὶ ὡς φαίδρα ἄστρα, σεπτὰ συγγράμματά σου.

Θεοτοκίον

Αγιον Ἀγίων ὡς τεκοῦσα, ἀγίοις ἀεὶ τὸν ἐπαναπαυόμενον, καὶ ὡς μόνη στήρασα, κατ' ἐχθρῶν τὸ τρέπαιον, τῶν ἀοράτων Πάναγνε, τὸν νοῦν φυλάξασα, ἀνώτερον ἐννοίας ἀτόπου, καλῆ παρὰ πάντων, δικαίως Παναγία.

Ἄλλος. Ἐπταπλασίως κάμινον

Ερωτας θείους ἐσχηκας, ἐν καρδίᾳ σου ἅγιε, οἱ εἰσὶ τοῦ Κτίστου, φῶς τὸ ἀνεκλάλητον, ἐντεῦθεν θεόληπτος, καὶ ἐνθους ὄλος γέγονας, ὄλος ἐνδημῶν, τῷ ὑπὸ σοῦ ἐρωμένῳ, καὶ πάθη πάσχων θείας, κατοχῆς καὶ βακχείας, καὶ διὰ στίχων ὕμνους, ἐρωτικῶς συγγράφων.

Τριαδικῶς κατώπτεισας, τὴν Τριάδα τὴν ἄκτιστον, νοῦν λόγον καὶ πνεῦμα, νοὶ λόγῳ πνεύματι, Μονάδα δὲ αὐθίς τε, μοναδικῶς ἀνύμνησας, ἐνώσας εἰς ἓν, τὸν νοῦν σου λόγον καὶ πνεῦμα, καὶ φύσει μὲν ἐγένου, τοῦ Θεοῦ κατ' εἰκόνα, τῇ γνώμῃ δὲ ἐδείχθη, καθ' ὁμοίωσιν πάτερ.

Εἰς τὸ τῆς ταπεινώσεως, Συμεῶν βάθος ἐφθασας, ἦν αὐτὸ τὸ πνεῦμα, ἔκτισεν ἐν σπλάγχνοις σου. Ἐντεῦ-

θεν ἤξιώσασαι, εἰς ὕψος τελειότητος, ἀνελεῖν σοφέ, ὡς ἐφικτὸν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ πνεύματος πλησθῆναι, χαρισμάτων ποικίλων, καὶ Ἄγγελον φανῆναι, ὡς αὐλον ἐν ὕλῃ.

Θεοτοκίον

Νύξ με συνέσχε πάντοθεν, ἁμαρτίας τὸν δειλαιον, φωτισμὸν γὰρ εἶναι, τὴν τρυφήν ὑπέλαθον, ἐντεῦθεν ἠλλοίωμαι, τὴν οὐ καλὴν ἠλλοίωσιν, εἰς τὰς σκοτεινάς, καταφερόμενος πράξεις, τὸ φῶς ἢ τετοκυῖα, φῶτισόν με παρθένε, καὶ θεία ἠλλοιώσει, ἠλλοιώσόν με ὄλον.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς

Ὡδὴ θ'. ὁ Εἰρμός.

» **Α**πας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος πανηγυρίζετω δέ, αὐλῶν Νόων, φύσις γεραίρουσα, τὰ ἱερά θαυμάσια τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω, χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνή ἀειπάρθενε.

Απας γηγενῆς, θαυμάζει γηθόμενος τὰ μεγαλεῖά σου, Μητέρα Ἀειπάρθενε, καὶ τῶν θαυμάτων σου τὸ ἀπέραντον, τὴν δὲ σεπτὴν εἰκόνα σου καὶ χαριτόδωτον, μεγαλύνει, τῶν Ἀγγέλων τάγματα, καὶ θρωτῶν φιλεόρτων συστήματα.

Αγεί εορτὴν, Παρθένε ἢ ποίμνη σου, ἢ ἐν τῷ Ἄθωνι, ἐπὶ τῇ Συνάξει σου, καὶ μνησάντων σου, τοῖς πᾶσι διαγγέλλει σου, τὰς θείας χάριτας, καὶ προνοίας, ἦν περὶ τὸν κληρὸν σου, Θεοτόκε, παρέχεις ἐκάστοτε.

Χαίρει καὶ σκιρτᾷ, νῦν ἢ κληρουχία σου, καὶ γὰρ ἐπλούτησε, Μητέρα Ἀειπάρθενε, σὲ πολιοῦχον καὶ ἀντιλήπτορα, ἦν περιέπεις ἄνωθεν,

τοὺς δ' ἐν αὐτῇ σκολιούς, μὴ παρόψη, τοὺς ἐχθρούς σου Δέσποινα, ἀλλ' ἀπόδος αὐτοῖς τὰ ἐπίχειρα.

Δέχου προσηνώς, τοῦτό μου τὸ πρόσφορον Θεοχαρίτωτε, τοὺς ἀνευφημοῦντας δέ, καὶ ἀνυμνοῦντας τὰ μεγαλεῖά σου, τῆς θείας δόξης Ἀχραντε, μετόχους ποίησον, χορηγοῦσα, τῶν παιδμάτων ἄφεισιν, ταῖς λιταῖς σου πρὸς Κύριον πάντοτε.

Τοῦ ἀγίου. ὁ αὐτός.

Χαίροις νῦν χαράν, τὴν ὄντως ἀπέραντον, καὶ ἀνεκλάλητον, Συμεῶν τρισόλβιε, ὅπου χωρίον, χαρᾶς τὸ χάριεν, κλάσας γὰρ ὧδε πρόσκαιρα, εἰς τὰ οὐράνια, παρεκλήθης, καὶ σκιρτᾷς αἰώνια, τὸ τερπνὸν καὶ μακάριον σκίρτημα.

Βλέπεις τὸν γλυκύν, Ἰησοῦν πρὸς πρόσωπον, νῦν ὃν περ πρότερον, βλέπειν κατηξίωσας, ἀλλ' ἐν ἐσόπτρῳ, καὶ ἐν αἰνίγματι, ἐντρυφα λοιπὸν Ὅσοι, σκίρτα καὶ χόρευε, ἀπολαύων, νῦν τοῦ ποθουμένου σοι, καὶ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε μέμνησο.

Δέχου τὴν ᾠδὴν, Συμεῶν θεόσοφε, ἦν σοι προσάγομεν, δῶρον ὡς ἐλάχιστον, τοῦ πολλοῦ χρέους, οὐ πρὸς σὲ ἔχομεν, καὶ ἀμοιβὴν αἰτούμεθα, χάριν τοῦ πνεύματος, δωρηθῆναι, καὶ ἡμῖν πρεσβεῖαις σου, ἦν κακίαις πολλαῖς ἀπωλέσαμεν.

Θεοτοκίον.

Κτίσεως Ἀγνή, καὶ Κτίστου μεθόριον, ἄμεσον γέγονας, θθεν καὶ τὸ πλήρωμα, πασῶν χαρίτων δέχη Πανάμωμε, καὶ μεταδίδως ἅπασιν, θρωτοῖς Ἀγγέλοις τε, θθεν τούτου οὐ, μετάδος Δέσποινα, καὶ ἡμῖν τοῖς ἐν πίστει τιμῶσί σε.

Ἄλλος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ

Τῇ Νύμφῃ Βασιλέως Χριστοῦ σοφέ, ἐκκλησία σου λόγους κατέλιπες, ὡς νυμφικόν, κόσμον καὶ ποικίλον ἱματισμόν, ὡς λιθομαργαρόχρυσον, στέφανον καὶ σκευὸς καὶ κιθωτόν, ὡς περιδέραιά τε, φέλλια καὶ χλιδῶνας, καὶ δακτυλίους καὶ ἐνώτια.

Τὴν τάξιν ὑπερέβης τὴν δουλικήν, καὶ ὡς υἱός, νῦν πατρὶ παρίστασαι τῷ Χριστῷ, εἰλικρινῆς καὶ γνήσιος, ὁρῶν καὶ δρώμενος ὑπ' αὐτοῦ, θεοῦμενος ἀμέσως, Χριστοῦ συγκληρονόμος, καὶ κληρονόμος Θεοῦ ἁγία.

Οὐ σθένει γλῶσσα οἶδά σε Συμεῶν, τὸν Θεὸν κατὰ χάριν γενόμενον, ἀνευφημεῖν, ἀλλὰ πάλιν οἶδα ὅτι ἡ σὴ, φιλανθρωπία δέχεται, καὶ γυμνὴν προαίρεσιν τῆς ψυχῆς, διδὲ δέξαι μου ταῦτα, τὰ ἄσματα τρισμάκαρ, ὡσπερ πατὴρ παιδὸς ψελίσματα.

Θεοτοκίον.

Παράκλητον προβάλλομεν πρὸς Θεόν, σὲ Παρθένε οἱ δοῦλοι σου ἅπαντες, ἔθεν Ἀγνή, δέησιν προσάγαγε σὺ Ἰεῦ, Πατρί τε καὶ τῷ Πνεύματι τῷ ἐνὶ τῶν πάντων Δημιουργῷ, Τριάδι τῇ Ἁγίᾳ, ἵνα ἡμᾶς οἰκτιρήσῃ, καὶ πάντας σώσῃ κόσμου Σώτειρα.

Καταβασία. Ἄπας γηγενῆς.

Ἐξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Τὸν Θεολόγον ἅπαντες, Συμεῶν εὐφημήσωμεν, τῶν μοναζόντων τὸ κλέος, καὶ ἱερέων τὴν δέξαν, τῶν θεολόγων καύχημα, καὶ τῶν πιστῶν ἀγλαΐσμα, τῆς χάριτος τὴν σάλπιγγα, καὶ τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τὸν φωτοφόρον φωστῆρα.

Ἔτερον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν
Ο αἰσθητὸς μὲν ἥλιος, τῷ πρῶτῳ ἀνατέλλων, φωτίζει κόσμον ἅπαντα, φθάσας δὲ δύοσιν ὄμως, ἰδίας κρύπτει ἀκτῖνας, οὐ δὲ ὄσει πάτερ, ἥλιος ὠφθης ἄδυτος, ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, τοῖς ἱεροῖς, λόγοις σου φωτίζων οὐμπαντα κόσμον, ὅθεν ἡλίου γέγονας, αἰσθητοῦ πολλῶ κρείττων.

Θεοτοκίον, ὁμοιον

Μετὰ Θεὸν Πανάμωμε, οὐ Θεὸς ἀνεδείχθης, τὰ δευτερεῖα ἔχουσα, τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῆς πίστεως ἀρχὴ πρώτη, καὶ ἐλπίδος ἢ θάσις, τὸ ἔρεισμα τῆς πράξεως, καὶ κρηπίς θεωρίας, ἀκροστιχίς, προφητῶν ἀπάντων καὶ γραφῶν πίναξ, πόλου καὶ γῆς τεράστιον, καὶ στοιχεῖον τοῦ κόσμου.

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς

Ἰστῶμεν στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν σινηρὰ προσόμοια τοῦ ἁγίου.

Ἦχος, α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Δεῦτε πιστῶν αἱ χορεῖαι, πανηγυρίσωμεν, τοῦ νέου Θεολόγου, Συμεῶνος τὴν μνήμην, καὶ τούτου τὴν εἰκόνα τὴν ἱεράν, εὐλαβῶς προσκυνήσωμεν, τῷ πρωτοτύπῳ προσάγοντες δι' αὐτῆς, τὴν τιμὴν καὶ τὴν προσκύνησιν.

Τῶν μακαρίων οἱ δῆμοι, νῦν συναγάλλονται, τῷ πνεύματί σου πάτερ, τῷ ἁλίῳ ἐν πόλῳ, ἡμεῖς δὲ οἱ δοῦλοι, τὰ ἱερά, σοῦ συγγράμματα ἔχοντες, καὶ ἐξ αὐτῶν ὠφελούμενοι ψυχικῶς, ἐπὶ γῆς ἀγαλλιώμεθα.

Τὸ τριμερὲς τῆς ψυχῆς σου, καθάρας ὄσει, κηλίδος ἀπὸ πάσης, ἀρετῶν τῆς τριάδι, νηστεία καὶ ἀγάπη καὶ προσευχῇ, τῆς Τριάδος γεγένησαι, τῆς ὑπερθέου ἀνάκτορον ἱερόν, Συμεῶν πάτερ ἀείμνηστε.

Τῆς ἀρχιφώτου Τριάδος, νῦν ἀστραπτόμενος, πλουσίαις ταῖς ἀκτῖσι, Συμεῶν Θεολόγε, πρέσβευε ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς γεραιρόντων σε, καὶ τὴν ἁγίαν σου μνήμην περιχαρῶς, ἐκτελούντων παναοίδιμε.

Δόξα, ἦχος, πλ. δ'.

Τὺς λαλήσει τὸ πλάτος τῆς ἀγάπης, ἣν πρὸς τὸν πλησίον ἔσχες, Συμεῶν ἀγιώτατε; οὐ γὰρ οὐ μόνον ζῶν, διὰ λόγων καὶ ἔργων, πρὸς μάνδραν οὐράνιον ᾠδήγησας τὸ ποιμνιον Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον ὡσπερ πατὴρ φιλόστοργος, θηλήν ἀυξητικὴν καὶ στερεὰν τροφήν, τὴν θεόσοφόν σου βιβλίον ἡμῖν παρέθηκας, δι' ἧς τρεφόμενοι, εἰς ἄνδρα τέλειον, καὶ εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ Χριστοῦ ἀναγόμεθα; ὄντως ἐκαλλιώθησαν ἀσματικῶς ἡ καρδία καὶ χεὶρ σου, ἀπὸ εἴνου τοῦ ἐκστατικῆς τῆς θεώσεως, ἧς καὶ ἡμᾶς τυχεῖν καταξίωσον, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, σύντομα

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ α'. κανόνος τοῦ Ἁγίου ἡ γ'. ᾠδὴ, καὶ ἡ ε'. ἐκ τοῦ β'. κατὰ τὴν τάξιν.

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον, τὰ εἰς τοὺς ὁσίοις ἀρμόζοντα.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάγια.

Δεῦτε τῆς Τριάδος τὸν ἑραστήν, καὶ Χριστοῦ τὸν μέγαν, ἐν ὁσίοις καὶ λειτουργόν, Μοναστῶν τὸ κλέος, καὶ Ἀσκητῶν τὴν δόξαν τὸν Νέον Θεολόγον, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ἔτερον

Τὸν θεοχαρίτων Συμεῶν, πόθῳ εὐφημοῦμεν, τὸν φωτίζοντα δωρεάν, τοὺς μετ' εὐλαθείας, καὶ προσοχῆς μεγίστης, τὴν θείαν αὐτοῦ βιβλίον, ἀναγινώσκοντας.

Ἔτερον ὁμοιον

Οὐ τῷ θεῷ οἶκῳ σου καὶ Ναῶ, νῦν συναθροισθέντες, σοὶ προσπίπτομεν εὐλαβῶς, φωτισμὸν αἰτούντες, καὶ τῶν πταισμάτων λύσιν, Συμεῶν ταῖς λιταῖς σου, τὰς πρὸς τὸν Κύριον.

ΤΕΛΟΣ

ΒΙΟΣ

Τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Συμεῶν, τοῦ νέου θεολόγου.

Εὐλόγησον Πάτερ

Ὁ ὄσιος καὶ θεοφόρος πατὴρ ἡμῶν Συμεῶν, ὁ νέος θεολόγος, ἤκμασε κατὰ τὸ χίλια μετὰ Χριστόν, κατήγετο δὲ ἀπὸ τὴν Παφλαγονίαν. Οἱ γονεῖς του, Βασίλειος καὶ Θεοφανώ, τὸν ἀνέθρεψαν μὲ μεγάλην εὐσεβείαν. Καὶ ἐπειδὴ ἐδείκνυε μεγάλην προκοπὴν εἰς τὰ γράμματα, ὅταν ἦλθεν εἰς ἡλικίαν, τὸν ἔστειλαν εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς τοὺς ἐκεῖ συγγενεῖς των, διὰ νὰ μένη πλησίον των καὶ συμπληρώσῃ τὰς σπουδὰς του. Ἀφοῦ τὰς ἀπεπεράτωσε, τὸν ἐσύστησαν εἰς τὴν Αὐλήν, διὰ τῆς ὑποστηρίξεως τῆς ὁποίας ἀνεδείχθη Σπαθαροκουβικουλάριος, εἰς τοῦτο ἐνέδωκε διὰ τὴν ἐπίμονον ἀπαίτησιν τοῦ θείου του, πρὸς τὸν ὅποιον ὠφείλε μεγάλην εὐγνωμοσύνην. Ἀφοῦ ὁμως ἐκεῖνος ἀπέθανεν, ἐγκαταλείψας τὸ ἀξίωμα του, κατέφυγε εἰς τὴν περιφημον Μονὴν τοῦ

Στουδίου καὶ ἐξήτησε νὰ γίνῃ μοναχός. Ἀλλὰ διὰ τὴν πολλὴν του νεότητά ὁ ἐκεῖ πολύπειρος πνευματικὸς Συμεῶν τὸν προέτρεψε νὰ ἀναβάλλῃ τὴν ἀπόφασίν του εἰς ὠριμωτέραν ἡλικίαν.

Ὁ εὐσεβὴς νεανίας ὑπήκουσεν. Ἐμεινεν ὁμως μακρὰν τῆς κοσμικῆς τύρβης, ἂν καὶ ἔζη ἐντὸς τῆς κοινωνίας, καὶ ἀφωσιώθη ὀλοφύχως εἰς θεολογικὰς μελέτας, ἐπιτελῶν συγχρόνως τὰ καθήκοντά του τὰ θρησκευτικὰ μετὰ πάσης ἀκριβείας.

Ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, μετέβαινεν εἰς τὴν πατρίδα του. Καθ' ὁδὸν τῷ ἔτυχεν ἡ ψυχωφελὴς συγγραφὴ τοῦ Ἰωάννου τῆς Κλίμακος, ἡ ὁποία συνετέλεσε πολὺ εἰς τὸ νὰ ἀνάψῃ σφοδρότερος ὁ ἱερός του ζήλος. Προικισμένος δέ, ὡς ἦτο, μὲ βαθεῖαν αἰσθηματικότητα, ἐσχημάτισεν ἐντὸς του

τροφερωτάτην καὶ φλογερωτάτην περιπάθειαν πρὸς τὰ θεῖα καὶ τὰ αἰώνια, πρὸς τὰ ὁποῖα ἀνεφέρετο πάντοτε ἡ ψυχὴ του νύκτα καὶ ἡμέραν μὲ τὸν θερμότερον πόθον.

Τοιαύτη τάσις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὔρη τὴν ἀνάπαυσίν της εἰς τὴν ἄσημον πατριδα του, ὅπου ἔλειπαν οἱ μεγάλοι ἐργάται τῆς θρησκευτικῆς καὶ θεολογικῆς ζωῆς. Ἀνεχώρησε λοιπὸν μετ' ὀλίγον καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, παρακαλῶν τὸν Θεὸν νὰ τὸν βοηθήσῃ, διὰ νὰ γίνῃ τὴν φερόν ταύτην δεκτὸς εἰς τὰς μοναχικὰς τάξεις.

Ἡ δέησίς του εἰσηκούσθη. Ὁ ἡγούμενος τοῦ Στουδίου Πέτρος, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὰς ἰκεσίας του, τὸν ἐδέχθη καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς τὴν πνευματικὴν φροντίδα τοῦ πνευματικοῦ Συμεῶν. Οὗτος ἐδέχθη τὸν νέον μὲ πολλὴν στοργήν, βλέπων τὸν ἔκτακτον ζῆλόν του καὶ κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν διὰ τὴν ἡθικὴν καλλιέργειαν καὶ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ὑποτακτικοῦ του.

Ἄλλ' ἡ τρικυμία ἦλθε νὰ τὸν προσβάλλῃ ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ ἀσύλου του. Ἡ ἄκρα θρησκευτικὴ θερμότης του ἠνώχλει τοὺς ψυχροτέρους τῶν ἀδελφῶν, οἵτινες ἤρχισαν νὰ τὸν κατηγοροῦν ὡς δαιμονιζόμενον. Ματαίως ὁ πνευματικὸς του προσεπάθει νὰ τὸν ὑπερασπί-

σῃ καὶ νὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ ἡσυχίαν. Καὶ αὐτὸς ὁ ἡγούμενος ἐκηρύχθη ἐναντίος του καὶ ἀπεφάσισε τὸν ἐκ τοῦ μοναστηρίου διωγμὸν του. Τότε ὁ γέρον Συμεὼν τὸν ὠδήγησεν εἰς ἄλλην μονήν, τοῦ ἀγίου Μάμαντος, ὅπου καὶ περιεβλήθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα.

Ἐδῶ ἀφωσιώθη μὲ περισσοτέραν ἀκόμη ζέσιν εἰς τὰ ἔργα τῆς προσευχῆς καὶ τῆς λατρείας καὶ εἰς τὰ θεολογικὰ μελετήματα. Καὶ ἡ εἰς αὐτὰ δὲ καὶ ἡ εἰς τὴν ἀρετὴν ἐπίδοσις του ἀνεγνωρίσθησαν καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πατριαρχείου, κατ' ἀπαίτησιν τοῦ ὁποῖου ὑποκύψας, χειροτονήθη ἱερεὺς καὶ ἐδέχθη τὴν ἡγουμενίαν τῆς Μονῆς τῆ συναινέσει καὶ παρακλήσει καὶ τῶν μοναχῶν.

Ἄλλ' ὁ Συμεὼν ἤθελε μοναχικὸν βίον ἐντελῶς σύμφωνον πρὸς τοὺς μοναστηριακοὺς κανόνας καὶ τὰς περὶ αὐτοῦ συμβουλάς τῶν ἁγίων πατέρων. Ἐθεώρησε λοιπὸν καθήκον του νὰ ἐκκόψῃ πολλὰς ἀτόπους συνηθείας, νὰ τοὺς γυμνάσῃ εἰς περισσοτέραν ἐγκράτειαν, εἰς συστηματικωτέραν προσευχὴν καὶ μελέτην. Τότε ἤρχισαν αἱ δυσφορίαι καὶ οἱ γογγυσμοί, καὶ δὲν ἐβράδυναν νὰ φανοῦν συμπτώματα ἀπειθείας καὶ μάχης. Ὁ Συμεὼν δὲν ὑπεχώρησε προσκαλέσας τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Μονῆς τοὺς ἐξώρκισε, νὰ φανοῦν ἄξιοι τῶν ἱερῶν ὑποχρεώσεών των καὶ νὰ ἀφοσιωθοῦν μὲ

εὐχαρίστησιν εἰς τὰς μοναχικὰς ἀσχολίας, ὅπως τὰς διετύπωσεν ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ τὰς ἐφήρμοσαν τόσοι ἔνδοξοι ἀκόλουθοι τῆς κοινοβιακῆς ζωῆς. Ἄλλ' ἐκεῖνοι ἐπέμενον εἰς τὴν στασιαστικὴν διαγωγὴν των. Κατέφυγον μάλιστα κατὰ τοῦ ἀγίου ἡγουμένου των καὶ πρὸς τὸν Πατριάρχην, πλὴν ἀνευ εὐνοϊκοῦ ἀποτελέσματος. Ὁ Πατριάρχης, ἀφοῦ ματαίωσεν τοὺς συμβούλους νὰ ὑποταχθοῦν, τοὺς κατέδικασεν εἰς ἔξοριαν.

Ἄλλ' ἡ πρὸς τὰς θεολογικὰς μελέτας καὶ συγγραφὰς κλίσις τοῦ Συμεῶν ἦτο τοιαύτη, ὥστε αἱ φροντίδες τοῦ ἡγουμένου δὲν τῷ ἦσαν ἕως τέλους ἀρεσταί. Ἀπεσύρθη λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τοῦτο, καὶ ἀποδοθεὶς εἰς τὴν ἡσυχίαν του, κατέγεινε ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς ἡγαπημένας μελέτας του καὶ εἰς τὴν προφορικὴν διδασκαλίαν πρὸς ἐκλεκτοὺς μαθητάς, οἱ ἑποιοὶ ἔσπευδον πρὸς αὐτὸν διψῶντες τὴν σοφὴν καὶ ἔνθεον διδασκαλίαν του.

Ἡ ἡσυχία του ὁμως αὕτη δὲν ἤργησε νὰ διαταραχθῇ. Ὁ τότε Μητροπολίτης Νικομηδείας Στέφανος τὸν κατηγοροῦσεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ὅτι ἐξωγράφησεν εἰς τιμὴν τοῦ ἀσθενοῦντος γέροντός του Συμεῶν εἰκόνα αὐτοῦ ὡς ἀγίου, καὶ ἐώρταξε δὲ κατ' ἔτος τὴν μνήμην του. Δυνάμει τῆς καταγγελίας ταύτης Συμεῶν ὁ νέος θεολόγος ὑπεβλήθη εἰς ἀνακρίσεις μακράς. Ὁ κατήγορός του ἦτο ἰσχυρός, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος εἶχε μέγα

ΣΗΜ: Ὁ κατὰ πλάτος βίος του εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ὁμωνύμου βιβλίου του.

ὑπὲρ αὐτοῦ ρεῦμα λαϊκῆς δημοτικότητος. Τὰ Πατριαρχεῖα ἄλλως τε ἐδίστασαν ἐπὶ πολὺ διὰ τὸ πρακτέον. Ἡ ἀνακήρυξις ἁγίων καὶ ἡ νομιμοποίησις τῆς πρὸς αὐτοὺς τιμητικῆς προσκυνήσεως εἶναι βεβαίως ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται κανὲν ἄτομον νὰ σφετερισθῇ. Ἄλλ' ὁ τιμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Συμεῶν ὁμώνυμος Γέρον ἦτο διάσημος διὰ τὴν φιλόθεον διαγωγὴν του, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἠξιώθη καὶ νὰ ἐπονομασθῇ Εὐσεβῆς. Τιμωρία λοιπὸν τοῦ μαθητοῦ του δὲν θὰ ἐκινδύνευε νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποδοκιμασία τῆς ζωῆς τοῦ διδασκάλου; Ἐν τούτοις μετὰ ἐξαιτῆ ταλάντευσιν ὁ Συμεὼν ἐξωρίσθη ἀπὸ τὴν Μονήν του καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Συνόδου εἰς ἀπομεμονωμένον παρεκκλήσιον τῆς Ἁγίας Μαρίνης, κείμενον ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς ὄχθης τῆς Προποντίδος. Καὶ ἐδῶ τὸν εὔρεν ὁ θάνατος εἰς γεροντικὴν ἡλικίαν.

Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σφζονται λόγοι ἐνενήκοντα καὶ δύο. Προσέτι κεφάλαια πρακτικὰ καὶ θεολογικὰ ἐν συνόλῳ 282. Ἐκτὸς δὲ τούτων καὶ θρησκευτικαὶ ποιήσεις, διακρινόμεναι διὰ τὴν ἰσχυρῶν των αἰσθηματικότητα καὶ τὴν ὑπερβολικὴν αὐτῶν περιπάθειαν.

Ἐνεκὸς τῆς θεολογικῆς του δεινότητος τῷ ἐδόθη ὁ τίτλος τοῦ νέου θεολόγου. Διὰ ταύτην δὲ καὶ διὰ τὴν θερμὴν του εὐσεβείαν ἡ Ἐκκλησία τὸν κατέταξεν εἰς τὴν χορείαν τῶν ἁγίων της.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

(Από τὴν περιοδίαν τοῦ κ. Διευθυντοῦ μας)

Κατὰ συνήθειαν ἐτησίαν, μετέβημεν καὶ ἐφέτος εἰς τὸ ἀγιώνυμον ὄρος, τὸ περιβάλλει τούτο τῆς Παναγίας, κατὰ τὸν Καισάριον Δαπόντε, ἵνα διὰ τετάρτην φορὰν θαυμάσωμεν τὰ ἄξια θαυμασμοῦ ἱερά ἀντικείμενα τοῦ ἁγίου τούτου τόπου, τὰ φυλασσόμενα παρὰ τῶν σεβαστῶν Πατέρων ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ.

Ἐσπεύδομεν νὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν πανήγυριν τῆς Μονῆς τῶν Ἰδῆρων κατὰ τὴν ἐτησίαν μνήμην τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐπ' ὀνόματι τῆς ὁποίας τιμᾶται ἡ Μονή. Τὸ ἐπετύχομεν μετὰ κόπου, διότι τὸ πλοῖον ἐβράδυνε νὰ μᾶς ἀποβιβάσῃ εἰς Δάφνην, ὥστε ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Μονὴν τὴν ὥραν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ κλείσουν αἱ

πύλαι αὐτῆς.

Εἰς τοὺς ἐρχομένους πρὸς αὐτὴν ἐκ Καρυῶν, παρουσιάζεται ἀμέσως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν ὡς βασιλικόν τι ἀνάκτορον λαμπρότατον, ὡς φρούριον ἀπόρθητον. Καὶ ὄντως εἶναι ἀπόρθητον, διότι ἐντὸς αὐτῆς κατοικεῖ ἡ Βασίλισσα τῶν οὐρανῶν μετὰ τὸν στρατὸν τῆς ὀπλισμένον μετὰ τὴν πρὸς τὸν Υἱὸν τῆς πίστευ. Τοῦτο ἄλλως τε μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία ἑλῶν τῶν αἰῶνων, ὅχι μόνον διὰ τὴν Μονὴν τῶν Ἰδῆρων, ἀλλὰ καὶ διὰ πάσας τὰς Μονὰς τοῦ ἁγίου Ὄρους, αἵτινες εὐρισκόμενα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Θεοτόκου, διεσώθησαν ἀπὸ ἑλᾶς τὰς ἐπιδρομὰς καὶ λεηλασίας παντοίων ἐχθρῶν, εἰς ἕλους τοὺς παρελθόντας αἰῶνας.

Τὰ προπύλια καὶ ἡ εἴσοδος ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῆς Μονῆς, παρουσιάζουν μίαν ἐξαιρετικὴν μεγαλοπρέπειαν μετὰ τὰ διώροφα καὶ τριώροφα κελλία, μετὰ τὸν Καθολικὸν Ναὸν καὶ τὸ κωδωνοστάσιον, κάτωθεν τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἡ κοινὴ τράπεζα, ἐν ἣ ἔτρωγον οἱ πατέρες κοινῶς, ὅτε ἡ Μονὴ ἦτο κοινόδιος, (σήμερον εἶναι ἰδιόρρυθμος).

Ὁ ἐπισκέπτης ἀμέσως μετὰ τὴν εἴσοδόν του εἰς τὴν Μονήν, (*) κατευθύνεται ἀμέσως εἰς τὸν ἀρχοντάρην, ὅστις μένει πάντοτε εἰς τὸ ἀρχονταρχίον, (αἴθουσα ὑποδοχῆς τῶν ξένων).

Τὰ καθήκοντα τοῦ ἀρχοντάρη εἶναι νὰ δέχεται τοὺς ξένους, νὰ τοὺς δίδῃ τὰ πρῶτα ἀναψυκτικά, ἵνα τοὺς ἀναπαύῃ ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ὁδοιπορίας, νὰ τοὺς ὀδηγῇ εἰς καθαρὸν δωμάτιον ἂν πρόκειται νὰ διανυκτερεύσουν ἢ ἀπλῶς νὰ ἐξαπλωθῶν πρὸς ἀνάπαυσιν, νὰ τοὺς ἐτοιμάζῃ τὴν τράπεζαν τακτικὴν ἢ ἔκτακτον, ὅταν συμβῇ εἰς αὐτοὺς νὰ βραδύνουν τὴν πορείαν των παρὰ τὴν θέλησίν των καὶ νὰ φθάσουν εἰς ὥραν ὁπότε ἡ τακτικὴ τράπεζα ἔληξε· νὰ δίδῃ εἰς αὐτοὺς οἰανδήποτε πληροφορίαν ζητήσουν σχετικῶς μετὰ τὴν προσκύνησιν τῶν ἱερῶν λειψάνων, ἁγίων καὶ θαυματουργῶν εἰκόνων καὶ λοιπῶν ἱερῶν προσκυνημάτων καὶ σχετικῶς μετὰ τὴν βιβλιοθήκην καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον τῆς Μονῆς καὶ ἐν γένει νὰ τοὺς διευκολύνῃ εἰς τρόπον ὥστε νὰ μένωσιν οὗτοι ἱκανοποιημένοι.

Τὴν ἐπομένην ὥσάυτως, προκειμένου ν'

(*) Διὰ νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς τὴν Μονὴν δεῖν νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τὸν πορτάρην (θυρωρὸν) ἄδειαν εἰσόδου (διαμονητήριον), τὴν ὁποίαν θὰ λάβῃ προηγουμένως ἀπὸ τὴν ἱεράν Κοινότητα Καρυῶν, πληρώνων πρὸς τοῦτο δραχμ. πεντήκοντα διὰ χαρτόσημον πρὸς ὄφελος τῆς ἱερατικῆς Σχολῆς Ἀθωνιάδος.

ἀναχωρήσουν οἱ προσκυνηταί, ὁ Ἀρχοντάρης μεριμνᾷ διὰ τὴν ἀναχώρησιν των. Ἐὰν θὰ φύγουν μετὰ ζῶα, φροντίζει νὰ ἐτοιμασθοῦν τοιαῦτα, ἂν δὲ θὰ φύγουν μετὰ βενζινοπόλιον ἢ πεζῶν· νὰ δώσουν εἰς αὐτοὺς τὰς καταλλήλους ὀδηγίας διὰ τὴν ἀναχώρησιν των.

Ὅπως παράτηρεί τις ἐνταῦθα, τὰ καθήκοντα τοῦ Ἀρχοντάρη εἶναι τοιαῦτα, ὥστε νὰ ἀντιπροσωπεύεται ὀλόκληρος ἡ Μονὴ ἐν τῷ προσώπῳ του εἰς πάντα ξένον. Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἐκλέγεται οὗτος μεταξὺ τῶν νεωτέρων, ἀφ' ἑνὸς διὰ νὰ ἔχη σωματικὴν ἀντοχήν, ἐπειδὴ ἡ ἐργασία του εἶναι κουραστικὴ, ἀφ' ἑτέρου ὅμως μεταξὺ τῶν ἀγιωτέρων καὶ εὐσεβεστέρων. Ἰδιαιτέρως νὰ εἶναι ἀγαθός, εὐπροσῆγορος, γλυκὺς τοὺς τρόπους, εὐγενὴς καὶ ὑπομονητικός, ὥστε νὰ προκαλῆ ἀμέσως εἰς τὸν ἐπισκέπτην ἐκ πρώτης ὄψεως ἀρίστην ἐντύπωσιν.

Εἶναι φυσικὸν ὅτι ἡ πρώτη ἐντύπωσις ἣτις θὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν ἐπισκέπτην, ἐκείνη θὰ τοῦ μέινῃ πάντοτε, διότι ἡ πρώτη ἐντύπωσις δυσκόλως ἐξαλείφεται. Καὶ ἂν μὲν κανεὶς ἐξ αὐτῶν ζητήσῃ νὰ πλησιάσῃ τοὺς προϊσταμένους, τὴν ἀρχὴν τῆς Μονῆς, ἐκεῖ θὰ ἀντικρύσῃ τοὺς σεβαστότερους καὶ ἀγιωτέρους Γέροντας, προκαλοῦντας τὸν ἄμεσον σεβασμὸν καὶ τὴν προσήκουσαν εὐλάβειαν εἰς τὸν ἐπισκέπτην, ὥστε νὰ λησμονῆσῃ ἀμέσως τὴν τυχὸν κακὴν ἐντύπωσιν, ἣτις προήλθεν ἐκ τοῦ Ἀρχοντάρη, ἀλλὰ μετὰ τοὺς προϊσταμένους τῶν Μονῶν ἐλάχιστοι τῶν ξένων ἐρχονται εἰς ἐπαφὴν καὶ οὕτω τοὺς μένει ἡ ἐντύπωσις τοῦ Ἀρχοντάρη.

Φαντάζομαι ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ἀπησχόλησεν ἰδιαιτέρως τοὺς προϊσταμένους τῶν μονῶν τόσον, ὅσον καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν ἱεράν Κοινότητα τῶν

εἶκοσιν ἱερῶν Μονῶν ἐν Καρυαῖς.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν τώρα μερικὰ καὶ διὰ τοὺς ἐπισκέπτας τοῦ ἱεροῦ τοῦτου τόπου, τοὺς ἐρχομένους διὰ πρώτην ἢ πολλοστήν φοράν.

Εἶναι ἀνάγκη, ὅπως ἐρχονται οὗτοι, πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῶν τῶν ἰδίων τὸ πνευματικὸν ἀλλὰ καὶ τὸ σωματικόν, μὲ φόβον Θεοῦ καὶ χωρὶς ἀπαιτήσεις ὕλικης ἀπολαύσεως.

Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν πολλοὺς ξένους ἐπισκέπτας, οἵτινες ἐρχονται πολλάκις νὰ φᾶν καὶ νὰ πιῶν. Ἐπιπίπτουν λοιπὸν εἰς τὸν δυστυχή Ἀρχοντάρην καὶ ζητοῦν ἀπαιτητικῶς, καὶ τί δὲν ζητοῦν, νὰ τοὺς δώσῃ πολὺ γλυκὸ καὶ περισσότερο τσίπουρα νὰ τοὺς μαγειρεύσῃ ἰδιαίτερον ἐκλεκτὸ φαγητό, ἀδιαφοροῦντες ἂν εἶναι τεσσαρακοστή ἢ ἡμέρα νηστείας, νὰ τοὺς δώσῃ δλόκληρη μπουκάλια κρασί, δωμάτιον εὐάερον καὶ εὐήλιον, κλίνην μαλακὴν καὶ καθαρὰν καὶ πολλὰ ἄλλα, τὰ ὅποια ἴσως πολλοὶ ἐξ αὐτῶν νὰ μὴ τὰ ἔχουν εἰς τοὺς οἴκους των. Τὸ θράσος των δέ, ἢ ἀδιακρισία των καὶ ἡ ἀσέβειά των φθάνουν εἰς τὸ κατακόρυφον.

Καὶ ἂν μὲν ὁ Ἀρχοντάρης εἶναι ὅπως τὸν περιεγράψαμεν ἄνωτέρω, φροντίζει ὅπως ἱκανοποιήσῃ, κατὰ τὸ δυνατόν, τὰς ἀπαιτήσεις των, ὥστε ἡ θρασυτης των νὰ παρέλθῃ ἀπαρατήρητος, ἂν δὲ εἶναι ἑλιγώτερον τοιοῦτος, κατ' ἀνάγκην θὰ δημιουργηθῇ θόρυβος εἰς βᾶρος πάντοτε τοῦ θρασέος ἐπισκέπτου, τὸν ὅποιον θὰ θέσσουν οἱ ἀρμόδιοι εἰς τὴν θέσιν του. (*)

(*) Εἶναι ἀνάγκη οἱ ἅγιοι προϊστάμενοι νὰ λύσουν ἀπαξ διὰ παντὸς τὸ ζήτημα τῶν ἀσεβῶν αὐτῶν παρασίτων (διότι ὑπάρχουν καὶ εὐσεβεῖς παράσιτοι, οἱ πτωχοὶ, πολλοὶ τῶν ὁποίων καταφεύγουν ἐδῶ πρὸς εὐρεσιν ἐργασίας καί, μὴ εὐρίσκοντες τοιαύτην, κατ' ἀνάγκην περιέρχονται τὰς Ἱ. Μονὰς πρὸς συντήρησίν των προσωρινὴν μέχρις ἐξευρέσεως

Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη, ἐπαναλαμβάνομεν, ὅπως ὁ προσκυνητὴς ἐρχεται εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος μὲ φόβον Θεοῦ. Οὕτω θὰ δείξῃ τὴν ἀπικτιυμένην εὐλάβειαν πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ μοναχοῦ (Ἀρχοντάρη), ὅστις δλέπων τὴν εὐλαδὴ στάσιν τοῦ χριστιανοῦ, καὶ τὸν ἅγιον σκοπὸν, διὰ τὸν ὅποιον ἦλθε, γίνεται δι' αὐτὸν τὰ πάντα καὶ τὸν διευκολύνει διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς ἐλευσεως του.

Πρέπει νὰ γνωρίζωσιν οἱ προσκυνηταὶ ὅτι ὁ ἀρχοντάρης ἐκτελεῖ τὴν ὑπηρεσίαν του μὲ μηχανικὴν ἀκρίβειαν, μὴ δλέπων εἰς πρόσωπα ἀλλὰ τοὺς πάντας περιποιεῖται ἐξ ἴσου χωρὶς νὰ ἀδικεῖται κανεὶς.

Διὰ νὰ εἶναι πλήρης ἡ ὠφέλεια εἰς τοὺς εὐλαθεῖς προσκυνητάς, πρέπει νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν των πάντοτε τοῦτο. Ἐπειδὴ τὸ ἅγιον Ὅρος εἶναι μία μεγάλη θεία πολιτεία ἀποτελουμένη ἀπὸ πολλοὺς μοναχοὺς ἁγίους καὶ σοφοὺς ἄνδρας, κατὰ φυσικὸν λόγον μετὰ αὐτῶν θὰ ὑπάρχουν εὐάριθμοὶ τινες μὴ γνωρίζοντες τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ἦλθον καὶ θὰ ἐκτρέπωνται πολλάκις τοῦ ἀνθρωπισμοῦ των εἴτε ὡς μοναχοὶ ἐν Μοναῖς διαβιῶντες, εἴτε μεμονωμένοι εἰς κελλία ἢ καλύβας ζῶντες, χειροτέχνη ἢ ἔμποροι. Οὗτοι δὲν δυσκολεύονται νὰ θέσωσιν εἰς ἐφαρμογὴν τὰ ἀντιανθρωπιστικὰ αὐτῶν ἐνστικτὰ ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν των μοναχῶν ἢ κοσμικῶν ἐλθόντων διὰ προσκύνησιν τοῦ ἁγίου Ὅρους, καὶ νὰ ἐκτοξεύσουν ἐναντίον των τὰς ὕβρεις των, τὴν φιλαργυρίαν των, τὴν αἰσχροκέρδειαν των,

ἐργασίας καὶ τοὺς ὁποίους ὀφείλουν αἱ Μοναὶ νὰ συμπαθοῦν) νὰ τοὺς ἀποκόψουν τελείως καὶ μάλιστα ἂν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ τοὺς ἐπιτρέπουν κἂν τὴν εἴσοδον ἐν αὐταῖς. Ἀκόμη νὰ ἔχωσι πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ μέτρον τῆς οἰκονομίας, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἐφαρμόζουν, κατὰ τὸ δυνατόν βέβαια, εἰς πᾶσαν περίστασιν, διότι οἱ καιροὶ εἶναι χαλεποί,

ἂν εἶναι ἔμποροι, τὴν ἀγενῆ των συμπεριφορὰν καὶ οἰκνῆποτε ἄλλην κακίαν των.

Ὅταν λοιπὸν εὐρίσκωνται τοιοῦτοι μοναχοὶ ἀκόμη καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Πορτάρη, τοῦ Ἀρχοντάρη, τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ, τοῦ Βηματοῦ, καὶ δὲν γνωρίζω τοῦ ἄλλου, πρέπει νὰ τοὺς ἀντιπαρέρχωνται, διὰ νὰ μὴ χάσουν τὴν μεγάλην ὠφέλειαν, ἣν ἀπεκόμισαν ἀπὸ τὰ ἁγιώτατα προσκυνήματα κατὰ τὴν περιουσίαν των.

Ἐνα τοιοῦτον σχετικὸν διηγήθη ἡμῖν συνοδοιπόρος τις ἐκ Καβάλλας. Κάποιος δημόσιος ὑπάλληλος ἐκ Καβάλλας (δὲν θέλω νὰ ἀναφέρω τὸ ὄνομά του) ἠθέλησεν ἓνα καλοκαίρι ἀντὶ νὰ παραθερίσῃ εἰς τὴν νῆσον Θάσον, ὡς πάντοτε, νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἅγιον Ὅρος διὰ πρώτην φοράν. Παρέλαβε λοιπὸν διὰ συνοδὸν καὶ ὄδηγὸν κάποιον φίλον του, ἐπίτροπον Ναοῦ, ὅστις εἶχεν ἐπισκεφθῇ πολλάκις τὸ ἅγιον Ὅρος.

Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ, ἀφοῦ ἐπεσκέφθησαν διαφόρους μονὰς καὶ ἐπροσκύνησαν, ἔμεινεν ἐνθουσιασμένος καὶ ὠμολόγει ὅτι οὐδέποτε ἐπερίμενε νὰ ἴδῃ πράγματα πολὺ περισσότερα καὶ θαυμασιώτερα ἀπὸ ὅ,τι ἐφαντάζετο. Προκειμένου ν' ἀναχωρήσῃ, ἠθέλησε νὰ ψωνίσῃ ἀπὸ τὰς Καρυαῖς μερικὰ σταυρουδάκια καὶ λοιπὰ ἀγιορειτικὰ χειροτεχνήματα, διὰ νὰ δώσῃ δῶρα εἰς τὴν οἰκογένειάν του καὶ τὰς φίλους του, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ ἅγιον Ὅρος. Εἰσῆλθε μετὰ τοῦ συνοδοῦ του εἰς ἓν κατάστημα

ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ εἶδη ταῦτα, (ἔλα τὰ καταστήματα τῶν Καρυῶν ἀνήκουν εἰς μοναχοὺς, πλὴν ἐλαχίστων εἰς κοσμικοὺς) ἀντίκρουσεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ μοναχοῦ καταστηματοῦρχου τὸν αἰσχροκερδῆ ἔμπορον. Ἠγόρασε μερικὰ πράγματα καὶ ἐνόμισεν ὅτι διὰ τῆς τιμῆς αὐτῶν τὸν ἐλήστευσεν (ἔτσι τοῦ ἐφάνη). Λέγει εἰς τὸν συνοδὸν του: ἀγαπητέ, ὅτι ἐκέρδισα ἕως τώρα ἀπὸ τὸ ἅγιον Ὅρος, τὸ ἔχασα ἀμέσως τοὺς ἀκτῆμονας μοναχοὺς οὐδέποτε τοὺς ἐφανταζόμεν αἰσχροκερδεῖς. Τί λέγεις ἀναγνώστα; εἶχε δίκαιον; λέγομεν ὄχι. Ὁ κ. Δημέσιος ὑπάλληλος, ἐνῶ εὐρίσκετο ἐνώπιον τοῦ ἐμπόρου μοναχοῦ, κατεδίκαζε τὸν ἀκτῆμονα μοναχόν. Ὁ συνοδός του τοῦ ἀπεκρίθη καὶ τοῦ εἶπεν. Ὁ ἔμπορος ἔχει κέρδη, ἀλλὰ καὶ ζημίαις ὑπολογισίμους καὶ ἀνυπολογίστους, πρέπει λοιπὸν νὰ κερδίσῃ τόσα ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς αὐτὰς χωρὶς κίνδυνον ἐξαφανίσεως τοῦ ἀπὸ τὸν ἐμπορικὸν κύκλον, ἄσχετον ἂν διενεργῇ τὸ ἐμπόριον κοσμικὸς ἢ μοναχός· αἱ ὑποχρεώσεις καὶ τὰ ἀποτελέσματα εἶναι τὰ αὐτὰ. Ἐπίσθη λοιπὸν ὁ φίλος καὶ ἐγαλήνευσεν ἡ ψυχὴ του ὥστε ν' ἀναχωρήσῃ ὠφελιμένος καὶ ἱκανοποιημένος.

Ὅλα αὐτὰ λοιπὸν, πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν ὁ ἐπισκέπτης, προκειμένου νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἅγιον Ὅρος.

(Συνέχεια)

ΣΑΒΒΑ ΜΟΝΑΧΟΥ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Εἰς τὸ Ἀπολυτίκιον «ἐν σοὶ Πάτερ ἀκριβῶς».

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

« Ἐν σοὶ Πάτερ ἀκριβῶς διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα· Λαβὼν γὰρ
 « τὸν Σταυρὸν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττων ἐδίδα-
 « σκες, ὑπερορᾶν μὲν σαρκός, παρέρχεται γὰρ· ἐπιμελεῖσθαι
 « δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου· διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συν-
 « αγάλλεται ὅσιε (δεῖνα) τὸ πνεῦμά σου».

Α'. Ἀπλῆ ἐξήγησις

Εἰς σὲ ὦ Πάτερ, ἀκριβῶς διετηρήθη τὸ κατ' εἰκόνα· δηλαδή τὸ ἀρχικὸν κάλλος τῆς ἀύλου ψυχῆς· διότι ἀφοῦ ἔλαβες τὸν Σταυρὸν, διὰ τῶν κακουχιῶν καὶ τῶν θλίψεων, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττων πᾶσαν ἀγαθοεργίαν, διὰ τοῦ παραδείγματός σου ἐδίδασκες, ἵνα παραμελῆται μὲν ὅπωςδῆποτε ἢ φροντίς τοῦ σώματος ὡς ὑλικοῦ, θνητοῦ καὶ προσκαιροῦ, παρέρχεται γὰρ, διότι γρήγορα θὰ παρέλθῃ καὶ θὰ διαλυθῇ εἰς τὸν τάφον, νὰ ἐπιμελῆται δὲ ἢ ψυχῆ καὶ νὰ προφυλάσσῃται ἀπὸ οἰασθήποτε ἁμαρτίας, διότι εἶναι πρᾶγμα (ὑπαρξίς) ἀθάνατον· διὰ τοῦτο λοιπόν, (ἦτοι διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον) καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, ὅσιε Πάτερ, τὸ πνεῦμά σου.

Β'. Ἑρμηνεία

Πλάσας ὁ Θεὸς κατ' ἀρχὰς τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, ἦτοι τὸν Ἀδάμ, κατ' εἰκόνα αὐτοῦ ἐποίησεν αὐτόν· ἦτοι ἐνεφύσησεν εἰς αὐτόν καὶ ἐνέθηκεν ἐν

αὐτῷ ζῶσαν καὶ ἀθάνατον ψυχὴν, ἄυλον καὶ διὰ παντὸς μένουσαν, ἵνα καὶ ζῆ καὶ βασιλεύῃ μετὰ τοῦ Θεοῦ αἰωνίως. «Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν (Γέν. α'. 26). Καὶ παρακατιῶν λέγει. «Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν» (αὐτόθι 27).

Τοῦτο τὸ κατ' εἰκόνα λαβὼν ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Θεόν, δὲν ἠδυνήθη νὰ διαφυλάξῃ καὶ διατηρήσῃ ἀμόλυντον· διότι εἰσελθοῦσα ἢ ἁμαρτία κατεμόλυνε, κατερρύπωσε καὶ διέφθειρεν αὐτὸ (τὸ κατ' εἰκόνα)· δηλαδή τὴν ἀθάνατον καὶ ἀνεκτίμητον ψυχὴν.

Ἀνεκτίμητον δὲ λέγω διότι δὲν ἐκτιμᾶται μὲ ὄλον τὸν κόσμον. «Τὶ γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδίσῃ τὸν κόσμον, ὄλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» (Μάρκ. η'. 36—37). Ἐλθὼν δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὸν κόσμον, σαρκωθεὶς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ ἐκ τῶν παναχράντων αἱμάτων τῆς Ἀει-

παρθένου Μαρίας καὶ γενόμενος τέλειος ἄνθρωπος (ὅμως χωρὶς ἁμαρτίας) διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου καὶ διὰ τῶν θείων Μυστηρίων καὶ ἰδίως διὰ τοῦ Μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς Μετανοίας ἀνεζώωσε τὸν διεφθαρμένον ἄνθρωπον, ἐλάμπρυνε καὶ κατεκάλλυε τὸ κατ' εἰκόνα (τὴν ψυχὴν), δοὺς αὐτῇ τὸ ἀρχαῖον κάλλος.

Ὁ Μελωδὸς λοιπὸν τοῦ ἀνωτέρω τροπαρίου, (ὅστις ἴσως νὰ εἶναι ὁ πρῶτος μελοποιὸς τῆς τοιαύτης συστηματικῆς ποιήσεως Ῥωμανὸς ὁ Μελωδός), ἀποτεινόμενος πρὸς ὄσιόν τινα, λέγει: Ἐν σοὶ Πάτερ ἀκριβῶς διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα. Πράγματι εἰς τοὺς οὐρανίους τούτους ἀνθρώπους καὶ ἐπιγείους ἀγγέλους, ὡς τοὺς ἐνομάζει ἢ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Μοῦσα, ἐτηρήθη ἀλώβητον τὸ κατ' εἰκόνα· «τὸ κατ' εἰκόνα τηρήσας ἀλώβητον ὅσιε Πάτερ» (ἐκκλ. ὕμνος Ἰανουαρ. 17) Πῶς δὲ καὶ τίνι τρόπῳ διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα; Λαβὼν γὰρ τὸν σταυρὸν ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ· διότι, ἀφοῦ ἔλαβες τὸν σταυρὸν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ· σταυρὸν δὲ ἐννοεῖ ὁ μελωδὸς κατὰ τὴν γνώμην τῆς ἁγίας Γραφῆς, τὰς θλίψεις καὶ κακουχίας τοῦ μονήρους βίου. Διότι διὰ ν' ἀποβάλλῃ ὁ ἄνθρωπος ὄλον τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτοῦ, νὰ καθαρῶσθαι ἀπὸ τὰ πάθη, νὰ λαμπρυνθῇ καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἀγιότητος, εἶναι ἀνάγκη νὰ κοπιᾷσῃ ὑπὲρ τὸ θεόν· εἶ-

ναι ἀνάγκη ν' ἀναλάβῃ μέγαν καὶ ὑπερφυσικὸν ἀγῶνα· ἀγῶνα κατὰ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος· ἀγῶνα, κατὰ τῶν δλεθρίων παθῶν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος· ἀγῶνα κατὰ τῶν ἀοράτων καὶ δρατῶν ἐχθρῶν· καὶ εἰδικώτερον νὰ εἴπωμεν, ἀγῶνα, κατὰ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ του, τοῦ ἐγώ, κατὰ τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, τοῦ εὐρισκομένου ἐν αὐτῷ τῷ ἰδίῳ ἀνθρώπῳ· ὡς λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος· «βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοῦς μου καὶ αἰχμαλωτίζοντά με τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας, τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί μου.» (Ῥωμ. 7. 23).

Ἄλλ' ὁ ἀγὼν οὗτος δὲν διεξάγεται δι' ὄπλων καὶ μαχαίρων καὶ ξύλων ὡς περ συμβαίνει ἐν τῷ ὄρατῷ πολέμῳ· ἀλλ' ἀγὼν δι' ὑπομονῆς καὶ κόπου, διὰ νηστείας καὶ κακουχίας, δι' ἀγρυπνίας καὶ προσευχῆς ἀδιακόπου, διὰ προφυλάξεως τῶν πέντε αἰσθήσεων, δι' ἐγκρατείας τοῦ νοῦς καὶ τῆς γλώσσης καὶ τῶν τοιούτων.

Τὸν ἀγῶνα τοῦτον λεπτομερέστερον διασαφηνίζει ἐν τῇ πρὸς Κολοσσαεὶς ἐπιστολῇ ὁ Ἀπ. Παῦλος. (Κολοσ. Γ'. 5—8) καὶ ἀλλαχοῦ· τὰ δὲ ὄπλα δι' ὧν συνιστᾷ τοὺς ὄντως στρατιώτας τοῦ Χριστοῦ, ἵνα μετὰ πολλῆς προθυμίας τρέχωσι τὸν προκειμένον ἀγῶνα κατὰ τῶν ἀοράτων καὶ ἐρατῶν ἐχθρῶν, ἐμφαντικώτερον ἀπαριθμεῖ ἐν τῇ πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῇ αὐτοῦ. (Ἐφεσ. κεφ. Γ'. 10—18). Καὶ τοιου-

τοτρόπως διὰ μέσου τῶν κακουχιῶν καὶ τῶν θλίψεων, ὁ ἀναλαβὼν τὸν ἀγῶνα τῆς σωτηρίας, καὶ πολεμῶν κατὰ τῶν ἀκαθέκτων παθῶν τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ, καὶ κατὰ τῶν ἀοράτων καὶ δραστῶν ἐχθρῶν, λαμβάνει κατὰ τὸν ψαλμῶδον δύναμιν ἐξ ὕψους, καὶ προβαίνει ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν ἀναβαίνων ὡς διὰ κλίμακος ἕλα τὰ εἶδη τῆς ἀρετῆς φθάνει εἰς τὸ ὕψος τῆς τελειότητος. (*)

Λαβὼν γὰρ τὸν σταυρὸν ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ. Ἀφοῦ λοιπόν, ὡς ἱερὰ κεφαλή, σοιῶτατε Πάτερ, διεξήγαγες τηλικούτον ἀγῶνα καὶ ὑπέμεινας τοιαύτας κακουχίας καὶ στερήσεις διὰ νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν τοῦ πρώτου ἀνθρώπου τοῦ πρὸ τῆς ἁμαρτίας, δηλαδὴ τοῦ Ἀδάμ, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ· γενόμενος συγκοινωνὸς τῶν παθημάτων αὐτοῦ· καὶ πράττων ἐδίδασκας· ποιῶν τοιαῦτα εὐάρεστα τῷ θεῷ ἔργα, ἐδίδασκας διὰ τοῦ παραδείγματός σου· τί δὲ ἐδίδασκας; ὑπε-

(*) Τὴν νοητὴν ταύτην κλίμακα καὶ τὴν «ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν» ἀνάβασιν τῆς κλιμακοειδοῦς ἀρετῆς τοῦ κοῖκου ἀνθρώπου πρὸς τὸ ὕψος τῆς τελειότητος, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν συμπεριλαμβάνει εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλίαν του· ἦτοι ἐν τοῖς τρισὶ κεφαλαίοις τοῦ Ματθαίου (Ματθ. κεφ. Ε', ς', καὶ Ζ'). Ὅστις λοιπὸν θέλει ν' ἀντλήσῃ δύναμιν ἐξ ὕψους καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Κύριον ὡς ὁ ἀναφερόμενος Ὅσιος, ἅς ἀναγνώσῃ τὰ τρία ταῦτα κεφάλαια ἐπισταμένως.

ρορᾶν μὲν σαρκός, παρέρχεται γὰρ· ἐδίδασκας, ἵνα μὴ δίδεται τόση πολλὴ φροντίς, ἐπιμέλεια καὶ περιποίησις τῷ φθαρτῷ τούτῳ σώματι· διατί; τὸ σῶμά μου νὰ μὴ περιθάλψω; τότε θὰ ἀσθενήσω, καὶ ἐπομένως ὄχι μόνον δὲν θὰ δύναμαι νὰ ποιήσω κανὲν ἔργον ἀγαθόν, ἀλλὰ, νεκρουμένου βαθμηδὸν τοῦ σώματος, ἀποθνήσκω. (ὧδε γεννᾶται τὸ ἐρώτημα). Ἀλλ' εἰς τὴν πνευματικὴν ταύτην ἀνατροφὴν συμβαίνει τὸ ἕλως ἀντίθετον. Ὅταν καταβάλλεται τὸ σῶμα διὰ τῆς νηστείας καὶ κακουχίας, τότε μάλλον δυναμώνει ἡ ψυχὴ «ἔταν γὰρ ἀσθενῶ, τότε δυνατός εἰμι». (Ἀπ. Παῦλος) Ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν σχετικὴν πρότασιν, λέγομεν· διατί νὰ παραμεληθῇ τὸ σῶμα τόσον; παρέρχεται γὰρ· διότι λέγει, γρήγορα θὰ παρέλθῃ καὶ θὰ διαλυθῇ ἐν τῷ τάφῳ, γενόμενον χῶμα ὡσπερ ἦτο πρὶν τῆς πλάσεως ὑπὸ τοῦ Θεοῦ· «ἔτι γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ» (Γέν. γ'. 19) ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς πράγματος ἀθανάτου· νὰ ἐπιμεληθῇ δὲ καὶ νὰ περιθάληται ἡ ψυχὴ (διὰ τῆς φυλάξεως τῶν ἐντολῶν), διότι εἶναι πρᾶγμα—ὑπαρξίς ἀθάνατος—καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, εἰς τὸ παραμεληθῆ καὶ καταρρυπωθῆ διὰ τῆς ἁμαρτίας, θὰ εἶναι καὶ τὸ κακὸν ἀθάνατον. Ὅσῳ νὰ ἔλεγες, ὡς τιμιώτατε Πάτερ, ὡς ἄνθρωποι, μὴ φροντίζετε τόσον πολὺ διὰ τὸ βρωμερὸν τοῦτο σῶμά σας, διότι ἐντὸς ὀλίγου χρονι-

ἜΣΥΝΤΑΓΑΙ,

κοῦ διαστήματος θὰ τὸ θέσητε εἰς τὸν τάφον, ἔνθα θὰ διαλυθῇ καὶ θὰ γίνῃ θρῶμα σκωλήκων· καὶ διότι ὅσον σεῖς τὸ περιθάλπετε καὶ ποικιλοτρόπως τὸ ἐκτρέφετε, τόσον αὐτὸ ἐπανίσταται κατὰ τῆς ἀθανάτου ψυχῆς σας· κατὰ τὸν οὐρανοβάμωνα Ἀπ. Παῦλον «ἡ σὰρξ ἐπιθυμεῖ κατὰ τοῦ πνεύματος· διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάζεται ὅσιε (δεῖνα) τὸ πνεῦμά σου·

Διὰ τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ τόσον πολὺ ἐκακοπάθησας διὰ τὸν Χριστόν, ἐν νηστεῖαις, ἐν ἀγρυπνίαις καὶ ἐν ἀμέτροις κακουχίαις, ἔφθασας εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν τῆς ἀγιότητος, γενόμενος κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκων διὰ τοῦ παραδείγματός σου καὶ ἄλλους πολλούς, ἵνα ὑπερορῶσι μὲν τὴν περιθαλψίν τοῦ σώματος, ἐξ οὗ γεννῶνται καὶ ἀναπτύσσονται τόσα ἐλέθρια καὶ ψυχοφθόρα πάθη τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἐπιμελοῦνται δὲ καὶ φροντίζουσι πολὺ περισσότερο οἱ ἄνθρωποι περὶ τῆς ἀθανάτου καὶ ἀφθάρτου ψυχῆς των. Διὰ τοῦτο τώρα συναγάζεσθε μετὰ τῶν ἀσωμάτων Ἀγγέλων, καὶ συγχορεύετε μετὰ τῶν ὁσίων καὶ δικαίων, καὶ συμπάλλετε μετ' αὐτῶν τὸ οὐράνιον ἐκεῖνο καὶ ἐναρμόνιον μέλος, περίξ τοῦ θρόνου τῆς Τρισυποστάτου θεότητος τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὃ πρέπει πάσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ

- 1— Ἡ αἰτία τῆς ἐν τῷ κόσμῳ δυστυχίας εἶνε ἡ ἁμαρτία, ἐπομένως καὶ τῆς εὐτυχίας πρέπει νὰ εἶνε ἡ μετάνοια.
- 2— Δὲν ὑπάρχει τιμὴ, δόξα καὶ ἰσχύς, δὲν ὑπάρχει κέρδος καύχημα, ἢ ὑπόθεσις ἀνωτέρα ἢ συμφερωτέρα ἀπὸ τὴν σκέψιν, μελέτην ἢ ἀσπασμὸν ἐνὸς Ἐσταυρωμένου Θεοῦ!
- 3— Σταυροὶ εἶνε καὶ τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων, τὰ δάκρυα τῶν δούλων, οἱ κόποι καὶ οἱ ἰδρώτες τῶν καλῶς ἐργαζομένων· ἀλλὰ Σταυροὶ εἶνε καὶ οἱ μόχθοι τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, ἕως οὗ διὰ τοῦ τοιούτου πανσόφου καὶ θείου προγράμματος, κοινωνήσωμεν τῆς θείας δόξης. Τοιοῦτον τὸ μέγα σχέδιον τοῦ Θεοῦ. Οὐδὲν ἀπόλλυται, ἀλλὰ διὰ τῆς πείρας καταντῶμεν εἰς τὴν θεῖαν Μεταμόρφωσιν.
- 4— Καὶ ἔσπευσε μὲν ὁ ὄφις νὰ πειράσῃ τοὺς Πρωτοπλάστους ἐν τῷ Παραδείσῳ, ἀλλὰ προέλαβε τοῦτον ἢ διὰ τὴν μετάνοιαν τῶν ἀνθρώπων εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ, ἢ ἐκδηλωθεῖσα ἐπὶ τοῦ τιμίου Σταυροῦ.
- 5— Κατὰ τοῦ ὕλισμοῦ, δὲν ἠδύνατο ἀνθρωπίνως νὰ δοθῇ ἀσφαλεστέρη ἀπάντησις, εἰμὴ δι' ἀπλοϊκῆς τινος καὶ ἐν χάριτι Χριστοῦ μετανόιας, τὴν ὁποῖαν ἐκθέτομεν εἰς τὴν ἐκτενῆ ἡμῶν αὐτοβιογραφίαν.
- 6— Τὸ ἔργον ἡμῶν ἐκεῖνο ἔπρεπε νὰ γραφῇ διὰ μὲν τοὺς εὐσεβεῖς πρὸ αἰῶνος, διὰ δὲ τοὺς ὕλιστάς τὸν 22ον αἰῶνα, ὁπότε οὗτοι θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ κατανοήσωσιν τὴν ἀξίαν τῆς πίστεως. Διότι ἀρχὴ καὶ τέλος τῆς ζωῆς ταύτης εἶνε ἡ πίστις καὶ οὐχὶ ἡ γνώσις τὴν ὁποῖαν τόσον τιμοῦν οἱ ἄνθρωποι.
- 7— Ἄς μὴ σχολιάζῃ ὁ ἐγγενὴς ἀναγνώστης τὸν ὑπερβολικὸν κατ' αὐτὸν ζῆλον ἡμῶν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου εὐσεβείας, τοιαύτη ἀρμάζει ἀπάντησις κατὰ τῆς συγχρόνου ἐκκεντρικῆς καὶ ἐξωφρενικῆς ἀθεΐας.

Ἄγιος

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΙΔΙΟΜΕΛΩΝ ΔΟΞΑΣΤΙΚΩΝ Κ. Λ. Π.

Ἐκ τοῦ Λαυριωτικοῦ Κώδικος Γ' 86 φύλ. 16 β'

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 24 τεύχους)

ΤΗ ΙΔ'. ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ Η ΥΨΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἤχος πλ. β'.

Σήμερον τὸ σκήπτρον τοῦ Βασιλέως τῶν οὐρανῶν προέρχεται, καὶ τοῦτο δορυφοροῦσι τὰ οὐράνια στρατεύματα τῶν Ἀσωμάτων. Προήλθε γὰρ τοῦτο τῆς ζωῆς ἡμῶν τὸ ξύλον τοῦς πιστοῦς ἀγιάσαι, τὰς νόσους θεραπεῦσαι, τοὺς δαίμονας φυγαδεῦσαι, τὴν πολιτείαν φρουρῆσαι, καὶ τοὺς πιστοῦς βασιλεῖς ἡμῶν συμμαχεῖσαι, ἐνῶ καυχώμενοι βοῶμεν· ὁ ἐν αὐτῷ προσπαγῆς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

ΤΗ ΚΣΤ'. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Φύλλον 38 β'.

Δοξαστικὸν

Ἦχος πλ. α'. Σαλπίζομεν

Συνδράμομεν ἐν πίστει τε καὶ πόθῳ, βοήσωμεν χαρμόσυνα καὶ κρο-

ΣΑΒΒΑ ΜΟΝΑΧΟΥ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΜΑΤΙΚΟΥ ΥΜΝΟΛΟΓΙΟΥ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗΣ ΑΣΜΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΙΔΙΟΜΕΛΑ

Κατανυκτικώτατα εἰς ἀνάμνησιν τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ μέλλοντος κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς.

Ἦχος α'.

Ἐφθασεν ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου τῆς Δευτέρας αὐτοῦ Παρουσίας· ἰδοὺ

τῆρωμεν χεῖρας ἅπαντες, ἐν τῇ δι' ἔτους πανηγύρει τοῦ ἀρχηγέτου ἡμῶν. Στρατιαὶ οὐράνιαι εὐφραίνεσθωσαν, καὶ τὸν λογχευθέντα διὰ τὸν λόγγη νυγέντα, Βασιλέα Κύριον, καὶ τὸ θράσος τοῦ Δυαίου καθηρηκότα, θαρσαλέως θαυμαζέσθωσαν. Ἡ γῆ τε καὶ ἡ θάλασσα τὰ τοῦ λαμπροῦ φωστήρος, παράδοξα σημεῖα καταχρέως εὐφημήσωμεν· ἡ νεότης τὸν χαλινόν· οἱ ἐν τῷ γῆρει τὴν βακτηρίαν, οἱ ἐν συμφοραῖς τὸν προστάτην· οἱ ἄποροι τὸν πλουτιστήν· οἱ ἐν εὐπορίᾳ τὸν οἰκονόμον, τὴν συμμαχίαν οἱ στρατιῶται· οἱ ἐν πελάγει τὸν συμπλωτήρα, σὺν πᾶσι τὸν ἐν αὐτοῖς στερρὸν ὑπέρμαχον, πόλις Θεσσαλονίκη, καθικετεύουσα οὕτως εἰπόμεν· περιδοξε Δημήτριε, πρόφθασον, ἐξελοῦ ἡμᾶς τῆς ἐφροσύνης ἀνάγκης, καὶ σῶσον τὴν πόλιν σου, ταῖς ἰκεσίαις σου.

γὰρ ἀγάλλονται πάντες οἱ Προφήται, σὺν Ἀποστόλοις καὶ μάρτυσιν, ὁμοίως τε καὶ δικαίοις, ὅτι ἀποδοθήσεται αὐ-

τοῖς τὸ ἀνταπόδομα τῶν ἔργων αὐτῶν. Ἄμαρτωλοὶ ἄφρονες, συκοφάνται καὶ ἄρπαγες, μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες, φριξάτε ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ! Ὅς κρῖνει κρῖσιν δικαίαν καὶ ἀποδίδωσιν ἕκαστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· ἀλλὰ πρὸ τέλους Κύριε, φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἦχος β'.

Ἡ ὥρα ἐφέστηκεν· ὁ Κριτῆς πάρεστι· τὸ βῆμα φρικτόν· ἡ κρίσις δικαία· τί ποιήσης τάλαινα ψυχῆ; παρήλθεν εὐπρόσδεκτος καιρὸς, παρήλθεν ἡμέρα σωτηρίας· νῦν οὐκ ἔστι σοι καιρὸς μετανοίας, ἀλλὰ κρίσεως· οὐδὲ ἀμαρτημάτων ἐξαγόρευσις, ἀλλ' ἔλεγχος. Διὸ πρὸ τέλους βόησον, ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι καὶ σῶσόν με.

Ἦχος γ'.

Διέρρηξα τὸν χιτῶνα, ἐβρύπωσα τὴν στολήν μου τὴν πρώτην, καὶ ἔβραφα φύλλα συκῆς, τὸν χοῦν ἐνδυσάμενος· ἐξώσθην τοῦ Παραδείσου, ἀπώλεσα τὴν ζωὴν, κεκληρονόμηκα τὸν θάνατον, κατήχθην εἰς γῆν διὰ τῆς βρώσεως· Σὺ δὲ Κύριε, οὐκ ἠνέσχου τὸ σὸν πλάσμα ἀπολέσθαι, κατήλθες ἐν γῇ γενόμενος ἄνθρωπος, καὶ ἔσωσάς με ὡς φιλόανθρωπος.

Ἦχος δ'.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, ὑποδεχθώμεν τὴν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Δευτέραν Παρουσίαν· δεῦτε ἀνανήψομεν ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ, ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς πενήτων τὸν Θεὸν ὑπαντήσωμεν· δεῦτε μιμησώμεθα τὰς φρονίμους παρθένους, ἐν ἐλαίῳ τὰς λαμπάδας φαιδρύνωμεν· ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, συνεισέλθωμεν μετ' αὐτῶν, εἰς τὸν Νυμφῶνα τὸν οὐράνιον, κρᾶζοντες σὺν αὐταῖς, δόξα τῷ ἐρχομέ-

νω κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, τῷ παρέχοντι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. α'.

Γρηγορεῖτε πάντες οἱ πιστοί, οὐ γὰρ οἴδαμεν τὴν ἡμέραν, οὐδὲ τὴν ὥραν ἐν ἣ ὁ Δεσπότης ἔρχεται· μὴ κολίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ, ἀλλ' ἐν ἀγάπῃ καὶ σεμνότητι, σωφροσύνῃ καὶ μετανοίᾳ τὸν Θεὸν θεραπεύσωμεν. Πλούσιοι καὶ πένητες, δοῦλοι καὶ ἐλεύθεροι, τὴν μὲν ἀμαρτίαν μισήσωμεν, τὴν δὲ ἀρετὴν προθύμως ζηλώσωμεν· θαρῶς ὁ ἀγὼν, ἀλλὰ πλεουσία ἡ ἀνταπόδοσις· ἀποθώμεθα σὺν τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός, ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν· ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν· ὁ ἀγαθοδότης Κύριος πάρεστιν, ἀποδίδων ἕκαστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Ἦχος πλ. β'.

Ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως καὶ ἡ ὥρα τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, τότε οἱ Ἄγγελοι ἀποσταλήσονται εἰς τὰ τέσσαρα μέρη τῆς γῆς, περιουράξουσι πάντα τὰ ἔθνη· τότε πάντες οἱ ἀπ' αἰῶνος ἄνθρωποι, βίσιλοι καὶ ἄρχοντες, πλούσιοι καὶ πένητες, νέοι καὶ γέροντες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐν μιᾷ ἡλικίᾳ γυμνοὶ παραστήσονται τῷ ἀδεκστόῳ Κριτῇ. Ὡ ποία ὥρα τότε! τὰ ἔργα ἀπάντων ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν παρίσταται. Ἄγγελοι παρίστανται ἐλέγχοντες τὰς πράξεις, τοὺς λόγους, τὰς ἐνθυμήσεις. Ἡ κρίσις δικαία· ὁ Κριτῆς ἀδυσώπητος. Ὅταν δὲ οἱ Δίκαιοι καλοῦνται εἰς βασιλείαν οὐράνιον, καὶ εἰ ἄμαρτωλοὶ ἀποπέμπονται εἰς κόλασιν αἰώνιον, ὦ ποία ὥρα τότε! τίς ὑποστήσεται ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ; Ἀλλὰ φείσαι Κύριε τοῦ πλάσματός σου, καὶ ἀξίωσον ἡ-

μας τῆς ἐκ δεξιῶν σου παραστάσεως
μετὰ τῶν ἁγίων σου, Κριτὰ δικαιοτάτε.

Ἦχος βάρυς

Δεῦτε ἀναβῶμεν νοερώς εἰς τὸ ὄρος
τοῦ Κυρίου καὶ ἐποπτεύσωμεν
τὴν Πόλιν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· αὕτη ἐστὶν
ἡ Πόλις ἡ ἁγία, ἡ ἄνω Ἱερουσαλήμ· ἐν
ταύτῃ δὲ ἥλιος καὶ σελήνη οὐ φαί-
νουσιν, ἀλλ' ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ φωτίζει
αὐτήν, καὶ λύχνος αὐτῆς ἐστὶ τὸ ἄρ-
νιον τὸ ἐσφαγμένον, ὃ ἐσφάγει διὰ τὰς
ἁμαρτίας πάντων τῶν ἐθνῶν. Ναός δὲ
ἐν αὐτῇ οὐκ ἐστίν, ἀλλὰ Κύριος ὁ
Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ ναός αὐτῆς ἐστὶ
καὶ τὸ ἄρνιον. Εἰσεέλθωμεν οὖν ἐν αὐτῇ
διὰ τῆς στενῆς πύλης καὶ ἀκούσωμεν
ᾠδὰς ἁδόντων ὑπὸ πάντων τῶν Ἀγ-
γέλων καὶ τῶν ἁγίων. Καὶ τότε βοή-
σωμεν μετὰ τοῦ Δαβὶδ, «καθάπερ ἤ-
κούσαμεν, οὕτω καὶ εἶδομεν ἐν πόλει
Κυρίου τῶν δυνάμεων, ἐν πόλει τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν». Ἀξίωσον ἡμᾶς οὖν Κύριε,
τῆς ἐπουρανίου σου Πόλεως ταύτης,
κατὰ τὸ μέγα σου καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ἦχος β'.

Διελύζομαι ἕως σκηνῆς θαυμαστῆς,
ἕως τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, ἐν φωνῇ
ἀγαλλιᾶσεως ἤχου ἑορταζόντων, ἔνθα
εὐφραϊνομένων ἢ κατοικία, ἔνθα χοροὶ
τῶν Ἀγγέλων μετὰ πάντων τῶν ἁγίων,
ἔνθα παρθένοι λαμπαδηφοροῦσαι, ἄ-
δουσιν ᾠδὴν ἐπινίκιον τῷ Νυμφίῳ
Χριστῷ, βοῶσαι καὶ λέγουσαι, ἅγιος,
ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐνδοξα-
ζόμενος ὑπὸ πάντων τῶν ἁγίων, νῦν
καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώ-
νων. Ἀμήν.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον αἱ φωναὶ τῶν Προφητῶν
τὸ πέρας εἰλήφασιν· οὕτω γὰρ
φασιν, αὕτη ἐστὶν ἡ ἡμέρα Κυρίου ἢ
μεγάλη καὶ ἐπιφανής, ἐν ἣ ἔρχεται ἐν
δόξῃ κρίναι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην.
Ἄμαρτωλοι οὖν, ποῦ φύγωμεν; ἥλιος
γὰρ σκοτισθήσεται, καὶ ἡ σελήνη οὐ
δώσει τὸ φέγγος αὐτῆς· οἱ ἀστέρες πε-
σοῦνται ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ αἱ δυ-
νάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται·
φανήσεται δὲ καὶ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυ-
ροῦ ἐν τῷ οὐρανῷ· καὶ κέφονται καὶ
κλαύσονται πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς·
καὶ ᾄθονται τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρ-
χόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ
μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς. Οὗ-
τος γὰρ ἐστὶν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Κύ-
ριος τῆς δόξης· τὸ Α, καὶ τὸ Ω, ἢ ἀρ-
χή καὶ τὸ τέλος, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κρά-
τος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός

Εν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ φρικτῇ, ὁ-
ταν καθίσῃ ὁ Υἱὸς σου κρίναι τὴν
οἰκουμένην, ὅταν βίβλαι ἀνοίγωνται καὶ
τὰ κρυπτὰ δημοσιεύωνται, ὅταν τρέ-
μωσι τὰ σύμπαντα ἀπὸ προσώπου αὐ-
τοῦ, ποταμοὶ δὲ τοῦ πυρός ἐλκει ἔμ-
προσθεν αὐτοῦ, τότε Θεοτόκε βοήθη-
σον, ἵνα στῶ ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, καὶ ἀ-
κούσω τῆς εὐλογημένης ἐκείνης φω-
νῆς, καὶ τύχῃ τῆς μερίδος τῶν σωζο-
μένων· ἔχεις γὰρ μητρικὴν παρρησίαν
τοῦ σώζεσθαι πάντας τοὺς Σὲ ὑμνοῦν-
τας. Δέσποινα ἄγνη ἀειπάρθενα.

† ΑΡΧΙΜ. ΝΑΘΑΝΑΗΛ ΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΥΧΑΙ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ ΔΙΑ ΣΤΙΧΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

(Ματθ. ζ. 9)

ΗΧΟΣ ΠΛ. Β.

Εἰρμολογικῶς

Ὡς ἐν εὐανθεῖ λειμῶνι, καὶ ὠραίῳ περιβόλι,
δένδρα φέροντι ποικίλα σὺν τοῖς ἀνθεσι κομῶντι,
οὕτω πέμπει εὐωδίαν ψυχικὴν παραμυθίαν,
ἢ τῆς προσευχῆς ἀκρότης τοῖς σὺτὴν μετερχομένοις,
ἀρπαγὴν ποιεῖ τὴν θείαν, καὶ ἀλλοίωσιν ὄθνεϊαν,
καὶ τὸν νοῦν καλῶς λαμπρύνει παραδόξως τὸν φωτίζει,
τοῦ πρὸς σὲ ἐπαναβῆναι, καὶ καλῶς ἀναπαυθῆναι,
ἢς τῇ χάριτι στηρίξοις τὴν ἐμὴν ψυχὴν οἰκτιρομον,
ἔγειρε πρὸς θεωρίαν τῶν ἀπίρων σου θαυμάτων
τοῦ νοός μου ἀκηδῖαν καὶ ψυχῆς μου ῥαθυμίαν.

Χρόνος δίσημος

Ἵνα προσευχῆς τῷ ξίφει τοὺς ἐχθρούς μου ἀποκτείνω,
βάρος δὲ τὸ τῆς σαρκός μου διὰ ταύτης ἀποβάλλω,
καὶ πρὸς ὕπνον ἐγεροθῆναι τῆς ἀγάπης σου Χριστέ μου,
πότισον εὐχῆς με νάμα τοῦ προσεύχεσθαι ἀόκνως,
καὶ βοήθειαν αἰτεῖσθαι παρὰ σοῦ δημιουργέ μου,
καὶ ἀντίληψιν λαβεῖν με τὴν κατὰ δαιμόνων νίκην,
καὶ τὴν ἄφεσιν ἐμοῦ τε τῶν πολλῶν μου ἐγκλημάτων,
δός μοι τρόπον μετανοίας τὴν ἀρχὴν τῆς σωτηρίας,
μὴ ζητήσης μου καθόλου τὸν καιρὸν τὸν παρελθόντα,
τῆς ζωῆς μου ζωοδότα, ὃν κακῶς ἠναλωσάμην.

Εἰρμολογικῶς.

Εἰς ἀμέλειαν καὶ τύρβην καὶ κακὴν παραφροσύνην,
προσευχὴν γὰρ ἀμελήσας καὶ ἀμέλειαν πλουτήσας,
ἔφθασα εἰς ἀλογίαν, ἀφροσύνην καὶ μανίαν,
νῦν δὲ τοῦ κριτοῦ ποιῶμαι τοῦ τῆς ἀδικίας μνεϊαν,
τὴν ψυχὴν μου χήραν οὔσαν, τῶν καλῶν ἐστερημένην,
καὶ κακῶν ἐμπεπλησμένην, δέξαι σοὶ προσερχομένην,
ἐλευθέρωσον ταχέως ἐκ τοῦ ἀντιδίκου ταύτην,
διαλλάγηθί μοι Πάτερ διὰ προσευχῆς βεβαίως,
καὶ ἀπέργασαί με οἶκον καὶ δοχεῖόν σου γενέσθαι,
προσευχῆς ἐπιμελεία ἄγνισόν με Πανοικτιρομον.

Δίσημος

Καὶ ἀγίασον τὸν νοῦν μου, καὶ καθάρισον ψυχὴν μου,
καὶ καθήλωσόν μοι σάρκα φόβῳ σου τῷ παναγίῳ,
μὴ ὡς δούλον τὸν ἄχρῆτον ἀποβάλλεις με οἰκτιρῶν,
ἀλλ' ὡς τὸν τελώνην δέξαι καὶ τὴν πόρνην ἐλεῆμον,
τὸν ὑπὲρ τὴν πᾶσαν κτίσιν ἁμαρτήσαντα ὁ τάλας,
μνήσθητι θείας φωνῆς σου, ἧς ὑπέσχου τοῖς ἀνόμοις,
ὅτι τὸν πρὸς σὲ ἐλθόντα οὐκ ἐκβάλλει, ἔξω ὄλους,
ὁ τῆς προσευχῆς δὲ τόπος δικαστήριον ὑπάρχει,
διὰ τοῦτό σοι προσπίπτω ὡς κατάκριτος ὁ τάλας
καὶ μετὰ θεορῶν δακρύων, καὶ ψυχῆς ταπεινωμένης.
Ἐκβοῶ σοι ποιητὰ μου καὶ οἰκτιρῶν λυτρωτὰ μου.

Εἰρμολογικῶς.

Ἴθνην δημιουργέ μου τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου,
τὸ μὲν λογικὸν στηρίξοις τοῦ λογίζεσθαι πανσόφως,
δωρεὰς φιλανθρωπίας καὶ κτισμάτων σου σοφίας,
κοιτοπτεύειν τὴν σὴν δόξαν, ἀγαθότητα, καὶ κάλλος,
τὸ δὲ θυμικὸν ἀντέχειν κατ' ἐχθρῶν μου τῶν δολίων,
καὶ παθῶν τῶν ψυχοφθόρων παρατάττεσθε γενναίως,
τὸ ἐπιθυμητικὸν δὲ αὐθις ἱμειρόμενον κατέχειν,
τὴν τελείαν σου ἀγάπην καὶ πρὸς σὲ ἀνατενίζων,
φίλτρον ἔχειν ἐν καρδίᾳ τὸν σὸν πόθον λυτρωτὰ μου.

Δίσημος.

Πᾶσαν θλίψιν ὑπομένειν ἕνεκα τῆς σῆς ἀγάπης,
ἕως πότε ἐλεῆμον ἐπιλήρη μοι Σωτήρ μου,
ἕως πότε ἀποστρέφεις ἀπ' ἐμοῦ τὸ πρόσωπόν σου;
Ἴνα τί περιλύπῳ με οὐ παραμυθεῖς Θεέ μου;
Ἴνα τί μὲ συνταράττεις τῷ φλογμῷ τῆς σῆς ἀγάπης;
Τί μὲ φλέγεις, τί μὲ καίεις ἔρωτι τῷ σῷ Σωτήρ μου;
Ἄκουσον τοὺς στεναγμοὺς μου, ἴδε λύπην τῆς ψυχῆς μου.
Φώτισον τοὺς ὀφθαλμοὺς μου τοὺς δεινῶς ἐσκοτισμένους,
μήποτε κικῶς ὑπνώσω χωρισθεῖς τῆς σῆς ἀγάπης,
σύγγνωθί μοι Πανοικτιρῶν τῇ πολλῇ σου εὐσπλαγχνίᾳ.

Εἰρμολογικῶς.

Ἴνα σὴ φιλανθρωπία ἀτενίσας ἐκβοήσω
μετὰ στεναγμοῦ καὶ θρήνου καὶ καρδίας τεθλιμμένης,
ἴδε θρήνον ἴδε πένθος ἴδε θλίψεώς μου νέφος,
τί θρηγήσω ; ἢ τί κλαύσω πρότερον δικαιοκρίτα;
τοῦ πυρὸς φλόγα ἐκείνην, ἢ παγκόσμιον αἰσχύνην;
τὸν βρυγμὸν δὲ τῶν ὀδόντων, ἢ τὸν φόβον τῶν δαιμόνων;

σκότους δὲ τὴν δυστυχίαν, ἢ τοῦ ἄδου τὴν σκλαβίαν;
χωρισμὸν δὲ τῶν ἀγίων, ἢ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων;
τοῦ κριτοῦ τὸν μέγαν θρήνον ἢ θυμὸν αὐτοῦ καὶ φόβον;
στέρησιν τῆς θείας δόξης ἢ τὸν χωρισμὸν Ἀγγέλων;

Δίσημος

Φεῦ! μοι τῶν κακῶν τὸ πλῆθος, δυστυχίας δὲ τὸ στίφος!
πῶς ὑπόισω λυτρωτὰ μου τὴν ὀργὴν σου τὴν δικαίαν!
ὁ τῆς ἀνομίας φίλος καὶ τῆς ἁμαρτίας δούλος,
ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας φίλος δὲ τῆς ἀσωτείας,
σκόλοψ τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἐχθρὸς τῆς σωφροσύνης,
ὁ ἐχθρὸς μὲν τῆς νηστείας, φίλος δὲ γαστριμαργίας,
πῶς ἀνέξομαι φωνῆς σου ἐκπεμπούσης με εἰς ἄδην!
φρίττω ὄλος καὶ ψυχὴν ὄλος πτοοῦμαι,
ὅταν ἴδω τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος πληρουμένην,
διὰ τοῦτο στένων κραίξω ἀπ' ἐντεῦθεν καὶ φωνάζω.

Εἰρμολογικῶς

Οἶδα Σῶτερ ὅτι ἄλλος ὡς ἐγὼ οὐκ ἔπαισέ σοι,
οὐδὲ ἔπροξε τὰ φαῦλα, ἃ ἐγὼ ἐποίησάμην,
ὅθεν δεῖ κατακριθῆναι καὶ εἰς γέενναν ῥιφῆναι,
καὶ τὰς χεῖρας δεσμευθῆναι, καὶ εἰς τάρταρον κλεισθῆναι,
ἧπου σκόληξ διαμένει καὶ τὸ πῦρ οὐδ' ὄλος σβένει,
ἀλλ' ὁ μόνος ἐν ἐλέει ἀνυπέρβλητος τυγχάνων,
φείσαι μου τοῦ παναθλίου καὶ ἀντιλαβοῦ καὶ ῥῦσαι,
τῶν ἐχθρῶν μου σκευωρίας καὶ τῆς τούτων πανουργίας,
οἶδας φύσεώς μου νόσον, οἶδας καὶ τὰ πταισμάτά μου,
ἀλλὰ καὶ τὴν πίστιν οἶδας καὶ τὴν προθυμίαν βλέπεις.

Δίσημος

Καὶ τοὺς στεναγμοὺς ἀκούεις, καὶ ἐλπίδα μου γινώσκεις,
καὶ ψυχῆς μου λύπην οἶδας καὶ τὸν πόνον τῆς καρδίας,
οὐ λανθάνει σε Σωτήρ μου οὔτε στεναγμὸς καρδίας,
οὐδὲ στεναγμὸς δακρύων οὐδὲ σταλαγμοῦ τι μέρος,
ὅθεν δέομαι οἰκτιρῶν τῆς πολλῆς σου εὐσπλαγχνίας,
ἴδε μου τὴν ἀτονίαν καὶ ψυχῆς τὴν ἀθυμίαν,
καὶ τὰς ἁμαρτίας πάσας ἄφε; μοι ὧ ἐλεῆμον,
ἵνα καθαρᾷ καρδίᾳ εὐλαβεῖ δὲ διανοία,
ἀναπέμψω δόξαν ἕμνον τῇ πολλῇ σου εὐσπλαγχνίᾳ,
σὺν χοροῖς ἐπουρανίοις εἰς αἰῶνας αἰωνίους.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΙ
ΙΩΣΗΦ ΠΡΩΗΝ ΤΥΡΝΟΒΟΥ

(Ἐκ τοῦ Κώδικος Δ, 197)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Τὸ μὲν ἀνὰ χειρὸς ἡμῖν σοφώτατόν σου καὶ τὸ πολύστιχον πρόφασιν ἐμὲ λαμβάνον διδάσκει, χωρεῖ δὲ διὰ πάσης φιλοσοφίας καὶ ἔστι κοινὸν πάσης ἀρετῆς διδασκάλιον· τὸσαύταις πιθανότησι καὶ ἀνάγκαις ἠθορικαῖς συγκεκροτημένον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν θεαίαις καὶ πνευματικαῖς χάρισι, εἰς ἔσχατον ἀκριβείας τὸν φιλάρετον οἱ σοφώτατοί σου τῶν λόγων παροτρύνοντες καὶ χειραγωγούντες καὶ δεινὸν μύωπα κατανύξεως ταῖς φιλοθέοις ἐνιέντες ψυχαῖς· ὄντως φιλάνθρωπος εἶ καὶ πολλῶν ὁδῶν σωτηρίας διδάσκαλος· χεῖρα γὰρ τοῖς λόγοις προτείνεις τοῖς κειμένοις χαμαὶ καὶ κείμενον ἀνιστᾷς· ὅπως μὴ συγχωρῶν ἐπιμείναι τῷ πνεύματι ἐν παντὶ τρόπῳ δεικνὺς τὸ φιλάνθρωπον.

— Πολλὰ ἐγράψαμεν, πολλὰ εἶπομεν, πολλὰ δάκρυα κατεχέαμεν καὶ ὡς εἰπεῖν, πάντα κάλλιον ἰκεσίας καὶ ταπεινώσεως ἐκινήσαμεν, ἵνα πρὸς οἶκτον καὶ σπλάγχχνος τὸν ἄνθρωπον ἄξωμεν ἄλλ' οὐδὲν ἀπωνάμεθα πλέον ἢ τῷ λύχνῳ παίζεσθαι τῶν ἐλπίδων· ἕως ἠλέγχθημεν καὶ κενὴν ἐλπίδα τὰ ἐκ τῶν πόνων μου ἔγνων καὶ μὲ τὴν συντριβήν.*

— Ἀπλή δέ μοι καὶ σχέδιος ἡ τιμὴ τοῦ σοφωτάτου σου γράμματος καὶ ἀναρῶντις πρὸς τε τὸ ἀσθενὲς ἡμῶν καὶ τὸ μῆκος ἀφορῶντι τοῦ λόγου· καὶ μηδὲν ἐπεξεργάζεσθαι βουλομένῳ καὶ ταῦτα οὐδεμίᾳ χρεία τῆς ἔξωθεν εὐπρεπειᾶς καὶ τῶν ἐπαίρειν αὐτὴν δυναμένων, ἀλλὰ κάλλος αὐτῷ καὶ μέγεθος τὸ ἴδιον ἀποκρήσει.

— Τῷ μέλιτι τῆς σῆς γλώττης διαφε-

(*) Οὕτε τὸ σκληρὸν τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἀπαρχώρητον τοῦ τρόπου διωσάμεθα.

ρόντως ἠδόμενος καὶ τοῦ γράμματος τὰ πάνσοφα τῶν ἡμάτων καὶ νοημάτων τὰ Δηλίου κολυμβητοῦ τῇ ἀληθείᾳ δεόμενα, καταναῶν ὄση δύναμις, ἐκπίπτομεν γὰρ τοῦ πλείστων καὶ ὅπως μὲν μεθόδου καὶ τέχνης, ὅπως δὲ χάριτος ἔχουσι καὶ εὐροίας οἴου δὲ ὀυθμοῦ καὶ συνθήκης, ἐκ περιουσίας πάντων ἐν πᾶσι καὶ διὰ πάντων κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα, ταῦτα καθ' ἡμῶν σοὶ παραχωρήσειαν ἰκετηρίων καὶ γλώσσάν σου τὴν σειρήνιον, γλώσσαν κηρύττομεν μελιχρὰν καὶ δραστήριον καὶ ταύτης ἠτητηθῆναι ὁμολογοῦμεν καὶ τῶν προσειῶν πάντων ἡμῶν παραχωροῦμέν σοι καὶ πλέον ἡμῖν οἱ πρὸς σὲ ἔρωτες ἔξεκαύθησαν, θερμὸν ἐνέτηξε πόθον τοῖς ἀφ' ὧν ἀπέστη καὶ ἄρῶρητον ἦν αὐτοῖς τὸ τῆς ζημίας ἐπίπονον καὶ τοῖς πρὸς οὓς ἐπέστη πολλὴν ἐνέσταξεν ἠδονὴν καὶ ἔρομαιόν τι αὐτοῖς ἔδοξε θεῖον καὶ κέρδος ἀπερινόητον.

— Πλὴν τῷ Θεῷ πολλὴ χάρις τῆς τῶν ἀμφιβόλων ἐπιλύσεως καθομολογοῦμεν.

— Ὁ εἰδὼς καιρὸν χρηστότητος καὶ δικαιοσύνης, ἐλέους μὲ τὸν ἀνάξιον ἄξιον ἔκρινας καὶ εἰδὼς νέμειν τὸν ἔλεον ἐφ' οἷς δεῖ καὶ οἶκτον ἐπέχειν ὅτε δεῖ καὶ ἀναβάλλεσθαι τὴν συμπάθειαν· ἐν ὄσῳ παρ' ἡμῖν τὰ σπέρματα τῆς σῆς γλώττης ἀνθεῖ· πολὺς δὲ ἦχος ἐκκρούεται τοῦ σοῦ ὀνόματος· οὐδὲ τῆς Τύρου τὸ ἀλουργὲς τοσοῦτον ἡμᾶς τέρει ἀνθος ὅσον ὁ λειμὼν τῆς σῆς γλώττης εὐφραίνει ἡμῶν τὰς εἰσθήσεις τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ὡς πηγὴ πολυχεύμων ἀθάνατα διδασκαλίας προχέουσα νάματα εἰ καὶ μικρὸν τὸ ῥεῦμα τοῦ λόγου καθ' ἡμῶν τραχύνεται, ἀλλ' ἡμῖν ἀνεκτὸν καὶ οὐ φεύγωμεν τὴν τραχύτητα, τῆς ἀρετῆς ὁδοποιούσης τῷ ῥεύματι, ἀπόρρητός τις οἰκονομία σκάμματά σοι καὶ διαύλοις ἠντρέπισεν·

Ἐπικινος ἠγεμόνι

Ἐλκει μὲν δραστηκῶς ἡ μαγνήτις τὸν προκείμενον σίδηρον· Ἴδου καὶ πρὸς τὸ λέγειν ὁ ἀπλετος πόθος ἀνίστησι, καὶ πρὸς εὐφημίαν ἠγεμονικὴν μέλος ἀνακρούσασθαι διεγείρομαι, καὶ πολλοῖς μὲν πολὺ, ἀλλ' ἐμοὶ ἀπαιτεῖται τὸ ὄφλημα ἀπαραίτητον.

Καὶ ὡσπερ δεξαμενὴ σωλῆνι προσκέκλιται ῥέοντι, οὕτω καὶ ἡ ἀκρὴ ἡμῶν ταῖς τῆς σοφίας σου ὑποθήκαις προσκέκλιται, κλινῶ γὰρ φησὶν εἰς περιβολὴν τὸ οὖς μου.

Οὓς δεξιὸν τοῦ ἱερέως ὁ Μωϋσῆς αἵματι ἔχριε τοῦ ἀμνοῦ, καὶ τὸ ἄκρον τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ τοῦ ποδός· τὸ μὲν, ὡς δοχεῖον τοῦ θεοῦ λόγου μέλλον ἔσεσθαι· τὴν δὲ ὡς πράξεως δηλωτικὴν· τὸν πόδα δὲ ὡς προκοπῆς τῆς ἐπ' ἀρετῆ καὶ τελειώσεως σύμβολον, τῆς σῆς τελειότητος.

Δέησις

Παρακαλοῦμεν μὴ ὑπερίδης τὴν θλίψιν ἡμῶν τὴν ἀφόρητον, καὶ τὴν ὀδύνην τῆς ψυχῆς· ἡμῶν δὲ ἔνεκεν ἀφροντίς ἔση καὶ μὴ μελέτω σοι. Διέγειρόν σου τοίνυν τὸ πτερόν τῆς φιλοσοφίας, καὶ μὴ ἀφῆς αὐτὸ καὶ τοῦ καπνοῦ (τοῦτο γὰρ τὰ ἀνθρώπινα) βαπτίζεσθαι καὶ καθέλκεσθαι· δεῦρο πρὸς ἡμᾶς ἀπαλλαγὴν ἀσκουμένους πραγμάτων, καὶ ἐν ἀνέσει διάγοντας· τί γὰρ τῆς διατριβῆς τῆς ἐνταῦθα ἡδίων εἶπω καὶ γῶ; ἡσυχία, γαλήνη, ἀπραγμοσύνη πολλή· σώματος εὐρωστία· ἐνταῦθα ἔληξε καὶ ἐλώφησε τὸ νόσημα.

Τραχὺς γὰρ ἐστὶν ὁ τύπος τῆς παροικίας ἡμῶν σφόδρα καὶ ἀγάντης καὶ λιθώδης, καὶ μέρος τοῦ ὕρους δυσχώριον.

Ὅτι ἐν μόνον λυπηρόν, ἢ ἁμαρτία

Τὶ δὲ τάλλα; κόνις πάντα καὶ καπνός, δεσμοτήριον, τλαιπωρία, ἔξορία, δήμευσις, δῆματα πραγμάτων ἔρημα, δῆ-

ματα λύπης ψιλᾶ, ἄν τε γὰρ θάνατον εἴπης· τὸ τῆς φύσεως ὄφλημα λέγεις· ὁ πάντως ὑπομῆναι δεῖ, καὶ μηδενὸς ἐπάγοντος· ἄν τε τάλλα ὁποῖα ποτ' ἂν, ἢ, ἐλευθερίαν λέγεις καὶ τὸ ἄλυπον εἶναι· τῇ ἀρετῇ συγκεκλήρωται πόνος καὶ κίνδυνος.

Ἡμεῖς δὲ ἀτάραχον καὶ ἀπόλεμον βιοῦμεν βίον.

Πρὸς ἄρχοντα εὐχαριστία καὶ αἰτησις ἰατρικοῦ

Εὐχομαι δέ σοι ἐκ ψυχῆς, τοῦ πρὸς ἐμέ σου ἐλέους καὶ τῆς συμπαθείας, θησαυροὺς ἐν οὐρανοῖς, ἀνάλωτον πραγματεῖαν, ἄσυλον πλοῦτον, καὶ πάντων ἔνεκα, πᾶσάν σοι ἀμοιβὴν καὶ ἀντίδοσιν ἄφατον· παρακαλῶ δέ σου τὴν τιμιότητα, καὶ ἐν μεγίστης αἰτῷ χάριτος μέρει· ἵνα ἀποστείλῃς μοι ἰατρικόν τι, τὸ τὰς φλεγμονὰς καταστέλλον, καὶ τὰς ἐν τῷ βάθει νοτίδας ἀνεβόμενον καὶ συμμετρως θερμόν, καὶ τόνον πολὺν ἐντιθέμενον, καὶ ὄρεξιν διεγείρον τὴν πρὸς τὰ σιτία. Καὶ ταύτης μὲν ἔνεκα τῆς εὐεργεσίας ὄψει με διὰ βίου σειραῖς ὀφειλῶν κατελιημμένον, καὶ οὐδέποτε ἀντιτιδόναι ἰσχύοντα.

Σταθερότης

Βαβαὶ τῆς ἀθλιότητος· οἱ φίλοι τὴν φιλίαν ἠρνήσαντο· οἱ πλησίον ὄντες, πόρωθεν ἔστησαν, καὶ πόρωθεν ὄντες, τὰ βέλη τῆς συκοφαντίας ἀποτοξεύουσιν. Ἐν μέσῳ δὲ τοῦ λιμένος ὄντα με ναύγιον ὑπομῆναι ἐποίησατε· ἀλλ' εἰ καὶ τοῦ ὕρους ἐκβάλλομαι, καὶ τῆς σκῆτεως ἀπειργόμαι, πείθομαι πρὸς πᾶσαν ἀποδύσασθαι τιμωρίαν, κέκριται γὰρ μοι φιλοσοφεῖν, καὶ φέρειν γενναίως τὰ δυσχερῆ· οἶδα γὰρ οἶδα τὴν ἐρημίαν εὐτονωτέραν εἶναι τῆς φιλίας. Καὶ τὰ θηρία τοῦ ἀγραυτῶν φίλων ἡμερότερα εἶσι.

Χαίρω μὲν σφόδρα ἀκούων ἄπερ ἐπιθυμῶ· φιλότιμος γὰρ τῶν τοιούτων ὡς παρὰ τοιούτου καὶ μόνου μεμελέτηκα εἶναι.

Ὁ τίμιος οὗτος ἀνὴρ τὸ τίμιον λιπῶν ἐπὶ γῆς αὐτοῦ σκῆνος, καὶ ὄλον τὸν νῦν αἰῶνα ἀπεκδυσάμενος, πρὸς τὰς οὐρανόους καὶ ἀφθάρτους ἀνήχηθι μονάς.

Ὅτι οὐκ ἔστι νίκη τὸ νικᾶν ἐκ τῶν φαινομένων

Τοῦτο τοῖς ἀπλουστέροις δοκεῖ, ἔστι δὲ οἷς καὶ τοῖς ἀκριβεστέροις σκάνδαλον· ἢ γὰρ δοκοῦσα κατὰ τὸν βίον ἀνωμαλίας καὶ τοῖς σοφωτέροις ὡς τὰ πολλὰ κλονεῖσθαι πῶς καὶ διαπορεῖν ἐμποιεῖ· ἐντεῦθεν καὶ Δαβὶδ ἐκχυθῆναι αὐτοῦ πικρὸν ὀλίγον φράσκει τὰ διαβήματα· καὶ τῷ Ἰωβ οἱ φίλοι εἰς προᾶξιν κακίας παρωτρυναν· ἀλλ' οὐ δοκιμασίαν τῆς ἀρετῆς τὰς συμφορὰς ὀνειδίζουσιν.

Ἐγὼ δὲ λύπη συμμιγεῖ χαρᾶ τὴν ψυχὴν διετεθήν.

Ρεῖ γὰρ ὁ χρόνος, καὶ τοῖς ἀνθρώποις, ἡσυχῇ τὴν φθιρὰν ἐπιφέρει, καὶ ἡμεῖς ὑφίστασθαι τὸ τῆς φύσεως μέλλομεν γίνωσκε.

Ἀποτινῦναι δὲ καὶ τέκνα πατέρων ἀμαρτίας.

Ὅτι οὐ τὸν τρόπον εἶναι τὸν σώζοντα ἀλλὰ τὸν τρόπον, τὴν προαιρέσιν.

Ἀδὰμ ἐν τῷ παραδείσῳ ὢν, ὡς ἐν λιμένι, ὑπέστη τὸ ναυάγιον· ὁ δὲ Λὼτ ἐν τοῖς Σοδόμοις ὡσπερ πελάγει διεσώζετο· Ἰὼβ ἐπὶ τῆς κοπρίας ἐδικαιώθη· καὶ Σαοὺλ ἐν τοῖς ταμείοις ὢν τῆς βασιλείας, ἀμφοτέρων ἐξέπεσε· οὐκ αἰδέσαι, οὐκ ἐρυθηρῆς εἰς τοιαῦτα λέγων καὶ γράφων:

Περὶ θανάτου καὶ τελευτῆς

Τι φουσᾶσαι, γῆ καὶ σποδός, ὃ ἄνθρωπε; τί ὑπερηφανεῖς; τί μεγαλαυχεῖς; τί ἐλπίζεις ἐκ τῆς τοῦ κόσμου δόξης, καὶ τοῦ προσκαίρου τούτου καὶ διαδόχουτος

πλούτου; ἐξέλθωμεν ἐπὶ τοὺς τάφους παρκαλῶ, καὶ ἴδωμεν ἐκεῖ τὸ φοβερὸν τοῦ θανάτου μυστήριον. Ἰδωμεν τὴν φύσιν διεσπαρμένην, ὅσα βεβρωμένα, σώματα σεσηπότα, ἐπίσκεψαι, κἂν σοφὸς εἴ κἂν φρόνιμος· εἰπέ μοι· ἐκεῖ τις ὁ βασιλεὺς καὶ τις ὁ ἰδιώτης, τις ὁ εὐγενὴς καὶ τις ὁ δοῦλος; τις ὁ σοφὸς καὶ τις ὁ ἄσοφος; Ποῦ τὸ κάλλος ἐκεῖ τῆς νεότητος; ποῦ ἢ περιχαρῆς ὄψεις; ποῦ οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ εὐειδεῖς; ποῦ τὸ ἀποστίλβον πρόσωπον; οὐ πάντα κόνις, τέφρα, σποδός, σκότος; οὐ πάντα βρωμὸς καὶ δυσωδία; ταῦτα καὶ τὰ τούτοις σύστοιχα ἐννοοῦντες καὶ τῆς ἐσχάτης ἡμέρας ἐνθυμηθέντες, ἕως καιρὸν ἔχομεν ἐργασόμεθα τὸ ἀγαθόν. Ὑπνος τὸ προᾶγμά ἐστὶν ἀθάνατος· μετάστασις οὐκ ἀπώλεια· ἀποδημία ἐστὶν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπὶ τὰ βελτίω καὶ θυμηδέστερα.

Μετὰ τὴν ἐπὶ τὸν κοινὸν πάντων προστατήν καὶ Σωτῆρα καὶ εὐεργέτην Θεὸν καταφυγὴν, τὴν ἄμαχον συμμαχίαν, τὴν εὐκόλον βοήθειαν, τὴν διαρκῆ σκέπην, τὴν πανταχοῦ παροῦσαν, καὶ πανταχόθεν ἡμᾶς τειχίζουσαν, προσφεύγω καὶ προστρέχω τῇ ἰκν τοῦ θεοῦ εὐσπλαγγνίαν ἐμπιστευθείση καὶ ἀγαθότητα κοινῇ Μητρὶ.

Εὐχὰς καὶ ἰκεσίας ὑπὲρ αὐτῆς συνεχεῖς ποιοῦντες οὐ παύομεν· καὶ δάκρυα ἐξίλασμοῦ καταχέομεν, κἂν ἀνάξιοι ἔσμεν, ἀλλ' ὁ Θεὸς δι' αὐτὸν δυσωπηθήσεται.

Πρὸς φίλον αἰτίας

Πένης εἰμί, ἀλλὰ τὸ πολὺ, οὐκ ἐν τῷ διδομένῳ κρίνεται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ προαιρέσει· μὴ τοίνυν δῶς ἡμῖν ἐλάττω τῆς σῆς δυνάμεως, ἵνα μὴ ὁ θεὸς ὑβρισθῆ νόμος. Ἐγὼ γὰρ ὅσον οἶόντε δίδωμι τὸ πᾶν ἐξέτισα χρέος· ταῦτα πάντα τὸ πνεῦμα διέταξε, δι' ἀλλήλων ἡμᾶς ὠφελεῖσθαι βουλόμενον· ὠφελοῦμαι γούν

ἐγὼ δι' ὑμῶν, ὠφελεῖσθε ὑμεῖς δι' ἐμέ· ὥστε ἀμφοτέροι σωτηρίας ἀλλήλοις γινόμεθα αἴτιοι· εἶγε τὰ πράγματα ἀλλήλων διέστηκε· ὑμεῖς ἕοι τῆς προσκαιροῦ· κἄν ὑμῖν τῆς ἐλεημοσύνης γίνομαι αἴτιος· εἰς τὴν ἐλπίδα τὸ προᾶγμα κατακλείομεν. Ἐλεήσατε οὖν τὸν χαμαιζήλον ἐμὲ γεγονότα διὰ πλῆθος ἀνομιῶν, καὶ καταπεσόντα εἰς γῆν συνάδελφον οἱ Πνεύματος ἀγίου καταξιωθέντες, καὶ τοσαύτης ἀπολαύοντες δωρεᾶς τε καὶ δόξης, ἀδελφοὶ πανσεβάσμοιοι.

Τίνες εἰσὶν ἐν ἀνέσει ἐκεῖ; οἱ τῷ παρόντι ἀποχρησάμενοι βίῳ ἢ οἱ φιλοσοφῆσαντες; δότε οὖν ἡμῖν ἔλεος, καὶ ἐν, τὸ δὴ λεγόμενον, καὶ οὐ δύο ἀνθ' ἑνὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ τρία καὶ πέντε καὶ δέκα καὶ τριάκοντα, καὶ ὀγδοήκοντα, καὶ ἑκατόν, καὶ μυρία ἀνθ' ἑνὸς λήψετε ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· σαφῆς γὰρ καὶ πᾶσιν ἡμῖν δῆλον, ὅτι δεκάκις τὴν οἰκουμένην ἐὰν θῶμεν, καὶ ἑκατοντάκις καὶ μυριάκις καὶ δις τοσοῦτον, οὐδὲ πρὸς τὸ πολλοστὸν τῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἐστὶν ἀγαθῶν τῶν εὐποιῶν ἢ ἀντίδοσις· ἐλεήσατε οὖν παρακαλῶ, καὶ διορθώσατε τὴν ἐμὴν ἔνδειαν τε καὶ στένωσιν· τὸ συγγενὲς αἰδοῦμενοι καὶ ὁμόφυλον, καὶ τῆς αὐτῆς χάριτος ὁπωσδήποτε κεκοινωνηκότα καὶ φύσεως.

Οὐ γὰρ ἐστὶν ἴσον αὐτόν τινα ποιῆσαι, καὶ ἕτερον ὑπὲρ αὐτοῦ.

Οὐκ αἰσχύνῃ, οὐδὲ ἐγκαλύπτῃ τοιαῦτα φθεγγόμενος, ἂ τῶν παραπαιόντων ἐστίν; οὐ παύση παραφρονῶν καὶ ἐξεσηκῶς, καὶ ἐν νεότητι ληρῶν καὶ ἐν γῆρας;

Πάντα τὸν βίον ἐναγώνιον εἶναι νομίσωμεν, καὶ οὐδέποτε ἀνεσιν ζητήσωμεν, οὐδέποτε θλιβόμενοι ξενοπαθήσωμεν· διὰ γὰρ θλίψεως ἡμᾶς δεῖ τελειωθῆναι· οὕτω γὰρ φησί, πικτεῦω, ὡς οὐκ ἀέρα δέρω

ὁ Παῦλος βοᾷ (Α'. Κορ. θ. 26).

Ἄπλως αἰτίας μὴ οὔσης, μήτε χρείας, μήτε ἀνάγκης, τῆς κατὰ θεοσέβειαν καλοσύνης, μὴ ἐπιτρέχωμεν· θρασυτήτος γὰρ καὶ ἐπίδειξις ἐστὶ τὸ προᾶγμα καὶ φιλοτιμία περιττῆ· μὴ προσκαλοῦ τοὺς πειρασμοὺς ὅταν σοὶ τὰ κατὰ τὴν εὐσέβειαν προχωρῇ ὡς ποθεῖς· τί περιττοὺς ἐπισπάσαι κινδύνους οὐδὲν κέρδος ἔχοντας; φύλαττε...

Πρὸς οἶκτον παραίνεσις

Ὁ θέλων ἄρχοντα ἐπαινεῖσαι καὶ ἡγεμόνα τιμᾶν, οὐδὲν οὕτως αὐτῷ πρόπον ἐρεῖ ὡς ἔλεος· τοῦτο γὰρ ἀρχῆς ἴδιον τὸ ἐλεεῖν· ἐννόησον τοίνυν σοφώτατε πάντων ἀνδρῶν, καὶ ἀριστε ἡγεμόνων, ὅτι ὁ κόσμος δι' ἔλεον συνεστάθη καὶ συνίσταται· καὶ διατηρεῖται ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦ νῦν κραταιούμενος· καὶ μίμησαι τὸν Δεσπότην· ἔλεος ἀνθρώπου ἐπὶ τὸν πλησίον αὐτοῦ, ἔλεος δὲ Κυρίου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα· ἐλέησον ἢ ποιήσον ἔλεος εἰς τὸν πλησίον καὶ ὑπὸ χεῖρά σου, καὶ ἀνατελεῖ προῖμον τὸ φῶς σου· καὶ ἐπειδὴ πάντων μᾶλλον οἶδας, ὅση τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ ἢ ἰσχύς τοῦτο γὰρ πάντα ἐποίησε· τοῦτο τὸν κόσμον εἰργάσατο, δι' ἀγαθότητα μόνον καὶ φιλανθρωπίαν.

Μέγα ἀγαθὸν τὴν οἰκειάν συγγένειαν ἐπισκέπτεσθαι, καὶ εἰδέναι πόθων συνεστήκαμεν· μεγάλη γὰρ διδασκαλία ἢ τῆς φύσεως ἐπίσκεψις, οὐκ ἐστὶν ἀνθρώπον τὸν τοὺς ἄλλοτριούς πολυπραγμονοῦντα βίους, τῆς οἰκειᾶς ἐπιμεληθῆναι ποτε ζωῆς.

Τὰ ὀφειλόμενα ἡμῖν ταῦτά εἰσι

Βρωμάτων ἀποχὴν καὶ νηστείαν παρ' ἡμῶν ἀπαιτεῖ ὁ Θεός, καὶ αἴτιοι ὡς τὰ πολλὰ διαμένειν, καὶ ἀφιστῶντες ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν βιωτικῶν πραγμάτων, τὴν σχολὴν πᾶσαν ἐν τοῖς πνευματικοῖς ἀναλίσκειν.

Ἐπιστολή πρὸς φίλον πρὸς ἡσυχίαν

Κύματα παθῶν, ἀναγκῶν τε καὶ θλίψεων τὴν ψυχὴν μου κατέλαβε· φοβερὰ καὶ φοικώδης καὶ θαλαττίων αὐτῶν ἀγριώτερα· ἄπερ πολλὴν καὶ μεγάλην αὐτῇ καὶ ἀφόρητον ἐμποιοῦσι τὴν σύγχυσιν· καὶ κλύδωνα σφοδρόν, καὶ χειμῶνα πικρὸν ἢ τοῦ κόσμου πολυάσχολος ματαιότης, καὶ ἡ χρονία τῆς ἕξω περιφορᾶς, καὶ μοχθηρὰ συνήθεια αὐτῇ τῇ παναθλίᾳ ἐκάλεσε· διὸ καὶ ταράττεται καὶ θορυβεῖται, καὶ κλονεῖται, καὶ ὡς ὑποβρύχιον ὑπὸ τῶν παθῶν ἑαυτὴν θεωροῦσα, μέγα ὑπομένει ναυάγιον, διὰ τοι τοῦτο τοὺς ἕξω θοροῦβους φυγῶν ἔλεει θεῖω, καὶ πρὸς τὸ ὄζος τοῦτο τοῦ Ἄθω, καὶ τὴν ὑπώρειαν τούτου ἀναδραμών, καὶ καλύβην ἐν τῇ τῆς ἐρημίας ἡσυχίᾳ ὡσπερ ἐν εὐδοιεῖνῳ τινι λιμένι δι' ἐξόδων πιζάμενος εὐσεβῶν, ὡς ἄγκυραν, καὶ συνεργὸν καὶ συνέμπορον τὴν τοῦ θεοῦ εὐσπλαγχνίαν καὶ συγκοινωνὸν τοῦ βίου τῷ ἐξῆς παντὸς ἔλαβον· καὶ σπεύδω ἀδελφὲ ὁ κατημελημένος καὶ ὀάθυμος τὸν ὑποβρύχιον λογισμὸν ἐπάνω καθήσασθαι τῶν παθῶν, καὶ πάντα εἰ δυνατόν, σὺν τῷ ὄντι δυνατῷ ποιῆσαι καὶ ποιητῇ (μετὰ σοῦ γὰρ φησὶν εἰμι ἐν θλίψει) ἕως οὗ τῇ αὐτοῦ εὐδοκίᾳ καὶ χάριτι κατευθύνω τὸ σκάφος τοῦτο τὸ τριχί διαστατὸν πρὸς τὸν εὐδίων τῆς φιλοσοφίας λιμένα. Εἰ βούλει με συγκοινωνὸν τοῦ σοῦ βίου γενέσθαι ἀποταξώμεθα γυναιξί, ἀποταξώμεθα παιγνίοις, ἀποταξώμεθα πράγμασι καὶ δεῦρο πρὸς τὸ αὐτὸ τῆς φιλοσοφίας ὕψος· ἀνάξωμεν ἑαυτούς, καὶ πρὸς τὸν πατρῶον ἐπανίωμεν οἶκον, καὶ τὰς πατρικὰς κατασπασάμεθα χεῖρας· χαίρειν εἶπωμεν τοῖς ἐν κόσμῳ τερπνοῖς ἐρέτωσαν φόβοι, αὐρ, ἐφέρεια (:) ἀγωνίας κίνδυνος, δικαστήρια, εὐθύναι ξίφος, δῆμιοι, βάραθρα, ἐπαγωγαί, ἐπι-

θυμιαί, φαυλότητες, ἐκριζώσωμεν τὴν κάτω, καὶ τὴν ἄνω καταφυτεύσωμεν πολυτελείαν.

Πρὸς μάλα ἀλγοῦντα φίλον περὶ ματαιότητος

Μνήσθητι τοῦ δικαίου· Ἰὼβ παρακαλῶ καὶ παρακλήθητι, ὃς τὴν τοῦ διαβόλου ὄψιν συνέκοψε, παιόμενος οὐ παίων, καὶ ἅπαν ὑπέμεινε πειρασμῶν εἶδος· ἄνθρωπος πρὸ τοῦ νόμου καὶ τῆς θείας χάριτος· καὶ ἕκαστον μεθ' ὑπερβολῆς ἀπάσης· τὰ γὰρ δοκοῦντα εἶναι κατὰ τὸν βίον λυπηρά, καὶ ὄντα ταῦτα πάντα, εἰς ἓν ἐξεχύθη σῶμα, καὶ μιᾶς κατεσκευάσθη ψυχῆς τῆς ἐκείνου.

Ἄπων ὡς παρῶν, ἄμφω τῷ χεῖρα περιλαμβάνω σε· περιχέομαι, περιπλέκομαι, καταφιλῶ, καὶ δακρῶω, μὴ ἀναβάλλῃ τὰ τῆς λύτης διακόψαι σχοινία· αἱ γὰρ ἀναβολαί, μελήσεις τίκτουσιν οἷδαμεν· μαρτύριόν σοι τὸ πρᾶγμα λογίζεται· ἂν τὴν ζημίαν ταύτην τὴν μεγάλην εὐεργεσίαν λογίσῃς.

Ἐν πολλῷ χρόνῳ ἐν τῇ διανοίᾳ σου ἐρριζώθη ἡ πόρνη· ἐν τῇ περιβολῇ τῶν ἀσέμνων αὐτῆς ἱματίων κατέβλεπε σοι τὸ συνειδός· ἡ μετάνοια ἀξίνη γενέσθω· ταύτη χρῆσάμενος, ὡς οἱ πρὸ ἡμῶν ἄμαρτωλοὶ καὶ τελῶναι· ἔκκοπον πρᾶγμα πονηρὸν καὶ ἰσχυρὸν καὶ συνήθειαν πονηρὰν· Θεοῦ γὰρ φιλανθρωπία τῇ μετanoίᾳ κεράννυται· Θεοῦ φιλανθρωπία οὐκ ἔστι μέτριον· οὐδὲ λόγῳ ἐρμηνευθῆναι δύναται ἡ τοῦ θεοῦ ἀγαθότης· ἡ ἡμετέρα κακία ἔχει μέτρον οἷα ἐὰν ἦ, τὸ δὲ φάρμακον οὐκ ἔχει.

Διαδώσατε τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ**ΞΕ. ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΗΜΕΡΟΝ (*)****ΟΜΙΛΙΑ Α.**

Εἰς τὴν εἴσοδον τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης τεσσαρακοστῆς πρὸς τὸ
«Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν».

Ἐγὼ σήμερον, ἀγαπητοί, εἶμαι ὅλος πεπληρωμένος ἀπὸ μεγάλης εὐφροσύνης καὶ ἡδονῆς, καὶ πνευματικῆς ἀγαλλίας, θεωρῶν τὰ ἀγαπητὰ καὶ ποθεινὰ καὶ τίμιά σας πρόσωπα· διότι οἱ φιλόστοργοι πατέρες δὲν χαίρουσι τόσον πολὺ καὶ εὐφραίνονται, ὅταν τοὺς περικυκλῶνουσι τὰ παιδιά καὶ τοὺς προξενοῦσι μεγάλην ἡδονὴν διὰ μέσου τῆς εὐταξίας των καὶ λοιπῆς ἄλλης ὑπηρεσίας, ὅσον ἐγὼ ἤδη χαίρομαι καὶ εὐφραίνομαι διὰ τὴν ἐδῶ συνδρομὴν σας καὶ πνευματικὴν εὐταξίαν καὶ κοσμιότητα καὶ διὰ τὸν νεαρὸν καὶ ἀκμάζοντα πόθον καὶ ἔφρην, ὅπου ἔχετε εἰς τὴν ἀκρόασιν τῶν θείων λόγων, καὶ διότι τὴν σαρκικὴν τροφὴν παριδόντες καὶ ὅλως ταύτης καταφρονήσαντες, προθύμως εἰς τὴν πνευματικὴν τῆς διδασκαλίας συνηθροίσθητε τράπεζαν ἐνδειξάμενοι διὰ τῶν ἔργων ἀληθές τε, καὶ ὑπερββαίον τὸ λόγιον τοῦ Κυρίου μας λέγοντος, ὅτε ἐπειράζεν αὐτὸν ὁ πειράζων. «οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος· ἀλλ' ἐπὶ παντὶ

ὀήματι ἐκπορευομένου διὰ στόματος Θεοῦ» με τοῦ ὁποίου τὴν χάριν καὶ τὴν βοήθειαν, ἃς μιμηθῶμεν τώρα τοὺς γεωργοῦντας τὴν γῆν, καὶ κατ' ἐκείνους ἃς μεταχειρισθῶμεν καὶ ἡμεῖς τῆς διδασκαλίας τὰ καλὰ σπέρματα. Καὶ καθὼς ἐκεῖνοι, ὅποτε καλῶς ἴδωσι κεκαθαρισμένον καὶ ἀπὸ κάθε φθαρτικῆς βοτάνης ἐλευθερωμένον τὸ χωράφιον, με ἀφθονίαν τὸν σῖτον εἰς αὐτὸ σπείρουσι, κατὰ τὸν ὁμοῖον τρόπον καὶ ἡμεῖς, ἐπειδὴ τώρα καθαρεύει με τοῦ Ἁγίου Θεοῦ τὴν χάριν, καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος τὸ πνευματικὸν τοῦτο τὸ χωράφιον τῶν ψυχῶν σας ἀπὸ τῆς πάθης, ἐξ ὧν ἠνωχλεῖτο τὸ πρότερον, με τὸ νὰ ἔλειπεν ἤδη ἡ τρυφή καὶ ἡ γεννήτρια τῶν παθῶν σπατάλη, καὶ δὲν εἶναι πλέον εἰς κἀνένα μέρος οὔτε ζάλη καὶ τρικυμία, οὔτε τεταραγμένος χειμῶν εἰς τοὺς λογισμούς σας, ἀλλὰ μάλιστα καὶ γαλήνη μεγάλη, καὶ πολλὴ ἡσυχία καὶ ἡ διάνοιά σας ἐπερωμένη, καὶ ὑψηλή, καὶ μετάρσιος, μᾶλλον δὲ ἀνατεταμένη καὶ ἕως τοῦ οὐρανοῦ φθάνουσα, καὶ πλεῖον τῶν σαρκικῶν φανταζομένη τὰ πνευματικὰ καὶ οὐράνια. Ἄς διαλεχθῶμεν καὶ ἃς ὁμιλήσωμεν ὀλίγα πρὸς τὴν ποθεινὴν ἀγάπην σας, καὶ ἃς ἐπιχει-

(*) Ἀπὸ τὸ βιβλίον Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου «ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ» τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ ἀρχίσῃ ἡ ἐκτύπωσις καὶ διὰ τὸ ὅποιον θὰ σταλοῦν ἀγγελία.

ρουσθῶμεν σήμερον ἀπὸ λεπτότερα νοήματα, μολονότι εἶναι τολμηρὸν τὸ ἐγχείρημα, ἀπὸ τῶν θείων Γραφῶν ὡς πνευματικὴν τινα καὶ πλουσιοπάροχον τράπεζαν παρατιθέντες καὶ βάλλοντες ἔμπροσθέν σας τὰ θεῖα διδάγματα. Διότι ἂν τώρα τοῦτο δὲν κάμωμεν, ὅπου εἶναι καιρὸς νηστείας καὶ γαστροῦς ὑπεροψία καὶ καταφρόνησις, καὶ τόσον πολλὴ καὶ μεγάλη τῶν ὀρθῶν λογισμῶν ἢ γαλήνη καὶ ἡσυχία, πότε θέλομεν δυνηθῆ νὰ εἴπωμεν ταῦτα τὰ πνευματικὰ πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην; ὁπότε εἶναι καιρὸς τροφῆς καὶ ἀδηφαγίας καὶ πολλῆς ὀκνηρίας καὶ ἀμελίας; ἀλλὰ τότε οὔτε ἡμεῖς θέλομεν δυνηθῆ νὰ τὸ κάμωμεν μετὰ τῆς προπούσης εὐκαιρίας, οὔτε ὑμεῖς δύνασθε νὰ δεχθῆτε ὡς πρέπει κἀνένα ἀξιόλογον ἀπὸ τὰ λεγόμενα, ὄντες τότε ὡσάν ἀπὸ κάποιαν ἀχλὺν καὶ καταχνίαν ἀπὸ τῶν λογισμῶν τὴν ζάλην καταβυθισμένοι καὶ ὑποβρύχιοι, τώρα ὅμως εἶναι καιρὸς ἀρμόδιος περισσότερον, παρὰ ποτε ἄλλοτε τῶν τοιοούτων πνευματικῶν διδαγμάτων, ὁπότε ἢ δούλη κοιλία δὲν ἐπανίσταται πλέον κατὰ τῆς κυρίας, ἀλλ' αὐτούσιος, καὶ εὐκολοχαλίνωτος γενομένη, δεικνύει πρὸς αὐτὴν μεγάλην ὑποταγὴν καὶ εὐπειθειαν, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη καὶ τὰ σκιριτήματα καταπραΰνουσα, καὶ κατακοιμίζουσα, καὶ εἰς τὰ ἴδια ὄρια ἐπιμένουσα. Διότι ἢ νηστεία ὑπάρχει τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἢ γαλήνη, τῶν γερόντων ἢ εὐκοσμία, τῶν νέων ἢ παιδαγωγία, τῶν σωφρονούντων ἢ διδάσκαλος, ἢ στεφανώνουσα ὡσάν με κάποιον

ἐνδοξον καὶ λαμπρὸν διάδημα κἀνθε ἡλικίαν καὶ φύσιν καὶ τάξιν. Εἰς κἀνένα μέρος σήμερον δὲν εὐρίσκειται σύγχυσις, οὔτε κραυγὴ ἀκούεται, οὔτε κρεάτων μερισμοὶ καὶ κοψίματα γίνονται, οὔδε μαγειρῶν δρόμοι καὶ τρεξίματα φαίνονται, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἀπεδιώχθησαν καὶ τέλεον ἠφανίσθησαν καὶ τώρα ἢ πόλις ἡμῶν ἅπασα μιμεῖται μίαν κοσμίαν καὶ σώφρονα καὶ εὐγενεστάτην παρθένον, διότι ὅταν συλλογισθῶ τὴν σημερινὴν αἰφνίδιον μεταβολήν, καὶ ἐνθυμηθῶ τὴν χθεσινὴν ἀκαταστασίαν, ἐκπλήττομαι καὶ θαυμάζω τὴν ἰσχὺν καὶ δύναμιν τῆς ἀγίας νηστείας, πῶς εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ καθ' ἑνὸς εἰσελθούσα, μετέπλασεν εὐθύς καὶ μετεσημάτισε τὸν λογισμὸν μας, καὶ ἐκάθαρσε τὴν διάνοιαν, ὅχι μόνον τῶν ἀρχόντων, ἀλλὰ καὶ τῶν ιδιωτῶν, ὅχι μόνον τῶν ἐλευθέρων, ἀλλὰ καὶ τῶν δούλων, ὅχι μόνον τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν γυναικῶν, ὅχι μόνον τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ τῶν πενήτων, ὅχι μόνον τῶν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν πεπαιδευμένων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀμαθῶν καὶ βαρβάρων· καὶ τί λέγω ἀρχόντων καὶ ιδιωτῶν; καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου βασιλέως, ὅπου εἶναι στεφανωμένος μετὰ τὸ λαμπρὸν τῆς βασιλείας διάδημα, τὴν συνείδησιν καὶ τὸν λογισμὸν, κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον μετὰ τοὺς λοιποὺς πρὸς τὴν ὑπακοήν της μετέφερε καὶ μετέστησε. Καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν σήμερον νὰ ἰδῆ κανεὶς διαφορὰν τραπέζης πλουσίου καὶ πένητος, ἀλλ' εἰς κάθε μέρος, καὶ εἰς κάθε πόλιν καὶ χώραν εἶναι λιτὴ καὶ ποταπὴ καὶ ἀπέριτος ἢ δίαιτα, καὶ ἐλευθε-

ρωμένη ἀπὸ κάθε κόμπου καὶ τύφου καὶ φαντασίαν, καὶ με περισσοτέραν ἡδονὴν προσέρχονται σήμερον εἰς τὴν εὐτέλειαν τῆς τραπέζης, παρὰ ὅτε ἦσαν παρατεθειμένα εἰς αὐτοὺς τὰ πολυτελῆ φαγητὰ καὶ πολυέξοδα βρώματα καὶ ὁ οἶνος ὁ ἄκρατος. Εἶδετε ἀγαπητοί, ἐξ αὐτῶν ἔτι τῶν προσιμίων, τὴν ἰσχὺν τῆς νηστείας καὶ δύναμιν; διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ σήμερον με περισσοτέραν μου προθυμίαν, παρὰ ἄλλοτε, τοὺς πρὸς τὴν ἀγάπην σας λόγους μεταχειρίζομαι, γνωρίζων καλῶς, ὅτι εἰς λιπαρὸν καὶ καρποφόρον χωράφιον ἐμφυτεύω καὶ κατασπείρω τῆς ἱερᾶς διδασκαλίας τὰ πνευματικὰ σπέρματα, τὸ ὅποῖον δύναται ταχέως νὰ μᾶς ἀποδώσῃ πολλαπλασίονας τοὺς καρποὺς τῶν καταβαλλομένων καὶ σπειρωμένων. Ἄς περιεργασθῶμεν λοιπὸν, ἂν φαίνεται εὐκόλον, τὴν δύναμιν τῶν λόγων τοῦ μακαρίου Μωϋσέως, ὅπου σήμερον εἰς ἡμᾶς ἀνεγνώσθησαν· ἀλλὰ προσέχετε, παρακαλῶ, μετὰ μεγάλην προσοχὴν καὶ ἀκριβείαν εἰς τὰ παρ' ἐμοῦ λεγόμενα, διότι ἐγὼ δὲν ἔχω σκοπὸν ἀφ' ἑαυτοῦ μου νὰ ὀμιλήσω, ἀλλὰ ὅσα ἢ τοῦ Θεοῦ χάρις ἤθελεν ἐμπνεύσει καὶ εἰς τὸν νοῦν μου καὶ δώσει καὶ εἰς τὰ χεῖλη μου διὰ τὴν ἰδικὴν σας ὠφέλειαν· ποῖα δὲ εἶναι αὐτά;

«Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν».

Ἄξιον εἶναι ὡς ἀληθῶς νὰ ἀπορήσῃ καθ' ἕνας ἐδῶ εἰς τὴν προφητικὴν ταύτην ῥῆσιν, τίνας ἔνεκεν ὁ μακάριος οὗτος Προφήτης, (καὶ με ὅλον ὅπου ἐγένετο ὕστερον ἀπὸ τόσας πολλὰς γενεὰς) μᾶς διδάσκει

ταῦτα τὰ ἱερὰ λόγια; ὅχι βέβαια ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, οὐδὲ ἀνωφελῶς, καὶ ματαίως, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐξ ἀρχῆς ὁ Θεός, πλάσας τὸν ἄνθρωπον, ἀμέσως μετὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ αὐτοπροσώπως ὠμίλει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, (καθὼς ἦτο δυνατόν εἰς ἀνθρώπους νὰ ἀκούωσι τὴν θεῖαν ἐκείνην συνομιλίαν) καθὼς με τοιοῦτον τρόπον ἦλθε πρὸς τὸν Ἀδάμ, με τοιοῦτον τρόπον ἐπέφερε τὰς ἐπιτιμήσεις εἰς τὸν πονηρὸν Κάϊν, με τοιοῦτον τρόπον συνωμίλησε μετὰ τὸν Νῶε, με τοιοῦτον τρόπον ἐφιλοξενήθη ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ· ἀφ' οὗ δὲ εἰς μεγίστην κακίαν καὶ πονηρίαν κατωλίσθησε, καὶ κατεκρημνίσθη ἢ ἀνθρώπινος φύσις, οὐδὲ τότε πάλιν τόσον με τελειότητα ἀπεστράφη τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ὁ δημιουργὸς τῶν ἀπάντων καὶ φιλέσπλαγχνος Κύριος, ἀλλὰ με ὅλον ὅπου ἀνάξιου ἔγιναν τοῦ λοιποῦ τῆς αὐτοῦ ἀμέσου συνομιλίας, θέλων πάλιν νὰ ἀνακαινίσῃ τὴν εἰς αὐτοὺς φιλίαν ὡς φιλάνθρωπος, πέμπει ὡσάν εἰς ξενητευμένους ἀνθρώπους, καὶ εἰς μακρυνὸν τόπον διατρίβοντας, γράμματα καὶ ἐπιστολάς διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἔλκει καὶ τραβᾷ πρὸς τὸν ἑαυτὸν του ὡς φιλόπαις πατὴρ πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ ταύτας τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰ γράμματα ἐπεμψεν ὁ Θεὸς ἀπὸ τοὺς οὐρανούς, τοὺς ἔφερε δὲ πρὸς ἡμᾶς ὁ Προφήτης καὶ θεόπτης Μωϋσῆς· τί λέγουσι λοιπὸν τὰ γράμματα ταῦτα, καὶ αἱ θεῖαι ἐπιστολαί;

«Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν».

Στοχάσου, ἀγαπητέ, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ θαυμαστοῦ τούτου Προ-

φήτου τὸ ἐξαίρετον, διότι οἱ μὲν ἄλλοι Προφήται ἅπαντες ἢ ἐπροφήτευσαν ἐκεῖνα, ὅσα ἔμελλον νὰ συμβῶσιν ὑστερον ἀπὸ πολλοὺς χρόνους, ἢ προεῖπον ἐκεῖνα ὅπου ἔμελλον εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ χρόνον νὰ ἀκολουθήσωσι. Ὁ δὲ μακάριος οὗτος Μωϋσῆς, καὶ μὲ ὅλον ὅπου ἐγένετο ὑστερον ἀπὸ τόσας πολλὰς γενεάς, ἀπὸ τὴν ἕξ ὕψου· δεξιὰν τοῦ Θεοῦ ὀδηγούμενος, ἐκεῖνα κατηξιώθη νὰ εἰπῇ, ὅσα προήτερα ἀπὸ τὴν γένεσίν του ὑπὸ τοῦ Δεσπότη τῶν ὅλων Θεοῦ ἐδημιουργήθησαν καὶ ἐκτίσθησαν· διὰ τοῦτο καὶ μὲ παρόμοιον ὕφος ἤρχισεν λέγων.

«Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν».

Καὶ μὲ τὸν τρόπον τοῦτον, ὡσὰν νὰ λέγη σχεδὸν εἰς ὅλους μας μὲ φωνὴν λαμπράν τε καὶ μεγαλόφθογγον, μήπω· ἐγὼ, ὦ ἀκροαταί, τὰ ὅσα λέγω, ἀπὸ θνητὸν ἄνθρωπον τὰ ἐδιδάχθηκα; ἐκεῖνος, ὅπου τὰ ἔφερεν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι, οὗτος ὁ ἴδιος ὁ δημιουργὸς τοῦ παντός· καὶ τὴν ἰδικὴν μου γλῶσσαν, διὰ νὰ τὰ ἐξηγήσῃ κατὰ τὸ δυνατόν, παρεκίνησεν. Λοιπὸν ἐπειδὴ ταῦτα τὰ προφητικὰ λόγια δὲν τὰ ἀκούομεν πλέον ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν, ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἴδιον αὐτὸν Θεὸν καὶ Δεσπότην τοῦ κόσμου διὰ μέσου τῆς γλώσσης τοῦ Προφήτου Μωϋσέως, διὰ τοῦτο ἅς προσέχωμεν, παρακαλῶ, εἰς τὰ λεγόμενα, καὶ ἀποδοκιμάζοντες τέλειον τοὺς ἰδικούς μας λογισμοὺς

(λογισμοὶ γὰρ, φησὶν, ἀνθρώπων πάντες δειλοί, καὶ ἐπιφαιεῖς αἱ ἐπίνοιαι αὐτῶν.) μὲ μεγάλην μας

εὐγνωμοσύνην ἅς τὰ ὑποδεχόμεθα, χωρὶς τελείως νὰ ὑπερβαίνομεν τὰ μέτρα μας, καὶ νὰ ὑπερηδῶμεν εἰς ὅσα δὲν φθάνομεν, ἀλλ' οὔτε νὰ περιεργαζόμεθα ἐκεῖνα, ὅπου εἶναι ὑπὲρ τὴν ἰδικὴν μας δύναμιν καὶ κατάληψιν, τὸ ὁποῖον αὐτὸ ἔπαθον οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας, μὲ τὸ νὰ ἐβουλήθησαν εἰς τοὺς ἰδικούς των λογισμοὺς νὰ ἀποδώσωσι τὸ πᾶν χωρὶς τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν καὶ τὴν βοήθειαν, μὴ ἐννοήσαντες οἱ τρισάθλιοι, ὅτι εἶναι ἀδύνατον εἰς τὴν ἀνθρώπινον φύσιν χωρὶς τῆς ἀνωθεν χάριτος νὰ περιεργάζηται τοῦ Θεοῦ τὴν δημιουργίαν καὶ ποιήσιν. Καὶ τί λέγω τοῦ Θεοῦ τὴν δημιουργίαν, ἀλλ' οὐδὲ τοῦ ὁμοιογενοῦς μας ἀνθρώπου τὴν ἐπιστήμην καὶ τέχνην εἶναι δυνατὸν νὰ περιεργαζόμεθα καὶ εἰμὴ οὕτως ἔχει ἡ ἀλήθεια, λέγε μοι λοιπὸν, πῶς ἀπὸ τὴν μεταλλικὴν τέχνην συνίσταται ἡ φύσις τοῦ χρυσοῦ; ἢ μὲ ποῖον τρόπον ἀπὸ τὴν ἄμμον γίνεται ἡ καθαρότης, καὶ ἡ λεπτότης τῆς ὑέλου καὶ τοῦ κορυστάλλου; ἀλλὰ δὲν ἤθελες δυνηθῆ ποτὲ οὔτε νὰ τὸ ἐννοήσῃς, οὔτε νὰ τὸ παραστήσῃς· ἀνίσως λοιπὸν αὐτά, ὅπου πρόκεινται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ ὅπου διὰ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Θεοῦ τὰ κατασκευάζει ἡ τῶν ἀνθρώπων σοφία, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὰ περιεργασθῆς, καὶ νὰ τὰ καταλάβῃς, ἐκεῖνα ὅπου ἀπὸ τὸν Θεὸν μὲ σοφίαν ἄρρητον ἐδημιουργήθησαν, περιεργάζεσαι, θνητέ, καὶ χοϊκέ, καὶ ταλαίπωρε ἄνθρωπε; καὶ ποίας συγγνώμης καὶ συμπαθείας ἤθελες τύχει; ποίαν ἀπολογίαν ἤθελες δώσει εἰς τὸν φοβερὸν κριτὴν καὶ δεσπό-

τὴν τῶν ὅλων διὰ τὴν τόσην σου μεγάλην καὶ δαιμονιώδη μανίαν καὶ ἔπαρσιν, φανταζόμενος, ὅσα εἶναι ἔξω τῆς ἰδικῆς φύσεως· καὶ δυνάμεως; διότι τὸ νὰ λέγῃ τις, ὅτι τὰ ὄντα, ἦτοι ὅλα τοῦ Θεοῦ τὰ ποιήματα ἔγιναν ἀπὸ προϋπάρχουσιν καὶ προτερῖν ὕλην, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ πιστεῦν, καὶ νὰ μὴ ὁμολογῇ ἀδιστάκτως, ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου πρότερον δὲν ἦσαν, εἰς τὸ εἶναι τὰ ἔφερε μὲ ἀόρατον καὶ πάνσοφον δύναμιν ὁ τῶν ἀπάντων δημιουργὸς Κύριος, τοῦτο βεβαιότατα, ἦτοι αὐτῆ ἢ μεγάλη ἀσέβεια καὶ ἀπιστία, εἶναι ἕνα προφανὲς καὶ ὀλοφάνερον σημεῖον ἐσχάτης, καὶ μεγίστης παραφροσύνης καὶ ἀθλιότητος· ἐμφράτων λοιπὸν τὰ ἀσεβῆ στόματα τῶν ἀχαρίστων τούτων καὶ ἀγνωμόνων αἰρετικῶν ὁ μακάριος οὗτος Προφήτης, μέλλων νὰ κάμῃ ἀρχὴν τοῦ ἱεροῦ τούτου βιβλίου, οὕτως ἤρχισεν.

»Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν».

Ὅταν λοιπὸν ἀκούσῃς τὸ «ἐποίησεν» κἀνένα ἄλλο μὴ περιεργάζου, ἀλλὰ κάτω εἰς τὴν γῆν εὐλαβῶς κύπτοντας, καὶ προσκυνῶντας, πιστενε ἀδιστάκτως καὶ ἀναμφιβόλως εἰς ἐκεῖνο, ὅπου παρὰ Θεοῦ διὰ τοῦ Προφήτου εἰπώθη, καὶ ἐλαλήθη, διότι μόνος ὁ Θεὸς ὁ ἐν Τριάδι ὑμνούμενος καὶ δοξαζόμενος ὑπάρχει καὶ εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου τὰ πάντα ὄρατὰ καὶ ἀόρατα ἐργάζεται, καὶ ἐνεργεῖ καὶ κάμνει ὡς βούλεται, καὶ τὰ μεταβάλλει μὲ τρόπον ἄρρητον καὶ θαυμάσιον, καὶ τὰ μεταδύθμιζει, καὶ τὰ μεταφέρει πρὸς τὸ ἴδιον αὐτοῦ θέλημα ὡς πανάγαθος καὶ παντοδύναμος. Καὶ βλέπε τῆς θείας συγ-

καταβάσεως καὶ φιλανθρώπου συμπαθείας τὴν ἀσύγκριτον ὑπερβολὴν, ὅπου ἔδειξεν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἐπειδὴ τελείως δὲν διαλέγεται καὶ ὀμιλεῖ διὰ τοὺς ἀόρατους Ἀγγέλους, καὶ διὰ τὰς λοιπὰς Ἀγγελικὰς τάξεις τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων, οὐδὲ λέγει, ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τοὺς Ἀγγέλους, ἢ τοὺς Ἀρχαγγέλους. Καὶ τοῦτο τὸ μετεχειρίσθη ὄχι ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, οὐδὲ ἀνωφελῶς καὶ ματαίως ταύτην εἰς ἡμᾶς τῆς διδασκαλίας τὴν ὁδὸν καὶ πορείαν ἐπεριπάτησεν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὀμιλεῖ πρὸς τοὺς παγεῖς Ἰουδαίους, οἵτινες ἦσαν εἰς τὰ αἰσθητὰ καὶ φθαρτὰ πράγματα ἐπτοημένοι, καὶ ξιπασμένοι, καὶ δι' ὅλου προσηλωμένοι, ὡς μὴ δυνάμενοι τελείως νὰ φαντασθῶσι κἀνένα ἀπὸ τὰ νοητὰ καὶ ἀόρατα, ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν καὶ φαινομένων κατὰ τὸ παρὸν τοὺς ἐνάγει καὶ τοὺς ἀναφέρει πρὸς τὸν Δημιουργὸν τῶν ἀπάντων καὶ ὕψιστον καὶ Παντοκράτορα Κύριον, διὰ νὰ καταλάβωσι, καὶ σαφῶς νὰ γνωρίσωσιν ἀπὸ τὰ κτίσματα, καὶ δημιουργήματα τὸν πάνσοφον ἀρχιτέκτονα τοῦ παντός κόσμου, καὶ οὕτω νὰ προσκυνήσωσιν ἐκεῖνον, ὅπου μὲ τόσην σοφίαν καὶ δύναμιν τὰ ἔκτισε, καὶ τὰ ἐκαλλώπισε, καὶ νὰ μὴ καταμείνωσι τοῦ λοιποῦ εἰς τὰ κτίσματα. Διότι ἂν καὶ ὑστερον ἀπὸ αὐτὸ δὲν ἔπαυσαν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τοῦ νὰ θεοποιῶσι τὰ κτίσματα, καὶ ἀπὸ τοῦ νὰ προσφέρωσι τὸ σέβας καὶ τὴν τιμὴν εἰς αὐτὰ τὰ ἀτιμότερα καὶ αἰσχρότερα τῶν ἀλόγων ζώων, εἰς ποῖον βάθος μανίας καὶ παραφροσύνης δὲν ἤθελαν ἐξοκείλει καὶ κατακρημνισθῆ, ἂν ὁ πανάγαθος

Θεός δὲν μετεχειρίζετο τόσην μεγάλην καὶ υπερβάλλουσαν συγκατάβασιν; καὶ μή σοι φανῆ παράξενον, ἀγαπητέ, ἂν ὁ Μωϋσῆς ὁμιλῶν πρὸς τοὺς παχυτάτους, καὶ χονδροειδεστάτους Ἰουδαίους, μετεχειρίσθῃ αὐτὸν τὸν τρόπον τῆς διδασκαλίας εἰς τὴν ἀρχήν, μάλιστα καὶ εἰς αὐτὰ τὰ προοίμια, ἐπειδὴ καὶ ὁ μακάριος Παῦλος ἐν τῇ νέᾳ καὶ εὐαγγελικῇ χάριτι, ὅποτε τόση πολλὴ καὶ μεγάλη γέγονεν ἡ αὔξησις καὶ ἡ ἐπίδοσις τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος, μέλλοντας νὰ διαλεχθῆ, καὶ νὰ συνομιλήσῃ μὲ τοὺς Ἀθηναίους, ἀπὸ τῶν ὁρατῶν κτισμάτων τοὺς κάμνει τὴν διδασκαλίαν, λέγων αὐτοῖς οὕτως.

« Ὁ Θεός ὁ ποιήσας τὸν κόσμον, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, οὗτος οὐρανοῦ καὶ γῆς Κύριος ὑπάρχων, οὐκ ἐν χειροποιήτοις νοοῖς κατοικεῖ οὐδὲ ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων θεραπεύεται». Διότι μὲ τὸ νὰ ἐγνώρισεν, ὅτι αὕτη ἡ διδασκαλία ἦτο λίαν κατάλληλος, καὶ ἀρμοδιωτάτη εἰς αὐτούς, τοιαύτην ὁδὸν καὶ αὐτὸς ὁμοίως μετῆλθε καὶ ὠδευσεν, ὡσάν ὅπου οὕτως ὠδηγεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νὰ μετεχειρίζεται δηλονότι τὰς διδασκαλίας κατ' ἀναλογίαν τῆς δεκτικῆς δυνάμεως ἐκείνων, ὅπου ἠκροάζοντο τὰ παρ' αὐτοῦ θεῖα διδάγματα. Καὶ διὰ νὰ μάθῃς, ὅτι ἡ διαφορὰ τῶν προσώπων, καὶ ἡ παχύτης τῶν διδασκομένων, καὶ ἡ σαρκικὴ αὐτῶν διάθεσις αἰτία τούτου γίνεται, ἄκουε πάλιν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ὅποτε πρὸς τοὺς Κολοσσαεῖς ἔγραψε, πῶς πλέον δὲν μετεχειρίζετο τὴν ἰδίαν ὁδὸν πρὸς ἐκείνους, ἀλλὰ

κατ' ἄλλον τρόπον τοὺς ὠμίλει λέγοντας.

« Ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τὰ πάντα τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ὁρατά, καὶ τὰ ἀόρατα, εἴτε Θρόνοι, εἴτε Κυριότητες, εἴτε Ἀρχαί, εἴτε Ἐξουσίαι, τὰ πάντα δι' αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν ἐκτισται.»

Καὶ Ἰωάννης δὲ ὁ υἱὸς τῆς βροντῆς ἐβόα λέγων.

« Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν».

Ἄλλ' ὁ θεσπέσιος Μωϋσῆς δὲν ὠμίλησε μὲ τοῦτον τὸν τρόπον. Καὶ προεπόντως, διότι δὲν ἦτο εὐλογον, ἐκείνοι, ὅπου ἀκόμη ἐχρειάζοντο νὰ γαλακτοτροφῶνται, καὶ ὡς βρέφη νὰ θηλάζωσι, νὰ τοὺς μεταδώσῃ ἀπὸ τὴν στερεὰν τροφήν τῆς ὑψηλῆς καὶ δογματικῆς διδασκαλίας. Καὶ γὰρ καθὼς οἱ διδάσκαλοι ἐκεῖνοι, ὅσοι δέχονται ἀπὸ τοὺς γονεῖς μικρὰ παιδιά, διὰ νὰ τὰ μάθωσι γράμματα, τὰ πρῶτα στοιχεῖα εἰς αὐτὰ παραδίδουσι, καὶ πάλιν οἱ λαμβάνοντες τὰ παιδιά ἀπὸ τοῦ πρώτους διδασκάλους, τὰ τελειότερα μαθήματα τὰ διδάσκουσι, τὸν ἴδιον τρόπον καὶ ὁ μακάριος Μωϋσῆς, καὶ ὁ τῶν ἐθνῶν διδάσκαλος, καὶ ὁ υἱὸς τῆς βροντῆς κατὰ θεῖαν νεύσει μετεχειρίσθησαν, διότι ὁ μὲν Μωϋσῆς ἐκ προοιμίων ἔτι λαμβάνοντας τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, τὰ πρῶτα στοιχεῖα τοὺς ἀκούοντας καταλλήλως ἐπαίδευσεν. Οὗτοι δέ, ἦτοι ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἰωάννης, παρὰ τοῦ Προφήτου Μωϋσέως ταύτην παραλαβόντες, παρέδωκαν εἰς αὐτὴν τὰ τελειότερά τε τῶν μαθημάτων καὶ ὑψηλότερα. (Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἀθηναγόρας, ἀναγνώριζων τὴν ὠφέλειαν τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης», ὡς ἐξῆς ἐκφράζεται διὰ τὸ ἔργον τούτου δι' ἐπιστολῆς του, ἀπευθυνθείσης εἰς τὸν κ. Διευθυντὴν μας.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΙΟΥ
GREEK ARCHDIOCESE OF NORTH AND SOUTH AMERICA
25-19 30TH DRIVE. LONG ISLAND CITY
NEW YORK

3 Αὐγούστου 1938

Ἀξιότιμον κ. Σωτήριον Σχοινᾶν,

Διευθυντὴν Ἰδιοκτητήν

τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης»

Κοραῖ 47

Εἰς Βόλον

Λαμβάνοντες τὰς ἐκδόσεις τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης» τελευταίως δὲ κομισάμενοι καὶ τὸ περισπούδαστον βιβλίον τῆς «Κλίμακος» τοῦ Σιναΐτου Ἁγίου Ἰωάννου καὶ τὴν ἀπὸ λίης Μαΐου ἐπιστολὴν ὑμῶν, προαγόμεθα μὲ συγκίνησιν πολλὴν νὰ εὐχαριστήσωμεν ὑμᾶς διὰ τὴν ἀβρόφρονα ταύτην ἐνθύμησιν ὑμῶν, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἐγενόμεθα κάτοχοι τῶν περισπουδαστῶν καὶ πολυτίμων τούτων ἔργων.

Ἀκόμη περισσότερο ἐπιθυμοῦμεν νὰ συγχαρῶμεν ὑμᾶς διὰ τὸ ἱερὸν ἔργον, τὸ ὅποιον ἐπιτελεῖτε, παρέχοντες τῷ Χριστεπωνύμῳ Πληρώματι μὲ θυσίας οὐκ εὐκαταφρονήτους τόσῳ πλουσίαν πνευματικὴν τροφήν, εἰς ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Χριστιανικὴ ψυχὴ ἔχει τόσην ἀνάγκην τῆς τροφῆς ταύτης.

Τὰ τεύχη τοῦ Περιοδικοῦ ὑμῶν μελετῶμεν καὶ ἔπειτα ἀποστέλλομεν εἰς τὴν Προπαρασκευαστικὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐν POMFRET CENTER, CONN. πρὸς ὠφέλειαν τῶν Ἱεροσπουδαστῶν.

Παρακαλοῦντες, ὅπως διαβιβάσητε τὰς εὐχὰς καὶ τὰ συγχαρητήρια ἡμῶν καὶ πρὸς τὸν ἀγαπητὸν Πανος. Σπυρίδωνα Λαυριώτην, ἱατρὸν, καὶ εὐχόμενοι συνεχῆ τὴν ἀνωθεν ἐνίσχυσιν διὰ τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ἔργου τούτου, διατελοῦμεν.

Μετ' εὐχῶν ἐγκαρδίῳ

Ὁ Ἀμερικῆς Ἀθηναγόρας

(Τ. Σ.)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη», ἐκ-
δομένη εἰς τὸν Βόλον, ὅστις εἶ-
ναι ἕδρα τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως
Δημητριάδος, αἰσθάνεται τὴν ὑπο-
χρέωσιν ὅπως γνωστοποιῇ ἐνίοτε
εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς τὴν πνευ-
ματικὴν κίνησιν αὐτῆς, τοσοῦτον
μᾶλλον, καθόσον περιβάλλεται
αὕτη ὑπὸ πολλῆς στοργῆς ἀπὸ μέ-
ρους τοῦ ἁγίου αὐτῆς Μητροπολί-
του τόσον, ὅσον καὶ ἀπὸ μέρους
τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ.

Ἡ ἱερὰ Μητρόπολις Δημητριά-
δος, διανύει ἤδη τὴν εὐτυχέστεραν
πνευματικὴν τῆς περιόδου.

Χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ ὑποτιμή-
σωμεν τὴν ἐργασίαν τοῦ τέως Μη-
τροπολίτου Γερμανοῦ, ἡ Μητρό-
πολις μας ἤλλαξεν ὄψιν πνευματι-
κὴν ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐπάτη-
σαν εἰς αὐτὴν οἱ πόδες τοῦ νέου
Ἱεραρχοῦ, θῆν Ὀκτωβρίου 1935.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κατ' ἀρ-
χὰς ἀνέλαβε νὰ τακτοποιήσῃ ὅλα τὰ
κακῶς κείμενα ἐν τῷ ἱ. κλήρῳ καὶ
τοῖς ἱ. ναοῖς, νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν
εἰρήνην καὶ τὴν γαλήνην εἰς τὸν
λαόν, νὰ διεκπεραιώσῃ ὅλας τὰς ἐκ-
κοιμώσας ὑποθέσεις τοῦ Γραφείου
τῆς Μητροπόλεως, νὰ εἰρηνεύσῃ
πολλὰ χωρία, ἔχοντα διαφόρους διε-
νέξεις μετὰ τοὺς ἱερεῖς καὶ ἐπιτρόπους
τῶν δι' ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα,
ἀνακαλέσας ἱερεῖς ἀτακτοῦντας εἰς
τὴν τάξιν τῶν, εἴτε διὰ νοθεσιῶν
εἴτε διὰ τιμωριῶν, ἀναλόγως τῆς
ἰδιοσυγκρασίας ἐκάστου, ὡς σοφὸς
ἰατρός, καὶ πολλὰ ἄλλα, ὥστε ἐν ἐ-
λαχίστῳ διαστήματι χρόνου νὰ γέ-

ρη μίαν ἀξιοζήλευτον πνευματικὴν
γαλήνην εἰς τὸν τόπον.

Τώρα ἀρχίζει τὸ ἔργον τῆς δη-
μιουργίας.

Ἐφωδίασε τὴν Μητρόπολιν του
με ἀρκετοῦς ἱεροκήρυκας θεολό-
γους καὶ πολλοὺς πνευματικὸς πα-
τέρας διὰ τὴν ἐξομολόγησιν τῶν πι-
στῶν.

Ἀρχηγὸς αὐτός, ἀκολουθούμενος
ἀπὸ τοὺς ἐπιτελεῖς του, ἤρχισε μίαν
ἐντονὸν δρᾶσιν πρὸς σωτηρίαν τῶν
ψυχῶν διὰ συνεχῶν κηρυγμάτων,
τόσον ὁ ἴδιος, διὰ τῶν κηρυγμάτων
του (ἦλθε Κυριακὴ ποὺ ἔκαμεν ἐ-
πίτ' κηρύγματα), ὅσον καὶ οἱ ἄλλοι
θεολόγοι, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἔμενε
χρόνος ἀναπαύσεως ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ
συνεχῆ κηρύγματα. Ὁ λαὸς τοῦ Βό-
λου πλέον ἐσυνείθισε τόσον εἰς τὸν
ἐκκλησιασμὸν καὶ τὴν ἀκρόασιν τῶν
κηρυγμάτων, ὥστε οἱ νέοι εὐρύχω-
ροι καὶ μεγαλοπρεπεῖς ναοὶ αὐτοῦ
νὰ μὴ χωροῦν τοὺς πιστοὺς.

Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἰωακείμ
ἐπεφύλασσε διὰ τὸν λαόν του νὰ
παρουσιάσῃ μίαν ἐκκλησίαν καὶ τὸ
κατώρθωσε διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ
Θεοῦ.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Σωκράτης
Ἀναξελῆς, ἱεροκήρυξ ἐν Κομοτινῇ,
μέλος τῆς ἐν Ἀθήναις ἀδελφότητος
τῶν θεολόγων τῆς «Ζωῆς», ἐχαρα-
κτηρίσθη ὡς ὁ κατάλληλος βοηθὸς
τοῦ Μητροπολίτου μας εἰς τὸ ἀρξά-
μενον σωτηριῶδες ἔργον τῆς πνευ-
ματικῆς ἀνυψώσεως τοῦ λαοῦ του.

Δι' αὐτὸν λοιπὸν ἐστράφησαν ὁ-

λαι αἱ ἐνέργειαι εἰς τὴν ἱερὰν Σύ-
νοδον καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Θρη-
σκευμάτων παρὰ τοῦ Μητροπολί-
του μας καὶ ἄλλων τινῶν ἐξεχόντων
προσώπων, ὅπου ἐπὶ τέλος καταρ-
θώθη, σὺν Θεῷ, ὁ διορισμὸς τοῦ πα-
τρὸς Σωκράτους ὡς ἱεροκήρυκος
τῆς Μητροπόλεως Δημητριάδος.

Θὰ ἦτο ἀδίκημα μέγα ἐὰν ἠθέλα-
μεν νὰ παρασιωπήσωμεν τὰς ἐνεργεί-
ας, ἃς κατέβαλεν ὁ Σύλλογος τοῦ ἐν
τῇ πόλει μας Συλλόγου «τῶν Τριῶν
Ἱεραρχῶν» διὰ τοῦ προέδρου αὐ-
τοῦ κ. Ἡλίας Μάρου, τόσον διὰ
τὴν ἔλευσιν τοῦ ἁγίου Μητροπολί-
του μας, ὅσον καὶ διὰ τὸν διορι-
σμὸν τοῦ πατρὸς Σωκράτους.

Τὴν 11ην Μαΐου 1936 ἀφικνεῖ-
ται ὁ Σωκράτης Ἀναξελῆς ὡς ἱε-
ροκήρυξ Δημητριάδος.

Ἀμα τῇ ἀφίξει τοῦ πατρὸς Σω-
κράτους, ὁργανώθη πλέον συστημα-
τικώτερον τὸ ἔργον τοῦ θείου κη-
ρύγματος καὶ τῆς ἐξομολογήσεως.
Ὁ πιτῆ Σωκράτης ἀκούραστος, ἀ-
νιδιοτελής, ἄγγελος μᾶλλον ἢ ἄν-
θρωπος ἐν τῇ ἐκτελέσει του θείου
προορισμοῦ του, παρουσιάζεται εὐ-
θὺς ἀμέσως εἰς τὰ ὄμματα τοῦ χρι-
στιανικοῦ πληρώματος τῆς ἐπι-
χίας Δημητριάδος, ὡς ἀντικείμενόν
τι ξένον καὶ παράδοξον, ὡς ἰδεῶδες,
ὡς ἰδανικόν. Οἱ Βολιώται εὖρον
εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς Σω-
κράτους τὸν γνήσιον πατέρα, τὸν
ἀδελφόν, τὸν πονοῦντα καθ' ὅλοκλη-
ρίαν καὶ ἐνδιαφερόμενον δι' αὐ-
τοῦς εὖρον τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁ-
ποῖον οὐδέποτε ἐπερίμενον νὰ εὖ-
ρουν.

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁ-
ποῖον ὁ ἅγιος Μητροπολίτης μας

ἐξέλεξεν ὡς βοηθόν του.

Ἡ ἱερὰ Μητρόπολις τῇ συνεργα-
σίᾳ τοῦ πατρὸς Σωκράτους ὁργά-
νωσε Κατηχητικὰ σχολεῖα καθ' ἅ-
πασαν τὴν περιφέρειαν αὐτῆς ἀριθ-
μούμενα σήμερον, εἰς μὲν τὴν πόλιν
τοῦ Βόλου εἰς 27, εἰς δὲ τὰ χωρία
32, ἦτοι ἐν ὅλῳ 59.

Πρωτοφανῆ ἐπιτυχίαν ἐσημείω-
σαν δύο σχολεῖα ἐξ αὐτῶν διὰ τὴν
πρωτοτυπίαν τῶν. Τὸ ἐν εἶναι τῶν
ἐργαζομένων νέων καὶ φοιτῶντων
εἰς νυκτερινὰ σχολεῖα, καὶ τὸ ὁποῖον
λειτουργεῖ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ
Συλλόγου τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν,
ἀριθμοῦν περὶ τὰ 250 παιδιὰ καὶ
τὸ ἕτερον τῶν ἐργαζομένων νεανί-
δων, ἰδίως ὑπηρετιῶν, καὶ τὸ ὁ-
ποῖον λειτουργεῖ εἰς τὸν ναὸν τοῦ
Ἁγίου Νικολάου, διδασκούμενης
εἰς αὐτὸ ἐμπείρου διδασκαλίσεως
(Κατηχητῆς), τῆς κ. Ἐλένης Πε-
ταλίδου. Τὰ δύο αὐτὰ scho-
λεῖα ἐπροκάλεσαν τὸν θαυμασμὸν
καὶ τὸν ἔπαινον, συνεπείᾳ τῆς ἀ-
πολύτου ἐπιτυχίας τῶν.

Τὴν εὐγενῆ πρωτοβουλίαν διὰ
τὴν ἴδρυσιν τῶν Κατηχητικῶν scho-
λεῖων, ἔσχεν ὁ Σύλλογός μας «τῶν
Τριῶν Ἱεραρχῶν» τῇ ἐμπνεύσει τοῦ
εὐσεβοῦς του Προέδρου κ. Ἡλίας
Μάρου, πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἁγίου
Μητροπολίτου μας, ἐπὶ Γερμανοῦ.
Κατὰ τὸ 1934 ἴδρυσεν δύο σχολεῖα
ἀρρένων, λειτουργοῦντα τὸ ἐν εἰς
τὴν αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου καὶ τὸ
ἕτερον εἰς τὸν ναὸν τῆς Μεταμορ-
φώσεως μετὰ κατηχητὴν τὸν βιβλιο-
φύλακα τοῦ Συλλόγου θεολόγον κ.
Χαράλαμπον Πνευματικάκην καὶ
τὸν μουσικὸν κ. Νικόλ. Σταυράκην,
ἱεροψάλτην Μητροπόλεως, διὰ τὰ

ἄσματα. Τὸ ἐπόμενον ἔτος τὰ σχολεῖα ταῦτα ἠϋξήθησαν παρὰ τοῦ ἰδίου συλλόγου εἰς τέσσαρα. Μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ κ. Ἰωακείμ εἰς τὸν θρόνον Δημητριάδος, ἠϋξήθησαν καταπληκτικῶς ταῦτα με κατηχητὰς νέους θεολόγους, ζηλωτὰς καὶ εὐσεβεῖς, οὓς ἀφθόνως ἐπρομηθευσεν εἰς τὴν Μητρόπολιν μας ὁ ἅγιος Δημητριάδος, πρεσβεύων πλέον ὡς δόγμα ὅτι ὁ λαὸς θὰ προαχθῆ πνευματικῶς μόνον διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διδασκαλιῶν αὐτῶν διὰ τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων αὐτῶν καὶ ὅτι νέοι ἄνδρες δραστήριοι καὶ χρήσιμοι δύνανται νὰ παραχθῶσι μόνον ἀπὸ τὰ Κατηχητικὰ σχολεῖα. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τόσον ἠννόησε καὶ προήγαγε τὰ Κατηχητικὰ σχολεῖα.

Εἶτα ὁ πατὴρ Σωκράτης συνέστησε τέλειον φροντιστήριον πρὸς καταρτισμὸν Κατηχητῶν καὶ ἰδοὺ σήμερον ἡ Μητρόπολις μας ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῶν Κατηχητικῶν σχολείων ἔρχεται ἡ πρώτη μετὰ τὴν πρωτεύουσαν, τὰς Ἀθήνας, ἀριθμοῦσα ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν 59 τοιαῦτα ἐν ὅλη τῇ περιφερείᾳ.

Ὁ πατὴρ Σωκράτης τελεῖ κατ' ἔτος πλείστας θείας λειτουργίας, ὅπως ἐτελοῦντο κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικὰς χρόνους, ἀναγινωσκομένων τῶν εὐχῶν τῆς θείας λειτουργίας ἐντονώτερόν πως διὰ νὰ ἀκούωνται ἀπὸ τὸν λαόν. Οἱ χριστιανοὶ ἀκροῶμενοι αὐτὴν με πᾶσαν προσοχὴν καὶ κατάνυξιν, προσέρχονται εἰς τὸ τέλος ὅλοι, πλὴν τῶν κωλυομένων, καὶ κοινωνοῦν τῶν Ἀρχαίων Μυστηρίων με φόβον Θε-

οῦ, πολλὴν εὐλάβειαν καὶ με ζηλευτὴν τάξιν.

Ὁ ἴδιος τελεῖ κατ' ἔτος τὴν 23ην Ὀκτωβρίου τὴν θείαν λειτουργίαν Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου, πρώτου ἱεραρχοῦ Ἱεροσολύμων, ἡμέραν τῆς μνήμης του, με ἰδιαίτουσαν προσοχὴν καὶ κατάνυξιν, πρωτοφανὲς καὶ τοῦτο διὰ τὸν Βόλον. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ ναὸς πληροῦται ἀσφυκτικῶς ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, οἵτινες ἔρχονται ἀπὸ θεομὴν πίστιν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν ἐκκλησιασμὸν κατὰ πρῶτον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ καλὴν περιέργειαν διὰ τὴν θαυμαστὴν καὶ λίαν κατασκευαστικὴν αὐτὴν λειτουργίαν.

Ἐρχόμεθα ἤδη εἰς τὸ ζήτημα τῆς φιλανθρωπίας.

Ἡ φιλανθρωπία ἐν Βόλῳ ἐξεσκέιτο πολὺ λαμπρὰ ὑπὸ τοῦ Δήμου Παγασῶν καὶ τῶν ἐνοριακῶν φιλανθρωπικῶν Συλλόγων. Ὁ μὲν Δήμος, διένεμε καὶ διανέμει ποσὰ εἰς ὅλους τοὺς ἐνδεεῖς τῆς πόλεως, οἱ δὲ ἐνοριακοὶ Σύλλογοι εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς ἐνορίας των. Τὰ βοηθήματα διανέμονται παρ' αὐτῶν δικαίως εἰς τοὺς ἔχοντας μεγαλυτέραν ἀνάγκην. Ὁλοὶ οἱ ἐνοριακοὶ Σύλλογοι τοῦ Βόλου διαχειρίζονται περὶ τὰς 700 χιλιάδας δραχμῶν καὶ ἄνω κατ' ἔτος, χρήματα τὰ ὁποῖα προέρχονται μερικὰ ἀπὸ τὸν Δήμον καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἀπὸ ἰδιωτικὰς εἰσφορὰς.

Ὅπως δὲ ὅμως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπαρκέσουν δι' ὅλους ἀνεξαίρετως τοὺς πτωχοὺς μιᾶς μεγαλουπόλεως ὅπως ὁ Βόλος. Τὴν κατὰστασιν αὐτὴν, ἀντιληφθεὶς ἀμέσως ὁ Μητροπολίτης μας, ἐπελήφθη μετὰ ζήλου καὶ ἀποφασιστικότητος

ὄστε νὰ μὴ ὑπάρχη πτωχὸς ἐν Βόλῳ. Ἐπὶ κεφαλῆς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἀπὸ τοὺς Διευθυντὰς τῶν Ἰατρειῶν καὶ ἄλλα ἐπίλεκτα μέλη τοῦ Βόλου περιέρχεται τὴν ἀγορὰν τοῦ Βόλου ἕκαστον φθινόπωρον καὶ συλλέγει ἐράνου; διὰ τοὺς πτωχοὺς περὶ τὸ ἐν ἑκατομύριον.

Μετὰ τὰ χρήματα αὐτὰ συνέστησε καὶ διατηρεῖ κατ' ἔτος τὰ λαϊκὰ συσσίτια, ἐκ τῶν ὁποίων τρέφονται ἐπὶ 3—4 συνεχεῖς μῆνας τοῦ χειμῶνος περὶ τὰ 4.000 ἄτομα, λαμβάνοντα τὴν καθημερινὴν τροφήν των, ἄρτον, κρέας, κλπ. μαγειρευμένα ἢ ἀμαγειρευτα.

Ἰδρυσεν τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον, τὸ ὁποῖον ἀνεγνωρίσθη καὶ ἐπεκυρώθη διὰ Β. Διατάγματος ὑπ' ἀριθ. 3714 τῆς 28-5-1936, παρρητήματα τοῦ ὁποῖου λειτουργοῦν εἰς ὅλα τὰ χωρία τῆς περιφερείας του καὶ εἶναι διὰ τοῦτο ἀξιέπαινος, διότι εἰς οὐδεμίαν ἄλλην Μητρόπολιν ὑπάρχουν τοιαῦτα Ταμεία ἀνεγνωρισμένα ὑπὸ τοῦ Κράτους.

Αὐτὰ ὅσον ἀφορᾷ τὴν φανερὰν φιλανθρωπίαν. Ἐχομεν ὅμως καὶ τὴν μυστικὴν φιλανθρωπίαν, καὶ αὕτη εἶναι ἡ μεγαλυτέρα. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΡΟΖΑ ΤΟΥ ΤΑΝΝΑΝΒΟΥΡΓΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Η ΡΟΖΑ ΠΕΡΙΠΟΙΟΥΜΕΝΗ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ
(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκίνησα πάραυτα μετὰ τῶν ἀνθρώπων μου, ἵνα δοκιμάσω, ἐὰν μοι ἦτο δυνατόν, ν' ἀποσπάσω ἀπὸ τὸν Κιουβερίκον τὴν λείαν του πρὶν ἢ οὗτος ἐνισχυ-

θῆ. Προέμψας ἱππότης τινὰς πρὸς ἀνακάλυψιν του, τοῖς προσδιώρισεν τὸ μέρος, εἰς ὃ ὄφειλον νὰ με ἀνεύρωσι, καὶ διηθύνθη κατεσκευασμένως εἰς τὸ Φιχτανβοῦργον. Οἱ προπεμφθέντες, ἐπανελθόντες, μοὶ ἀνήγγειλαν ὅτι ὁ Κιουβερίκος ἐτοποθετήθη μετὰ τὸ στρατεύμα του εἰς τὸν κατὰ τὸ βάθος τῆς κοιλάδος κείμενον ὑδρομύλον, ὅτι συνέπιπεν μετὰ τοὺς συστρατιώτας του καὶ ὅτι ὁ δυστυχὴς Βουρκάρδος ἦτο ἐξηλωμένος ἐφ' οὗ ἐξόδιφθη ἀμαξίου, δεδεμένος ἔμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ ὑδρομύλου. Ἐκ τῆς ἀναφορᾶς ταύτης παρατηρήσας ὅτι εἴχομεν τὰ ἔμπροσθεν κατὰ τοῦ Κιουβερίκου, ἀπεφάσισα νὰ τὸν περιμένω ἐκεῖ ὅθεν ὄφειλε νὰ διαβῆ ἵνα φθάσῃ εἰς τὸ φρούριόν του. Ὅτε ἐτοποθετήθη μετὰ τοὺς ὑπ' ἐμὲ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους εἰς κατάλληλον θέσιν, φθάνει ἐκεῖνος τέλος μετὰ μεγάλου θορύβου, πλήρης βεβαιότητος, καὶ χωρὶς νὰ ὑποπτεύῃ τὸν κίνδυνον, ὅστις τὸν ἀνέμενε. Πάραυτα, ἔτοιμοι ὡς ὁ καταπίπτων κροαυνός, ἐπιπίπτομεν κατὰ τῶν ἀντιπάλων· αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης, ἣτις πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀνατείλει, ἠκόλυνον τὴν ἐπίθεσιν ἡμῶν. Ὁ δὲ Κιουβερίκος καταληφθεὶς ἐκ τῆς αἰφνιδίου ταύτης προσβολῆς, δὲν ἀντέστη ἐπὶ πολὺ, τραπεῖς εἰς φυγὴν μετὰ τῶν ὑπ' αὐτόν, μετὰ τινὰς στιγμὰς μάχης. Μοὶ ἦτο εὐκόλον νὰ τὸν καταλάβω, ἀλλ' ἡ εὐσπλαγχνία ὑπερίσχυσε, καὶ τῷ συνεχώρησα τὴν φυγὴν. Τῇ συνάρσει δὲ τοῦ Θεοῦ οὐδεὶς ἐκατέρωθεν ἀπωλέσθη εἰς ταύτην τὴν μάχην, καθ' ἣν εἰμίναμεν κύριοι τῶν ὅπλων τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν.

Ἐλευθερώσαντες τὸν αἰχμάλωτον ἐκ τῶν δεσμῶν, παραλαβόντες τὰ εἰς χεῖράς μας περιελθόντα ἐκ τῆς μάχης, καὶ τακτοποιηθέντες ἀπλήθομεν ἐκ τοῦ πεδίου τῆς νίκης μετὰ τοῦ Βουρκάρδου, ἱπεύσαντος

ἐφ' ἑνὸς τῶν συλληφθέντων ἐχθρικῶν ἵππων, καὶ εἰσήλθομεν εἰς τὸ Τανναν-βοῦργον πλήρεις χαρᾶς. Τίς ἤθελε δυνηθῆναι νὰ ζωγραφίσῃ τὰς παραφορὰς τῆς Γετρούδης καὶ τὰς τῆς θυγατρὸς της, ὅτε παρετήρησαν τὸν Βουρκάρδον πλησίον μου, εἰσερχόμενον διὰ τῆς πύλης τοῦ φρουρίου! Ἐν τούτοις ἡ εὐχαρίστησίς μου ὑπερέβαινε νομίζω, ἔτι τὴν ἰδικήν των· διότι οὐδὲν αἰσθημα ἡδύτερον αἰσθάνεται τις, ἢ ὅταν δυνηθῆναι νὰ συνδράμῃ τινὰ κινδυνεύοντα.

Παρεχώρησα εἰς τοὺς καλοὺς ἑκείνους ἀνθρώπους μίαν κατοικίαν ἔνδον τοῦ φρουρίου, ἵνα τοὺς προφυλάξω ἀπὸ τὴν ἐκδίκησιν τοῦ Κιουνερίκου. Πληγωθεὶς ἀκολουθῶν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης ὁ Βουρκάρδος δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ με ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν ἐκστρατείαν· δυνάμενος ὁμως νὰ ἐργάζεται, δὲν ἤθελε νὰ ζῆ ἐν τῇ ὀκνηρίᾳ. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους τῆς ἀγριωτέρας περιοχῆς, ἀνακαλύψας οὗτος μίαν μικρὰν καὶ ἀπομεμακρυσμένην κοιλάδα, ἐπεθύμησε νὰ ἀποκατασταθῆναι ἐν αὐτῇ. Τῷ ἀνήγειρα μικρὰν τινα κομψὴν οἰκίαν, ἐξεκαθάρισε μέρος τι τῆς δασώδους γῆς, ὅπερ κατέστησε καλλιεργήσιμον ἀγρὸν πρὸς σπόρον δημητριακοῦ καρποῦ· ἐκτὸς τούτου ἔξασκεῖ προσέτι, τῇ συγκαταθέσει μου, καὶ τὴν ἀνθρωποποιίαν. Ἡ κατοικουμένη ὑπ' αὐτοῦ περιοχὴ σπανίως ἐπισκέπτεται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἐπομένως αἱ κάμινοι καὶ ἡ τῶν καρβούνων κόνις κατέστησαν τὴν ὄψιν του ἀγνώριστον. Οὕτω δὲ θεωρεῖ ἐκυτὸν προπεφυλαγμένον ἐκ τῶν καταδιώξεων τοῦ Κιουνερίκου· καὶ πραγματικῶς ἔκτοτε ποτὲ εἰς τὸ καταφύγιόν του τοῦτο παρ' οὐδενὸς ἠνωχλήθη ἢ διαταράχθη ἢ οἰκιακῆ του εἰρήνην.

Ἐξακολουθοῦντος τοῦ ἱππότη Ἐδελβέρτου τὴν τῶν περιπετειῶν τοῦ Βουρ-

κάρδου διήγησιν, καὶ ἐξιστοροῦντος χαρακτηριστικὰ τινα ἀφορῶντα τὴν ἀξιοσύνην καὶ ἐμπιστοσύνην τοῦ Βουρκάρδου, ἡ νύξ προὐχώρησεν ἀνεπαισθήτως. Ἡ Ῥόζα ἠκοοῦσα τὸν πατέρα της μετὰ τοσαύτης προσοχῆς, ὥστε δὲν παρετήρησεν ὅτι πρὸ ἱκανῆς ὥρας δὲν προσέφερε τι τῷ πατρὶ τῆς, καὶ ὅτι ὅλως διόλου εἶχε λησμονήσει νὰ συνδαυλίσῃ τὸ πῦρ τῆς ἐστίας των. Ἀγρῆς δὲ τρομακτικῶς θόρυβος ἐγείρεται ἐν τῷ φρουρίῳ. Οἱ θόλοι τῶν εἰσόδων ἀντήχησαν ἐκ τῆς κλαγγῆς τῶν ὄπλων καὶ ἐκ τῶν φωνῶν τῶν μαχητῶν. Ἀλλεπάλληλα βήματα ἠκούσθησαν πλησίον τοῦ δωματίου, εἰς ὃ εὐρίσκετο ὁ Ἐδελβέρτος μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ. Ὁ ἱππότης ἀναπηδᾷ καὶ ζητεῖ πανταχόθεν τὰ ὄπλα του. Ἡ Ῥόζα ὄπισται μετὰ δρῆμιν εἰς τὴν θύραν καὶ τὴν κλείει μετὰ τὸν μοχλόν· ἀλλὰ φοικῶδες κτύπημα τὴν διαδῶννυει, καὶ ἀνθρωπὸς τις, φέρων δεσμά, εἰσέρχεται, παρακολουθούμενος ὑπὸ πολλῶν πολεμιστῶν.

«Ἐ! λοιπόν, Ἐδελβέρτα, ἀνέκραξεν οὗτος με βροντώδη φωνήν, καὶ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας, ἡ ὠρὰ τῆς ἐκδικήσεως ἐφθασεν. Ἴδου ἐγὼ ὁ Κιουνερίκος, καθ' οὗ τόσον συχνὰ ἀντέστης, καὶ ὃν τόσον σκληρὰ ἐξύβρισας. Ἦδη μέλλεις νὰ ἐξιλεώσῃς τὰς πρὸς ἐμε ὕβρεις σου». Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν «ἀλυσοδέσατε αὐτόν, εἶπε, καὶ ἐπαγρυπνεῖτε ἐπ' αὐτοῦ μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς ἐντεῦθεν ἀναχωρήσεώς μας. Ἡ φοικωδέστερα εἰρηκτὴ τοῦ Φιχταμβούργου θέλει εἶσθαι εἰς τὸ ἔξῃς ἡ κατοικία του. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης τὸ φρούριον τοῦτο ἀνήκει εἰς ἐμέ. Μέλλω νὰ ἐνεογήσω κατ' οἶκον ἔρευναν, ἐπισκεπτόμενος τὰ ἐσθάρια, τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ πολύτιμα ἀντικείμενα, ἅτινα περιέχει, καὶ θέλω ἀφαιρέσει πᾶν ὅ,τι εἶναι τῆς

ἀρεσκείας μου. Μετὰ ταῦτα, ἵν' ἀνταμείψω τὴν ἀξιοσύνην σου, θὰ σοὺ ἐπιτρέψω νὰ ληλοστήσῃς ἅπασαν τὴν κατοικίαν ταύτην, ἐν ᾧ ἐγὼ θὰ πῶ μερικὰς φιάλας παλαιοῦ οἴνου. Σπεύσατε, καθότι μετὰ τρεῖς ὥρας θὰ ἀναχωρήσωμεν ἐντεῦθεν».

Ἡ Ῥόζα ἐρῶδη κλαίουσα εἰς τοὺς πόδας τοῦ σκληροῦ ἱππότη Κιουνερίκου, καὶ ὤρμιζεν αὐτὸν νὰ φεισθῆ τῆς ὑπάρξεως τοῦ πατρὸς της. Ἄλλ' ὁ βάρβαρος τὴν ἀπόθησε, καὶ ἀπεμακρύνθη πλήρως ὑπερηφανείας καὶ ἀλαζονείας, χωρὶς κἄν νὰ καταδεχθῆναι ἡ ἀκούσῃ τὰς παρακλήσεις της. Ὁ Ἐδελβέρτος ἐδεσμεύθη, καὶ δύο ἐκ τῶν ἐνόπλων τὸν ἐφύλαττον, ἱστάμενοι ἔμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ δωματίου του.

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ Ἐδελβέρτος δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ μεταχειρισθῆ τὸν ἀνδρεῖον βραχιόνά του, ἐφάνη εὐνοϊκὴ περίστασις εἰς τὸν Κιουνερίκον, ἵνα χορτίσῃ τέλος τὴν διακαῆ του ἐκδίκησιν. Ἐνόμισε λοιπὸν εὐλογον νὰ περιμένῃ μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ ἀναχώρησις τῶν γενναιοτέρων πολεμιστῶν τοῦ ἐχθροῦ του καθίστα ἔτι εὐκολωτέραν τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του. Μεταξὺ τῶν ὀλίγων ἀνθρώπων, οἵτινες εἶχον μείνει πρὸς φύλαξιν τοῦ φρουρίου, εὐρίσκετο ἀνδρὸς τις καὶ ἀχάριστος ὑπηρέτης, ὃν ὁ Ἐδελβέρτος εἶχε διατηρήσει μόνον δι' εὐσπλαγγνίαν. Ὁ Κιουνερίκος ἐκέρδισε διὰ χρημάτων τὸν ἀνθρωπον τοῦτον, ὅστις ἐν καιρῷ νυκτὸς ἤλθε καὶ ἠνέφωσεν εἰς τὸν ἱππότην τὴν μικρὰν μυστικὴν θύραν, τὴν κεκρυμμένην ὑπὸ κρημνῶν καὶ βλάτων, καὶ τὴν ἀγούσιν εἰς τὸ φρούριον δι' ὑπογείου στοᾶς. Ἦτο πολὺ ἀργὰ πλέον ὅτε οἱ ἐν τῷ φρουρίῳ ἄλλοι πολεμισταὶ ἐνόησαν τὴν προδοσίαν, οἵτινες μ' ὄλην τὴν ἐπίμονον καρτερίαν καὶ ἀντίστασιν τῶν ἐνικήθησαν μετ' ὀλίγον, καὶ παραδοθέντες ἀρρωπίστησαν. Τοιοῦτοτρόπως

« ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ »

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ. ΕΝ ΒΟΛΩ

Διευθυντῆς καὶ ἰδιοκτῆτης

ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ

Κατοικία: Βασσάνη 101

Γραφεῖα καὶ τυπογραφεία: Κοραῆ 47

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐσωτερικοῦ δρ. 80

Διὰ τὰς Μονὰς τοῦ ἁγ. Ὁρους δρ. 200

Ἐξωτερικοῦ σελίνια 5

Ἀμερικῆς δολλ. 2

Τὸ τεῦχος δρχ. 10

Ἐπιστολαί, συνδρομαὶ καὶ δωρεαὶ ἀποστέλλονται πρὸς τὸν κ. Σωτ. Σχοινᾶν - Κοραῆ 47, Βόλον.

Χειρόγραφα, δημοσιεύματα ἢ μὴ, ἴδεν ἐπιτρέφονται.

ὁ Κιουνερίκος ἠδυνήθη νὰ εἰσέλθῃ μετὰ τόσον ἀπρόοπτον τρόπον εἰς τὸ δωματίον τοῦ Ἐδελβέρτου, καὶ νὰ φθάσῃ μετὰ αὐτῆς τῆς συλλήψεως καὶ αἰχμαλωσίας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φρουρίου του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ἡ ΡΟΖΑ ΑΠΟΧΩΡΙΖΟΜΕΝΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΤΗΣ

Ὁ Ἐδελβέρτος, βεβαρημένος ὑπὸ τῶν ἀλύτῶν, ἐκάθητο μελαγχολικὸς ἔμπροσθεν τῆς ἐστίας τοῦ ἀφ' ἧς πλέον δὲν ἐξήρχοντο ζωηραὶ λάμπεις, ὡς ἐκ τῶν ἡμισβεσθεισῶν ὀλίγων δαυλῶν· ἡ Ῥόζα γονυπετῆς ἔμπροσθεν τοῦ αἰχμαλώτου πατρὸς της ἔκλαιε μετὰ λυγμῶν, καὶ παρεκάλει, ἀνυψωμένης ἔχουσα τὰς χεῖρας της, καὶ ἀτάκτως ἐπὶ τῶν ὤμων της τὴν οὐλὴν κόμην της κατεδῆμιμένην. Ὁ δὲ τρόμος ἐφαίνετο καταβάλλον αὐτήν. Οἱ πλήρεις δακρυῶν ὀφθαλμοὶ της ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ δεσμίου πατρὸς της. Ἄπαν τὸ φρούριον ἀντήχει ἐκ τοῦ ταραχώδους θορύβου τῶν ἐχθρῶν, οἵτινες

παρεδίδοντο εἰς τὴν λεηλασίαν καὶ εἰς τὴν μέθην. Βαθεῖα δὲ σιγὴ ἐπεκράτει εἰς ὃ ἦσαν δωμάτιον, ὁμοιάζον ὡς ἄλλο κοιμητήριον, φωτιζόμενον μόνον ὑπὸ τῆς ἀδυνατοῦ καὶ ἀμυδρᾶς ἅμα λάμπρας λυχνίας τινός. Ἐπὶ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ Ῥόζα ἐστέναζε βραδέως καὶ ἐφώνει περιλύτως «να δεσμεύσωσι τὴν χεῖρα αὐτοῦ, δι' ἧς συνεχῶς ἔσωσε τὴν ἀθωότητα» καὶ νὰ περιβάλωσι μὲ δεσμὰ τὸν πληγωμένον βραχιονά του! Ὡ Θεέ, ἔλθε πρὸς βοήθειάν μας». Μετὰ ταῦτα ἔσιγα μικρὸν καὶ μόνον οἱ λυγμοὶ τῆς ἠκούοντο.

Τέλος ὁ Ἐδελβέρτης διακόψας τὴν σιωπὴν εἶπε, καταπραΰνθητι, προσφιλέ μου τέκνον, παῦσον τὰ δάκρυά σου. Ὁ Θεὸς μᾶς καταπέμπει τὰς δυσχερεῖς ταύτας περιστάσεις. Ἄς ἀσπαζώμεθα τὴν ἁγίαν αὐτοῦ θέλησιν, καὶ ὅτε μάλιστα μᾶς τιμωρεῖ. Πᾶσα αὐτοῦ ἀπόφασις εἶναι ἱερά· αὐτὸς καὶ μόνος δύναιτο νὰ μετατρέψῃ πρὸς ὄφελός μας καὶ τὸ σκληρὸν κτύπημα τοῦτο, ὅτε ἐπῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς. Τυγχάνομεν ὑπὸ τὴν σκέπην του, καὶ ἐναντίον τῆς θελήσεώς του οὐδεὶς δύναιτο νὰ μᾶς βλάψῃ. Πάντες οἱ ἐχθροὶ μας, ὑποτασσόμενοι εἰς τὸ πρόσταγμα αὐτοῦ θὰ συντελέσωσιν εἰς τὸ καλὸν μας. Εἴθε δὲ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις ἡμῶν νὰ ἐνισχύσῃ τὸ θάρρος μας. Ἐπὶ τοῦ νῦν αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ὑγεία μου ἔχει πολὺ κάλλιον ἢ πρότερον. Ἡ ἕως τώρα ἀνάπαυσις μου ἐπὶ τῆς πρὸς ἐμὲ εὐνοίας τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῆς ἀγαθότητός τοῦ Λουκός, οἵτινες, ἀρκετὰ ἠσχολημένοι ὄντες εἰς τὰς ἰδίας αὐτῶν ὑποθέσεις, δυσκολεύονται καὶ αὐτοὶ οὕτοι νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τὰς τῶν ἰσχυρῶν αὐτῶν ἐχθρῶν προσβολάς, ἢ ἕως τοῦ νῦν παποῖθησίς μου ἐπὶ τῆς στερεότητος τῶν τειχῶν τοῦ φρουρίου μου καὶ τῆς δυνάμεως τῶν ὄπλων μου ἐματαιώθησαν. Ἐπὶ τοῦ νῦν εἰς μόνον τὸν

Θεὸν ἐλπίζω. Εἴθε εἰς τὸ ἐξῆς νὰ εἶνε ἡ μόνη ἰσχὺς μου, τὸ μόνον στήριγμά μου, καὶ εἴθε ἡ ἀγάπη του νὰ μὲ ἐνδυναμώνει.

«Μετ' ὀλίγον, φίλτατον τέκνον, πρέπει νὰ χωρισθῶμεν, ἐπρόσθεσεν ὁ Ἐδελβέρτης, μετὰ τινὰς στιγμὰς σιγῆς, σφίγγων αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του μὲ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, διότι ὁ δεξιὸς ἦτο βεβαρημένος ὑπὸ βαραίας ἀλύσου, ἡ δὲ πληγὴ του τῷ ἐπροξένει τρομεροὺς πόνους.

«Ὡ καλέ μοι πάτερ, ἀνέκραξεν ἡ Ῥόζα, ἐναγκαλιζομένη αὐτόν, μὴ λέγετε περὶ χωρισμοῦ. Οὐδεὶς θέλει δυνηθῆ νὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοὺς βραχιονάς σας, θὰ σᾶς ἀκολουθήσω καὶ εἰς τὴν φυλακὴν σας, καὶ θὰ συναποθάνω μεθ' ὑμῶν.

— Ὅχι, φιλιτάτη μου Ῥόζα, ὑπέλαβεν ὁ Ἐδελβέρτης μετὰ πρῶτης, ὁ Κιουνερίκος δὲν θέλει ὑποφέρει ποτὲ νὰ μείνῃς παρ' ἐμοί· οὐδέποτε θέλει συναινέσει ἵνα μοὶ ἀρήσῃ τὴν μόνην μου παρηγορίαν. Σὺ τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ αὖθις, πρέπει νὰ χωρισθῶμεν. Ἄκουσον τὴν συμβουλήν, ἣν σοὶ δίδω. Ἡ νεότης σου ἀπομακρύνει ἀπὸ σὲ τὴν προσοχήν, ζήτησον νὰ ἀπομακρυνθῆς τοῦ φρουρίου τούτου, ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει, θέλεις ἴσως διέλθει τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς σου ἐν αἰχμαλωσίᾳ καὶ ἐν κατησχυμένῃ δουλείᾳ. Ἡ δὲ εἰς ἢ ὁ ἕτερος τῶν πιστῶν μου ὑπηρετῶν θὰ προσπαθήσῃ ἵνα σοὶ διευκολύνῃ τὴν φυγὴν σου.

Ὁ Κιουνερίκος θέλει κάμει κατοχὴν τοῦ φρουρίου τούτου, καὶ παντὸς τοῦ ἐν αὐτῷ ἐμπεριεχομένου. Σὺ, ἣτις ἄλλοτε ἦσο νεᾶνις ὑψηλῆς περιωπῆς, ἰδοὺ καθίστασαι ἤδη μία πτωχὴ κόρη, πτωχοτέρα καὶ τοῦ ἐλαχίστου τῶν ὑποτελῶν μου. Μέλλουσι νὰ σὲ ἀποβάλωσιν ἐκ τῆς κατοικίας τῶν προγόνων σου· ἡ μητρικὴ σου κληρονομία, τὰ πλούσια κοσμήματα τῆς μητρός σου, πάντα θέλουσι σοὶ ἀ-

φαιρεθῆ. Μ' ὄλα ταῦτα μὴ ἀποθαροῦνεσαι. Ἡ ἀπὸ λεία τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν δὲν εἶναι ἀξία τῶν θλίψεων μας. Δὲν δυνάμεθα μάλιστα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἀνήκουσι πραγματικῶς εἰς ἡμᾶς. Γνωρίζεις πόσον εὐκόλως δύνανται νὰ μᾶς ἀφαιρεθῶσι· καὶ ὅταν μάλιστα θὰ δυνηθῶμεν νὰ τὰ φυλάξωμεν κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα ταύτης τῆς ζωῆς, ἔρχεται ἡμέρα τις, καθ' ἣν ὁ θάνατος μᾶς ὑστερεῖ αὐτῶν ἀφεύκτως. Ἄλλ' ὑπάκουσι πολυτιμότεροι θησαυροὶ, προσφιλέ μου τέκνον, ἐκ τῶν ὁποίων οὔτε ἡ εἰμαρμένη, οὔτε ὁ θάνατος δύνανται νὰ μᾶς ἀποσπάσωσιν. Ὁ χρυσός, οἱ μαργαρίται, οἱ πολύτιμοι λίθοι δὲν δύνανται νὰ συγκριθῶσι μετ' αὐτῶν· εἶναι δὲ οὗτοι ἡ εὐσεβεία, ἡ φιλεργία, ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ γλυκύτης. Αἱ ἀρεταὶ αὗται καὶ ἄλλαι προσέτι ὅμοιαι αὐταῖς ἀπετέλουν τὴν μεγαλητέραν περιουσίαν τῆς μητρός σου· ἦσαν δὲ αὗται ὁ ὠραιότερος αὐτῆς στολισμός. Εἴθε νὰ σοὶ μείνῃ ἡ κληρονομία αὕτη, καὶ θέλεις εἶσαι πάντοτε ἀρκετὰ πλούσιος.

Ἐὰν δυνηθῆς νὰ διαφύγῃς ἐκ τοῦ φρουρίου ὑπάγε νὰ εὔρης τὸν καλὸν ἀνθρακέα, τὸν τίμιον ἡμῶν Βουρκαράδον· ἡ εὐσεβὴς αὐτοῦ γυνὴ καὶ αὐτὸς θέλουσι φρονίσει περὶ σοῦ. Κατοίκησον εἰς τὴν εἰρηνικὴν αὐτῶν κατοικίαν μέχρις ὅτου σοὶ χορηγηθῆ ἄσυλον εἰς φιλικόν τι φρούριον. Καὶ ἂν ὑποχρεωθῆς νὰ κατοικήσῃς παρ' αὐτῷ ὀλόκληρα ἔτη, ἢ ἐὰν μάλιστα ὀλόκληρος ὁ βίος σου ἐπρόκειτο νὰ διέλθῃ ὑπὸ τὴν ταπεινὴν αὐτοῦ στέγην, συλλογίσθητι ὅτι εἰς μίαν καλύβην δύναιται τις νὰ ζῆσῃ εὐτυχῆ καὶ ν' ἀποθάνῃ εὐχαριστημένος ἢ εἰς ἓν φρούριον. Τέλος τοῦ νὰ ζῆσῃ τις, καὶ εἶτα καλῶς νὰ ἀποθάνῃ δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ ἡ ἀπόκτησις τῆς ἐπιθυμίας του. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΘΛΙΒΕΡΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ

† ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Τὴν 22αν παρ. μηνὸς ἀπεβίωσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος. Ἐπὶ τῷ θλιβερῷ αὐτῷ γεγονότι, ἀντιπαντὸς ἄλλου ἄρθρου, δημοσιεύομεν κατωτέρω τὸν ἐπιμνημόσυνον λόγον, τὸν ἐκφωνηθέντα ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. κ. Ἰωακείμ εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου κατὰ τὴν 23ην τοῦ αὐτοῦ μηνός. Ἡμεῖς εὐχόμεθα μόνον, ἵνα ὁ Κύριος, ἅψ' ἐνὸς μὲν ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου, ἅψ' ἐτέρου δὲ ἀναδείξῃ ἄξιον διάδοχον αὐτοῦ ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ ΛΟΓΟΣ

Εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Χρυσόστομον

• Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν». (Ῥωμ. Β'. 10)

Εἰς ἡλικίαν 70 περίπου ἐτῶν ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Πρωθιεράρχης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀειμνήστου Χρυσόστομος Παπαδόπουλος.

Κατήγετο ἐκ Μαδύτου τῆς Θράκης καὶ ἐπούδασεν ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ εἰς τὰς Θεολογικὰς Ἀκαδημίας Κιέβου καὶ Πετροπόλεως. Διετέλεσεν ἔπειτα διευθυντὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν καὶ εἶτα διευθυντὴς καὶ συντάκτης τῶν ἐν Ἀλεξανδροῖα ἐπιστημονικῶν Ἐκκλησιαστικῶν περιοδικῶν «Νέα Σιών» καὶ «Πάνταϊνος».

Ἐκεῖθεν μετεκλήθη ὡς Διευθυντὴς τῆς Ριζαρείου Σχολῆς ἐν Ἀθήναις καὶ μετὰ εὐδόκιμον ἐν αὐτῇ ὑπηρεσίαν, ἐξελέγη Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, καὶ πρὸ 15 ἐτῶν ἀνυψώθη ἐκεῖθεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ

προέδρου τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Καθ' ὅλα τὰ στάδια, τὰ ὁποῖα διήλθεν, ὑπηρετῶν τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀφήκε σπουδαῖα μνημεῖα τῆς πλουσίας δρασεώς του.

Ὡς ἐπιστήμων μεταξύ τῶν συναδέλφων του διέπρεψεν, οὐ μόνον διὰ τὸν πλούσιον καταρτισμὸν του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν μεγάλην συγγραφικὴν του ἱκανότητα, καταλιπὼν πολλὰ ἐκδοθέντα ἤδη ὀγκώδη ἱστορικὰ ἔργα καὶ πλῆθος θε. λογικῶν ἢ Ἐκκλησιαστικῶν πραγματειῶν, ἀλλὰ καὶ ἱκανὰ ἀνέκδοτα, μεταξύ τῶν ὁποίων σπουδαίαν θέσιν κατέχει τὸ ὀγκῶδες ἔργον του περὶ τῶν ἀγώνων τῶν Οἰκουμηνικῶν Πατριαρχῶν καὶ τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Γένους πρὸς διάσωσιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς δουλείας. Ἐντύπωσιν παρὰ τοῖς ξένοις ἰδιαιτέρως προὔξενε τὸ περὶ Κυρίλλου τοῦ Πατριαρχοῦ Ἀλεξανδρείας ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς Τρίτης Οἰκουμηνικῆς Συνόδου διὰ τὴν θέσιν τοῦ Ἐπισκόπου Ῥώμης.

Ἐνεκα τῆς ἐν γένει ἐπιστημονικῆς καὶ συγγραφικῆς του δρασεως, ἀνηγορεύθη μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καὶ ἐπίτιμος Καθηγητῆς τῆς Θεολογίας ὡς καὶ ξένων τινῶν Θεολογικῶν Σχολῶν, θεωρούμενος σοφὸς ἀνὴρ εἰς τὸν κλάδον του.

Ἄλλ' οὐχὶ μικροτέρα ὑπῆρξεν ἡ δρασίς του ὡς Πρωθιεράρχου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Εὐθύς ὡς ἀνέλαβε τὸ πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας κατὰ Μάρτιον τοῦ 1923, ὡς πρῶτον καθῆκόν του ἐθεώρησε νὰ συμβιβάσῃ τὴν διηρημένην τότε ὡς ἐκ τῶν ἐθνικῶν περιπετειῶν Ἱεραρχίαν καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ οὕτω τὴν εἰρήνην ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ὅλη ἡ βελτίωσις, ἣτις ἐπηρεολούθησεν ἔπειτα εἰς τὰ πράγματα τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ἀκα-

ταπόνητον πνευματικὴν του ἐργασίαν, εἰς τὴν βαθεῖαν γνώσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Ἱστορίας, εἰς τὴν μεγάλην σύνεσιν καὶ ὑπομονὴν του καὶ εἰς τὸν γνησίως εἰρηνικὸν του χαρακτήρα, μετὰς ὁποίας ἀρετὰς καθίστατο πανταχῶς σεβαστός.

Μὲ τὸν χαρακτήρα του ἐπειθε, παρακάμπτων ἐχθρότητας καὶ μεγάλας δυσκολίας, καὶ τέλος, βραδέως μὲν, ἀλλ' ἀσφαλῶς, κατῴρθωνεν ὅ,τι ἐπεζητεῖ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπῆρξε φίλος τοῦ κηρύγματος, ὑπέρμαχος τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων καὶ ὀργανωτῆς τῆς φιλανθρωπίας, καὶ δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς δεκαπενταετοῦς δρασεως ὡς Πρωθιεράρχης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπεδίωξε τὴν ἀναγέννησιν καὶ τὴν ἀνύψωσιν αὐτῆς καὶ ὠνειροπόλησε τὴν ἐπάνοδόν της εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐνδόξους χρόνους τῆς δρασεως καὶ δόξης αὐτῆς.

Μὲ τοιαῦτα πλούσια πνευματικὰ προσόντα καὶ ὑψηλὰ ιδεώδη, ἀκαμάτως ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ κοινῶν ὁ ἀείμνηστος Πρωθιεράρχης, καὶ ἔξαντληθεὶς τέλος ἐκ τῶν μακρῶν καὶ συνεχῶν ἀγώνων του, κατέπεσεν ὡς ὑψηλῆ δροῦς, ἀλλὰ μὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πηδαλίου καὶ τὴν ψυχὴν ἤρεμαν καὶ τὴν συνείδησιν ὅτι ἐπετέλεσε τὸ καθήκόν του.

Ἡ ζωὴ του καὶ ἡ δρασίς του θὰ παραμείνουν ἔσασι μεταξύ τῶν ἐπερχομένων ὡς παράδειγμα φιλοπόνου ἀνδρός, πολυμαθοῦς καὶ σοβαροῦ ἐπιστήμονος, πολυγράφου καὶ σαφῶς συγγραφέως, ἐκκλησιαστικοῦ ρήτορος, φίλου τῆς εἰρήνης καὶ τῆς προόδου, προστάτου τῶν ὀρφανῶν καὶ πτωχῶν, ὅσον καὶ εἰρηνοποιῶν κυβερνήτου καὶ ἀνορθωτοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη

ἀνήκει ὄντως τῷ ἐργασθέντι τὸ ἀγαθόν, αἰοδίμῳ Πρωθιεράρχῳ Χρυσοστόμῳ.

Ἄλωνα αὐτοῦ ἡ μνήμη»

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» ἔχει ἰδιαιτέροις λόγους νὰ ἐνθυμηταί τὸν ἀείμνηστον Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, διότι εἶναι ὁ μόνος, πλὴν οὐδενὸς ἄλλου, ὅστις ἐνίσχυσε τὸ ἔργον αὐτῆς διὰ 500 δραχμῶν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ὁ διευθυντῆς τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης» κ. Σωτ. Σχοινᾶς εὐχαριστεῖ θερμῶς πάντας τοὺς Πατέρας τοὺς ἐν ταῖς ἱεραῖς Μοναῖς, Σκήταις Κελλίοις καὶ Καλύβαις, διὰ τὴν περιποίησιν, ἣν παρέσχον εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν ἐν τῷ ἁγίῳ Ὅρει ἐπίσκεψίν του. Ἰδιαιτέρως εὐχαριστεῖ τοὺς Σεβαστοὺς ἡγουμένους τῶν Ἱ. Μονῶν Κωνσταντινουπόλεως κ. Συμεῶν καὶ Ξενοφῶντος κ. Ἀγαθάγγελον, καὶ Γρηγορίου Θεόδωρον σὺν τοῖς προηγουμένοις αὐτῶν, οἵτινες ἔδειξαν ἔξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὸ ἔργον τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης», ἐνίσχυσαντες ἠθικῶς τὸν Διευθυντὴν αὐτῆς διὰ τὸ μέγα ἔργον τὸ ὁποῖον ἀνέλαβε.

Ὅμοίως εὐχαριστεῖ τὸν ἁγιογραφ. οἶκον Χαλδῆζων ἐν Νέᾳ Σκῆτῃ, ὅστις πολὺ ἐκοπίασε,

διὰ τοῦ πατρὸς Εὐστρατίου, διὰ τὴν διάδοσιν τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης».

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ διευθύνσις τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης», παρακαλεῖ πάντας τοὺς Σεβ. Ἀρχιερεῖς καὶ Ἠγουμένους πάντων τῶν ἱερῶν Μονῶν τοῦ Κράτους μας, μοναχοὺς, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, τοὺς ἔχοντα ὑλὴν ἀνεκδοτον σοβαρὰν καὶ ψυχωφελῆ, ὅπως ἀποστείλωσι ταύτην πρὸς δημοσίευσιν, ἐνισχύοντες τὸ περιοδικόν, ἵνα καταστῇ τοῦτο τελειότερον, ὅπως εἶναι καὶ πρωτότυπον, διότι ἐκτὸς τῆς καθαρᾶς Ἀγιορειτικῆς ἀνεκδότου ὑλῆς, θὰ δημοσιεύωμεν τοιαύτην ἀπὸ ὁπουδήποτε προέρχεται, ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἀνεκδοτος καὶ σοβαρά.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται καὶ αὐθις οἱ κ. κ. συνδρομηταί, ὅπως ἀποστείλωσιν ἡμῖν τὴν συνδρομὴν των α'. καὶ β'. ἔτους ἐκ δραχμῶν 220. Μᾶς καθυστεροῦνται πλεόν των 3)4 τῶν συνδρομῶν, ὥστε εὐκόλως δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δυσχεραίνεται πολὺ τὸ ἔργον τῆς ἐκδόσεως.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ κ. κ. συνδρομηταί φαντάζονται ὅτι θὰ σταλῇ ἀντιπρόσωπος ἡμῶν πρὸς εἰσπραξίν των συνδρομῶν των, ὅπως γίνεται σχεδὸν εἰς ὅλα τὰ περιοδικά. Δυστυχῶς ὁμως δι' ἡμᾶς δὲν εἶναι εὐκόλον τοῦτο, διότι ἡ διάδοσις τούτου δὲν εἶναι πολὺ μεγάλη, ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ πέμψωμεν τοιοῦτον ἀντιπρόσωπον. Πλὴν αὐτῶν,

κινούμεθα από τὸν ζήλον τοῦ νὰ φέρωμεν εἰς φῶς τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἁγίου Ὅρους, καὶ ἄλλην ἐκλεκτὴν ὕλην διάφορον, χωρὶς νὰ ἔχωμεν οὐδεμίαν χρηματικὴν ἐπιχορήγησιν ἀπὸ οὐδένα, ἀλλὰ περιμένομεν πρωτίστως ἀπὸ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπὸ τὴν συνδρομὴν τῶν ὀλίγων συνδρομητῶν, οἵτινες, ἐὰν ἀρνηθοῦν νὰ μᾶς πληρώσουν, θὰ φέρουν ὅλην τὴν εὐθύνην ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὴν ζημίαν ἡμῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τὴν διακοπὴν τῆς ἐκδόσεως.

Περιμένομεν λοιπὸν ἀπὸ ὑμᾶς, ὄχι μόνον τὴν ἀποστολὴν τῆς συνδρομῆς σας, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν δυνατὴν ἐνίσχυσιν διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης».

Τὴν ἄνω παράκλησιν ἀπευθύνομεν ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς ἁγιορείτας Πατέρας, εἰς ὅσους καθυστεροῦν εἰσεῖτι τὰς συνδρομάς των, ὥπως τὰς ἀποστέλλουν.

Γνωρίζομεν ἀκόμη καὶ τοῦτο. Ἐπειδὴ εἰς τὰ συνεχῆ ὑπομνήματά μας πρὸς ἀποστολὴν τῶν συνδρομῶν αἱ ἱεραὶ Μοναὶ ἀπαντοῦν διὰ τῆς σιωπῆς των καὶ ἀναγκάζομεθα νὰ στέλλωμεν συχνότερα τοιαῦτα, ἢ ὑληρεσία τοῦ Ταχυδρομείου ἀρνεῖται νὰ παραλάβῃ ταῦτα μὲ τέλη ἀγγελίας 40 λεπτῶν, ἀλλὰ ζητεῖ τέλη ἐπιστολῶν 3,50 πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι ὅλως ἀσύμφορον. Διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ προσεγοῦς φύλλου θὰ δημοσιεύσωμεν πίνακα τῶν ὀφειλουσῶν Μονῶν τὰς συνδρομὰς των τοῦ α. καὶ β. ἔτους μὲ τὰ ποσὰ αὐτῶν. Αἱ ἀποστέλλουσαι δὲ τὴν συνδρομὴν των Μοναί, θὰ διαγράφονται

ἐκ τοῦ πίνακος καὶ τοῦτο θὰ θεωρεῖται παρ' αὐτῶν ὡς ἀπάντησις ὅτι ἐλήφθη ἡ συνδρομὴ των.

Η «ΝΕΑ ΚΛΙΜΑΞ»

Ἀγγέλομεν ὑμῖν ὅτι ἐξεδόθη τὸ βιβλίον τῆς «Κλίμακος», τοῦ Σιναΐτου Ἰωάννου, καθ' ὅλα ὅμοιον πρὸς τὴν προηγουμένην ἔκδοσιν. Εὐρίσκεται παρ' ἡμῖν καὶ τιμᾶται μετὰ τῆς ἀξίας τῶν ταχυδρομικῶν.

Ἄδετον	δρ.	115
Πανόδετον	»	140
Δερμάτινον	»	165

Διὰ τὸ ἔξωτερικόν		
Ἄδετον σελίνια 7	ἢ δολ.	2
Πανόδετον » 8	» »	21)2
Δερμάτινον » 9	» »	3

Εἰς τοὺς ἀγοράζοντας 15 σῶματα, δίδεται ἓν σῶμα δωρεάν.

Ὅσοι προεπλήρωσαν 20 τεύχη, δραχ. 140, δύναται νὰ ζητήσωσι τὸ ὑπόλοιπον ἐκ δραχ. 21 διάφορα βιβλία ἐκ τοῦ καταλόγου ἢ ἔκπτωσιν ἀπὸ τὴν συνδρομὴν τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης» ἢ καὶ ἐπιστροφὴν αὐτῶν εἰς μετροῦτά.

Οἱ ζητοῦντες τεύχη τοῦ περιοδικοῦ μεμονωμένα, δεόν νὰ ἀποστέλλωσιν ἡμῖν δρ. 10 εἰς γραμματόσημα, ἄλλως δὲν θὰ ἀποστέλλονται.

Ἡ Διεύθυνσις

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὸ ἀνά χειρὸς τεύχος καθυστέρησε λόγῳ βραδύτητος ἀποστολῆς τοῦ χάρτου. Ἐκδίδεται εἰς διπλοῦν, θὰ ἐκδοθῆ δὲ ἀκόμη καὶ τὸ ἐπόμενον εἰς διπλοῦν διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν σειρὰν τῶν μηνῶν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ποσότητα τῆς ὕλης, αὕτη ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὴν συνήθη ὕλην τῶν δύο τευχῶν, ὥστε οἱ φίλοι κ. κ. Συνδρομηταὶ νὰ μὴ ἀδικηθοῦν.

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γιὰ τοῦτο καὶ μὲ δίκαιον
κῆπον καὶ περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομάζουσι ὅλοι.
(Καῖσαριος Δαπόντες)

ΙΑΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ
ΜΟΝΑΧΟΣ - ΙΑΤΡΟΣ

Ἐν Βόλῳ
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ
1938

Διευθυντής - Ἰδιοκότης
ΣΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραή 47 ἐν Βόλῳ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΕΕ. ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΗΜΕΡΟΝ

ΟΜΙΛΙΑ Α.

Εἰς τὴν εἴσοδον τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης τεσσαρακοστῆς πρὸς τὸ
«Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν».

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐως τώρα οὖν ἐμάθομεν, σὺν Θεῷ Ἁγίῳ, τὴν αἰτίαν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς θείας συγκαταβάσεως, καὶ ὅτι διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν τῶν ἀκουόντων δύναμιν ὁμοῦ τὰς αἰρέσεις, ὅπου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ὡσάν θανατηφόροι καὶ φαρμακεραὶ ἄκανθαι ἀνεφύησαν, διὰ μέσου ταύτης τῆς πνευματικῆς ῥήσεως τῆς ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Ὅθεν εἴτε ὁ θεομάχος Μα-

νιχαῖος, εἴτε ὁ δυσσεβὴς Μαρκίων, εἴτε ὁ παράφρων Οὐαλεντίνος, εἴτε οἱ εἰδωλολάτραι Ἕλληνες ἠθέλαν πλησιάσωσι λέγοντες, ὅτι ἡ ὕλη τῶν ὄντων ἦτο ἀφ' ἑαυτῆς προϋφισταμένη καὶ προϋπάρχουσα, λέγε θαρρόντως πρὸς αὐτοὺς ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Ἄλλ' ἐὰν δὲν πιστεύουσιν εἰς τὴν θείαν Γραφήν, ἀποστράφου τους λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς ὡς μενομένους καὶ λίαν παράφρονες. Διότι ἐκεῖνος, ὅπου ἀπιστεῖτε τὸν Δημιουργὸν καὶ Δεσπότην τῶν ὅλων τόσον πολὺ, ὥστε ὅπου καὶ νὰ κα-

ταγινώσκη, και να διασύρη ως ψευδομένην την αυτοαλήθειαν, ο τοιοῦτος ποίας συγγνώμης και συμπαθείας θέλει εἶναι ἄξιος; οἱ αἰρετικοὶ πάντες ἔχουσι πεπλασμένον τὸ χρώμα, και κατὰ πάντα νόθον τε και ψευδόμενον τὸ διαβολικὸν ἠθὸς των, και προδότης πρόσωπον, και μορφήν ἐπαικειας εἰς τὸ φαινόμενον ἐνδυόμενοι, κρύπτουσι δολερῶ; και πανούργως μέσα εἰς τοῦ προβάτου τὸ δέγμα τὸν αἰμοβόρον και σπαρακτικώτατον λύκον· ἀλλὰ σύ, ἀγαπητέ, μὴ ἀπατηθῆς ἀπὸ τὸν αἰρετικόν, ἀλλὰ και δι' αὐτὸ τοῦτο μάλιστα μίσησον αὐτόν, ὅτι δηλαδὴ πρὸς μὲν σὲ τὸν ὁμοιογενῆ αὐτοῦ και ὁμόδουλον, φιλίαν και ἀγάπην και προδότητα δολίως ὁ πονηρὸς ὑποκρίνεται· πρὸς δὲ τὸν Θεὸν και Δεσπότην τῶν ὅλων ἀσυνειδήτως ἐγείρει τὸν πόλεμον και τελείως ὁ ἄθλιος δὲν αἰσθάνεται, ὅτι κινεῖται κατὰ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας του, ἀλλ' ἡμεῖς ἅς κρατήσωμεν πιστῶς και ἐκθύμως τὴν ἀθρόαη και ἄσειστον πέτραν και ὁμολογίαν και διδασκαλίαν τῆς θείας Γραφῆς, και εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς προφητικῆς και Μωσαϊκῆς ῥήσεως πάλιν ἅ; ἐπιστρέψωμεν, λέγοντες.

« Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν και τὴν γῆν ».

Βλέπε και ἀπὸ αὐτὸν τῆς δημιουργίας τὸν τρόπον τὴν θεϊαν και ἀκατανόητον φύσιν, ὅτι διαλάμπει και αὐτοῦ τοῦ ἡλίου λαμπρότερον. Ὁ γὰρ δημιουργὸς Κύριος και Θεὸς τῶν ὅλων ἀπ' ἐναντίας, ἦτοι ἀνάπαλιν, και ὄχι κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην συνήθειαν κτίζει. Πρότερον γὰρ τὸν οὐρανὸν ἐξέτεινε, και ἐξή-

πλωσεν ἄνωθεν, εἶτα τὴν γῆν ὑποστόγησε και κατέστρωσε κάτωθεν. Πρότερον δηλαδὴ τοῦ οἴκου τὴν σκέπην και ὄροφὴν ἐποίησε, και τότε αὐτοῦ. τὰ θεμέλια. Ποῖος εἶδέ ποτε, ἢ ἤκουσεν ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων οἰκοδομῶν τοιοῦτόν τι θαυμαστόν και ἐξαισίον; διότι εἰς μὲν τὰ ἀνθρώπινα δημιουργήματα δὲν εἶναι δυνατόν ποτε τοῦτο νὰ γίνῃ, ὅταν δὲ ὁ Θεὸς προστάσῃ, ὅλα τὰ πάντα πείθονται εἰς τὸ θεῖον αὐτοῦ πρόσταγμα. "Ἄς μὴ περιεραζώμεθα λοιπὸν μὲ λογισμοὺς ἀνθρωπίνους τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, και ποιήματα, ἀλλ' ἀπὸ αὐτὰ ὀδηγούμενοι, ἅ; θαυμάζωμεν, και εὐγνωμόνως ἅς προσκυνῶμεν και ἅ; δοξάζωμεν τὸν θεῖον τεχνίτην, και ποιητὴν τοῦ παντὸς Κυρίου.

« Τὰ γὰρ ἀόρατα αὐτοῦ φησὶν, ἀπὸ κτίσεως Κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται ».

"Ἄν ὅμως ἤθελον ἐπιμένει εἰς τὸ διαβολικὸν πείσμα των οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας, λέγοντες ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ παραχθῆ, και γίνῃ τι ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου πρότερον δὲν ἦτο, ἅ; τοὺς ἐρωτήσωμεν. Ὁ πρῶτος ἀνθρώπος; ὁ Ἀδάμ, ἀπὸ τῆς γῆς ἐπλάσθη ἢ ἀπὸ ἄλλο τι; βέβαια θέλουσιν εἶπει, ὅτι ἀπὸ τῆς γῆς, και θέλουσι συνομολογήσει μὲ ἡμᾶς τὴν ἀλήθειαν. "Ἄς μᾶς εἴπωσι λοιπὸν πῶς ἀπὸ γῆς ἐγένε τῆς σαρκὸς ἡ φύσις; διότι ἀπὸ γῆς δὲν γίνεται σὰρξ ζῶου, ἀλλὰ πηλός, και κεραιμίδι, και ὄστρακον. Μὲ ποῖον τρόπον λοιπὸν ἐγένε σαρκὸς φύσις; πῶς τὰ ὀστᾶ και τὰ νεῦρα, και αἱ ἀρτηριαί, (ἦτοι αἱ λεπταὶ φλέβες), και ἡ παχύτης και τὸ δέ-

μα, και οἱ ὄνυχες, και αἱ τρίχες; πῶς ἀπὸ μίαν ὑποκειμένην ὕλην συνεστήθησαν διαφόρων οὐσιῶν τοσαῦται ποιότητες; ἀλλὰ δὲν ἤθελον ποτε δυνηθῆ νὰ ἀνοίξωσι στόμα πρὸς ταῦτα. Καὶ τί λέγω διὰ τὸ ἰδικὸν μας σῶμα; διὰ τὸν ἄρτον αὐτόν, ὅπου καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἐσθίωμεν και τρώγομεν, ἅς μᾶς εἴπωσι πῶς, ὦν μονοειδῆς, μετατρέπεται εἰς αἷμα, και φλέγμα και χολὴν και εἰς χυμοὺς διαφόρους; και ὁ μὲν ἄρτος, ὁμοιάζει μὲ τὸ χρώμα τοῦ σίτου, τὸ δὲ αἷμα εἶναι κόκκινον ἢ μαῦρον; ἂν λοιπὸν αὐτά, ὅπου καθ' ἐκάστην ἡμέραν εὐρίσκονται προκειμένα ἔμπροσθεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς των, δὲν ἤξεύρουσιν οὐδὲ ἠθελόν ποτε δυνηθῆ νὰ μᾶς ἀποδώσωσι τὸν περὶ αὐτῶν λόγον, πολὺ περισσότερο δὲν ἤθελον δυνηθῆ οὐδὲ διὰ τὰ λοιπὰ τοῦ Θεοῦ κτίσματα νὰ ἀνοίξωσι στόμα, εἰς τὸ νὰ μᾶς παραστήσωσι τὴν αὐτῶν σύστασιν και σύμπτηξιν και στερέωσιν. "Ἄν ὅμως ὕστερον ἀπὸ τόσην πολλὴν ἀφθονίαν και πλουσιότητα τῶν ἰδικῶν μας ἐπιχειρημάτων και ἀποδείξεων ἤθελον ἐπιμένει εἰς τὴν στερέωσιν τῆς ἀνοήτου και πεισματῶδους φιλονεικίας των, ἡμεῖς οὐδὲ τότε ἅ; μὴ παύσωμεν ἀπὸ τὸ νὰ λέγωμεν πρὸς αὐτοὺς πάλιν τὰ ἴδια.

« Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν και τὴν γῆν ».

Διότι ἱκανὸς εἶναι οὗτος ὁ θεόπνευστος λόγος εἰς τὸ νὰ κατακρημνίσῃ ὅλους τοὺς ὑψηλοὺς πύργους τῶν ἐναντίων, και ῥιζηδὸν κάτωθεν νὰ ἀνασπάσῃ πάντας τοὺς ἀνθρωπίνους λογισμοὺς, και τὰ σαρκικὰ φρονήματα και ἂν κἀμμίαν φορὰν

ἤθελον ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν φιλονεικίαν, και ἀφίσωσι τὸ ὀλέθριον πείσμα των. οὗτος ὁ θεῖος λόγος πάλιν θέλει δυνηθῆ εἰς τὸ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας.

« Ἡ δὲ γῆ, φησὶν, ἦν ἀόρατος και ἀκατασκεύαστος ».

Εἰπέ μοι, διὰ τί ὁ Θεός, τὸν μὲν οὐρανὸν εὐθὺς λαμπρὸν και ἀπηρτισμένον και τέλειον ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παρήγαγε, τὴν δὲ γῆν ἀμόρφωτον και ἀκαλλώπιστον ἔδειξεν; δὲν ἐγένε οὐδὲ τοῦτο ἀπλῶς και ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃς εἰς τὸ ἐξῆς, μηδὲ νὰ νομίσης, ὅτι ἀπὸ ἀδυναμίας τοῦ κτίστου τοῦτο ἐγένετο, ἔχων τὴν ἀπόδειξιν τῆς αὐτοῦ δημιουργικῆς και τελειοποιῦ δυνάμεως ἀπὸ τὸ καλύτερον και τιμιώτερον μέρος τῆς κτίσεως. Ἐπειδὴ ἐκεῖνος ὅπου εὐθὺς ἠδυνήθη νὰ ἀποδείξῃ ἀπηρτισμένον και τέλειον και φαιδρὸν τὸν οὐρανόν, ἠδύνατο βέβαια ἐν ταῦτῳ και τὴν γῆν νὰ τὴν φανερώσῃ εὐθὺς ὄρατὴν και κατεσκευασμένην και εὐμορφον. Τοῦτο ὅμως τὸ ἔκαμε διὰ τινὰ μυστηριώδη, και ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς οικονομίαν. ἦτις ἐστὶν αὕτη. Ἐπειδὴ γὰρ ἡ γῆ εἶναι και μήτηρ ἡμῶν και τροφός, ὡσὰν ὅπου ἐξ αὐτῆς και ἐγενόμεθα και τρεφόμεθα, και αὕτη εἰς ἡμᾶς γίνεται και πατρὶς και κοινὸς τάφος και εἰς αὐτὴν πάλιν ἔχει νὰ γίνῃ ἡ ἐπιστροφή μας και διὰ μέσου τῆς τὰ μυρία και ἀναρίθμητα ἀγαθὰ τῆς ζωῆς μας ἔχομεν και ἀπολαμβάνομεν, ἔνεκα τούτων διὰ νὰ μὴ τὴν τιμήσωμεν οἱ ἀνθρώποι, ὡς πρόξενον τῶν ἀναγκαίων και συστατικῆς τῆς ζωῆς, περισσότερο

ἀπὸ τὴν ἀξίαν τῆς, τὴν φανερώνει εἰς τοῦ λόγου σου πρότερον ἀμόρφωτον, καὶ ἀκαλλώπιστον, ἵνα μὴ εἰς τὴν φύσιν αὐτῆς τὰς ἐξ αὐτῆς εὐεργεσίας ἐπιγράψῃς, ἀλλ' εἰς μόνον ἐκείνον, ὅπου ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι τὴν ἔφερε, διὰ τοῦτο λέγει ἡ θεία Γραφή.

«Ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος».

Ἄλλ' ἴσως εὐθύς καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν προοιμίων κατελεπτόναμεν τὴν διάνοιάν σας μὲ τὰ ὑψηλότερα νοήματα· ὅθεν ἕως ἐδῶ πρέπει νὰ στήσωμεν τὸν ἡμέτερον λόγον, καὶ νὰ παρακαλέσωμεν τὴν ἀγάπην σας εἰς τὸ νὰ ἐνθυμησθε, τὰ εἰρημένα, καὶ πάντοτε νὰ ἔχητε μέσα εἰς τὸν νοῦν σας τὴν ἐνθύμησιν αὐτῶν ἐναυλόν τε καὶ εὐχηχόν. Καὶ ἀφ' οὗ ἐξέλθητε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ὁμοῦ μὲ τὰ τῆς αἰσθητῆς καὶ σωματικῆς τραπέζης, βάλλετε ἔμπροσθέν σας καὶ τὴν πνευματικὴν ταύτην τράπεζαν· καὶ ἅς λέγῃ μὲν ὁ ἄνδρας μερικὰ ἀπὸ ὅσα ἐκ τῆς διδαχῆς ἤκουσεν, ἅς τὰ ἀκούῃ δὲ ἡ γυνή, ἅς τὰ μανθάνουσι δὲ καὶ τὰ παιδιά, ἅς τὰ διδάσκονται δὲ καὶ οἱ δούλοι· καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν ἅς γίνεται ἐκκλησία τοῦ καθ' ἑνὸς ὁ οἶκος, διὰ νὰ φεύγῃ μὲν ὁ διάβολος, καὶ νὰ ἀφανίζεται ἐκ μέσου ὁ πονηρὸς ἐκείνος δαίμων καὶ ἐχθρὸς θανάσιμος τῆς κοινῆς σωτηρίας μας, νὰ ἐπαναπαύητε δὲ ἐκεῖσε ἡ χάρις καὶ ἡ μεγαλοδωρεὰ τοῦ παναγίου καὶ ἀγαθοῦ Πνεύματος, καὶ νὰ περικυκλῶνῃ τοὺς οἰκιακοὺς ἅπαντας κάθε ὁμόνοια καὶ εἰρήνη· διότι ἀνίσως ἐνθυμεῖσθε ἐκεῖνα ὅλα, ὅπου πρότερον παρ' ἡμῶν ἐκηρύχθησαν, καὶ

τὰ ὅσα ἔχομεν σὺν Θεῷ μετὰ ταῦτα νὰ διδάξωμεν, μὲ περισσοτέραν προθυμίαν θέλετε τὰ δεχθῆ, καὶ εὐκόλως τὰ καταλάβῃ καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ ἐξῆς μὲ πλείονα καὶ πρόθυμον σπουδὴν καὶ ἐπιμέλειαν καὶ μὲ πολλὴν πλουσιότητα θέλομεν ἅς εἰπῇ πάλιν τὰ ὅσα ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ θέλει μᾶς χορηγήσει, ὁπότεν ἴδωμεν τῶν ἤδη ἐσπαρμένων τὴν πνευματικὴν βλάστησιν. Ἐπειδὴ καὶ ὁ γεωργός, ὅταν ἴδῃ τὰ σπαρτά του φρωμένα, μὲ πολλὴν προθυμίαν ἀπὸ κάθε μέρος περισκοπεῖ καὶ στοχάζεται τὰ χωράφια, καὶ μὲ μεγάλην ἐτοιμότητα σπουδάζει εἰς τὸ ἐξῆς νὰ σπειρῇ καὶ ἕτερα. Διὰ νὰ μᾶς κάμετε λοιπὸν καὶ εἰς τὸ ἐρχόμενον προθυμοτέρους, ἐπιδείξατε τοῦ λοιποῦ ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν τὴν φυλακὴν καὶ τήρησιν τῶν ἤδη παρ' ἡμῶν λεχθέντων καὶ διδαχθέντων καὶ ὁμοῦ μὲ τὰ ὀρθὰ καὶ εὐσεβῆ σας δόγματα ποιήσατε μεγάλην σπουδὴν καὶ ἐπιμέλειαν· καὶ εἰς τὴν ζωὴν καὶ πολιτείαν σας.

«Λαμψάτω γὰρ, φησί, τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλά ἔργα, καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Διὰ νὰ συμφωνῇ καὶ ἡ ζωὴ σας μὲ τὰ ὀρθὰ δόγματα, καὶ τὰ ὀρθὰ δόγματα πανταχοῦ νὰ κηρύττωσι τὴν ἐνθεὸν ζωὴν σας.

«Πίστις γὰρ χωρὶς ἔργων νεκρὰ ἐστὶ, καὶ ἔργα χωρὶς πίστεως νεκρὰ ἐστὶ».

Διότι κἂν μὲν ἔχομεν εὐσεβῆ δόγματα, ἀμελῶμεν δὲ τῆς καλῆς καὶ ἐναρέτου ζωῆς, κἂν ἐναρέτου δὲν θέλει εἶσθαι εἰς ἡμᾶς ἕνεκεν τῶν

ὀρθῶν δογμάτων μας. Πάλιν ἐὰν μὲν τῆς καλῆς ζωῆς ἐπιμελώμεθα, περὶ δὲ τὰ ὀρθὰ καὶ εὐσεβῆ δόγματα χολένωμεν, οὐδὲ τότε θέλει εἶσθαι κἂν ἐνα κέρδος εἰς ἡμᾶς· Ὅθεν πρέπει, διὰ νὰ μὴ τρέχωμεν εἰς κενὸν ἀνωφελῶς καὶ ματαίως, νὰ ἔχομεν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη συνεσφιγμένην καὶ καλῶς προσηρμοσμένην ταύτην τὴν πνευματικὴν οἰκοδομὴν τῆς εὐσεβείας, καὶ θεοφιλοῦς συμβιώσεως.

«Πᾶς γὰρ, φησὶν, ὁ ἀκούων μου τοὺς λόγους τούτους, καὶ ποιῶν αὐτούς, ὁμοιωθήσεται ἀνδρὶ φρονίμῳ».

Βλέπε πῶς ὄχι μόνον μᾶς θέλει ὁ Κύριος νὰ ἀκούωμεν, ἀλλὰ καὶ νὰ ποιῶμεν, καὶ διὰ τῶν καλῶν ἔργων νὰ φανερώνομεν τὴν εἰς αὐτὸν ὑπακοὴν καὶ εὐπειθειαν· καὶ τοῦτον μὲν φρόνιμον ὠνόμασε, λέγω τὸν ἐπιδεικνύμενον τὰ ἐνθεα ἔργα του μὲ τοὺς λόγους του σύμφωνα καὶ ἀκόλουθα, ἐκείνον δὲ ὅπου στέκει ἕως εἰς τὰ λόγια, μωρὸν ἐκάλεσε καὶ ἀνόητον, καὶ πρεπόντως.

«Ὁ γὰρ τοιοῦτος, φησὶν, ἐπὶ τὴν ἄμμον τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ᾠκοδόμησεν».

Ὅθεν οὐδὲ τὴν προσβολὴν τῶν ἀνέμων ὁ τοιοῦτος δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ, ἀλλ' εὐθέως κατέπεσε καὶ κατεκημνίσθη· τοιαῦται γὰρ ὑπάρχουσιν αἱ ῥᾶθυμοι καὶ ἀμελεῖς ψυχαί, μὲ τὸ νὰ μὴ εἶναι ἐπάνω τῆς πνευματικῆς πέτρας στερεωμένα τε καὶ ἐστηριγμένα. Ἀλλὰ ἅς μὴ νομίση τις ὅτι ὁ παρὼν εὐαγγελικὸς λόγος ἐδρόθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου περὶ αἰσθητῆς οἰκοδομῆς καὶ οἰκίας, ἀλλὰ περὶ ψυχῶν εἶνε τὸ εἰρημένον,

αἱ ὁποῖαι καὶ ἀπὸ τὸν παραμικρὸν πειρασμὸν δοκιμάζουσι μεγάλην τρικυμίαν καὶ σύγχυσιν· διότι ὁ Κύριος ἡμῶν ἐν Εὐαγγελίοις μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς βροχῆς καὶ τῶν ποταμῶν μυστικῶς ὑπεδήλωσε καὶ ἐφανέρωσεν εἰς ἡμᾶς τῶν πειρασμῶν τὴν ὑπάγωγὴν, καὶ τὴν καθ' ἡμῶν βιαίαν αὐτῶν συρροὴν καὶ συμπρόσκειρον, καὶ αἰφνίδιον ἐπανάστασιν, ἀλλ' ὅποιος εἶναι γενναῖος, καὶ ἐγρήγορος, καὶ πολλὰ ἔξυπνος, μὲ τοὺς σφοδροὺς τούτους πειρασμοὺς ἰσχυρότερος, καὶ γενναϊότερος γίνεται καὶ ὅσον ἡ θλίψις ἐπιτείνεται καὶ αὐξάνει, κατὰ τοσοῦτον ὑπεραυξάνει καὶ ἡ ἀνδρεία καὶ ὑπερπληθύνεται, ὁ δὲ ἀμελής καὶ χαῦνος, ἂν καὶ ὀλίγη τις φυσικαῖα πειρασμοῦ προσπέση, εὐθύς σαλεύεται, καὶ πίπτει κάτω· καὶ τοῦτο συμβαίνει ὄχι ἀπὸ τὴν φύσιν τῶν πειρασμῶν, ἀλλ' ἀπὸ μόνην τὴν ἀσθένειαν καὶ ἀτονίαν τῆς ἀμελοῦς αὐτοῦ προαιρέσεως. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ εἴμεθα πάντοτε ἐγρήγοροι, καὶ νηφάλιοι, καὶ διὰ παντὸς εἰς ὅλα παρεσκευασμένοι καὶ ἔτοιμοι, ὅπου καὶ ἐν καιρῷ ἀνέσεως νὰ ὑπάρχωμεν στερεοὶ καὶ ἀκατατρόπωποι. καὶ ἐν καιρῷ τῶν ἐπισυμβαινουσῶν ἡμῖν θλίψεων ἐγρηγοροῦτες καὶ ἔξυπνοι καὶ περὶ τὸν εὐεργέτην Θεὸν εὐγνώμονες καὶ εὐχάριστοι, ἀδιαλείπτως πρὸς αὐτὸν ὡς φιλόανθρωπον ἡμῶν Δεσπότην περὶ πάντων τὴν πρέπουσαν εὐχαριστίαν ἀναπέμποντες, ἂν μὲ παρόμοιον τρόπον ζῶμεν καὶ πολιτευώμεθα, θέλομεν λάβῃ πλουσίαν τὴν χάριν, καὶ μεγάλην παρ' αὐτοῦ τὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν, καὶ οὕτω θέλο-

μεν δυνήθη νὰ διαπεράσωμεν ἀσφαλῶς τε καὶ ἀκινδύνως καὶ τὴν παροῦσαν ταύτην ζωὴν, καὶ πρὸς ἐκείνην τὴν μέλλουσαν νὰ προαποθέσωμεν καὶ νὰ θησαυρήσωμεν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας μεγάλην πρὸς Θεὸν κἀρότητα καὶ ἔνδοξον οἰκειότητα,

ἥς γένοιτο πάντα ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν χάριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ Πατρὶ, ἅμα τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ καὶ προσκύνησις νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν,

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΣΥΝΝΑΔΩΝ ΤΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝΟΥ ΤΗΝ ΚΓ' ΜΑΪΟΥ

Ἀντιγραφείσα ἐκ τῶν Λαυριωτικῶν Κωδίκων καὶ ἀποσταλείσα ἡμῖν πρὸς ἔκδοσιν τύποις παρὰ τοῦ μοναχοῦ-ιατροῦ Ἀθανασίου Λαυριώτου.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Εἶ: τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν μάρτυσιν Σωφροσύνην ἠγάπησας, καὶ σωτὴν διετήρησας, τῶν παθῶν ἀμέτοχον παναοίδιμε, διὸ Θεὸς σε ἐδόξασε, τελέσας τὴν κάραν σου, ἰαμάτων θησαυρὸν, Μιχαὴλ μετὰ θάνατον, καὶ τὴν μνήμην σου, χαρισμάτων ἐνθέων καὶ θαυμάτων, κατελάμπρυνε γνησίως, διὸ σε πάντες γεραίρομεν.

Εἰς Ἐγκράτεια ἐμάρανας, τῶν παθῶν τὰ οἰδήματα, καὶ τὸν νοῦν υπέταξας τῷ Δεσπότη σου, διὸ λαμβάνεις ἀντίδοσιν, θαυμάτων ἐνέργειαν, τῆς καλῆς ὑποταγῆς, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἣν τυχεῖν ἡμᾶς, τῷ Δεσπότη

προσθεῶν μὴ ἐλλίποισ, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

Εξ ἑώας ὡς ἥλιος, ἀνατείλας διέδραμες, τὰ τῆς γῆς πληρώματα ἱερώτατε, ταῖς γὰρ ἀκτίσι τοῦ πνεύματος, σαφῶς ἐλλαμπόμενος, καταυγάζει δαδουχεῖς, διανέμεις τοῖς πέρσαι, θεῖα θύματα, ποταμῶν ἀκινῶτων Ἱεράρχα Μιχαὴλ ἡγιασμένε, θαυματουργεῖ ἀξιόγασιε.

Δόξα, ἦχος κλ. β'.

Εὐδοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ, εὐ ἐργάτα τοῦ ἀμπελώνος Χριστοῦ· σὺ καὶ τὸ θάρος τῆς ἡμέρας ἐβάστασας, σὺ καὶ τὸ δοθέν σοι τάλαντον ἐπηύξησας, καὶ τοῖς μετὰ σοῦ ἐλθοῦσιν οὐκ ἐφθόνησας. Διὸ πύλην σοι οὐρανῶν ἠνέφικται· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν

τοῦ Κυρίου σου καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, Μιχαὴλ πατὴρ ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. ἢ, Θεοτόκε σὺ εἰ...

Εἰς τὸν Στίχον

Οἶκος τοῦ Εὐφραθά

Ὡς ἥλιος λαμπρῶς, ἐπέλαμψε τῷ Κόσμῳ ἡ μνήμη σου παμμάκαρ, θαυμάτων ταῖς ἀκτίσι, καὶ πάντας κατεφαίδρυνε.

Στιχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος...

Θαῦμα κενοπρεπές, πῶς ἡ σεπτῆ σου κάρα, μόνῃ τῇ παρουσίᾳ, διώκεις πᾶσαν βλάβην, ἐκ τῶν καρπῶν θεσπέσιε.

Στιχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται...

Θάλασσα καὶ ἡ γῆ, ἑῴα καὶ ἐσπέρα, ἐπλήσθη τῶν θαυμάτων, τῆς θυματουργοῦ σου κάρας, ὦ Μιχαὴλ θεσπέσιε.

Δόξα καὶ νῦν ὁμοῖον

Δέσποινα ἀγαθὴ, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα, Ἱεραρχῶν τὸ κλέος, ἐλπίς ἀπηλπισμένων, σῶσον ἡμᾶς προσβεβαίαις σου.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνήθ, εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους η'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τῷ παραδόξῳ θαύματι

Πάτερ Μιχαὴλ θεόπνευστε, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν ὀρεκτῶν τε τὸ ἔσχατον, τὴν τοῦ πόθου πλήρωσιν, καὶ τὸ ὄντι μακάριον, οὐ πᾶσα φύσις, ὄντως ἐφίεται, ἰδεῖν ἀξίως μάκαρ ἠξίωσας, ὦ τῆς ὥραιας σου, ἀγλαΐας ἔνδοξε μεθ' ἧς Χριστῷ, χαίρων νῦν παρίστασαι, ὡς Ἱεράρχης φαιδρός.

εἰς

Πάτερ Μιχαὴλ θεόπνευστε, τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ, διετήρησας ἄμειπτον, καὶ Χριστοῦ τὸν ἀχραντον, χαρακτηριστὴρα ἐτίμησας, καὶ διδασκαλίας σου πᾶσαν κατέσβεσας, τὴν γλωσσαλγίαν ψυχῆς στερεῶτητι, ὦ τῶν ἀγώνων σου, κρατερᾶς ἐνοστάσεως δι' ἧς Χριστῷ, μάκαρ εὐηρέστησας, τῷ Παντοκράτορι.

Πάτερ Μιχαὴλ θεόληπτε, ἱερῶσυνης στολήν, ἐνδυσάμενος ἔδραμες, τῶν μαρτύρων στάδιον, καὶ Χριστῷ προσενηνεξαι, διπλοῖς στεφάνοις, μάκαρ κοσμούμενος, ἀρχιερέων τάξεις δόξομενος, ὦ τῆς ἀφράστου σου, χαρμοσύνης πάνσοφε, ἧς μετασχεῖν, ὄντως κατηξίωσαι, θεομακάριστε.

Πάτερ Μιχαὴλ θεόσοφε, τῶν πειρασμῶν σὺ τὸ πῦρ, δροσιζόμενος ἄνωθεν, εὐπρεπῶς κατέσβεσας, καὶ διέβης ἀπειραστος· καὶ προσετέθης μάκαρ τοῖς ἔμπροσθεν, ἀρχιερεῦσιν, ἱερομάρτυς λαμπρός, ὦ τῆς ἀβρόχου σου, καὶ φαιδρᾶς σκηνώσεως, ἐν ἧ Χριστός, σὲ νῦν κατεσκήνωσεν, ὡς Ἱεράρχην σεπτόν.

Ἔτερα. Ἦχος β'. Ποίσις Εὐφημιῶν

Ποίσις οἱ γηγενεῖς χεῖλεσιν, ἀνυμνήσωμεν τὸν Ἱεράρχην, τὸν τῆς οἰκουμένης διδάσκαλον, Μιχαὴλ δικαίων τὸ καύχημα, τὸν φαιδρὸν Κυρίου παραστάτην· ἀγάλλου, ἡ τῶν Συννάδων νῦν μητρόπολις. Εὐφραίνου τῆς Βιθυνίας ἡ περίχωρος, μεγαλαυχούσα τῇ δόξῃ, τῶν πολλῶν θαυμάτων, τοῦ θερμοῦ προστάτου ἡμῶν, δι' οὗ πάσης θλίψεως, καὶ νόσων ἀπολυτρούμεθα.

εἰς

Ποίσις οἱ γηγενεῖς ἕμμασι, τὴν πανθαύμαστον τοῦ Ἱεράρχου, παναγίαν κάραν πηγάζουσιν, θαύμα-

τα ἐξαισία κατῖδωμεν, Μιχαὴλ τοῦ θεοῦ Ἱεράρχου, πελάγη, καὶ ποταμοὺς ἀποξηραίνουσα, πταισμάτων καὶ νοσημάτων ἐκδιώκουσα, δαιμονικῆς τυραννίδος, καὶ παντὸς κινδύνου λυτρουμένην, ἣν ὁ Χριστός, ἀξίως ἐδόξασεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Τίνα τὰ φοβερά ἔσματα, ἃ συνάδεις παριστάμενος, ὅθεν ἐπσπεύεις τοὺς κάμνοντας, φυγαδεύεις τὰς νόσους καὶ τὰ πάθη. Τὸ κλέος τῆς εὐσεβείας καὶ τὸ καύχημα, ὁ στόλος τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀσάλευτος, ἡ παμφανής μυροθήκη, ὁ θερμὸς προστάτης, τῶν ἐν θλίψεσιν ἀνγκῶν, ποικίλων σκέπαζον, τοὺς πόθῳ ἀνευφημοῦντάς σε.

Δόξ. ἤχος β'.

Οὗτος θεόπνευστος λόγος μκκάριε, βήγνυσι τὰς πλοκάς τῶν ἀθέων αἰρέσεων, τῷ διστόμῳ εἴφει τοῦ πνεύματος, Μιχαὴλ ἀγγελώνουμε Συννάδων, καὶ δείκνυσι πᾶσι τὴν ἀλήθειαν, ὅθεν ποιμὴν καὶ ταῖς σαῖς φωτιστικαῖς διδασκαίς, τοῦ Θεοῦ τὸ ὀρθόδοξον σύστημα ὀδηγοῦμενον, προσκυνεῖ ὀρθοδόξως τοῦ Χριστοῦ τὴν εἰκόνα, ᾧ καὶ νῦν παριστάμενος ἰκέτευε, τοῦ βυσθηναί ἐκ κινδύνων τοὺς τελοῦντας τὴν μνήμην σου, Πάτερ ἀγιώτατε, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς

Εἰσοδος. Φῶς ἱλαθόν, τὸ Προκειμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλῇ αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὖρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυροῦς. Τι-

μιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἐξοδοί μου, ἐξοδοὶ ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρκαλῶ ὑμᾶς, καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκευάσα βουλήν, καὶ γνῶσιν καὶ ἔνοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδοῦ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ βήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολῖόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοσοῖσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσεσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα

Κεφ. Στόμα δικαίου ἀποστάζει **Γ'**. 32 **Σ**οφίαν, χεῖλη δὲ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας. Στόμα σοφῶν μελετᾷ σοφίαν· δικαιοσύνη δὲ ῥύεται αὐτοὺς ἐκ θανάτου. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ἔλλυται ἐλπίς· υἱὸς γὰρ δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν, καὶ ἐν ἀγαθοῖς αὐτοῦ καρπὸν δικαιοσύνης τρυγήσει. Φῶς δικαίους διαπαντός, καὶ παρὰ Κυρίου εὐρήσουσι χάριν καὶ

δόξαν. Γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται, καὶ ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἀναπαύσεται σοφία. Ἀγαπᾷ Κύριος ὁσίας καρδίας· δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ἐν ὁδοῖ. Σοφία Κυρίου φωτιστὴ πρόσωπον συνετοῦ· φθάνει γὰρ τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν, πρὸ τοῦ γνωσθῆναι, καὶ εὐχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπῶντων αὐτήν. Ὁ ὀρθός πρὸς αὐτήν οὐ κοπιᾷσει· καὶ ὁ ἀγρυπνήσας δι' αὐτήν, ταχέως ἀμέριμος ἔσται. Ὅτι τοὺς ἀξιούς αὐτῆς αὐτὴ περιέρχεται ζητοῦσα, καὶ ἐν ταῖς τρίβοις φαντάζεται αὐτοῖς εὐμενῶς. Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτὲ κακία. Διὰ ταῦτα καὶ ἔραστῆς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς, καὶ ἐφίλησα ταύτην, καὶ ἐξεζήτησα ἐκ νεότητός μου, καὶ ἐζήτησα νύμφην ἀγαγέσθαι ἐμαυτῷ. Ὅτι ὁ πάντων Δεσπότης ἠγάπησεν αὐτήν. Μύστις γὰρ ἐστὶ τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης, καὶ αἰρέτις τῶν ἔργων αὐτοῦ. Οἱ πόνοι αὐτῆς εἰσιν ἀρεταί· σωφροσύνην δὲ καὶ φρόνησιν αὕτη διδάσκει· δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν, ὡν χρησιμώτερον οὐδὲν ἐστίν ἐν βίῳ ἀνθρώποις. Εἰ δὲ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἷδε τὰ ἀρχαῖα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάξει· ἐπίσταται στροφὰς λόγων, καὶ λύσεις αἰνιγμάτων· σημεῖα καὶ τέρατα προγινώσκει, καὶ ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρόνων· καὶ πᾶσα σύμβουλος ἐστὶν ἀγαθῆ. Ὅτι ἀθανασία ἐστὶν ἐν αὐτῇ καὶ εὐκλεία ἐν κοινωνίᾳ λόγων αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνετύχον τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐδεήθην αὐτοῦ, καὶ εἶπον ἐξ ὀλης μου τῆς καρδίας· Θεὸς Πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου, καὶ τῇ σοφίᾳ σου κατεσκευάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπύζῃ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, καὶ διέπη τὸν

κόσμον ἐν δσιότητι καὶ δικαιοσύνη· δός μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν καὶ μὴ με ἀποδοκιμάσης ἐκ παιδῶν σου· ὅτι ἐγὼ δούλος σός, καὶ υἱὸς τῆς παιδίσκης σου. Ἐξαπέστειλον αὐτήν ἐξ ἀγίου κατοικητηρίου σου, καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης σου, ἵνα συμπαραῦσά μοι διδάξῃ με, τί εὐάρεστόν ἐστὶ παρὰ σοί. Καὶ ὀδηγήσει με ἐν γνώσει, καὶ φυλάξει με ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆς. Λογισμοὶ γὰρ θνητῶν πάντες δειλοὶ καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαι αὐτῶν.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα

Κεφ. **Δ'**. 7 **Δ**ίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτήσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετατέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ οὐνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ βεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς, ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῆ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Αἴθην

Ἰδιόμελ. ἤχος β'.

Περικυκλοῦντες λάρνακα τῶν λειψάνων σου, μοναζόντων φωστῆρ Ἀθανάσιος· καθὼς περ πάλαι τὸν τάφον, τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, οἱ τού-

του ἔγγονοι, οὐ δάκρυα χέομεν, οὐδὲ θρήνους κοπτόμεθα· ἀλλὰ χαρᾶς ἀπλῆ του πληρούμεθα, ἀπαντλοῦντες ἐξ αὐτῆς τὰς ἰάσεις, καὶ δοξάζομεν τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Ὁ αὐτὸς

Τὸ μνημόσυνόν σου εἰς τὸν αἰῶνα μένει Μιχαὴλ Ἱεράρχα, καὶ πρᾶον τῆς καρδίας σου, θεράπον Χριστοῦ, εἰ καὶ μετέστης πρὸς θεόν, ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς, ἀλλ' οὐκ ἀπέστης ἀφ' ἡμῶν τῷ πνεύματι, ἐν ἀγάπῃ Θεῷ παριστάμενος, καὶ σὺν ἀγγέλοις χορευῶν ἐν οὐρανοῖς· αὐτὸν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτὸς

Η πανσεβάσμιός σου κᾶρα Μιχαὴλ πανεύφημε, πηγάζει ἰάματα· καὶ ἡ ἀγία σου ψυχὴ, ἀγγέλοις συνοῦσα ἀγάλλεται, ὡς ἔχων σὺν παρρησίᾳ πρὸς Κύριον, καὶ μετὰ τῶν ἀσωμάτων ἀυλιζόμενος ἐν οὐρανοῖς, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτὸς

Δεῦτε συμφώνως οἱ πιστοί, τὸν τοῦ Χριστοῦ Ἱεράρχην καὶ ὁμολογητὴν, Μιχαὴλ τὸν αἰδίμιον, ἄσματος ἐγκωμίων καταστέψωμεν, ὡς ἀγωνισάμενον ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ εἰκόνης, καὶ τῆς Παναγίας Μητρὸς αὐτοῦ, καὶ πίστιν τε τηρήσαντα, καὶ τὸν δρόμον τῆς ἀθλήσεως τελέσαντα, καὶ ἐκυτὸν ἱερεῖον ἄμωμον προσενέγκαντα τῷ Θεῷ, ᾧ καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως, σὺν Ἱεράρχαις καὶ μάρτυσι λυτρωθῆναι ἐκ κινδύνων χαλεπῶν, ἀκρίδος τε καὶ ἀνομβρίας, τοὺς ἐν πίστει τιμῶντας, τὴν θείαν μνήμην αὐτοῦ.

ὁ αὐτὸς

Η φωταυγῆς σου μνήμη ἀγγελώνυμε Ἱεράρχα, Μιχαὴλ παμ-

μακάριστε, τὰς ἡμῶν διανοίας ἐπιδημήσασα κατεφώτισε, μαρμαρυγαῖς τῶν στεφάνων σου ἀγώνων, καὶ ἀρετῶν σου ἀκτίσι πνευματικαῖς, δι' ὧν δδήγησον, ἡμᾶς παρακλοῦμεν σε, εἰς ἐργασίαν τῶν τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν, ὃν καὶ νῦν καθικέτευε, τυχεῖν ἡμᾶς ἐλέους, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως.

Ἦχος δ'.

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, πνευματικὴν χορείαν ἐπικροτήσαντες, καὶ τὸν Χριστοῦ Ἱεράρχην ὕμνοις τιμήσωμεν Μιχαὴλ τὸν ἔνδοξον, καὶ γενναῖον ἀγωνιστὴν, σήμερον γὰρ ὡς ἐσφόβρος ἀνέτειλε φαινόσ, καταυγάζει τὰς διανοίας ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων τὴν σεβασμιον μνήμην αὐτοῦ, καὶ αἰτεῖται τὸ παρὰ Θεοῦ, πλοῦσιον ἔλεος, δωρωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, ἦχος πλ. α'.

Πιστῶς πανηγυρίζομεν, τὴν σὴν μνήμην Ἱεράρχα Κυρίου Μιχαὴλ ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ εὐσεβῶς ἀνυμνοῦντές σε λέγομεν, χαίροις τῶν ἀρχιερέων ἐγκαλλώπισμα, καὶ τῶν μαρτύρων κλέος, χαίροις τῶν δαιμόνων ὀλοθρευτά· καὶ ἔλεγε τῶν τυράννων, χαίροις ὁ Θεοῦ ἀληθῆς καὶ γνήσιος ποιμὴν, παρ' οὗ καὶ χάριν, ἐξαιρέτως εἴληψας, τὴν ὀλέθριον πληθὺν τῆς ἀκρίδος διώκειν μὴ δυναμένης φέρειν τὴν σὴν μετ' εὐλαβείας ἐπίκλησιν, αὐτὸν καθικέτευε Ἱεράρχα Πάτερ, λυτρωθῆναι ἡμᾶς ἐκ κινδύνων, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς
Εἰς τὸν Στίχον

Στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς

Χαίρει ὁ οὐρανός· καὶ ἡ γῆ, ἐν τῇ σὴ μνήμῃ Μιχαὴλ ἀξιάγαστε,

χοροὶ γὰρ τῶν ἀσωμάτων, καὶ νοερῶν λειτουργῶν, τὸ σὺν πνεύμα Πάτερ καταστέφουσι, πιστοὶ δὲ τὴν πάντιμον, θαυματόβρυτον κᾶραν σου, νῦν προσκυνοῦντες, καὶ πιστῶς ἀπαζόμενοι· χάριν ἄφθονον, δαψιλῶς κομισόμεθα· πάθη ἀποκαθαίρουσαν καὶ πάντα νοσήματα, ταῖς πρὸς Θεὸν εὐπροσδέκτοις καὶ ἱεραῖς σου δεήσεσι, αἰεὶ ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Τιμίος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος.

Χαίρει ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, φαίδρυνομένη τοῖς λαμπροῖς σου παλαίσμασι, τὸ πάλαι γὰρ γυμνωθεῖσαν, τῆς τῶν εἰκόνων σεπτῶς, εὐκοσμίας Πάτερ κτεκρόσμησας, διδοὺς τὴν ἀρχαίαν τε, καὶ οἰκείαν λαμπρότητα, τέρπεται νῦν δέ, ἐν τοῖς κόλποις κατέχουσα, τὴν μυρίπνοον καὶ ἀκήρατον κᾶραν σου· κόσμον ὡς ἀναφαίρετον, καὶ δῶρον πανέντιμον, ἣν προσκυνοῦντες ἐν πίστει, τὸν ἰλασμόν ἐξακτούμεθα, ἡμῖν δωρηθῆναι, διὰ σοῦ τοῖς αἰτουμένοις, τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε, ἐνδύσονται....

Φέγγει τῶν θεουργῶν ἀρετῶν, προκαθαρθεῖς τὴν θείαν χάριν τοῦ πνεύματος, ἐδέξω ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ ἐπαυξήσας λαμπρῶς, τὸ δοθέν σοι τάλαντον ὡ θεόληπτε, εἰσηλθες γηθόμενος, εἰς χαρὰν τοῦ Κυρίου σου, συναγαλάζων, ταῖς αὐλοῖς δυνάμει, καὶ τὴν αὐλον, φωταυγίαν δεχόμενος· μέμνησο τῶν τιμώντων σου, ἐν γῆ τὴν πανσέδοχον, καὶ θαυματόβρυτον κᾶραν, νῦν Μιχαὴλ ἀγγελώνυμε, Χριστὸν ἰκετεύων, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε τῶν πιστῶν ὁ δῆμος, τὸν Ἱεράρχην τοῦ Χριστοῦ ἐν ὕμνοις

τιμήσωμεν· οὗτος γὰρ μὴ δειλιάσας, τοῦ δυσωνύμου τὰς ἀπειλὰς παρρησίᾳ τοῦτον διήλεγξε, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ὑπερορίαις πικραῖς παρ' ἐκείνου καταδικάζεται, καὶ ἀμείβων τόπον ἐκ τόπου τοῖς διωγμοῖς, τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως νομίμως τετέλεκε. Ὅθεν καὶ ἐστέφθη παρὰ Θεοῦ διπλοῖς καὶ τοῖς στεφάνοις ἱεραρχίας τε καὶ ἀθλήσεως, ᾧ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον

Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ...

Ἔτερον Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ'. ταχὺ προκατάλαβε

Θεῷ καθιέρωσας τὴν σὴν παμμάκαρ ζωὴν, ποιμὴν ἀνηγόρευσαι καὶ ἱεράρχης σεπτός, Χριστοῦ ἱερώτατε, θλίψεις ἐν ἐξορίαις, Μιχαὴλ ὑπομείνας, ὅθεν εἰς τὰς αὐλοὺς μετέθεθης σκηνώσεις, καὶ νῦν ἀναπηγάεις ἡμῖν βεῖθρα ἰάσεων.

Δόξα, καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς

Εἰς τὸν ὄρθρον

Τὸ Θεὸς Κύριος καὶ τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινὸν

Μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν κάθισμα

Ἦχος α'. Τὸν Τάφον σου

Φωστὴρ ἀειλαμπτής, ἀρετῶν δαδουχίαις φωτίζων τοὺς πιστοὺς Μιχαὴλ Ἱεράρχα, ἀνέτειλας σήμερον, τῇ ἐνδόξῳ νῦν μνήμῃ σου. Ὅθεν πίστει σε ἀνευφημοῦμεν καὶ πόθῳ, καὶ δεόμεθα, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα, ἀπαύστως ἰκέτευε.

Δόξα τὸ αὐτὸ, καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς ἡ

Θεοτοκίον

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότου δοχείον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτω-

κότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων, οὐ γὰρ πέφυκας ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σώσεις τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν κάθισμα.

Ἦχος δ'. ταχὺ προκατάλαβε

Φαιδρύνας τὸν βίον σου, τῶν ἀρετῶν καλλοναῖς, γενόμενος ἀριστος ἱερουργὸς ἀληθῆς, σοφὴ ἀγγελώνυμε, θλίψεις ἐξορίαῖς, σεαυτὸν ὠραΐτας, ἄνω πρὸς τὰς ἀύλους, μετετέθης χορείας, μεθ' ὧν τὸν Θεὸν ἰκέτευε ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Λόξα τὸ αὐτὸ, καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς ἢ

Θεοτοκίον ὁμοιον

Πολλαῖς περιστάσεσι, καὶ συμφοραῖς τῶν δεινῶν, Παρθένε κυκλούμενος καὶ πρὸς ἀπόγνωσιν, αἰετὴν περιπίπτοντες, μόνην σε σωτηρίαν, καὶ ἐλπίδα καὶ τεῖχος, ἔχομεν Θεοτόκε καὶ πρὸς σὲ κατὰ χρέος, ἐν πίστει νῦν αἰτούμεν, σώσον τοὺς δούλους σου.

Ὁ Πολυέλεος καὶ ἡ ἐκλογή.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον

Αρετῶν δαδουχία νύκτα παθῶν, ἀπελάσας θεόφρον, σοῦ τῆς ψυχῆς, τοῦ Πνεύματος σκῆνωμα τοῦ ἀγίου γεγένησαι, καὶ φωστὴρ Ἐκκλησίας, ἐνθέως ἐξήστραψας, τῶν δαιμόνων σκότος, ἐλαύνων βχθύτατον, πάντα τὰ λυποῦντα, τῶν πιστῶν ἐκδιώκων, διό σου τὴν ἐνδοξον, μνήμην πάντες γεραίρομεν Μιχαὴλ παμμακάριστε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα τὸ αὐτὸ καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς ἢ

Θεοτοκίον ὁμοιον

Ο τῶν δλων δεσπότης καὶ ποιητής, ἐξ ἀχράντου σου μήτρας σάρκα λαβὼν, προστάτιν σε ἔδειξε, τῶν ἀνθρώπων πανάμωμε, διὰ τοῦτο πάντες πρὸς σὲ καταφεύγομεν, ἱλασμέν πταισμάτων, αἰτούμενοι Δέσποινα, καὶ αἰωνιζούσης λυτρωθῆναι θασάνου, καὶ πάσης κολάσεως, τῆς ἐκείθεν δεόμεθα, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι, πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τοῦ δοθῆναι πᾶσι κέρη ἄφεσιν, τοῖς πιστῶς προσιοῦσι, τῇ σκέπη σου ἄχραντε.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου

Τὸ Προκείμενον

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ δούλου αὐτοῦ.

Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χρυσοστόμου.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Τὸ θεῖον πῦρ καὶ αἴλον, τὸ τὰς διανοίας τῶν πιστῶν καταυγάζον, ἐν τῇ καρδίᾳ σου Μιχαὴλ δεξάμενος, ἀρχιερεὺς Συνάδων ἐχρημάτισας ἔθεν ταῖς ἀκτίσι ταῖς μουσικαῖς πάντας φωτίζεις τοὺς προσιόντας τῇ θεῖᾳ κάρᾳ σου, φλέγεις δὲ πάλιν τὰς ἀκανθώδεις τῶν αἰρετικῶν μυθουργίας, καὶ ἐκδιώκεις τὴν ὀλέθριον τῆς ἀκρίδος πληθύν. ἄλλ' ὦ μύστικα τοῦ Χριστοῦ, ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Ὁ Κανὼν τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰσῳμῶν εἰς ε'. καὶ τοῦ ἀγίου εἰς δ'.

Ὁ Κανὼν τοῦ ἀγίου

Ἦχος α'.

ᾠδὴ α' Ἀναστάσεως ἡμέρα

Πανηγύρεως ἡμέρα, Μιχαὴλ τοῦ σοφοῦ, μνήμην τοῖς φιλεόρτοις, δεῦτε οὖν πάντες οἱ πιστοί, συνελθόντες ἐν ᾠδαῖς, καὶ ὕμνοις αὐτόν, Χριστοῦ ὡς θεράποντα, ἐπαξίως τιμήσωμεν.

Εκκαθάρας τὰς αἰσθήσεις ἐνδοξε τῶν παθῶν, θλέπεις οὐκ ἐν ἐσώπτρῳ, οὐδ' ἐν ἀνίγμῳ Θεόν, ἀλλὰ πρόσωπον σαφῶς πρὸς πρόσωπον νῦν, διὸ ἡμῶν μέμνησο, Μιχαὴλ τῶν τιμώντων σε.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως ἐπευφραίνονται νῦν, ἐν τῇ σῇ μνήμῃ μάκαρ, Ἄγγελοι δὲ τὴν σὴν ψυχὴν, σωζομένην ἐν Θεῷ δρώντες σαφῶς, σκιρτῶσιν ἐπάξια, Μιχαὴλ ἱερώτατε.

Θεοτοκίον

Ρητορεύουσα οὐ σθένει πᾶσα γλῶσσα ὑμᾶς, μέλπειν ἀξίως Κόρη, θεοκυῆτορ Μαρίαμ, ὡς αἰτίαν τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως, ἀλλ' οὖν κατὰ δύναμιν, εὐχαρίστως τιμῶμέν σε.

Καταβασία τῆς ἑορτῆς

ᾠδὴ γ'. Δεῦτε πόμα

Δεῦτε ἀρυσώμεθα πιστοί, οὐκ ἐκ κρήνης ναούσης ὕδωρ φθειρόμενον, ἀλλ' ἱαμάτων πηγὰς, ἐκ κάρας βρυούσης τῆς σεπτῆς, Μιχαὴλ τοῦ θεόφρονος.

Νῦν πάντες πληρούμεθα χαρᾶς, ἐν τῇ μνήμῃ σου σοφέ, Μιχαὴλ πανόλβιε, οἱ ἐντροφῶντες τῶν σῶν, θαυμάτων, τιμώντές σε πιστῶς ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Χθὲς συνενεκρώθης τῷ Χριστῷ, συνανίστασαι σήμερον ἐν τῇ μνήμῃ σου, καὶ συνδοξάζῃ αὐτῷ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῇ αὐτοῦ, Μιχαὴλ θεσπέσιε.

Θεοτοκίον

Νέος οὐ παράδεισος ἀγνή, μυστικῶς ἀνεδαίχτης ὡς ἐκπλαστήσασα, ξύλον ζωῆς τὸν Χριστόν, ἐκ τάφου ὀμβρήσαντα ἡμῖν, ζωὴν τὴν ἀκήρατον.

Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου

Ιέρευσας σαυτόν, διὰ βίου τελείου, καὶ ὠφθης ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Υψίστου, παρ' οὗ δυναμούμενος, αἰρετίζοντα στόματα, ἀπεψίμωσας, κατὰ Χριστοῦ τῆς εἰκόνας, ἀνοιγόμενα, καὶ διωκόμενος πάτερ, τὸν δρόμον ἐτέλεσας.

Δόξα τὸ αὐτὸ

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον

Οδηγήσον ἡμᾶς, ἐν δδῷ μετανοίας, ἐκκλίνοντας ἀεὶ, πρὸς κῶν ἀνοδίας, καὶ τὸν ὑπεράγαθον, παροργίζοντας Κύριον, ἀπειρόγαμε, εὐλογημένη Μαρία, καταφύγιον ἀπεγνωσμένων ἀνθρώπων, Θεοῦ ἐνδιαίτημα.

ᾠδὴ δ'.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς

Επὶ τῆς θείας φυλακῆς, ἔσθης ὦ μάκαρ Μιχαὴλ, ἄνω πρὸς Θεὸν τὴν ψυχὴν σου, ἀνατείνας ἐνδοξε, ἔθεν ἐχρημάτισας υἱὸς οὐ τοῦ Θεοῦ κατὰ χάριν ἐξ οὗ καὶ θεῶν πηγὴν θαυμάτων εἴληφας.

Ως ἐνιαύσιος ἀμνὸς εἰς εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος Χριστὸς ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τέθειται· οὐ δὲ σαυτὸν προσήνεγκας, ἄμωμον ἱερεῖον τῷ Κτίστῃ τῷ διὰ σὲ ἱερεῖ δμοῦ καὶ θύματι.

Τοῦ θεοπάτορος Δαβὶδ, τὴν προφηταίαν ἐκπληρῶν, ἦνθισσας ὡς φοῖνιξ θεόφρον, ἀρεταῖς ὡς κέδρος τε, ἢ ἐν λιθάνῳ ἐνδοξε, Μιχαὴλ ἐπλη-

θύνηθς ἐνθέως, καὶ τῷ Δεσπότη ἡ-
δεὶς καρποὺς προσήνεγκας.

Θεοτοκίον

Πεποικιλμένη χρυσωτοῖς χρυσοει-
δέσιν ἀρετῶν, θείων θεϊκόσμη-
τος Κόρη, ναὸν ἐχρημάτισας, τοῦ λό-
γου τοῦ ἐγειραντος χάριτι, σκητὴν
τὴν πεπτωκυῖαν, τοῦ πρωτοπλάστου
Ἀδάμ ἐκ παραβάσεως.

ᾠδὴ ε΄.

Ὁρθρίσωμεν ἔσθρου βελίης

Ορθρίσωμεν ἔσθρου θαλέως, καὶ
ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσεί-
σωμεν τῷ Δεσπότη, τῷ ὑπερδοξά-
σαντι, τὸν ἑαυτοῦ θεράποντα, Μιχαὴλ
τὸν ἀοίδιμον.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχίαν, καὶ
ἐν τοῖς ζώοις σοφέ, κατιδὼν ὁ
πλούσιος ἐν ἐλέει, τοῖς πολλοῖς χα-
ρίσμασι, σεπτοῖς ἀντιδραβεῶν σαφῶς,
κρήνην σε θαυμάτων ἀνέδειξε.

Προσέλθωμεν εὐσεβοφρόνως, τῇ θείᾳ
κάρᾳ Μιχαὴλ, τοῦ Ἱεράρχου
καὶ ἐν πίστει, ἐκτενῶς προσπέσωμεν,
αὐτῷ ὅπως ῥυσθεῖημεν, εὐχαῖς αὐτοῦ
πάσης θλίψεως.

Θεοτοκίον

Ιθυνὸν με πρὸς φῶς, Παρθένε τῶν
ἐνταλάτων, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος
ἀβρόχως, Λόγου καὶ βροτοῖς πηγά-
σαντος, ζῶην τὴν ἀτελεύτητον, καὶ
τὴν ἐκ τάφου ἀνάστασιν.

ᾠδὴ στ΄.

Κατῆλδες ἐν τοῖς κατωτάτοις

Φυλάξας καλῶς τὰς ἐντολάς τοῦ
Χριστοῦ, καὶ τὴν τούτου εἰκό-
να εὐσεβῶς προσκυνῶν οὐ διέλιπες·
διὸ γέγονας, λαμάτων ποταμός, τοῖς σὲ
ἀνευφημοῦσιν.

Σωτέρ μου Θεέ παντοδύναμε, οὐ
προσηύχου ἐκ ψυχῆς, τοὺς τι-

μῶντας τὴν μνήμην, τοῦ σοῦ ἱκέτου
τὴν ἐμὴν ἐλευθέρωσον, ἐκ παντοίων
κακῶν, Μιχαὴλ θεοφόρε.

Ναμάτων τῶν θείων πληθὺς Μι-
χαὴλ, ἀνεδείχθης ποταμὸς χα-
ρισμάτων ἀβύσσους, ἀναπηγάζων ἀει-
τοῖς ἐν πίστει σοι, προσιοῦσιν εἰς τι-
μὴν, τῆς ἁγίας Τριάδος.

Θεοτοκίον

Μαραίνεις τῷ σὴ θεοφύτῳ βλαστῷ,
τοῦ θανάτου τὴν φυήν, Θεοτόκε
Παρθένε, ἢ τὴν ζῶην τοῦ παντὸς καὶ
ἀνάστασιν, συλλαβοῦσα διχ' ἀνδρός,
καὶ τεκοῦσα ἀφθόρως.

Κοντάκιον

Ἡ Παρθένος σήμερον

Τὸν ποιμένα σήμερον καὶ Ἱεράρχην
Κυρίου, τὸν ἐν ὕψει λάμποντα
καὶ δαδουχοῦντα τὴν κτίσιν, δόγμασι
καταπλουτοῦντα τὴν οἰκουμένην, νό-
μασι θεοσεβείας πιστοὺς ῥωννῶντα,
ἀνυμνήσωμεν ἐν πίστει, αὐτοῦ τιμῶν-
τες, κάραν τὴν πάνσεπτον.

Ὁ Οἶκος

Ως Θεοῦ ἱερεὺς, ὡς λειτουργὸς οὐ-
ράνιος, ὡς ποιμένων ποιμὴν, ὡς
ἀθλητὴς ἀήττητος, ταῖς ἄνω χορείαις
νῦν συναγελάζων ἱερομῦστα, φῶς μοι
κατάπεμψον, καὶ λόγον ἔμπνευσον ἀ-
νευφημῆσαι τοὺς θείους ἄθλους σου,
καὶ τοὺς διωγμοὺς καὶ τὰ παλαιόσμα-
τα, τὰς ἀριστείας, τὰς εὐανδρείας,
τοὺς πειρασμούς, οὓς ὑπέμεινας, ὑπὲρ
τῶν ἁγίων εἰκόνων, δι' ὧν γέγονας
μάκαρ συναριθμὸς ἀγγέλους, σοῦ οὐ
τιμῶμεν κάραν τὴν πάνσεπτον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ εἰκοστῇ τρίτῃ, μνή-
μην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ἐν ἁγίοις
πατρὸς ἡμῶν Μιχαὴλ ἀρχιεπισκό-
που Συννάδων τοῦ ὁμολογητοῦ.

Τῷ κυματῶδει μικρὸν ἐμπρέφας βίῳ,
Λύη, Μιχαὴλ, οἶα κούφη πομφόλυξ

Εἰκάδι τριτάτῃ Μιχαὴλ ἀναδέδρα-
[μεν ἐκ γῆς·

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Συναξαριστοῦ

Οὗτος ὁ ἀγγελῶνυμος Πατήρ, ὑ-
πῆρχεν ἐν τῇ δευτέρᾳ εἰκονο-
μαχίᾳ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἐπα-
ράτου εἰκονομάχου Λέοντος τοῦ
Ἀρμενίου. Διὰ δὲ βίου τελείου ἑαυ-
τὸν καθάρας καὶ ἐκ μητρικῶν ἀγ-
καλῶν τῷ Θεῷ ἀφιερωθεὶς, ὡφθη
ἀρχιερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου,
καὶ ὑπ' αὐτοῦ δυναμούμενος, τῶν
θεομάχων πᾶσαν κατέσβεσε γλωσ-
σιλίαν, αἰρειζόντων ἄθεα στόμα-
τα φιμώσας, κατὰ τῆς θείας μορ-
φώσεως ἀνοιγόμενα, μὴ φέρων δὲ
ὁ δυσώνυμος θῆρ τὸ θεῖον ρεῦμα
τῆς ἱερᾶς γλώσσης αὐτοῦ, ὅτι πα-
ρεσιῶς ὁ ἅγιος ἔμπροσθεν τοῦ βή-
ματος αὐτοῦ, οὐ κατεπλάγη τὰς ἀ-
πειλάς, οὐκ ἐχαυνώθη τὸν νοῦν,
ἀλλὰ ἐλευθέρᾳ τῇ φωνῇ ἐβόησε:
τὴν ἄχραντον εἰκόνα σέβω καὶ προ-
σκυνῶ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ
τῆς ἁγίας αὐτοῦ Μητρός, τὸ δὲ σὸν
δόγμα διαπτύω καὶ εἰς οὐδὲν λογί-
ζομαι· καὶ ὁ τύραννος θυμωθεὶς, κα-
ταδικάζει αὐτὸν εἰς ἐξορίαν μα-
κρὰν καὶ ἀειφυγίαν. Ὁ δὲ ἅγιος διω-
κόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ ὑ-
πομείνας ἐξορίας καὶ θλίψεως πολλὰς
καὶ πικρὰς, καὶ τὸν βίον αὐτοῦ τελέ-
σας θεοφιλῶς, καὶ κοσμηθεὶς διπλοῖς
στεφάνοις, προσετέθη τοῖς ἀρχιε-
ρεῦσιν ὡς ἀρχιερεὺς καὶ ὡς μάρτυς
τοῖς μάρτυσι.

Ταῖς αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις ὁ
Θεὸς ἐλέησον καὶ σώσον ἡμᾶς· Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ΄.

Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου

Γυναῖκας μετὰ μύρων θεόφρονες, μυ-
ρίσαι σε ἔσπευσαν, νῦν δὲ ἑαυτὸν,

ὁ σὸς θεράπων Μιχαὴλ, ἀντὶ μύρου
προσῆξέ σοι Δέσποτα, δοξάζων σου
τὴν πολλὴν πρὸς ἀνθρώπους, δι' οἴ-
κτον συγκατάβασιν.

Ως ὄντως ἱερὰ καὶ πανέορτος, αὐτῇ
ἡ σεβάσμιος, μνήμη σου σοφέ,
καταλαμπρύνουσα ψυχάς, Μιχαὴλ
τῶν πιστῶς προσιόντων σοι, ὁ μόνος
εὐλογητὸς τῶν πατέρων, Θεὸς καὶ ὑ-
περένδοξος.

Θανάτῳ σου νεκρώσας τὸν θάνα-
τον, Βασιλεῦ ἀθάνατε, ἡμβλυ-
νας ἰσχύν, τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ
Μιχαὴλ θαυματοποιὸν οὐ ἀνέδειξας, ὁ
μόνος εὐλογητὸς τῶν πατέρων, Θεὸς
καὶ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίον

Νεφέλη φωτεινὴ θεοφώτιστε, Μη-
τερ ἀειπάρθενε, φώτισον τὸν
νοῦν, τῆς παναθλίας μου ψυχῆς, τῶν
παθῶν τῇ ζοφώσει τυφλώττοντα, καὶ
δρόσος ἢ παρὰ σοῦ, ἀπαθείας σταγύ-
νας σταλαξάτω μοι.

ᾠδὴ η΄. Αὐτὴ ἡ κλητὴ

Δεῦτε οἱ πιστοὶ συνελθόντες ὑμνοῦ-
μεν, τὸν φίλον τοῦ Κυρίου καὶ
δεξιὸν παραστάτην, Μιχαὴλ τὸν σο-
φόν, ὅπως ἔξωμεν ἱκετεύοντα, καὶ
ὑπὲρ ἡμῶν εὐμενῇ, Θεὸν ποιοῦντα.

Αρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου
κτίσις καὶ ἴδε, ἰδοὺ γὰρ θαῦμα
ξένον, πῶς τὰ ὀστέα τῶν δικαίων, τὰ
ξηρὰ καὶ γυμνά, ἀναβλύζει τὰ βεῖ-
θρα τῶν ἰάσεων καὶ Χριστὸν ἀνύμνει,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λάμπει ἡ σεπτὴ καὶ ἁγία ἡμέρα,
τῆς θείας ἑορτῆς σου, ὡς τη-
λαυγῆς ἑωσφόρος, Μιχαὴλ ἱερέ, χα-
ρισμάτων ταῖς ἀκτίσι πυρσεύουσα τοὺς
ἐπιτελοῦντας αὐτὴν μετ' εὐλαθείας.

Θεοτοκίον

Ὡς φιλανθρώπως μοι ἦνται ὅλως, ὁ Λόγος ἀνεκφράστως, ἐν σῆ γαστρὶ Θεομήτορ, καὶ τῶν θείων αὐτοῦ, εὐχημάτων φιλευσπλάγχχνως μετέδωκεν· ὅθεν ἀνυμνοῦμεν ὡς τούτων μοι αἰτίαν.

ᾠδὴ θ'. Φωτίζου φωτίζου

Ὡς θείας ὦ φίλης, ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς, Μιχαὴλ ἡς ἐφθέγξω, ἐν τῇ μεταστάσει σου· Λόγε Θεοῦ ὑπεράγαθε, τοὺς τὴν ἐμὴν μνήμην ἐκτελοῦντας, παντὸς κινδύνου διάσωζε. δις

τοῖς ταύτην ἐκ πάθου, μέλπουσι μάκαρ τὴν ὠδὴν, καὶ τελοῦσιν εὐφύχως τὴν ἁγίαν μνήμην σου, ταῖς πρὸς Θεὸν παμμακάριστε, σοῦ ταῖς εὐχαῖς τῶν πταισμάτων λύσιν, Μιχαὴλ πάτερ πρυτάνευσον.

Θεοτοκίον

Σίων ἡ ἁγία, ἡ ὄντως πόλις τοῦ Θεοῦ, περὶ ἧς ἐλαλήθη θαυμαστά καὶ ἔνδοξε, παρθενομήτορ σὺ πέφνησας, τέρπου λοιπὸν ἐν τῇ ἀναστάσει, τοῦ σοῦ Ἰησοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν.

Ἐξαποστειλάριον

Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ

Τῷ ζήλω πυρπολούμενος, ἐκ ζεούσης καρδίας τοῦ πνεύματος ὡς σύμμαχος καὶ τῆς χάριτος ὤφθης, τὰ στίφη τῶν αἰρέσεων, τῇ μαχαίρᾳ ἔτεμες, τῶν λόγων σου Ἱεράρχα, τὸν δρόμον σου ἐκτελέσας, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκετεῦων, τῶν τελούντων σου τὴν μνήμην.

Καὶ τῆς ἑορτῆς ἡ

Θεοτοκίον ὁμοιον

Ἐκύησας πανάχραντε, τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τῷ κόσμῳ τὴν σωτήριον, ἐκτελοῦντα πανσόφως, οἰκονομίαν ἀρίστην, διὰ τοῦτό σε πάντες

ὑμνολογοῦμεν ἀξίως, ὡς πρεσβεύουσαν τούτῳ, λυτρωθῆναι ἡμᾶς νόσων, καὶ παντῶν κινδύνων.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἰστώμεν στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τοῦ ἁγίου.

Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν

Λόγῳ κυβερνώμενος ψυχῶν, θεὸς οἰκονόμος ἐδείχθης, μυσταγωγός τε πιστός, σπέρματα σωτήρια καταβαλλόμενος, καὶ θερίζων τὸν ἄσταχυν, Μιχαὴλ θεόφρον, τοῦτον τῷ Δεσπότη σου, φέρειν γηθόμενος, ὃ νῦν παριστάμενος μάκαρ, μέμνησο τῆς ποιμνῆς σου ταύτης, τῆς ἀεὶ τιμώσης σε θεόπνευστε. δις

Πρᾶος πεφυκὸς καὶ προσηγῆς, τῆς ὀρθοδοξίας τῷ ζήλῳ, ὤφθης μαχόμενος, πίστιν μὲν ὡς θώρακα, περιβαλλόμενος, καὶ ὡς δόρυ ἐγκράτειαν, Μιχαὴλ θεόφρον, ἄπασαν τὴν βλάσφημον, αἴρεσιν ἤλεγξας, θείαν τοῦ Σωτήρος εἰκόνα, σέβων καὶ τιμῶν θεοφρόνως, ὅροις πατρικοῖς σαφῶς ἐπόμενος.

Ὅτε ἐξορίαις σε πικραῖς, καὶ σκοτεινότητι ἐν τόποις ὁ σκοτεινότητος, τύραννος κατέκλεισε, θυρῶν ὁμέτητι, παραδείσου τὴν οἴκησιν, ἐν ᾧ περιφέρων, Μιχαὴλ τῷ Πνεύματι χαίρων ὑπέμεινας, σὺ νῦν τὴν εὐπρέπειαν βλέπεις, ὄντως κατηξίωσαι μάκαρ, τὰ τῶν πόνων ἔπαθλα δρεπόμενοι.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Ἐρωσύνης τὴν στολὴν, ἐνδυζάμενος Μιχαὴλ ὅσις, τῶν μαρτύρων, ὑπῆλθες τὸ στάδιον, καὶ Χριστῷ προσενήνεξαι θυσία καθαρὰ, διπλοῖς στεφάνοις, παρ' αὐτοῦ κοσμούμενος, ἱε-

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς ἡ Δέσποινα πρόσδεξαι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος. ᾠδὴ γ'. καὶ ε'. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον Παύλου τοῦ ὁμολογητοῦ Νοεμβρίου ε'.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον.

ΒΙΟΣ

Τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Μιχαὴλ ἐπισκόπου Συννάδων.

Εὐλόγησον Πάτερ

Οὗτος ὁ μακάριος Μιχαὴλ, ἤκμασε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Θ'. αἰῶνος ἐπὶ τοῦ βασιλέως Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου· πατρίδα δὲ εἶχε τὰ Σύνναδα, λαμπρὰν τότε καὶ ἀκμάζουσαν μητρόπολιν τῆς Φρυγίας.

Μονογενῆς υἱὸς εὐσεβῶν καὶ πλουσίων γονέων ἀνετράφη ἐξ ἀρχῆς μὲ τὴν μᾶλλον πεφωτισμένην ἐπιμέλειαν καὶ εἰς τὸ ἦθος μορφωθείς, καὶ τὴν διάνοιάν του ἐξαίρετως καλλιεργήσας διὰ συστηματικῆς καὶ εὐρείας παιδείσεως. Ἀνῆκε τοιούτοτρόπως εἰς τὴν μᾶλλον ὑπέροχον τάξιν τῶν Χριστιανῶν. Διότι καὶ ἐπίστευε καὶ ἠδύνατο νὰ δίδῃ λόγον περὶ τῆς πίστεώς του, εἰς δὲ τὴν θεολογικὴν σοφίαν ἤνωνε καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ φιλοσοφικὴν· πλεονέκτημα, τὸ ὁποῖον τὸν ἐπέβαλλεν ὄχι μόνον εἰς τοὺς θρησκευτικωτέρους κύκλους, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς πλέον λογίους καὶ ἀνεπτυγμένους, ἔστω καὶ ἂν ἦσαν οὗτοι ψυχρότεροι πρὸς τὰ ἱερὰ γράμματα. Ἐπὶ Πατριάρχου Παύλου τοῦ Κυρίου με-

τέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου συνεδέθη δι' ἀδελφικῆς κατὰ Χριστὸν φιλίας μὲ ἄνδρα μαθήσεως καὶ ἀγιότητος, τὸν Θεοφύλακτον· ἐπὶ δὲ τοῦ Πατριάρχου Ταρασίου κατόκησαν ἀμφοτέρω εἰς τὸ πρὸς τὸν Εὐξείνιον Πόντον μοναστήριον, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ὁ Ταράσιος εἶχεν ιδρύσει, εὐρίσκων ἐκεῖ ψυχικὴν ἄνεσιν καὶ τέρψιν, τὴν ὁποίαν προηγουμένως μάτην ἀνεζήτει ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων, ὅπου διέπρεπε, κατέχων ἐμπιστον καὶ περιφανῆς ἀξίωμα. Ὁ ζηλωτῆς, πεπαιδευμένος καὶ μεγαλοπράγμων Ταράσιος, ἀναζητῶν τοὺς καλυτέρους λειτουργοὺς διὰ τοὺς ναοὺς τοῦ Ὑψίστου, κατώρθωσε νὰ χειροτονήσῃ ἱερεῖς καὶ τὸν Θεοφύλακτον καὶ τὸν Μιχαὴλ, κατόπιν δὲ καὶ προήγαγεν ἀμφοτέρους. Διότι τὸν μὲν Θεοφύλακτον ἀνεβίβασεν εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον τῆς Νικομηδείας, τὸν δὲ Μιχαὴλ εἰς τὴν μητρόπολιν Συννάδων. Ἐπὶ τῆς λυχνίας ταύτης λαμπρῶς διέλαμψεν ὁ ἐξάσιος πνευματικὸς λύχνος. Μετα-

ξὺ τῶν κυριωτάτων καθηκόντων αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ τακτικὴ διδασκαλία τοῦ Θεοῦ λόγου ἐντὸς τῶν ἱερῶν ναῶν, ἀλλὰ καὶ ἀλλαχοῦ· διότι ὁ ἀρχιερεὺς ἐκεῖνος ἠκολούθει εἰς τὰ ἔγχη τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, διδάσκων ὄχι μόνον δημοσίᾳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἰδίαν, χρησιμοποιοῦν δηλαδὴ πᾶσαν ὁπουδήποτε συνάθροισιν, μεγάλην ἢ μικράν, διὰ νὰ μεταδίδῃ τὴν ζωὴν καὶ τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ μαχητὴς δὲ ἔσοχος τῆς πίστεως ἦτο, ὑπερασπίζων τὸ ὀρθὸν αὐτῆς δόγμα ἀγρύπνως καὶ εὐτόλμως κατὰ τῶν αἰρετικῶν διδασκαλιῶν, καὶ διὰ τὰ φιλόπρωπα καὶ φιλόπρωπα αἰσθήματά του διεκρίθη, συντρέχων τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς στερουμένους, μεταδίδων εἰς τοὺς πιστοὺς του τὸ πνεῦμα τῆς περιθάψεως καὶ τῆς εὐεργεσίας καὶ κηρύττων διὰ λόγων καὶ διὰ πραγμάτων τὴν ἠθικὴν ὑποχρέωσιν ὄλων τῶν Χριστιανῶν, ὅπως δεικνύωσι τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην καὶ ἀλληλοβοηθῶνται ἐκ τῶν πολλῶν ἢ ὀλίγων ὑπαρχόντων αὐτῶν.

Ὁ πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν ζήλος τοῦ ἁγίου Μιχαὴλ τοῦ Συννάδων κατεφάνη λαμπρότερον, ὅτε ἐνεσκηψεν ὁ σφοδρὸς διωγμὸς ἐναντίον τῶν ἁγίων εἰκόνων ὑπὸ Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου. Ὁ τότε Πατριάρχης Νικηφόρος, ἀρνούμενος νὰ ἐνδώσῃ εἰς τοὺς νεωτερισμοὺς τοῦ αυτοκράτορος, ἀντέταξε πρὸς αὐτὸν καὶ τοὺς κρατίστους τῶν ἀρχιερέων, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκατελέγετο καὶ ὁ Συννάδων Μιχαὴλ. Μὲ ὄλον τὸ θάρρος καὶ τὴν παρρησίαν τοῦ ἀθλητοῦ τοῦ Χριστοῦ δὲν ἐδίστασεν ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ βασιλέως νὰ ἐλέγξῃ τὸ

κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων κήρυγμά ὄχι μόνον ὡς πρὸς τὰς ἐκκλησιαστικὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς πολιτικὰς αὐτοῦ συνεπείας. Ὅτε δὲ ἐνεκρίθη νὰ ζητηθῇ καὶ ἡ γνώμη καὶ ἡ βοήθεια τοῦ Πάπα Ῥώμης Ἀδριανοῦ, ὁ Συννάδων Μιχαὴλ ἀπεστάλη πρὸς αὐτόν, κριθεὶς καταλληλότερος διὰ τὴν μεγάλην ἐκείνην ἀποστολήν. Ὁ Πάπας κατέκρινε καὶ αὐτὸς τοῦ Λέοντος τὸ διάβημα καὶ ὁ Μιχαὴλ ἐπέστρεψεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐκκληρώσας ἐπιτυχῶς τὴν ἀποστολήν αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ ἦτο ἀμετάπειστος καὶ θρασὺς ἐν τῇ δυνάμει τῆς ἐξουσίας του· καταδιώξας δὲ τοὺς προμάχους ὄλους τῆς Ὁρθοδοξίας, περιώρισε καὶ τὸν Μιχαὴλ εἰς φρούριόν τι τῆς Ἀνατολῆς, τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο Εὐδοκιάς. Ἀλλὰ καὶ ἀπ' ἐκεῖ μετεκομίσθη ἀλλαχοῦ, διάγων βίον φυλακισμένου καὶ πλάνητος, μὲ μυρίας δὲ στερήσεις καὶ κακουχίας, ἐπειδὴ δὲν ἐκάμπετο τὸ φρόνημά του καὶ ἡ φωνὴ του ἀντήγει πολεμιστήριος καὶ ἐκ τῶν φυλακῶν καὶ ἐκ τῶν ἄλλων τόπων τῆς τιμωρίας του. Ἀλλ' ἦτο γέρον πλεον, ἄνω τῶν 80 ἐτῶν, ὑπερδεκαετῆς δὲ φυλάκισις καὶ ἐξορία συνεχῆς ἐν χειμῶνι καὶ ἐν καύσωνι καὶ ὄλη ἢ λοιπὴ ταλαιπωρία ἐπετάχυναν τὸν θάνατόν του. Ἀσθενήσας ἔμεινε κλινήρης ἡμέρας τρεῖς ὁ γηραιὸς τῆς πίστεως στρατιώτης, ὁ δώσας ὑπὲρ αὐτῆς τὰς γνώσεις του, τὸ σθένος του καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του. Καὶ κατὰ τὰς τελευταίας ἐκεῖνας ὥρας ἐδεήθη ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τοῦ διώκτου αὐτῆς βασιλέως, τὸν ὁποῖον ᾤκτειρε διὰ τὴν πλάνην του καὶ ἐλυπεῖτο διὰ

τὰς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τρομερὰς εὐθύναις του. Καὶ ἔπειτα παρέδωκε τὸ πνεῦμα μὲ τὴν συνείδησιν ἡσυχον ὅτι ἐτελείωσε τὸν δρόμον του,

μὲ τὴν ἐλπίδα τὴν παρήγορον ὅτι τὸν περιέμενε τοῦ Θεοῦ τὸ ἔλεος καὶ τῆς δικαιοσύνης ὁ στέφανος.

ΕΚΛΟΓΗ

Ἐκ πολλῶν βίων ἐκείνων τῶν ἁγίων, ὅπου ὁμοῦ συνηγωνίσθησαν μὲ τὸν ἐν ἁγίοις Μιχαὴλ ἀρχιεπίσκοπον Συννάδων τὸν ὁμολογητὴν, μεταφρασθεῖσα εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν παρὰ τοῦ λογιωτάτου διδασκάλου καὶ πνευματικοῦ κυρ Γερμανοῦ, αἰτήσῃ τοῦ πνευματικοῦ κυρ Ματθαίου ἐν ἔτει σωτηρίῳ αφνδ' (1554)

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ ἐκείνους ὅπου ζῶσι τὴν κατὰ θεὸν ζωὴν, καὶ μετέρχονται τὸν παρόντα βίον, καὶ σπουδάζουν νὰ εὐαρεστήσουν τὸν Θεόν, μὲ πολλῶν λογίων τρόπους ἐφάνερωσαν τὴν ἀρετὴν ὅπου κατώρθωσαν, καὶ ἐφάνησαν εἰς τοὺς πολλοὺς ἀγαπητοὶ καὶ ζηλευμένοι· καὶ οἱ μὲν ἀπὸ αὐτοῦ μὲ ἄσκησιν καὶ μὲ ἐγκράτειαν ἐκαθάρισαν τὸν ἑαυτὸν τους, καὶ ἐχρημάτισαν σκευὴ καὶ κατοικητήρια τοῦ παναγίου Πνεύματος· οἱ δὲ μὲ τὸ νὰ ἀκούσουν τὰ λόγια τοῦ Κυρίου καὶ ἔχοντες καὶ τὴν ἐλεημοσύνην, ἀπέκτησαν τὴν ἀνταμοιβὴν ἀπὸ τῶν Δεσπότην Χριστόν, καθὼς ὁ ἴδιος τὸ ἔταξεν εἰς ὄλους. Καὶ ἄλλοι πάλιν μὲ τὸ νὰ μιμηθοῦν τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ καὶ Δεσπότου ἡμῶν, ὁμολόγησαν τὸ ὄνομά του ἔμπροσθεν εἰς βασιλεῖς καὶ τυράννους, καὶ ἔχυσαν τὸ αἷμα των διὰ τὴν ἀγάπην του, καὶ ἀπῆλυσαν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ὑπομένοντες μὲ ἄκραν ὑπομονήν, μέσα εἰς σκοτεινάς καὶ ζοφεράς φυλακάς, καὶ ἐξορίας καὶ ταλαιπωρίας, μυριῶν κωλώσεων καὶ τιμωρίας καὶ

φοβερισμοὺς καὶ πληγὰς, ἀπὸ τοὺς ἀσπλάγγνους ἐκείνους αἰρετικούς βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, καὶ ταῦτα πάντα καὶ ἄλλα μυρία δεῖνὰ ὑπέμειναν, καὶ ἐκκληρονόμησαν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, ἐξουσίας λέγω καὶ αὐθεντίας καὶ πανηγύρεις καὶ πραγματείας καὶ ὅσα ἄλλα εἶναι ὅπου παρακινοῦν τὸν ἄνθρωπον, νὰ ἐλπίζῃ καὶ νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὸν πλάνον τοῦτον κόσμον, οἱ τοιοῦτοι γνωστικοὶ καὶ φρόνιμοι ἄνθρωποι παντελῶς εἰς τὸν νοῦν τους δὲν τὰ ἔβαλαν, ἀλλὰ μάλιστα τὰ κατεφρόνησαν, καὶ οὐδὲ τὰ ἐχρηιάζοντο παντελῶς.

Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς φρονίμους ἦτο καὶ οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν καὶ ὁμολογητὴς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀγγέλων ὁμοδίαιτος καὶ ὁμώνυμος ἀρχιερεὺς ἅγιος Μιχαὴλ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὅσα εἶπομεν ἀπὸ μὲν τὰ πρῶτα ὅπου ἔχουν κόπον νὰ τὰ ἀποκτήσῃ τινὰς καὶ ἔμπροσ εἰς τὸν Θεὸν εἶνε ἀρεστὰ καὶ τιμημένα καὶ δὲν εἶνε κανένα ὅπου νὰ μὴ μετείχεν, ἀλλὰ μάλιστα ὅλα τὰ ἀπέκτησε

καὶ τὰ εἶχεν, ὅλα τὰ ἔπαθεν, ὅλα τὰ ἐπέρασε, καὶ ἔχων τὰ σίγματα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ αὐτὰ ἔκαυχάτο χαίρων καθὼς λέγει καὶ ὁ ἅγιος ἀπόστολος Παῦλος· ἀλλὰ ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου εἶνε βδελυκτὰ καὶ τὰ ἀποστρέφεται ὁ Θεὸς δὲν μετεῖχε κανένα, ἀλλὰ ὅλα τὰ ἐμίσει καὶ τὰ ἀπεστρέφεται, ἐπειδὴ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς του ἦ, καθὼς τὸ λέγει καὶ ὁ κοινὸς λόγος, καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ παιδικὰ σπάργανα ἐφύλαξε τὸ κατ' εἰκόνα θεοῦ καθαρὸν καὶ ἀρρόπωτον καὶ ἔγινε σκεῦος καὶ κατοικητήριον τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ὁποῦ τοὺς βίον, τὴν ζωὴν καὶ τὴν διαγωγὴν βούλομαι νὰ διηγῶ θῶ σήμερον καὶ νὰ γράψω τὰ ἀρετὰς του καὶ παλαίσματά του, τοὺς κατὰ θεὸν ἰδρωτάς καὶ κόπους ὅπου ὑπέμεινε διὰ τὰς ἀγίας εἰκόνας Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ, ἡμῶν· καὶ λέγων μέλλω νὰ εὐφράνω τὴν ψυχὴν σας μὲ θεϊκὴν εὐφροσύνην, καὶ νὰ γεμίσω τὰς καρδίας τῶν ἀκουόντων ἀπὸ χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν πνευματικὴν.

Οὗτος λοιπὸν ὁ κατ' ἀλήθειαν ἀγγελώνυμος Μιχαὴλ ἦτο ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς τὰ μέρη· ἡ πατρὶς ὅπου τὸν ἐγέννησε, τὸν ἀνέθρεψε καὶ ὕστερον τὸν ἀπέκτησε ποιμένα καὶ διδάσκαλόν τῆς, ἦτο ἡ λαμπρὰ καὶ μεγάλη καὶ περιφημὸς μητροπόλις τὰ Σύνναδα. Ἡ γυνὴ του ἦτο πλουσία καὶ περιφημὸς, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὴν διαγωγὴν τοῦ ἁγίου καὶ καθὼς φανερῶνουν αὐτὰ τὰ πράγματα.

Εὐθύς λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς γεννήσεώς του ἔδειξε ποταπὸς μέλλει νὰ κατασταθῇ εἰς τὸ ὕστερον, ἐπειδὴ μόλις ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ σπάρ-

γανα καὶ ἀπεγαλακτίσθη, καὶ εἰσέβη εἰς τὰ γράμματα ἀπὸ πρώτης ἡλικίας του, καταπολλὰ ἐμίσει καὶ ἀπεστρέφεται τὰ παιδικὰ καμώματα, καὶ ὅσα παιγνίδια παιδικὰ, πηδήματα καὶ χορεύματα καὶ ὅσα ἄλλα παρὰ ξένα ὅπου κάμνουν τὰ παιδιά, αὐτὸς τὰ ἀπέφευγεν· ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπεν εἰς κανένα ὄφελος, ἀλλὰ ὅταν ἐπήγαινε εἰς τὸ σχολεῖον ἐκαθέζετο σεμνὰ καὶ σωφρονισμένα προσέχων τὸ μάθημά του. Καὶ ὅταν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἐπήγαινε εἰς τὸ σπῆτι τῶν γονέων του μὲ ταπεινὸν καὶ εὐτακτὸν σχῆμα, καὶ ὅσους εὕρισκεν εἰς τὸν δρόμον τοὺς ἐχαιρέτα καὶ τοὺς ὑπεδέχετο μὲ περίχαρα καὶ γλυκὰ λόγια, εἰς τόσον ὅπου τὸν ἔβλεπον καὶ ἐθαύμαζαν διὰ τὴν φρονιμάδα τὴν τακτικὴν καὶ τὴν προκοπὴν τῆς παιδεύσεώς του, καὶ μανθάνων τὰ συνειθισμένα μαθήματα ὅπου μανθάνουν τὰ παιδιά εἰς τοὺς κοινούς διδασκάλους, εἰσέβη καὶ εἰς τὰ μαθήματα τῆς ἐπιστήμης γραμματικὰ, λέγω, καὶ ποιητικὰ, καὶ ὅσα εἶναι τῶν μαθημάτων, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ὡσὰν ὅπου ἔτυχε φύσεως ἐπιτηδείας ἐπέρασεν ὅλην τὴν μάθησιν τῆς γραφῆς ἐν εὐκολίᾳ εἰς τρόπον ὥστε ὅλοι ἐθαύμαζον ὅσοι τὸν ἔβλεπον, καὶ ὅσοι τὸν ἤκουον εἰς τὴν σοφίαν καὶ μάθησιν, ὅπου εἶχεν, ὅλοι τὸν ἠγάπων, ὅλοι ἐπεθύμουν νὰ τὸν συνοδεύσουν καὶ νὰ συνομιλήσουν μὲ αὐτόν, ὅλοι ὠρέγοντο νὰ ἀκούουν τὰ φρόνιμα καὶ τὰ τακτικά του λόγια· ὅτι καθ' ἐκάστην ἡμέραν, οἱ πρῶτοι καὶ οἱ αὐθένται καὶ οἱ ἄρχοντες τῆς πολιτείας τῆς πατρίδος του τῶν Συννάδων, τὸν

προσεκάλουν καὶ ἐπήγαινε καὶ συνωμίλει μετ' αὐτοῦ· καὶ ἔλυε μεγάλας ὑποθέσεις καὶ ἀπορίας δυσνοήτους ὅπου τὸν ἠρώτων, καὶ αὐτὸς τοὺς ἔδιδε τὴν ἀπόκρισιν μὲ μίαν εὐκολίαν ὅπου ὅλοι ἐθαύμαζον καὶ ἔλεγον οἱ περισσότεροι ὅτι δὲν τὰς εὕρισκει μόνος του καὶ τὰς διαλύει ἀλλὰ ἀπὸ ἄλλα μέρη τὰς ἔχει μαθημένας καὶ τὰς λέγει· λοιπὸν εἰς τέτοιον τρόπον εὕρισκομένων τῶν πραγμάτων ἐπεθύμει ὁ ἅγιος ἀκόμη καὶ μεγαλητέραν μάθησιν καὶ σοφίαν, τὴν ὁποῖαν πολλοὶ ἐποίησαν καὶ ἐζήτησαν νὰ τὴν ἀποκτήσουν, τὴν μοναδικὴν, λέγω πολιτείαν καὶ διαγωγὴν, ἡ ὁποία εἶναι νὰ φύγη κανεὶς τοῦ κόσμου τούτου τὴν δόξαν καὶ νὰ ἐνωθῇ μὲ τὸν θεόν. Λοιπὸν μισεύοντας ἀπὸ τὴν πατρίδα του ἐπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ εὕρισκει τὸν ὀσιώτατον καὶ ἀγιώτατον Θεοφύλακτον, ὁ ὁποῖος ἄφησε καθόλου πᾶσαν δόξαν καὶ φαντασίαν καὶ ἐπεμελεῖτο τὴν ἀρετὴν, ἡ ὁποία ὅσοι τὴν μετέρχονται τοὺς κάμνει νὰ εἶναι μαζῇ μὲ τὸν θεόν, καὶ χαρίζει ἀνταπόδοσιν εἰς τὰς ἀγωνιστὰς τὰ στέφανα τῆς ἀνταμοιβῆς· Ὁ Θεοφύλακτος ἦτο τότε ὑπῆρέτης τοῦ ἀγιωτάτου Πατριάρχου Ταρασίου ὁ ὁποῖος ἦτο τὸ θεμέλιον καὶ στήριγμα τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ τὸ καύχημα ἐκεῖνων ὅπου μετέρχονται τὴν πρὸς θεὸν ἀρετὴν. Ὁ Ταρᾶσιος Πατριάρχης ἦτο ἀξιὸς μεγάλης τιμῆς καὶ βασιλικῆς ἀξιωματικῆς ἐπειδὴ ἦτο ἄρχων Γραμματικὸς τῆς βασιλείας καὶ ἔγραφε τὰ μυστικὰ καὶ ἀπόκρυφα μυστήρια τοῦ βασιλέως. Καὶ φεύγων

τὴν βασιλικὴν καὶ πρόσκαιρον τιμὴν ἔγινε μοναχὸς ἀκτῆμων ῥακενδύτης ἐνάρετος καὶ δόκιμος εἰς τὴν ἀρετὴν. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀρετὴ ὅπου ἐκαταπάσθη, τὸν ἀνέβασεν εἰς ὑψηλοτέραν τιμὴν καὶ δόξαν. Ἐπειδὴ δὲν πρέπει νὰ εἶναι ὁ λύχνος κερυμμένος εἰς τόπον ἀφεγγῆ καὶ σκοτεινόν, ἀλλὰ νὰ εἶναι εἰς τὴν λυχνίαν, καθὼς λέγει ὁ Κύριος ἡμῶν, διὰ νὰ λάμπη καὶ νὰ φωτίζη ὅλους ὅσοι εἶναι εἰς τὸν οἶκον τοῦ θεοῦ, εἰς τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ. Μαζὺ λοιπὸν κατόκησαν καὶ διῆγον ὁ Θεοφύλακτος καὶ ὁ Μιχαὴλ μὲ ἄκραν ἀγάπην, καὶ ἦτο νὰ ἰδῆ κανεὶς εἰς αὐτοὺς τοὺς δύο ἐκεῖνο ὅπου λέγει ἡ παροιμία ἢ μᾶλλον νὰ εἴπωμεν ἐκεῖνο ὅπου λέγει ὁ προφήτης· «ἰδοὺ δὴ τί καλὸν ἢ τί τερονόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἐπὶ τὸ αὐτό», ὁ Μιχαὴλ καὶ ὁ Θεοφύλακτος, δύο στύλοι οὐρανοκόλλητοι, δύο φωστῆρες ἐν τῷ κόσμῳ λάμποντες, καὶ μὲ τὴν καθαρότητα τῶν ὀρθῶν των δογμάτων καταλαμπρύνοντες ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἄλλοι δύο τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολοι. Δὲν ἐπέρασε πολὺ καιρὸς, καὶ ὅταν ἄφησε τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ὁ Πατριάρχης Παῦλος ὁ Κύπριος, τότε ἡ εὐσεβειότης καὶ ἀγιωτάτης Βισιλίτσης Εἰρήνης, ὁμοῦ μὲ ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους ἀρχιερεῖς, καὶ τοὺς εὐσεβεῖς ἄρχοντας, ἔφεραν ἀπὸ τὸ μοναστήριόν του, τὸν ἅγιον Ταρᾶσιον, καὶ τὸν ἔκαμαν νόμιμον ἀρχιερέα καὶ Πατριάρχην. Ὅλον τὸ πλῆθος τῆς πόλεως, ὁμοφώνως μικροὶ καὶ μεγάλοι, συνεφώνησαν εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἁγίου Ταρασίου. Διότι

βέβαια ἡ ἀρετὴ δύναται νὰ φανερω-
νεται εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον. Τότε
λοιπὸν ὁ Πατριάρχης ἅγιος Ταρά-
σιος ἔκραξε τὸ ἀγιώτατον ζευγος,
τὸν ὁσιώτατον Θεοφύλακτον, καὶ
τὸν ἔλλογιμώτατον Μιχαήλ, καὶ
τοὺς ἐρωτᾷ κατὰ Θεόν, βέβαια, τί
σκοπὸν τάχα ἔχουν, καὶ τί εἶδους βί-
ον προαιροῦνται νὰ διάγωσι. Καὶ
αὐτοὶ ἀπεκρίθησαν ὅτι ἐξ ὧν
προαιροῦνται, τὴν μοναχικὴν πολι-
τείαν διότι αὕτη δίδει μεγάλην ὠφέ-
λειαν εἰς ἐκείνον ὅστις τὴν μετέρχε-
ται. Καὶ ὅταν ὁ Πατριάρχης ἤκουσε
τὴν γνώμην των καὶ τὸν σκοπὸν των,
τοὺς ἔβαλε μέσα εἰς τὸ μοναστήρι-
όν του νὰ ἐργάζωνται τὴν κατὰ
Θεὸν πολιτείαν, τὴν ὁποίαν ἠγάπων
καὶ ἐπεθύμουν, ἀπὸ πολλὸν καιρὸν.
Τὸ μοναστήριον τοῦτο τὸ ἔκτισε μὲ
ιδικά του ἔξοδα ὁ ἅγιος Ταράσιος
εἰς τὸ στενὸν τὸ ὁποῖον ἐξέρχεται
εἰς τὴν Μαύρην Θάλασσαν, εἰς τὸ
φανάρι τῆς Ρωμυλίας. Ἐκεῖ λοιπὸν
μετέβησαν οἱ δύο οὗτοι. Καὶ εὐρί-
σκοντες τότε καιρὸν ἐπιτήδειον καὶ
τόπον ἀρμόδιον διὰ τὴν ἡσυχίαν
των, ἐσυνερίζοντο ὁ εἰς μὲ τὸν ἄλ-
λον, εἰς τοὺς κόπους τῆς ἀρετῆς,
προκόπτοντες καὶ πηγαίνοντες ἀπὸ
ἀρετῆς εἰς ἀρετὴν, χωρὶς καμμίαν
ἐπιστροφὴν καὶ ἀμέλειαν, ἀλλὰ μὲ
προθυμίαν φυλάττοντες ὅλα τὰ δι-
καιώματα τοῦ Κυρίου καὶ τὰς ἐν-
τολάς αὐτοῦ νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας,
καὶ τὸσον σκληρῶς ἔζων, ὥστε μίαν
φορὰν τὸ ἡμερονύκτιον ἔτρωγον ὀ-
λίγον ξηρὸν ἄρτον καὶ ὀλίγον ὕδωρ
μόνον, διὰ νὰ μὴ χορταίνουσι καὶ
μάλιστα τὸ βράδυ ὅταν ἔδυνεν ὁ ἡ-
λιος. Μὲ τοιαύτην σκληραγωγίαν ἐ-
βασάνιζον τὸν ἑαυτῶν, μὲ πετ-

ναν, μὲ δίψαν, μὲ ὀλονύκτιον στάσιν,
καὶ μὲ κάθε τρόπον ἀσκήσεως, καὶ
μὲ τὴν σπουδὴν καὶ μελέτην τῶν
θειῶν Γραφῶν. Ἀρματωμένοι μὲ
τὰ ἄρματα τῆς νηστείας, ἠγωνίζον-
το νὰ νικήσουν τὸν πόλεμον τῆς
σαρκὸς ὅστις ἔρχεται καὶ ἐπαναβαί-
νει ἀπροσδόκητος. Ἀκόμη καὶ μὲ
ἄλλας ἀρετὰς ἦσαν στολισμένοι καὶ
κατακεκοσμημένοι, μὲ ταπεινοφρο-
σύνην μὲ ἰλαρότητα. Μὲ αὐτὰς τὰς
ἀρετὰς ζῶντες καὶ λάμποντες ἀνά-
μεσα εἰς αὐτὰς μεγάλοι καὶ θαυμα-
στοὶ ἠκούοντο, καὶ τὰ κατορθώμα-
τά των ἐκηρύττοντο εἰς ὅλον τὸν κό-
σμον, καθὼς καὶ πόσον ἐνάρετοι ἦ-
σαν καὶ ἐφαίνοντο. Προϊόντος τοῦ
λόγου θέλουσι φανερωθῆ τὰ κατορ-
θώματά των. Ἐνα καιρὸν ἐθέρι-
ζαν, καὶ ἀπὸ τὸν κόπον καὶ ἀπὸ τὸν
καυστικὸν ἥλιον, ὅπως συμβαίνει
μὲ τοὺς κοπιάζοντας ἐδίψησαν πολὺ
καὶ πηγαίνοντες εἰς τὸ ἀγγεῖον ὅ-
που εἶχον φυλαγμένον ἀπὸ τὸσον
καιρὸν τὸ ὕδωρ τὸ ὁποῖον εὐρέθη
κρύο καὶ κατάψυχρον ὡσὰν ἀπὸ
μίαν βρύσιν δροσερὰν. Τότε αὐτοὶ
λαμβάνοντες τὴν κανέλλαν ὅπου ἦ-
τον περιστροφος, χάλκινος, ἀντὶ νὰ
πίουν, ἀφῆκαν τὸ ὕδωρ καὶ ἐχύνε-
το ματαίως καταγῆς καὶ δὲν ἠθέ-
λησαν νὰ τὸ γευθοῦν παντελῶς, δι-
ότι ὑπεσχέθησαν νὰ φυλάττουν καὶ
νὰ ἔχουν τὴν ἐγκράτειαν παρὰ νὰ
νικηθοῦν ἀπὸ τὴν δίψαν, καὶ νὰ φα-
νοῦν ὅτι ἔκαμαν τὸ θέλημα τῆς σαρ-
κός. Μαθὼν λοιπὸν ὁ μέγας καὶ ἅ-
γιος Πατριάρχης Ταράσιος τὴν τό-
σσην ἐγκράτειαν καὶ τὴν κατὰ Θεὸν
προκοπὴν καὶ ἄσκησιν αὐτῶν τῶν
δύο, τοὺς ἐπῆρε ἀπὸ τὸ μοναστήριον
καὶ τοὺς ἔφερεν εἰς τὴν μεγάλην ἐκ-

κλησίαν, καὶ τοὺς ἔκαμε καὶ τοὺς
δύο σκευοφύλακας.

Καὶ ἐκεῖ ὁμοῦ ἐσπούδαζον νὰ δεί-
ξουν τὴν ἀρετὴν πλέον λαμπροτέ-
ραν. Καὶ ὅσον αὐτοὶ ἠγωνίζοντο νὰ
κρύβωνται, τόσον φανεροὶ ἐγίνοντο
εἰς ὅλους ὅτι καὶ μόνον ἀπὸ τὴν
θεωρίαν των ἐγνωρίζετο ἡ καθαρό-
της τῆς ψυχῆς αὐτῶν, καὶ ἡ λαμ-
πρότης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπου
κατῴκει εἰς αὐτούς. Ἐπειδὴ προώ-
δευον καὶ ἠῤῥξανον εἰς τὴν ἀρετὴν
καὶ οἱ δύο, ὁ μέγας Πατριάρχης
Ταράσιος τοὺς ἐβίαζε νὰ τοὺς ἀνε-
βάσῃ εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης,
ἀλλ' οὗτοι οὐδόπως ἐδέχοντο. Ἐν
τούτοις μετὰ βίας τοὺς κατέπεισε
καὶ τοὺς ἐχειροτόνησεν ἱερεῖς καὶ
λειτουργοὺς τοῦ Ὑψίστου. Καὶ ἔ-
πειτα εἰς ὀλίγον καιρὸν τοὺς ἀνέβα-
σε καὶ εἰς τὸ μέγα ἀξίωμα τῆς Ἀρ-
χιερωσύνης, ὅχι κατόπιν παρακλή-
σεως αὐτῶν ἢ ἄλλων προσώπων, ἢ
μὲ δόσιν ἀργυρίων, (μὴ γένοιτο,
καθὼς ἐπεκράτει συνήθεια καθ' ἣν
ἢ δόσις ἀργυρίων συνεπάγετο τὴν
ἀρετὴν καὶ ἡ κακία ἐνίκα τὴν εὐσε-
βειαν, καὶ ἐδείκνυε τοὺς πολλοὺς ὅχι
ποιμένας καὶ ἀρχιερεῖς τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος, ἀλλὰ λύκους ἀγρίους
ἐνδεδυμένους δέρματα προβάτων,
καὶ μάλιστα μὲ τὸ νὰ εἶναι μισθω-
τοί, ἢ διότι ἐγιναν μὲ πληρωμὴν,
καὶ ὅχι κατὰ Θεὸν ποιμένες, ὅπου
διὰ νὰ διασποῦν καὶ νὰ καταξασχί-
ζουν τὸ ποίμνιον), δὲν ἐγιναν αὐτοὶ
οἱ δύο ἀρχιερεῖς μὲ αὐτὰ τὰ ὁποῖα
εἶπαμεν, ἀλλὰ μὲ ψῆφον καὶ μὲ δο-
κιμασίας τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῆς ὁ-
ποίας ἡ ἔλλαμψις εἰς ἐκείνους κα-
τοικεῖ, ὅπου εἶναι ἄξιοι τῆς τοιαύ-
της ὑπηρεσίας. Καὶ ὁ μὲν θεῖος Θεο-

φύλακτος ἐχειροτονήθη Ἀρχιερεὺς
τῆς Νικομηδείας, ὁ δὲ ἱερός καὶ
θαυμαστός Μιχαήλ, ἐχειροτονήθη
ἀρχιερεὺς τῶν Συννάδων τῆς Μητρο-
πόλεως εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη
καὶ ἀνετράφη, καὶ τότε λοιπὸν ἦτο
νὰ ἴδῃ κανεῖς Ἀρχιερεῖς τοῦ Θεοῦ
ἀληθινόν, ἐνδεδυμένον δικαιοσύνην
καὶ κεκοσμημένον ὄσιον, μὲ ἀγαλλία-
σιν πνευματικὴν καὶ ἀκολουθοῦντα
τὰ ἴχνη τοῦ διδασκάλου του, καὶ μὲ
ἔργα καὶ μὲ λόγια, καὶ νὰ ὀρθοτομῇ
καὶ νὰ προκόπῃ τὸν λόγον τῆς ἀλη-
θείας ὀρθῶς καὶ ἀπταιστως, καὶ νὰ
φυλάττῃ τὴν πίστιν ἀπαρασάλευτον,
καὶ ἄσειστον, μὲ τὸ νὰ φανῇ ὄσιος,
ἄκακος, πρῶτος, μακρόθυμος, φιλάν-
θρωπος, ἀόργητος, καὶ τὸ τιμιώτε-
ρον ἀπὸ ὅλα καὶ σεβασμιώτερον ἐ-
λεήμων, συμπαθὴς καὶ φιλόπτωχος.
Τοῦτο μαρτυροῦν αὐτὰ τὰ ἴδια ἔρ-
γα του, ἐπειδὴ μὲ τὸ νὰ κτίσῃ πολ-
λὰς καὶ διαφόρους ἀγίας ἐκκλησί-
ας καὶ μοναστήρια, καὶ ἄλλα οἰκο-
δομήματα διὰ σωτηρίαν καὶ περι-
ποίησιν ξένων καὶ ὀρφανῶν, ἐγι-
νε βοηθὸς χηρῶν, ἐπίσκεψις καὶ
πλουτισμὸς πτωχῶν καὶ πενήτων,
καὶ δόσις χρειαζομένων. Καὶ ἔ-
πειδὴ τὰ τοιαῦτα ἐγίνοντο καθ' ἐ-
κάστην ἡμέραν εὐσεβῶς καὶ θεοφι-
λῶς, δὲν ἠδύνατο ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀλη-
θείας καὶ πολέμιος τοῦ ἀνθρωπίνου
γένους νὰ ὑποφέρῃ, βλέπων τὰ τοι-
αῦτα καλὰ ἔργα νὰ αὐξάνουν. Διὰ
τοῦτο πάντοτε ἐπολέμει νὰ ἀνακί-
πη καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ τοιαῦτα
καλὰ ἔργα τοῦ Ἁγίου, καὶ τὴν
κατὰ Θεὸν ὑψηλὴν του ἐργασίαν.
Ἄλλ' ὁμοῦ ὁ ἅγιος μὲ τὰς εὐχὰς
του, μὲ τὰς ἀγρυπνίας του, καὶ μὲ
τὰς δεήσεις ἐνίκα τὸν ἐχθρὸν του

καὶ τὸν ἀπεδίωκεν. Ἦλθεν ὁμοῦς καιρὸς καὶ ὡς ἄνθρωπος ὅπου ἦτο ὁ Πατριάρχης ἅγιος Ταράσιος ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

Ἐπειτα ἔγινε Πατριάρχης ὁ ἅγιος Νικηφόρος, ὁ ὁποῖος ὡς ἅγιος καὶ ζηλωτῆς τῆς πίστεως ὅπου ἦτο, καλῶς καὶ θεοφιλῶς ἐκυβέρνησα τὴν ἁγίαν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, καὶ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ ἐποίμαινε καὶ ἐδίδασκε μὲ ὀρθοδοξίαν καὶ εὐσέβειαν. Τότε ἦτο βασίλισσα ἡ εὐλογημένη ἐκείνη Εἰρήνη. Ἐπειτα ἔγινε βασιλεὺς ὁ ἀπὸ γενικοῦ Νικηφόρος, ὁ ὁποῖος πολλῶν μὲ τοὺς βουλγάρους εἰς τὸν πέμπτον χρόνον τῆς βασιλείας του ἐνίκηθη καὶ ἐφρονεύθη, καὶ εὐθὺς ἔγινε βασιλεὺς ὁ υἱὸς του Σταυράκιος· μετὰ δὲ πέντε μῆνας ἀπέθανε καὶ αὐτός. Ἐπειτα ἔγινε βασιλεὺς ὁ γαληνότατος καὶ φιλόχριστος Μιχαήλ. Καὶ οὗτος πολλῶν μὲ τοὺς βουλγάρους, ἦτο μὲ τοὺς στρατιώτας εἰς τὴν Βουλγαρίαν. Τότε ἔκαμεν ἐπανάστασιν Λέων ὁ Ἀρμένιος, ὁ κάκιστος καὶ ἀπάνθρωπος, καὶ ἔγινε βασιλεὺς μὲ δόλον καὶ μὲ ἀπάτην. Καὶ τὸν μὲν καλὸν βασιλέα, τὸν εὐλογημένον Μιχαήλ τὸν ἔκαμε καλόγηρον μαζὶ μὲ τὰ τέκνα του, οὗτος δὲ ὁ Λέων ὁ τύραννος εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐφαίνετο ὅτι ἦτο εὐσεβῆς καὶ ὀρθόδοξος, ἔπειτα ἔδειξε τὴν μαρὰν του γνώμην καὶ σηκώνει πόλεμον ἀνυπόφορον ἐναντίον τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ προστάσει νὰ μὴ προσκυνῶνται αἱ ἅγιοι εἰκόνες.

Καὶ οὐ μόνον τοῦτο ἀλλὰ, ἀκόμη ὅπου εὗρισκετο εἰκόνημα ἢ εἰς τοῖχον ἢ εἰς σανίδι, νὰ τὸ σχίζουν καὶ νὰ τὸ καίουν καὶ νὰ τὸ χαλοῦν.

Καὶ μὲ τὸ νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ κακόν, καὶ νὰ δράμῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον αὐτὴ ἡ ἄθεος προσταγή, ὅλοι οἱ χριστιανοὶ εἶχαν μεγάλην πίκρυν καὶ λύπην, καὶ μὲ πικρὰ δάκρυα κλαίοντες ἔλεγαν: «καλύτερα ἦτο νὰ ἐπεθαίναμεν ὅλοι μας εἰς μίαν ἡμέραν παρὰ νὰ βλέπωμεν νὰ καταφρονῆται ἡ ἁγία εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ μας, τῆς Κυρίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων καὶ νὰ καταπατῶνται ἐμπρὸς εἰς τὰ ὄμματα μας καὶ νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ βοηθήσωμεν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ κακία αὐτοῦ τοῦ τυράννου καὶ ἀσεβοῦς βασιλέως Λέοντος ἐπερίσσειεν, ὁ θεῖος Πατριάρχης ἅγιος Νικηφόρος, ὅπως διόλου θεῖον ζήλω κινούμενος ἐσύναξε τοὺς Ἁγίους ἀρχιερεῖς, τοὺς πρωτίστους, Εὐθύμιον τῶν Σάρδεων, Αἰλιανὸν τὸν Κυζίκου, τὸν Θεσσαλονίκης Ἰωσήφ, τὸν Ἀμωρίου Εὐδόξιον, τὸν Νικομηδείας Θεοφύλακτον, καὶ τῶν Συννάδων Μιχαήλ. Καὶ πρῶτον μὲν τοὺς ἐρωτᾷ διὰ νὰ πάρῃ τὴν γνώμην των ὁ Πατριάρχης Νικηφόρος λέγων εἰς αὐτοὺς: ἔάν ὁ βασιλεὺς βουλευθῆ νὰ στήσῃ τὸ κακόν του θέλημα διὰ νὰ κατεβάσῃ τὰς ἁγίας εἰκόνας, καὶ ἡμεῖς ἐναντιωθῶμεν, καὶ αὐτὸς θυμωθῆ, τότε δύνασθε ἀδελφοὶ νὰ ὑποφέρητε τὸν θυμὸν του, καὶ ὅτι μᾶς ἀκολουθήσει διὰ τὴν εὐσέβειαν, καὶ διὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ διὰ τὰς ἁγίας εἰκόνας, νὰ σταθῶμεν ὅλοι μας μὲ μίαν γνώμην καὶ νὰ μὴ ἀφήσωμεν νὰ ἀτιμασθοῦν καὶ νὰ καταφρονηθοῦν αἱ ἅγιοι εἰκόνες: τότε ὅλοι μαζὶ μὲ μίαν γνώμην, καὶ μὲ ἕνα λόγον ἀπεκρίθησαν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τὴν ἀ-

γάπην τῶν ἁγίων εἰκόνων ἔτοιμοι εἴμεθα νὰ χύσωμεν καὶ τὸ αἷμά μας. Τότε λοιπὸν ὁ θεῖος Πατριάρχης ἅγιος Νικηφόρος τοὺς παίρνει καὶ τοὺς ὀκτὼ ἁγίους ἀρχιερεῖς καὶ ἄλλους τινὰς δούλους πατέρας καὶ πηγαινούν μὲ θάρρος εἰς τὸν βασιλέα καὶ τὸν παρακαλοῦν καὶ τὸν συμβουλεύουν μὲ διδασκαλίαν, μὲ νοθεσίας, μὲ ἀποδείξεις νὰ ἀφήσῃ ἐκείνην τὴν κακὴν αἵρεσιν, καὶ νὰ μὴ γυμνώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὰς ἁγίας εἰκόνας: ὁμοῦς ὁ βασιλεὺς δὲν κατεπίσθη παντελῶς. Τότε βλέποντες οἱ ἅγιοι ὅτι ὁ βασιλεὺς δὲν καταπίθεται παντελῶς εἰς τὰς συμβουλὰς καὶ λόγους ἀλλὰ ἤθελε νὰ στήσῃ καὶ νὰ βεβαιώσῃ τὴν μαρὰν του αἵρεσιν, κατὰ πολλὰ ἐλυπήθησαν καὶ ἔκλαυσαν. Ὁ θεῖος Πατριάρχης ἅγιος Νικηφόρος στέλλει τὸν Συννάδων ἅγιον Μιχαήλ εἰς τὴν Ῥώμην, εἰς τὸν Πάπαν Ἀδριανὸν νὰ τοῦ εἰπῆ ὅσα συνέβησαν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, ἐπειδὴ ὁ ἅγιος Μιχαήλ ἦτο κατὰ πολλὰ προκομμένος καὶ λόγιος, καὶ εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις ἐπιτήδειος. Ἐπῆγε λοιπὸν ὁ ἅγιος Μιχαήλ εἰς τὴν Ῥώμην ὅπου κατόπιν ὑποδείξεώς του ὁ Πάπας Ἀδριανὸς ἔκαμε Σύνοδον καὶ ἀνεθεμάτισε τὸν βασιλέα Λέοντα.

Ὁ Μιχαήλ ἔλαβεν ἐπιστολάς, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ Πατριάρχης ἅγιος Νικηφόρος μαζὶ μὲ τοὺς ἁγίους ἀρχιερεῖς ἐσυνάχθησαν καὶ πάλιν καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν βασιλέα Λέοντα καὶ τὸν παρεκάλουν καὶ τὸν συνεβούλευον νὰ ἀφήσῃ τὴν κακὴν ταύ-

τὴν αἵρεσιν, ὁμοῦς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν μεταπέισουν, διότι οὗτος περισσότερο ἐλέμενε καὶ τοὺς ἐφιλονίκει, καὶ ὡς ἄνθηρον ἐθυμώνετο. Τότε ὁ ἅγιος ἀρχιερεὺς Μιχαήλ ἐστάθη μὲ θάρρος καὶ λέγει εἰς τὸν τύραννον: «ἔπρεπεν, ὦ βασιλεῦ, νὰ ἀκούσῃς τὰς νοθεσίας καὶ τὰς δεήσεις τῶν ἁγίων ἀνδρῶν, καὶ νὰ μὴ στέκεσαι εἰς ταύτην τὴν κακὴν καὶ ὀλεθρίαν γνώμην ὅπου μέλλει νὰ σὲ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ νὰ σοῦ δώσῃ τιμωρίαν καὶ κώλασιν αἰώνιον. Ἐπειδὴ λέγουν αἱ θεῖαι Γραφαί, ὁμοῦς δίδασκει καὶ ὁ μέγας ἅγιος Βασίλειος, ὅτι ἡ τιμὴ τῆς εἰκόνης ἐπὶ τὸ πρότυπον διαβαίνει. Καὶ ἔάν κανεὶς τολμήσῃ καὶ ὑβρίσῃ τὴν Βασιλείαν σου δὲν τὸν καταδικάζεις τάχα μὲ μεγάλας τιμωρίας; καὶ ἔάν ἐσένα σοῦ κακοφαίνεται ὅπου εἶσαι γήινος καὶ πρόσκαιρος βασιλεὺς, ὅπου σήμερον εἶσαι καὶ αὔριον ἀποθνήσκεις, πόσον περισσότερο κακὸν καὶ τιμωρίαν μέλλει νὰ πάθῃ ὁποῖος τολμήσῃ νὰ καταπατήσῃ καὶ νὰ ὑβρίσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ οὐρανοῦ Βασιλέως καὶ ποιητοῦ τοῦ σύμπαντος κόσμου; Πρόσχε, ὦ Βασιλεῦ, ἐπειδὴ ἀφοβα καταφρονεῖς τὴν ἀπειρὸν μακροθυμίαν τοῦ θεοῦ νὰ μὴ σοῦ ἔλθῃ κακὸν ὅπου δὲν ἐλπίζεις, καὶ τότε δὲν θέλεις εὐρη βοηθόν τινα. Ἐγὼ τὴν ἁγίαν καὶ σεβασμίαν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου καὶ τῆς ἀχράντου αὐτοῦ Μητρὸς, καὶ τῶν ἁγίων πάντων σέβομαι καὶ προσκυνῶ καὶ τιμῶ καὶ ἀσπάζομαι κλίνων καὶ κύπτων τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ γόνατα, δίδω τὴν πρέπουσαν τιμὴν, τὸ δὲ ἄθεον καὶ παράνομον καὶ δυσσεβῆς

δόγμα σου και πρόσιαγά σου καταπτύω και ουδὲ εἰς τὸν νοῦν μου βάνω· και ὅσοι τὸ καταδέχονται τοῦτο, ἄς εἶναι ὑπόδικοι τῷ ἀναθέματι». Και ὁ μὲν ἅγιος Μιχαὴλ ταῦτα εἶπε, μὴ φοβηθεῖς τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν τοῦ τυράννου μήτε δειλιάσας τὰς τιμωρίας και τοὺς φοβερισμοὺς του, ἢ νὰ τοὺς βάλλῃ εἰς τὸν νοῦν του παντελῶς. Ὁ δὲ ἄσεβῆς τυράννος, ἀκούσας ταῦτα ἀπὸ τὸν ἅγιον, κατὰ πολλὰ τοῦ ἐκακοφάνη και ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν και αἰσχύνῃν του τόσον ἐθυμώθη, ὥστε ἐσκοτίσθη και δὲν ἔβλεπεν εἰς πολλὴν ὥραν τοὺς ἀνθρώπους. οἱ ὅποιοι ἦσαν ἐκεῖ παρόντες και ἤλλαξεν ἡ ὄψις τοῦ προσώπου του. Και ἀφοῦ συνῆλθεν, εὐθύς ἐπρόσταξε και ἐξώρισαν ὅλους τοὺς ἁγίους εἰς μακρυνοὺς τόπους, και μακρὰν ἐξέχωρα τὸν ἕναν ἀπὸ τὸν ἄλλον, ὅπου νὰ μὴ γινώσκῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον πὸν εὐρίσκεται· και τοῦτο ὁ μισρὸς τὸ ἐσυλλογίσθη διὰ νὰ μὴ ἐνώνωνται οἱ ἅγιοι και συνομιλοῦν και λέγουν και γράφουν ἐναντίον τῆς ἀπανθρώπου γνώμης του, και τῆς κακομηχάνου αἰρέσεως του, και ἐλέγχουν αὐτὸν τὸν ἀλιτήριον. Τὸν μὲν ἀγιώτατον λοιπὸν Πατριάρχῃν Νικηφόρον ἔστειλε, και τὸν ἐπῆρεν ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἦτο παραμερισμένος και ἡσύχαζεν ἀποφεύγων τὰ σκάνδαλα και τὴν ταραχὴν τῆς κακοπιστίας τοῦ τυράννου, και τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν νῆσον Θάσον, νὰ μὴ ἔχη καμμίαν ἄνεσιν παραμικρὰν νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἦτο περιορισμένος. Τὸν δὲ ἅγιον Θεοφύλακτον ἐξώρισεν εἰς ἕνα κάστρον τῆς Ἀνατολῆς

λεγόμενον Σιρόβιλον. Τὸν δὲ ἅγιον Μιχαὴλ ἐξώρισεν εἰς ἄλλο κάστρον τῆς Ἀνατολῆς Εὐδοκιάδα λεγόμενον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἔρημον σήμερον και ἀκατοίκητον, ἐπειδὴ ἐπλησίαζεν εἰς τοὺς Ἰσαύρους, οἱ, κουρσεύσαντες αὐτὸ πολλάκις, τὸ ἐρήμωσαν παντελῶς. Ἐκεῖ ὁ ἅγιος ἐπέραςε δέκα χρόνους και περισσότερον ὑπομένων με εὐχαρίστησιν πᾶσαν ταλαιπωρίαν, μετερχόμενος τὴν προτέραν διαγωγὴν τῆς ἀσκήσεως και τῆς ἐγκρατείας, δεόμενος τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν βασιλέα ὅστις τὸν ἐξώρισεν, ἐφαρμόζων τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ λέγοντος «εὐχεσθαι ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων». Τίς λόγος λοιπὸν ἢ ποία γλῶσσα ἀνθρωπίνη ἠθέλε δυνηθῆ νὰ εἴπῃ ἢ και νὰ γράψῃ τοὺς ἀγῶνας και τοὺς κόπους ὅπου ἔκαμεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν ἐξορίαν ἐκείνην, τὴν φροντίδα ὅπου εἶχε διὰ τὴν Ἐκκλησίαν και διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν, τὴν μέριμναν διὰ τοὺς πτωχοὺς, τὴν ἀγρυπνίαν, τὴν ὀλονύκτιον στάσιν ἐν ταῖς προσευχαῖς, τὴν φιλανθρωπίαν και τὴν συμπάθειαν τὴν ὁλοίαν εἶχεν εἰς τοὺς πτωχοὺς τὴν εὐσπλαγχνίαν, τὴν διδασκαλίαν, τὴν παρηγορίαν εἰς τοὺς στενοχωρημένους και τὸ περισσότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα, ὅπου πάντοτε ἐδίδασκε, τοὺς μὲν πιστοὺς νὰ στερεώῃ και νὰ τοὺς βεβλιώῃ εἰς τὴν πίστιν, τοὺς δὲ ἀπίστους νὰ τοὺς ἐπιστρέφῃ εἰς θεογνωσίαν, και νὰ φυτεύῃ εἰς τὴν καρδίαν των τὸν λόγον τῆς εὐσεβείας και ἐπιγνώσεως; Ἀκόμη και νὰ κάμνῃ πλήθος θαυμάτων, ἐπειδὴ ἰάτρειε με τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ πᾶσαν ἀσθενείαν, οὐ μόνον

τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ και τῶν ζώων. Ἐκεῖ λοιπὸν εἰς τὴν ἐξορίαν οἱ ἀνθρωποι τοῦ τόπου ἐκείνου ἦσαν βάρβαροι και ἀπαίδευτοι· ἡ θεωρία των μόνῃ ἦτο ἀνθρωπίνη, ἀλλὰ ἡ γνώμη των ἦτο ἀγριωτέρα ἀπὸ τὰ θηρία. Ἄλλὰ ὁ ἅγιος, με τὰ ταπεινὰ και γλυκά του λόγια, και με τὰς διδασκαλίας και παραινέσεις του, τοὺς ἀνέτρεψε και τοὺς ἔφερεν εἰς θεογνωσίαν. Ἄλλοτε μὲν με τὰς νουθεσίας, ἄλλοτε με τὰ θαύματα, τοὺς ἔκαμεν ὅλους και τὸν ἠύλαβοῦντο. Μίαν ἡμέραν ἕνας ἀνθρωπος ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τόπον, ἐπήγαγεν εἰς ἄλλον τόπον με τὸ ζῶν του φορτωμένον μολύβι, διὰ νὰ τὸ πωλήσῃ εἰς τὸ παζάρι. Εἰς τὸν δρόμον ἐξ ἐνεργείας τοῦ δαίμονος ἢ και ἀπὸ ἀπροσεξίαν, ἐσκόνταψε τὸ ζῶν και ἔσπασε τὸ ἕνα πόδι και ἐκεῖνος ὁ ἀνθρωπος ἐπέστρεψε λυπούμενος και ἀδημονῶν νὰ εὕρῃ ἄλλο ζῶν, ἵνα φέρῃ τὸ φορτίον ὀπίσω. Ὁ ἅγιος συναντήσας τὸν ἀνθρωπον τοῦ εἶπε: Τί ἔχεις, ἀνθρωπε, και ἀδημονεῖς τόσον; και ἐκεῖνος ἐγύρισε με λυπηρὸν βλέμμα και ἀναστενάζων λέγει. Μὴ με ἐρωτᾷς ἅγιε τοῦ Θεοῦ τὴν ὥραν ταύτην πῶς εἶμαι, διότι ἀπὸ τὴν πίκραν μου φίνεται ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ κρημνισθῶ. Και ὁ ἅγιος τοῦ λέγει· δὲν μου λέγεις τὴν λύπην σου; ἴσως δύναμαι νὰ σε βοηθήσω· ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Εἶχα φορτωμένο τὸ ζῶν μου μολύβι νὰ ὑπάγω νὰ τὸ πωλήσω διὰ νὰ κυβερνήσω τὴν πτωχείαν μου, και διὰ κακὴν μου τύχην ἐσκόνταψε και ἔθραυσε τὸ πόδι του. Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ ἅγιος, ἔλα ἄς ὑπάγωμεν νὰ τὸ ἴδωμεν.

Και πηγαίνοντες εὗρον τὸ ζῶν πλαγιασμένον και γογγύζον ἀπὸ τὸν πόνον. Τότε ὁ ἅγιος λαμβάνει τὸ μανδηλί του ὅπου εἶχε και ἐσφόγγιζε τὸν ἰδρωτὰ τῆς ταλαιπωρίας του, και με αὐτὸ ἔδεσε τὸ θραυσμένον πόδι τοῦ ζῶου και ἔπειτα τὸ ἐκτύπησε με τὴν ῥάβδον του και, ὡ τοῦ θαύματος! εὐθύς ἐσηκώθη τὸ ζῶν γερὸν και καλόν. Τὸ πιάνει ἐκεῖνος ὅπου τὸ εἶχε, τὸ σύρει και τὸ βλέπει ὅτι εἶναι καλά, ὡσὰν νὰ μὴν ἔπαθε τίποτα. Τότε πίπτει εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου και με δάκρυα χαρᾶς εὐχαριστῶν τὸν ἅγιον ἔλεγεν: ὁ Θεὸς σε ἔστειλεν ἐδῶ βέβαια, ὅχι δι' ἄλλο τι παρὰ μόνον δι' ἐμένα. Ἐπειτα τοῦ λέγει ὁ ἅγιος· πρόσεξε μὴ τὸ λύσης καθὼς τὸ ἔχω ἐγὼ δεμένον, μόνον φύρτωσέ το και πήγαγε εἰς τὴν ἐργασίαν σου. Τὸ ἐφόρτωσεν ἐκεῖνος και ἐπῆγεν εἰς τὸν δρόμον του. Ὁ δὲ ἀνθρωπος, ὅστις ἐφύλιπτε τὸν ἅγιον, εὐθύς ὡς ἦλθε τὸν ἔφερεν εἰς τὸν περιορισμένον τόπον και ἐφήμισε τὸν λόγον εἰς ὅλους. Ἀκούσαντες οὗτοι ἐθαύμασαν, ἀλλ' οἱ περισσότεροι, δὲν ἐπίστευσαν ὅτι λέγει ἀλήθειαν, ὅταν ὁμοῦς ἐγύρισεν ἐκεῖνος με τὸ μολύβι, ἐπίστευσαν βλέποντες τὸ μανδηλί δεμένον εἰς τὸν πόδα τοῦ ζῶου. Εἰς ἐρώτησίν των εἶπεν οὗτος τὴν ὑπόθεσιν λεπτομερῶς πῶς ἐγίνε. Ἐτρέξαν, λοιπὸν ὅλοι εἰς τὸν ἅγιον και ἐζήτητον συγγνώμην δι' ὅσα εἶπον και τὸν ἐπίκραναν ἀπὸ τὸν ὀρισμὸν τοῦ βασιλέως. Και ὁ ἅγιος, ὡς ἦτο ἔτοιμος νὰ κάμῃ τὸν ὀρισμὸν τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, εὐθύς τοὺς ἐσυγχώρησε και τοὺς ἠλόγησε και τοὺς συνεβούλευσε ποτὲ νὰ

μὴ κάμνουν εἰς ἄλλον ἄνθρωπον ὅσα ἔκαμαν εἰς ἐκεῖνον.

Τὸ θαῦμα λοιπὸν αὐτὸ διεδόθη ἀπὸ ἓνα εἰς ἄλλον καθὼς εἶναι ἡ συνήθεια νὰ διηγηται τὸ καλόν, τὸ ἤκουσε καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ πολὺ ἐθυμώθη καὶ παρευθὺς ἔστειλεν ἀνθρώπους νὰ διώξουν τὸν ἅγιον ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ ὀρισμὸν, ὅτι ὅποιος τολμήσῃ νὰ τὸν δεχθῇ εἰς τὸ σπήτι του νὰ λαμβάνῃ μεγάλην ζημίαν. Λοιπὸν ὁ ἅγιος διωκόμενος ἀπ' ἐκεῖ καὶ πηγαίνων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἦλθεν εἰς μίαν χώραν ὅπου ὠνομάζετο Ἄρεοῦς, καὶ ἦτο ἐκεῖ μία ὄργη θεϊκῆ ὅπου νὰ τὴν ἀκούσῃ κινεῖς φρίττει. Πλήθος ἀμετρον ποντικῶν ἦλθε καὶ κατέτρωγε τοὺς καρπούς τῶν ἀμπελίων καὶ τῶν χωραφίων. Καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου ἐκείνου, μὴ δυνάμενοι νὰ κάμουν τι, ἦσαν εἰς μεγάλην ἀπορίαν καὶ ὁ ἅγιος, βλέπων αὐτοὺς τόσον πικραμένους καὶ μαραμένους, τοὺς ἠρώτησε τὴν ἀφορμὴν καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι ποντικοὶ πολλοὶ ἦλθον εἰς τὴν χώραν μας καὶ πλησιάζουν νὰ φάγουν τὰ σιτάρια καὶ τοὺς ἄλλους καρπούς καὶ νὰ ἀπομείνωμεν χωρὶς τροφὴν τοῦτον τὸν χρόνον, καὶ νὰ ἀποθάνωμεν ἀπὸ τὴν πείναν. Τοὺς λέγει ὁ ἅγιος ὁ Θεός, σὰς ἐβρύνθη ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας σας, καὶ λυπούμενος νὰ ῥίψῃ τὴν ὀργὴν του εἰς ἑσᾶς, καὶ σὰς ἀφανίσῃ, ἔρριψε τὴν ὀργὴν του εἰς τοὺς καρπούς σας διὰ νὰ μετανοήσητε. Τοῦ λέγουν ἐκεῖνοι (διότι ἤκουσαν τὰ θύματα τὰ ὅποια ἔκαμνεν ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαινε), λυπήσου μας, ἅγιε τοῦ Θεοῦ, καὶ κάμε ἔλεος εἰς ἡμᾶς, καὶ μὴ μᾶς ἀφήσῃς νὰ χαθῶμεν, μόνον παρακά-

λεσε τὸν Θεόν, διότι εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὁ, τι θελήσῃς νὰ τοῦ ζητήσῃς σὲ ἀκούει. Τότε ὁ ἅγιος τοὺς καθωδήγησε καὶ τοὺς συνεβούλευσε καλὰ καὶ μετὰ ταῦτα τοὺς λέγει· νηστεύσατε τρεῖς ἡμέρας, ἀπὸ ὅλα διὰ νὰ εἴσθε καθαροί, καὶ μετὰ ταῦτα ὅ, τι σὰς εἰπῶ νὰ κάμητε· καὶ ἴσως ὁ Ἄγιος Θεὸς χαλαρώσῃ τὸν θυμὸν του, καὶ σὰς λυπηθῇ. Καὶ ἀφοῦ ἐπέρασαν αἱ τρεῖς ἡμέραι τοὺς λέγει. Ἐβγάτε ὅλοι σας ἕξω εἰς τὸν κάμπον μετὰ δεήσεως μικροὶ καὶ μεγάλοι, καὶ λέγετε τὸ «Κύριε ἐλέησον» μὲ εὐλάβειαν καὶ μὲ φόβον Θεοῦ, καὶ ὡς ἐπῆγεν ἐκεῖ ὁ λαὸς ἤρχισε νὰ λέγῃ μεγαλοφώνως τὸ «Κύριε ἐλέησον». Τότε ὁ ἅγιος ἐγονάτισε, καὶ σηκῶν τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὄμματά του εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ δακρύων εἶπε. «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός, ὁ ποιητὴς τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἐπίβλεψον ἐπὶ τὸν λαόν σου καὶ ἐπὶ τὴν κληρονομίαν σου ὅπου ἐλπίζει εἰς τὸ φοβερόν καὶ Ἄγιον ὄνομά σου, καὶ μὴ ἀφήσεις τὸ πλάσμα σου νὰ ἀπολεσθῇ, διότι καὶ ἂν ἀμαρτάνουν καθ' ἐκάστην καὶ σὲ παροργίζουν, πάλιν οὐκ ἀφίστανται ἀπὸ σοῦ, μετάρπεσε τὸν θυμὸν σου εἰς οἶκτον καὶ λυπήσου τὸ πλάσμα σου ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος». Καὶ ταῦτα λέγων εἰς τὴν προσευχὴν του εὐθύς, ὡς τοῦ θαύματος! ἐσχίσθη ὁ τόπος ὅλος καὶ τὸ πλήθος ἐκεῖνο τῶν ποντικῶν εὐρέθῃ ψοφισμένον. Καὶ ἐλυτρώθησαν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ αὐτὸ τὸ κακόν, δοξάζοντες τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν Ἄγιον καὶ εἶπαν πρὸς αὐτόν· ἂν καλὰ καὶ μὴ θέλων ἦλθες ἐδῶ εἰς τὸν τόπον μας, ὅμως ὁ Θεός σε ἔστειλεν ἐδῶ

διὰ νὰ μὴ χαθῶμεν οἱ ταλαίπωροι, διότι ἐὰν δὲν μᾶς ἐπρόφθανες, θὰ ἐρημούμεθα καὶ θὰ διασκορπισθῶμεθα.

Ἐπειτα φεύγων ἀπὸ ἐκεῖ μὲ δεύτερον τοῦ τυράννου πρόσταγμα, ἐπῆγεν εἰς ἄλλον τόπον ὀνομαζόμενον Εὐρανθέσια, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐδέχθησαν μετὰ χαρᾶς οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου ἐκείνου, (διότι ἔτυχαν μερικοὶ ἄνθρωποι ἐκεῖ ἀπὸ τὸ ἄλλο χωρίον ὅπου ἐθαυματούργησεν ὁ Ἄγιος) καὶ ὡς τὸν εἶδαν ἔλεγαν· οὗτος εἶναι ὅπου μὲ τὴν προσταγὴν ὅπου ἔκαμεν εἰς τοὺς Ἄρεοὺς καὶ ἐψόφησαν τὰ ποντίκια. Καὶ ὡς ἤκουσαν ἔδραμον ὅλοι τους καὶ τὸν ἐχαιρέτων λέγοντες· καλῶς ἦλθες ἐδῶ ἅγιε τοῦ Θεοῦ νὰ μᾶς προφθάσῃς, διότι εἰς τὰ μέρη μας ἔπεσε πολλὴ ἀκρίδα καὶ κατέφαγε τὰ ἐσπαρμένα καὶ δὲν ἀφῆκε τίποτε· ἤρχισε νὰ τρώγει καὶ τὰ ἀμπέλια καὶ τὰ δένδρα, ὅτι καθὼς δὲν ἀφῆσε τίποτε νὰ πάρωμεν ἀπὸ τὸ σιτάρι ἢ κριθάρι ἢ ῥεθύθι, ἢ κεχρί, ἔτσι δὲν θέλει νὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ πάρωμεν καὶ σταφύλι ἢ καὶ σῦκον, μήτε ἄλλο ὀπωρικόν, διὰ τοῦτο παρακαλοῦμεν τὴν ἀγιωσύνην σου, λυπήσου μας, κάμε μας ταύτην τὴν καλωσύνην, διότι καθὼς ἠκούσαμεν, μεγάλην παρῴρησιαν ἔχεις πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ὅ, τι τὸν παρακαλέσῃς σὲ ἀκούει καὶ κάμνει τὸ θέλημά σου. Τότε ὁ Ἄγιος τοὺς καθωδήγησε καὶ τοὺς ἐνουθέτησε καθὼς εἶχε συνήθειαν, ἔπειτα τοὺς λέγει. Ἄντριον νὰ ἐτοιμασθῆτε νὰ ἐβγῆτε ὅλοι ὁμοῦ νὰ περιτοιγυρῶμεν τὸν τόπον, ὅπου ζημιῶναι ἢ ἀκρίδα καὶ ὁ Θεός ὅπου ἀγαπᾷ νὰ μὴ πάθῃ κα-

νεῖς κανένα κακόν, θέλει σὰς λυτρώσῃ ἀπὸ τοῦτο τὸ κακόν. Καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην, μήτε ἐκάθησε μήτε ἀκούμβησεν, ἀλλὰ ἰστάμενος καὶ ἔχων τὰς χεῖράς του ἐπάνω, καὶ δεόμενος μετὰ δακρύων ἔλεγε.

«Κύριε ὁ Θεός, ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν τῷ δημιουργικῷ σου λόγῳ καὶ τῇ χειρὶ σου πλάσας τὸν ἄνθρωπον, χοῦν λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἰσοστάσιον αὐτὸν τοῖς ἀγίοις σου ἀγγέλοις ποιήσας εἰς τὴν σὴν δοξολογίαν καὶ ἐξουσίαν αὐτῷ δοῦς ἐπάνω πάντων τῶν ἐπὶ γῆς, ὥστε ὑποτάσσεσθαι ὑπ' αὐτοῦ πάντα τὰ θηρία, καὶ τὰ ἔρπετά καὶ φοβεῖσθαι αὐτόν. Ἀλλὰ παρακούσαντός σου τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἐξώρισας αὐτὸν τοῦ παραδείσου τῇ δικαιοκρασίᾳ σου, καὶ προσέταξας αὐτὸν ἰδρῶτι τοῦ προσώπου αὐτοῦ φαγεῖν τὸν ἄρτον αὐτοῦ, καὶ τὴν γῆν ἐκέλευσας ἀνατελεῖν αὐτῷ ἀκάνθας καὶ τριβόλους. Τὰ μὲν οὖν Κύριε ἐπίδεδε ἐπὶ τὸν λαόν σου καὶ ἐπὶ τὴν κληρονομίαν σου, καὶ μὴ ἐγκαταλείπῃς αὐτοὺς ἕως τέλους, εἰ γὰρ καὶ ἤμαρτον, ἀλλὰ σοῦ οὐκ ἀπέστησαν· μὴ τῷ θυμῷ σου ὀργισθῆς Κύριε αὐτοῖς, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσῃς αὐτούς, ἀλλὰ ποιήσον μετ' αὐτῶν κατὰ τὸ ἔλεός σου. Ὅτι σὺ εἶ ὁ ποιῶν πάντα καὶ μετασκευάζων. Καὶ γὰρ οὐ εἶπας, Κύριε, ἐπιστρέψατε πρὸς με καὶ ἐπιστρέψωμαι πρὸς ὑμᾶς, δὲς Κύριε τὴν βοήθειάν σου, τοῖς ἐλπίζουσιν ἐπὶ σέ, ἐπίστρεψον τὴν ὀργὴν σου ἀπὸ τοῦ πλάσματος σου, ἀποδίωξον ἀπ' αὐτοῦ τὰ θηρία καὶ τὰ ἔρπετά τὰ βλάπτοντα τοὺς καρπούς αὐτῶν, καὶ δὲς αὐτοῖς τὴν ἀντιληψίν σου ἵνα

δοξάζωσι εὐχαρίστως τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, ὅτι εὐλογητὸς ὑπάρχεις, ἐν πᾶσι τοῖς ἁγίοις εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀμήν».

Καὶ τὴν πρωτὴν ὅτε ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος ἐξῆλθεν ὁ λαὸς ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν, καὶ ὁ Ἅγιος ὁμοῦ με αὐτοὺς καὶ ἔλεγον τὸ «Κύριε ἐλέησον» μεγαλοφώνως ἅπαντες. Καὶ εὐθὺς ἐσηκώθη ὅλη ἡ ἀκρίδα ὑψηλὰ ὡσάν σύννεφον, καὶ ἐσκέπασε τὴν λάμπιν τοῦ ἡλίου καὶ μετ' ὀλίγον ἐμοιράσθη εἰς δύο. Καὶ τὸ μὲν ἐν ἔφυγε μακρὰν, τὸ δὲ ἄλλο ἔπεσεν εἰς μίαν λίμνην ἐκεῖ πλησίον καὶ ἐπνίγη. Τότε ὡς εἶδον ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τὸ τοιοῦτον θαῦμα, ἔπεσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου καὶ τὸν ἠὺχαρίστουν διότι τοὺς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐκείνην μάστιγα. Λοιπὸν οὕτως ἐπέραςε τὴν παροῦσαν ζωὴν ὁ ἅγιος με πολλοὺς κόπους.

Οὗτος ἐθαυματούργει ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκητο, διωκόμενος ἀπὸ τοὺς ἀθέους αἰρετικούς καὶ εἰκονομάχους, φεύγων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ κάμνων θαύματα ἄπειρα, τὰ ὅποια ἐγὼ δὲν ἀναφέρω διότι εἶναι ἀμέτρητα. Καὶ αὐτὰ τὰ ἀνέφερα ἐν συντόμῳ διὰ νὰ μὴ λυπήσω τοὺς ἀγαπῶντας νὰ ἀκούουν τὰ θαύματα τοῦ θαυματούργου φωστήρος καὶ Ἱεράρχου ἁγίου Μιχαὴλ Συννάδων τοῦ ὁμολογητοῦ.

Ὅμως ἔγραψα μερικὰ μόνον ἐπειδὴ ὁ ἅγιος ὅταν θαυματούργῃ καὶ ἡμεῖς ἐὰν δὲν γράφωμεν τὰ θαύματα νὰ ἀκούωνται εἰς τὸν κόσμον, φαίνεται μίᾳ ἀμέλειᾳ εἰς ἡμᾶς καὶ ὡσάν καταφρόνησις.

Ἀκόμη ἐν θαῦμα θέλω γράψαι ἀπὸ τὰ πολλά του.

Διωκόμενος ὁ ἅγιος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καθὼς ἐπρόσταξεν ὁ ἄθεος βασιλεὺς, ἐπῆγεν εἰς ἓνα τόπον ὅπου εἶχαν ἀμπέλια πολλὰ καὶ εἶδεν ὅτι δὲν εἶχαν φύλλα. Ἐρωτᾷ τοὺς ἀνθρώπους τί εἶναι ἡ ἀφορμὴ καὶ εἶναι τὰ ἀμπέλια χωρὶς φύλλα; ἀπεκρίθησαν καὶ τοῦ εἶπον: κάμπια γεννᾶται εἰς τὸν φλοιὸν τοῦ κλήματος καὶ εἰς τὸν καιρὸν ὅπου πρόκειται νὰ ἀνοίξῃ τὸ κλήμα, ἐξέρχεται ἡ κάμπια καὶ τρώγει τὰ μάτια καὶ δὲν ἀνοίγει μόνον κοπιᾶζομεν ὄλον τὸν χρόνον ματαίως. Ταῦτα τὰ λόγια ὡς ἤκουσεν ὁ ἅγιος ἠὺσπλαχνίσθη καὶ εὐθὺς ἐστάθη εἰς προσευχὴν καὶ ἐδίωξε τὴν ὀργὴν ἐκείνην ἀπὸ τὸν τόπον αὐτόν. Καὶ πάλιν ἔφυγε καὶ ἀπ' ἐκεῖ κατὰ τὸν ὄρισμὸν τοῦ τυράννου, πηγαίνων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. Ἀπὸ τὴν ἀνωμαλίαν καὶ ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν, μὴ ἔχοντας ἀνάπαυσιν καὶ τὰ χρεῖάδη καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ γῆρας, καὶ ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κόπους, διότι ἔγινεν ἀπὸ τοὺς ὀγδοήκοντα χρόνους περὶ σότερον, ἠσθένησε καὶ πλέον δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατῇ καὶ νὰ φεύγῃ. Ἐμεινε λοιπὸν ἡμέρας τινὰς κλητήρης καὶ προβλέπων τὴν ἡμέραν τῆς τελευτῆς του, τρεῖς ἡμέρας προτῆτερα, ἐδέετο τοῦ Θεοῦ μετὰ δακρύων διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ βιαιώσεως καὶ διὰ τὴν εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τὴν κατάστασιν τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς, καὶ ἔλεγε.

«Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ, ὅπου

εἶπας τοῖς θείοις μαθηταῖς σου ὅσοι σὲ ἠκολούθησαν νὰ εἶναι μισημένοι καὶ νὰ διώκωνται πάντοτε διὰ τὸ ὄνομά σου, καὶ μία τρίχα τῆς κεφαλῆς των νὰ μὴ βλαβῇ, ἰδοὺ Κύριε διὰ τὸ ὄνομά σου ὑπέμεινα τοὺς τοσοῦτους διωγμοὺς ἕως τῆς σήμερον. Καὶ λοιπὸν τώρα Κύριε δέξαι τὸ πνεῦμά μου καὶ ἀνάπαυσόν με εἰς τόπον ἀνέσεως. Ἐπιπαρκαλῶ τὴν εὐσπλαχνίαν σου, εἴ τις ἐπικαλεσθῇ τὸ ὄνομά μου νὰ ἔχη τάχιστα τὸ ζήτημά του ἢ εἰς τὴν στερεὰν ἢ εἰς τὴν θάλασσαν εἶναι καὶ εἴ τι θελήσῃ, νὰ λάβῃ τὸ ζήτημα ὅπου ζητεῖ. Καὶ εἴ τις πανηγυρίζει εἰς τὴν μνήμην μου, καὶ πηγαίνει προσφορὰς καὶ θυμιάματα, νὰ εὐρίσκη ἄφεισιν ἁμαρτιῶν καὶ σωτηρίαν σωματικὴν διὰ νὰ δοξάζεται τὸ ὄνομά σου ἐπὶ τῆς γῆς ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου. Ὅτι σὺ εἶ θαυμαστός καὶ δεδοξασμένος μόνος Θεὸς ἐν πᾶσι τοῖς ἁγίοις σου, εἰς τοὺς αἰῶνας ἀμήν».

Καὶ ταῦτα λέγων καὶ δεόμενος τοῦ Θεοῦ, ἔδωκε τὸ κοινὸν χρέος καὶ ἀνεπαύθη. Καὶ ἡ μὲν ἀγία του ψυχὴ βέβαια ἀνέβη εἰς τοὺς οὐρανοὺς νὰ χαίρηται ὁμοῦ με τοὺς ἄλλους ἁγίους, με τοὺς ἀγίους ἀρχιερεῖς ὡς ἄξιος ἀρχιερεὺς καὶ καθαρὸς ὅπου ἐφύλαξε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀμόλυντον ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς του, καὶ με τοὺς μάρτυρας ὡς μέγιστος μάρτυς, ἀφοῦ οἱ περισσότεροι μάρτυρες ἐκινδύνεον δύο ἢ τρεῖς ὥρας καὶ ἡμέρας, ἐνῶ οὗτος ὁ ἅγιος τρισόσιος Μιχαὴλ ἡμέρας καὶ μῆνας καὶ πολλοὺς χρόνους ἐκινδύνευσεν καὶ ὑπέμεινε πολλῶν εἰδῶν κινδύνους πλὴν τοῦ

ὅτι δὲν ἔχυσε τὸ αἷμά του ὅπως οἱ ἅγιοι Μάρτυρες.

Τὸ ἅγιον σῶμά του ἐτάφη εἰς τὸν τόπον ὅπου ἀπεβίωσεν. Ἐδίδε πολλὰς ἰάσεις καὶ θεραπείας εἰς τοὺς προσερχομένους εἰς αὐτὸν μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας καὶ οὐ μόνον ὅταν ἔζη, ἀλλὰ καὶ ἕως τῆς σήμερον τὰ ἁγία του λείψανα θαυματούργοῦσι καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ποιοῦσι κάθε εἶδους θαύματα, τὰ ὅποια ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ τὰ γράψῃ, οὐδὲ με τὸ στόμα νὰ τὰ εἰπῇ. Μόνον ἓνα καὶ μόνον θέλω νὰ εἰπῶ ἀπὸ τὰ πολλά, ἔπειτα δὲ θέλω παύσει τὸν λόγον μου. Τὸ θαῦμα τοῦτο τὸ εἶδα ἐγὼ μόνος ἰδίως ὄμμασιν ἐν τῇ πατρίδι μου, καὶ εἶναι καὶ ἄλλοι πάμπολλοι ἐκ τῆς πατρίδος μου ὅπου τὸ ἐνθυμοῦνται καὶ θαυμάζουσι καὶ ἐκπλήττονται εἰς ἐκείνην τὴν θαυματοουργίαν ὅπου ἔδειξεν ὁ ἅγιος οὗτος τότε.

Εἰς τὴν νῆσον Σκόπελον ἓνα καιρὸν ἔπεσε μιὰ μεγάλη θεϊκὴ ὀργή, ὡσάν ἐκείνας τὰς πληγὰς τῆς Αἰγύπτου καὶ δὲν ἦτο μία, ἀλλὰ πολλαί. Ἡ πρώτη ἦτο ἡ κάμπη, ὅπου τὴν λέγουσιν ἐκεῖ «μαμούδι» καὶ ἔτρωγε τὰ φύλλα καὶ τὰ βλαστάρια τῆς ἀμπέλου καὶ δὲν ἄφηνεν αὐτὰ νὰ ἀναπτυχθῶσιν. Δευτέρα ὀργὴ ἦτο ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν ὀνομάζουσι καλαυρός, ὅπου ἔκοπτε τὰς ψαλίδας καὶ τὰ βλαστάρια ἀπὸ τὰ κλήματα ὅπου ἤθελεν ἀφήσῃ ἡ κάμπια. Τρίτη ὀργὴ ἦτο κάποιος εἶδος κανθάρου, τὸ ὅποιον τὸ λέγουσιν ἐκεῖ βλατούδα (εἰς ἄλλους τόπους ἤκουσα νὰ τὸ λέγουσιν κελτώνι), τὸ ὅποιον μέσα εἰς τὰ σπῖτια δὲ ἄφηνε μήτε ψωμί ἀπέριστακτον μήτε ὕσπρι-

ον, ἀλλὰ καὶ τὰ φορέματα τὰ ἔκοπιεν, εἰσήρχετο καὶ ἐντὸς τῶν ἀγγείων ὅπου ἦτο τὸ νερὸν διὰ νὰ πίνουν οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα, καὶ τὴν νύκτα ὅπου ἐκοιμῶντο οἱ ἄνθρωποι εἰσήρχοντο ἐντὸς τῶν στομάτων των καὶ τῶν ὠτων των, ἐδάγκανον καὶ τὰ ὕδα τῶν παιδίων καὶ τὰ ἔκοπταν, καὶ ἄλλα πολλὰ κακὰ ἔκαμνον.

Τετάρτη πληγὴ ἦτο πλῆθος ἀπειρον ποντικῶν, οἱ ὅποιοι δὲ ἄφηναν μῆτε ἀμπέλια μῆτε χωράφια, μῆτε κήπους, μῆτε ἄλλο τίποτε. Καὶ λοιπὸν ἀπὸ αὐτὰ τὰ τέσσαρα κακὰ κατὰ πολλὰ ἐταλαιπωροῦντο οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ πολὺν καιρὸν. Τέλος πάντων ἤκουσαν τὰ θαύματα ὅπου ἔκαμνεν ἡ θαυματουργὸς ἁγία κάρα τοῦ ἁγίου ὅπου εἶναι τὴν σήμερον εἰς τὴν μεγίστην Λαύραν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, ἐπῆγαν οἱ πρόκριτοι τῆς νήσου μετ' ἐπιτοίμια καὶ μετὰ παράκλησιν ὄλου τοῦ λαοῦ καὶ μετὰ γράμματα τοῦ Ἀρχιερέως καὶ τῶν κληρικῶν αὐτοῦ, καὶ μετὰ πολλὰ παρακαλέσματα ἐπῆγαν εἰς τὴν Λαύραν καὶ ἐζήτησαν τὴν ἁγίαν Κάραν· καὶ οἱ προσετοὶ τῆς Λαύρας ὅταν ἀνέγνωσαν τὰ γράμματα καὶ εἶδον καὶ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς ἀναστεναγμοὺς ὅπου ἔκαμναν καὶ τὴν πολλὴν αὐτῶν παράκλησιν, ἔστειλαν τὴν θαυματουργὸν ἁγίαν κάραν τοῦ ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου Ἁγίου Μιχαήλ, μετ' ἐνάρετον πνευματικὸν καὶ εὐλαβῆ ἱεροδιάκονον, καὶ τίμιον Γέροντα. Ὅταν ἐπῆγαν εἰς τὴν νῆσον, τὴν ἐδέχθησαν οἱ ἐντόπιοι μετὰ πολλῆς καὶ μεγάλης εὐλαβείας, καὶ ἐξῆλθεν ὁ Ἀρχιερεὺς μετ' ὅλους τοὺς ἱερεῖς

καὶ ὄλος ὁ λαὸς ἄνδρες, γυναῖκες, γέροντες, νέοι, ὡς καὶ τὰ μικρὰ παιδία. Ἦτο δὲ τις ἐπίσκοπος τοῦ τόπου Μητροφάνης ὀνόματι, ἐνάρετος καὶ εὐλαβῆς καὶ εἰς τοὺς τρόπους σεμνὸς καθὼς πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἀρχιερεὺς. Ἐποίησαν λιτανείαν, καὶ ἁγιασμόν, ἐγύρισαν τὸν τόπον μετὰ δεήσεως καὶ ὄλος ὁ λαὸς ἔκραζε μεγαλοφώνως τὸ Κύριε ἐλέησον.

*
* *

Ἀπρίλιος ἦτο καὶ μεγάλη τεσσαρακοστή. (Μεγάλα καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου Κύριε καὶ δεδοξασμένος εἰς πάντας τοὺς ἁγίους σου). Ἔως νὰ γυρίσουν νὰ ἔλθουν εἰς τὴν χώραν, ἐχάθησαν οἱ ποντικοὶ ὅπου ἐπεριπάτουσαν εἰς τοὺς δρόμους ὁμοίως καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ μικρὰ ὅπου ἐμόλυναν τοὺς ἄνθρώπους, αἱ βλατοῦδες ἐπέταξαν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἔφυγον ὁμοίως καὶ τὰ ἄλλα τὰ μικρὰ ὅπου ἔβλαπταν τὰ ἀμπέλια, ὅλα ἐχάθησαν, ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ τὰ ἀμπέλια ἐκείνον τὸν χρόνον ἤνοιξαν καὶ ἐκαρποφόρησαν ὥσπν νὰ μὴ ἤθελε τὰ βλάψει ποτὲ κανένα κακόν. Ὅταν εἶδεν ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἀρχιερεὺς καὶ ὄλος ὁ λαὸς τῆς νήσου αὐτὰ τὰ μεγάλα θαύματα τῆς ἁγίας κάρας, ἐδόξασαν τὸν Θεὸν καὶ ἠγαρίστησαν τὸν ἅγιον ὅπου τοὺς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ κακὰ. Τότε ἔκτισαν καὶ ἐκκλησίαν μέσα εἰς τὴν χώραν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Μιχαήλ Συννάδων καὶ κάθε χρόνον ἐσορτάζουν τὴν μνήμην του καὶ τὸν δοξολογοῦν διὰ τὴν μεγάλην χάριν ἐκείνην ὅπου ἀπήλαυσαν, ἀπὸ τὴν θαυματουργὸν ἁγίαν κάραν αὐτοῦ τοῦ ἁγίου. Καὶ τὸν πνευματικὸν καὶ τοὺς ἄλλους ὅπου ἔφερον τὴν ἁγίαν κάραν, τοὺς ἐφιλοδώρησαν ἀξίως καὶ καθὼς ἔπρεπε καὶ ἀπὸ τότε ἕως τῆς σήμερον δίδουν παράμικρὰν χάριν, εἰς τὴν Ἁγίαν

Λαύραν διὰ τὴν ἀγάπην τῆς ἁγίας κάρας τῆς θαυματουργοῦ.

Αὕτη εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ἡ πολιτεία τοῦ ἁγίου Μιχαήλ· ταῦτα εἶναι καὶ τὰ μερικὰ θαύματα αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου, ὅχι μόνον ὅσα ἔγραψα, ἐπειδὴ δὲν δύναται ἄνθρωπος οὔτε νὰ τὰ γράψῃ ὅλα, οὔδὲ νὰ τὰ μετρήσῃ ἀπὸ τὸ πλῆθος οὔτε ἐκεῖνα ὅπου ἔκαμεν εἰς τὴν ζωὴν του, μῆτε καὶ μετὰ τὴν ἀποβίωσίν του· ὅτι καθὼς εἶναι ἡ φήμη του εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὅπου καὶ ἂν τὸν ἐπικαλεσθῶν μετ' εὐλάβειαν, φθάνει ἡ χάρις του καὶ ἐλευθερώνει τὸν τόπον ἀπὸ κάθε βλάβιμον ὅπου ἔχει. Λοιπὸν αὐτὰ μόνον ἠδυνήθη καὶ συνέλεξα ἀπὸ τοὺς βίους τῶν Ἁγίων, ὅπου ὁμοῦ συνηγωνίσθησαν μετ' αὐτὸν καὶ ἐκακοπάθησαν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τὰς ἁγίας εἰκόνας. Αὕτη εἶναι ἡ διαγωγή ὅπου ἐπέρασε, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς γεννήσεώς του ἀφοῦ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸς ἀγκάλας τῆς μητρός του, καθὼς ἠκούσατε, ἔτσι ἐκακοπάθησε, μετ' οιοῦτον τρόπον ἐπολιτεύθη, τοιοῦτοτρόπως ὑπέμεινε τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὰς θλίψεις, μετ' οιοῦτον τρόπον ὑπέμεινε τὰς ἐξορίας διωκόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ εὐχόμενος δι' ἐκείνους ὅπου τὸν κατεδίωκον καὶ ἐμμεῖτο τὸν Δεσπότην καὶ διδάσκαλόν του Χριστὸν καὶ αὐτὸς ὡς

Θεὸς ὅπου εἶναι, βλέπων τὴν ὑπομονὴν του τοῦ ἔδωκε τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, καὶ τὸν ἐνεθάρουνε διὰ νὰ ἔχη ὑπομονὴν καὶ νὰ μὴ ἀδημονῇ ὅταν ἐδιώκετο. Καὶ φεύγων ἀπὸ μίαν χώραν ἐπήγαιεν εἰς ἄλλην καὶ ἐκεῖ δὲν τὸν ἀφηναν οὐδὲ κἄν ὕδωρ νὰ πῆ διὰ τοῦτο καὶ τὸν ἐτίμησε καὶ τὸν ἐδόξασεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ τρέχει ἡ φήμη του πανταχοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ὡς τὸν δοξάσωμεν, ὡς τὸν ὑμνήσωμεν καὶ ὡς τὸν τιμήσωμεν, καθὼς δυνάμεθα, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τὸν ἐδόξασεν. Ὡς τὸν ἐσορτάσωμεν, ὡς πανηγυρίσωμεν τὴν ἁγίαν μνήμην του, ὡς τὸν ἐγκωμιάσωμεν μετ' ψαλμοφίας, μετ' ὑμνοφίας, μετ' ἀγρυπνίας, μετ' ὅσα πρέπει τοῖς ἁγίοις, διὰ νὰ τὸν ἔχωμεν ἔτοιμον βοηθὸν εἰς κάθε περίστασιν, καὶ εἰς πᾶσαν ἀνάγκην μας, ὅπου μετ' εὐλάβειαν νὰ τὸν ἐπικαλούμεθα ἐδῶ μὲν εἰς τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν καὶ πολυτάραχον, εἰς δὲ τὴν μέλλουσαν νὰ τὸν ἀποκτήσωμεν μεσίτην καὶ βοηθόν, νὰ μεσιτεύσῃ εἰς τὸν Δεσπότην Χριστὸν νὰ μᾶς ἀξιόσῃ τῆς ἀπεράντου καὶ μακαρίας καὶ ἀτελευτήτου βασιλείας ἐκείνης ὅπου δὲν ἔχει τέλος ποτέ. Ὅτι αὐτῷ πρόπει ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ αὐτοῦ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὅτε ἠκμαζεν εἰς τὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων ὁ ἀγιώτατος πατριάρχης Ἡλίας, καθὼς εἰς τὸν βίον τοῦ ἁγίου Σάββα φαίνεται, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀναστασίου, εὗρίσκετο εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἀββά

Εὐστοργίου, εἰς ἅγιος γέρον, Ἰωάννης καλούμενος. Τοῦτον ἠθέλησε νὰ χειροτονήσῃ ἠγούμενον τῆς Μονῆς ὁ μακάριος Ἡλίας ὁ πατριάρχης ὡς ἄξιον ἕντα ποιμᾶναι τὴν ποιμνὴν, ἀλλ' οὗτος δὲν τὸ ἐδέχθη λέγων, ὅτι ἔχω εὐχὴν ἵνα ἀπέλθω εἰς τὸ ἅγιον ὄρος

Σινᾶ, καὶ λαθῶν συγχώρησιν ἀνεχώρησεν, ὑποσχεθεὶς ὅτι μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του θὰ δεχθῆ τὴν προστασίαν τῆς Μονῆς. Λαθῶν οὖν τὸν μαθητὴν αὐτοῦ διεπέρασε τὸν ποταμὸν Ἰορδάνην καὶ ὀλίγον περιπατήσας μετ' αὐτοῦ, ἤρχισεν ὁ γέρων νὰ τροπάζῃ καὶ νὰ θερμαίνηται· ὅθεν μὴ δυνάμενος περιπατεῖν καὶ εὐρῶν σπήλαιόν τι εἰσῆλθεν εἰς αὐτὸ καὶ ἔμεινεν ἡμέρας τρεῖς ἵνα ἀναλάβῃ. Κατὰ δὲ τὴν νύκτα, εἶδεν ὁ γέρων ἐν δράματι τὸν βαπτιστὴν καὶ πρόδρομον τοῦ Σωτῆρος Ἰωάννην, ὅστις λέγει αὐτῷ. Εἰπέ μοι, καλόγηρε, ποῦ θούλεσαι νὰ ὑπάγῃς; Ὁ δὲ γέρων εἶπεν. Εἰς τὸ Σιναιὸν ὄρος. Λέγει δὲ αὐτῷ ὁ φανείς. Μὴ παρακαλῶ, μὴ ἀπέλθῃς ἐκεῖσε. Ὁ δὲ γέρων οὐδὲλως ἐπέθετο. Ὅθεν ἀνεχώρησε μὲν ὁ φανείς, ὁ δὲ πυρετὸς περισσότερο τὸν ἐβάρυνεν. Ἐφάνη δὲ ἄλιν ὁ πρόδρομος καὶ τὴν ἄλλην νύκτα μὲ τὸ ἴδιον σχῆμα καὶ λέγει αὐτῷ. Τί θέλεις νὰ κατοπαθῆς εἰς τόσῃν ὁδοιπορίαν, καλόγηρε, ἀκουσὸν μου καὶ μείνον ὧδε. Λέγει αὐτῷ ὁ γέρων. Εἰπέ μοι ποῖος εἶσαι; Λέγει αὐτῷ ὁ φανείς. Ἐγὼ εἶμι ὁ βαπτιστὴς Ἰωάννης, καὶ διὰ τοῦτο σὲ λέγω νὰ μὴ ὑπάγῃς ἀλλὰχοῦ, διότι τοῦτο τὸ μικρὸν σπήλαιον, τιμιώτερον εἶναι τοῦ Σιναιοῦ ὄρους ἐπειδὴ πολλάκις ἤρχετο ἐδῶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ συνηυλίζετο καὶ μὲ ἐπρομήθευε (:). Δός μοι λόγον λοιπὸν ὅτι μένεις ἐδῶ, καὶ δίδω σοι τὴν ὑγείαν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ γέρων ὑποσκέθη νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ πάραυτα ἰατρεύθη καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἕως ἐσχάτης αὐτοῦ ἀναπνοῆς. Ἐποίησε δὲ τὸ σπήλαιον ἐκκλησίαν, καὶ συνάξας ἀδελφοὺς ἐποί-

ησε τοῦτο μονῆριον. Ἡ δὲ τοποθεσία ἐκαίνη ἐκαλεῖτο Σαψυφά.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Εἰς τῶν ἀγίων γερόντων διηγήθη ἡμῖν περὶ τινος Ἐπισκόπου, ὅτι παραιτήσας τὴν ἐπαρχίαν του ἦλθεν εἰς Ἀντιόχειαν ἀγνώριστος, ἔνθα ἐδούλευε μὲ τοὺς ἐργάτας εἰς τὰς οἰκοδομάς. Ἦτο δὲ τότε κόμης τῆς πόλεως, εἰς ἐνάρετος ἄνθρωπος καὶ ἐλεήμων, Εὐφραΐμιος καλούμενος, διὰ μέσου τοῦ ὁποῖου ἐκτίζοντο τὰ δημόσια οἰκήματα, ἅτινα εἶχον κρημνισθῆ ἀπὸ τὸν σεισμόν, ὅφ' οὗ ἐκρημνίσθη τότε καὶ ἡ Ἀντιόχεια. Μίαν δ' ἡμέραν εἶδεν ὁ Εὐφραΐμιος ἐν δράματι τὸν Ἐπίσκοπον, ὅτι ἐκοιμάτο, ἔχων ἐπάνω του στήλην πύρινον, ἣτις ἔφθανεν ἕως τὸν οὐρανόν. Αὐτὸ τὸ ἔβλεπε πολλάκις ἦτο δὲ θαῦμα φοβερόν! ὅθεν ἦλθεν εἰς ἐκπληξιν καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ λέγων, τί ἄρα γε νὰ δηλοῖ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; διότι ἔβλεπε τὸν Ἐπίσκοπον φοροῦντα ἱμάτια πενιχρά, ρυπαρά, καὶ κόμην ἄλουστον φαινόμενον ὡς ἰδιώτην. Ὅθεν προσκαλέσας αὐτὸν ἠρώτα πόθεν ἦτο καὶ ποῖος, ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι ἦτο εἰς τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως, ὅστις μὴ ἔχων τὸ πῶς νὰ ζήσῃ, ἐποίει τὸν ἐργάτην καὶ ἔτρεφε τὸν ἑαυτὸν του καὶ τοὺς ἰδικούς του. Λέγει αὐτῷ ὁ Εὐφραΐμιος: «Δὲν σὲ ἀφήνω, ἐὰν δὲν μοῦ εἰπῆς τὴν ἀλήθειαν». Ὅθεν μὴ δυνάμενος ὁ Ἐπίσκοπος νὰ τοῦ ἀποκρύψῃ, ἐπειδὴ ἐβίασεν αὐτὸν πολὺ, εἶπεν αὐτῷ. «Δός μοι λόγον ὅτι ἐν ὅσῳ ζῶ νὰ μὴ εἰπῆς τινὸς τὰ κατ' ἐμὲ καὶ οὕτω νὰ σοὶ εἴπω αὐτὰ χωρὶς τὸ ὄνομά μου». Οὗτος δὲ ὤμοσεν ὅτι εἰς οὐδένα θὰ τὸ φανερώσῃ. Τότε τοῦ εἶπεν. «Ἐπίσκοπος εἶμαι καὶ διὰ τὸν

Θεὸν ἀφήκα τὴν ἐπισκοπὴν καὶ ἦλθον ἐδῶ ἀγνώριστος καὶ τρέφομαι ἐκ τοῦ κόπου μου καὶ οἱ κατὰ Θεὸν ἀδελφοί μου· πλὴν ὅσον δύνασαι πρόσθεσον εἰς τὴν ἐλεημοσύνην σου, διότι εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας θέλει σὲ ἀναβιβάσει ὁ Θεὸς εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ταύτης τῆς πόλεως καὶ καθὼς σοῦ εἶπον, ἀγωνίσου εἰς τὴν ἐλεημοσύνην, πρὸς στηριγμὸν τῆς ὀρθοδοξίας, εἰς τοιαύτας γὰρ θυσίας εὐαρεστεῖται ὁ Θεός. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Εὐφραΐμιος ἐξεπλάγη καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεὸν καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐχειροτονήθη πατριάρχης Ἀντιοχείας, κατὰ τὴν προφητείαν τοῦ Ἐπισκόπου.

(Ἐκ τοῦ Π. Λειμωναρίου)

ΤΡΙΤΟΝ

Τοῦ Ἁγίου Ἐφραίμ

Ἀδελφέ, προσδόκα καθ' ἐκάστην τὴν ἐξοδὸν σου, καὶ εὐτρεπίζου πρὸς τὴν πορείαν ἐκαίνην· ἐν ἣ γὰρ οὐ προσδοκᾷς ὥρα, τὸ φοβερὸν ἐλεύσεται πρόσταγμα, καὶ οὐαὶ τῷ εὐρεθέντι ἀνετοίμῳ. Ἐὰν δὲ ἦς νεώτερος, πολλάκις υποβάλλει σοὶ ὁ ἐχθρὸς λέγων· ἔτι νεώτερος εἶ, ἀπόλαβε τῶν ἡδονῶν σου, καὶ περὶ τὸ γῆρας σου μετανοεῖς· πόσους γὰρ οἶδας, καὶ τῶν ἐνταῦθα ἡδονῶν ἀπολαύσοντας, εἶτα μετανοήσαντας καὶ τῶν οὐρανίων ἐπιτυχόντας ἀγαθῶν, καὶ σὺ τί θέλεις ἀπὸ τοιαύτης ἡλικίας, ἐκτρίθειν σου τὸ σῶμα; μήποτε καὶ ἀσθενεῖα περιπέσης; σὺ δὲ ἀντιστάς, εἶπε τῷ ἐχθρῷ· ὦ διώκτα τῶν ψυχῶν καὶ πολέμιε, παῦσαι τοιαῦτα ὑποτιθέμενος· εἰ γὰρ καταληφθῶ ἐν τῇ νεότητί μου ὑπὸ τοῦ θανάτου, καὶ γηρᾶσαι οὐ φθάσω, τί ἀπολογήσομαι ἔμπροσθεν τοῦ δῆματος τοῦ Χριστοῦ; βλέπω γὰρ

πολλοὺς νεωτέρους ἀποθνήσκοντας καὶ πρεσβυτέρους μακροβιούοντας· ἀδηλος γὰρ ἀνθρώποις ἔ τοῦ θανάτου ὄρος καθέστηκεν· εἰ οὖν προληφθῶ, δύναμαι εἰπεῖν τότε τῷ Κριτῇ, ὅτι νεώτερος ὢν κατελήφθην, καὶ ἀπόλυσόν με, ἵνα μετανοήσω; οὐδαμῶς· ἄλλως τε βλέπω πῶς ὁ Κύριος δοξάζει τοὺς ἐκ νεότητος δουλεύοντας αὐτῷ ἄχρι γῆρας. Εἶπε γὰρ πρὸς Ἱερεμίαν τὸν Προφήτην· ἐμνήσθη ἐλέους νεότητός σου, καὶ ἀγάπης τελειώσεώς σου, τοῦ ἐξακολουθεῖν σε ὀπίσω ἀγίου Ἰσραὴλ· τὸν δὲ ἐξακολουθήσαντα ἐκ νεότητος ἄχρι γῆρας τῷ τῆς πλάνης λογισμῷ, πῶς ἤλεγξεν ὁ Προφήτης εἰπὼν νέος καὶ αὐτὸς ὢν· πεπαλαιωμένη ἡμερῶν κακῶν, νῦν ἤκασιν αἱ ἁμαρτίαι σου, ὡς ἐποίησες τὸ πρότερον· διὰ τοῦτο καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον μακαρίζει τοὺς αἵροντας ἐφ' ἐκυτοῖς ἐκ νεότητος τὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ λέγον· ἀγαθὸν ἀνδρὶ ὅταν ἀρῇ ζυγὸν ἐκ νεότητος αὐτοῦ· ἀπόστηθι οὖν ἀπ' ἐμοῦ ἐργάτα τῆς ἀνομίας καὶ πονηρῆ σύμβουλε. Κύριος ὁ Θεὸς καταργῆταιί σου τὰ μηχανήματα, καὶ μετὰ τῶν ὄντων ἐπιβουλιῶν ἐξέλειτο τῇ αὐτοῦ δυναστεία καὶ χάριτι. Ἔχε οὖν ἀγαπητὴ κατὰ νοῦν αἰεὶ τὴν ἡμέραν τῆς τελευτῆς σου, ὅταν μέλλῃς κατακεῖσθαι ἐν τῷ ψαθίῳ σου ψυχὸρβραγῶν· οἴμοι, οἴμοι οἶος φόβος καὶ τρόμος περιέχει τὴν ψυχὴν ἐν ἐκαίνη τῇ ὥρᾳ, καὶ μᾶλλον εἰ τὸ συνειδὸς ἔχει καταγινώσκον· εἰ μὲν γὰρ ἀγαθόν τι πεποίηκεν ἐν τῷ βίῳ τοῦτω, ἦγουν ἐὰν θλίψιν καὶ ἐννειδισμὸν ὑπήνεγκε διὰ τὸν Κύριον καὶ τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιον αὐτοῦ ἐποίησε, μετὰ χαρᾶς πολλῆς ἀνάγεται εἰς οὐρανούς ὑπὸ ἀγίων Ἀγγέλων ὁδηγουμένη. Καθάπερ γὰρ ἐργάτης μοχθῶν

ἐργαζόμενος δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, προσδοκᾷ τὴν δωδεκάτην ὥραν, ἵνα μετὰ τὸν κάματον δεξάμενος τὸν μισθὸν αὐτοῦ ἀναψύξῃ, οὕτω καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων τὴν ἡμέραν ἐκείνην προσδέχονται, αἱ δὲ τῶν ἀμαρτωλῶν, φόβῳ καὶ τρόμῳ πολλῷ συνέχονται ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ. Ὡσπερ γὰρ κατάδικος συλληφθεὶς ὑπὸ ὑπηρετῶν, καὶ ἀπαγόμενος εἰς κριτήριον, ἀγωνιᾷ καὶ κλονεῖται πάντοθεν λογιζόμενος τὰς βατάνους ἃς ὑποστήσεται, οὕτω καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ἀδίκων τρέμουσι δεινῶς ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, ἀφορῶσαι εἰς τὴν ἀτελεύτητον βάσανον τοῦ αἰωνίου πυρὸς καὶ τὰς λοιπὰς τιμωρίας τὰς ἀτελευτήτους καὶ ἀπεράντους. Κἄν πρὸς τοὺς κατεπείγοντας λέγῃ, ἄφετέ με μετανοῆσαι μικρόν, οὐκ ἔχει τὸν εἰσακούοντα, μᾶλλον δὲ ἀποκρίνονται αὐτῷ· ὅτε εἶχες καιρὸν οὐ μετενόεις καὶ ἄρτι ὑπισχνῆ μετανοῆσαι; ὅτε ἠνέφεκτο πᾶσι τὸ στάδιον οὐκ ἠγωνίσω, καὶ νῦν βούλει ἀγωνισασθαι μετὰ τὸ κλεισθῆναι πάσας τὰς θύρας καὶ παρελθεῖν τὸν τοῦ ἀγῶνος καιρὸν; οὐκ ἤκουσας τοῦ Κυρίου λέγοντος· «γρηγορεῖτε, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν»; Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προειδώς, ἀγαπητέ, ἀγωνίζου ὡς ἔτι ἔχεις καιρὸν, καὶ τὴν λαμπάδα τῆς σῆς ψυχῆς ἄσβεστον τήρει· ζεῖ τῇ ἐργασίᾳ τῶν ἀρετῶν, ὅπως ἐλθόντος τοῦ νυμφίου, ἕτοιμος εὑρεθῆς, συνεισέλθῃς αὐτῷ εἰς τὴν οὐράνιον παστάδα, μετὰ τῶν λοιπῶν παρθένων ψυχῶν, τῶν ἀξίως πολιτευσαμένων αὐτοῦ.

TETARTON

Ἐν τῇ διηγῆσει τῶν περιόδων τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου

Ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης διασωθεὶς

ἐκ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ναυαγίου μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ ἐκβρασθεὶς ὑπὸ τῆς θαλάσσης πλησίον Ἐφέσου, ὡς εὔρε κἄμὲ τὸν Πρόχωρον ἐν τῷ αἰγιαλῷ ἐκείνῳ ἱστάμενον, καθὼς μοι πρὸ τοῦ ναυαγίου παρήγγειλε περιχυθεὶς μοι καὶ εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ, εἶτα παραλαβὼν με, εἰσήλθομεν εἰς Ἐφεσον, καὶ καταλύσαμεν πρὸς τῷ καλουμένῳ τῆς Ἀρτέμιδος τόπῳ, ἔνθα καὶ θαλανεῖον (λουτρὸν) ἦν Διοσκορίδου τινὸς πρώτου τῆς πόλεως. Εἶπεν οὖν μοι ὁ Ἰωάννης, τέκνον Πρόχωρε, μηδεὶς τῶν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ γνώτω τίνες ἐσμέν, καὶ δι' ἣν τινα αἰτίαν ἐνταῦθα ἤλθομεν, ἕως ἂν ὁ Κύριος ἀποκαλύψῃ ἡμᾶς καὶ σχῶμεν παρρησίαν.

Ταῦτα δὲ αὐτοῦ λαλοῦντος, ἐπέστη Ῥωμᾶνα, γύναιόν τι σοβαρὸν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Διοσκορίδου τελούν, καὶ τὴν τοῦ θαλανεῖου αὐτοῦ ποιούμενον πρόνοιαν· ἦν δὲ τοῖς πᾶσι φευκτὸν διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ὠμότητος. Αὕτη προνοῦσα τοῦ θαλανεῖου εἶδεν ἡμᾶς καὶ λογισαμένη ὅσον ἀπὸ τῆς εὐτελείας τοῦ σχήματος ἄρτου τε εἶναι ἐπιδεεῖς, καὶ τῷ θαλανεῖῳ ταύτης γενέσθαι χρησίμους, διὰ τὴν ἀπορίαν μηδὲ μεγάλους μισθοὺς ἀπαιτήσοντας, παραυτίκα λέγει τῷ Ἰωάννῃ· πόθεν ἐστὶ ἀνθρωπε; καὶ ποίας θρησκείας; ὁ δὲ ἔφη· ἐξ ἀλλοδαπῆς τυγχάνομεν γῆς, Ἰουδαῖοι τὴν εἶξιν, Χριστιανοὶ τὴν χάριν, ναυαγίου ἄρτι διασωθέντες· ἡ δὲ πρὸς αὐτόν, θέλεις μοι καίειν αὐτὸς μὲν τὴν κάμινον τοῦ θαλανεῖου, ὁ σὸς δὲ ἑταῖρος τὸ ἔνδον ἔργον τοῦ λουτροῦ ἐπιτελεῖν; καὶ ὁ Ἰωάννης κατέθετο. Εἰσήγαγεν οὖν ἡμᾶς εὐθὺς εἰς τὸ θαλανεῖον καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις κατέταξεν ἔργους· ἐπεχορήγει δὲ ἡμῖν εἰς τροφήν ἡμερήσιον λίτρας ἄρτου

τρεις καὶ ὀβολοὺς τέσσαρας. Τῇ οὖν τετάρτῃ ἡμέρᾳ τῆς ἐκείσε διατριβῆς ἡμῶν, ἀτεχνότερόν πως ὁ Ἰωάννης περὶ τὸ ἔργον τῆς καμίνου διατεθείς, τῆς συμμετρίας ἐξέπεσε τῆς ἐκκαύσεως· ἐλθούσα δὲ ἡ Ῥωμᾶνα καὶ κατανόησασα τοῦτο, ἀναίδην τὸν Ἰωάννην αὐτοχειρῆα ἐτύπησε, καὶ τῷ ἐδάφει προσήρξασα διελοιδορεῖτο, βοῶσα· πελάτα, φυγόπολι, κακὴ τύχη, ἐξόριστε, εἰς οὐδὲν χρησιμεῖν δυνάμενος, διατὶ τοιούτου ἔργου ὑπῆλθες τὴν πρόνοιαν; ἐπιθέτης εἰ ὡς ἔοικεν· ἐγὼ διελέγξω τὰς μηχανάς σου. Ῥωμᾶνη δουλεύεις τῇ καὶ μέχρι Ῥώμης διαβόητῳ· δοῦλος ἐμὸς εἰ τοῦ λοιποῦ, μὴ οἴου διαφυγεῖν τῆς σῆς κυρίας τὰς χεῖρας εὐμαρῶς δυναμένης σε συλλαβεῖν, εἴ ποτε τοῦτο τολμήσειας, καὶ κακηγκάκως ἐξαναλῶσαι· ἄμειψαι οὖν σοὺ τὴν κακότητα γνῶμην, καὶ ὡσπερ τῇ τῆς τροφῆς χρεῖα ἠδέως οὕτω καὶ τῷ ἔργῳ σου πρόσεχε, πρὶν οἰκτιρῶν δίχα διαφθαρῆς.

Ὁ δὲ Ἰωάννης πρὸς αὐτὴν· Κυρία, νεωστὶ ἀπηρξάμην τοῦ ἔργου ἀμαθῆς ὢν τούτου τὸ πρότερον· ὁ χρόνος δὲ πιστεύσας τὴν πείραν καὶ τὸ χρησιμεῖν χαρίζεται. Ἐπὶ τούτοις ἀπήλθε τὸ γύναιον, ἐμοὶ δὲ βαρυτάτη ἀθυμίας ἀχλὺς κατεσκευάσθη ἐπὶ τοῖς τῷ Ἰωάννῃ ἄθρονον οὕτω συνεχθεῖσι καὶ ἀπηνῶς καὶ ταῦτα, μηδὲ τέσσαρας ὅλας ἡμέρας ἡμῶν ἐν τῷ τόπῳ διηνηκῶτων. Γνοὺς δὲ ὁ Ἰωάννης τῷ πνεύματι εἶπε πρὸς με· τέκνον Πρόχωρε, διστάσαντός μου τοῦ λογιμοῦ, ὅτε μοι ἡ Ἀσία ἀπεκληρώθη, γινώσκεις οἶψι ναυαγίῳ περιπεπτώκαμεν; οὐ μόνον δὲ ἡμεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀναίτιοι οἱ ἐν τῷ πλοίῳ τῆς καταδίκης συμμετέσχον τῆς ἐμῆς, ναυαγήσαντες

κἀκεῖνοι, κἄν προνοία τοῦ Θεοῦ διεσώθησαν; ὅπως τε ἐποίησα τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐν τῇ θαλάσῃ παιδευόμενος πειθεσθαι Θεῷ μᾶλλον, ἢ λογιμοῖς ἀνθρωπίνοις, ἕως ὁ Θεὸς οἰκείους σπλάγγχνους ἐπικαμφθεὶς ἀπέδωκε τῇ ξηρᾷ; Ταῦτ' οὖν εἰδὸτα σε, οὐκ ἀδημονεῖν, ἀλλ' εὐχαριστεῖν δεῖ ἐπὶ τοῖς πειρασμοῖς, καὶ μηδὲ πειρασμὸν ἠγεῖσθαι γυναίου ἐνὸς ψυχρὰς ἀπειλάς· ἀπελθε οὖν εἰς τὸ πιστευθέν σοι ἔργον, καὶ ποιεῖ αὐτὸ μετὰ πάσης ἐπιμελείας· ὁ γὰρ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ποιητὴς τῶν ἀπάντων, ἡμῖν γενόμενος ὑπογραμμὸς καὶ τύπος, καὶ τῆς ὑπομονῆς τὸ κέρδος παραδεικνύων, ἔφη, «ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.»

Τούτοις τοῖς λόγοις ἀπαντήσας τὸ τῆς ἀθυμίας πάθος, ἀνεκτήσατό με. Τῇ οὖν ἐπαύριον ἤλθεν ἡ Ῥωμᾶνα καὶ λέγει τῷ Ἰωάννῃ· πολλὰ πάλιν ἤκουσα κατὰ σοῦ λεγόντων, ὅτι τῷ ἔργῳ σου οὐ προσέχεις, καὶ ὡς κακοθελῶς τοῦτο ποιεῖς, ὅπως ἀπολύσω σε· ἀλλ' εἰς μάτην ταῦτα διανοῆ, καὶ κατὰ τῆς σαυτοῦ τεχνάξῃ κεφαλῆς· εἰ γὰρ ἀληθῶς ταῦτα οὕτως ἔχοντα διαγνῶ, οὐδὲ ἐν τῶν μελῶν σου χρησιμεῖν σοι καταλείψω, ἄρδην δὲ πάντα συντρίψω, καὶ τέλειον ἀχρειώσω. Ἐπὶ τούτοις οὐκ ἀντεῖπεν ὁ Ἰωάννης· ἡ δὲ περιδεὴς μᾶλλον καὶ ἰδιωτικὸν τὸ πρᾶον καὶ ἡσύχιον λογισαμένη τοῦ Ἰωάννου, καταπληκτικώτερον αὐτῷ προσεφέρετο διαπειλοῦσα καὶ λέγουσα· οὐκ εἰ μοι δοῦλος κακότητροπε; τί λέγεις; οὐχ ὁμολογεῖς τὴν σὴν τύχην; εἰπέ, ἀποκρίθητί μοι· καὶ ὁ Ἰωάννης, καὶ δοῦλοι ὑπάρχομεν ἐγὼ τε καὶ ὁ σὺν ἐμοὶ Πρόχωρος, Ἐπιλαβομένη δὲ τούτων τῶν ῥημά-

των, εὐθὺς κατὰ τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν ἐχώρησε, καὶ δικολόγῳ τινὶ προσελθούσα τὰ τῆς ἐπιβουλῆς ἐξηρτύετο λέγουσα· δύο καταλειφθέντες μοι δούλοι παρὰ τῶν γονέων, ἀπέδρασαν ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ὧν δὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰς ὠνάς προσαπίλεσα· νῦν δὲ παρεγένοντο πρὸς με, καὶ ὁμολογοῦσι δούλοι μου ὑπάρχειν· δύναμαι οὖν ἐτέρας ὠνάς ποιήσασθαι; ὁ δὲ δικολόγος ἔφη, ἐὰν δούλοι σου τυγχάνειν ἐκ προγόνων ὁμολογήσωσιν ἐπὶ μαρτύρων, δύνασαι τοῦτο ποιῆσαι.

Γνοὺς δὲ ταῦτα ὁ Ἰωάννης τῷ πνεύματι εἶπε πρὸς με· τέκνον Πρόχωρε, γίνωσκε ὅτι τὸ γύναιον τοῦτο ὁμολογίαν ἔγγραφον ἀπαιτεῖ ἡμᾶς, δούλους ταύτης εἶναι μηχανωμένη, ἐπὶ μαρτύρων κυρῶσαι· μὴ οὖν οὐκ ἔτι λύπην ἐν τῇ καρδίᾳ σου τούτου ἔνεκεν, μᾶλλον δὲ χαῖρε, διὰ γὰρ τούτου ὁ Θεὸς δοξασθήσεται, καὶ τάχιον δείξει τίνος ἐσμέν. Ταῦτα λαλοῦντος τοῦ Ἰωάννου, ἰδοὺ ἡ Ῥωμᾶνα εἰσήλθε, καὶ λαβομένη τῆς χειρὸς Ἰωάννου, ἤρξατο βραβίζειν αὐτὸν καὶ λέγειν· δούλε κακέ, διατί, ὅτε εἰσέρχεται ἡ κυρία σου, οὐ προσαπαντᾷς καὶ προσκυνεῖς; μὴ δοκεῖς ἐλεύθερος εἶναι; δούλος εἰ Ῥωμᾶνας· καὶ εὐθέως ἐπηρώτα διαπειλοῦσα, οὐκ ἤτέ μου δεῦλοι; ἔφη αὐτῇ ὁ Ἰωάννης, καὶ ἀπαξ καὶ δις εἰπὸν σοι, ὅτι δούλοι ὑπάρχομεν· ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν, τίνος δούλοι κακότεροι; ὁ δὲ ἔφη, οὐ τίνος τὸ ἔργον ποιούμεν· ἡ δὲ εἶπεν, ὅντως, ἐπεὶ καὶ τὸ ἔργον ἡμέτερον, ἡμέτεροι καὶ αὐτοὶ ἔστε· ὁ δὲ Ἰωάννης εἶπε, καὶ ἔγγράφως καὶ ἀγράφως ὁμολογοῦμεν ὅτι δούλοι ὑπάρχομεν· ἡ δὲ φησιν, ἔγγράφως θέλω ἐπὶ μαρτύρων ὁ δὲ, καὶ εἰ θούλει, φησὶ, μὴ μέλλε, ἀλλὰ

ποίει τὸ δοκοῦν σοι.

Τότε λαβοῦσα ἡμᾶς, ἤγαγεν ἔγγιστα πού τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀρτεμίδος ἐν δημοσίῳ τόπῳ, καὶ ἐπὶ μαρτύρων ἔγγράφως ἐποίησε τὰς καταθέσεις ἡμῶν· εἶθ' οὕτως ἤγαγε πάλιν ἕκαστον εἰς τὸ ἤδη πιστευθὲν ἔργον τοῦ θαλανεῖου, ἐν ᾧ τις ἐξ ἀρχῆς ἐφήδρευε δαίμων, καὶ τρεῖς τοῦ ἐνιαυτοῦ τοὺς ἀφυλάκτως λούεσθαι εἰσιόντας ἀπέπνιγε. Δόμνος οὖν ὁ τοῦ Διοσκορίδους υἱός, τῆς ὥρας φροντίσας τοῦ σώματος, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τῶν νυκτῶν μόνος εἰσήλθε λουσόμενος· ὁ δαίμων δὲ ἐφορμήσας ἐξαίφνης τοῦτον ἀπέπνιξεν· εἰσελθόντες δὲ οἱ παῖδες αὐτοῦ καὶ εὐρόντες αὐτὸν τεθνηκότα, ἐξήρξαν κλαίοντες καὶ λέγοντες· οὐαὶ ἡμῖν ὅτι ὁ κύριος ἡμῶν ἀπέθανε, τί ποιήσομεν; ἡ δὲ Ῥωμᾶνα ἀκούσασα τοῦτο, διαρρήξασα καὶ αὐτῆ τῆς κεφαλῆς τὸν ἐπίδεσμον, καὶ τὰς τρίχας ἐκτίλλουσα ἐκλαίει καὶ κοπτομένη ἐβόα· οἴμοι τί εἶπω ἢ τί ἀποκριθῆσομαι τῷ κυρίῳ μου Διοσκορίδει περὶ τούτου διαπνυθανομένῳ; ἀπαρηγόρητός ἐστιν ἡ συμφορά, τάχα που καὶ ἀποψύξει πεσών, τῆς ἀκοῆς τὸ θάρος οὐκ ἐνεγκών· μονογενῆς γὰρ ἦν ὁ κύριός μου Δόμνος· ἀλλ' ὦ μεγάλη Ἄρτεμις Ἐφεσίων βοήθει.

Ταῦτα καὶ πλείονα τούτων λέγουσα, κατέταμνε τοὺς βραχίονας αὐτῆς, καὶ τὸ πρόσωπον ἔτυπτε· ὁ δὲ Ἰωάννης τοῦ ἰδίου προσελθὼν ἔργου, λέγει πρὸς με, τέκνον Πρόχωρε, τί ἐστὶ τὸ θρυλλούμενον; καὶ τί πέποιθε τὸ γύναιον; ἡ δὲ Ῥωμᾶνα, ὡς εἶδεν ἡμᾶς ὁμιλοῦντας ἀλλήλοις, δραμοῦσα ἐκράτησε τὸν Ἰωάννην λέγουσα· μάγε, εὐρέθησαν αἱ μαγείαι σου, ἃς ἐποίησ' ἀφ' ἧς γὰρ ἡμέρας εἰσήλθεσ ᾧδε, καὶ ἡ ἡμετέρα θεὰ ἐγκατέλιπεν ἡμᾶς·

ἢ τοίνυν ἀνάστησον τὸν υἱὸν τοῦ κυρίου μου, ἢ τὴν ψυχὴν σου τῇ ὥρα ταύτῃ ἀπὸ τοῦ σώματος σου χωρίζω· εἶπε δὲ αὐτῇ ὁ Ἰωάννης, κυρία, τὸ λυποῦν σε τί ἐστίν; ἀπάγγειλόν μοι· ἡ δὲ ἀσχέτῳ κατελιγμένη θυμῷ, κουφίζει τὴν χεῖρα καὶ βραβίζει τὸν Ἰωάννην, λέγουσα· δούλε πονηρέ, καὶ διὰ τοῦτο ἐξόριστε, πᾶσα ἡ Ἐφεσίων πόλις ἤδη ἔγνω τὸ γεγονός, καὶ σὺ ὡς ἀγνοῶν ἐρωτᾷς; ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου μου Διοσκορίδους τέθνηκεν ἐν τῷ θαλανεῖῳ. Ἀκούσας ταῦτα ὁ Ἰωάννης, χαρῆς πως ἐμοὶ τέως ὠράθη γενόμενος, καὶ μικρὸν ὑπαναχωρήσας εἰς εὐχὴν, ἐν τῷ θαλανεῖῳ εἰσήλθε, καὶ τὸν ἀκάθαρτον δαίμονα ἐξοικίσας ἐκείθεν, εἰσοικίζει τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου ἐν τῷ σώματι καὶ λαβόμενος αὐτοῦ τῆς χειρὸς, προήγαγε βαδίζοντα ἔξω, καὶ πρὸς Ῥωμᾶναν εἶπε· λάμβανε τὸν υἱὸν

τοῦ κυρίου σου ζῶντα, καὶ μὴ χαλέπαινε· ἡ δὲ Ῥωμᾶνα ἰδοῦσα τὸ γεγονός, ἐξέστη, καὶ προσπεσοῦσα τοῖς ποσὶν Ἰωάννου, ἐδέετο αὐτοῦ συγχωρηθῆναι αὐτῇ, ἅπερ εἰς αὐτὸν δεινὰ διεπράξατο· ὁ δὲ ἔφη· γύναι, πίστευσον εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, οὗ ἐγὼ μαθητῆς εἰμι καὶ Ἀπόστολος, καὶ ταῦτα πάντα συγχωρηθήσεται σοι. Ἡ δὲ εἶπε· πιστεύω, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τοῦ νῦν πᾶσι τοῖς ἐκπορευομένοις ἐκ τοῦ στόματός σου. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ δραμῶν τις τῶν παίδων Διοσκορίδους, ἀπήγγειλεν αὐτῷ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὁ δὲ τῷ ἀπροσδοκῆτῳ τῆς συμφορᾶς, οἷα ῥομφαία πληγείς, παραυτίκα πεσὼν ἐξέψυξεν· ὁ δὲ Ἰωάννης μαθὼν τοῦτο, ἐλθὼν ἤγειρε καὶ αὐτὸν καὶ πάντας αὐτοὺς πιστεύσαντας ἐβάπτισε· πολλοὶ δὲ καὶ τῶν λοιπῶν Ἐφεσίων ἐκ τούτου τῇ πίστει προσέθεντο.
(Ἐκ τοῦ Εὐεργετινοῦ)

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΙΔΙΟΜΕΛΩΝ ΔΟΞΑΣΤΙΚΩΝ Κ. Λ. Π.

Ἐκ τοῦ Λαυριωτικοῦ Κώδικος Γ' 86 φύλ. 42 β'

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 26 τεύχους)

ΤΗ Β' ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΚΙΝΔΥΝΟΥ ΑΦΘΟΝΙΟΥ Κ.Λ.Π.

ΤΗ Β' ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΑΚΙΝΔΥΝΟΥ, ΑΦΘΟΝΙΟΥ ΚΤΛ.

Φύλλον 42 β'

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἤχος α'.

Ἀκτίνες ἔλαμψαν τῶν μαρτύρων αἱ πενταφεγγεῖς τῶν παρθένων ἰσάριθμοι, τοὺς χαρακτῆρας γὰρ αὐτῶν ὁρῶντες καταυγαζόμεθα ταῖς μνηταῖς αὐτῶν κοινωνοῦντες· διὸ εὐχαῖς

αὐτῶν Χριστὲ ὁ Θεὸς ἀκινδύνως περὶσωζε ἐκ τοῦ ἐχθροῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν, καὶ ταῖς δεήσεσιν αὐτῶν ἀφθονον τὴν ζωὴν ἡμῶν διατήρησον· ὡς πηγάζων ἀπαύστως τὰ ἐλεῆ σου τὰ πλοῦσια ἀνεμποδίστως τοῖς σὲ δοξάζουσιν, ἐλπίδα ἔχοντες εἰς σὲ ταῖς πρεσβείαις αὐτῶν δώρησαι ταῖς ψυχὰς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗ Γ' ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΚΕΨΙΜΑ Κ.Τ.Δ.

Φύλλον 44.

Στιχηρά Ἰδιόμελα ἤχος β'.

Υπὲρ τῆς εὐσεβείας ἅγιοι στερρῶς ἀγωνισάμενοι· τὰ θράση τῶν τυράννων κατησχύνατε, καὶ τῶν εἰδῶλων τὸ ὕψος εἰς χάος ἐβυθίσατε· Ἀκεψιμᾶ Ἀειθαλᾶ, καὶ Ἰωσήφ, καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς στεφανηφόροι χορευετε· πρεσβεύοντες ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΤΗ ΣΤ' ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ

Στιχηρά Ἰδιόμελα

Ἦχος ὁ αὐτὸς

Οσὶε πάτερ δι' ἀρετῆς ἀμφιασάμενος Χριστὸν τὸν Θεόν, πᾶσαν δαιμονικὴν καὶ βαρβαρικὴν γενναίως ἐνίκησας φάλαγγα, καὶ τῇ πίστει κραταιούμενος ἐπὶ τὴν πέτραν ἐστήριξάς σου τὴν ποίμνην πάσης αἰρέσεως ἀνεπιβούλευτον. Ὅθεν σὺν ἀγγέλοις χορευῶν τῷ Σωτῆρι πρέσβευε ἐν εἰρήνῃ φυλαχθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΙΑ' ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ

Φύλλον 47 β

Στιχηρά Ἰδιόμελα. Ἦχος βαρὺς

Δεῦτε πιστοὶ τιμήσωμεν ἀθλοφόρον τοῦ Χριστοῦ Μηνᾶν τὸν ἐνδοξόν, τὸν γενναῖον στρατιώτην τὸν καλῶς ἀγωνισάμενον, ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας· βασιλέων τε καὶ τυράννων τὸ κράτος καταβαλλόμενον· διὰ παρρησίαν ἔχων πρὸς Θεὸν ἀκαταπαύστως πρεσβεύει τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΑΥΤΗ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΥΔΙΤΟΥ

Φύλλον 48.

Στιχηρά Ἰδιόμελα ἤχος πλ. α'.

Ητῆς πίστεως ἐπανθοῦσα ἀρετὴ καὶ τὸ καρτερικὸν ἐν τῇ ἀσκή-

σει σου πάντας ἔλκει πρὸς ὑμνωδεῖν τῶν κατορθωμάτων σου Θεόδωρε πανόλβιε· ὅθεν τοῖς θεοῖς σου μελίσμασι τὴν τῶν ἀνθῶν ποικιλίῶν τρανώς ἐπαφήκας ἡμῖν· διὰ συγκροτοῦσι χοροὶ τῶν ἀσωμάτων, καὶ πανηγυρίζει ἡ Ἐκκλησία τὴν μνήμην σου μυστικῶς ἐγκουχωμένη, Χριστὸν τὸν Θεόν, μὴ ἐλ' εἰπῆς πρεσβεύειν τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΙΓ' ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Φύλλον 49

Στιχηρά Ἰδιόμελα ἤχος δ'.

Γέγονας Χρυσόστομε θεόπνευστον ὄργανον δι' οὗ ἡμῖν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐλάλησε· τῇ εὐσήμεν γὰρ βοῇ διέδραμε τὰ πέρατα· ὁ φθόγγος τῆς διδασκαλίας σου, καὶ μμητῆς γενόμενος τῶν Ἀποστόλων ὄσιε· τὸν χῶρον κατέλαβες ἐκεῖνον ὃν ἐπόθησας, πρέσβευε τῷ Κυρίῳ παμμακάριστε, εἰρηνεύσαι τὸν κόσμον καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΙΔ' ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Φύλλον 50 β

Στιχηρά Ἰδιόμελα
Ἦχος βαρὺς

Οὐράνιος ἀνεδείχθης κρατῆρ τῆς σοφίας· πνεύματος γὰρ ὄφθης καταγώγιον τερπνόν, καὶ γὰρ πέφηνας ἀρετῶν ἑπαλξίς, τοὺς θροτοὺς ἀλιεύσας τῷ νοητῷ ἀγκίστρῳ τῆς σοφίας Θεοῦ· διὰ δυσωπούμεν σε Ἀπόστολε Φίλιππε πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος γ'.

Τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν εἰς ἀνθρώπων ἀλιεῖαν μεταβαλὼν, τοὺς ἐν βυθῷ ἀπάτης τῇ σαγήνῃ ἀνέλκων τῇ μυστικῇ Φίλιππε ἀπόστολε· ἔλεον τὸν κόσμον ἐζώγησας καὶ τῷ διδασκάλῳ

σου Χριστῷ προσήγαγες· διὰ δυσωπούμεν σε πρεσβεύειν αὐτῷ ἀπαύστως σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν τῶν πιστῶς προστρεχόντων τῇ σκέπῃ σου.

ΤΗ ΙΣΤ' ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Φύλλον 51 β

Στιχηρά Ἰδιόμελα ἤχος β'.

Ζυγὸν λιπῶν ἀδικίας καὶ χρεῶν ἀπορρίψας πλεονεξίας· ζυγῷ δικαιοσύνης προστρέχεις, καὶ μὴ κενούμενον πλοῦτον ἀρπάζεις ὡς ἐχέφρων ἔμπορος ἀνταλλαξάμενος, τῶν προσκαιρῶν τὰ μόνιμα· καὶ τῶν ἀπολυμένων τὰ ἀεὶ διαμένοντα· τὸν γὰρ θεολαμπῆ καὶ πολῦτιμον μαργαρίτην κτησάμενος, τὰ καισαρὸς καισαρὶ τῶν κάτω συνημμένων ἐμφρόνως ἀπέλιπες, καὶ τῷ παμβασιλεῖ εὐπειθῶς ἀκολουθήσας Χριστῷ πᾶσαν τὴν κτίσιν ἐπλούτισας εὐαγγελικαῖς θεηγορίαις σοφέ. Ἄλλ' αἰτησαι καὶ νῦν Ματθαῖε πανάριστε, τοῖς σὲ τιμᾶσι σωτηρίαν καὶ μέγα ἔλεος.

ΤΗ Κ' ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΔΕΚΑΠΟΛΙΤΟΥ

(Ποίημα κυρῶ Ἰωάννου τοῦ Πλαγίτου, μέλος δὲ κυρίου Δανιὴλ τοῦ Ἀχράδη).

Φύλλον 53 β

Στιχηρά Ἰδιόμελα ἤχος α'.

Τὸν τοῦ Κυρίου ζυγὸν ἐκ βρέφους ἐπαυχένιον θέμενος πάτερ Γρηγόριε ἀνενδότοις πόνοις σαυτὸν ἐπέδωκας, πίστεως τὸ δόγμα λαμπρῶς διετράνωσας, φύσεως ἀνάγκαις οὐδόλως ὑπέκυψας, δαίμοσιν ὄφθης ἀπρόσιτος τὴν ἀρετὴν ἀπαράμιλλος, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἐφάμιλλος· ὦν τὸν βίον κτησάμενος, καὶ τῆς ἐκείνων δόξης ἠξίωσαι, προσκαιρῶν πόνων διαιωνίζουσαν ἀνταλλαξάμενος εὐκλειαν· οὐκέτι γὰρ ἐν ἐσόπτρῳ καὶ αἰνίγμασιν,

« ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ »

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΒΟΛΩ

Διευθυντῆς καὶ ἰδιοκτῆτης

ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ

Κατοικία: Βασσάνη 101

Γραφεῖα καὶ τυπογραφεῖα: Κοραῆ 47

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἑσωτερικοῦ δρ. 80

Διὰ τὰς Μονὰς τοῦ ἁγ. Ὁρους δρ. 200

Ἐξωτερικοῦ σελίνια 5

Ἀμερικῆς δολλ. 2

Τὸ τεῦχος δρχ. 10

Ἐπιστολαί, συνδρομαὶ καὶ δωρεαὶ ἀποστέλλονται πρὸς τὸν κ. Σωτ. Σχοινᾶν - Κοραῆ 47, Βόλον.

Χειρόγραφα, δημοσιευόμενα ἢ μὴ, δὲν ἐπιστρέφονται.

ἀλλ' ἐναργῶς ὄρας τὰ πάλαι ποθοῦμενα, ἃ ὀφθαλμοῖς οὐκ εἶδε καὶ οὖς οὐκ ἤκουσεν, οὐδὲ ἀνθρώπινος νοῦς ἀνετυπώσατο· ὅθεν ἐποπτεύοις τοὺς τιμῶντάς σε ὀφλημάτων λῦσιν ἡμῖν δωρούμενος ταῖς πρεσβείαις σου.

ΤΗ ΚΗ' ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

Φύλλον 112

Στιχηρά Ἰδιόμελα ἤχος α'.

Α'γαλλιάσθω ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, καὶ μυστικῶς σκιρτάτω· ἰδοὺ γὰρ ἐπεδήμησεν ἡ πανέορτος μνήμη τοῦ στερροῦ ὡς ἀληθῶς καὶ δόλου Στεφάνου, θείαν προχέουσα χάριν καὶ ἀγιαζούσα πάντα τοὺς πόθῳ καὶ πίστει ὑμνοῦντάς σου τὴν παναγίαν αὐτοῦ καὶ ἐνδοξόν κοίμησιν.

Διαδόσατε τὴν « Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην »

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΙ
ΙΩΣΗΦ ΠΡΩΗΝ ΤΥΡΝΟΒΟΥ
(Ἐκ τοῦ Κώδικος Δ., 197)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐπανόρθωσις

Διατί φθείρομεν ἑαυτοὺς τῇ πολλῇ ἀθυμίᾳ καὶ ἀχθηδόνι; διατί ἀντιστρέφομεν τὴν τάξιν καὶ τοὺς καιροὺς τῆς ἀθυμίας ἀνταλλάττομεν; καιρὸς γὰρ ἀθυμίας, οὐχ' ὅταν πάσχωμεν κακῶς, ἀλλ' ὅταν δρωμεν κακῶς· μὴ οὖν καταπίπτωμεν κακῶς πάσχοντες ἀδελφοί· μήτε ἰλιγγιωμεν καὶ ἀπαλλαγῆναι τοῦ βίου εὐχόμεθα· μὴ θέλοντες εἰδέναι ὅτι αἱ θλίψεις, τὰ κακὰ καὶ οἱ πειρασμοὶ καὶ πάντα τὰ συμβαίνοντα ἡμῖν ἀνιαρά, οὐχ ἦττον τῶν χρηστῶν τὴν τοῦ Θεοῦ κηδεμονίαν ἡμῖν ἐνδείκνυνται· ὑπὲρ ὧν ἁμαρτάνοιτας παροξύνομεν τὸν Θεόν. Δεῖ ἀλγεῖν καὶ κλαίειν καὶ ὀλοφύρεσθαι σφόδρα, οὐχ ὑπὲρ ὧν κολαζόμεθα. Μὴ τοίνυν δυσχέραινε ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσιν ἀνιαροῖς, μηδὲ θυροβουῖ, μηδὲ ταράττου, ἀλλ' εὐχαρίσται τῷ Θεῷ τῷ παιδεύοντι καὶ πάλιν ἰωμένῳ· καὶ πάντα ποίει, ἵνα γίνῃ λαμπρότερος· ἕξω τῶν πραγμάτων, καὶ ἐπεγίνωσκας τοὺς ὄρους τῆς φύσεως, ὅτε δὲ περιέπεσας τοῖς πάθεσιν, ἐπελάθου τῶν νόμων τῆς φύσεως.

Διατί οὐ πρότερον ἢ προγενεστέρων ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὴν ψυχὴν τοῦ σώματος; ἵνα μὴ βλέπῃ τὴν δημιουργίαν.

Ὁ γὰρ τῷ ὄντι φιλοσοφεῖ, καὶ ταῖς τῶν μελλόντων ἐλπίσιν ὀρθούμενος, οὐδὲ τὸν θάνατον ἠγήσεται θάνατον· ἀλλ' ὄρων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν κείμενον τεθνηκότα· οὐ πείσεται τὰ τῶν πολλῶν, τοὺς στεφάνους καὶ τὰ βραβεῖα ἀναλογιζόμενος.

Ἐπιστολὴ πρὸς ἐπιλήσιμα

Ὅντως καὶ κατὰ ἀλήθειαν ὁ τῆς μνήμης τὸ σημεῖον οὐκ εἰδώς, οὐδὲ τὸ τῆς

λήθης ἐπίσταται· μνήμην γὰρ οὐδὲν οἴτω φησί, ποιεῖ παρὰ τῷ θεῷ ὡς τὸ τῆς ἀρετῆς ἐπιδελείσθαι. Ποῖαν τῶν ἀρετῶν οὐχ ὑπὸ τὴν τῆς ἀγάπης εὐρίσκομεν; οὐχὶ ἡ ἀγάπη τῶν ἀρετῶν κεφάλαιον; ἦν αὐτὸς ἐκουσίως ἐμίσησας, ἐκβαλὼν ἡμᾶς τοσοῦτον χρόνον τῆς μνήμης σου.

Ὅντως σου καὶ τὰ ῥήματα καλά, καὶ τὰ νοήματα ἡδέα, καὶ ἡ διδασκαλία σου τιμία, καὶ πάντα μοι τὰ σὰ ἔνδοξα καὶ ἔντιμα καὶ ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον γλυκύτερα.

Περὶ ἐλεημοσύνης καὶ φιλοξενίας

Μεγάλοι ὄντως καὶ πλούσιοι καὶ πρόξενοι τῆς βασιλείας οἱ καρποὶ τῆς φιλοξενίας καὶ ἐλεημοσύνης· διὰ ταύτης γὰρ ἔλαθόν τινες ξενίσαντες ἀγγέλους· διὰ ταύτης μέγας ὁ Ἀβραάμ, καὶ θεοπάτωρ καὶ πατὴρ ἔθνῶν ὠνομάσθη καὶ γέγονε. Μὴ τοίνυν νομιζόμεν ἡμῖν ἐλαττοῦσθαι τὴν οὐσίαν ἡμῶν καὶ τὸν πλοῦτον, ὅταν ἐλεημοσύνην παρέχωμεν· οὐ γὰρ ἐλαττοῦται, ἀλλὰ αὐξεται μάλιστα καὶ εἰς τὰ πρόσω χωρεῖ· οὐ δαπανᾶται, ἀλλὰ πλεονάζει, καὶ πραγματεία τις ἐστί, καὶ σπόρος εὐλογίας τὸ γινόμενον· καὶ πάσης ἐμπορίας κερδαλέωτερον καὶ ἀσφαλέστερον· τὰ γὰρ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ καταβαλλόμενα χρήματα, ἀνώτερα πάσης ἐστὶν ἐπιβουλῆς, καὶ οὐδεὶς δύναται ἀρπάξαι ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ λαβόντος τὰ δοθέντα ἀργύρια· ἀλλὰ μένει πολὺν ἡμῖν καὶ ἄφατον τὸν καρπὸν ἐργαζόμενα· καὶ τὸν ἀμητὸν φέροντα ἡμῖν πλούσιον ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως· δανείσατε τοίνυν Θεῷ, ἡμᾶς τοὺς πτωχοὺς ἐλεοῦντες· ὁ γὰρ· δότε ἡμῖν ἐλεημοσύνην καὶ τὴν ὀφειλὴν ὑμῖν καὶ μισθοληψίαν ἀποδώσωμεν, ὅταν καθήσῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καὶ στήσῃ τὰ μὲν πρόβατα, μὴ ἀποδόξωμεν δὴ ἀπὸ τῶν χειρῶν ἡμῶν

τὸ τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον καὶ τηλικούτον φάρμακον σωτηρίας, τὴν ἐλεημοσύνην, ἐν ἣ ἐξαλείφει πάντα τὰ ἁμαρτήματα. Μὴ ἐπαισχύνεσθε ταῖς τῶν πενήτων ὑμῶν θεραπείαις πλούσιοι καὶ ἄρχοντες· μηδὲ παραιτεῖσθε θεραπεύειν ἡμᾶς ἐν ἔλει καὶ οἰκτιρμοῖς· ἀγιάσατε τὰς χεῖρας ὑμῶν διὰ τῆς τοιαύτης διακονίας· δέξασθε τὸν ξένον καὶ τὸν πτωχὸν ὡς τὸν Χριστόν, καὶ τοῦ Χριστοῦ δι' ἡμῶν νίψατε τοὺς πόδας· δότε ἡμῖν ἱμάτια καὶ χρήματα δι' εὐεργεσίαν, ἵνα ἐλαφρύνωμεν καὶ κουφίσωμεν τὸ πολὺ βάρος τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν καὶ τῶν θλίψεων. Θησαυρίσατε ἐν οὐρανῷ καὶ οἰκοδομήσατε ἐν οὐρανοῖς· οἰκοδομὴν αἰώνιον καὶ ἀσάλευτον· ὅπου οὐ χρεῖα τεκτόνων οὐδὲ οἰκδόμων, ἀλλὰ αἱ χεῖρες τῶν πενήτων τοιαύτας οἰκοδομοῦσιν οἰκοδομὰς καὶ πύργους οὐρανομήκεις καὶ θεῖα σκηνώματα, καὶ βασιλείαν οὐρανῶν προξενούσι, καὶ παῖδησίαν πρὸς τὸν Θεὸν διδοῦσιν.

Μέγα λοιπὸν ἀδελφοί τὸ ὕψος τῆς ἐλεημοσύνης, μεγάλην παῖδησίαν ἔχει πρὸς τὸν Θεὸν καὶ βασιλέα τῆς δόξης· τοσοῦτον γὰρ φιλεῖ αὐτὴν ὁ Θεός, ὅτι καὶ αἰ πλησίον αὐτοῦ ἔστηκε καὶ ἵσταται· καὶ ὑπὲρ ὧν δ' ἂν αἰτήσῃ χάριν, εὐθέως καὶ ἀκωλύτως λαμβάνει· μέγας ὁ πλοῦτος καὶ ἡ περιουσία τῆς ἐλεημοσύνης, καὶ τοσαύτη ἐστίν, ὡς μὴ μόνον ἁμαρτήματα καθαίρειν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν φυγαδεύειν τὸν θάνατον, καὶ τὴν τυραννίδα τούτου ἢ δύναμις τῆς ἐλεημοσύνης ἐνίκησεν, ὥσπερ ἀκούομεν τὴν φιλόξενον καὶ φιλόπτωχον ἐκείνην Ταβιθά, τὰ δάκρυα, καὶ τὰς παρακλήσεις τῶν ὄρφανῶν καὶ χηρῶν καὶ πενήτων εἰς οἶκτον τὸν μέγαν ἀπόστολον φέροντα, ὅταν ἐδείκνυν τὰ ἱμάτια, καὶ ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν, ἀνέστη δὲ ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ ἀνέζησε, ματαιώσασα τοῦ θανάτου τὴν δύνα-

μιν· καὶ τῆς Σεραφθίας ὁ υἱὸς καθὼς γέγραπται ἐν Γραφαῖς ἀγίαις, καὶ ἄλλοι.

Μεγάλη λοιπὸν τῆς ἐλεημοσύνης ἡ δύναμις καὶ δραστικὴ ἢ τῆς φιλοξενίας ἐνέργεια· αὕτη χειραγωγός σοι γίνεται εἰς οὐρανῶν βασιλείαν· αὕτη ὁδοποιὸς γίνεται εἰς οὐρανὸν ἀναβάσεως· αὕτη τοῦ Θεοῦ γίνεται προσωπεῖον καὶ κρύπτεται μὲν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὁ Θεὸς καὶ πένης μὲν ὁ τὴν χεῖρα προτεινὼν, Θεὸς δὲ ὁ ἴψιστός ἐστιν ὁ δεχόμενος, ὁ ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Υἱὸν δεδωκώς, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν διάκονον χαρισάμενος, καὶ τὸ αἷμα τὸ τίμιον ἐξέχευε δι' ἡμᾶς τοὺς οὐκ εἴνους οὐδὲ ἀγαθοὺς γεγεννημένους, τοὺς οὐδὲ χρήματα προχομένους δι' αὐτόν, ἀλλὰ περιορῶντας γυμνὸν καὶ ξένον τὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἀποθανόντα Χριστόν.

Γίνετε οὖν μεγάλοι καὶ εὐπρόδεκτοι εἰς τὸν μέγαν Θεὸν διὰ τῆς ἐλεημοσύνης ἀδελφοί· ὅτι ὄντως μέγα ἄνθρωπος, καὶ τίμιον ἀνὴρ ἐλεήμων· καὶ δότε ἡμῖν ἐλεημοσύνην μετὰ δαψιλείας καὶ προθυμίας καὶ ἀγάπης γνώμης καὶ προαιρέσεως.

Ἄραγε καλῶς ποιεῖς ἀδελφέ, καὶ σωτηριῶδές σοι ἔδοξε, τό, τὸν πτωχὸν σου ἀδελφὸν παραβλέπειν καὶ οὐ μόνον ἐστης ἕως ὧδε, ἀλλὰ καὶ ὀνειδίξεις, διαφθορέα καὶ πονηρὸν καὶ εὐτελεῖ καὶ ἀπερριμμένον ἀποκλῶν, καὶ οὐκ ἄξιον εὐπαθεῖν με. Ἐσχάτης ὀμότητος, καὶ ἀπανθρωπίας δείγμα ἐκφέρων ἀρχιερεὺς ὢν, οὐ ἐκ τοῦ στόματος κατὰ τὰς ἐπαγγελίας ἔλεον, καὶ ἀλήθειαν ἔδει πηγάζειν. Εἰ οὐκ ἔλεεις ὁ ἀντιῤῥόπου ἐλέους δεόμενος μετ' ὀλίγον παρὰ Θεοῦ, διατί ὑβρίζεις; διατί λοιδορεῖς; διατί μετὰ ὀνειδισμοῦ ἀποκρούει τὸν ὀμόφυλον καὶ συναδελφόν σου; Μὴ γὰρ τοῦτο διδάσκεισαι ἀδελφέ; ἀναξιοτήτα ἐγκαλεῖν καὶ κακίαν κατηγορεῖν, καὶ ἁμαρτωλοὺς ὀνειδίξειν; οὐκ οἶδας ὅτι πενίαν διορθοῦσθαι ἐπαιδεύτης;

καὶ συμφορὰν ἰᾶσθαι; καὶ χεῖρα τοῖς κει-
μένοις ὀρέγειν; μὴ τοῖνυν βίου καὶ πρά-
ξεις πολυπραγμόνι ὅταν ἢ καιρὸς ἐλεη-
μοσύνης; τοῦτο γὰρ ἐσχάτης ἀπειροκα-
λίας ἐστίν, ὑπὲρ ὀλίγου ἐλέους καὶ μικρᾶς
ἀντιλήψεως ἀναξιοῦτα ψυχῆς καὶ φαν-
λόττητα βίου (εἰ καὶ οὐδεὶς καθαρεύει,
ἀλλὰ πάντες ἐν ἐπιτιμίοις ἔσμεν κἄν ὅ-
τι μάλιστα εἴπωμεν) περιεργάζεσθαι.

Ἄλλ' ἔστω καθὼς εἶπας εἶναι ἡμᾶς
διαφθορεῖς καὶ λυμεῶνας καὶ ἁμαρτή-
σαντας μέγιστα· ἀλλ' ὁ μὲν Δεσπότης σου
καὶ ἥλιον ἡμῖν ἀνατέλλει· σὺ δὲ πάσης
τῆς φιλανθρωποῦ μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησί-
ας λαβῶν στόμα, καὶ ἤρας φωνὴν κατ'
ἐμοῦ· ταῦτα εἰπὼν, καὶ τῆς ἑφημέρου
τροφῆς ἀνάξιον ἔκρινας; μὴ κρίει τοῖνυν
ἀλλότριον οἰκέτην ἀδελφέ, μηδὲ γέλα τοῦ
ἀδελφοῦ σου τὸ πῶμα, μηδὲ πολυπραγ-
μόνι τοῖς ὑπὲρ σὲ ἁμαρτάνοντας, μηδὲ
παρίδης τὸν κακῶς πάσχοντα· εἰ γὰρ
φησὶν ἐὰν ὄνον ἴδης ἀγχόμενον ἢ κῦνα
ἐγείρεις καὶ οἰκτεῖρεις τὴν ἄλογον φύσιν,
πολλῶ μᾶλλον ἄνθρωπον οὐ δεῖ περιεργ-
γάζεσθαι; Ἐργασίας ὁ καιρὸς, βοηθείας
ὁ καιρὸς, βοήθησον εἴτι δύνασαι· καὶ
μὴ λέγε τοὺς κακῶς διακειμένους καὶ πά-
σχοντας· ὅτι πονηρὸς ἐστί, διαφθορεύς
τε, καὶ φαῦλος· ὠμότητος γὰρ τοῦτο καὶ
ἀπανθρωπίας, καὶ μεγίστης ἀλαζονείας
τεκμήριον. Ἐλεημοσύνη γὰρ διὰ τοῦτο
λέγεται, ἵνα καὶ ἀξίοις καὶ ἀναξίοις πα-
ρέχομεν· ἐλεημοσύνη διὰ τοῦτο εἴρηται,
ἵνα ἐλεῶμεν, οὐχ ἵνα ὑβρίζωμεν τοὺς ὀ-
μοδούλους. Ἡ ἐλεημοσύνη τέχνη τις ἐ-
στίν ἀρίστη καὶ προστάτις τῶν ἐργαζο-
μένων αὐτῆν· φίλη τῷ Θεῷ γὰρ ἐστί,
καὶ περισπούδαστος καὶ ἔμφυτος ἰδιότης
τῆς θείας καὶ ἀκηράτου φύσεως· αὕτη
τῶν ἁμαρτιῶν τὰ δεσμὰ διαῤῥήγνυσι·
λύει τὸ σκότος· σβέννυσι τὸ πῦρ, καὶ ὀ-
μοίους θεῷ ἀποκαθιστᾷ τοὺς ἐργαζομέ-

νοὺς αὐτῆν· γίνεσθε γὰρ φησὶν οἰκτιρ-
μονες... Μὴ ἀντέχου τῶν ὄντων ὡς ἀθά-
νατος· ἀλλ' ὡς θνητὸς περὶ τῶν σαυτοῦ
βούλευσαι· εἰ γὰρ καὶ φορτικὸν τὸ μέλ-
λον ῥηθῆσθεσθαι καὶ φρίκης γέμον, ἀλλ'
ὅμως ἀναγκαῖον εἰπεῖν· ἀρίθμησον μετὰ
τῶν δούλων σου τὸν Δεσπότην· ἐλευθε-
ρεῖς τοὺς δούλους; ἐλευθέρωσον καὶ τὸν
Χριστὸν λιμοῦ καὶ ἀνάγκης καὶ δεσμο-
τηριῶν καὶ γυμνότητος.

Προνόμιον πρὸς φίλον

Τῷ τῆς ἀρετῆς κορυφῇ καὶ ὕψει
δόξης, καὶ μετὰ πολλῆς τῆς περιφανείας
ἐστῶτι, καὶ πᾶσι γνωρίμῳ καὶ δήλῳ τυγ-
χάνοντι, καὶ παρὰ πάντων θαυμαζομέ-
νω, ὁ εὐτελῆς καὶ ἀπερῶδιμμένος, καὶ κα-
τω κείμενος, καὶ ἀνώνυμος, καὶ πάντων
ἔκτρομα, καὶ πάντων ἐπεφερόμενος, καὶ
πίσης ἀνομίλητος ἀρετῆς Ἰωσήφ.

Ἐπὶ τὸ πέλαγος ἔμαντὸν ἦπλωσα τῆς
κοινῆς μητρὸς καὶ δεσποίνης μου φιλαν-
θρωπίας· οὐκ ἐξ ἀπανθρωπίας τινός,
οὐδὲ ἐν ἄλλοτριῶσι φιλοσοφῶν κακοῖς,
ἀλλ' ἀπὸ κηδεμονίας πολλῆς τοὺς ἐλέγ-
χους ποιεῖς κατ' ἡμῶν· καὶ εὐχαριστοῦ-
μεν ἐλεγχόμενοι, ἀλλ' οὐκ ἀλγοῦμεν· τότε
ἀλγοῦμεν ὅτε ἄλλους ἐλέγχωμεν, ὑπὲρ ὧν
αὐτοὶ ὑπεύθινοι ἔσμεν.

Καὶ παρὰ τοὺς κοινοὺς λογισμοὺς,
καὶ παρὰ τὴν τῶν πραγμάτων ἀκολου-
θίαν κατηγοροῦμεθά σου· ὅπερ ἐπιτε-
ταμένης ἐστίν ἐλευθερίας· ὁρῶ σε γὰρ
εἰκῆ καὶ μάτην ψευδόμενον, καὶ τὴν ἀ-
λήθειαν ἀδικούντα, καὶ ἀνακόλουθα ἑαν-
τῷ λέγοντα καὶ πράττοντα. Οἶδας γὰρ ὅ-
τι ἢ τοῦ δένδρου διάκρισις, ἀπὸ τοῦ
καρποῦ φαίνεται, οὐχ ὁ καρπὸς ἀπὸ τοῦ
δένδρου· σὺ δὲ τοῦναντίον ποιεῖς· εἰ γὰρ
καὶ τὸ δένδρον τοῦ καρποῦ αἴτιον, ἀλλ'
ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου γνωριστικός, καὶ
ἀκόλουθός ἐστιν, ἢ καὶ τὰ ἔργα διαβάλλ-
κειν σε αἰτιώμενον ἢ ταῦτα ἐπαινοῦντα,

καὶ ἐμὲ τὸν ἐργαζόμενον τῶν ἐγκλημά-
των ἀπαλλάττειν. Νῦν δὲ τοῦναντίον δε-
δρακὸς τυγχάνεις· ὅτου χάριν παρὰ πᾶ-
σαν ἀκολουθίαν καὶ φύσιν κατηγορεῖς·
καὶ γεγονός ὅμοιος τοῖς ἐμοῦσιν, οἵτινες
παρὰ μὲν τὴν ἀρχὴν βιάζονται ἔνδον
κατέχειν ἐκπηδῶντας τοὺς χυμούς, ἐπειδὴν
δὲ ἐκνικηθῶσι, πολλὴν τὴν βδελυγμίαν
προῖενται· οὕτω καὶ οἱ τὰ πονηρὰ (οἱ
κατὰ σὲ) βουλευμάτων ἔχοντες, καὶ τὸν
πλησίον κατηγοροῦντες. Ἐκ γὰρ τῶν
λόγων σου δικαιωθήσῃ καὶ ἐκ τῶν λό-
γων σου κατακριθήσῃ.

Ἄνεπαχθὲς τὸ ἀδέκαστον δικαστήριον,
καὶ ἡμεροὶ αἱ κρίσεις· οὐ γὰρ ἐξ ὧν ἕ-
τερος εἶπε περὶ σοῦ· ἀλλ' ἐξ ὧν αὐτὸς
ἐφθέγγω, τὰς ψήφους οἴσει ὁ δικαστής,
ὅπερ ἀπάντων ἐστὶ δικαιοτάτων· καὶ γὰρ
σὺ κύριος καὶ τοῦ εἰπεῖν καὶ τοῦ μὴ εἰπεῖν.

**Ὅτι ἀρετῆς ἀπούσης ἅπαντα πε-
ριττὰ**

Πάντως· καὶ γὰρ καὶ ἡλικία, καὶ φί-
σις, καὶ τὸ ἔρημον οἰκεῖν, καὶ τὰ ὅσα
τοιαῦτα ἀνόνητα· γνώμης οὐκ οὔσης ἀ-
γαθῆς. Οὐ γὰρ εἶπεν ὁ Χριστὸς ὅτε εἶ-
πον αὐτῷ, ἢ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελφοί
σου ζητοῦσί σε ἔξω, ἀπελθε εἰπὲ τῇ μη-
τρὶ ὅτι οὐκ εἶ μου μήτηρ, ἀλλὰ πρὸς τὸν
εἰπόντα ἀποτείνεται λέγων· τίς ἐστίν ἢ
μήτηρ μου; μετὰ τῶν εἰρημένων καὶ ἕ-
τερόν τι κατασκευάζων· ποῖον δὴ τοῦτο;
τὸ μήτε ἐκείνους, μήτε ἄλλους συγγενεῖα
θαῤῥῶντας ἀρετῆς ἀμελεῖν· εἰ γὰρ ταύ-
την οὐδὲν ὠφελεῖ τὸ μητέρα εἶναι, εἰ μὴ
ἐκεῖνο εἴη, σχολῆ γ' ἂν ἕτερός τις ἀπὸ
συγγενείας σωθήσεται· μία γὰρ ἐστὶν εὐ-
γένεια μόνη, τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποιεῖν·
οὗτος τῆς εὐγενείας ὁ τρόπος βελτίων ἐ-
κείνου καὶ κυριώτερος.

**Ὅτι ὁ βίος μᾶλλον ὠφελεῖν δύνα-
ται**

Βίον δὲ λέγω νῦν, οὐχὶ ἂν νηστεύσης,

οὐδὲ ἂν σάκκον καὶ σποδὸν ὑποστρώ-
σης, ἀλλ' ἐὰν χρημάτων ὑπερίδης ὡς ὑπερ'
ιδεῖν χροῖ· ἐὰν φιλοστοργήσης, ἐὰν δῶς
πεινῶντι τὸν ἄρτον σου, ἐὰν θυμοῦ κρα-
τήσης, ἐὰν κενοδοξίαν ἐκβάλης· ἐὰν φθό-
νον καὶ μίσος καὶ ἀπέχθειαν καὶ βασκα-
νίαν ἀνέλῃς. Μάθετε γὰρ, φησὶν ὁ Χρι-
στός, ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρῶτος εἰμι καὶ ταπει-
νὸς τῇ καρδίᾳ. Οὐκ εἶπεν ὅτι ἐνήστευσα
ἡμέρας μ'. ἀλλ' ὅτι πρῶτος εἰμι... Καὶ τοῖς
ἀποστόλοις οὐκ εἶπε· νηστεύετε· ἀλλὰ
πάν τὸ παρατιθέμενον ὑμῖν ἐσθίετε· ἀλ-
λά λέγει αὐτοῖς· μὴ κτήσητε χρυσὸν ἢ
ἄργυρον... ταῦτα δὲ λέγω, οὐχὶ νηστείαν
κακίζων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἐπαινῶν· ἀλγῶ
δέ, ὅταν τῶν ἄλλων ἡμελημένων, ταύτην
νομιζήτε ἀρκεῖν εἰς σωτηρίαν ὑμῖν· τὸ
ἔσχατον τοῦ χοροῦ τῆς ἀρετῆς ἔχουσαν
μέρος· τὸ γὰρ μέγιστον, ἀγάπη καὶ ἐπιεί-
κεια καὶ ἐλεημοσύνη, ἢ καὶ παρθενίαν
ὑπερηκόντισε.

**Πρὸς τὸν ἐραστὴν μαθήσεως καὶ
σοφίας**

Ἐντύγχανε βιβλίους, καὶ μάνθανε
γράμματα τὰ δυνάμενά σε σοφίσαι
διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· καὶ
διακρούων τὴν ἐκ τούτων λύμην. Καλ-
λώπιξέ σου τὴν ψυχὴν, τὸ τιμαλφέστατον
κτῆμα, καὶ ἐπισκοπῶν συνεχῶς τὴν εἰκό-
να τῆς ἀρετῆς, καὶ τὰ μέλη, καὶ τὴν κε-
φαλὴν αὐτῆς καταμάνθανε· οἶδας γὰρ
καὶ πλεῖον ἐμοῦ, ὅτι καὶ κεφαλὴν ἔχει
καὶ μέλη παντὸς σώματος εὐειδούς καὶ
καλοῦ εὐπρεπεστέρα· τίς δὲ ἢ κεφαλὴ
τῆς ἀρετῆς; ἢ ταπεινοφροσύνη, περὶ ἧς
φησὶν ἢ ἐνυπόστατος, μακάριοι οἱ πτω-
χοί· οὐ κόμας ἔχει αὕτη ἢ κεφαλὴ καὶ
βοστρύχους, ἀλλὰ κάλλος τοιοῦτον, οἷον
αὐτὸν τὸν Θεὸν ἐπισπάσασθαι· ἐπὶ τίνα
γὰρ φησὶν ἐπιβλέψω;... καὶ οἱ ὀφθαλμοί
μου ἐπὶ τοὺς πραεῖς τῆς γῆς· καὶ ἐγγὺς
Κύριος τοῖς συντετριμμένοις... αὕτη ἐστίν

ή της σοφίας μήτηρ. Μάνθανε και τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἀλλὰ τέως μάθε αὐτοῦ τὸ χρῶμα τὸ ἐρυθρὸν καὶ εὐανθές καὶ πολλῆς γέμον χάριτος, ὅπερ συνίσταται ἀπὸ τοῦ αἰσχύνεσθαι καὶ ἐρυθριᾶν· διὸ καὶ τις φησί: πρὸ αἰσχυνητοῦ προελεύσεται χάρις: (Σειράχ λβ. 11). ὅρα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς κοσμιότητι καὶ σωφροσύνη μετὰ ἀκριβείας ὑπογεγραμμένους· οὔτινες ἄξιοι καὶ καλοὶ καὶ ἄξυθερκεῖς γίνονται, ὡς καὶ αὐτὸν ὁρᾶν τὸν Δεσπότην καὶ Κύριον· μακάριοι γὰρ φησὶν, οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ... Στόμα δὲ αὐτῆς σοφία καὶ σύνεσις καὶ τὸ πνευματικὸς ὕμνος εἰδέναι. Καρδία δέ, Γραφῶν ἐμπειρία, καὶ δογμάτων ἀκριβῶν διατήρησις καὶ φιλανθρωπία καὶ χρηστότης εἰσὶν αὐτῇ καὶ πόδες καὶ χεῖρες, τῶν ἀγαθῶν ἔργων αἱ ἐπιδείξεις. Ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἡ εὐσέβεια· τὸ στήθος ἡ ἀνδρεία καὶ πάντα ἀλῶναι εὐκόλον, ἢ τοῦτο διαπραγῆναι τὸ στήθος· τὸ δὲ πνεῦμα καὶ ἡ καρδία αὐτῆς ἡ ἀγάπη.

Ἀπόκρισις

Ἐδέχθην καὶ ἐγκολπωσάμην τὰ τίμια σου καὶ σοφώτατα γράμματα, ὡς χρυσίον ἀποστίλβοντα· ὡς μαργαρίτην τε λάμποντα, καὶ ὡς ῥόδον ἀνθοῦντα ἡδύπνοον. Παρ' ἐμοῦ δὲ μετὰ ταῦτα, οὐδὲν ἕτερον ἔχειν ἀκούειν, πλὴν ὅτι εὐπραγεῖς ὑπὲρ πολλοῦς· καὶ πλοῦτον ἔχεις ῥέοντα· ζητήσωμεν καὶ ἐκεῖνον τὸν ἀφθαρτον, τὴν ἀνάλωτον εὐπορίαν· ἵνα καὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἐπιτύχωμεν. Περὶ δὲ τοῦ αἰτήματος εἰ βούλει, οὐ κυρίου ἀλλ' ἀξίους τῆς αἰτήσεως ποιήσον. Ἐρωσις.

Περὶ ἐλεημοσύνης

Ἄπαντες μὲν τοὺς νόμους ἀδελφοὶ ἀναγγόντες τοὺς ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ τοὺς ἐν τῇ Παλαιᾷ τοὺς κειμένους ἡμῖν περὶ ἐλεημοσύνης καὶ εὐποιίας παρὰ τοῦ

ἐλεήμονος θεοῦ· πολλὴν ὄσσην καὶ μεγάλην σπουδὴν ὑπὲρ τοῦ πράγματος τούτου ποιῆσαι ὀφείλομεν πάντοτε· τούτο γὰρ τὸ ἔργον, οὗτος ὁ τρόπος, αὐτὴ ἡ μεταχείρησις, καὶ ἀμαρτίας καθάρει, ὡς φησὶν ἐν Ἐθαγγελίοις ὁ Κύριος· δότε ἐλεημοσύνην καὶ πάντα ἡμῖν ἔσται καθαρά· τούτο θυσίας μείζον· ἔλεον γὰρ θέλω καὶ οὐ θυσίαν· τούτο τοὺς οὐρανοὺς ἀνοίγει, αἱ εὐχαὶ γὰρ σου καὶ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν εἰς μνημόσυνον ἐνώπιον τοῦ θεοῦ· τούτο παρθενίας ἀναγκαιότερον. Οὕτω γὰρ ἐξεβλήθησαν τοῦ νυμφῶνος αἱ παρθέναι· ἐκεῖναι· οὕτως αἱ ἄλλαι εἰσῆχθησαν. Ἄπαντα οὖν ταῦτα συνειδότες ἀδελφοὶ σπεύρατε φιλοτίμως καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἠπορημένους, ἵνα μετὰ πλείονος θερίσητε δαψιλείας ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Ζωὴν αἰώνιον προξενεῖ, καὶ τῶν τοῦ θανάτου χειρῶν ἐξοπάξει τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐν ἑκατέρῃ τῇ ζωῇ λαμπροὺς ἀποφαίνει τοὺς ἐλεήμονας· καὶ τὰς μονὰς ἐκεῖνας οἰκοδομεῖ τὰς ἐν οὐρανοῖς· καὶ τὰς σκηνάς τὰς αἰωνίους. Αὕτη τὰς λαμπάδας ἡμῶν οὐκ ἀφήσει σβεσθῆναι, οὐδὲ ὄνυπαρᾶ ἔχοντας ἱμάτια φανῆναι ἐν τῷ γάμῳ, ἀλλὰ πλύνει καὶ χιόνος ἐργάζεται καθαρώτερα· ἔάν γὰρ ὄσιν αἱ ἀμαρτίαι... οὐκ ἀφήσιν ἡμᾶς ἐμπεσεῖν ἐνθα ὁ πλούσιος ἐκεῖνος· ἀλλ' εἰς τοὺς κόλπους χειραγωγεῖ τοῦ Ἄβραάμ.

Τὸν μεγάλη ἀμαρτάνοντα ὑπὲρ μικρῶν πρὸς ἑτέρους ἀκριβολογεῖσθαι οὐ καλῶς.

Βίας γὰρ δυνατότερον θεραπεία· εἰ γὰρ μὴ ἡ τοῦ πράγματος φύσις πείθει σε ἔλθειν, οὐδὲ λαβεῖν ἄξιός εἰ· οὐδ' ἂν λάβῃς εἶση καλῶς τὸ ληφθέν. Μὴ τέρεπαι καὶ κολάζεις τὴν ψυχὴν· τί τὸν θεὸν ἀφείξ, ἀνθρώπινα κερδαίνεις κέρδη; (Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΣΙΝΑΪΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Περὶ τοῦ σημείου τοῦ τελείου χριστιανοῦ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 1η

Ποῖον εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ τελείου χριστιανοῦ;

Ἀπόκρισις

Οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι πίστις ὀρθὴ καὶ ἔργα εὐσεβῆ. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως δὲν ὀρίζει εἰς ταῦτα τὸν ἀληθῆ χριστιανόν, διότι δύναται τις νὰ ἔχη καὶ πίστιν καὶ ἔργα ἀγαθὰ, νὰ ὑψηλοφρονῇ ὅμως δι' αὐτά, καὶ νὰ μὴ εἶναι τέλειος χριστιανός. Ὁ χριστιανός κατὰ τὸν Μ. Ἀθανάσιον εἶναι «ἀληθινὸς αἶνος Χριστοῦ λογικός, δι' ἔργων ἀγαθῶν καὶ δογμάτων εὐσεβῶν συνιστάμενος». Ἡ ἀληθῆς λοιπὸν πίστις διὰ τῶν ἔργων δοκιμάζεται· «διότι ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων εἶναι νεκρά, καθὼς καὶ ἔργα ἄνευ πίστεως», κατὰ τὸν Ἰάκωβον (β' 26). Διὰ τοῦτο ἀνάγκη πάσα νὰ φυλάξωμεν ἑαυτοὺς καθαροὺς ἀπὸ ῥυπαρῶν ἔργων, διὰ νὰ μὴ λεχθῆ καὶ περὶ ἡμῶν ὅτι «ὁμολογοῦσιν ὅτι γνωρίζουσι τὸν Θεόν, μὲ τὰ ἔργα ὅμως ἀρνοῦνται». (Τίτ. α' 16). Ὅθεν λέγει ὁ Κύριος «ἐάν τις μὲ ἀγαπᾷ, τὸν λόγον μου θέλει φυλάξει, καὶ ὁ Πατήρ μου θέλει ἀγαπήσει αὐτόν, καὶ πρὸς αὐτόν θέλωμεν ἔλθει, καὶ ἐν αὐτῷ θέλωμεν κατοικήσει» (Ἰωάν. ιδ' 23). Ἐνταῦθα λοιπὸν μανθάνομεν ὅτι διὰ τῆς ὀρθῆς πίστεως καὶ τῶν καλῶν ἔργων οἰκοδομεῖται ὁ οἶκος τῆς ψυχῆς, καὶ οὕτω κατοικεῖ ὁ Θεὸς ἐντὸς ἡμῶν, διότι λέγει, «θέλω κατοικήσει ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω» (β' Κορ. ς' 16). Καὶ τοῦτο φανερώων ὁ Ἀπόστολος ἔλεγεν «ἢ δὲν γνωρίζετε ἑαυτοὺς

ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἐν ὑμῖν; ἐκτὸς ἐὰν εἰσθε ἀδόκιμοι κατὰ τι» (β' Κορ. ιγ' 5). Δὲν γνωρίζει λοιπὸν ὁ διάβολος, ἂν ὁ οἰκοδεσπότης Χριστὸς εὐρίσκειται ἐν τῇ διανοίᾳ σου ἢ ὄχι; Ὅταν δὲ βλέπη σε νὰ ὀργίζῃσαι. νὰ φωνάζῃσαι, νὰ ὀργίζῃσαι, νὰ αἰσχρολογῇσαι, νὰ κατηγορῇσαι, νὰ διαβάλλῃσαι, νὰ ὑβρίζῃσαι, νὰ κατκρίνῃσαι, νὰ μισῇσαι, νὰ ἀδικῇσαι, νὰ ὑπερηφανεύῃσαι, νὰ ἀλαζονεύῃσαι, ἢ νὰ γελάῃσαι πολύ, καὶ νὰ περιττολογῇσαι, ἢ ὅτι δὲν προσεύχεσαι συνεχῶς, καὶ δὲν ἐνθυμεῖσαι τὸν θάνατον, τότε καταλαμβάνει ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ ψυχῇ σου ὁ φυλάσσων σε καὶ φροντίζων Θεός. Καὶ τοιουτοτρόπως λοιπὸν καθὼς κλέπτῃς εἰσελθὼν ὁ πονηρός, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ὁ θεῖος λύχνος ἐν τῇ καρδίᾳ σου, κατακυριεύει καὶ διαρπάζει τὸν οἶκον τῆς ψυχῆς σου, καὶ «γίνονται τὰ ἔσχατά σου χειρότερα τῶν πρώτων» (Ματθ. ιβ' 45).

Τοῦ Γρηγορίου Νύσσης ἐκ τῆς β'. ἐμιλίας εἰς τὴν Κυριακὴν προσευχὴν.

Ὁ ἀγαθὸς Θεὸς εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ τῆς πονηρᾶς προαιρέσεως πατήρ, οὔτε τοῦ κατὰ βίαν θεβηλωθέντος ὁ φύσει ἅγιος, οὔτε τοῦ παρεκτρεπομένου ἠθικῶς ὁ ἄτρεπτος, οὔτε τοῦ νεκρωθέντος ἕνεκα ἀμαρτίας ἢ ἀληθινῆς ζωῆς, οὔτε τοῦ ἐν τοῖς πάθεσι τῆς ἀτιμίας ἀσχημονοῦντος ὁ μόνος καθαρὸς καὶ ἀκήρατος, οὔτε τοῦ πλεονέκτου ὁ

ευεργέτης, οὔτε ἔλως τῶν εἰς ὁποιανδήποτε κακίαν εὐρισκομένων ὁ ἐν παντὶ ἀγαθῷ θεωρούμενος. Διότι ἐὰν ἀποβλέπων κανεῖς εἰς αὐτὸν προσεκτικῶς, ἔχοντα ἀνάγκη πνευματικοῦ καθαρισμοῦ, καὶ ἐντελῶς γνωρίζων ὅτι ἡ ἰδική του πονηρὰ συνείδησις εἶναι πλήρης κηλίδων πολλῶν καὶ ἀνομιῶν, πρὶν ἢ καθαρισθῆ ἀπὸ τὰ τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κακά, πλησιάζῃ τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ συγγένειαν, καὶ λέγῃ καὶ ὀνομάζῃ τὸν Θεὸν Πατέρα του, ὁ ἀδικος δηλαδὴ τὸν δίκαιον, ὁ ἀκάθαρτος τὸν καθάρον, τότε ἐξάπαντος μεγίστη ὕβρις ἤθελεν ἐκληφθῆ, διότι θεδαίως τῆς ἰδίας μοχθηρίας του Πατέρα ὀνομάζει τὸν Θεόν. Διότι ἡ ὀνομασία τοῦ Πατρὸς παριστάνει τὸν Θεὸν ὡς αἴτιον τῶν κακιῶν τοῦ ἀμαρτωλοῦ. Ὁ μοχθηρὸς λοιπὸν τὴν συνείδησιν, ἐὰν λέγῃ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι Πατήρ του, τίποτε ἄλλο δὲν λέγει, παρὰ κατηγορεῖ ὅτι ἀρχηγὸς καὶ αἴτιος τῶν ἰδικῶν του κακιῶν εἶναι ὁ Θεός. Ἀλλὰ «οὐδεμία κοινωνία φῶτός πρὸς σκότος ὑπάρχει» (Β' Κορ. 6' 14), λέγει ὁ Ἀπόστολος, ἀλλὰ τὸ φῶς μὲ τὸ φῶς συνδυάζεται, τὸ δίκαιον μὲ τὸ δίκαιον προσοικειοῦται, τὸ καλὸν μὲ τὸ καλόν, καὶ τὸ ἀφθαρτον μὲ τὸ ἀφθαρτον, τὰ δὲ ἐναντία τούτων ἐξάπαντος μὲ τὰ ὁμοιογενῆ στοιχεῖα ἔχουσι τὴν συγγένειαν, διότι «δὲν δύναται δένδρον καλὸν νὰ κάμῃ καρποὺς κακούς» (Ματθ. 3' 18).

Ἐὰν λοιπὸν κανεῖς «ὑπάρχων βαρυκαρδῖος καὶ ζητῶν τὸ ψεῦδος» (Ψαλμ. 8' 2), τολμᾷ νὰ προσφέρῃ τὰ ῥήματα τῆς Κυριακῆς προσευχῆς, λέγων Πατέρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἅς γνωρίζῃ ὁ τοιοῦτος ὅτι ὄχι τὸν οὐράνιον Πατέρα, ἀλλὰ προσφωνεῖ καὶ

προσκαλεῖ τὸν καταχθόνιον διάβολον, ὁ ὁποῖος καὶ ὁ ἴδιος εἶναι ψεύστης, καὶ τοῦ ὕφ' ἑνὸς ἐκάστου διαπραττομένου ψεύδους εἶναι αἴτιος καὶ αὐτουργός· εἶναι ἐνοάρκωσις τῆς ἀμαρτίας καὶ πατήρ αὐτῆς. Διὰ τοῦτο οἱ ἐμπαθεῖς τὴν ψυχὴν τέκνα ὀργῆς καλοῦνται, καὶ ὁ ἀπειμακρυνθεὶς ἀπὸ τὴν ζωὴν υἱὸς ἀσωτείας ὀνομάζεται. Θέλεις νὰ γνωρίζῃς ποῖα εἶναι τοῦ πονηροῦ χαρακτήρος τὰ ἰδιώματα; ὁ φθόνος, τὸ μῖσος, ἡ διαβολή, ὁ τυφός, ἡ πλεονεξία, ἡ ἐμπαθὴς ἐπιθυμία, τὸ πάθος τῆς δοξομανίας. Ταῦτα εἶναι καὶ τὰ τοιαῦτα, διὰ τῶν ὁποίων ἡ μορφή τοῦ ἐναντίου χαρακτηρίζεται. Ἐὰν λοιπὸν κανεῖς διὰ τοιοῦτων κηλίδων ἔχων τὴν ψυχὴν μεμολυσμένην, Πατέρα καλέσῃ τὸν Θεόν, ποῖος, παρακαλῶ, θέλει δώσῃ προσοχὴν καὶ ἀκρόασιν εἰς αὐτόν; θεδαίως ὁ ἔχων κάποιαν συγγένειαν πρὸς τὸν προσκαλοῦντα, οὗτος δὲ εἶναι ὄχι ὁ οὐράνιος Θεός, ἀλλ' ὁ καταχθόνιος διάβολος· διότι εἰς ὁποιοδήποτε μέρος ἐὰν ἴδῃ κανεῖς σημεῖον ποιᾶς τινος οἰκειότητος καὶ συγγενείας, ἐκεῖ ἀναμφιβόλως ζωηρὸν δεικνύει τὸ ἐνδιαφέρον του. Λοιπὸν ἡ προσευχὴ τοῦ πονηροῦ ἀνθρώπου, ἐφόσον ἐμμένει εἰς τὴν πονηρίαν, γίνεται τοῦ διαβόλου ἐπίκλησις, τοῦ δὲ ἀπομακρυνθέντος ἀπὸ τῆς πονηρίας καὶ ἐν ἀγαθότητι ζῶντος, ἡ προσευχὴ τὸν ἀγαθὸν Πατέρα Θεὸν θέλει προσκαλέσει εἰς ἀντίληψιν καὶ βοήθειάν του.

Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τῶν πρὸς Ὀλύμπιον Ἀσκητῆν.

Ἐὰν κανεῖς φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ὅσα δὲ ἀμέσως συνδέονται μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν παρουσιάζει εἰς τὸν θῆον του, ὁ τοιοῦτος ψεύδεται φέρων τὸ ὄνομα τοῦτο. Διότι οὔτε ὁ Κύ-

ριος εἶναι δυνατόν ποτε νὰ μὴ εἶναι ὁ ἴδιος δικαιοσύνη, καθαρότης, ἀλήθεια καὶ πάσης κακίας ἀποξένωσις, οὔτε ἀληθῆς χριστιανὸς εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι κανεῖς, ὅστις δὲν θὰ δείξῃ εἰς ἑαυτὸν σχέσιν τινὰ καὶ κοινωνίαν πρὸς ἐκεῖνα τὰ ὀνόματα.

Τοῦ Κυρίλλου Ἱεροσολύμων ἐκ τῶν Κατηχήσεων.

Δὲν ὠφελοῦμεθα διόλου ἐκ τοῦ ὅτι ὀνομαζόμεθα χριστιανοί, ἔταν καὶ τὰ καλὰ ἔργα δὲν μᾶς ἐπακολουθοῦσι, διότι εἶναι γεγραμμένον εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ὅτι «ἐὰν ἦθε τέκνα τοῦ Ἀβραάμ, τὰ ἔργα τοῦ Ἀβραάμ ἠθέλατε κάμει» (Ἰωάν. 8, 39).

Τοῦ Χρυσοστόμου ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαίον

«Ὅστις ὀνόμασε Πατέρα τὸν Θεὸν καὶ συγχώρησιν ἀμαρτιῶν, καὶ ἀναίρεισιν κολάσεως καὶ δικαιοσύνην καὶ ἁγιασμόν καὶ ἀπολύτρωσιν καὶ υἰοθεσίαν καὶ τὴν πρὸς τὸν Μονογενῆ οἰκειότητα καὶ Πνεύματος χορηγίαν, διὰ τῆς μίας ταύτης λέξεως ὠμολόγησε· διότι οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ καλέσῃ τις πατέρα τὸν Θεόν, ἐὰν δὲν ἐπιτύχῃ ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ, καὶ γίνῃ υἱὸς Θεοῦ, διότι, λέγει, «ὅσοι διοικοῦνται ὑπὸ τοῦ Πνεύματος, οὗτοι εἶναι υἱοὶ τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. 8' 14). Λοιπὸν ὁ καλέσας Πατέρα τὸν Θεόν, δίκαιον εἶναι τοιαύτην καλὴν διαγωγὴν νὰ ἐπιδεικνύῃ διὰ νὰ μὴ φανῇ ἀνάξιος τῆς εὐγενείας ταύτης. Διότι οὐδαίς, λέγει, εἴμπορεῖ νὰ δουλεύῃ εἰς δύο κυρίους, εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν Μαρμωνῶν. Μὴ φιλοσοφῆσῃ λοιπὸν περιττὰ πράγματα, διότι ἀπαξ αὐτὸς ὁ Θεὸς ἀπεφάνθη ὅτι εἶναι ἀδύνατος ἡ δουλεία αὐτῆ ταυτοχρόνως εἰς τοὺς δύο κυρίους τούτους· μὴ λέγε σὺ λοιπὸν ὅτι

εἶναι δυνατὴ. Ὅταν παραδείγματος χάριν ὁ μὲν εἰς κύριος διατάσῃ νὰ ἀρπάζωμεν, ὁ δὲ ἄλλος κύριος νὰ διαμοιράσωμεν τὴν περιουσίαν μας, ὁ μὲν νὰ σωφρονῶμεν, ὁ δὲ νὰ πορνεύωμεν, ὁ μὲν νὰ τρυφῶμεν καὶ νὰ μεθύωμεν, ὁ δὲ νὰ νηστεύωμεν καὶ νὰ ἐγκρατευώμεθα, ὁ μὲν νὰ αἰσχρολογῶμεν, ὁ δὲ νὰ ὑμολογῶμεν, καὶ ὁ μὲν νὰ καταφρονῶμεν τὰ ἐγκόσμια φθειρόμενα ἀγαθὰ, ὁ δὲ ἀπεναντίας νὰ ἀφοσιούμεθα εἰς τὰ πράγματα τοῦ παρόντος κόσμου, ὁ μὲν νὰ θαυμάζωμεν μάρμαρα καὶ ὀρόφους καὶ τοίχους, ὁ δὲ ταῦτα μὲν νὰ ἀτιμάζωμεν, νὰ τιμῶμεν δὲ τὴν κατὰ Χριστὸν ὑψηλὴν φιλοσοφίαν, πῶς καὶ κατὰ τίνα τρόπον εἶναι δυνατὴ ἡ δουλεία αὕτη εἰς Κύριον; Κύριον δὲ ἐνταῦθα τὸν Μαρμωνῶν ἐκάλεσεν ὄχι διὰ τὴν ἰδικὴν του φυσικὴν ιδιότητα, ἀλλὰ διὰ τὴν ταιριασμένην τῶν ὑποκλινομένων εἰς αὐτόν· διότι τοιοῦτοτρόπως καὶ τὴν κοιλίαν ὁ Ἀπόστολος Θεὸν ἐκάλεσε (Φιλιπ. γ' 49), ὄχι ἀπὸ τοῦ ἀξιώματος τῆς δεσποίνης, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀθλιότητος τῶν δουλευόντων.

Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ εἰς τὸ αὐτὸ Εὐαγγέλιον

Ἄς μάθωμεν λοιπὸν ποῖα εἶναι τὰ μολύνοντα τὸν ἄνθρωπον καὶ ἅς τὰ ἀποφεύγωμεν· διότι καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ παρατηροῦμεν ὅτι μία τοιαύτη συνήθεια ἐπικρατεῖ παρὰ τοῖς πολλοῖς, φροντίζουσι δηλαδὴ μὲ καθαρὰ ἐνδύματα νὰ εἰσέλθωσι, καταγίνονται νὰ πλύνωσι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας των, ἀλλὰ προκειμένου νὰ παραστήσωσιν εἰς τὸν Θεὸν ψυχὴν καθάραν, διόλου δὲν προνοοῦσι. Καὶ ταῦτα λέγω, ὄχι διότι θέλω νὰ ἐμποδίζω νὰ νίπτωσι τὰς χεῖρας καὶ τὸ στόμα,

ἀλλὰ διότι θέλω νὰ νίπτωσι, καθὼς πρέπει, ὄχι μόνον μὲ τὸ νερόν, ἀλλὰ κυρίως μὲ τὰς ἀρετὰς ἀντὶ ὕδατος· διότι ἀκαθαρσίαν τῶν χειρῶν ἀποτελοῦσι πᾶσα ἀρπαγή, κακουργία καὶ ἐπίθεσις διενεργουμένη κατὰ τοῦ πλησίον, βλασφημία στόματος, λοιδορία, αἰσχρολογία, εὐτραπελία, γέλως, ὕβρις. Ἐὰν λοιπὸν φρονῆς ὅτι κατὰ συνείδησιν οὐδέποτε ἐπραξες τὰ ἀμαρτήματα ταῦτα, οὔτε διανοήθης καὶ ἐλάλησες, καὶ ἐπομένως εἶσαι καθαρὸς ἀπὸ τὸν μολυσμὸν τοῦτον, πρόσελθε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ θάρρους· ἐὰν δὲ μυριάκις ἐδέχθης τὰ μολύσματα ταῦτα, τί μχταιοπονεῖς; δι' ὕδατος μὲν περιδρέχων τὴν γλῶσσαν καὶ τὰς χεῖρας, τὸν δὲ δλέθριον καὶ βλαβερὸν περιφέρων εἰς αὐτὰς μολυσμὸν; Διότι, εἰπέ μοι, ἐὰν κόπρον καὶ θόρβορον εἶχες εἰς τὰς χεῖράς σου, θὰ ἐτόλμας νὰ προσευχηθῆς; οὐδαμῶς· καὶ ὅμως ἐκ τούτου οὐδεμία βλάβη, ἐκεῖνα δὲ ὄλεθρος καὶ ἀπώλεια. Πῶς λοιπὸν εἰς μὲν τὰ ἀδιάφορα πράγματα δεικνύεις εὐλάβειαν, εἰς δὲ τὰ ἀπηγορευμένα καταφρόνησιν;

Τὶ λοιπὸν; ἀντιλέγει. Δὲν πρέπει νὰ προσευχηθῶ; πρέπει μὲν, ἀλλ' ὄχι μετὰ τόσης ἀκαθαρσίας καὶ βορβόρου. Τὶ λοιπὸν; προσθέτει, ἐὰν προσβληθῶ ἀπὸ καμμίαν ἠθικὴν ἀσθένειαν; νὰ καθάρσῃς τὸν ἐκυτόν σου· πῶς καὶ μὲ ποῖον τρόπον; νὰ κλαύσης, νὰ στενάξῃς, νὰ δώσης ἐλεημοσύνην, νὰ ἐξομολογηθῆς, νὰ συμφιλιωθῆς καὶ νὰ ἱκανοποιήσῃς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὕβρισες· διὰ τούτων νὰ σπογγίσῃς τὴν γλῶσσαν, διὰ νὰ μὴ παροργίσῃς τὸν Θεόν. Διότι ἐὰν κανεῖς, γεμίσας ἀπὸ κόπρον τὰς χεῖράς του, τοιουτοτρόπως ἤγγιζε τοὺς πόδας σου παρακαλῶν,

οὐ ὄχι μόνον δὲν ἤθελες εἰσακούσει τὴν παράκλησίν του, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ποδός σου θὰ τὸν ἐλάκτιζες· πῶς λοιπὸν οὐ τολμᾷς τοιουτοτρόπως νὰ πλησιάζῃς τὸν Θεόν; Διότι χεῖρ θεωρεῖται ἡ γλῶσσα τῶν προσευχομένων, καὶ δι' αὐτῆς κρατοῦμεν τὰ γόνατα τοῦ Θεοῦ. Μὴ τὴν μολύνῃς λοιπὸν, διὰ νὰ μὴ εἴπη καὶ πρὸς σὲ «ἐὰν πολ- λαπλασιάσῃς τὴν δέησίν σου, δὲν θὰ σὲ εἰσακούσω» (Ἦσ. α' 15). Διότι «ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν γλῶσσαν» (Παρ. ιη' 21), καὶ «ἀπὸ τῶν λόγων σου θέλεις δικαιοσύνῃ, καὶ ἀπὸ τῶν λόγων σου θέλεις κατακριθῆ», λέγει ὁ Χριστός. Καὶ οὐ μὲν μετὰ τὴν συνουσίαν τῆς γυναικός σου εὐθὺς δὲν τολμᾷς οὕτω νὰ προσευχηθῆς, γεμᾶτος δὲ ὢν ἀπὸ λοιδορίας καὶ ὕβριος· καὶ ἄλλα κακὰ, πρὶν νὰ καθαρίσθῃς καλῶς, σηκώνεις τὰς χεῖράς σου εἰς τὴν προσευχήν; καὶ πῶς δὲν φρίττεις, εἰπέ μοι, καλῶν ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν καὶ φρικτὸν ὄνομα τοῦ Θεοῦ; Δὲν ἤκουσες τὸν Παῦλον νὰ λέγῃ «θέλω νὰ προσεύχωμαι οἱ ἄνδρες ἐν παντὶ τόπῳ, ὑψώνοντες καθαρὰς χεῖρας χωρὶς ὀργῆς καὶ δισταγμοῦ, ὡσαύτως καὶ αἱ γυναῖκες» (Α' Τιμόθ. β' 8);

Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην «Ὅτι διόλου δὲν ὠφελοῦμεθα ἐκ τῆς πίστεως, ὅταν ὁ βίος μας εἶναι διεφθαρμένος, λέγει ὁ Κύριος «δὲν θέλει εἰσελθεῖ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν πᾶς ὁ λέγων πρὸς ἐμέ, Κύριε, Κύριε, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Διότι καὶ πολλοὶ θέλουσιν εἰπεῖ πρὸς ἐμέ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· Κύριε, Κύριε, δὲν προσεφητεῦσαμεν ἐν τῷ ὄνοματί σου; καὶ ἐν τῷ ὄνοματί σου ἐξε-

βάλομεν δαιμόνια, καὶ ἐν τῷ ὄνοματί σου ἐκάμαμεν θαύματα πολλά; καὶ τότε θέλω ὁμολογήσει πρὸς αὐτοὺς ὅτι ποτὲ δὲν σὰς ἐγνώρισα». Διότι ποῖον εἶναι τὸ κέρδος τῆς πίστεως, ὅταν δὲν μᾶς γνωρίζῃ ὁ Δεσπότης Χριστός; Ὅταν λοιπὸν δὲν κάμνωμεν τὰ θελήματα τοῦ Θεοῦ, εἴμεθα ὑπὸ τὴν παγίδα τοῦ διαβόλου. Καὶ καθὼς τὸ πτηνόν, ἂν καὶ ὄχι ἀπὸ ὄλα τὰ μέρη, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὸν ἓνα πόδα του πιασθῆ, εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ στήσαντος τὴν παγίδα, τοιουτοτρόπως καὶ ἡμεῖς, ἂν καὶ ὄχι ἀπὸ ὄλα τὰ μέρη ἀλλὰ μόνον ἀπὸ πίστιν ἢ ἀπὸ μόνην τὴν πρακτικὴν ζωὴν ὑστεροῦμεν, εἴμεθα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ διαβόλου, διότι «ἀπὸ ὅν τινα νικᾶται τις, τούτου καὶ δούλος γίνεται», κατὰ τὸν κορυφαῖον Ἀπόστολον (Β' Πέτρ. β' 19).

Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ περὶ Νηστείας

Λέγει ὁ Προφητάναξ Δαβὶδ «ὡς κατευθυνθῆ ἡ προσευχή μου, ὡς θυμᾶμα ἐνώπιόν σου, ὑψώσεις τῶν χειρῶν μου» (Ψαλμ. ρμ' 2). Ἐὰν αἱ χεῖρές σου δὲν κρατῶσι τίποτε ἀρπακτικόν, καλῶς φωνάζεις ὑψώσεις τῶν χειρῶν μου. Προσεκτικῶς λοιπὸν παρατήρησε τὰς χεῖράς σου ἀπὸ ὄλα τὰ μέρη, καὶ ἂν ἐντελῶς πληροφορηθῆς ὅτι δὲν κατέχουσι τίποτε ἀρπακτικόν καὶ ρυπαρόν, τότε λέγε μετὰ θάρρους «ὡς κατευθυνθῆ ἡ προσευχή μου». Ἐὰν δὲ ἤρπασές τι ἢ ἐπραξές τι ἐκ τῶν ἀπηγορευμένων, μὴ φωνάζῃς μηδὲ ὑψώσης τὰς χεῖράς σου, ἕως οὐ παύσης ἀπὸ τοῦ νὰ κάμνης τὸ κακόν· διότι καὶ ἂν δυνηθῆς νὰ ὑψώσης ταύτας κατὰ συγχώρησιν Θεοῦ, ἢ προσευχή σου ὡς μεμολυσμένη δὲν ἀνέρχεται διόλου εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ καὶ οὐ θέλεις ἀκούσει, κατὰ τὸν Ἠσαῖαν ὅταν

ἐκτείνῃς τὰς χεῖράς σου, θέλω κρύπτει τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀπὸ σοῦ, καὶ ὅταν πληθύνῃς τὴν δέησίν σου, δὲν θέλω εἰσακούσει» (Ἦσ. α' 15).

Τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ἐκ τῶν Ἀσκητικῶν

Ἐὰν πιστεύωμεν εἰς τὸν Κύριον λέγοντα «πᾶς ὅστις πράττει τὴν ἀμαρτίαν, δούλος εἶναι τῆς ἀμαρτίας» (Ἰωάν. η' 34), καὶ «σεῖς εἰσθε ἐκ πατρὸς τοῦ διαβόλου, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρός σας θέλετε νὰ πράττητε». (Ἰωάν. η' 44), γνωρίζομεν ὅτι ὄχι ἀπλῶς εἶναι κοινωνός, ἀλλὰ δούλος ὁ ἀμαρτωλὸς τοῦ διαβόλου, καὶ ἐπομένως καλεῖ τις κύριον καὶ πατέρα αὐτοῦ ἐκεῖνον, τοῦ ὁποῖου τὸ ἔργον κάμνει. Καὶ μαρτυρεῖ ὁ Ἀπόστολος λέγων «δὲν εἰξεύρετε ὅτι εἰς ὄντινα παριστάνετε ἑαυτοὺς δούλους πρὸς ὑπακοήν, εἰσθε δούλοι ἐκεῖνου, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπακούετε ἢ τῆς ἀμαρτίας πρὸς θάνατον ἢ τῆς ὑπακοῆς πρὸς δικαιοσύνην; (Ῥωμ. ε' 16). Καὶ ἡ πίστις δὲν πρέπει νὰ εἶναι νεκρά, διότι «καθὼς τὸ σῶμα χωρὶς πνεύματος εἶναι νεκρόν, οὕτω καὶ ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων εἶναι νεκρά»· καὶ πάλιν «οὐ πιστεύεις ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι εἰς· καλῶς ποιεῖς, καὶ τὰ δαιμόνια πιστεύουσι καὶ φρίττουσι» (Ἰακ. β' 19). Λέγει δὲ καὶ ὁ Κύριος «διατί μὲ λέγετε, Κύριε Κύριε, καὶ δὲν κάμνετε ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα σὰς λέγω;» Διότι ἀνάγκη πᾶσα ἡμεῖς καὶ ἐμπράκτως νὰ ὁμολογήσωμεν Κύριον τὸν Θεόν, ὑπ' αὐτοῦ κυριευόμενοι καὶ ἐξουσιαζόμενοι, καὶ ὄχι νὰ μᾶς κυριεύῃ καὶ βασιλεύῃ ἐντὸς ἡμῶν ἡ ἀμαρτία, διὰ νὰ μὴ ἐφαρμοσθῆ καὶ εἰς ἡμᾶς ἐκεῖνο τὸ φαλμικόν ὅτι «ἠγάπησαν αὐτοὶ ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, καὶ διὰ τῆς γλώσσης αὐτῶν

τὸν ἐκολάκευσεν, ἢ δὲ καρδία αὐτῶν
δὲν ἦτο εὐθεῖα μετ' αὐτοῦ» (οἱ. 37).

Ἄς ἀκούσωμεν δὲ τοῦ Ἀποστόλου λέγοντος «μὴ πλανᾶσθε, οὔτε πόρνοι, οὔτε εἰδωλολάτραι, οὔτε μοιχοί, οὔτε μαλακοί, οὔτε ἀρσενοκοῖται, οὔτε μέθυσοι, οὔτε λοιδοροί, οὔτε ἀρπαγῆς θασιλείαν Θεοῦ δὲν θὰ κληρονομήσωσι» (Α' Κορ. 5'. 9). Καὶ πάλιν «πᾶς πόρνος ἢ ἀκάθαρτος ἢ πλεονέκτης, ὁ ὑποπιὸς εἶνε εἰδωλολάτρης, δὲν ἔχει κληρονομίαν ἐν τῇ θασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν» (Ἐφεσ. 5'. 5). Ἄς μὴ ἀπατηθῆ λοιπὸν κανεῖς ἐξ ὑμῶν διὰ κενῶν καὶ ματαίων λόγων, διότι διὰ ταῦτα ἐπέρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας· μὴ γίνεσθε λοιπὸν συμμέτοχοι αὐτῶν. Ἐὰν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς εἴμεθα κοινωνοὶ τῶν ἔργων αὐτῶν, ἡμεῖς, οὔτινες πιστεύομεν καὶ προσδοκῶμεν τὴν θασιλείαν, δὲν εἴμεθα μέτοχοι τοῦ θασιλέως, ἀλλὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ θασιλέως συμμέτοχοι. Διότι ἐὰν ἐμάθομεν τὸν Χριστόν, ἐμάθομεν ἀλήθειαν, ἐὰν δὲ ἀλήθειαν γινώσκωμεν καὶ μὲ ἀληθινὰ ἔργα θὰ ζήσωμεν, διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει «τὸ μέρος μας μετὰ τῶν ἀπίστων θέλει θέσει», ὅταν ἔλθῃ ὁ Χριστὸς λέγων «οὐδέποτε ἐγνώρισά ὑμᾶς, πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν», καὶ οὐδόλως θέλωμεν ὠφελῆσθαι λέγοντες τότε, Κύριε, Κύριε, διότι τὴν ἀπλὴν καὶ ψιλὴν πίστιν τὴν ἔχουσι καὶ τὰ δαιμόνια.

ΙΟ. ΣΠΑΘΑΡΗ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΘΕΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐνοράσεις καὶ πτήσεις ἐκστα- τικαὶ τῶν ἀρχαίων.

Λεδομένης τῆς ἐπικρατούσης παρὰ τοῖς εἰδωλολάτραις ἀντιλήψεως, ὅτι εἰς ὑψηλὰς κορυφὰς ἐδρεύον ἂν σκοπιαὶ τῶν Θεῶν, οἱ φιλόσοφοι δὲν ἀπηξίουσαν ἢ ἀνέρχονται εἰς τὰ ὑψηλὰ ἀτὰ μεταχειριζόμενοι τὸν Ἄθω ὡς φροντιστήριον, ἐννοεῖται, τῶν ψυχῶν, διότι προσκυνοῦντες τ' ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχον χερσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Διὸς καὶ κατοπτρεύοντες τὰ θαυμάσια, τὰ ὁποῖα ἐξετείνοντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των, ἀφηνον τὴν ψυχὴν των ἀπ' ἐκεῖ νὰ μεταρσιῶνηται εἰς τὸ θεῖον, τοῦ ὁποίου ἰδέαν ἔστω καὶ ἀμυδρὰν ἐλάμβανον, ἀπὸ τῶν ἀπεριγράπτων γοήτρων τῆς θαλάσσης καὶ τῆς ἐξαισίας μεγαλοπρεπειᾶς, ἦν τὸ θέαμα τῶν περιβαλλουσῶν αὐτὴν ξηρῶν, ἐγέννα εἰς τὸν ἐκστατικὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου· ἢ θεὰ αὐτὴ συνέβαλλε εἰς τὴν ἐσωτερικὴν καθάρισιν τῆς ψυχῆς, τύπον ἀτελῆ τῆς ἐν ὑστέροις καιροῖς θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ὁποίας ἡ αὐγὴ μόλις ὑπέφωσκε εἰς τὸν ὀμιχλώδη τῆς συνειδήσεως ὀρίζοντα. Παρὰ Φιλοστράτῳ δὲ περιγράφονται αἱ περὶ τὴν ἐνοράσιν πτήσεις τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων καὶ δὴ τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Ἀπολλωνίου, ὅστις πολλάκις περιῆλθεν εἰς ἐκστασιν. Ἀναγράφων δὲ ὁ συγγραφεὺς οὗτος τὰς ἐναερίους ἐν διαστάσει πτήσεις τοῦ Κλαζομενίου Ἀναξαγόρου, ὅστις μετρησιώθη μέχρι τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰς τοῦ Θαλοῦ τοῦ Μιλησίου ἀποστάντος ἀπὸ τῆς πλησιοχώρου Μυκάλης, ἐπιφέρει ὅτι πολλοὶ διὰ τὰς τοιαύτας πνευματικὰς

ἐκστάσεις ἐχρησιμοποίησαν τὸ Παγγαῖον καὶ τὸν Ἄθωνα, ὡς φροντιστήρια ὁ ἔ. ἔδραι τῶν πνευματικῶν ἐξάρσεων, αὐτὸς δὲ ἐφρονεῖ ὅτι ὅσαι δὴποτε τοιαῦται πτήσεις δὲν θὰ τὸν καθίστων σοφώτερον· διότι εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὰ ὑψηλὰ ταῦτα φανερώουν γλαυκότερον τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα ἐκ τῆς νυκτός, πράγματα, τῶν ὁποίων καὶ οἱ ποιμένες καὶ οἱ αἰπόλοι ἀπολαύουν, ὅπου δὲ τὸ θεῖον φροντίζει διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ ὅπου χαίρει νὰ λατρεύηται ὑπ' αὐτοῦ καὶ τί εἶναι ἀρετὴ καὶ δικαιοσύνη, οὔτε ὁ Ἄθως ἤθελε φανερώσει εἰς τοὺς ἀναβάντας, οὔτε ὁ θαυμαζόμενος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ὀλυμπος, ἐκτὸς ἂν ἤθελε διίδει αὐτὰ ψυχὴ καθαρὰ καὶ ἀκήρατος (ἀναμάρτητος), ἣτις καὶ δύναται νὰ τὰ ψαύσῃ.

Οἰκισμὸς τοῦ ἁγίου Ὄρους καὶ ἀποψις ἐξ αὐτοῦ

Κατὰ τὰς ἐξ ἀρχαίων εἰδήσεις τὸ περιώνυμον χερσονοειδὲς ἅγιον Ὄρος κατοκεῖτο ἀνεκαθεν ὑπὸ ἀνθρώπων καὶ ἀποτελεῖ τὴν βορειοτέρα τῶν δύο ἄλλων χερσονήσων, Παλλήνης ἢ Κασσάνδρας καὶ Σιθωνίας, τὴν καλουμένην Ἀκτὴν. Τὰ ἐπ' αὐτῆς ἀκμάζοντα πολισμοί, περὶ ὧν ἐγένετο λόγος, συμφικίσθησαν ἐξ ἄλλοθεν μεταναστευσάντων θρακικῶν φύλων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν πρὸς Ν. τοῦ Παγασιτικοῦ καὶ τῆς Εὐβοίας ἐλληνικῶν, τὸ ὁποῖον ὀσφραϊνόμενα τὸν φυσικὸν πλοῦτον καὶ τὸ ἐπικαιρον τῆς θέσεως ἐγκατεστάθησαν ἐκεῖ ἐκπολιτισάντα τὰς διαφόρους Πελασγικὰς ἀποικίας, ὧν ἔβριθεν ἡ χερσονήσος καὶ ἐνεκαίνισαν βίον ἀνθρωπιστικώτερον εἰς τὴν ὑπὸ ἐξόχων φυσικῶν χαρισμάτων ἐφωδιασμένην χώραν ταύτην. Σὺν τῷ χρόνῳ προΐοντι ὁ πολιτισμὸς καὶ δὴ κατὰ τοὺς Μηδικοὺς χρόνους ἢ ἐπίδρασις τῶν ἐποίκων, προσέβη μέχρι τοσοῦτου, ὥστε νὰ δημιουργηθῆ ἀνάμικτος φυλετικὴ ἐ-

νόγη, ἣτις ἂν καὶ διέσωζε τὰς ἀρχαίας τῆς συνηθείας καὶ τὸ τραχὺ καὶ βάρβαρον τοῦ ἀπολιτίστου, ὅμως προσῆλθε πρὸς ἡμερωτέρας ἀρχάς, ἐδέχθη τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ἐν τέλει ὑπέστη τελείαν ἀφομοίωσιν πρὸς τοὺς ἐποίκους, ὧν ὁ ἀνώτερος πολιτισμὸς συνεκέρασε τὴν τραχύτητα τῶν παλαιῶν κατοίκων καὶ μετερρῦθμισε τὸν τρόπον τοῦ βίου των. Τοιαῦται εἶναι αἱ πρῶται εἰδήσεις περὶ τῶν ἀλλογενῶν ἐποίκων εἰς τὸν Ἄθωνα, ἐκπολιτισθέντα συμφώνως πρὸς τὸν γνώμονα τοῦ ἐλληνικοῦ βίου καὶ δεχθέντα τὰ σπέρματα ἀνωτέρου πολιτισμοῦ, ὅστις οὐκ ὀλίγον συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἀνυψώσῃ τὴν στάθμην τὴν διανοητικὴν, διὰ τῆς θρησκείας του, ἣτις ἀπετέλει τὴν καθωρότεραν ἀντίληψιν περὶ τοῦ θεοῦ, ὅσον τοῦτο ἦτο δυνατὸν παρὰ τοῖς εἰδωλολάτραις, καὶ τῶν θεσμῶν καὶ ἐθίμων τὰ ὁποῖα ἐξευγενίσαντα τὴν ψυχὴν, προήγαγον αὐτὴν πρὸς καλυτέρας κατευθύνσεις.

Ἄδρομερῆς διαγραφὴ τοῦ ἀκτίστου φωτός ὑπὸ τῶν ἀρχαίων κατοίκων τοῦ Ὄρους.

Καὶ συνέβη τὸ θαυμαστόν, ὅτι κατώρθωσεν αὐτὴ νὰ ὑποτυπώσῃ ἀδρομερῶς τὴν μετέπειτα λατρείαν τοῦ Ἀληθινοῦ καὶ Ἀκτίστου φωτός, διὰ τῆς τοῦ ὕλικου φωτός, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Διός, ἔχουσα ἐννοεῖται ὅλως διόλου ἀνθρωπόμορφον τὴν ἰδέαν τῆς θεότητος καὶ μὴ δυναμένη διὰ τῶν ἰδίων τῆς μέσων ν' ἀνακθῆ εἰς τὴν πνευματικὴν ἐν ἀληθείᾳ προσκύνῃσιν τοῦ Θεοῦ, ἦν ὁ Κύριος ἡμῶν ἐδίδαξεν.

Οἱ ἀνελθόντες εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ἄθωνος, ὅπου τὸ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ Γ'. ἀνοικοδομηθὲν ναῦδριον τῆς Μεταμορφώσεως, λίαν ὑποβλητικῶς πρὸς τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἀκτίστου φωτός, ὅπερ περι-

ηύγασε τὸν κόσμον ἐκδιῶξαν τὸ σκότος τῆς ἀγνωσίας τῆς οἰκουμένης, καταλαμβάνονται ὑπὸ τινος θάμβους ἅμα καὶ δέουσι διὰ τὸ γύρω αὐτῶν καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἀναπτυσσόμενον θέαμα, μὲ τὰς διαφανομένους εἰς τὸ βάθος κορυφᾶς, μὲ τὴν αἴγλην καὶ ἐκτυφλωτικὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου σύροντος τὸ ἀκτινοβολοῦν ἵερα του εἰς τὸ στάδιον τοῦ οὐρανοῦ στερεώματος καὶ προσδίδοντος ζωὴν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄψυχα, τὰ ὁποῖα οὕτω λαμπρυνόμενα ἀναβιβάζουν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς παραδόσεως τὰς θεότητας τὰς ὁποίας ὁ Ἕλληνας ἐν τῇ ὑπερβολικῇ του λατρείᾳ πρὸς τὴν φύσιν ἐποποιήθησε εἰς τὸ πλαίσιον αὐτῆς, θεοποιήσας τὰς δυνάμεις καὶ ὑλικὰς ἐκδηλώσεις αὐτῆς κατὰ τὴν ἐγκωκεντρικὴν ἀντίληψίν του, δημιουργήσας θεοὺς καθ' ὁ ἰωῖσιν αὐτοῦ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ διὰ τὸ πεπερασμένον τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας.

Ἡ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἄθω θεωρία

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ἄθω συναρπαζομένη ἡ ψυχὴ τοῦ χριστιανοῦ ἐκ τῆς παραβολῆς τῆς ἰδικῆς τῆς ἀτελείας πρὸς τὴν τελειότητα τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐδημιούργησε τὸν κόσμον καὶ τὸν ἄνθρωπον, ἀναγνωρίζει τὴν ἰδίαν του ἀδυναμίαν, ὅταν αἱ ἐπινοήσεις του αἱ ἐπιστημονικαὶ καὶ τεχνικαὶ γίνονται ἔρμαιον καὶ παίγιον τῶν φυσικῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι ἀνίκητοι ἐτάχθησαν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Πλάστου, καὶ ὡς ἐκ τούτου περιστέλλουν τὴν ἀπεριόριστον φιλαυτίαν τοῦ ἀνθρώπου· τότε δέ, διαρλέπων τὸ πάγκαλον μεγαλεῖον τῆς φύσεως, κινεῖ τὰ χεῖλη του πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων Αὐτοῦ, ὅστις τόσον σοφῶς διέταξε τὰ πάντα, ἵνα ἐξυπηρετήσῃ τὴν κορωνίδα τῶν δημιουργημάτων του τ. ἔ. τὸν ἄνθρωπον, ὅστις πολλάκις τυφλούμενος ὑπὸ τῶν παθῶν του καὶ παρασυρό-

μενος ὑπ' αὐτῶν ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Ζωοδότου καὶ Εὐεργέτου του. Ἄπ' ἐκεῖ ὁ ὀφθαλμὸς ἀφήνων ἐλευθέρων καὶ ἀπρόσκοπτον τὴν δυνάμιν του μαντεύει διὰ τῶν ἐν ἀπόπτω νήσων τοῦ θρακικοῦ πελάγους τὰ κράσπεδα τῆς Βασιλίδος τῶν Πόλεων, ὁπόθεν ἀπέρρευσε ἡ ψυχικὴ ἀναγέννησις ἢ μεταβαλλοῦσα τὴν Σκυθικὴν ἐρημίαν τοῦ Ἄθωνος, τὴν βροίθουσαν ἄλλοτε ἀνθρώπων, ὧν ἡ διάνοια ἦτο ἐσκοτισμένη ὑπὸ τῶν δηλητηριωδῶν διδαγμάτων τῶν εἰδῶν τῶν ἀνθρώπων, εἰς παραδείσον ἀγγελικῆς πολιτείας, ἐν ἧ αἱ χριστιανικαὶ ἀρεταὶ τυγχάνουσι θεραπείας, προάγουσαι τὸν ἕσω ἄνθρωπον, ὅχι ὀλίγον ὀφελούμενον καὶ ἐκθέας τῆς περιβαλλούσης φύσεως, ἥτις μετὰ τὴν ἐκ τῶν κτισμάτων ἀναγκαίως εἰς τὸν Κτίσαντα. Ἄλλὰ πόση ὀφείλει νὰ εἶται ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ ἐνδιατωμένου ἐν τῷ Ὄρει μοναχοῦ, ὅταν ἀπλώσῃ τὸ βλέμμα του εἰς τὴν ἀφειδῆ σπατάλην τῶν χρωμάτων καὶ τῶν σχημάτων, τὰ ὁποῖα ἐσκόρπισεν ἡ θεία Πρόνοια διὰ νὰ τοῦ γλυκύνῃ τὸν πόνον τῆς μονώσεως καὶ νὰ τὸν προσελκύσῃ περισσότερον πρὸς εαυτήν!

Ἡ περιβάλλουσα φύσις συνεργεῖ εἰς τὴν μοναχικὴν ἀσκησιν

Τὴν τοιαύτην συμβολὴν τῆς φύσεως εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ μοναχοῦ ἐν τῷ ἀγωνί του παριστᾷ ὁ χρονογράφος Γρηγοράς, ὅστις λέγει τὰ ἐξῆς περίπου· «καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ὁ Ἄθως μού φαίνεται ὅτι εἶναι θαυμαστός καὶ διότι σύγκρασιν ἀέρος ἔχει πολὺ ἐπιτυχῆ καὶ στολιζέται μὲ παντοειδῆ χλόην καὶ διότι προβάλλει ἀμέσως τὴν ἀπόλαυσιν τῆς τέρψεως· καὶ ἀπὸ παντοῦ ῥέει ὡς ἐκ θησαυρῶν τὸ γλυκὺ ἄρωμα καὶ τὸ χρώμα τοῦ ἀνθους καὶ εἰς μεγάλην ἐπαφὴν ἔρχεται μὲ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ ἔχει

ὡς κόμον πολυειδῆ ἄλση καὶ λειμῶνας καὶ εἶναι πλούσιος ἔργων χειρῶν ἀνθρωπίνων καὶ ὑφαίνεται ἐκ τούτων πέπλος παρᾶξενος καὶ ἀνάμεικτος, οὐχὶ μόνον κατὰ τὴν ἀνοιξιν, ἀλλὰ καὶ εἰς κάθε ἐποχὴν, ἐναρμενιζομένου τοῦ κύκλου τῶν τεσσάρων ὡρῶν τοῦ ἔτους πρὸς ἀνάλογον χάριν καὶ ἀπόλαυσιν τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθητηρίων καὶ συγχρόνως ὁ τόπος ποτίζεται μὲ πηγὰς αὐτοφυῶν ὑδάτων καὶ ῥυακὲς ἀναβλύζοντες ἀπὸ διάφορα μέρη, ὁ καθὲς ἀπείρους πηγὰς δημιουργοῦσι καὶ μὲ τὸν σιωπηρόν των ῥοὴν ὑποβάλλονται καὶ αὐτοί, ὡς νὰ αἰσθάνωνται εἰς κάποιον περιορισμὸν καὶ δίδουν μεγάλην ἐλευθερίαν εἰς τοὺς ἐκεῖ μοναστὰς καὶ συγχρόνως στεφανοῦται ὑπὸ μακρᾶς θαλάσσης, ἡ ὁποία τοῦ προσδίδει μεγάλην χάριν ὡς ἐκ κύκλου καὶ τόσον μόνον τοῦ ἐπιτρέπει νὰ μὴ εἶναι νῆσος, ὅσον νὰ καρπώνηται τὸν ἰσθμόν, καὶ τὴν ἕξω αὐτοῦ ἐκτεινομένην εἰς μῆκος ἅμα καὶ

πλάτος ἡπειρον παρέχει καὶ ἐν γένει ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ἐκεῖ ἀπαρτίζονται τὰ γνωρίσματα τῆς ἀρετῆς τόσον ἐκ μέρους τῆς φύσεως ὅσον καὶ ἐκ τῆς τῶν κατοικούντων ἀσκήσεως». Ὁ δὲ διαβόητος Falmerayer, ὅστις δὲν ἀπώκησε πλείστας ὄσας ὕβρεις νὰ ἐξεμέσῃ ἐναντίον τοῦ ἑλληνικοῦ, οὐχὶ ἐννοεῖται ἀμισθεῖ, ἀφοῦ εἶναι γνωστὸν ὅτι διατελῶν ὑπὸ τὴν ἐπιταγὴν τῆς σλαβοφίλου προπαγάνδας, ἥτις ἀργυραῖς λόγχαις μαχομένη ἐφαντάζετο ὅτι θὰ τῇ ἐπιτρέπετο νὰ διαστρεβλώσῃ τὴν ἀλάθητον γνώμην τῆς ἱστορίας μέχρι τοῦ σημείου νὰ παραστήσῃ ὅτι ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ δὲν ἔχη καθαρὸν αἷμα εἰς τὰς φλέβας της, ὡς ὑποστᾶσα παντοίας ἀναμείξεις μετὰ τῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰουστινιανοῦ κατελθόντων ποικιλωνύμων Σλάβων, ὁ μισοθρόνος λέγω οὗτος καὶ ἀνιστόρητος οἶονεῖ ὑπὸ γοητείας διὰ τὰ φυσικὰ καὶ ψυχικὰ μεγαλεῖα τοῦ ἁγίου Ὄρους καταλαμβανόμενος, ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἡττάν του.

† ARCHIM. ΝΑΘΑΝΑΗΛ ΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΥΧΑΙ ΠΕΡΙ ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗΣ ΔΙΑ ΣΤΙΧΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΗΧΟΣ ΠΛ. Β.

Εἰρμολογικῶς

Ἔδει με στιχεῖν κανόνι ταπεινώσεως Σωτήρ μου,
οἷας φύτλης, οἷου γένους, οἷου κατεκρίθη τέλους,
οἷας δόξης ἐστερήθη, οἷοις πόνοις ἐνεδόθη,
ὅσον τῶν κακῶν ἐπλήσθη καὶ κακίας ἐπληρώθη,
καὶ θρηνεῖν τὴν δυστυχίαν καὶ αἰώνιον δουλείαν,
καὶ ἐν νῶ ἀεὶ λαμβάνειν τοῦ θανάτου μου τὸν ὄρον,
καὶ μηδ' ὄλωσ' προσανέχειν τῇ ψυχοβλαβῇ οἰήσει,
ἥς τὸν τύπον ὡσπερ πόμα δαψιλῶς ἐνεφορήθη,
ὁ ποτέ μὲν ἕωςφόρος οὐρανοῦν ταγματάρχης,
νῦν δὲ πέλει σκοτοφόρος φθονερός καὶ σκότος ὄλος.

Χρόνος Δίσημος

Και ἀπώλεσεν ἀθλίως τὴν τιμὴν ἣν εἶχε πρόην,
καὶ ἀξίως ἐγυμνώθη, καὶ γεέννης ἐπληρώθη,
ἥς ῥυσθεῖν ποιητὰ μου ταπεινώσεως τοῖς τρόποις,
ἥς χωρὶς οὐδεὶς ἰσχύσει τῶν ἀνθρώπων τοῦ σωθῆναι,
ὅθεν δέομαι οἰκτίρμον τῆς σῆς χάριτος ὁ τάλας,
δώρησά μοι ταύτην ἔχειν καὶ ἐν νῶ καὶ ἐν καρδίᾳ,
ταπεινώσει γὰρ ἀνάγεις ἐπὶ σὲ τοὺς ἐπιγείους,
καὶ υἱού σου κατὰ χάριν ἀπεργάζεσαι οἰκτίρμον,
ἥς ἐγὼ μὴ ἀποτύχω ταπεινώσεως Χριστέ μου,
καὶ θαρσῶν ταῖς σαῖς πλουσίαις πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίαις.

Εἰρμολογικῶς

Χαίρω ἅμα τε καὶ τρέμω λυτρωτά μου σοὶ προστρέχω,
πάντα καταλήψας πόθον ἕνεκα τῆς σῆς ἀγάπης,
διὰ σὲ παρεγενόμην εἰς τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν,
ὅπως μάθω ποῦ διάγεις ποῦ ποιμαίνεις ποῦ κοιτάζῃ;
καὶ λυποῦμαι καὶ στενάζω καὶ ἐρώτησιν προβάλλω,
τῆς Σιών ταῖς θυγατράσι, ἕνα λόγον μοι διδώσι,
οἶδα πάντως ὅτι δῶσι εὐμενῶς τὸ ζήτημά μου,
ᾠρησα ὑμᾶς μεγάλως τῆς Σιών τὰς θυγατέρας,
εἶπατέ μοι ἐρωτῶ σας καὶ θερμῶς παρακαλῶ σας,
ἴδετε τὸν ποθητὸν μου τὸν γλυκύτατον Χριστόν μου;

Δίσημος

Ἴδομεν ἀποκριθεῖσαι τὸν σὸν ἐραστήν καὶ ῥύσιν,
τῶ στεφάνῳ ἐστεμμένον καὶ Σταυρῶ προσηλωμένον,
ἄτιμον, ἠμφισαμένον ψευδοπόρφυρον χλαμύδα,
καὶ ὡς βασιλεὺς καλάμῳ ταῖς χερσὶ διακρατοῦντα,
καὶ κακούργων μέσον τούτων τῶ Σταυρῶ προσηλωμένον,
ᾧ οὐ καὶ χολὴν πικρίας ποτιζόμενον οἰκτίστως,
λόγγῃ δὲ πλευρὰν τὴν θεῖαν διατετηρημένην ἔχει,
ὄνειδος καὶ ἀτιμίαν ὑπομένει σὺν θανάτῳ,
αἱματόρροτος γυμνός τε ταῦτα πάντα ὑπομένει,
ἐκουσίῳ ἐξουσίᾳ τὴν ψυχὴν Πατρὶ παρέχει.

Εἰρμολογικῶς

Ἄλλ' ὡς βασιλεὺς καὶ κτίστης πᾶσαν γῆν σαλεύει φόβῳ,
καὶ τὰς πέτρας μὲν συντρίβει, μνήματα νεκρῶν ἀνοίγει,
καὶ τὸν ἥλιον σκοτίζει, τὴν σελήνην δὲ μαυρίζει,
τοῦ ναοῦ δὲ τῶν ἐβραίων καταπέτασμα ἐσχίσθη,
πᾶσαν τὴν ὑπ' οὐρανὸν πληρώσας φόβου τρόμου τε καὶ θάμβου;

σαβανοῦται καὶ θρηνεῖται θάπτεται κοινῶ μνημείῳ,
καὶ τριμερεῖται τάφῳ καὶ κατέρχεται εἰς Ἄδην,
καὶ σκυλεύει τοῦτον τάχει τῇ θεοποιῶ δυνάμει,
ἐξανίσταται ἐν δόξῃ καθὼς ἔφη τριημέρως,
συνανέστησε αὐτῷ δε καὶ νεκρούς τινὰς ἐξ Ἄδου

Δίσημος

Τοῦτον εἶδομεν ἐν δόξῃ τῆς Σιών αἱ θυγατέρες,
ἐκ νεκρῶν μὲν ἀναστάντα καὶ ἡμῖν ἐμφανισθέντα,
ταῦτα ἔπαθεν ὁ κτίστης ὑπ' ἀνόμων καὶ βεβήλων,
πῶς ἡ γῆ οὐκ ἐποντίσθη καὶ εἰς χάος ἐβυθίσθη;
ἀλλ' ὑπέμεινε τὴν τόλμαν τῶν ἀνόμων Ἰουδαίων,
πῶς ἄηρ καὶ πῦρ καὶ ὕδωρ κερανοὶ τε καὶ πριστῆρες,
οὐκ ἐκόλασαν τοσαύτην καταδίκην λυτρωτά μου;
καὶ τοὺς σταυρωτάς ποικίλαις οὐκ ἐπαίδευσαν ἰδέαις,
πάντες τὴν μακροθυμίαν εἶχον σοῦ τοῦ λυτρωτοῦ μου,
δι' ἧς ὄντως μακροθύμως ἤλθες σῶσαι τοὺς ἀνθρώπους.

Εἰρμολογικῶς

Πέλαγος γὰρ συμπαθείας πέλεις καὶ φιλανθρωπίας,
προσκυνῶ δοξολογῶ σε, καὶ αἰεὶ εὐχαριστῶ σοι,
προσκυνῶ σου καὶ τὸ πάθος, τὸ ἀπάθειαν πηγάσαν,
προσκυνῶ καὶ μεγαλύνω σὴν πολλὴν μακροθυμίαν,
προσκυνῶ καὶ τὸν Σταυρόν σου ὃς ἦν νίκη τῶν ἐχθρῶν σου,
προσκυνῶ σου καὶ τὴν χλαῖναν ἣν ἐνδύθη δι' ἐμένα,
προσκυνῶ τὸν στέφανόν σου τὸν ἀκάνθινον Σωτήρ μου,
προσκυνῶ σου καὶ τοὺς ἥλους κάλαμόν τε καὶ τὴν λόγγην,
προσκυνῶ δὲ καὶ τὸν σπόγγον δι' οὗ ἔπιες τὸ ὄξος.
προσκυνῶ σου τὴν ὀθόνην, ἣ σὸν σῶμα ἐνειλίχθη,
προσκυνῶ δὲ καὶ τὸν τόπον ὅπου ὁ Σταυρός ἐπάγη,
προσκυνῶ σου καὶ τὸ μνήμα τὴν ζωὴν ὡς δεδεγμένον.

Δίσημος

Εὐρόν σε τὸν ἐραστήν μου λυτρωτὴν καὶ ποιητὴν μου,
εἶδόν σε τὸν ποθητὸν μοι ἀγγελία θυγατέρων,
καὶ τοῦ θάμβους ἐπληρώθη σῆς πολλῆς μακροθυμίας,
καὶ ἀλόγητου συμπαθείας ἄκρας δὲ φιλανθρωπίας,
εἰ οὖν σὺ ὁ τηλικούτος ταῦτα πέπονθας Σωτήρ μου,
εἰ παθεῖν με ταῦτα δέη, τί παρὰδοξον ὑπάρξει;
εἰ σὺ πλάνος ἐνομίσθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ ὑβρισθῆς,
κατὰ κόρη; ἐρραπίσθη καὶ κατάκριτος ἐδείχθη,
ἐὰν ταῦτα ἀγῶ πάθω, τί δεινόν μοι τοῦτο ἔσται;
εἰ σὺ αἰμᾶ σου τὸ θεῖον, τῆς ἀνθρώπων σωτηρίας,

Εἰρμολογικῶς

Λύτρον δέδωκας Σωτήρ μου ἄκρα σου φιλανθρωπία,
εἰ γὰρ θάνατον λάβω, διὰ σὲ τὸν ζωοδότην,
οὐ παράδοξον ὑπάρξει, οὐδὲ θαυμαστόν τι ὄλω,
ἄλλο γὰρ αἷμα Δεσπότη, ἕτερον ἀχρείου δούλου,
οἴμοι τί ποιήσω Σῶτερ; οὐκ ἐπίσταμαι ὁ τάλας!
Ἴδε μου τὴν ἀτονίαν καὶ νοός μου ἀπορίαν,
τῆς ψυχῆς αἰχμαλωσίαν, καὶ σαρκός μου ἄσθενίαν,
καὶ τὰ νέφη τῶν κακῶν μου καὶ σειρᾶς ἀμαρτιῶν μου,
διασκέδασον τῇ μνήμῃ τῶν σῶν θείων παθημάτων,
μηδὲ καταισχύνῃς ὄλω, τὴν πρὸς σέ μου προσδοκίαν,
σὺ γὰρ ἡ ἐλπίς Χριστέ μου πάντων εὐσεβῶν ὑπάρχεις,
σῶσον καὶ ἐλέησόν με τὸν ἀνάξιον ἐλέους,
τοῦ αἰνεῖν σε τὸν Θεόν μου εἰς αἰῶνας αἰωνίως.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΡΟΖΑ ΤΟΥ ΤΑΝΝΑΝΒΟΥΡΓΟΥ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝΗ ΡΟΖΑ ΑΠΟΧΩΡΙΖΟΜΕΝΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΤΗΣ
(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«Μὴ ἐρυθρία διὰ τὰς ἀσχολίας τῆς ἐξοχῆς. Ἡ σκληραγωγηθεῖσα χεὶρ ὑπὸ τῆς ἐργασίας εἶναι μᾶλλον ἀξία σεβασμοῦ, ἢ μία ὀκηρὰ χεὶρ καὶ ἐστολισμένη ὑπὸ πολυτίμων λίθων. Τὶ εὐτύχημα ὠραιότερον διὰ σέ, διότι ἡ καλή σου μήτηρ σὲ ἐξήσκησεν εἰς ὠφέλιμον ἐνεργητικότητα, συνειθίσασά σε νὰ ζητῆς τὴν εὐτυχίαν οὐχὶ εἰς τὸν μάταιον στολισμόν, οὐχὶ εἰς τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, ἢ εἰς τὰς θορυβώδεις διασκεδάσεις, ἀλλ' εἰς τὴν ἔξιν τῆς πρὸς τὸν Θεὸν προσευχῆς. Συγκείμεθα ἐξ ἑνὸς σώματος καὶ μιᾶς ψυχῆς, καὶ τὸ μὲν σῶμα ὠρίσθη διὰ τὴν ἐργασίαν, ἡ δὲ ψυχὴ διὰ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν λατρείαν. Ἡ μὲν ἐργασία προμηθεύει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν ἀναγκαῖον ἄρτον πρὸς διατήρησιν τοῦ σώματος, ἡ δὲ προσευχὴ τρέφει τὴν ψυχὴν. Ἐὰν γίνῃ ἀνάγκη ὥστε ἡ χεὶρ σου νὰ λάβῃ τὸ δρέπανον πρὸς ἐργασίαν, σοὶ ἐπεύχομαι ἵνα ἢ ὁ

Θεὸς εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας σου. Αἱ πλέον βίβλας ἐργασίαι τελειοποιοῦνται καὶ ἐξευγενίζονται ὅταν ὁ ἐργαζόμενος ἀναπολῆ εἰς τὸν νοῦν τοῦ τὸν Θεόν, καὶ ἐπικαλῆται τὴν προστασίαν καὶ βοήθειάν του. Διατήρησον πρὸ πάντων τὴν ἀθωότητά σου, καὶ ἀπόφυγε τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους τῶν ὁποίων οἱ λόγοι ἀπομακρύνονται αὐτῆς. Μὴ δυνάμενος τοῦ λοιποῦ νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ σοῦ, νὰ διατελῶ παριστάμενος ὡς ἄλλος φύλαξ ἄγγελός σου, ἐπαναπαύομαι εἰς τὴν ἀρετὴν σου. Συλλογίσου ὅτι ὁ Θεὸς σὲ ἐπιβλέπει, ὅτι πάντα τὰ ἐν τῷ βᾶθει τῆς καρδίας σου αὐτὸς γινώσκει. Μὴ πράττε λοιπὸν ποτὲ τὸ κακόν, καὶ μὴ ἄφινε ποτὲ νὰ ῥιζοῦται εἰς τὴν ψυχὴν σου κακὸς στοχασμός.

» Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν τύχην μου, ἔσο ἡσυχος· παρακάλει πάντοτε δι' ἐμέ, ἀφιερουμένη εἰς τὴν τοῦ παναγίου Θεοῦ ἐνέργειαν. Ἐχω σταθερὰν πεποίθησιν ὅτι δὲν θέλει ποσῶς μ' ἐγκαταλείψει, εἰσακούων τὰς ὑπερῶν ἐμοῦ πρὸς αὐτὸν δεήσεις σου. Ὅσον σκληραὶ καὶ ἂν ᾦσιν αἱ ἀναμένουσαί με περιπέτεια, τοσοῦτον ταύτων τὴν ἐλάφρυνσιν θὰ αἰσθάνωμαι

διὰ τῆς θείας δυνάμεως. Οὔτε σιδηραὶ θύραι, οὔτε σιδηροὶ μοχλοὶ δύνανται νὰ ἐμποδίσωσιν αὐτήν. Ὁ Θεὸς εἶναι πανταχοῦ παρών, ἀποστρέφων τὸ ὄμμα αὐτοῦ μόνον ἐκ τῆς καρδίας τῶν πονηρῶν, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ βάθος τῆς εἰρκτικῆς μου θέλει εἶσθαι παρ' ἐμοί, διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνης ἀμφοτέρων ἡμῶν. Αὐτὸς ὢν ὁ μόνος παρήγορος καὶ προστάτης ἡμῶν οὐδέποτε θέλει μᾶς ἐγκαταλείψει.

Ἐλεύσεται ἡ ἡμέρα, ἐλπίζω μετὰ πεποιθήσεως, ἐλεύσεται ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Θεὸς θέλει μὲ ἐλευθερώσει ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας μου. Ἐν τούτοις, ὦ θύγατέρ μου, βλέπουσα διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς σου, βλέπουσα αὐτὸν κατατηκόμενον τὸ ἐπίλοιπον μέρος τῆς ζωῆς του εἰς δεσμοτήριόν τι, πρόσφερε αὐτῷ ἐν τῷ μέσῳ τῆς δυστυχίας του τὴν παρηγορητικὴν ἐκείνην ἰδέαν, τὴν παρέχουσαν τῷ πατρί σου τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ θάρδος τοῦ νὰ λέγῃ καθ' ἑαυτόν· ἢ Ῥόζα μου δὲν λησμονεῖ τὰς παραινήσεις τοῦ πατρὸς της, αὕτη, ἀκολουθοῦσα τὰ ἴχνη τῆς εὐσεβοῦς μητρὸς της, εἶναι ἀξία τοῦ ὀνόματος τῶν τε γονέων καὶ τῶν εὐγενῶν αὐτῆς προγόνων. Ἐν τῇ ὥρᾳ μάλιστα ἐκείνη, καθ' ἣν μέλλει νὰ σημάνῃ δι' ἐμὲ ὁ θάνατος ἐν τῷ βᾶθει τοῦ σκοτεινοῦ καὶ σιωπηλοῦ δεσμοτηρίου μου, ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνη, καθ' ἣν κανεὶς ὀφθαλμὸς δὲν ἤθελε μὲ ἰδεῖ ἀποθνήσκοντα, κανὲν ὄτιον δὲν ἤθελεν ἀκούσει τοὺς τελευταίους μου στεναγμούς, καμμία φιλικὴ χεὶρ δὲν ἤθελε πλησιάσει ἵνα κλείσῃ ἡρέμως τὰ βλέφαρά μου, εἴθε τοῦλάχιστον κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ὥραν νὰ μοὶ μείνῃ αὕτη ἡ παρηγορία ὅτι ἀφίνω ἐδῶ κάτω ἐπὶ τῆς γῆς μίαν ἐνάρετον θυγατέρα. Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ἤδη τοὺς τελευταίους λόγους τῆς πανευτυχῶς μητρὸς σου· οἵτιοι θέλουσιν εἶσθαι ἐπί-

σης καὶ ἰδικοί μου, ἐὰν ἠδύνασο νὰ ἦσο παρούσα εἰς τὴν νεκρικὴν κλίνην μου. Ἔσο πάντοτε εὐσεβής, ἀθῶα, καὶ εἰλικρινής. Σέβου καὶ φοβοῦ τὸν Θεόν, μεῖνε πιστὴ εἰς τὸν θεῖον Λυτρωτὴν σου, ἀκολούθει τὰς διδασκαλίας του, ἀπόφυγε τὸ κακόν. Ἐὰν μάθῃς ὅτι ὁ θάνατος ἔθραυσε τὰς ἀλύτους μου, εἰπέ καθ' ἑαυτήν· τοὺς τελευταίους τούτους λόγους τῆς μητρὸς μου, καὶ ὁ πατήρ μου ἐπίσης μοὶ τοὺς ἐπανέλαβε κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας. Ἀκολουθεῖ τοὺς λόγους αὐτοὺς σταθερῶς, καὶ ἔσο βεβαία ὅτι ὁ Θεὸς ὅστις εἰς τὰς ἀνεξιχνιάστους καὶ τὰς πλήρεις φρονήσεως καὶ ἀγαθότητος βουλὰς αὐτοῦ, σοὶ ἀφῆρεσε τὴν μητέρα σου εἰς τόσον τρυφερὰν ἡλικίαν, καὶ ὅστις ἤδη σοὶ ἀφαρπάζει προσέτι καὶ τὸν πατέρα σου, ὁ Θεὸς αὐτὸς θέλει μᾶς ἐνώσει καὶ τοὺς τρεῖς ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἰδέ, θύγατέρ μου, ἰδέ· ἀκριβῶς κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν ἐτιμήθην μὲ τὸ παράσημον τοῦτο, μετὰ τῆς χρυσοῦς ἀλύσου, ἃ ἔλαβον ἄλλοτε ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ αὐτοκράτορος· κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἡμέραν οἱ ἐχθροὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἀπὸ τὴν ὄψιν τῶν ὁποίων ἐφρόντισα νὰ τὸ ὑποκρύψω ὑπὸ τὰ ἐνδύματά μου. Φεῦ! δὲν δύναμαι νὰ τὸ παρατηρήσω ἄνευ καταθλίψεως ἐπαισθητῆς. Ἄλλοτε ὁ αὐτοκράτωρ μὲ ἐτίμησεν ἐγγειοῦζων μοὶ τὸ παράσημον αὐτό· καὶ ἤδη ὡς ἄλλον κακοῦργον μὲ περιέδεσαν μὲ τοιαῦτα δεσμὰ οἱ ἐχθροὶ μου. Λάβε τὴν χρυσοῦν ταύτην ἄλυσον μετὰ τοῦ παρασήμου, εἰς ἐνδειξιν ἀφοσιώσεως, καὶ διατήρησον αὐτὴν πρὸς ἀνάμνησίν μου. Μὴ ἀποσπάσῃς αὐτὴν ἀπὸ σοῦ, καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἀκόμη τῆς χαλεπωτέρας δυστυχίας σου. Ὅταν δὲν ὑπάρχω πλέον εἰς τὴν ζωὴν, αὕτη δύναται μεγάλως νὰ σοὶ χρησιμεύσῃ· δι' αὐτῆς

θέλεις δείξει ἡμέραν τινὰ ὅτι γενεαλογεῖσαι ἐκ τῆς εὐγενοῦς οἰκογενείας τοῦ Ταννανβούργου. Τὰ ὠραῖα ἐμβλήματα καὶ οἱ παρηγορητικοὶ λόγοι οἱ ἐγκεχαραγμένοι ἐπὶ τοῦ παρασῆμου τούτου ἔχουσι μεγαλητέραν ἀξίαν ἢ ὁ χρυσός, ἐξ οὗ κατεσκευάσθη. Ἰδέ, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἔκτετυπωμένον τὸν ὀφθαλμὸν τῆς θείας Προνοίας ἀποπέμποντα ἀκτῖνας, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην· ἐὰν ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν. Ἐνθυμήθητι ὅτι ὁ πανόπτης Θεὸς ἐπιβλέπει τὰ πάντα, ὅτι ἐπαγρυπνεῖ σταθερῶς ἐφ' ἡμῶν, ὅτι γινώσκει τὰ ὑπὸ πάντων πραττόμενα, ἵτινες οὐδέποτε δύνανται νὰ ἀμφιβάλλωσι περὶ τούτου. Ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸν ἐσταυρωμένον ὑπὸ ἀκτινοβόλου φωτὸς μὲ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην· ταῖς ἡρωϊκοῖς θριάμβοις. Ὅστις σοὶ ἐπενθυμίζει τὴν σταθερὰν ἀγάπην ἐκείνου ὅστις ἀπέθανεν ὑπὲρ ἡμῶν διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου. Πάντες ὀφείλουσι νὰ μάχωνται καὶ νὰ ὑποφέρωσιν ἀνδρείως ὑπὲρ τῆς ἀγάπης ἐκείνου· ἡ ἀκλόνητος πίστις πρὸς τὸν ὑπὲρ ἡμῶν παθόντα Κύριον, ἡ ὑποταγὴ εἰς τὰς ἀγίας αὐτοῦ ἐντολάς, ἡ ἀγάπη, ἡ ὑπομονή, καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη εἰς τὴν πανάγιον αὐτοῦ χάριν, καὶ τέλος ἡ ἐλπίς πρὸς τὰς συμβουλὰς καὶ νοθεσίας αὐτοῦ εἰσὶ ταῦτα πάντα τὰ βοηθοῦντα τὸν ἄνθρωπον, ἵνα ὑπερπηδᾷ τὰ δεινά, καὶ ὑποφέρῃ μετὰ καρτερίας τὰ κατατήκοντα αὐτὸν ἐν ταῖς χαλεπαῖς περιστάσεσιν.

»Ὁ Θεὸς μᾶς ὑπέβλεπεν εἰς παραδειγματικὴν δοκιμασίαν· ἀλλ' ἡ θλίψις αὐτῆ τι εἶναι συγκρινομένη πρὸς τὰ παθήματα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Σωτῆρος, ἃ οὗτος ὑπέστη καρτερικῶς, ἵνα ἀνέλθῃ εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ δόξης. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡμεῖς θέλομεν συμμερισθῆ μίαν ἡμέραν τῆς δόξης ταύτης, ἐὰν ἐξέλθωμεν νικηταὶ ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς πίστεώς μας,

ἢν ὀφείλομεν νὰ ὑποστηρίζωμεν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, ὀπλιζόντες ἑαυτοὺς μεθ' ὑπομονῆς μέχρι τοῦ τέλους τοῦ βίου μας.

»Ἦδη, ὅτε θέλω νὰ σὲ εὐλογήσω, προσφιλές μοι τέκνον, κλίνον τὸ γόνυ. Ἡ Ῥόζα ἐγονυπέτησε κλαίουσα, καὶ ὑψώσασα τὰς χεῖράς της ἐκάλυψε τὴν ὠραίαν αὐτῆς μορφήν. Συναίσθησις καὶ ἀνεξήγητος μελαγχολία ἐζωγραφοῦντο ἐφ' ὄλου τοῦ προσώπου αὐτῆς. Ὁ Ἐδελβέρτης ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς θυγατρὸς του τὴν ὑπὸ τῶν ἀλύσων βεβαρωμένην χεῖρά του καὶ εἶπεν, Εἴθε ὁ Παντοδύναμος νὰ διαχύσῃ ἐπὶ σοῦ τὰς εὐλογίας του εἶθε ἡ χάρις τοῦ Παναγίου αὐτοῦ Πνεύματος καὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ διαμένῃ ἔσαι μετὰ σοῦ. Ἡ Ῥόζα ἐβυθίζετο εἰς δάκρυα ὁ πατήρ της τὴν ἔσφιξε καὶ αὐτὴς εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ μὴ δυνάμενος οὐδ' αὐτὸς νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του, ἐπανελάβε' ποτὲ δὲν θέλω σὲ λησμονήσῃ, καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ βάθους τοῦ δεσμοτηρίου μου θὰ προσεύχωμαι ἀκαταπαύστως ὑπὲρ σοῦ. Ὑποσχέθητί μοι καὶ σὺ ἐπίσης, προσφιλές μοι τέκνον, ὅτι δὲν θέλεις λησμονήσῃ τὰς πατρικὰς συμβουλὰς μου, καὶ ὅτι θέλεις πιστῶς τὰς ἀκολουθήσῃ. Ὡ πάτερ μου, ἀπεκρίθη ἡ Ῥόζα μετὰ λυγμῶν, θέλω ἔκτελέσει μετὰ χαρᾶς ὅσα πρὸς ὀλίγου μοὶ ἐπεβάλετε, πλὴν ἑνὸς μόνου. Ἄ! μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς ἐγκαταλείψω. Λέν δύναμαι. Σᾶς ὀρκίζω ἵνα μὴ ἐπιβάλητε τὸ χρέος τοῦ νὰ προσπαθῆσω νὰ φύγω ἀφ' ὑμῶν. Ἴσως διὰ τῶν παραλήσεών μου θέλω δυνηθῆ νὰ κάμψω εἰς οἶκτον τὸν ἀσπλαγχνον τοῦτον ἱππότην, καὶ μ' ἐπιτρέψῃ νὰ συμμερισθῶ τῆς αἰχμαλωσίας σας καὶ νὰ σᾶς ὑπηρετῶ εἰς τὴν φυλακὴν σας.

Ἐν τούτῳ, νέης αἴφνης κράτος ἠκού-

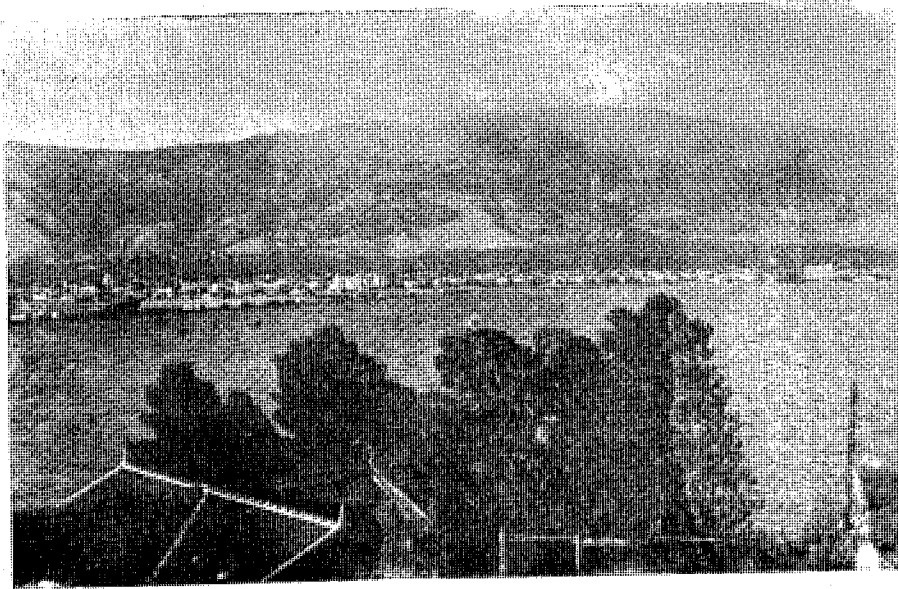
σθη. Ὁ ἐχθρὸς ἱππότης διέταξε τοὺς περὶ αὐτὸν νὰ ἐτοιμασθῶσι πρὸς τὸ ἀναχωρῆσαι ἐκ τοῦ φρουρίου Ταννανβούργου, ἀφήσας αὐτόθι τοὺς πρὸς φύλαξιν αὐτοῦ φύλακας. Ὁ κλιταὶ τινες εἰσηλθόντες εἰς τὸ δωμάτιον ἔνθα ὁ Ἐδελβέρτης εὐρίσκειτο. Ἡ Ῥόζα κρατοῦσα ἰσχυρῶς τὸν αἰχμάλωτον πατέρα της παρεκάλει νὰ τῇ ἐπιτρέψωσιν ἵνα μετ' αὐτοῦ συναπέλθῃ εἰς τὴν φυλακὴν, ἀλλ' ἀπέσπασαν αὐτὴν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς της μεθ' ὀρμῆς. Ὁ Ἐδελβέρτης ὠδηγήθη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ φρουρίου, ἔνθα πολλαὶ δᾶδες ἀπέδιδον λάμπιν τρομακτικὴν. Ἀπασαὶ αἱ πύλαι τοῦ φρουρίου ἦσαν ἠνεωγμέναι καὶ πλῆθος ἱππέων ἀνέμενον ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ φρουρίου, καὶ ἕκαστος αὐτῶν ἔφερε δευτερον ἵππον μετ' ἐφιππίου ἐκ τῶν λεηλατηθέντων· ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῶν εὐρίσκειτο καὶ ταχύπους ἵππος τοῦ Κιουνερίκου, τὸν ὁποῖον μετεχειρίζετο ἐν ταῖς μάχαις, πλουσίως κεκοσμημένος καὶ κεκαλυμμένος μὲ ἐπιβλημα πορφυροῦν. Ὁ ἄξιός Ἐδελβέρτης, τοῦ ὁποῖου ἡ φήμη ὑπῆρξε τόσον ἐνδοξος, ἐπεβίβασθη ἐπὶ πενιχρᾶς τινος ἀμαξίας, δύο δὲ ἕτεραι ἀμαξίαι ἐκ τῶν διαρπαχθεισῶν ἦσαν πλήρεις τῆς πρὸ ὀλίγου λεηλατηθείσης περιουσίας του. Ὁ Ἐδελβέρτης παρετήρει σιωπηλῶς τοὺς ἐκ τῶν σταύλων μεταφερομένους ἰδίους τοῦ ἵππου ἵνα τοὺς ζεύξωσιν εἰς τὰς ἀμαξίας ἐκείνας. Ἀνεχόμενος μετὰ καρτερίας ταῦτα ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἱππότης, πάσχων εἰσέτι ἐκ τῆς συνελείας τῆς πληγῆς τῆς ἀλυσσοδέτου χειρὸς του, καὶ ἔκτεθειμένος εἰς τὸ ψῦχος καὶ τὴν ὑγρασίαν, ἔτρεμε καθ' ὅλα του τὰ μέλη. Τέλος παρουσιάσθεις ὁ Κιουνερίκος ἐπέβη τοῦ ἵππου του, καὶ ἱππεὶς περιεκύκλωσαν τὴν φέρουσαν τὸν αἰχμάλωτον ἀμαξίαν, καὶ ἅπαντες ἐν ἀλαλαγμῷ ἐξήλθον τῶν πυ-

λῶν τοῦ φρουρίου καὶ διήλθον τὴν γέφυραν μὲ κρότον ὅμοιον τοῦ τῆς βροντῆς. Μετὰ μικρὰν ἀποχώρησιν ὑποχρεωθέντων νὰ βραδυπορήσωσι κατὰ τὴν κατὰσιν τοῦ ἀποκρήμνου μέρους τοῦ ὄρους, ἡ Ῥόζα ἠδυνήθη νὰ πλησιάσῃ τὸ πλῆθος, καὶ φθάσασα πλησίον τῆς φερούσης τὸν πατέρα της ἀμάξης, πρὸς ἢν προὔχων ὁ Κιουνερίκος, ἐξῆρθη κλαίουσα μεταξὺ τῆς ἀμάξης καὶ τοῦ ἵππου τοῦ Κιουνερίκου, καὶ ἱκετεύουσα αὐτὸν μὲ χεῖρας ἠνωμένας, ἐζήτηε νὰ τῇ ἐπιτρέψῃ ἵνα λάβῃ θέσιν πλησίον τοῦ πατρὸς της. Ἄλλ' οὗτος σκληρῶς πρὸς αὐτὴν φερόμενος, ἐφαίνετο ὅτι δὲν τὴν ἤκουσεν, οὐδὲ κατεδέχετο μάλιστα νὰ ῥίψῃ τὰ βλέμματά του ἐπ' αὐτῆς· ἔχων δὲ τὸ γυμνὸν ξιφὸς του ἐν τῇ μιᾷ χειρὶ, καὶ ἔστραμμένον τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸ ἀριστερόν παρετήρει περίξ αὐτοῦ μὲ ἀγέρωχον ὕφος. Καταβάς δὲ τὸ ὄρος ἔδωκε τὸ πρόσταγμα εἰς τὰ εμπρός· καὶ οἱ μὲν ἱππεὶς πάντες ἐκέντησαν τοὺς ἵππους των, οἱ δὲ ἀμαξηλάται ἐκτύπησαν τοὺς ἑαυτῶν μὲ τὰ φραγγεῖλιά των, ἀπομακρυνθέντες οὕτω μετὰ βαρβάρου ταχύτητος. Ἡ Ῥόζα τοὺς ἠκολούθησε τρέχουσα, καὶ περ ἦτο ἄνεμος καὶ βροχή, μέχρις ὅτου αἱ δυνάμεις της ἐξηντλήθησαν ὀλοτελῶς, καὶ ἔχασεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της τὸ πλῆθος, ὅπερ ἐκρύβῃ εἰς τὴν πυκνότητα τοῦ δάσους καὶ εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός.

(Ἀκολουθεῖ)

Οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τῆς «Κλίμακος» δέον ὅπως ἀποστείλωσι ταύτην διὰ νὰ ἐνεργήσωμεν τὴν ἀποστολὴν τῶν ὑπολοίπων τευχῶν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ἀποψις τῆς ὄρκιας πόλεως τοῦ Βόλου μετὰ τὰ ἄνωθεν αὐτοῦ εὐφορὰ, πλούσια καὶ ἐλευστικά χωρία τοῦ Πηλίου.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄνθρωποι εὐυπόληπτοι, ἔμποροι καὶ λοιποὶ, ἀτυχήσαντες εἰς τὰς ἐργασίας των καὶ στερούμενοι τῶν πάντων, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τείνουν τὴν χεῖρα καὶ ζητήσουν βοήθειαν, προτιμῶντες ν' ἀποθάνουν παρὰ νὰ γνωρίσουν οἱ ἄλλοι τὴν δυστυχίαν των. Καὶ οἱ μὲν εὐγενεῖς καὶ σταθεροὶ χαρακτῆρες ὑπομένουν ἀγογγύσως τὴν στέρησιν, οἱ ἄλλοι ὅμως οἱ χλιαροί, ἄνδρες ἢ γυναῖκες ἐνδέγεται νὰ πέσουν εἰς διάφορα ἐγκλήματα ἢ καὶ ἀτιμίας πρὸς ἐξοικονόμησιν τοῦ ἄρτου.

Εἰς αὐτὴν τὴν τάξιν λοιπὸν ὁ Σεβασμιώτατος ἐστρεψεν ὅλην του τὴν προσοχήν. Δι' ἐμπλίστων του ἀν-

θρώπων, κληρικῶν ἢ λαϊκῶν ἐρευνᾷ καὶ εἰς τὰ ἀκρότατα σημεῖα τῆς πόλεως νὰ ἀνεύρη τοιαύτας δυστυχεῖς ὑπάρξεις καὶ τοὺς δώσῃ βάλσαμον παρηγορίας, ἐνισχύων αὐτοὺς ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς, εὐγλώττως δὲ μαρτυροῦσιν οἱ ἴδιοι οἱ ἀνακουφισθέντες, τὴν ἀλήθειαν ταύτην.

Ἄλλος κλάδος τῆς φιλανθρωπίας εἶναι ἢ κατὰ συνέχειαν ἐπένδουσι ἐκατοντάδων ὀλοκλήρων παιδιῶν καὶ κοριτσιῶν τῶν κατηχητικῶν σχολείων καὶ ἄλλων φρονίμων παιδιῶν.

Εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Μητροπόλεως, ἐὰν ἐρωτήσητε, περνοῦν καθημερινῶς δεκάδες πτωγῶν ἐντοπίων καὶ ξένων, οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-

στον φεύγουν ἱκανοποιημένοι.

Ἀκόμη πόσα ἀνδρόγυνα, εὐρισκόμενα ἐν διαλύσει δὲν εἰρήνευσε καὶ δὲν συνεβίβασεν ὁ Σεβασμιώτατος ὥστε νὰ ζήσουν εἰς τὸ ἐξῆς εἰρηνικά.

Δὲν διέλαθε τὴν προσοχήν τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ τὸ ζήτημα τῆς δημοσίας λατρείας καὶ τῆς ὁμοιομορφου ἐκτελέσεως ὄλων τῶν ἀκολουθιῶν ὑπὸ τῶν ἱερέων, καθὼς ἐπίσης τῆς ἀπόγου αὐτῶν ἐμφανίσεως ἐν τῇ κοινωσίᾳ. Ἀπηγόρευσε εἰς αὐτοὺς νὰ παρακάθηνται εἰς τὰ καφενεῖα, νὰ καπνίζουν δημοσίως· τοὺς συνέστησε νὰ εἶναι σοβαροὶ εἰς ὅλα· τὰς ἐπικοινωνίας των μὲ τοὺς χριστιανούς, ἐκτὸς καὶ ἐντὸς τῶν οἴκων των, νὰ εἶναι διδακτικοὶ καὶ νὰ συμπεριφέρονται εὐγενῶς ὅπως ἀρμόζει εἰς ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου, νὰ κατὰ τὴν ἐπιπέδον διὰ συνεχοῦς μελέτης διφόρων βιβλίων κ.λ.π.

Προκειμένου νὰ συγκεντρώσῃ ὄλους τοὺς ἱερεῖς διὰ νὰ τοὺς κάμῃ αὐτὰς τὰς διδασκαλίας, ἐφήρμοσε τὸ μέτρον τῶν ἱερατικῶν συνεδρίων.

Ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐκάστου ἔτους, κλειῖ ὄλους τοὺς ἱερεῖς τῆς ἐπαρχίας καὶ ἀναπτύσσει εἰς αὐτοὺς διάφορα κεφ κλαιώδη θέματα.

Ἐφέτος ἔγινε τὸ γ' συνέδριον τὴν 4ην Ὀκτωβρίου εἰς τὸ ὁποῖον παρῆσαν ὄλοι οἱ ἱερεῖς Βόλου καὶ περιχώρων, ἀναπτυχθέντων ἐν αὐτῶ τῶν ἐξῆς θεμάτων :

1) Περὶ ὑψηλῆς ἀποστολῆς τῶν ἱερέων.

2) Συμπεριφορὰ αὐτῶν πρὸς τὴν οἰκογένειάν των καὶ τὴν κοινωσίαν.

3) Εὐλαβῆς στάσις κατὰ τὴν ἐκ-

τέλεσιν τῶν θείων μυστηρίων.

4) Ἡ συναίσθησις τῆς ἱερατικῆς εὐθύνης κλπ.

Ἐγένοντο ὡσαύτως ὑποδειγματικαὶ διδασκαλῖαι τῶν κυριωτέρων τελετῶν τῶν θείων μυστηρίων κ.λ.π., εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ Συνεδρίου, προσεφέρθη εἰς τοὺς ἱερεῖς γάλα ἀντὶ ἀναψυκτικῶν, μεθ' ὃ ἀνεχώρησεν ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια.

Αὐτὴ εἶναι ἡ μέχοι σήμερον πνευματικὴ δρασις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας, κατὰ κοινὴν δὲ ὁμολογίαν τῶν κατοίκων τοῦ Βόλου «τὸ πῆρε στὰ σωστὰ αὐτὸς νὰ μᾶς ἀγιάσῃ ὄλους».

Τὰ ὀνόματα τῶν θεολόγων τοῦ Βόλου, τῶν ἐργαζομένων διὰ τὴν πνευματικὴν προαγωγήν τῶν χριστιανῶν καὶ ὁμιλούντων ἐν Βόλῳ, εἶναι οἱ κάτωθι.

α'. Θεολόγοι

- 1) Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Ἰωακείμ
- 2) Ἀρχιμ. Σωκράτης Ἀναζηλῆς
- 3) Ἱεροδ. Ἀντώνιος Σταθακάρος
- 4) Μοναχὸς Εὐσέβιος Μπιλάλης

β'. Ἱερεῖς, ἀπόφοιτοι ἱερατικῶν σχολῶν

- 5) Δημ. Σκοτινιώτης
- 6) Ἀριστ. Παπαθαλασίου

γ'. Λαϊκοὶ θεολόγοι

- 7) Νικ. Αὐγέρος
- 8) Βασ. Καϊμάκης
- 9) Σάββας Νανάκος

δ'. Θεολόγοι, Καθηγηταὶ Γυμνασίου

- 10) Ἀπόστολος Παπαδόπουλος
- 11) Σπυρ. Διαμαντόπουλος
- 12) Χρήστος Χρήστου

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ

- 1) Ἀρχιμ. Σωκράτης Ἀναζηλῆς
- 2) Ἱεροδ. Δημ. Σκοτινιώτης

- 3) Ἱερεὺς Δημ. Ἀκτισιαλῆς
4) » Σωτήριος Σιδηρόπουλος

Οἱ ἄνω θεολόγοι, κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας τῆς ἀναπαύσεως περιέρχονται τὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας μας, ὁμιλοῦντες ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀναπαύσεως, ὥστε ἅλα ἀνεξαιρέτως τὰ χωρία καὶ τὰ μικρότερα, ἀκούουν τακτικὰ τὴν θεῖον λόγον, σχεδὸν κάθε Κυριακὴν καὶ ἑορτὴν.

Ὡσαύτως τὰ χωρία ἔχουν τοὺς μονίμους πνευματικούς των, ἐκλεχθέντων αὐτῶν μεταξὺ τῶν σοβαροτέρων καὶ εὐσεβεστέρων ἱερέων τῆς ἐπαρχίας.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται καὶ αὐθις οἱ κ. κ. συνδρομηταί, ὅπως ἀποστείλωσιν ἡμῖν τὴν συνδρομὴν τῶν α'. καὶ β'. ἔτους ἐκ δραχμῶν 220. Μᾶς καθυστεροῦνται πλέον τῶν 3)4 τῶν συνδρομῶν, ὥστε εὐκόλως δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δυσχεραίνεται πολὺ τὸ ἔργον τῆς ἐκδόσεως.

Εἶναι ἀληθές ὅτι οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ φαντάζονται ὅτι θὰ σταλῇ ἀντιπρόσωπος ἡμῶν πρὸς εἴσπραξιν τῶν συνδρομῶν των, ὅπως γίνεται σχεδὸν εἰς ἅλα τὰ περιοδικά. Δυστυχῶς ὅμως δι' ἡμᾶς δὲν εἶναι εὐκόλον τοῦτο, διότι ἡ διάδοσις τούτου δὲν εἶναι πολὺ μεγάλη, ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ πέμψωμεν τοιοῦτον ἀντιπρόσωπον. Πλὴν αὐτῶν, κινούμεθα ἀπὸ τὸν ζῆλον τοῦ νὰ φέρωμεν εἰς φῶς τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἁγίου Ὄρους, καὶ ἄλλην ἐκλεκτὴν ὕλην διάφορον χωρὶς νὰ ἔχωμεν οὐδεμίαν χρηματικὴν ἐπιχορηγήσιν ἀπὸ οὐδένα, ἀλλὰ περιμένομεν πρωτίστως ἀπὸ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπὸ τὴν συνδρομὴν

τῶν ὀλίγων συνδρομητῶν, οἵτινες, ἐὰν ἀρνηθοῦν νὰ μᾶς πληρώσουν, θὰ φέρουν ὅλην τὴν εὐθύνην ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ τὴν ζημίαν ἡμῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τὴν διακοπὴν τῆς ἐκδόσεως.

Περιμένομεν λοιπὸν ἀπὸ ὑμᾶς, ὄχι μόνον τὴν ἀποστολὴν τῆς συνδρομῆς σας, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν δυνατὴν ἐνίσχυσιν διὰ τὴν ἀπρόσκοπον ἐκδοσὴν τοῦ περιοδικοῦ τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης».

Τὴν ἄνω παράκλησιν ἀπευθύνομεν ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς ἀγιορείτας Πατέρας, εἰς ὅσους καθυστεροῦν εἰσεῖτι τὰς συνδρομὰς των, ὅπως τὰς ἀποστείλουν.

Γνωρίζομεν ἀκόμη καὶ τοῦτο. Ἐπειδὴ εἰς τὰ συνεχῆ ὑπομνήματά μας πρὸς ἀποστολὴν τῶν συνδρομῶν αἱ ἱεραὶ Μοναὶ ἀπαντοῦν διὰ τῆς σιωπῆς των καὶ ἀναγκαζόμεθα νὰ στέλλωμεν συχνότερα τοιαῦτα, ἢ ὑπηρεσία τοῦ Ταχυδρομείου ἀρνεῖται νὰ παραλάβῃ ταῦτα μὲ τέλη ἀγγελίας 40 λεπτῶν, ἀλλὰ ζητεῖ τέλη ἐπιστολῶν 3,50 πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι ὅλως ἀσύμφορον. Διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου θὰ δημοσιεύσωμεν πίνακα τῶν ὀφειλουσῶν τὰς συνδρομὰς των Μονῶν τοῦ α' καὶ β' ἔτους μὲ τὰ ποσὰ αὐτῶν. Αἱ ἀποστέλλουσαι δὲ τὴν συνδρομὴν των Μοναί, θὰ διαγράφωνται ἐκ τοῦ πίνακος καὶ τοῦτο θὰ θεωρητῆται παρ' αὐτῶν ὡς ἀπάντησις ὅτι ἐλήφθη ἡ συνδρομὴ των.

Ἐξεδόθη τιμοκατάλογος τῶν βιβλίων τοῦ Βιβλιοπωλείου μας καὶ ἀποστέλλεται δωρεὰν εἰς πάντα αἰτοῦντα.

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ — — ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γιὰ τοῦτο καὶ μὲ δίκαιον
κῆπον καὶ περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὄνομάζου ὄλοι.
(Καيسάριος Δαπόντες)

ΙΑΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ
ΜΟΝΑΧΟΣ - ΙΑΤΡΟΣ

Ἐν Βόλῳ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
1939

Διευθυντής - Ἱδιοκτῆτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραῖ 47 ἐν Βόλῳ

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ - ΜΕΤΑΞΑΣ

Ἡ ψῆφος τῶν Συνοδικῶν ἀρχιερέων, ἀνέδειξε παμψηφεί ἀρχηγὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸν Μητροπολίτην Τραπεζοῦντας κ. Χρῦσανθον, καὶ μὲ τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ ἀποτελέσματος τούτου παρὰ τοῦ σεπτοῦ Βασιλέως ἡμῶν Γεωργίου, κατόπιν τοῦ νεωστὶ ψηφισθέντος ἀναγκ. νόμου τῆς 3]12]38, ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν αὐτῆς.

Ἄνθρωπος σοβαρὸς καὶ μὲ βαθεῖαν πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, προσέφερον, ὡσάκις ἐζητήθη, τὰς ὑψίστας ὑπηρεσίας του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἀκριβῶς δι' αὐτὸν τὸν λόγον, ὁ Κύριος βραβεύων αὐτὸν διὰ τὰς γνησίας ὑπηρεσίας του πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του, τὸν ἀνεβίβασεν εἰς τὸν ἀνώτατον θρόνον τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθ. Ἐκκλησίας.

Ὁ σκοπὸς μας ἐνταῦθα δὲν εἶναι

νὰ ἐξάρωμεν τὰς ὑπηρεσίας του καὶ τὰς ἀρετὰς του, διότι δι' αὐτὰς ἔγραψαν περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες. Ὁ σκοπὸς μας εἶναι νὰ ἐκλάβωμεν τοῦτον ὡς τὸ δεύτερον εὐοίωνον σημεῖον διὰ τὴν πνευματικὴν ἡμῶν προαγωγήν.

Τὸ πρῶτον εὐοίωνον σημεῖον, μᾶς τὸ ἐχάρισεν ἄλλη ψῆφος τότε, ἢ ψῆφος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ κατὰ τὴν 4ην Αὐγούστου 1936, ὁπότε διὰ γενικῆς ἐπιδοκιμασίας ἀνέδειξε εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν πρῶτον Ἑλληνα πολίτην, τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν, τὸν εὐσπλαγχνικὸν πατέρα καὶ κηδεμόνα τῶν συνελλήνων του, ἀλλὰ καὶ τὸν φοβερὸν ἐκδικητὴν εἰς τοὺς τολμήσοντας νὰ ρίψωσιν ἀπλοῦν κᾶν βλέμμα εἰς τὰ ἐδάφη τῆς ἑδραιωθεῖσης ἡδὴ ἑλληνικῆς Πατριδος.

Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς διὰ νὰ χαλυδῶσῃ τὸν εὐχαλύβδωτον χαρακτῆρα τοῦ Ἑλλήνος καὶ τὸν ὑποτάξῃ εἰς τοὺς σωτηριώδεις νόμους τῆς

Πατρίδος του, εἶχεν ἀνάγκην βοηθοῦ, ὑψηλοῦ βοηθοῦ. Βοηθὸν ὁστις θὰ ἀπενέκρωνε τὸν ζωηρὸν χαρακτῆρα τοῦ καλοῦ Ἑλληνοῦ, ὄχι μὲ βίαν καὶ μὲ μέσα σκληρά, ἐπιβλητικὰ καὶ τυραννικά. ἀλλὰ μὲ τὰ μέσα τῆς διδασκαλίας, τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίας.

Καὶ τοιοῦτος εὐρέθη ὁ ἀπὸ Τραπεζοῦντος Χρῦσανθος.

Ἡ ἐκλογή τοῦ Χρῦσανθου, δὲν ἦτο τυχαία. Ἦτο δῶρον τοῦ Θεοῦ δοθὲν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του κατὰ τὰς κρισίμους ταύτας στιγμὰς. Ἦτο ὁ βοηθὸς τοῦ ἀναπλαστικοῦ πνεύματος τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ.

Καὶ οἱ δύο φαινόμενα.

Καὶ οἱ δύο ἀρχηγοὶ δύο μεγάλων καὶ ὑπολογισίμων δυνάμεων, ὁ μὲν τῆς σιδηρᾶς πολιτείας, ὁ δὲ τῆς εἰρηνοποιῦ Ἐκκλησίας.

Ἦδη δὲν ὑπολείπεται ἢ, συνδυάζοντες ἀμφότεροι τὰς δυνάμεις καὶ ἐνεργείας των, χαρίσωσιν εἰς ἡμᾶς τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν.

Ἄς λάβουν ἐπομένως πάντα τὰ ἐνδεικνύμενα δραστικὰ μέτρα, ὁ μὲν Ἰωάννης Μεταξᾶς πατάσων πάντα ἐχθρὸν τῆς πολιτείας ἀντιστρατευόμενον καὶ ἀντενεργοῦντα εἰς τὰς ἀποφάσεις Αὐτῆς πρὸς παγίωσιν τῆς εἰρήνης καὶ εὐημερίας τοῦ Ἑλλ. λαοῦ, ὁ δὲ Χρῦσανθος πᾶσαν αἴρεσιν, σωματεῖον ἢ συνασπισμόν, ἐπιβουλευόμενον τὴν πίστιν πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ συνιστῶντα τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τῶν σωτηριωδῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἄς ἐργασθῆ ἀκόμη ὁ κ. Χρῦσανθος, τῇ συνδρομῇ τοῦ Κλήρου του, διὰ τὴν ἀναθέμανσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τῶν Χριστιανῶν,

κάμνων χρῆσιν ἀπεριόριστον τοῦ θείου κηρύγματος ἐν τοῖς ἰ. ναοῖς καὶ ἐν ὑπαίθρῳ. Ἄς διδάξῃ τοὺς χριστιανούς, ἵνα μὴ ἀφίστανται ἐπὶ μακρὸν τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, μυστήριον τὸ ὁποῖον ἐπαναφέρει αὐτοὺς ἀμέσως εἰς τὴν παιδικὴν λευκότητα, καταλήγοντες συγχρόνως εἰς τὴν θείαν Μετάληψιν τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου.

Ἄκόμη θὰ προσέφερε τὴν μεγαλυτέραν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του, ἐὰν κατώρθωνε νὰ συμβιβᾶσῃ τὰ διεστῶτα, τὰ ὑφιστάμενα μεταξὺ τῶν χριστιανῶν λόγῳ τοῦ ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου. Ἀπὸ τοῦ 1924 ἤδη εὐρίσκεται ἀνοικτὴ ἡ πληγὴ αὕτη καὶ πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ ἐπουλωθῆ πρὸς ὄφελος καὶ εἰρήνευσιν ἀμφοτέρων τῶν παρατάξεων. Ὁ διάβολος ἀρκετὸ ἐταλαιπώρησε τὰς ὑπάρξεις, ἀρκεῖ πλέον. Ἄς μὴ πλανώμεθα.

Ἐὰν δὲν ἀφιερῶσωμεν ὅλην τὴν ὑπαρξίν μας εἰς τὸν Χριστόν, καὶ δὲν ζητήσωμεν τὸ ἔλεός Του καὶ τὴν χάριν Του, σωτηρία δὲν ὑπάρχει. Στῶμεν καλῶς!

Διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν λοιπὸν τ' ἀνωτέρω, ἅς εὐχηθῶμεν ὅλοι πρὸς τὸν Κύριόν μας, ὅπως διατηρῆ ἐν ὑγείᾳ καὶ μακροημερεύσει τὸν νεοεκλεγέντα ἀρχηγὸν τῆς Ἐκκλησίας μας κ. κ. Χρῦσανθον διὰ νὰ μεσιτεῦῃ ὑπὲρ ἡμῶν. Γένοιτο. Σ. Σ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΞΕ. ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΣΜΟΓΕΝΗΣΙΝ(*)

ΟΜΙΛΙΑ ΞΕ.

Εἶπε δὲ Ἰσραὴλ τῷ Ἰωσήφ· ἰδοὺ ἐγὼ ἀποθνήσκω, καὶ ἔσται ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, καὶ ἀποστρέψει ὑμᾶς ὁ Θεὸς ἐκ τῆς γῆς ταύτης εἰς τὴν γῆν τῶν Πατέρων μου· ἐγὼ δὲ δίδωμί σοι σήκιμα ἐξαιρετον παρὰ τοὺς ἀδελφούς σου, ἦν ἔλαβον ἐν μαχαίρᾳ μου καὶ τόξῳ.

Μολονότι σᾶς ὑπεσχέθην προλαβόντως, ὅτι θέλω ἐπιθέσει τέλος εἰς τὴν περὶ τοῦ Πατριάρχου διήγησιν, πλὴν ἐπειδὴ ὁ λόγος μου ἐξηπλώθη εἰς μῆκος, δὲν ἠμπόρεσα νὰ τελειώσω τὴν πρὸς ὑμᾶς μου ὑπόσχεσιν ὅθεν βούλομαι σήμερον νὰ φέρω εἰς τὸ μέσον καὶ τὰ ἐναπολειφθέντα, διὰ νὰ κάμω τώρα, σὺν Θεῷ Ἄγιῳ, τέλος τῆς διηγήσεως· ἀναγκαῖον δὲ νὰ σᾶς ὑπομνήσω πρῶτον, ἕως ποῦ κατέπαυσα χυθεὶς τὸν λόγον μου καὶ τότε νὰ ἔλθω καὶ εἰς τὰ ἀκόλουθα τῆς προκειμένης ἡμῖν ὑπόθεσεως. Εἰς καιρὸν λοιπόν, ὅπου ἔμελλεν ὁ Ἰακώβ νὰ εὐλογήσῃ τὰ παιδιά τοῦ Ἰωσήφ καὶ προέταξε τὸν Εὐφραῖμ τοῦ Μανασσῆ μετὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τὸ ἐνάλλαγμα, ἐδυσχέρανεν ὁ Ἰωσήφ εἰς τοῦτο, ὡς πάντῃ ἀνάρμοστον καὶ ἀνοικεῖον, ὅθεν τοῦ εἶπεν ὁ γέρον «οἶδα, τέκνον, οἶδα καὶ οὗτος ἔσται εἰς λαὸν καὶ οὗτος ὑψωθήσεται, ἀλλ' ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ νεώτερος μεῖζων αὐτοῦ ἔσται καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἔσται εἰς πλῆθος

(*) Ἡ τελευταία ὁμιλία Ἰω. τοῦ Χρυσόστομου εἰς τὸ βιβλίον «Χρυσόπηγῆ» τὸ ὁποῖον πρόκειται προσεχῶς νὰ ἐκδοθῆ.

ἐθνῶν καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, λέγων ἐν ἡμῖν εὐλογηθήσεται Ἰσραὴλ, λέγοντες ποιῆσαι σε ὁ Θεὸς ὡς Εὐφραῖμ καὶ Μανασσῆ καὶ ἔθηκε τὸν Εὐφραῖμ ἔμπροσθεν τοῦ Μανασσῆ». Ἔως ἐδῶ ἔσταμάτησα χυθεὶς τὴν διδασκαλίαν μου, διὰ νὰ μὴ καταχῶσω μὲ τὸ πλῆθος τῶν λόγων τὴν μνήμην τῆς διανοίας σας· ἤδη δέ, ἂν φανῆ εὐλογον, ἅς ἴδωμεν καὶ τὰ ἀκόλουθα.

Εἶπε γάρ, φησίν, Ἰσραὴλ τῷ Ἰωσήφ, ἰδοὺ ἐγὼ ἀποθνήσκω, καὶ ἔσται ὁ Θεὸς μεθ' ὑμῶν καὶ ἀποστρέψει ὑμᾶς ὁ Θεὸς ἐκ τῆς γῆς ταύτης εἰς τὴν γῆν τῶν Πατέρων μου, ἐγὼ δὲ δίδωμί σοι σήκιμα ἐξαιρετον ὑπὲρ τοὺς ἀδελφούς σου, ἦν ἔλαβον ἐν μαχαίρᾳ μου καὶ τόξῳ. Ἐπειδὴ εὐλόγησε τὰ τέκνα τοῦ Ἰωσήφ ὁ δίκαιος καὶ μὲ τὸ νὰ προέβλεπε τὰ μέλλοντα, προετίμησε τὸν μικρότερον ἀπὸ τὸν μεγαλύτερον, θέλων νὰ τὸν καταπέισῃ, ὅτι δὲν τὸ ἔκαμε τοῦτο ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ προεἶδεν ἐκεῖνα, ὅπου ἔμελλον νὰ συμβῶσι μετέπειτα, τοῦ προεἶπε καὶ τὴν ὥραν τοῦ ἰδίου θανάτου του καὶ ὅτι θέλουσιν ἐπανέλθῃ ἀπὸ

ἐκείνον τὸν ξένον τόπον εἰς τὴν γῆν τῶν Πατέρων των καὶ τοὺς ἐθάρρυνε μετὰς χρηστάς ἐλπίδας, ὥστε νὰ ἐπικουφίζωνται εἰς τὰς πικρὰς ἐκείνας τυραννίας, ὅπου ἐμελλον μετὰ ταῦτα νὰ δοκιμάζωσιν οἱ ἀπόγονοί του ἀπὸ τὴν Αἰγυπτιακὴν αἰχμαλωσίαν καὶ καταδούλωσιν· διότι ἡ ἐλπὶς καὶ προσδοκία τῶν ἀγαθῶν ἐλαφρύνει πάντοτε τοὺς ἐν τῷ παρόντι βίῳ ἀμέτρους ἰδρωτάς καὶ κόπους μας. Φανερώων λοιπὸν ὁ Ἰακώβ καὶ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς τελευτῆς του τὴν πρὸς τὸν Ἰωσήφ ἀκραν φιλοστοργίαν καὶ πατρικὴν εὐνοίαν, τοῦ εἶπεν. **Ἐγὼ δὲ δίδωμί σοι σήκιμα ἐξαιρετὸν ὑπὲρ τοὺς ἀδελφούς σου·** δηλοποιῶν σχεδὸν μετὰ τοῦτο, ὅτι ἐξάπαντος θέλουσιν ἐπαναστρέψει πάλιν εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα των, διὰ νὰ κληρονομήσωσι τὴν γῆν τῶν Πατέρων των. Διὰ τοῦτο καὶ τοῦ ἔλεγεν, ὅτι δίδωμί σοι καὶ τὴν Σηκίμων πόλιν κληρονομίαν ἐξαιρετὸν ὑπὲρ τοὺς ἀδελφούς σου ἦν ἔλαβόν ἐκ χειρὸς Ἄμορράϊων ἐν μαχαίρᾳ μου καὶ τόξῳ. Τί ἐστὶ τοῦτο, ὅπου ἔλεγεν, ἦτοι τὸ ἦν ἔλαβον ἐν μαχαίρᾳ μου καὶ τόξῳ; Ἐκεῖνα, ὅπου τολμηρῶς ἐπραξαν τότε ὁ Συμεὼν καὶ ὁ Λευὶ εἰς τοὺς Σηκιμίτας, τὰ οἰκειοποιεῖται τώρα ὡς ἰδικά του ὁ δίκαιος καὶ διὰ τοῦτο ἔλεγεν. ἦν ἔλαβον ἐν μαχαίρᾳ μου καὶ τόξῳ. Ἄλλ' ἐδῶ ἤθελε ζητήσῃ τις νὰ μάθῃ, διὰ τί εἰς τὰς μετὰ ταῦτα διαταγὰς του ἐποίησεν ἀνεξάλειπτον τὴν κατ' αὐτῶν κατηγορίαν ὁ δίκαιος, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ ἴδιος προλαβὼν ἰδιοποιήθη τὰ ὅσα τότε ἐκείνοι ἐπραξαν εἰς τοὺς Σηκιμίτας; τοῦτο

τὸ ἔκαμεν, ὄχι ὡς ἐναντιούμενος εἰς τὸν ἑαυτὸν του ὁ δίκαιος, ἀλλὰ φανερώων τὴν πολλὴν του ἐπιεικειαν καὶ πραότητα καὶ ὅτι παρὰ γνώμην του διεπράχθη παρὰ τοῦ Συμεὼν καὶ τοῦ Λευὶ ἐκεῖνο τὸ τόλμημα· διότι ὄχι μόνον δὲν εὐχαριστήθη εἰς τὰ γινόμενα, ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ ἐγιναν τὰ ἐμέμφθη καὶ τὰ ἠλεγξε μετὰ ἀδημιονίαν καὶ ἀγανάκτησιν. Ὄθεν θέλων νὰ δείξῃ τὴν πρὸς τὸν Ἰωσήφ πολλὴν του φιλοστοργίαν, ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν ἐκεῖνα τὰ Σήκιμα, λέγων· **ἦν ἔλαβον ἐν μαχαίρᾳ μου καὶ τόξῳ.** μολονότι καὶ ἐκείνων, λέγει, ἐγινε τὸ ἔργον, ὅμως ἐγὼ τὰ ἐξουσιάζω ὡς Πατὴρ τῶν παιδίων μου, διότι ἀνίσως ὁ Πατὴρ εἶναι δεσπότης τῶν τέκνων του, πολλῶ μᾶλλον ἠθέλεν εἶσθαι ἐξουσιαστής καὶ αὐθέντης καὶ τῶν πραγμάτων των. Ὄθεν ὡς ἐξουσιαστής καὶ αὐθέντης ἐκεῖνο, ὅπου θέλει, δύναται καὶ νὰ τὸ χάρισῃ εἰς ὅποιον βούλεται· καὶ λοιπὸν διὰ τὴν ἀκραν ἀγάπην, ὅπου εἶχεν εἰς τὸν Ἰωσήφ ὁ δίκαιος, ὄχι μόνον τὸν Ἐφραΐμ καὶ τὸν Μανασσή, τὰ παιδιά ἐκείνου ἠλόγησε καὶ τὰ συνηρίθμησεν εἰς τὸν κληρὸν τῶν τέκνων του, ἀλλὰ προσέει καὶ τὴν Σηκίμων πόλιν τοῦ ἔδωκεν ὡς κληρονομίαν ἐξαιρετὸν.

«Καὶ ἐκάλεσέ φησι, τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ Ἰακώβ, καὶ εἶπε· συνάχθητε, ἵνα ἀναγγείλω ὑμῖν τι ἀπαντήσεται ὑμῖν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἀθροίσθητε καὶ ἀκούσατε Ἰσραὴλ τοῦ Πατρὸς ὑμῶν». Βλέπε τοῦ πρεσβύτου τὴν πολλὴν σοφίαν καὶ σύνεσιν. Ἐπειδὴ προεγνώρισε τὴν ὥραν τῆς τελευτῆς του, ἔκραξε τοὺς υἱοὺς του λέγων.

«Συνάχθητε, ἵνα ὑμῖν ἤδη προαναφωνήσω τι ὑμῖν ἀπαντήσεται ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἀθροίσθητε καὶ ἀκούσατε Ἰσραὴλ τοῦ Πατρὸς ὑμῶν». Ἐλθετε, λέγει, καὶ μάθετε ἀπὸ ἐμέ, ὄχι ἐκεῖνα ὅπου εἶναι παρόντα, ὄχι ἐκεῖνα, ὅπου μετ' ὀλίγον μέλλουσι νὰ ἀκολουθήσωσιν, ἀλλ' ἐκεῖνα, ὅπου ἔχουσι νὰ σᾶς συμβῶσιν εἰς τὰς ἐσχάτας καὶ τελευταίας ἡμέρας, καὶ ταῦτα δὲν σᾶς τὰ προλέγω ἀπὸ λόγου μου, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐνηχούμενος. Διὰ τοῦτο καὶ σᾶς προφητεύω ἐκεῖνα, ὅπου μέλλουσι ὑστερον ἀπὸ πολλὰς γενεὰς νὰ ἀκολουθήσωσιν εἰς τὸ γένος σας, διότι μετὰ τὸ νὰ μέλλω μετ' ὀλίγον νὰ τελευτήσω, βούλομαι νὰ τὰ ἐγγαράξω ὡς εἰς στήλην χαλκίνην εἰς τὸν καθ' ἕνα σας, διὰ νὰ μένη κατὰ διαδοχὴν ἡ μνήμη αὐτῶν παντοτεινῆ καὶ αἰώνιος. Στοχάσου δὲ τὸν δίκαιον πῶς ἔκαμνε κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν γένεσιν εἰς τὸν καθ' ἕνα τῶν συναχθέντων υἱῶν του κατὰλληλον τὴν κατάραν ἢ τὴν εὐλογίαν, φανερώων καὶ μετὰ τοῦτο τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ τὴν ὑπερβολὴν καὶ ἐπίτασιν· καὶ ἀρχεται ἀπὸ τὸν πρῶτον λέγων.

«Ῥουβείμ ὁ πρωτότοκος, ἰσχύς μου ἀρχὴ καὶ τέκνον μου, σκληρὸς φέρεσθαι καὶ σκληρὸς αὐθάδης». Βλέπε πόση πολλὴ ἦτο ἡ σοφία τοῦ δικαίου. Διότι βουλούμενος νὰ αὐξήσῃ τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν καὶ νὰ τὴν κάμῃ κατὰ πολλὰ μεγάλην καὶ μείζονα, πρότερον εἶπε τὰ προτερήματα καὶ τὴν τιμὴν καὶ προεδρίαν, ὅπου ἔλαβε παρὰ τῆς φύσεως, γενόμενος ἀρχὴ τέκνων καὶ υἱὸς τοῦ πρωτότοκος καὶ ἔπειτα ἐπήγαγε καὶ

τὰ ἀπὸ τῆς προαιρέσεώς του ἀμαρτήματα, τὰ ὅποια καὶ ἐνεχάρασεν ὡς εἰς κάποιαν χαλκίνην στήλην εἰς τὰς ἀκοὰς πάντων μετὰ τὴν κατηγορίαν καὶ μετὰ τὸν ἔλεγχον, ὅπου τοῦ ἔκαμε κατὰ πρόσωπον, φανερώων μετὰ τοῦτο, ὅτι οὐδὲ εἰς ἡμᾶς εἶναι κἀνένα ὄφελος ἀπὸ τὰ φυσικὰ προτερήματα, ἐὰν δὲν ἀκολουθῶσι καὶ τὰ ἀπὸ τῆς προαιρέσεως θεοφιλῆ κατορθώματα. Διότι μόνον αὐτὰ (ἦτοι τὰ ἀπὸ τῆς προαιρέσεως προερχόμενα) μᾶς προξενοῦσι κατηγορίαν καὶ ἔπαινον· κατηγορίαν μὲν, ὅταν εἶναι πονηρὰ καὶ παράνομα, ἔπαινον δέ, ὅταν ὑπάρχωσι θεοφιλῆ καὶ θεάρεστα. «Σκληρὸς φησι, φέρεσθαι καὶ σκληρὸς αὐθάδης». Ἀπώλεσας, λέγει, τὸ παρὰ τῆς φύσεως δεδωρημένον σοι λαμπρὸν ἀξίωμα τῆς πρωτοτοκίας διὰ τὴν ἀχαλίνωτόν σοι αὐθάδειαν. Εἶτα ἀρῆσεν ἀνεξάλειπτον καὶ πεπαρόρησιασμένον εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα καὶ αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ ἀμαρτήματος, διὰ νὰ γίνῃ ἢ κατὰ τοῦ Ρουβείμ κατηγορία καὶ εἰς τὰς ἐξῆς γενεὰς μία μεγίστη διδασκαλία εἰς τὸ νὰ μὴ τολμῶσι τὰ αὐτὰ ἄθεσμα καὶ παράνομα. «Ἐξύβρισας, ὡς ὕδωρ μὴ ἐκζέσης· ἀνέβης γάρ φησιν, ἐπὶ τὴν κοίτην τοῦ Πατρὸς σου, τότε ἐμίανας τὴν στραμνὴν, οὐ ἀνέβης». Ἐδῶ ὑπέφηνε μετὰ αἰνιγματώδη τρόπον ὁ δίκαιος τὴν σαρκικὴν καὶ παράδοξον μίξιν τοῦ Ρουβείμ, ὅπου ἔκαμε τότε μὲν τὴν Βάλλαν τὴν τοῦ πατρὸς παλλακίδα. Στοχάσου τὸν δίκαιον, πῶς προέλαβεν, ὑπὸ τοῦ Πνεύματος ἐνηχούμενος καὶ ἠμπόδισε μετὰ τὴν ἐπιτίμησιν, ὅπου ἔκαμεν εἰς τὸν Ῥουβείμ ἐκεῖνο, ὅπου ὁ θεόπιος Μωϋσῆς μετὰ

ταῦτα ἐνομοθέτησεν, ὥστε νὰ μὴν ἠμπορῇ ποτε ὁ πατήρ καὶ ὁ υἱὸς νὰ συνέρχωνται εἰς σαρκικὴν μίξιν με μίαν καὶ τὴν αὐτὴν γυναῖκα, ὡσὰν ὅπου εἶναι τοῦτο κατὰ πάντα ἀσεβὲς καὶ παράνομον· διὰ τοῦτο καὶ ἔλεγεν εἰς τὸν Ῥουβεὶμ ὁ δίκαιος, «ἐμίανας τὴν στρωμνὴν, ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν κοίτην τοῦ πατρὸς σου»· ἔργον, λέγει, παράνομον ἔπραξας». Ὅθεν ἐπειδὴ τοσοῦτον πολλὰ ἐξυβρισας καὶ κατήχηνας ἐμὲ τὸν Πιτὲρα σου, «ὡς ὕδωρ μὴ ἐκζέσῃ· ἢ τιμὴ τῆς πρωτοτοκίας σου θέλει εἰσθαι εἰς τὸ ἐξῆς ἄκυρος διὰ τὴν τολμηράν σου ἐγγείρησιν, ἐπειδὴ καὶ δὲν ἐφύλαξας τὴν τιμὴν καὶ τὸ σέβας εἰς τὸν πατέρα σου, ἀλλ' ἐτόλμησας νὰ μιάνῃς τὴν κοίτην του. Διὰ νὰ δυνηθῶσι λοιπὸν ἐντεῦθεν αἱ μετὰ ταῦτα ἐσόμενοι γενεαὶ νὰ ἀποφύγῃ τὴν τοιαύτην παράνομον μίμησιν, διὰ τοῦτο τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ὠκονόμησε νὰ γραφῇ εἰς βιβλίον αὐτὴ ἢ κατὰ τοῦ Ῥουβεὶμ κατηγορία, ὥστε ὅλοι, ὅπου τὴν ἀκούουσι, νὰ διδάσκωνται καὶ νὰ γνωρίζωσι σαφέστατα, ὅτι δὲν εἶναι εἰς αὐτοὺς κἀνένα ὄφελος ἀπὸ τὴν τιμὴν καὶ προεδρίαν, ὅπου λαμβάνουσι παρὰ τῆς φύσεως, ἂν δὲν ἀκολουθῶσι καὶ τὰ τῆς προαιρέσεως λαμπρὰ κατορθώματα. Εἶτα ἀφοῦ ὁ δίκαιος ἀρκούντως ἐστηλίτευσεν τούτου τοῦ Ῥουβεὶμ τὴν μαρὰν καὶ ἄθεσμον πρᾶξιν, ἦλθεν εἰς τὸν Συμεὼν καὶ τὸν Λευὶ, λέγων, «Συμεὼν καὶ Λευὶ συνετέλεσαν ἀδικίαν ἐξαίρεστος αὐτῶν». Ἡ φιλονεικία των, λέγει καὶ ὁ ἄλλοτος θυμὸς των, τὸν ὅποιον μετεχειρίσθησαν εἰς ἐκδίκησιν τῆς ἀτιμίας, ὅπου ὑπέστη

ἀπὸ τοὺς Σηκιμίτας ἢ αὐταδέλφῃ των, τοὺς ἔκαμε νὰ ὀρμήσωσιν εἰς ἐκείνην τὴν ἀδικίαν καὶ νὰ φονεύσωσι πόλιν δλόκληρον. Εἶτα φανερώων, ὅτι κρυφίως ἀπὸ αὐτὸν ἔφερον εἰς ἔργον τὴν γνώμην των, ἐπήγαγε λέγων, «Εἰς βουλὴν αὐτῶν μὴ ἔλθῃ ἢ ψυχὴ μου καὶ ἐπὶ τῇ συστάσει αὐτῶν μὴ ἐρείσῃ τὰ ἥπατά μου». Μὴ γένοιτο εἰς ἐμὲ λέγει, τὸ νὰ γίνω συγκοινωνὸς με αὐτοὺς τῆς φονικῆς γνώμης των, ἢ νὰ κάμω κάμμιαν συγκατάθεσιν εἰς ἐκεῖνα, ὅπου ἀδίκως αὐτοὶ ἔπραξαν. «Ὅτι ἐν τῷ θυμῷ αὐτῶν ἀπέκτειναν ἀνθρώπους». Ὁ θυμὸς των, λέγει, ἐγένετο ἀνόητος καὶ ἀστόχαστος. Διότι, μολονότι καὶ ὁ Συχέμ ἤμαρτεν, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιδειξῶσι κατὰ πάντων τὴν πολλὴν μαιφονίαν καὶ θάνατον. «Καὶ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐτῶν ἐνευροκόπησαν Ταῦρον». Ἐδῶ ὑποφαίνει αἰνιγματωδῶς τὸν υἱὸν τοῦ Ἐμμῶρ, ἦτοι τὸν Συχέμ, τὸν ὅποιον ὠνόμασε Ταῦρον διὰ τὸ ἀκμάζον τῆς νεαρᾶς ἡλικίας του. Εἶτα, ἀφοῦ εἶπεν ἐκεῖνα, ὅπου τολμηρῶς ἔπραξαν, τότε προσέθηκε καὶ κιάραν, λέγων.

«Ἐπικατάρατος ὁ θυμὸς αὐτῶν, ὅτι αὐθάδης καὶ ἡ μῆνις αὐτῶν, ὅτι ἐσκληρύνθη». Μετὰ τοῦτο αἰνίττεται τὸν δολερὸν τρόπον, ὅπου μετεχειρίσθησαν εἰς τοὺς Σηκιμίτας καὶ τοὺς ἠπάτησαν καὶ ὀρμήσαντες ἔξαφνα, τοὺς ἀπεκεφάλισαν με πολλὴν ἀπανθρωπίαν καὶ ἰταμότητα. «Αὐθάδης γὰρ, φησὶν, ὁ θυμὸς αὐτῶν»· ἦτοι προπετής, ἀστόχαστος καὶ ἀσυλλόγιστος· «καὶ ἡ μῆνις αὐτῶν, ὅτι ἐσκληρύνθη». Διότι εἰς καιρὸν, ὅπου οἱ Σηκιμίται ἔδειξαν

εἰς αὐτοὺς πολλὴν ἀγάπην καὶ εὐνοίαν, τότε αὐτοὶ ἐπιδειξάμενοι πρὸς ἐκεῖνους ἔμμονον τὴν ἐχθρὰν καὶ ἀντιπάθειαν, τοὺς ἐθανάτωσαν ἀπανθρώπως ὡς ἐχθροὶ καὶ πολέμιοι. Ἀφοῦ λοιπὸν τοὺς προεῖπεν ὁ θεοφώτιστος ἐκεῖνος πρεσβύτερος τὸ μέγα ἁμάρτημα, ὅπου ἔπραξαν, τότε τοὺς προεμήνυσε καὶ τὴν τιμωρίαν, (ὅπου δι' αὐτὸ ἐμελλον νὰ λάβωσιν ἀπὸ τὴν θεῖαν δίκην μετέπειτα) λέγων, «Διαμεριῶ αὐτοὺς ἐν Ἰακώβ καὶ διασπερῶ αὐτοὺς ἐν Ἰσραὴλ». Θέλουσι διασκορπισθῆ, λέγει, εἰς ὅλον τὸν κόσμον, διὰ νὰ γίνῃ τοῖς πᾶσι τὸ πονηρὸν των ἐκεῖνο τόλμημα φανερόν καὶ κατάδηλον καὶ ὅτι διὰ τὴν μαιφονίαν ἐκείνην ἐγγείρησιν των ἔλαβον ταύτης τῆς διασπορᾶς τὴν τιμωρίαν καὶ παιδευσιν. «Ἰούδα σὲ αἰνέσαιεν οἱ ἀδελφοί σου». Ἡ εὐλογία, ὅπου ἐγένετο εἰς τὸν Ἰούδα, εἶναι πολλὰ μυστικὴ καὶ ἀπόκρυφος, μετὰ τὸ νὰ μᾶς προμηνύει τὰ περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἅπαντα. «Ἰούδα, φησὶ, σὲ αἰνέσαιεν οἱ ἀδελφοί σου». Ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν φυλὴν τούτου ἐμελλε νὰ ἀναφανῆ καὶ νὰ ἐκλάμψῃ ἡ ἔνσαρκος τοῦ Κυρίου οἰκονομία, διὰ τοῦτο ἀπὸ τότε ὁ θεὸς Ἰακώβ, ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐνηχοῦμενος, προεμήνυσε με ἐκεῖνα, ὅπου ἔλεγεν εἰς τὸν Ἰούδα, ὅχι μόνον τὴν ἐξ οὐρανοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐπιδημίαν τοῦ φιλανθρώπου Σωτῆρός μας, ἀλλὰ καὶ τὰ μυστήρια καὶ τὴν σταύρωσιν καὶ τὴν ταφὴν καὶ τὴν ἀνάστασιν καὶ πάσας ἀπαξιαπλῶς τὰς πρὸς ἡμᾶς θείας εὐεργεσίας του. «Ἰούδα, φησὶ, σὲ αἰνέσαιεν οἱ ἀδελφοί σου· αἱ χεῖρές σου ἐπὶ νότου τῶν ἐχθρῶν

σου καὶ προσκυνήσουσί σοι οἱ υἱοὶ τοῦ πατρὸς σου». Τὴν ὑποταγὴν προέγει ἐδῶ, ὅπου ἐμελλον νὰ κάμωσιν εἰς τὸν γεννηθέντα ἀπὸ τῆς φυλῆς αὐτοῦ Δεσπότην καὶ Κύριον.

«Σκύμνος λέοντος Ἰούδα ἐκ βλαστοῦ, υἱὲ μου, ἀνέβης», τοῦτο προμηνύει τὴν βασιλείαν του, διότι συνηθίζει ζεῖποτε ἢ θεῖα Γραφὴ νὰ φανερώνη αἰνιγματωδῶς μετὰ τὸ μέσον τῆς εἰκόνης τούτου τοῦ ζώου τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν καὶ κυριότητα.

«Ἀνοσπεῶν, ἐκοιμήθης ὡς λέων καὶ ὡς σκύμνος· τίς ἐγερεῖ αὐτόν»; Ἐδῶ αἰνίττεται τὸν σταυρὸν καὶ τὴν ταφὴν τοῦ Σωτῆρός μας. «Τίς ἐγερεῖ αὐτόν;» καθὼς δὲν τολμᾷ κανεὶς νὰ ἐξαναστήσῃ τὸν λέοντα, ὅταν κοιμᾶται, ἢ νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν σκύμνον τοῦ λέοντος, τοιαύτης λογῆς, λέγει, καὶ σὺ ἐκοιμήθης ὡς λέων καὶ ὡς σκύμνος, τίς δύναται νὰ σὲ ἐξυπνήσῃ; οὐδεὶς βέβαια. Διότι ἐσὺ εἶσαι, ὅπου μετὰ ταῦτα θέλεις εἰπεῖ τό, «ἐξουσίαν ἔχω θεῖναι τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐξουσίαν ἔχω πάλιν λαβεῖν αὐτήν». Εἶτα καθ' ἐξῆς προφητεύει καὶ προλέγει καὶ τὸν καιρὸν ὀλοφάνερα, καθ' ὃν ἐμελλεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ ἔλθῃ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ νὰ σαρκωθῆ ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ νὰ γίνῃ δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς (ἐκτὸς μόνως τῆς ἁμαρτίας) τέλειος ἄνθρωπος. «Οὐκ ἐκλείπει, φησὶν, ἄρχων ἐξ Ἰούδα, οὐδὲ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ, ᾧ ἀπόκειται, καὶ αὐτὸς προσδοκία ἐθνῶν». Ἔως τῆς ἐκείνου, λέγει, παρουσίας θέλουσι διαρκέσει τὰ ἰουδαϊκὰ ἔθιμα καὶ ἡ νομικὴ παρατήρησις καὶ

τῶν Ἰουδαίων οἱ ἄρχοντες καὶ καλῶς εἶπε τὸ «ἕως ἄν ἔλθῃ, ᾧ ἀπόκειται», ἕως οὗ νὰ ἔλθῃ ἐκεῖνος, λέγει, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι προητομασμένη ἡ βασιλεία, διότι αὐτὸς εἶναι τῶν ἐθνῶν ἡ ἐλπίς καὶ ἡ προσδοκία. Βλέπε πῶς προέλεγεν ἀκόμη ἀπὸ τότε καὶ τὴν σωτηρίαν, ὅπου ἔμελλε νὰ γίνῃ εἰς πάντα τὰ ἔθνη, ὅπου ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην καὶ ματαιότητα. «Καὶ αὐτὸς ἔσται, φησί, προσδοκία τῶν ἐθνῶν»· ὄχι μόνον ἡμεῖς, λέγει, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ ἔθνη προσδοκῶσι τὴν ἔνσαρχον παρουσίαν του. «Δεσμεύων, φησί, πρὸς ἄμπελον τὸν πῶλον αὐτοῦ καὶ τῇ ἔλικι τὸν πῶλον τῆς ὄνου αὐτοῦ». Μὲ τὸ μέσον τοῦ πωλαρίου προμηνύει πάλιν τὴν ἐπιστροφὴν καὶ πίστιν τῶν ἐθνῶν εἰς τὸν Κύριον, διότι μὲ τὸ νὰ εἶναι ὁ ὄνος ζῶον ἀκάθαρτον, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἐκεῖνα τὰ ἀκάθαρτα ἔθνη μὲ τόσῃν εὐκολίαν ὁ Κύριος θέλει τὰ ἐπιστρέφει πρὸς τὴν εὐσέβειαν διὰ τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων του, μὲ ὄσῃν εὐκολίαν ἤθελε δέσει τις μὲ τὰς κληματίδας τῆς ἀμπέλου ἓνα πωλάριον ἡμερον, ὑποφαίνων αἰνιγματωδῶς μὲ τοῦτο τὴν ὑπερβολὴν τῆς δεσποτικῆς τοῦ Χριστοῦ ἐξουσίας, καὶ θείας δυνάμεως καὶ τῶν ἐθνῶν τὴν πολλὴν ὑπακοὴν καὶ εὐπειθειαν, ὅπου ἔμελλον μετὰ ταῦτα νὰ δεῖξωσιν εἰς τὸ Εὐαγγελικὸν καὶ Ἀποστολικὸν κήρυγμα· διότι εἶναι πολλὴ ἡμερότης τοῦ ὄνου τὸ νὰ στέρξῃ νὰ προσδεθῇ μὲ τὰς βέργας τὰς λεπτὰς τῶν κλημάτων. Μὲ ἄμπελον παρωμοίωσε τὴν εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωτῆρός μας, «ἐγὼ γὰρ εἰμι, φησὶν, ἡ ἄμπελος ἡ

ἀληθινὴ καὶ ὁ Πατὴρ μου ὁ γεωργός ἐστι», ἔλικας δὲ (ἦτοι λεπτὰς κληματίδας) ὠνόμασε τῶν εὐαγγελικῶν νομοθεσιῶν καὶ ἀποστολικῶν ἐπιταγμάτων τὸ ἀπαλὸν τε καὶ εὐκόλον, προμηνύων μὲ τοῦτο ὁ θεὸς Ἰακώβ ἀπὸ τότε ἀκόμη διὰ τῆς ἐπιπνοίας τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὅτι τὰ ἀκάθαρτα ἔθνη θέλουσιν ὑποταχθῆ εἰς τὸν Κύριον εὐκολώτερον, παρὰ οἱ ἀγνώμονες καὶ σκληροτράχηλοι Ἰουδαῖοι, ὡς εἰς τὴν σκιὰν τοῦ νόμου παρακαθήμενοι. «Πλυνεὶ ἐν οἴνῳ τὴν στολὴν αὐτοῦ καὶ ἐν αἵματι σταφυλῆς τὴν περιβολὴν αὐτοῦ»· στοχάσου πῶς ἐφανέρωσε μὲ αἰνιγματώδη τρόπον ὅλον μας τὸν ἱερὸν καὶ θεῖον μυστήριον. Γινώσκουσιν οἱ βεβαπτισμένοι καὶ πιστοὶ τὸ λεγόμενον «πλυνεὶ ἐν οἴνῳ τὴν στολὴν αὐτοῦ». Στολὴν τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου μας λέγει, καθὼς ἐγὼ στοχάζομαι, τὸ ὁποῖον κατεδέχθη νὰ φορέσῃ διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Εἶτα διὰ νὰ μάθῃς ἀκριβῶς ποῖον ὠνόμασεν οἶνον, ἐπήγαγε λέγων «καὶ ἐν αἵματι σταφυλῆς τὴν περιβολὴν αὐτοῦ». Βλέπε πῶς ἐφανέρωσεν αἰνιγματωδῶς μὲ τὸ ὄνομα τοῦ αἵματος τὴν σφαγὴν καὶ τὴν σταύρωσιν τοῦ Κυρίου μας καὶ ὅλην τὴν λοιπὴν οἰκονομίαν τῶν φρικτῶν μυστηρίων του.

«Χαροποιοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπὸ οἴνου καὶ λευκοὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ, ἡ γάλα». Ἐδῶ ἠθέλησε νὰ προμηνύσῃ μὲ τὴν μεταφορὰν τοῦ οἴνου καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀνασιάντος Χριστοῦ τὴν ὑπερβολικὴν φαιδρότητα καὶ ὑπέρφωτον ἐκλαμπρότητα. «Καὶ λευκοὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ, ἡ γάλα». Μὲ τοῦτο μᾶς φα-

νερῶνει τοῦ κριτοῦ τὸ λαμπρὸν ἄμα καὶ δίκαιον, διότι μὲ τὸ μέσον τῶν ὀδόντων καὶ τοῦ γάλακτος κἀνενα ἄλλο δὲν μᾶς σημεῖώνει, παρὰ μόνον, ὅτι τοιαύτης λογῆς θέλει εἶσθαι τότε φωτεινὸν καὶ λευκὸν καὶ καθαρὸν καὶ ἐκλαμπρὸν τὸ κριτήριον, καθὼς εἶναι ἡ ποιότης καὶ ἡ λευκότης καὶ ἡ ἀσπράδα τῶν ὀδόντων ἡμῶν καὶ τοῦ γάλακτος. «Ζαβουλῶν, φησί, παράλιος κατοικήσει καὶ αὐτὸς παρ' ὄρμον πλοίων καὶ παραινεῖ ἕως Σιδῶνος». Βλέπε πῶς προεμήνυε καὶ εἰς τοῦτον τὸν τόπον ἐκείνον ὅπου ἔμελλε νὰ κατοικήσῃ καὶ ὅτι θέλει ἐξαπλωθῆ μέχρι Σιδῶνος. «Ἰοσάχαρ τὸ καλὸν ἐπεθύμησεν, ἀναπαυόμενος ἀνὰ μέσον τῶν κλήρων· καὶ ἰδὼν τὴν ἀνάπαυσιν, ὅτι καλὴ καὶ τὴν γῆν, ὅτι πίων, ὑπέθηκε τὸν ὄμιον αὐτοῦ εἰς τὸ πονεῖν καὶ ἐγένετο ἀνῆρ γεωργός». Ἐπαινεῖ τὸν Ἰοσάχαρ, μὲ τὸ νὰ προετίμησε τῆς γῆς τὴν καλλιέργειαν καὶ τῆς γεωργίας τὴν καθημερινὴν τάλαιπωρίαν καὶ κακοπάθειαν, τὴν ὁποῖαν ὠνόμασεν ἀνάπαυσιν, διότι ἀπὸ τὸν σωματικὸν κόπον γεννᾶται καὶ ἡ τοῦ σώματος ἀνεσις καὶ ἀνάπαυσις. «Δὴν κρινεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ, ὡσεὶ καὶ μία φυλὴ ἐν Ἰσραὴλ· καὶ γενηθήτω Δὴν ὄφις ἀφ' ὀδοῦ, ἐγκαθήμενος ἐπὶ τρίβου, δάκνων πτέρναν ἵππου καὶ πεσεῖται ὁ ἵππευς εἰς τὰ ὀπίσθια τὴν σωτηρίαν περιμένων Κυρίου». Ἄξιον εἶναι ὡς ἀληθῶς νὰ θαυμάσωμεν καὶ νὰ ἐκπλαγῶμεν τοῦτον τὸν δίκαιον, ὅτι προβλέπων μὲ τοὺς διορατικοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ προφητικοῦ Πνεύματος ὅλα ἐκεῖνα, ὅπου ἔμελλον νὰ γίνωσι καὶ μέλλουσι νὰ ἀκολουθήσω-

σι καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς συντελείας, ἀπὸ τότε ἀκόμη τὰ προεμήνυσε μὲ αἰνίγματα, προαναφωνῶν ὁμοῦ καὶ ὅσα ἔμελλον νὰ συμβῶσιν ἰδίως εἰς τὸν καθ' ἓνα ἀπὸ τοὺς υἱούς του, καὶ ὅσα ἔμελλον κοινῶς εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ μέλλουσιν ἐξάπαντος νὰ ἀκολουθήσωσι. «Γὰρ, πειρατήριον πειρατεύσει αὐτόν, αὐτὸς δὲ πειρατεύσει αὐτόν κατὰ πόδας. Ἄσῃρ, πίων αὐτοῦ ὁ ἄρτος, καὶ αὐτὸς δώσει τροφήν ἀρχουσι. Νεφθαλεὶμ, στέλεχος ἀνεμιμένον, ἐπιτιδοὺς ἐν τῷ γεννήματι κάλλος». Καὶ ἀφοῦ παρέδραμε τοῦτου· μὲ συντομίαν, ἤλθεν εἰς τὸν Ἰωσήφ λέγων. «Ἰωσήφ υἱὸς ἠῤῥημένος ζηλωτός. Ἰωσήφ υἱὸς ἠῤῥημένος, υἱὸς μου νεώτερος». Ἐξ ἀρχῆς ἔτι γέγονας, λέγει, ζηλωτός καὶ ἐπίφθονος. «Εἰς ὃν διαβουλεύομενοι, ἐλοιδόρουν». Αἰνιγματωδῶς ὑποφαίνει ἐδῶ τῶν ἀδελφῶν τὴν κατ' αὐτοῦ συμφωνίαν καὶ κακίστην ὁμόνοιαν καὶ ἐκεῖνο, ὅπου εἶπεν ἡ ἁγία Γραφή ἀνωτέρω, ὅτι, «ψῆγον πονηρὸν κατήνεγκαν Ἰωσήφ πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ», τοῦτο τὸ ἴδιον τώρα λέγει οὗτος ἐνταῦθα, ἦτοι «εἰς ὃν διαβουλεύομενοι ἐλοιδόρουν καὶ ἐνεῖχον αὐτῷ κύριοι τοξευμάτων». Μὲ τοῦτο αἰνιττεται τὴν φονικὴν γνώμην των. «Καὶ συνετρέβη μετὰ κράτους τὰ τόξα αὐτῶν». Ἐπειδὴ εἶπεν ἐκεῖνα, ὅπου κατὰ τοῦ Ἰωσήφ ἐτόλμησαν, λέγει τώρα καὶ τὰ ὅσα εἰς αὐτοὺς μετὰ ταῦτα συνέβησαν.

(Ἀκολουθεῖ)

Διαδόσατε τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

(Από την περιοδείαν του κ. Διευθυντού μας)

Αί Καρβαί
Μικρά πολίχνη. Πρωτεύουσα του αγίου Όρους

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Και τώρα ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν πανήγυριν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Μετὰ τὴν ἀνοδὸν μας εἰς τὸ ἀρχονταρῆκι καὶ τὴν προσφορὰν τῶν σχετικῶν ἀναψυκτικῶν, ἤτοι μᾶσθη πρὸς τοῦ Ἀρχοντάρη ἢ τράπεζα, εἰς τὴν ὁποίαν παρεκάθησαν πολλοὶ πανηγυριστὰὶ μοναχοὶ ἐκ τῶν γειτονικῶν μονῶν καὶ κοσμικοὶ, αἵτινες ἤλθον χάριν τῆς ἑορτῆς. Μετὰ τὴν τράπεζαν, κατήλθομεν εἰς τὸ Καθολικὸν (κεντρικὸν ναὸν) ὅπου εἶχεν ἤδη ἀρχίσει ὁ μέγας ἑσπερινός. Ὁσάκις ἑορτάζεται ἐν ταῦθα ἅγιος μεγαλύτερος ἢ μικρότερος, Δεσποτικὴ ἢ Θεομητορικὴ ἑορτὴ, ἢ ἀκολουθία ψάλλεται ὀλονύκτιος, διαρκοῦσα ἀναλόγως ἀπὸ 15-18 ὥρας συνεχῶς, χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἀνάπαυσιν. Οὕτω καὶ ἐδῶ ἡ ἀκολουθία ἐπρόκειτο νὰ ψαλῆ ὀλονύκτιος, μὲ ὄλην μάλιστα τὴν βυζαντινὴν μεγαλοπρέπειαν.

Τὸ Καθολικὸν τῆς μονῆς Ἰβήρων εἶναι μεγαλοπρεπὲς καὶ υπέρλαμπρον, ἔταν εἰς-

ἔλθῃ τις ἐντὸς αὐτοῦ καὶ μάλιστα εἰς καιρὸν πανηγύρεως, ὅπως ἀπέψε, καθ' ὃν χρόνον συμπάλλουν οἱ καλλίτεροι ἱεροψάλται πατέρες τοῦ αγίου Όρους, συλλειτουργοῦν δὲ περὶ τοὺς 15-20 ἱερεῖς καὶ περὶ τοὺς 10-12 διάκονοι, νομίζει ὅτι εὑρίσκεται ἐντὸς τοῦ Παραδείσου.

Ἀφάνταστος μεγαλοπρέπεια βασιλεύει. Μακάριοι οἱ ἰδόντες καὶ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἴδωσιν αὐτήν. Ἡ αὕτη μεγαλοπρέπεια ἐπαξιετάθη μέχρι τῆς 10ης πρωινῆς τῆς ἐπομένης ἡμέρας, ὅποτε οἱ πανηγυριστὰὶ μὲ τοὺς ἐπισήμους ἀνήλθομεν εἰς τὸ Συνοδικόν, ἐκεράσθημεν, καὶ ἀμέσως ἐκαθίσαμεν εἰς τὴν ἐτοιμασθεῖσαν ἡδὴ πλουσιωτάτην, λόγῳ τῆς ἑορτῆς, τράπεζαν καὶ ἐφάγομεν, διὰ νὰ ἡσυχάσωμεν κατόπιν ἕκαστος εἰς τὰ δωμάτιά μας.

Τὴν ἐπομένην τῆς ἑορτῆς κατ' ἐπικρατοῦν ἔθιμον εἰς ἕλας τὰς μονὰς, τελεῖται ἐπίσημος λειτουργία ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν κτιτόρων Βασιλέων καὶ οὕτω συνεχίζεται

Ἡ ἐν Καρβαῖς Ρωσικὴ Σκήτη ἀγ. Ἀνδρέου (Σεράγιον)

ἡ ἑορτὴ καὶ τὴν ἐπομένην ἡμέραν 16ην Ἀυγούστου.

Τὴν 3ην ἀπογευματινὴν ἐσήμανον οἱ κώδικων ἀπὸ τοῦ 19 αἰῶνος καὶ ἐντετυκώδωνες διὰ τὸν μέγαν ἑσπερινόν, εἰς τὸ

σκευοφυλάκιον, ὅπου μᾶς παρουσίασαν τοὺς σπουδαιότερους τῶν χειρογράφων Κωδίκων ἀπὸ τοῦ 19 αἰῶνος καὶ ἐντετυκώδωνες διὰ τὸν μέγαν ἑσπερινόν, εἰς τὸ θεν, καθὼς καὶ ἱερὰ σκεύη καὶ ἄμφια Βα-

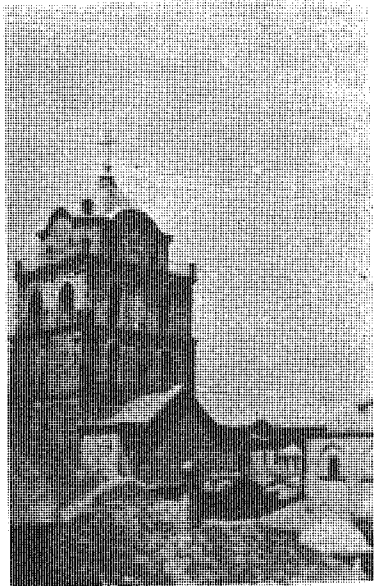

Τὰ προπύλαια τῆς Μονῆς Ἰβήρων

τέλος τοῦ ὁποίου ἐψάλη τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον αὐτῶν.

Μετὰ τὸ τέλος καὶ τοῦ μνημοσύνου, μᾶς ὠδήγησαν εἰς τὴν Βιβλιοθήκην καὶ τὸ

σιλέων καὶ Πατριαρχῶν τοῦ Βυζαντίου, ἀμυθῆτου ἀξίας. Ὁ μεγαλύτερος ὅμως θησαυρός, ὃν κατέχει ἡ Μονὴ αὕτη εἶναι ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς «Πορταΐτισσης».

Τὸ κωδωνοστάσιον τῆς Ἱ. μονῆς Ἰβήρων ἀνωθεν τῆς Τροπέζης. Εἰς τὸ πρῶτον κάτω πάτωμα εὐρίσκεται ἡ βιβλιοθήκη τῶν νεωτέρων ἐντύπων.

Ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς μας ἐνταῦθα δὲν εἶναι νὰ περιγράψωμεν διαφόρους λεπτομερείας διὰ τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἁγίου Ὁρους, παραπέμπομεν τὸν ἐπιθυμοῦντα νὰ γνωρίσῃ αὐτούς, εἰς τὰ σχετικὰ βιβλία τὰ διαλαμβάνοντα περὶ τοῦ ἁγίου Ὁρους καὶ ἄτινα ἔγραψαν διάφοροι σοφοὶ καὶ ἄγιοι ἄνδρες ἀγιορεῖται καὶ μὴ.

Σχετικὴν περιλήψιν περὶ τῆς ἱστορίας τῶν μονῶν τοῦ ἁγίου Ὁρους καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἱερῶν λειψάνων καὶ κειμηλίων δύναται νὰ εὔρῃ τις εἰς τὸ «Προσκυνητᾶριον τοῦ ἁγίου Ὁρους Ἄθω» ὑπὸ Γερασίμου Σάλλη Ναξίου.

Μονὴ Σταυρονικήτα

Μετὰ τὴν μονὴν τῶν Ἰβήρων, μετέβη-

μεν εἰς τὴν μονὴν Σταυρονικήτα. Ἡ ἐπίσης παραθαλασσία αὕτη μονὴ τιμωμένη ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικολάου, εὐρίσκεται μίαν ὥραν δυτικῶς τῆς τῶν Ἰβήρων καὶ εἶναι ἰδιόρρυθμος.

Ἡ μονὴ Σταυρονικήτα εἶναι σχεδὸν ἡ πτωχότερα ὄλων, καθόσον στερεῖται εὐρεῖας περιφερείας, κατέχει ὅμως τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Νικολάου μετ' τὸ αἷμα εἰς τὸ μέτωπον, τὸ ὁποῖον ἔρρευσε, ὅταν ἀπέσπασαν ἀπ' αὐτὴν τὴν κογχύλην, ἣτις ἐνεπήχθη εἰς τὸ μέτωπον καθ' ὃν χρόνον εὐρίσκειτο εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἣτις εἶναι ὁ μεγαλύτερος θησαυρὸς διὰ τὴν μονὴν ταύτην.

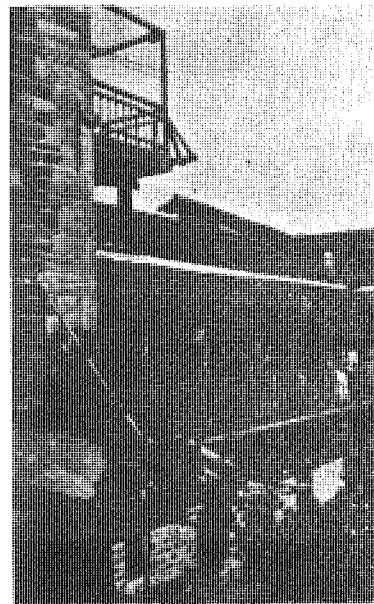
Μονὴ Παντοκράτορος

Μετὰ μικρὰν παραμονὴν ἐνταῦθα, μετέβημεν εἰς τὴν μονὴν Παντοκράτορος, κειμένην δυτικῶς τοῦ Σταυρονικήτα ὠραῦτως μίαν καὶ πλέον ὥραν, καὶ τιμωμένην ἐπ' ὀνόματι τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος. Ἐδῶ ὑπάρχει ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἢ ἐπιλεγομένη «Γερρόντισσα» ὀλόσωμος καὶ λίαν ἐπιδητική.

Τὴν πρωτὰν, μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, μᾶς ἠτοίμασαν δύο ζῶα καὶ μετέβημεν εἰς τὴν μονὴν Βατοπεδίου.

Μονὴ Βατοπεδίου

Ἡ μονὴ Βατοπεδίου εἶναι ἡ μεγαλύτερα καὶ πλουσιωτέρα τῶν μονῶν τοῦ ἁγίου Ὁρους. Εἶναι ἰδιόρρυθμος καὶ τιμάται ἐπ' ὀνόματι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Ἡ περιποίησις, ἣν ἀπολαμβάνει τις εἰς τὴν μονὴν αὐτὴν εἶναι ἰδανική. Τὰ δωμάτια τοῦ ὕπνου εἶναι πολυτελέστατα, αἱ αἵθουσαι ὑποδοχῆς ἀριστοκρατικαί, ὁ ἠλεκτροφωτισμὸς ἀπλετος· ὅτι καλὸν καὶ ὠραῖον δύναται νὰ φαντασθῇ τις, ἔχει συγκεντρωθῇ εἰς τὴν μονὴν αὐτήν. Εὐρισκόμενος ὁ ἐπισκέπτης εἰς τὴν μονὴν Βατοπεδίου νομίζει ὅτι εὐρίσκειται

Ἐσωτερικὸν τμήμα τῆς Ἱ. μονῆς Βατοπεδίου

εἰς τὴν λευκὴν καὶ λαμπρὰν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν.

Πλὴν τοῦ κοσμικοῦ πλοῦτου, ἔχει συγκεντρωθῇ εἰς τὴν μονὴν αὐτήν καὶ ὁ πνευματικὸς πλοῦτος. Σεμνύνεται λοιπὸν αὕτη διὰ τὰς θαυματουργοὺς εἰκόνας τῆς Θεομήτορος 1) τὴν Βηματάρισσαν, 2) τὴν Ἀντιφωνήτριαν, 3) τὴν Ἐσφαγμένην, καὶ 4) τὴν Παραμυθίαν, αἱ ἱστορίαι τῶν ὁποίων εἶναι πολλοῦ λόγου ἄξιαι νὰ ἀναγνωσθοῦν ἀπὸ ὅλους.

Κατέχει τὸν τίμιον Σταυρὸν, ὃν ἔκαμεν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, ἀπεικόνισμα τοῦ φωτεινοῦ σταυροῦ, ὃν εἶδεν ἐν οὐρανῷ μετὰ τὰς λέξεις «ἐν τούτῳ νικά». Κατέχει τὰ «Νινιά» τῆς Βασιλείσεως Θεοδώρας τοῦ Θεοφίλου ἐπὶ εἰκονομαχίας, ἥτοι τὰς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Θεοτόκου, ἃς ἠσπάζετο κρυφίως ἀπὸ τὸν σύζυγόν της.

Τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἣν ἐπυροδόγησεν ὁ τοῦρκος θάρβαρος καὶ εἶτα ἐκρεμάσθη ἔναντι ἐπὶ μιᾶς ἐλαίας. Τὸ σπουδαιότερον καὶ ὑπέροχον κειμήλιον καὶ τὸ ὁποῖον ἐπιπλέει ὑπεράνω πάντων τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ λοιπῶν ἁγίων λειψάνων, εἶναι ἡ τιμία Ζώνη τῆς Θεοτόκου, τὸ μεγαλύτερον τεμάχιον αὐτῆς, ἣτις κάμνει πάμπολλα θαύματα, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον κειμήλιον δικαίως καυχᾶται ἡ μονὴ Βατοπεδίου καὶ πρέπει νὰ καυχᾶται.

Τὸ ἀπόγευμα μετὰ τὸν ἑσπερινὸν ὡδήγηθημεν εἰς τὴν Βιβλιοθήκην καὶ τὸ Θησαυροφυλάκιον. Ἐδῶ ἐθαυμάσαμεν ὄχι μόνον τὸν πλοῦτον τῶν βιβλίων ἀρχαίων καὶ νεωτέρων, ἐφ' ὅσον τοιαῦτα ἔργα ἀξίας ὑπάρχουν καὶ εἰς ἄλλας μονάς, ἀλλὰ ἐθαυμάσαμεν τὴν καθαριότητα καὶ τὴν τάξιν ἐν αὐτοῖς.

Τὸ Βατοπέδι ἔχει ἐπίσης καλοὺς καὶ ἁγίους Πατέρας, μολονότι φημίξεται ὅτι ζῆ δῖον περισσύτερον ἐλεύθερον ἀπὸ τὰς ἄλλας μονάς. Ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα τοῦτο διεπιστώσαμεν μόνοι μας, δὲν δεχόμεθα οὐδεμίαν ἀμφισβήτησιν.

Τὴν προτεραιάν ἤγε τὴν ἐτησίαν ἑορτὴν τῆς τιμίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου (31 Αὐγούστου), σύμφωνα μετ' τὸ νέον ἡμερολόγιον, καθόσον ἐξ ὄλων τῶν μονῶν, μόνον ἡ τοῦ Βατοπεδίου ἀκολουθεῖ τὸ νέον, καὶ ἣτις ἑορτὴ διεξάγεται μετὰ μεγάλην λαμπρότητα. Δυστυχῶς δὲν ἤβουλήθημεν νὰ παρερευθῶμεν εἰς αὐτήν, λόγῳ συγκοινωνιακῶν δυσκολιῶν.

Μονὴ Ἐσφιγμένου

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἀνεχωρήσαμεν θαλασσίως διὰ τὴν Ἱ. μονὴν Ἐσφιγμένου, ἧπου ἐφθάσαμεν τὴν μεσημβρίαν.

Ἡ μονὴ Ἐσφιγμένου εἶναι κοινόβιος καὶ τιμάται ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ. Κεῖται δυτικῶς τοῦ Βατο-

πεδίου, είναι παραθαλασσία. Τὰ κύματα θραύονται ὄχι ἐπὶ τῶν βράχων τῆς ἀκτῆς τῆς, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἰδίας χωρὶς νὰ τῆς φέρῃ εὐλάβη τινὰ ἢ θάλασσα. Ἔχει κειμήλια καὶ διβλιοθήκην ἀξιόλογον, ἀλλ' ἔνεκα τοῦ ἀκαταλλήλου τῆς ὥρας, δὲν ἤδυνήθημεν νὰ τὰ ἴδωμεν. Τὸ Καθολικὸν τῆς εἶναι λαμπρότερον ὅλων τῶν Καθολικῶν τῶν μονῶν τοῦ ἁγίου Ὄρους, φωτεινότερον δέ.

Μονὴ Χιλιανδαρίου

Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ὡρῶν ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὴν Μονὴν Χιλιανδαρίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφθάσαμεν μετὰ ἡμίσειαν ὥραν.

Ἡ μονὴ Χιλιανδαρίου (Σερβικὴ) εἶναι ἰδιόρρυθμος καὶ τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῶν Εἰσοδείων τῆς Θεοτόκου (21 Νοεμβρίου). Καὶ ἡ Μονὴ αὕτη δὲν εἶναι ἐλάσσονος ἀξίας, πάμπλουτος δὲ εἰς κειμήλια καὶ πνευματικὴν ζωὴν.

Πλουτίζεται μὲ τὰς θαυματουργὰς εἰκόνας 1) τὴν Τριχεροῦσαν, 2) τὴν τῆς Θεοτόκου, τὴν διασωθεῖσαν ἀλώδητον ἐκ πυρκαϊᾶς, 3) τὴν τιμωρήσασαν τὸν ἀσεβῆ μοναχόν, 4) τὸν τάφον τοῦ ἁγίου Συμεῶν, πατρός τοῦ ἁγίου Σάββα, ἐκ τοῦ τάφου τοῦ ὁποίου ἐφύτρωσε κλήμα, τὸ ὁποῖον κάμνει μέχρι σήμερον ὠραίας σταφυλὰς καὶ διὰ θαύματος τοῦ ἁγίου αἱ τρώγουσαι στείραι γυναῖκες ἀποκοῦν τέκνα, τηροῦσαι ὠρισμένον κανόνα, τὸν ὁποῖον δίδει ἡ μονὴ ἔντυπον εἰς τοὺς ζητοῦντας αὐτόν.

Καὶ εἰς τὴν μονὴν αὐτὴν διενυκτερεύσαμεν.

Οἱ Χιλιανδαρινοὶ Πατέρες εἶναι λίαν εὐσεβεῖς, ἐκτελοῦντες πιστῶς τὰ καθήκοντά των.

Μονὴ Ζωγράφου

Μετὰ τὴν Μονὴν Χιλιανδαρίου ἐπεσεβήθημεν τὴν μονὴν Ζωγράφου (Βουλγαρικὴν).

Ἡ μονὴ Ζωγράφου εἶναι κοινόβιος καὶ τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. Ὡς οἰκοδομή, ἐπειδὴ ἀνεκαινίσθη ἐσχάτως, εἶναι ὑπέροχος ἀπὸ ἀπόψεως θεαματικότητος καὶ ὕψους, μεταβαίνει δὲ τις εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς τοῦ Χιλιανδαρίου, διαβαίνων ἐν μέσῳ ὀργιῶδους βλαστήσεως καὶ μέσῳ μεγαλοπρεπῶν δασῶν. Λόγῳ τῆς εὐρείας δασικῆς περιοχῆς τῆς, εἶναι πλουσιωτάτη.

Καυχᾶται καὶ ἡ μονὴ αὕτη διὰ τοὺς θαυματούργους τῆς, οἵτινες εἶναι οἱ ἑξῆς : 1) Θαυματουργὸς εἰκὼν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἀχειροποίητος. Εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῆς ρινῆς τοῦ εἰκονιζομένου ἁγίου εἶναι κολημένον ἓνα δάκτυλον μετὰ τοῦ ὄνυχος ἱεράρχου τινὸς ὅστις δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἐζωγραφήθη μόνη τῆς καὶ ἔθεσε τὸν δάκτυλόν του ἐκεῖ ἀπὸ ἀπιστίαν. Πρὸς τιμωρίαν του δὲ ἐκόλλησε τὸ δάκτυλόν του, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ ξεκολληθῆ ὁπότε ἠναγκάσθησαν οἱ Πατέρες καὶ τὸ ἀπέκοψαν καὶ μένει ἐκεῖ πρὸς κλίονισαν πίστωσιν, 2) ἑτέρα τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἐλθοῦσα ἐξ Ἀραβίας μόνη τῆς, 3) ἑτέρα τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἣν τινὰ ἐδώρησεν ὁ Ἡγεμὼν τῆς Μολδοβλαχίας Στέφανος ὁ ΣΤ'. 4) Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, ἡ ὑπακούουσα, 5) ὁμοία, τοιαύτη τῆς Θεοτόκου, ἣτις εἰδοποίησε τοὺς μοναχοὺς ὅτι ἔρχονται οἱ Λατινόφρονες νὰ τοὺς καταστρέφουν καὶ ὅσοι ἐπομένως θέλουν νὰ φύγουν. Τὸ μεγαλύτερον σέμνωμα τῆς Μονῆς εἶναι ὁ τάφος ἡ μάλλον ὁ δωμὸς τῶν 26 μαρτύρων, οἵτινες, εὐρισκόμενοι εἰς τὸν Πύργον, κατεκάλησαν μεθ' ὀλοκλήρου τοῦ Πύργου. Ἦδη εἰς τὴν θέσιν τοῦ Πύργου, ὑπάρχει ὠραῖον πεφραγμένον κενοτάφειον. Μετὰ τὴν προσκύνησιν τῶν ἀνωτέρω εἰκόνων μᾶς παρέθεσαν τράπεζαν, μετὰ τὴν ὁποίαν, ἐτοιμασθέντων τῶν ζώων, ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὴν Μονὴν Κωνσταμονίτου.

Μονὴ Κωνσταμονίτου

Ἡ ἱερὰ Μονὴ Κωνσταμονίτου εἶναι κοινόβιος καὶ τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τοῦ Πρωτομάρτυρος καὶ ἀρχιδιακόνου Στεφάνου. Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ καλὰ λεγόμενα Κοινόβια. Οἱ Πατέρες πολὺ σεμνοὶ καὶ εἰρηνικοί, φαίνεται νὰ ἔχουν κάποιαν ἀνωτέραν πνευματικὴν μόρφωσιν. Ὑπονοεῖται ὅτι διοικεῖται ἀπὸ σοβαροῦς καὶ ἁγίους Πατέρας.

Μετὰ τὴν ἀφιξίν μας, μᾶς περιειποήθη ἀμέσως ὁ ἀρχοντῆρ καὶ ἀνεπαύθημεν ὀλίγον μέχρι τῆς ὥρας τοῦ ἑσπερινοῦ, ὁπότε μετέβημεν εἰς τὸν ἱερὸν ναόν. Μετὰ τὸν ἑσπερινὸν ἠσπάσθημεν τὰ ἅγια λείψανα καὶ τὰς θαυματουργὰς εἰκόνας 1) τῆς Θεοτόκου, τὴν «ἀντιφωνήτριαν», 2) ὁμοίαν τὴν «ὀδηγήτριαν», 3) τοῦ ἁγίου Στεφάνου, φυλαχθεῖσαν σώαν ἐκ πυρκαϊᾶς. Κατόπιν μετέβημεν εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν καὶ ἐφάγομεν μὲ ὅλους τοὺς Πατέρας. Μετὰ τὴν τράπεζαν, μᾶς παρέλαβε κάποιος ἱερομόναχος Ἀγάπιος (ἀργότερον ἐμάθομεν τὸ ὄνομά του), καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν ἰδιότητά μας, κατ' ἴδιαν, μᾶς ἔκαμε μίαν θαυμασίαν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν. Ἐκ τῶν λόγων του ἐνόησαμεν ὅτι εἶναι πολὺ πιστὸς δοῦλος τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐνέργεια αὕτη τοῦ Πατρός Ἀγαπίου μᾶς ἔκαμε νὰ θαυμάσωμεν τοῦτο ὅτι εἰς οὐδεμίαν μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης μονὴν ἐξ ὧν ἐπεσεβήθημεν, μᾶς ἐπλησίασε μοναχὸς τις νὰ μᾶς εἴπῃ δύο λόγια παρηγορητικά, καλὰ, ὅπως ὁ πατήρ Ἀγάπιος Κωνσταμονίτης, διὰ τοῦτο δυναμέθα νὰ συγχαρῶμεν ἀπὸ καρδίας τὴν Διοίκησιν τῆς μονῆς ταύτης, διότι τοιοῦτοτρόπως καταρτίζει τοὺς μοναχοὺς τῆς.

Εἰς τὴν μονὴν ταύτην συνητήσαμεν τὸν Μητροπολίτην πρῶτον Μελιτουπόλεως κ. Ἱερόθεον, ὅστις ἐκλήθη ἵνα χειροτονήσῃ εἰς διάκονον ἓνα νεαρὸν ἀδελφὸν τῆς μονῆς, τὸν μοναχὸν Παρίωνα Βασιλειάδην

ἐκ Βόλου. Ὁ νεαρὸς αὐτὸς μοναχὸς ἔχει ἐδῶ καὶ τὸν θεῖόν του, ἀδελφὸν τῆς μητρὸς του τὸν μοναχὸν Δαμασκηνόν, ὅστις μετὰ τοῦ νεαροῦ, διακόνου ἦδη, Παρίωνος, εἶναι τὸ καύχημα ὅλων τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς καὶ τὸ σέμνωμα τῶν προϊσταμένων των. Ἡ δὲ εὐσεβὴς μήτηρ τοῦ Παρίωνος, Μαρία Βασιλειάδου, παρεκίνησε τὸν υἱὸν τῆς νὰ ὑπάγῃ εἰς μοναστήριον μετὰ τοῦ θεοῦ του Δαμασκηνοῦ, ἵνα καὶ αὕτη ἀκολουθήσῃ τὴν ἰδίαν ὁδὸν εἰς γυναικεῖον τοιοῦτον

Περὶ τὴν 8ην ἑσπερινὴν μετέβημεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀρχιερέως καὶ συνωμιλήσαμεν ἐπὶ ἀρχιετὴν ὥραν. Ὁ ἅγιος Μελιτουπόλεως εἶναι ἓνας χαρακτηριστικὸς τύπος. Τὸ μείδιμα εἰς τὸ πρόσωπόν του εἶναι διαρκές, μειδιᾷ καὶ πάντοτε μειδιᾷ. Εἰς τὸ καθήκον του εἶναι ἀκούρατος παρ' ὅλην τὴν σεβαστὴν ἡλικίαν του. Εἰς τὰς δλονυκτίους ἀκολουθίας ἴσταται διαρκῶς ὄρθιος καὶ ἀκίνητος ἐπὶ 12 καὶ πλέον ὥρας. Ἡ μεγάλη πρὸς τὸν Θεὸν πίστις του, τὸν ἔκαμε μέγαν φιλόανθρωπον μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ στερηθῆται αὐτὸς διὰ τοὺς ἄλλους. Ἐφησυχάζει εἰς ἓν κελλίον ἐν τῇ ἱερᾷ Σκήτῃ τῆς ἁγίας Ἀννης.

Τὴν ἐπομένην, ἡμέραν Κυριακὴν, ἐγένετο ἡ θεία Ἀρχιερατικὴ λειτουργία μετὰ τῆς χειροτονίας, λίαν μεγαλοπρεπῆς. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ τὸν σχετικὸν καφε εἰς τὸ Συνοδικόν, μετέβημεν εἰς τὴν τράπεζαν (ἡγουμενεύοντος τὴν ἡμέραν ἐκείνην τοῦ ἀρχιερέως), ἣτις παρεσκευάσθη μὲ πᾶσαν τὴν ἀγιορειτικὴν μεγαλοπρέπειαν, τόσον κατὰ τὴν εἴσοδον, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἐξοδον. Ὅθεν δικαίως καυχῶνται ὄχι οἱ ἀγιορεῖται, ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν διὰ τὴν ἐντὸς ἀκρόπολιν ταύτην τοῦ χριστιανισμοῦ, ἣτις δὲν ὑπάρχει εἰς οὐδὲν ἄλλο μέρος τῆς οἰκουμένης, καὶ ματαίως πειρῶνται οἱ παντὸς εἶδους ἀσεβεῖς, οἱ ἐργάται τοῦ διαβόλου, ὅπως κρημνίσωσι διὰ τῶν ἀσεβῶν καὶ ἐντέχνων κακῶν διαδόσεων καὶ διαφόρων ἀνυπόκριτων δυσφημήσεων διὰ τοὺς καλὸς ὁ γ ἔ ρ ο υ ς.

Ἀμέσως μετὰ τὴν τράπεζαν ἐχαιρετήσαμεν τοὺς πατέρας καὶ ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὴν μονὴν Δοχειαρίου πεζῇ, διότι λόγῳ τῆς Κυριακῆς, τὰ ζῶα ἀνεπαύοντο. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΛΑΜΨΑΚΟΥ
ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝΟΥ ΤΗΝ Ζ' ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
(Ποίημα ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ)

Ἀπεστάλη ἡμῖν πρὸς ἔκδοσιν τύποις παρὰ τοῦ ἐν Χανίοις τῆς Κρήτης κ. Παρθενίου Λαμψακηνοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν σίχους ς'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ τῆς ἐορτῆς γ'. καὶ τοῦ ἁγίου γ'. τὰ παρόντα.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἦ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ τῆς Λαμψάκου φωστήρ, ὡς θυμίαμα εὖοσμον, τῷ Κυρίῳ πέφυκεν, ὁ σοφὸς γε Παρθένιος· ταῖς οὐρανίαις χοροδωμάτων στρατιάς, καὶ δι' ἐπαίνων ἡμῶν στέφεται· ὅθεν τὴν μνήμην σου, ἐκτελοῦμεν πάνσοφε ἱεραρχῶν, θεῶν ἐγκαλλώπισμα, καὶ σεμνολόγημα.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ τῆς Λαμψάκου γὰρ χθών, ὡσπερ τόσα προσφθέγγεται, καὶ καταγλαΐζεται, τὴν τρυφήν γε ἀδάπανον· κατατρυφᾶτε ἄνθρωποι ξύμπαντες, καὶ μετ' Ἀγγέλων χοροὺς συστήσατε. Δεῦτε οὖν ἄσμασι προθύμως προφθάσατε ἐν τῇ σοφῷ, πίστει ἀρδευόμενοι καὶ πλουτιζόμενοι.

Βασις εὐσεβείας πέφηνας, τῆς Ἐλλησπόντου τὴν γῆν, σὲ στηρίζων Παρθένιε, τοῖς τοῦ Παύλου δόγμασι, καθυπεύκτων θαυμάσιε· ὡς ἱεράρχης διαφανέστατος, ὁμοῦ τε αὐθις ὁ Χριστὸς ἡμῶν· ὅθεν οὖν ἅπαντες, συν-

ελθόντες σήμερον χαρμονικῶς, μνήμην τὴν σεβάσιμον, πανηγυρίζοντες.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁμαρτων, χεῖρας ὄλας κροτήσωμεν, καὶ χορεύσωμεν ἀγαλλόμενοι τῇ ἐτησίῳ πανηγύρει τοῦ θεοφόρου Πατρός· οἱ τῆς Λαμψάκου πάντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὸν ἀνανήξαντα ἰχθῦν κατίδωμεν, νοεροῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τὸν ἄπνουν ἀναζήσαντα, καὶ τὸν γε καρπὸν τῆς ἀκάρπου θλαστήσαντα, ἀρούρας τε τῆς ἀμπέλου ὑετὸν θαυμασιῶς ὄντα καὶ τῶν βαφῶν ἐπίτευξιν ὡς θαυμαστά τὰ ἔργα σου, ἱερουργεῖ ἱερώτατε. Διὸ καὶ ἡμεῖς οἱ φιλέορτοι ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἴπωμεν· Πανάγιε Παρθένιε, ἐξελοῦ ἡμᾶς τοῦ ἐνεστώτος κινδύνου, καὶ σῶσον τὴν ποίμνην σου ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Ἀνοιγέσθω ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ....

Εἵσοδος. Φῶς ἱλαρόν· τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας· καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα

Κεφ. Γ' 7. **Μ**νήμη δικαίου μετ' ἐγγύμων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος

ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν καὶ θνητός, ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν· εὐγνωστός ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτὴν· πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐμπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἐξοδοί μου, ἐξοδοὶ ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται ἑλπίσις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκεύασα βουλήν καὶ γνῶσιν καὶ ἔνοιαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαιδευτοὶ ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματος μου· οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν καὶ πλησθῆτε Πνεύματος.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα

Κεφ. Σ' 31. **Σ**τόμα δικαίου ἀποστάζει εὐσμίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται. Χεῖλη ἀνδρῶν δικαίων ἐπίστανται χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται. Ζυγοὶ δόλιου

ἐβδελυγμὰ ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ. Οὐδὲν εἰσέλθη ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν. Τελειότης εὐθέων ὀδηγήσει αὐτοὺς, καὶ ὑποσκελισμὸς ἀθετούντων προνομεύσει αὐτούς. Οὐκ ὠφελήσει ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ῥύσεται ἀπὸ θανάτου. Ἀποθανῶν δίκαιος ἔλιπε μετὰ μελόν· πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια. Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδοὺς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικίᾳ. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ῥύσεται αὐτοὺς, τῇ δὲ ἀβουλίᾳ ἀλίσκονται, παράνομοι. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπίς τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὄλλυται. Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβής. Ἐν στόματι ἀσεβῶν παγίς πολίταις, αἰσθησις δὲ δικαίων εὐδοξία. Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατάρθωται πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθήσεται πόλις, στόματα δὲ ἀσεβῶν κατασκαφήσεται. Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεῆς φρενῶν, ἀνήρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἀγει.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα

Κεφ. Δ' 7. **Δ**ίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευ-

τῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ, φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκλήιδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἡγάπηθη καὶ ζῶν μετὰ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σὺνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῖ νοῦν ἄκακον. Τελειω-

θεις ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστή γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς δούλοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν ἀροτοκλασίαν ψάλλομεν τὸ παρὸν ἰδιόμελον ἤχος δ'.

Υπὲρ τὸν φωσφόρον ἤστραψεν τὰ θαύματα τὰ σὰ ἐπὶ γῆς, καὶ ἐν οὐρανῷ Κυρίου θύτα Παρθένιε, ὀρθοδόξως γὰρ ἐκήρυξας ἡμῖν τὴν ἀληθῆ καὶ ἀμώμητον, πίστιν Χριστοῦ· διὸ ἰκέτευε· δοῖε Ἱεράρχα, ἐν τῇ μνήμῃ σου, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὴν Αἴθνη

Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Θεῖα χάρις ἀπηώρητο, ἐν χεῖλεσί σου· δοῖε Πάτερ, τίς οὖν δυνήσεται ἐξαιρεῖν τὰς πράξεις σου, τὰ λαμπρὰ κατορθώματα· τὰς νηστείας, τὰς ἀγρυπνίας, τοὺς κόπους, τοὺς μόχθους, ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας, καὶ τὰς διηνεκεῖς διδασκαλίας, ἃς εἰς τὸ σὸν ποίμνιον, ἔχων ταύτας δαφιλεῖς; ἐκλιπαρεῖ σε τὸ θεῖον ὡς Ἱεράρχης, ἀεὶ μνημόνευε.

Ἦχος β'.

Σὲ τὸν ἀειλαμπῆ ἀστέρα, καὶ ποιμένα τὸν ἀκακὸν καὶ ὄσιον τῆς μετανοίας τὸν κήρυκα, τὸ χρυσαυγὲς στόμα τῆς χάριτος ἀνευφημοῦντες πόθῳ δεόμεθα· μετάδος ἡμῖν τὴν πρεσβεῖαν σου πάτερ, εἰς ἀντάμειψιν τῶν κατορθωμάτων σου.

Ἦχος δ'.

Δαφιλῶς ἀρδευόμενος τοῦ θεοῦ φωτός, καταλαμπρύνας τὰς τοῦ ποιμνίου σου ψυχὰς, καὶ τὸν τρισάγιον ὕ-

μνον μετ' Ἀγγέλων ψάλλον, καθαρῶς ἐποπτεύεις τὴν ἁγίαν Τριάδα. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ, πανηγυρίζοντες εὐφημοῦμεν ἐπὶ γῆς, τὴν πανσεβάσμιόν σου κοίμησιν.

Ἦχος πλ. β'.

Οδοῖός σου Χριστέ, τῷ θρόνῳ τῆς μεγαλωσύνης ἀεὶ παρεστηκώς τῇ σῇ φωτοχυσίᾳ καταπυρσευόμενος, ἐν τοῖς ὑψίστοις ὑμνωθεῖ ὕμνον τὸν ἀγγελικόν, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν νέμει φωτισμὸν καὶ ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἤχος α'.

Τὸ πῦρ τὸ νοερὸν τὸ φλογίζον ἁμαρτίας ὕλην τὴν σαπράν, καὶ φωτίζον διανοίας· ἐνδον λαβῶν ἐν καρδίᾳ ὁ θεῖος καὶ σοφὸς θύτης Παρθένιος, λάμπει μὲν ταῖς μυστικαῖς ἀκτίσι τῶν διδαχῶν, ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν, φλέγει δὲ πάλιν τὰς φρυγανώδεις τῶν δυσεθῶν μθουργίας. Τὸ γὰρ πῦρ τοῦ πνεύματος, τοιαύτην ἔχει τὴν ἐνέργειαν· ὡς θαῦμα ξένον καὶ φοβερόν, τὸ πηλῶδες στόμα ἢ χοϊκὴ οὐσία, τὸ σῶμα τὸ γεῶδες τὴν νοερὰν καὶ αἴυλον ὑπεδέξατο γνῶσιν. Ἄλλ' ὡς θύτα καὶ Ἱεράρχα Χριστοῦ ἰκέτευε καταυγασθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Σήμερον ὁ πάλαι τῷ Μωσῆ, ἐν Σινᾷ νόμον ἐπιδούς, τοῖς νομικοῖς ὑποκύπτει θεσμοῖς, δι' ἡμᾶς εὐσπλαγχνος γεγονώς. Νῦν ὁ καθαρὸς Θεός, ὡς παιδίον ἅγιον, μήτραν διανοίξαν ἀγνήν, ἐαυτῷ ὁ Θεὸς συγκομίζεται, τῆς τοῦ νόμου κατάρτας ἐλευθερῶν, καὶ φωτίζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον

Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ταῖς οὐρανίαις ἀκτίσι περιλαμπόμενος, τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει, τὰς ἰάσεις παρέχων, ψυχῶν τε καὶ σωματίων τοῖς πίστει καὶ νῦν, ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου· θεομακάριστε πάτερ θαυματουργέ, μὴ ἐλλίπης ὑπερεὔχουσαι.

Στιχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Σὺ ἐγκρατεῖα καὶ πόνοις καὶ ἀγρυπνίαις πολλαῖς, καὶ προσευχαῖς συντόνοις τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, ἐκκάθηρας θεόφρον σκεῦος λοιπόν, ἐκλογῆς τῷ Θεῷ ἡμῶν· τοῖς Ἀποστόλοις ὡσαύτως ἀναδειχθεῖς, ὑπεδέξω τὰ χαρίσματα.

Στιχ. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν.

Σὺ τῆς Λαμφάκου ἐφάνης ποιμὴν μακάριε, καὶ νοητῶν διδασκων, τοὺς πρὸς σὲ ἐρχομένους, καὶ νόσους ἐκδιώκων τὰς χαλεπὰς, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος· καὶ δαιμονῶντας ἴασο σαῖς προσευχαῖς, ἀξιομακάριστε Παρθένιε.

Δόξα ἤχος β'.

Ιεραρχῶν τὸ θεῖον κειμήλιον Πάτερ· δοῖε Παρθένιε σοφέ, σὺ ἐν ἀρεταῖς ἀναδείκνυσαι. Ὅθεν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ προστάτης γενόμενος, αἰρεσιάρχας ἐξώθησας, καὶ δαιμονῶντας ἠλευθέρωσας, τῆς τυραννίδος τοῦ μισανθρώπου σατάν· διὸ θαυματουργῶν ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ, ἀνήλθες εἰς οὐρανοὺς πρὸς τὸν σὸν γε Δεσπότην· καὶ τῷ θρόνῳ τούτου κύκλῳ περιιπτάμενος, ἀκούεις ἄρρητα ῥήματα. Αὐτὸν σὸν ἰκέτευε ἀπαύστως, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Σήμερον Συμεὼν ὁ πρεσβύτερος.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου. Ἦχος α'.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν.

Χαίροις Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ Παρθένιε, ἡ γὰρ χάρις ἔχρισέ σε ποιμένα τοῦ λαοῦ αὐτῆς. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ πάλαι, πειθαρχοῦντές σοι παμμακάριστε. Σοὶ τῷ νικητῇ τῆς πλάνης βοῶμεν, ὁδήγησον ἡμᾶς· δοῖε, πρὸς νομάς τὰς τοῦ Κυρίου σου, ὅπως σε ἀπαύστως μεγαλῶνομεν.

Δόξα καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Ὄρθρον

Τὸ Θεὸς Κύριος καὶ τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εφύης ὡς ἀστὴρ, ἐξ ἑώας παμμακάριε, Παρθένιε σοφέ, τοῦ Χριστοῦ Ἱεράρχα, ποιμὴν γὰρ ἀληθῶς ἡμῖν, καὶ πιστότατος γέγονας· τοὺς εἰσερχοντας νόσους διώκων γε ὅλως, μετὰ πίστεως, καὶ χαλεπῶν καὶ κινδύνων, ταύτους λυτροῦμενος.

Δόξα. Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ὄμοιον.

Εἰς ὄρος ἀνελθὼν, θεωρίας παμμακάριε, καὶ πράξεων σαφῶν, ἀστραπαῖς τῶν θαυμάτων, ὡς ἥλιος ἔλαμψας, καταυγάζων τὰ πέρατα. Ὅθεν σήμερον τὴν παναγίαν σου μνήμην ἐορτάζομεν, ὕμνολογοῦντές σε πίστει, καὶ πόθῳ γεραίρομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον

Τὸν λειμῶνα τῶν λόγων τῶν θεοπνεύστων Γραφῶν, τὸν ἡμᾶς ὁδη-

γούντα πρὸς τὴν μετάνοιαν, τὸν τοὺς ποικίλους πειρασμοὺς ὑπομείναντα, ἱεράρχην τοῦ Χριστοῦ, ὡς διδαχθέντες ὑπ' αὐτοῦ τιμήσωμεν κατὰ χρέος· πρὸςθεύει γὰρ τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Τὸ Προκείμενον.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη. Τὸ πᾶσα πνοή. (Εὐαγγέλιον ζῆτει τῇ 17. Νοεμβρίου).

Ὁ Ν' ψαλμός. **Δόξα.** Ταῖς τοῦ Ἱερέρχου καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Κληρονόμο Θεοῦ, συγκληρονόμο Χριστοῦ, λειτουργεῖ Κυρίου Ἀγίε Παρθένιε κατὰ τὸ ὄνομά σου, οὕτω καὶ ἡ πολιτεία σου. Συνεξέλαμψε γὰρ ἐκ πολιᾶς ἢ σύνεσις, ἐμαρτύρει τὸ φαιδρὸν τοῦ προσώπου σου, τῆς ψυχῆς τὸ ἀνεξίκακον ἐβεβαίωτο τὴν πραότητα, τοῦ λόγου τὸ ἡσυχον. Ἡ ζωὴ σου ἔνδοξε καὶ ἡ κοίμησις μετ' Ἀγγέλων, πρὸςθεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν ὡς πᾶτερ Παρθένιε.

Σῶσον ὁ Θεός τον λαόν σου. Κύριε ἐλέησον β'. Ἐλέει καὶ οἰκτιροῖς. κ.λ.π.

ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Ὁ Κανὼν τῆς ἑορτῆς εἰς δ'. καὶ τοῦ ἁγίου εἰς δ'.

Ὁ Κανὼν τοῦ ἁγίου οὗ ἡ ἀκροστιχίς

Τῶν θαυμάτων σου τὴν χάριν μέλω μάκαρ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κτεστρωσε.

Τῷ φωτὶ τῷ θεῷ συγκραθεῖς, Πάτερ ἱερώτατε, δι' ἀρετῶν φῶς κα-

θωράθης δεῦτερον· διὸ τὴν φωτοφῶρον σου, καὶ πανέορτον τοὺς τελοῦντας πανήγυριν, σκότους ἀμαρτίας, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις ἐλευθέρωσον.

Ως φαιδρὸς ἀνέτειλας ἀστήρ, ἐν τῷ στερεώματι, τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας Παρθένιε, ἱαμάτων λάμψεσιν, ἱερώτατε τῶν παθῶν τὴν σκοτόμαιναν, χάριτι διώκων, καὶ φωταγωγῶν τοὺς προσιόντας σοι.

Νοσημάτων σκότος πονηρὸν, ἔλυσας Παρθένιε, τῷ φωτισμῷ σου τῶν σεπτῶν ἐντεύξεων· ἔθεν δυσωποῦμέν σε, τῶν ψυχῶν ἡμῶν τὰς ὁδύνας θεράπευσον, καὶ τὰς τῶν σωμάτων, πάσας μαλακίας ἀποδίωξον.

Θεοτοκίον

Αγαθὸν κυήσασα Θεόν, Ἀχραντε ἀγάθονον, τὴν ἐν πολλοῖς κεκακωμένην πάθει, ταπεινὴν καρδίαν μου, καὶ τὸ θέλημα ἐκτελεῖν ἐνδυνάμωσον, τοῦ σωθῆναι πάντας, θέλοντος ἀνθρώπου Λυτρωτοῦ ἡμῶν.

Καταβασία. Χέρσον ἀδυσσοτόκον

Ὡδὴ γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως

Υπῆρξας καθαιρέτης τῆς τυραννίδος, παμμάκαρ τῶν δαιμόνων τοῦ ὀλεθρίου, εἰδώλων τε κατέστρεψας τὰ τεμένη, καὶ θείους ἡγείρας, ναοὺς εἰς αἴνεσιν, τοῦ Χριστοῦ Παρθένιε ἱερώτατε.

Μεγίσταις διαπρέπων θαυματουργίαις, καρκίνου χαλεπώτατον παύεις πάθος, καὶ ὄμματα διήνοιξας πηρωθέντα, καὶ ἐφυγάδευσας πᾶτερ Παρθένιε, πονηρίας πνεύματα θεία χάριτι.

Ανέστησας κακίως θανατωθέντα, τὸν πάλαι ὑπουργοῦντα τῷ θεῷ ἔργῳ· Θεὸς γὰρ ὁ τὸν θάνατον καταργήσας, χάριν σοι δέδωκε μάκαρ Παρ-

θένιε, ἀνιστᾶν τεθνήξαντας δι' ἐντεύξεως.

Θεοτοκίον

Ωμίλησεν ἀνθρώποις ἐκ σοῦ τὴν σάρκα, ὁ Κύριος φορέσας ἀνεμνηστώτως, αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπησον Παναγία, τοῦ οἰκτειρήσασαι με, καταπνούμενον, προσβολαῖς τοῦ ὄφους καὶ δονούμενον.

Καταβασία. Τὸ στερέωμα

Κάθισμα

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τῆς Λαμφάκου ὁ μέγας θαυματουργός, ἀναβάς ἐν τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν ἀστράπτεις τοῖς πέρασιν, τῷ φωτὶ τῶν ἰάσεων, τοὺς ζοφώδεις δαίμονας, σκορπίζων φαιδρότατα, καὶ ἐλαύνων νόσους, χρησταῖς ἐπικλήσεσιν· ἔθεν καὶ τῆς πλάνης, τῶν εἰδώλων καθάρως, πᾶσαν τὴν Ἑλλησποντον καταλάμπεις τοῖς θαύμασι· Θεοφόρε Παρθένιε, πρὸςθεύε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πύθω, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα

Ἦχος γ'. Θεῖας πίστεως.

Σκευὸς τίμιον τῆς ἐγκρατείας, πλοῦτος ἄσυχλος τῆς εὐσεβείας, ἀνεδείχθης ὄντως μακάριε· ἐν ἀπαθείᾳ τὸν βίον ἐφαίδρυνας, τοῖς δεομένοις τὸν πλοῦτόν σου ἐνειμας. Πάτερ ὡς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθε ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Ὡδὴ δ'. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου

Νοσήματα, προσευχῇ ἐθεράπευσας ἄμετρα, συσφίγγων Παρθένιε, τοὺς πηρωθέντας ἐν χάριτι, ὡσπερ ὁ Δεσπότης σου, οὗ τὴν πολλὴν ἐμιμήσω ἀγαθότητα.

Σὺ δέδωκας, ἐνεργεῖν τοῖς θαφεῦσι τὰ πρόσφορα, τὸν εἶργοντα δαίμονα, ἀποσοθήσας Παρθένιε, ταῖς πρὸς τὸν φιλόανθρωπον, ἱερωτάταις σου Πάτερ παρακλήσεσι.

Ο Κύριος τὰς ἐντεύξεις σου Πάτερ δεξάμενος, τὴν ἄγραν παρέδωκε, πλουσιωτάτως τοῖς χρήζουσι, τῇ τοῦ ἀνανήξαντος, θαυματουργία ἰχθύος μεγαλύνων σε.

Θεοτοκίον

Τὰ τραύματα, τῆς ψυχῆς μου Παρθένιε θεράπευσόν· τὸν νοῦν μου εἰρήνευσον, ὑπὸ παθῶν ταραττόμενον, καὶ ταῖς παραβάσεσι, τῶν ἐντολῶν τοῦ Σωτῆρος σκοτιζόμενον.

Καταβασία Ἐκάλυψεν οὐρανοῦς

Ὡδὴ ε'. Ὁ φωτισμὸς

Η φωταυγής, ἐνσκηνώσασα χάρις τῆς ἀπαθείας, ἐν τῇ σῇ καρδίᾳ θεόφρον Πάτερ, φιλαργυρίας τὸ βαθύτατον σκότος, τοῦ προέδρου διώκει ἄνοσον, τοῦτον συντηροῦσα ταῖς σαῖς παραινέσεσι.

Νόσω πολλῇ, τὸν κρατούμενον Πάτερ καὶ γεγονότα, Ὅσιν ἡμίληρον προσευχαῖς σου, ὄλον εἰργάσω ὑγιῆ εὐχαρίστως, τὸν Δεσπότην Θεὸν δοξάζοντα, τὸν θαυματουργίαις πολλαῖς σε δοξάσαντα.

Χρῖσμα σεπτόν, περικείμενος Πάτερ ἱερωσύνης, ταύτην καταλάμπρυνας ἐπιδείξει, πολλῶν θαυμάτων, ὧν ἐτέλεσας ζῶν τε, θεοφόρε καὶ μετὰ θάνατον, Ἀγγελος καθάπερ διώσας Παρθένιε.

Θεοτοκίον

Απὸ παθῶν, ἀμαυρώσεως Κόρη ἀπὸ σκανδάλων, τῶν προσγινομένων ταῖς ἐπιηρείαις, τοῦ ἀλλοτρίου

μελλουσῶν τε θασάνων, αἰώνιων πρὸς τὸν φιλόανθρωπον, ῥυσαί με ταῖς σαῖς δυσωπῶ παρακλήσεσι.

Καταβασία Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας

ᾠδὴ στ'. Πρὸς Κύριον, ἐκ κήτους

Ρημάτων σου, εὐχῶν τε δυναστεία Παρθένιε, ναοὶ ἐρράγησαν τῶν εἰδώλων θεία χάριτι, καὶ ἄπιστος λαὸς πίστιν προσελάβετο, μεγαλύνων συμφώνως τὸν Κύριον.

Ικέτευσας, τὸν φιλόανθρωπον Λόγον σὺν δάκρυσι, καὶ τοῖς αἰτήσασιν ὄμβρους ἄνωθεν κατήγαγες, οἰκτείρων συμπαθῶς λαὸν κινδυνεύοντα, Ἰεράρχα Κυρίου Παρθένιε.

Ναμάτων σου, μυστικῶν ἐπομβρίας κατήρδευσας, καρδίαν πάσαν προσφοιτῶσάν σοι Παρθένιε· καὶ ἡ γῆ ἢ τῷ αὐχμῷ ξηρανθεῖσα δέχεται, ὕετους θαυμαστοὺς εὐφορήσασα.

Θεοτοκίον

Μή στήσης με, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης κατάκριτον· μή στηλιτεύσης με ἐπὶ πάντων τὸν ἀναίσθητον, Θεέ μου Ποιητά μου, ἔχων ἐκτεύουσαν, τὴν τεκοῦσαν ἀσπόρως σε Δέσποιναν.

Καταβασία. Ἐβόησέ σοι

Κοντάκιον

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον

Τῶν θαυμάτων εἴληφας, τὴν θείαν χάριν Θεόφρον, ἱερὲ Παρθένιε, θαυματουργῆ Θεοφόρε, ἅπαντα τὰ τῶν πιστῶν πάθη ἀποκαθαίρων· πνεύματα τῆς πονηρίας Πάτερ ελαύνων. Διὰ τοῦτό σε ὑμνοῦμεν, ὡς μέγαν μύστην Θεοῦ τῆς χάριτος.

Ὁ οἶκος

Φῶς νοερὸν τὸ ἐκ φωτός, Πατὴρ τοῦ προανάρχου, Υἱὸς Θεοῦ καὶ

Λόγε, ὁ καταυγάζων πάσαν τὴν αἰκουμένην θεϊκῶς, φώτισόν μου τὰς φρένας, τὸν νοῦν καὶ τὸν λογισμὸν, τοῦ ἀνομνήσαι σήμερον τὴν φαιδρὰν ταύτην πανήγυριν καὶ σεμνοπρεπεστάτην τοῦ Ὁσίου Παρθενίου· αὐτὸς γὰρ ἀληθῶς ἐν γῆ θαυμασίαν διετελέσε ζωὴν καὶ πολιτείαν· διὰ τοῦτο συνελθόντες εὐφημοῦμεν αὐτὸν οὕτω λέγοντες:

Χαίροις, λαμπρὸν τῆς Λαμφάκου κλέος· χαίροις πιστῶν ποδηγετοῦσα λυχνία.

Χαίροις, Ἑλλησπόντου τὸ ἠδύπνοον ἄνθισμα· χαίροις εὐσεβείας λαμπτήρ φωτουργέστατε·

Χαίροις, ὅτι τὸν τῆδε κατεφρόνησας μάκαρ· χαίροις ὅτι τῶν ἄνω ἐντροφᾶς σὺν ἀγγέλοις·

Χαίροις, θακτηρία τῶν ἐν γῆρᾳ καμπτόντων· χαίροις ἢ τοῦ ἰχθύος ἀνανήξαντος σαγήνη·

Χαίροις, ἱατὴρ τοῦ χαλεποῦ πάθους καρκίνου· χαίροις ὅτι ἐφυγάδευσας τὰ πονηρίας πνεύματα·

Χαίροις, τίμιον οκεῶος πνεύματος τοῦ Ἁγίου· χαίροις κλεινὸν τοῦ Χριστοῦ ἐνδιαίτημα·

Χαίροις δι' οὗ δόσις πᾶσα ἠγάσθη· χαίροις δι' οὗ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη·

Χαίροις, ὃ μέγα μύστα Θεοῦ τῆς χάριτος.

Συναξάριον

Τῆ Ζ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη

τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παρθενίου, Ἐπισκόπου Λαμφάκου.

Στίχοι

Ἀφῆκε τὸν χοῦν Παρθένιος Λαμφάκω.

Λαμπτήρα πυρσεύοντα φῶς αὐτοῦ μέγα.

Παρθένιος κατέδαρθε, λαχῶν μακρὸν ἐβδόμη ὑπνον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Λουκά, τοῦ ἐν Ἑλλάδι.

(Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Συναξαριστοῦ)

ᾠδὴ ζ'. Ἀντίθεον πρόσταγμα

Εν σοὶ ἐνοσηνώσασα ἡ θεία χάρις, Προφῆτην σε δείκνυσι, τὰ μέλλοντα φθεγγόμενον· ἐντεῦθεν προήγγειλας τῷ διαδέχεσθαι, μέλλοντι τὸν Πρόεδρον σοφέ, ὠραϊσμένον θείαις λαμπρότησι.

Λαμφάκου τὸν Πρόεδρον τῆς Ἑλλησπόντου, λαμπτήρα τὸν ἄδυτον, θαυματουργίαις ἅπασαν, τὴν γῆν τὸν φαιδρύναντα, καὶ ἀπελάσαντα νύκτα, πολυώδυνον παθῶν, ὑμολογοῦμεν πάντες Παρθένιον.

Πολύχουν ἀπέδωκε τὸν ταύτης σπύρον, ἢ γῆ τῇ ἐντεύξει σου, πανθαύμαστε Παρθένιε, καὶ ἐότρυας ἠνεγκεν ἄμπελος ἄνικμος· οὕτω σε δοξάσαντος Θεοῦ, τοῦ δοξασθέντος τῇ πολιτείᾳ σου.

Θεοτοκίον

Ωράθης πανάμωμε ἀγιωτέρα τῶν ἄνω Δυνάμεων· Θεὸν γὰρ ἐσωμάτωσας, ἐν τάξεισι ἀσώματοι φόβῳ δοξάζουσι· τοῦτον σὺν ἰκέτευε ἀεὶ, τοῦ οἰκτιρῆσαι τοὺς σὲ δοξάζοντας.

Καταβασία. Σὲ τὸν ἐν πυρὶ

ᾠδὴ η'. Κάμινός ποτε

Μέγισται τοὺς σοὺς καμάτους ἀντιδόσεις, ἐν τοῖς ὑψίστοις δειδέ-

ξαντο, μέγιστε Παρθένιε· φῶς οἰκεῖς γὰρ τὸ ἀνέσπερον, καὶ δόξαν ἀδιάδοχον εἴληφας, ἀνάου Πάτερ χαρὰς ἀξιούμενος.

Αὐτος ἀστήρ γενόμενος ἐν βίῳ, ἀνατολαῖς τῶν θείων ἔργων σου, ἔδυσ νόμῳ φύσεως, καὶ πρὸς φέγγος μετεχώρησας ἀνέσπερον, λιπῶν ἡμῖν Ὅσιε τὰς ἀκτίνας, τῶν ἀπορρήτων θαυμάτων σου.

Τριαδικόν.

Αναρχος Πατήρ, Υἱὸς καὶ θεῖον Πνεῦμα, ὁμοθαλίσιος ὁμόθρονος, γνωρίζεται ἑλλαμψίς, ὀρθοδόξως τοῖς λατρεύουσι, καὶ μέλουσι σὺν τάξει πάντοτε τῶν Ἀγγέλων· Ἅγιος Ἅγιος, Ἅγιος.

Θεοτοκίον

Ρύπου με παθῶν ἀγνή προσγινομένου τῇ μεσιτείᾳ σου καθάρισσον, καὶ λάμπρυνον δέομαι, σκοτισθεῖσαν τὴν καρδίαν μου, δαιμόνων ἀμαυρότησιν· ὅπως σε μακαρίζω, Παρθένε Θεομακάριστε.

Καταβασία. Ἀστέκτω πυρὶ

Ἡ Θ' τῆς εορτῆς καὶ τοῦ ἁγίου μετὰ μεγαλυαρία.

ᾠδὴ θ'. Ἀνάρχου Γεννήτορος

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὸν ἐν Ἰεράρχαις, Παρθένιον τὸν μέγαν.

Ιδεῖν κατηξίωσαι, ἀπολυθεὶς τοῦ σώματος, τὰ ἀθέατα κάλλη Πάτερ Παρθένιε, ὄλος ἀρετῶν εὐμορφία ὡς ἀληθῶς, καθωραϊσμένος· διὸ σε γεραίρομεν, καὶ γνησίως μακαρίζομεν.

Ἡ χάρις σοὶ ἡ θεία, σκηνώσασα ὃ μάκαρ, προφῆτην σὲ δείκνυσι.

Ως κρίνον ὡς ῥόδον σε, εὐώδες ὡς ὄσφραδιον, ἀρετῶν ποικιλία ὠραϊζόμενον, Πάτερ ὁ Χριστὸς εἰς τὰς

ἄνω, περιφανῶς ἐσκήνωσε μάνδρας, ὁσίως ποιμάναντα, τὸν λαὸν αὐτοῦ Παρθένιε.

Δεῦτε πάντες προθύμως, Χριστοῦ τὸν Ἱεράρχην, εὐφημῶμεν ὅλως.

Σκιρτήσωμεν ἄνθρωποι, χορεύσωμεν γηθόμενοι, ἑορτὴν τε ἀγίαν νῦν συστησόμεθα, ψάλλοντες Θεῷ ἐν αἰνέσει, τὸν θαυμαστὸν καὶ μέγαν ποιμένα, Παρθένιον σήμερον, κατὰ χρέος μακαρίζοντες.

Δέξα

Ὁ Ἱεράρχης ὁ θεῖος, Παρθένιος ὁ μέγας, νῦν μετ' Ἀγγέλων ψάλλει.

Η μνήμη σου σήμερον, ἡμῶν περιουαυγάζουσα, τὰς καρδίας ὡς μέγας ἥλιος ἔλαμψεν ἦν ἐπιτελοῦντες ἐν πίστει, ῥῦσαι παθῶν σκότους Ἱεράρχα, καὶ νόσων καὶ θλίψεων, καὶ παντοίων περιστάσεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Μαριὰμ ἡ κόρη, καταύγασον φωτὶ με, τὸν κείμενον ἐν ζόφῳ.

Φωτὶ με καταύγασον, τὸν ἐν τῷ σκότει κείμενον, τῆς δεινῆς βαθυμίας Θεοχαρίτωτα, καὶ μὴ προαιρούμενον ὅλως, τοῦ τοῦ Θεοῦ νόμου συντηρῆσαι, ὅπως ὡς προστάτην μου, κατὰ χρέος μακαρίζω σε.

Καταβασία. Θεοτόκε ἡ ἐλπὶς. Ἐν νόμῳ σικῆ καὶ γράμματι.

Ἐξαποστειλάριον

Γυναίκες ἀκουτίσθητε.

Λαμπτήρα καὶ διδάσκαλον καὶ Ἱεράρχην μέγιστον, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία γνωρίζει σε Ἱεράρχα τὰ τέκνα ταύτης ὅσιε, καλῶς Πάτερ ἐποίμανας, καὶ νομὴν σωτήριον δαίμονας ἀπεδίωξας, ἐξ ἀνθρώπων παμμάκκαρ, καθάπερ θήρας ἀγρίους.

Ἄτερον ὁμοιον

Λαμψάκου ὁ παμμέγιστος, Ποιμὴν καὶ περιβόητος, θαυματουργὸς

Ἱεράρχης, τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τὸ Ἑλλησπόντου καύχημα, καὶ τῶν πιστῶν ἐδραῖωμα, τιμάσθω νῦν Παρθένιος ὑπὲρ τοῦ κόσμου γὰρ οὗτος, ἐξιλεοῦται τὸ θεῖον.

Τῆς ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Πληρῶν σου τὴν ἀπόρρητον, οἰκονομίαν Κύριε, ἐν τῷ ναῷ προσηγήχθης, ὑπὸ μητρὸς ἀπειράνδρου ἰδῶν δέ σε ἐκραύγαζεν, ὁ Πρέσβυς νῦν ἀπόλυσον, τὸν δούλόν σου ὦ Δέσποτα Σωτὴρ γὰρ ἦλθες τοῦ κόσμου, τὸ πατρικὸν φῶς Χριστέ μου.

Εἰς τοὺς αἶνοις

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στικηρὰ προσόμοια τοῦ ἁγίου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Μαρμαρυγαῖς ἀκηράτοις σε αὐγαζόμενος, τοῦ νοητοῦ Ἥλιου, ὦ Παρθένιε μάκαρ, ὀλόφωτος ἐδείχθης θαυματουργῶν, Ἀρχιερεῦ ἐνομώτατε. Διδὸ Χριστῷ συνυπάρχων ἐν οὐρανοῖς, ὑπὲρ κόσμου παντὸς πρέσβευε.

Τῆς Ἑλλησπόντου τὸ κλέος, ὁ τῆς Λαμψάκου φωστήρ, τῶν θαυματουργημάτων, ὁ λαμπρὸς ἑωσφόρος, Παρθένιος ὁ μέγας, πάντας ἡμᾶς, συγκαλεῖται τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, ἑορτασμὸν ἐκτελέσαι πνευματικὸν, ἀνυμνοῦντας τὸν Σωτῆρα Χριστόν.

Εκ νεαρᾶς ἡλικίας θεοφορούμενος, τὰ τῶν δαιμόνων στίφη, πυρὶ τῶν προσευχῶν σου, κατέφλεξας παμμάκαρ, ἰθύνας σοφῶς, τῆς Λαμψάκου τὸ ποιμνιον τοῦ γὰρ βωμοῦς τῶν εἰδώλων καταβαλῶν, ἐνεούργησας Θεῷ σεαυτόν.

Ανακηρύττει σου θαῦμα ὁ ἀνανήξας ἰχθύς, ὁ ἀναζήσας ἄπνους, ὁ καρπὸς τῆς ἀκάρπου, ἀρούρας καὶ ἀμπέλου, βροχὴ ἱκανή, τῶν θαφῶν ἡ ἐπί-

τευξίς. Ὡς θαυμαστά σου τὰ ἔργα ἱερούργε! ἀλλὰ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δέξα. Ἦχος πλ. β'.

Οσὶε Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ πάτερ Παρθένιε, ποία γλῶσσα γήινος ἰσχύει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη εὐφημεῖν σε ἀξίως, ἢ ποῖος νοῦς εὐμήχανος ἀτενίσαι πρὸς σὲ δύναται! διὸ οὐ καθαιρέτης ἐξηρημάτισας τῆς τυραννίδος παμμάκαρ, τῶν δαιμόνων τῆς ὀλεθρίου, καὶ τῶν εἰδώλων κατέστρεψας τεμένη, καὶ ναοὺς θεῖους ἤγειρας εἰς αἰνεσιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τοῦ πάθους τοῦ καρκίνου τὸ χαλεπώτατον ἴασας, καὶ ὄμματα διήνοιξας πηρωθέντα καὶ ἐφυγάδευσας τὰ πονηρίας πνεύματα. Ἀνέστησας δὲ νε-

κρόν τὸν κακίστως θανατωθέντα, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ ἰχθύος ἀνάνηξις, καὶ αἱ τοῦ ἐμπιστευθέντος σοι ποιμνίου τρανῶς διακηρύττουσαι, αἱ ὁσημέραι κατηχῆσεις σου. Ὅθεν καὶ ἡ κώμη τῆς Λαμψάκου καὶ ἡ Ἑλλησποντος ἅπασα πέτραν ἀρραγῆ καὶ ἀγκυραν βεβαίην καὶ ἀστέρα ἄδυτον ἔχουσά σε, γηθομένη σκιρτᾷ.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον ζῆτει τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Παρθενίου, ἐπισκόπου Λαμψάκου.

Εὐλόγησον Πάτερ

Τούτου τοῦ ὁσίου καὶ θαυμασίου τὸν βίον δὲν εὐρήκαμεν νὰ διηγῆται οὐδεὶς κατὰ πλάτος τὴν αὐτοῦ γεννηοῖν, ἀνατροφὴν καὶ πολιτείαν ἀξίεραστον, μόνον ἓνας ἰδιώτης Κρισπῖνος ὀνομαζόμενος, ἔγραψε μὲ πολλὴν συντομίαν ὀλίγα ἀπὸ τὰ πολλὰ του τεράστια τὰ ὁποῖα καὶ ἡμεῖς ἐξηγήσαμεν, μὴ γράφοντες περισσώτερον, διὰ νὰ μὴ παρεκκλίνωμεν ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν καὶ προσέχετε ἀκριβῶς τὴν γλυκυτάτην διήγησιν, νὰ λάβετε εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίωσιν.

Οὗτος ὁ χρηστὸς καὶ εὐχρηστος τοῦ Χριστοῦ δούλος Παρθένιος ἐγεννήθη εἰς τὴν Μελλιούπολιν, κατὰ τοῦ χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ

μεγάλου ἐν ἔτει τη'. (318), εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο ὁ πατὴρ αὐτοῦ διάκονος, ὀνομαζόμενος Χριστόδουλος τὸ δὲ παιδίον αὐτοῦ Παρθένιος δὲν ἔμαθε πολλὰ γράμματα, μόνον ὀλίγα τινά πλὴν ἦτο ἀκροατὴς τῶν ἁγίων γραφῶν ἐπιμελέστατος καὶ ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ἠξιώθη τῆς θείας χάριτος καὶ ἔκαμνε μεγάλα θαυμάσια, διότι ἦτο κατὰ πολλὸν πρὸς τοῦ πτωχοῦ συμπαθὴς καὶ φιλόανθρωπος. Καὶ ἀκούσατε. Ἦτο μία λίμνη πλησίον τῆς πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν πολλὰκις ἐψάρευε καὶ ὄσα ψάρια ἔπιανε, δὲν ἔτρωγεν ἀπὸ ταῦτα οὔτε τινὸς πλουσίου τὰ ἐχάριζε, μόνον τὰ ἐπῶλει καὶ ἔδιδε τοῖς πτωχοῖς τὰ

χρήματα, διὰ τὸν ἐλεῆση καὶ αὐτὸν ὁ Κύριος. Λοιπὸν ἀπὸ τὴν τοῦ βίου λαμπρότητα καὶ ἀπὸ τὰ παράδοξα θαύματα ὅπου ἔκαμεν, ἔγινε πανταχοῦ ἐπίσημος καὶ περιδοξοῦ· ὅτι πολλοὺς δαιμονιζομένους ἰατρῆυσε, διὰ τὴν πολλὴν του φιλανθρωπίαν καὶ ταπεινώσιν. Ταῦτα μαθὼν ὁ τῆς Μελιτουπόλεως ἐπίσκοπος, Φιλητὸς καλούμενος, τὸν ἐπροσκάλεσε καὶ παρεκάλεσε νὰ δεχθῆ νὰ τὸν χειροτονήσῃ πρεσβύτερον· καὶ αὐτὸς ὡς ταπεινόφρων δὲν ἠθέλε, νομίζων πῶς ἦτο ἀνάξιος· ἀλλ' ἐκεῖνος καὶ στανικῶς τὸν ἠξίωσε τοιαύτης ἀξίας ὡς ἀξιώτατον. Ὅταν οὖν ἔλαβε τὴν θεῖαν χάριν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διπλοῦστερον, ἐτέλει καθ' ἐκάστην ἄπειρα θαύματα, ὅτι ὁ Κύριος ἠθέλησε νὰ τὸν δοξάσῃ καὶ ἐδῶ κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀψευδестаτήν ὑπόσχεσιν καὶ νὰ θεραπεύσῃ διὰ μέσου αὐτοῦ πολλοὺς πάσχοντας. Ἀπὸ τὰ πολλὰ δὲ ὅπου ἐτέλεσε, νὰ γράψωμεν ὀλίγα εἰς πίστωσιν. Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν περιπατῶν εἰς τὴν ὁδὸν ὁ ὄσιος, συνήντησε ἄνθρωπον ὅπου τὸν ἐκτύπησεν ἕνας ταῦρος εἰς τὸ πρόσωπον μετὰ τὸ κέρατον καὶ εὐγῆκεν ἔξω ὁ ὀφθαλμὸς του καὶ ἐκρέματο, ἔλειπνόν εἰς τοὺς ὀρῶντας θέαμα· τὸν ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά του ὀδυρόμενος καὶ ζητῶν βοήθειαν. Τοῦτον ἰδὼν ὁ φιланθρωπότατος Παρθένιος ἐλυπήθη καὶ λαμβάνων εἰς τὴν δεξιάν του τὸ ὄμμα, ἔβαλεν αὐτὸ ἐπιδέξια εἰς τὸν τόπον του καὶ μετὰ τὴν πρὸς Θεὸν εὐπρόσδεκτόν του εὐχὴν καὶ μετὰ ἁγίασμα ὅπου τὸν ἔχρισεν, ἰατρεύθη τελείως εἰς τρεῖς ἡμέρας καὶ ἔμεινεν ὑγιὴς ὡς τὸ πρότερον. Ἄλλο ὁμοίον.

Μία γυνὴ ἔβγαλε κακὸν ἀπόστημα, ὅπου λέγεται καρκίνος (κοινῶς φάγουσα), ὅπου τρώγει τὴν σάρκα ἐλεινῶς καὶ δὲν ἰατρύεται. Εἶχε λοιπὸν εἰς τοῦτο πολλὴν ὀδύνην ἢ τάλαινα καὶ ἐντρέπετο νὰ δεῖξῃ τινὸς ἰατροῦ τὸ πόνεμα· μόνον ἔδραμε πρὸς τὸν ἄμισθον ἰατρὸν Παρθένιον, ὅπου ἔβλεπε τὰ ἀπόκρυφα· καὶ πίπτουσα εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ μετὰ δάκρυα ζήτησε τὴν ἴασιν· οὗτος ἔκαμε τὸν σταυρὸν μετὰ τὴν δεξιάν αὐτοῦ εἰς τὸ μέτωπόν της καὶ παρευθὺ· ἔπεσε τὸ πρῶμα κατὰ γῆς καὶ ἔγινεν ἡ γυνὴ ὑγιὴς τελείως.

Ἄλλοτε πάλιν ὑπῆγε νὰ ἰδῆ τινα ἀσθενῆ ὁ ἅγιος καὶ ἐπήδησεν ἐπάνω του ἕνας σκύλος πολὺ μέγας, ὅπου ἔκοψε τὰ σχοινία καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν ὄμιον τοῦ ὄσιου, χάσκων διὰ νὰ τὸν φάγῃ· λοιπὸν αὐτὸς ποσῶς δὲν ἐφοβήθη, μόνον ἐφύσησεν εἰς τὸ στόμα του καὶ σφραγίσας εἰς αὐτὸν τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, ἔπεσε κατὰ γῆς τὸ ἄγριον ἐκεῖνο θηρίον καὶ ἐξέψυξεν. Αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα τέλεσας ὁ θαυμαστός Παρθένιος, τὸ ἔμαθεν ὁ Μητροπολίτης Κυζίκου Ἀσχόλιος καὶ ἔκρινε, πῶς ἦτο ἄπρεπον νὰ μὴ τιμήσῃ τοιοῦτον ἄγιον μετὰ τὸ τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα. Προσκύεσας οὖν αὐτόν, ἔκαμε παντοῖα τρόπῳ καὶ τὸν ἐχειροτόνησε Λαμφάκου Ἐπίσκοπον· ὅχι διὰ νὰ ὠφελήσῃ ἐκεῖνον, ἀλλὰ τὴν πόλιν αὐτήν, ὅπου ἦτο ὅλη βεβυθισμένη εἰς τὴν τῆς εἰδωλολατρείας ἀπώλειαν καὶ αὐτὸς μετὰ τὰς προσευχὰς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ νηστείας καὶ πρὸς τὸν λαὸν νουθεσίας καὶ ὑποδείγματα καὶ μετὰ τὰ διάφορα θαύματα ὅπου ὑπερ φύσιν ἐτέλεσε, τοὺς ἔκαμε καὶ

ἐμίσησαν τὸ ψεῦδος, γνωρίσαντες τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὅθεν ὁ ἅγιος ἰδὼν αὐτῶν τὴν πολλὴν εὐλάβειαν, ἠθέλησε νὰ καταστρέψῃ τὰ εἰδωλεῖα καὶ νὰ οἰκοδομήσῃ ἐκκλησίας εἰς δόξαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρός μας· πλὴν ἐπειδὴ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐκάθησεν εἰς τὸν θρόνον ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος, ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν βασιλεύουσαν νὰ τοῦ ζητήσῃ ἄδειαν κατὰ τὴν συνήθειαν, ὅστις ὡς εὐσεβέστατος ὅπου ἦτο καὶ πρὸς τοὺς ἱερεῖς εὐλαβεστάτος, οὐ μόνον ἐξουσίαν τοῦ ἔδωκε γραφικῶς, ἀλλὰ καὶ χρυσίον πολὺ νὰ ἐξουδεύσῃ εἰς δόξαν Θεοῦ εἰς τὰ χρειαζόμενα· ὅθεν ὁ ὄσιος ἐπιστρέψας εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, τοὺς μὲν βωμοὺς τῶν εἰδώλων ἐγάλασε, ναὸν δὲ περικαλλῆ καὶ ὠραῖον ἐθεμελίωσεν εἰς δόξαν τοῦ Παντοκράτορος. Ἄλλὰ ἄς εἰπώμεν καὶ ἄλλα τινα ἀπὸ τὰ πολλὰ του θαυμάσια. Ἠλθέ τις πρὸς αὐτόν, ὅστις εἶχε μέσα του πονηρότατον δαιμόνιον καὶ δὲν τὸ ἤξευρεν ἄλλος τις, μήτε αὐτὸς ὁ δαιμονιζόμενος, μόνον ὁ ἅγιος τὸ ἐγνώρισεν ὡς θεοφώτιστος καὶ θεόπνευστος καὶ δὲν ἀνταπεκρίθη ποσῶς τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου ὅταν τὸν ἐχαιρέτησεν, ἀλλὰ ὡς ἀλαλος ἐσιώπησεν· ὁ δὲ δαίμων ἐκάκισεν ὀργιζόμενος καὶ λέγει ταῦτα πρὸς τὸν ταπεινόφρονα ὁ ὑψηλόφρων καὶ ὑπερήφανος. «Ἡμεῖς εἴχαμεν πόθον νὰ σὲ ἴδωμεν καὶ σὲ ἐχαιρέτήσαμεν καὶ σὺ δὲν κατεδέχθης νὰ ὀμιλήσῃς τελείως;» Τοῦ λέγει ὁ ἅγιος. «Ἴδου εἶδές με». Καὶ ὁ δαίμων. «Σὲ εἶδα καὶ ἐκατάλαβα.» Τοῦ λέγει ὁ ἅγιος. «Ἐὰν οὖν ἐγνώρι-

σες τίς εἶμαι, ἔβγα ἀπὸ τὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ». Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. «Πολὺν καιρὸν ἔχω ὅπου κατοικῶ εἰς τοῦτον τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ παιδίον μικρὸν καὶ κανεὶς δὲν με ἐγνώρισεν, εἰμὴ σὺ καὶ ἐὰν ἐκβάλῃς με ἀπ' ἐδῶ δὲν ἠξεύρω ποῦ νὰ ὑπάγω». Τοῦ λέγει ὁ ἅγιος· «ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω ἄνθρωπον νὰ κατοικήσῃς εἰς αὐτόν, εἰ βούλῃ». Τότε τὸ δαιμόνιον ἐβγήκεν ἀπ' ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐζήτησε τὸ ἅγιον νὰ τοῦ πληρώσῃ τὴν ὑπόχρεσιν· ὁ δὲ ἅγιος ἀνοίξας τὸ στόμα εἶπεν αὐτῷ· «Ἴδου ὁ ἄνθρωπος, εἰσελθε εἰς ἐμὲ καὶ κατοικήσου». Τότε ὁ δαίμων ὡς ἀπὸ πυρὸς καταφλεγόμενος, ἔφυγε κλαίων καὶ φωνάζων, ἔλεγεν· «οὐαὶ μοι τῷ τάλανι· ἡ ὄρασίς σου με καταφλέγει, πῶς νὰ τολμήσω νὰ ἔμβω μέσα σου;» Ταῦτα λέγων ὁ δαίμων ἔφυγεν· ὁ δὲ ἄνθρωπος ἔμεινεν ὑγιὴς, εὐχαριστῶν τὸν ὄσιον. Μετὰ τινος ἡμέρας, ἀφοῦ ἔκτισε τὸν ναὸν ὁ ἅγιος, εὕρισκων μίαν μεγάλην πλάκα ἀρμοδίαν διὰ τράπεζαν, καὶ προστάσων νὰ τὴν φέρουν εἰς τὸ ἄμαξι, καθὼς τὴν ἔφερον, ἐφθόνησεν ὁ βάσκανος δαίμων εἰς τοιοῦτον ἔργον θεάρεστον καὶ ὡς ἀνθρωποκτόνος ἐνήργησε μετὰ τὰς κακουργίας του καὶ ὁ Εὐτυχιανός, ὅστις τὸ ἄμαξι ἐτράβηξεν, ἐφορευθῆ, ὅτι ὁ δαίμων ἐτάραξε τὰ βόδια καὶ τρέχοντα μετὰ πολλὴν ὀρμὴν καὶ ταχύτητα, ἐπλάκωσαν οἱ τροχοὶ τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐσχίσθη ἡ κοιλία του καὶ ἐχύθησαν τὰ σπλάγγνα του. Τοῦτο ἀκούσας εἶπεν ὁ ἅγιος. «Νὰ μὴ γαρῆς εἰς ταύτην τὴν κακουργίαν δαίμον παμπόνηρε, οὔτε νὰ ἐμποδίσῃς τὸ θεῖον ἔργον μισόκαλε». Ταῦτα εἰπὼν

καὶ πορευθὺς παρευθὺς εἰς τὸν ἀπεθαμμένον, ἐγονάτισε καὶ δακρύσας, προσηύξατο λέγων. «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὅπου ὀρίζεις ζωὴν καὶ θάνατον, ματαίωσον τὴν κακουργίαν τοῦ δαίμονος καὶ τὸν τεθνεῶτα ἀνάστησον· ὅτι ἐσὺ Δέσποτα εἶσαι ἢ πάντων ζωὴ καὶ ἀνάστασις καὶ ποιεῖς ὅσα βούλεσαι ὡς βασιλεὺς παντοδύναμος». Ταῦτα εἶπε καὶ παρευθὺς (ὃ θαυμασίου καὶ ἐξαισίου τερατουργήματος!) ὁ Εὐτυχιανὸς ἀνέστη καὶ εὐχαριστῶν τὸν ἅγιον, ἐπῆγε τὴν πλάκα εἰς τὸν ναὸν καὶ τὴν ἔβαλεν εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, εἰς πείσμα τοῦ δαίμονος. Αὐτὴν τὴν μεγίστην θαυματουργίαν ἀκούσαντες, ὅσοι εἶχαν ἀρρώστους καὶ δὲν ἠδύναντο οἱ ἰατροὶ νὰ τοὺς θεραπεύσουν, τοὺς ἔφερον εἰς τὸν ἅγιον καὶ παρευθὺς τοὺς ἰάτρους, χωρὶς διορίαν καὶ βότανα καὶ πάντες οἱ τῆς Λαμπάκου πολῖται ἐχαίροντο εὐφραινόμενοι εἰς τοιαύτην ἐπικουρίαν καὶ βοήθειαν, ὅπου ὁ Κύριος τοὺς ἔστειλε· μόνον οἱ ἰατροὶ ἐλυποῦντο, πῶς δὲν εἶχον πλέον ἀπὸ τὴν τέχνην των ὄφελος, ἐπειδὴ ὅλοι οἱ ἀρρώστοι ἐπήγαιναν εἰς τὸν ἅγιον, ὅπου τοὺς ἰάτρους δωρεὰν ταχέως καὶ ἀμίσθως, καὶ μάλιστα ὅσοι εἶχον ἀνδρες καὶ γυναῖκες δαιμόνιον· ὅτι τὴν ἐξουσίαν ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Θεὸν κατὰ τῶν ὑπερηφάνων δαιμόνων ὁ ταπεινόφρων Παρθένιος, ὅπου μόνον νὰ τὸν ἔβλεπον, ἔφευγαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, καθὼς φεύγει ἀπὸ τὸ φῶς τὸ σκότος καὶ ἀφηνίζεται. Καὶ ἀκούσατε νὰ πιστωθῆτε τὴν ἀλήθειαν.

Μία παρθένος, Δάφνη ὀνόματι, θυγάτηρ Διονυσίου πραιποσίτου

Σμύρνης, ἄλλη γυνὴ ἀπὸ τὴν Περσίδα καλουμένη Ζωῖλα καὶ ἑτέρα παρθένος θυγάτηρ Συναδίου, ἄλλη Ἀλεξανδρεία, Ἀκακία, Ρουφίνα, Θεοφίλα καὶ ἑτέρα κόρη Κυριακῆ ὀνόματι καὶ μία γραῖα Καλλιόπη καὶ ἄλλαις πολλαῖς, ὅπου εἶχον δαιμόνια, ἰατρεύθησαν ὅλαις ἀπὸ τὸν ἅγιον· τὰς ὁποίας διὰ συντομίαν δὲν γράφομεν πῶς τὰς ἰάτρευσε, μόνον περὶ τοῦ νεανίου Μίκωνος νὰ εἰποῦμεν σφφέστερον, διὰ νὰ γνωρίζῃ ἕκαστος πῶς εἶχε καὶ τὸ προορατικὸν ὁ ἅγιος. Οὗτος ἦτο υἱὸς ἱερέως καὶ εἶχε σκληρὸν δαιμόνιον καὶ δυνατὰ τὸν ἐτάρασεν· οἱ δὲ γονεῖς του τὸν ἔφεραν εἰς τὸν ἅγιον καὶ λίπτοντες εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ μὲ δάκρυα, τὸν παρεκάλουν νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἴασιν· ὁ δὲ συμπαθὴς καὶ εὐσπλαχνος, Παρθένιος, δὲν εὐσπλαγγνίσθη ποσῶς ἐκείνον τὸν δαίμονιον, οὔτε ἐλυπήθη τὰ τῶν γονέων δάκρυα, ἀλλ' εἶπεν αὐτοῖς. Δὲν εἶναι ἄξιος θεραπείας ὁ αὐθάδης καὶ θρασύτατος, ὅτι ἤξεύρετε πόσαις φοραῖς σὰς ὕβρισε καὶ παρακαλεῖτε τὸν Κύριον νὰ τὸν τιμωρήσῃ ὡς ἄτακτον· λοιπὸν ἀφήτέ τον νὰ παιδεύηται διὰ ψυχικὴν ὀφέλειαν. Οἱ δὲ πάλιν ὡς γονεῖς ἐπονοῦσαν τὸ τέκνον των καὶ ἐδέοντο τὸν ὄσιον νὰ τὸν ἐλεήσῃ ὡς εὐσπλαγγνος· ὅθεν διὰ νὰ μὴ τοὺς λυπήσῃ, ἔκρινε πρὸς Κύριον θερμοτάτην δέησιν καὶ ἐλυτρώθη ὁ νέος τοῦ δαίμονος.

Ἄλλος τις στρατιώτης, τὴν κλήσιν Ἀζάνιος, ἦτο παραλυτικὸς καὶ ἀκίνητος, τὸν ὁποῖον ἔφεραν φορτωμένον ὡς ἄψυχον εἰς τὸν ἅγιον, καὶ μὲ ἓνα λόγον τὸν ἐθεράπευσεν. Ἄλλὰ καὶ ὁ Σύρος, Ἀλάμας εἶχε δαιμό-

νιον καὶ μίαν ἡμέραν ἐκηρμνίσθη ἀπὸ τὴν στέγην τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀπέθανεν· ὁ δὲ ἅγιος ὄχι μόνον τὸν ἀνέστησε καὶ ζῶντα ἀποκατέστησεν, ἀλλὰ καὶ τοῦ πονηροῦ δαίμονος ἐλύτρωσε καὶ σωφρονοῦντα παρέστησε καὶ πάντας ἐξέστησεν.

Ἄλλος τις Μαξιμιανὸς ὀνόματι εἶχε δυσεντερίαν, ὅπου εἶναι νόσος ἀνίατος· οἱ δὲ γονεῖς αὐτοῦ τὸν ἐσήκωσαν μὲ τὴν κλίνην καὶ ἔχοντες πίστιν ἀδίστακτον εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν δοῦλον αὐτοῦ Παρθένιον, ἔφεραν ἀπὸ τὴν Βιζύην εἰς τὴν Λάμπσκον τὸν ἀρρώστον καὶ τὸν ἔθεσαν εἰς τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Παρθενίου καὶ εἰς ὀλίγην ὥραν ἀπέθανε. Μετὰ ταῦτα ἔλθων ὁ ἅγιος καὶ ἰδὼν τὸν νεκρὸν, εὐσπλαγγνίσθη τῶν γονέων τὰ δάκρυα καὶ δακρύσας πρὸς Κύριον ἠύξατο καὶ ὃ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ὁ νεκρὸς ἀνέστη καὶ ἐδόξασε τὸν Κύριον.

Γυνὴ τις Εὐχαριστία ὀνόματι εἶχεν εἰς τὰ ἐντόσθια δεινὴν ἀσθενεῖαν ἀπὸ μαντείας καὶ γοητείας κακῶν ἀνθρώπων, ὁ δὲ ἀνὴρ αὐτῆς Μαγιστριανὸς, τὴν κλῆσιν Ἀγάπιος τὴν ἐπῆγεν εἰς τὸν ἅγιον καὶ ποιήσας εὐχὴν πρὸς Θεόν, τελείως ταύτην ἰάτρευσε.

Ἄλλος τις τὴν κλῆσιν Θαλάσσιος εὐγῆκεν ἀπὸ τὰς φρένας του ἐκ συνεργείας τοῦ δαίμονος καὶ προσφέροντες αὐτὸν οἱ συγγενεῖς εἰς τὸν ἅγιον, τὸν ἰάτρευσε εἰς ἑπτὰ ἡμέρας καὶ ἔμεινε σωφρονισμένος, δοξάζων τὸν Κύριον.

Ἐνας Ἡρακλειώτης ὀνόματι Κάλλιτος, ἦτο κουλὸς τοὺς πόδας ἀπὸ πειρασμὸν τοῦ δαίμονος· καὶ ἄλλος λεπρὸς Λέσβιος, προσήλθον

εἰς τὸν ἅγιον ζητοῦντες βοήθειαν καὶ παρευθὺς τοὺς ἰάτρευσε. Ἡσάν τινες ψαράδες, ὅπου τοὺς ἕκαμαν μαντείας καὶ γοητείας οἱ κακότροποι καὶ δὲν ἔπιαναν ψάρια, μόνον ἔβαναν τὰ δίκτυα ἐκεῖ ὅπου ἔβλεπαν καὶ ἦσαν πολλὰ ψάρια καὶ αὐτὰ ἔφευγαν καὶ κανένα δὲν ἔμβαιεν εἰς τὰ δίκτυα· τοῦτο δὲ ὄσων ἦτο βασκανία καὶ ἐνέργεια δαίμονος. Οἱ ἄλιεις λοιπὸν ἰδόντες ταῦτα, ἐκατάλαβον τὴν αἰτίαν καὶ προσπίπτοντες εἰς τὸν ὄσιον, τὸν ἐπαρακάλεσαν νὰ λύσῃ τὴν κακουργίαν τοῦ δαίμονος· ὅστις ὑπῆγεν εἰς τὸν αἰγιαλὸν καὶ εὐλογήσας τὴν θάλασσαν, ἔρριψεν ἄλας καὶ τοὺς εἶπε νὰ χαλάσουν τὰ δίκτυα· καὶ οὕτω ποιήσαντες (ὃ τοῦ θαύματος!) τόσον πλῆθος ἰχθύων συνήχθησαν, ὅπου πάντες οἱ παρόντες ὀρῶντες ἐξέστησαν.

Ἄς εἰποῦμεν καὶ ἕτερον. Ἀπῆλθέ ποτε ὁ ἅγιος εἰς τὴν τῆς Θράκης Ἡράκλειαν, διὰ ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν ταύτης· ὁ δὲ Μητροπολίτης τῆς πόλεως ἦτο ἀσθενὴς βαρύντατα, καὶ ἐπροσκάλεσαν τὸν ὄσιον νὰ τὸν ἰατρεύσῃ· ὅστις ἰδὼν αὐτόν, ἐκατάλαβε τὴν αἰτίαν τῆς ἀσθενείας του, πῶς ἦτο ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας νικώμενος καὶ ἀδικοῦσε τοὺς πένητας· ὅθεν εἶπεν αὐτῷ. «Γίνωσκε ὅτι αὐτὴ ἡ ὀδύνη σου ἦλθεν ἀπὸ ψυχικὴν ἀσθενεῖαν, διότι τοὺς πτωχοὺς ἠδίκησας καὶ ἐὰν ἀποδώσῃς τὸ ἄδικον, ὑγιαίνει ψυχὴ τε καὶ σῶματι· εἶδὲ καὶ παρακούσῃς τοὺς λόγους μου, οὔτε ψυχικὰ, οὔτε σωματικὰ θεραπεύεσαι». Τότε ὁ ἀρχιερεὺς κατενόηθη, γνωρίσας τὸ σφάλμα του καὶ ἐξομολογηθεὶς ἐφώνησε τὸν οἰκονό-

μον του και επίτροπον και τὸν ἐπρόσταξε νὰ φέρῃ ἐκεῖ τὸ χρυσίον του καὶ ἀργύριον καὶ τὸ ἔδιδε τοῦ ἁγίου νὰ τὸ κάμῃ ὡς βούλεται· ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ. «Ἐσὺ μοίρασέ τα εἰς τοὺς πτωχοὺς μὲ τὸ χέρι σου». Ταῦτα ποιήσας ὁ ἀρχιερεὺς καὶ διαμερίσας καλῶς τὰ κακῶς συνηγμένα, ἔθεραπεύθη τελείως ψυχῇ τε καὶ σώματι.

Ἀκούσατε καὶ ἕτερον. Εὗρισκετο ἐκεῖ εἰς τὴν Ἡράκλειαν εἰς παραλυτικὸς καὶ ἀκίνητος καὶ ἰδὼν αὐτὸν ὁ φιλανθρωπώτατος Παρθένιος, δὲν ἠμέλησε κατὰ τὸν ἱερέα καὶ Λευΐτην, ὅπου λέγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, οὔτε ποσῶς ἀντιπαρήλθεν ἀλλὰ προσῆλθε καὶ προσηύξατο πρὸς τὸν Δεσπότην, κλίνας τὰ γόνατα. Ἐπειτα ἤλειψε μὲ λάδι τὰ ξηρὰ μέλη καὶ ἀνερέγητα καὶ παρευθὺς (ὡ τοῦ θαύματος!) ὁ πρῶτον ἀκίνητος καὶ ἀσάλευτος ἠγέρθη ὑγιής καὶ ἀπῆλθε περιπατῶν εἰς τὴν οἰκίαν του. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ἕτερα θαύματα ἐτέλεσεν εἰς τὴν Ἡράκλειαν ὁ ἅγιος, τὰ ὁποῖα βλέπων ὁ Ὑπατιανὸς ἀρχιδιάκονος τῆς ἐκκλησίας ἐκείνης τῆς Ἡρακλείας, ἐπαρακάλεσεν αὐτὸν μὲ δάκρυα νὰ ὑπάγῃ εἰς ἓνα του χωράφιον, ὅπου ἔσπειρε καὶ δὲν ἐφύτρωσε, νὰ τὸ εὐλογήσῃ νὰ καρπίσῃ. Ἀπῆλθε λοιπὸν ὁ ὅσιος καὶ μετὰ δακρύων προσηύξατο δεόμενος τοῦ Θεοῦ νὰ στείλῃ εἰς τὸν ἀγρὸν ἐκεῖνον τὴν δρόσον του καὶ παρευθὺς ὁ οὐρανὸς ἐσυνέφιασε καὶ ἦλθε βροχὴ ἀμέτρητος· ὅθεν ἔμεινε τὴν νύκτα ἐκεῖ εἰς ἓνα σπῆτι ὁ ἅγιος καὶ τὸ πρῶτ' εἶπε ταῦτα πρὸς τὸν ἀρχιδιάκονον. «Πρόσεχε ἀδελφὲ καὶ φυλάγου νὰ

μὴν ἀμαρτήσης καὶ πάθῃς ὡς τὸν ἀρχιεπίσκοπον, ὅστις ἐπαιδεύθη διὰ τὴν φιλαργυρίαν του· ὅτι καθὼς τὴν νύκτα ταύτην ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐγνώρισσα, εἰς ὀλίγας ἡμέρας χειροτονεῖσαι ἐπίσκοπος καὶ ἀγάπα τοὺς πτωχοὺς, ὅτι ἡ ἐλεημοσύνη ἀρέσει τοῦ Θεοῦ ἀπὸ ὅλας τὰς ἀρετὰς περισσότερον». Τότε ὁ ἀρχιδιάκονος ἔταξε νὰ κάμῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅσον ἔπρεπε καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλο του χωράφιον καὶ ἀμπέλιον νὰ δώσῃ τὴν εὐλογίαν του· καὶ πηγαίνων εἰς αὐτὸ καὶ βλέπων πῶς ἦτο ὡσάν ἄσπορον, τὸν ἠρώτησε. Διατί δὲν τὸ ἔσπειρε; Καὶ τοῦ ἀπεκρίθη δακρῦζοντας. Ἐσπειρα τοῦτο, δέσποτα, ἀλλὰ διὰ τὰς ἀμαρτίας μου δὲν ἔβρεξε νὰ φυτρώσῃ· καὶ θλίβομαι ὅτι χίλια μόδια κάνει ὅταν ἐπιτύχῃ καὶ τώρα δὲν κάμνει τίποτα». Τότε ὁ ἅγιος τὸν παρηγόρησε λέγων. «Μὴ λυπᾶσαι, ὅτι τὰ πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι· ὁ Κύριος νὰ τὸ εὐλογήσῃ νὰ κάμῃ καὶ τώρα τὰ χίλια μόδια, ὅτι δὲν εἶναι εἰς τὸν Θεὸν κενὸν πρᾶγμα ἀδύνατον· μόνον τὸν καιρὸν τοῦ θέρους σύναξε τὸν καρπὸν του καὶ ἀλώνισέ τον χωριστὰ καὶ μέτρησέ τον νὰ τὸν εὖρησ χίλια μόδια». Τότε ἐπῆγε καὶ εἰς τὸ ἀμπέλι του καὶ τὸ εὐλόγησεν, ὅπου ἦτο ἀπὸ τὴν ἀβροχίαν καὶ βροῦχον κατάξηρον καὶ τοῦ λέγει. «Μὴ πικραίνεσαι δι' αὐτό, ὅτι ὁ Κύριος δίδει καὶ ἐδῶ πολλὴν εὐλογίαν ὡς εὐσπλαγγνος». Ὅταν δὲ ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του ὁ ἅγιος, ὑπῆγε καὶ ἀπεχαιρέτησέ τὸν ἄνω εἰρημένον μητροπολίτην καὶ τοῦ λέγει. «Ἦξευρε ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας ὑπάγεις πρὸς Κύριον, καθὼς

ἐκεῖνος μοῦ ἐφανέρωσε· καὶ ἀφίνεις διάδοχον Ὑπατιανὸν τὸν ἀρχιδιάκονον». Ταῦτα εἰπὼν, αὐτὸς μὲν εἰσηλθεν εἰς πλοῖον καὶ ἀπῆλθεν εἰς Λάμψακον, ὁ δὲ Ἡρακλείας ἀπέθανε καὶ ἐχειροτόνησαν τὸν Ὑπατιανόν, καθὼς ὁ ἅγιος ἐπροφήτευσεν, καὶ τὸν καιρὸν τοῦ θέρους ἐσύναξε τὸν καρπὸν τοῦ μεγάλου χωραφίου χωριστὰ καὶ τὸν ἀλώνισεν, καὶ μετρήσας αὐτὸν εὗρέθη σωστὰ χίλια μόδια· ὡσαύτως καὶ τὸ ἀμπέλι ἔκαμεν οἶνον πολὺν καὶ χρήσιμον. Ὁ δὲ μητροπολίτης Ὑπατιανὸς ὡς εὐγνώμων καὶ καλοπροαίρετος ἐπῆρε πολὺν σιτάρι καὶ κρασί καὶ τὰ ἐπῆγεν εἰς τὸν ἅγιον, διὰ νὰ μὴ φανῇ πρὸς τὴν εὐεργεσίαν ἀχάριστος· ἀλλὰ ὁ ἅγιος τὸν ἐπρόσταξε νὰ τὰ δώσῃ τοῦ Δεσπότην Χριστοῦ, ὅπου ἦσαν ἰδικὰ του χαρίσματα. Ἐπιστρέψας οὖν ὁ μητροπολίτης εἰς τὴν Ἡράκλειαν, διεμοίρασε τὸν σῖτον καὶ τὸν οἶνον εἰς πένητας καὶ διηγείτο εἰς ὅλους τὰ τοῦ ὀσίου θαυματουργήματα. Οὕτως οὖν βιώσας ὁ πάντα χρηστὸς καὶ πᾶσιν ἐλεήμων Παρθένιος, ἀπῆλθεν εἰς τὸν ποθούμενον Χριστὸν εἰς τὰς ἑπτὰ τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς καὶ πολλοὶ τὴν στέρησιν αὐτοῦ ἐλυπήθησαν, ἐξόχως δὲ ὁ Ὑπατιανός, ὅστις εὐθὺς ὅπου τὸ ἤκουσεν, ἀφῆκεν ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τῆς μητροπόλεως καὶ εἰσελθὼν εἰς πλοῖον ἔδραμεν εἰς τὴν Λάμψακον. Ὅσαύτως καὶ ὁ Κυζίκου, ὁ Μελιτουπόλεως, ὁμοίως καὶ ὁ Παρίου ἦτο παρών, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐσυνάχθησαν καὶ ψάλλοντες ὡς ἔπρεπε μετ' εὐλαβείας πολλῆς, ἐνεταφίασαν ἐκεῖνο τὸ παρθενικὸν τοῦ Παρθενίου σῶμα εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅπου αὐτὸς ἔκτισεν.

ΙΩ. ΣΠΕΘΑΡΗ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΘΕΣΙΣ
ΚΑΙ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ ΤΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐνθουσιασμοὶ τοῦ Falmerayer ὑπὲρ
τοῦ ἐρθεδόξου μοναχικοῦ βίου.

«Ὁ μεμονωμένος οὗτος κόσμος, ὅπου τάξις, καθαριότης, ἐπιείκεια καὶ ἐν ταυτῷ αὐστηρᾷ πειθαρχία βασιλεύουν, εἴλκυσε τὰς συμπαθείας μου· ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἀντηχοῦσι εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀπὸ 15 αἰῶνων ἕμνοι εὐσεβῶν μοναχῶν μὲ τὴν θέσιν, τὴν στάσιν καὶ τὸ σχῆμα, τὸ ὁποῖον διέγραψεν ὁ μέγας νομοθέτης ἐπίσκοπος Καππαδοκίας. Ἡ Ἀνατολὴ ἔλυσε τὸ πρόβλημα, πρὸ τοῦ ὁποῖου ἐναυάγησαν οἱ Εὐρωπαῖοι μεθ' ὅλης αὐτῶν τῆς σοφίας καὶ τῆς τέχνης. Εἰς ἐμὲ ἀρκεῖ τοῦτο, ὅτι ὑπάρχει ἐντεῦθεν τοῦ Ἑλλησπόντου τόπος, ὅπου δύναται τις ν' ἀντιστῆ ἐν ταυτῷ καὶ εἰς τὴν τυραννίαν τῆς ἀπολαύσεως καὶ τὰ τεχνάσματα τῆς ἐξουσίας καὶ τοὺς συλλογισμοὺς τῶν αὐλικῶν σοφιστῶν. Ἄνθρωποι, οἵτινες ἀποδύονται εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῆς ἕλης δὲν εἶναι μωροί». Τοιαῦτα ἐφθέγγετο ὁ ζηλώσας

Ἄλλὰ πάλιν καὶ μετὰ τὴν ἐνταφίαν τοῦ ἁγίου αὐτοῦ λειψάνου δὲν λείπει ἀπὸ τοὺς εὐλαβουμένους καὶ ἐπικαλουμένους αὐτὸν εἰς βοήθειαν, ἀλλὰ τοὺς βοηθεῖ ἐτοιμώτατα, νόσους διώκων καὶ δαίμονας, πάθη ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰώμενος, καθὼς καὶ πρότερον ἐτέλει ὁ συμπαθέστατος, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

φήμην Ἡροστράτου Falmerayer, ὃν ἡ λάμψις τοῦ χρυσοῦ προήγαγε νὰ διαστρέψῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ στραφῇ ἐκεῖ, ὅπου χαμαίζοντα συμφέροντα ἐσύριζον εἰς τὰ ὄρα του ἐπαγωγὸς ὑποσχέσεις. Παρὰ ταῦτα διαμείνας ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς τὸ ἀγιώνυμον ὄρος, αὐτὸς ὅστις οὐδεμίαν παρέλειψε εὐκαιρίαν νὰ μᾶς ὑβρίσῃ, τόσον γοητεύεται ἀπὸ τὰς ἐπικλήσεις τῶν πατέρων νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, ὥστε ἀναγνωρίζει τὸ ἅγιον ὄρος ὡς ἐργαστήριον πασῶν τῶν ἀρετῶν· ἐκεῖ τοῦ παριστοῦν οἱ μοναχοὶ μὲ τὴν μελισταγῆ γλώσσάν των ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ εὕρῃ τὴν εὐτυχίαν του, εἰς τὴν γαλήνην τῶν ἡσυχαστηρίων, τὰ ὁποῖα περιβάλλουν τόσα φυσικὰ θέλητρα, μακρὰν τῆς ὑλόφρονος μερίμνης τῆς κοσμικῆς βιοπάλης κάθε θαλασσοδαρμένος ἀπὸ τὰ ἀγριοπά κύματα τοῦ ἀτρυγέτου πόντου τῆς ζωῆς. «Τὶ ὄραϊα ἔλεγον, φαντάζει αὐτῇ ἐδῶ ἡ σκήτη ἢ ἐκεῖνο τὸ ἀσκητήριον· πόσον χαριτωμένα προβάλλει αὐτὸ τὸ ἐκκλησάκι μέσα ἀπὸ τὴν πρασινάδα τῶν κλημάτων καὶ ἀπὸ τὰς δάφνας τῶν φρακτῶν, μέσα ἀπὸ τὰς μυρσίνας καὶ τὰ πράσινα φυλλώματα τῶν δασῶν· ἄκουε, ἐσυνέχισον, πῶς φλοισβίζουσιν τὰ νερά, τὰ ὁποῖα ἀναβλύζουσιν κάτω ἀπὸ τὸν βράχον μὲ τὴν κρυσταλλώδη διαφάνειάν των διαδρόοντα διὰ τῶν κλάδων τῶν πικροδαφνῶν· δικόν σου θὰ εἶναι καὶ τὸ ἀεράκι τοῦ βουνοῦ καὶ τὰ μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ, ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ εἰρήνη. Χαρὰ δὲ εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ νικήσῃ τὸν κόσμον καὶ τὴν ἐπίθυμίαν αὐτοῦ». Ἄλλ' εἰς τὰς σαγήνευτικὰς προτάσεις τῶν μοναχῶν ὑποκύπτει ἐν μέρει μόνον ἀναγνωρίζων τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη χορηγεῖ εἰς τοὺς μύστας της, ἀλλ' ἀνανεύει ὡς πρὸς τὴν μοναχικὴν δίαιταν, ἢ ὁποῖα τοῦ φαίνεται βαρεῖα καὶ ἀσυνή-

θης διὰ τὴν ἐλευθεριάζουσαν ζωὴν τῶν Γερμανῶν. Οὐχ' ἤττον ὁμολογεῖ ὅτι «θὰ ἤθελε ἂν ἦτο, μὲ τὸ αὐτὸ ψυχικὸν σθένος, μὲ τὸ ὁποῖον καὶ οἱ μοναχοὶ, ὠπλισμένος, νὰ ἰδρῶσιν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ἱερᾶς κοινότητος τὴν καλύβην του καὶ μακρὰν παντὸς ἐξαφανισμοῦ ν' ἀπολαύῃ τῆς ἐπιγείου εὐδαιμονίας διὰ προσευχῶν, πλουτισμοῦ τῶν γνώσεών του διὰ κηπουρικῶν ἐργασιῶν περιπλανώμενος εἰς τὰ λοχμώδη δάση ἡσυχος πάντοτε, μέχρις ὅτου κοπῇ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του καὶ φανῇ ἡ αὐγὴ μᾶς ὠραιότερας ζωῆς».

Φυσικὰ καλλοῦναι τοῦ ἁγίου Ὁρους.

Δὲν ὑπάρχει ἐπισκέπτῃς ἢ προσκυνητῆς, ὅστις νὰ ἐπεσκέψθῃ τὸν ἱερόν τουτον περιβόλον χωρὶς νὰ μείνῃ ἐκστατικὸς πρὸ τῶν μεγαλείων καὶ θαυμάτων, τὰ ὁποῖα ὁ Κύριος ἐπεδαψίλευσεν, ἵνα ἀνά πᾶν βῆμα ὑπάρχῃ ἀδιαμφισβήτητος ὑπόμνησις τῆς παρουσίας Του, ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν του, τῶν ὁποίων μεστὴ εἶναι ἡ ἱερὰ αὐτῆ παραδείσιος ὄντως διαμονή. Ἡ ὀργῶσα βλάστησις καὶ ἡ ὑπέροπυσα πανταχόθεν γλωρὶς προσπίπτει εὐθύς ἀπὸ τῆς ἀποβιβάσεώς σου εἰς τὸ βλέμμα σου, τὸ ὁποῖον τέρπουσα εἰσδύει εἰς τὴν ψυχὴν σου διὰ νὰ σοῦ δεῖξῃ πόσον ἀγαπητὰ εἰς τὸν Κύριον εἶναι τὰ σκηνώματά του καὶ πόσον ἐλκυστικὰ οἴονει σειρήνες σὲ προσκαλοῦν τὰ μαγευτικὰ τοπία, μὲ τὰς ὑψικαρήνους δρυῖς, τὰς ἀρωματικὰς κεδρὸν, τὰς πεύκας, αἱ ὁποῖαι ἐξακοντίζουσιν τὰ βελονωτά των φύλλα πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἐνῶ αἱ κυπάρισσοι καὶ αἱ ἐλάται μὲ τὸ εὐθυτενὲς ἀνάστημά των, ὑψηλὰ ἀνέχουσιν τὴν κορυφὴν προβάλλουσαν πολλὰκις ὡς ὑπερήφανοι καὶ τολμηροὶ σκοποὶ εἰς τὰ περίχωρα τῶν μονῶν, συντροφεύμενοι ἀπὸ τὰς χαρωπὰς κασταίνεας μὲ τὸ ἀνοιχτόχρωμον φύλλωμα ἐν εὐθυγράμμῳ παρατάξει ἢ ἀλλαχοῦ εἰς τοὺς

δρυμῶνας καὶ τὰς νάπας ὑπερβάλλουσαι διὰ τῆς εὐκρινοῦς κατατομῆς των τὰ ἐν συγγύσει φυόμενα παντοειδῆ δένδρα.

Εἰς τὸν κυκεῶνα αὐτὸν τῆς βλαστήσεως πολλὰ φυτὰ ἔλαβον τὸν κόπον μόνον νὰ διζώσουν ὡς σπέρματα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς γῆς διὰ νὰ ἀναπτυχθοῦν κατόπιν εἰς ὑψίκορμα στελέχη ἀνενόχλητα ἀπὸ τὴν ἀπλησίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ὁσημέραι δημιουργεῖ ἀνάγκας, διὰ τὴν πληρωσιν τῶν ὁποίων καθίσταται ἐπινοητικὸς. Ἐκεῖ καὶ αἱ θαλαραὶ κόμαροι, τῶν ὁποίων ὁ ἐρυθρὸς καρπός, ἑοδίζων μακρόθεν στολίζει ὡς ζουβίνων τὸ βαθὺ πράσινον φύλλωμα. Ἐδῶ αἱ μυρσίναι μετὰ πρίνων ἐν φρικτῷ καὶ ἀδιασπάστῳ ἐναγκαλισμῷ, πέραν δὲ εἰς τὰ εὐφορώτερα καὶ πλουσιώτερα συστατικῶν ἐδάφη, εἰς τὰ προνή χαμαδρῶν μέχρι τῆς κοίτης των καὶ εἰς τὰ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του ὑψώματα καστανεῶνες ἀπέραντοι, συμπλέκοντες τοὺς κλώνους των, ἀποκρύπτουν τὴν γῆν, ἢ ὁποῖα ἀπὸ τοὺς πυκνοφύλλους θάμνους καὶ ἀπὸ τὰ πίπτοντα φύλλα ἀποτελεῖ ἕνα ἀπέραντον χλοερὸν τάπητα· ἡ χρῆσις δὲ τοῦ πελέκεως εἶναι χρήσιμος πολλάκις διὰ νὰ διανοίξῃ κανεὶς δρόμον διὰ μέσου αὐτῶν, αἱ ἀναφυόμεναι δὲ εἰς τὸ μέσον τῶν λοχμῶν ἐλάται μὲ τὴν βαθεῖαν πρασίνην ἀπόχρωσίν των καὶ μὲ τὴν κατ' ἐπίπεδα διάταξιν τῶν κλάδων φαίνονται ὡς πολυέλαιοι, συμβολικὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὸ χριστιανικὸν περιβάλλον, τὸ ὁποῖον ἐτάχθησαν νὰ στολίσουν. Λίαν δὲ τερπνὸν εἶναι ὕστερον ἀπὸ ἱπασίαν μακρόωρον διὰ μέσου ἀτραπῶν ἀνωθεν συνηρεφῶν ὑπὸ τῆς ὑλομανούσης βλαστήσεως ν' ἀντικρύψῃ τὸ θέαμα ἀμπέλων, αἱ ὁποῖαι ἐκτὸς τοῦ βαθέος συμβολισμοῦ των ἐνέχουν καὶ τόσον ἐνεργὲν στοιχεῖον εἰς τὴν χριστ. λατρείαν, ὕστερον ἀπὸ τὴν κόπωσιν, ἢ ὁποῖα κλεί-

νει τὰ βλέφαρα ὑπὸ τὸ ὑποβλητικὸν σκιάφως τοῦ δάσους, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνατείνεται ἡ ψυχὴ πρὸς τὸν Δημιουργὸν τοσοῦτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς της ἡ ἀνθρωπότης εἶδε μὲ τρόμον τὴν πρώτην νύκτα καὶ διὰ τοῦτο ἐθεοποίησε τὸν ἥλιον, τὸν ἀνατείλαντα τὴν ἐπομένην ἡμέραν. Ἄλλαχοῦ ὁμως ἡ ἀποψις ἀλλάσσει· καὶ τοὺς χαριτωμένους καὶ καταφύτους γηλόφους τοὺς διαδέχονται βάραθρα, αὐχένες καὶ χαράδραι, ὅπου συνέχεται κανεὶς ἀπὸ ὑποκάριον φόβον, ὅταν τὸ ἀργὸν βῆμα τοῦ ζῶου συμβῇ νὰ προσκρούσῃ εἰς ἐμπόδιον ἀπὸ τὰ τόσα ποῦ ἀπαντᾷ εἰς τὸν δρόμον του. Παρὰ τὴν ψυχικὴν αὐτὴν ἐπιφυλακὴν πόσον ξεδίδνει τὸ πνεῦμά σου καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὰς συνηθείας τῆς καθημερινῆς ζωῆς, τὴν ὁποῖαν ἀφήκεις διὰ νὰ γνωρίσῃς ἕνα αἰώνιον καὶ ἀνυπέροβλητον ἰδεῶδες, ὅσον ὑψηλαὶ εἶναι καὶ αἱ ἀξιώσεις τῆς ἀποστολῆς τοῦ μοναχοῦ ὅστις τὴν ἐκπληροῖ μακρὰν ἀπὸ τοὺς ταπεινοὺς ὑπολογισμοὺς μὲ τὴν καρδίαν ἀτενίζουσαν πρὸς τὸν Λυτρωτὴν ἡμῶν. Νὰ αὕτη ἡ κρήνη ποῦ σταλάζει τὸ κρῦο της ὡς κρυστάλλο νερὸ ἢ ἐκεῖνη ἡ βρέμουσα πηγὴ, ποῦ ἐκπηδᾷ μὲ ῥόγγον μέσα ἀπὸ τὸν θεόρατον βράχον ποῦ ἐσχίσθη τις οἶδε εἰς ποῖαν τιτανομαχίαν, πόσον σοῦ δροσίξει τὴν ψυχὴν μόνον ἀπὸ τὴν θέαν της, χωρὶς κἄν νὰ δοκιμάσῃς τὸ διαυγές της νᾶμα. Δὲν ἔρχεται ἄρα γε εἰς τὸν νοῦν αὐτόματος ἡ σύγκρισις αὐτῆς τῆς ἀφθόνου ἐκροῆς μὲ τὴν πηγὴν τοῦ ὕδατος τοῦ ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον διὰ τοὺς προσκυνοῦντας ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ τὸν Θεόν;

Αἱ ἀρχαὶ τῆς ἱστορίας τοῦ ἁγίου Ὁρους κατὰ τὰ «Πάτρια».

Ἡ πρώτη ἱστορία τοῦ ἁγ. Ὁρους, ἀνακύπτουσα ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς παροδόσεως, ἦτις κατὰ τοῦτο εἶναι ἀξία λόγου, ὅτι

διασφύζει πυρῆνα πολλῶν γεγονότων ἀληθῶν, τὰ ὅποια ἐπέδρασαν μέγας ἐπὶ τὴν τοιαύτην διαμόρφωσιν τῆς ἐξελίξεως τῆς μοναχικῆς ταύτης πολιτείας, ἐνέχει μεγίστην σημασίαν ὡς πρὸς τὴν διακρίβωσιν τῆς πρώτης ἐμφανίσεως αὐτῆς καὶ τὴν ἐξήγησιν πολλῶν φαινομένων ἀνεξηγήτων ἄλλωστε ἂν μὴ ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν εἰλικρινῆ τῆς παραδόσεως ἀφήγησιν, ἣτις ἂν καὶ διὰ μορφῆς μυθώδους πολλάκις περιβάλλει τὴν ἀλήθειαν δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ἀξιολογότερα ἀπὸ τὰς εἰκτολογίας καὶ ὑποθέσεις τῶν οὕτως ἢ ἄλλως διατεθειμένων ἐναντι αὐτῆς ἐρευνητῶν καὶ ἀποτελεῖ μνημεῖον ἀψευδῆς τῆς ἀδιασπαστοῦ ἀφοσιώσεως τῶν μοναχῶν εἰς τὴν θρησκείαν καὶ τὸν ὡς ἐκ τούτου πολλάκις ἀνίσσον ἀγῶνα, ὃν διεξήγον οὗτοι πρὸς προάσπισιν αὐτῆς, εἴτε ἐναντίον τῶν ἐκβρασμάτων τοῦ ἔθους, τὰ ὅποια εἴτε ἐξ Εὐρώπης εἴτε ἐξ Ἀσίας ὡς κύματα ἐπαφρίζοντα τὰς ἰδίας αὐτῶν αἰσχύνας ἐξέσπων ἐναντίον τῶν εἰρηλικῶν τοῦ Χριστοῦ στρατιωτῶν. Εἰς τὰ «Πάτρια» τοῦ ἁγίου Ὁρους μεμβράναν ἐκ δέρματος τράγου, διασφωζομένην ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις, ἀναγράφονται τόσον οἱ θεσμοὶ τοῖς μοναχ. πολιτείας καὶ τοῦ πρωτάτου, ὅσον καὶ διάφοροι καταδρομαὶ ἐναντίον αὐτῆς, ἐν γένει δὲ οἰαδῆποτε, εἴδησις ἀρχαίας προελεύσεως, σχέσιν ἔχουσα μὲ τὴν ἱστορίαν τῶν μονῶν.

Κατὰ τὰ ἱστορούμενα λοιπὸν ἐν τοῖς «Πατρίοις» ἡ Θεοτόκος μεταβαίνουσα πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Λαζάρου εἰς Κύπρον, κληῖρον ἐπισκοπῆς, ὅστις ἐδόθη αὐτῷ καὶ παρὰ τοῦ πλοίου κατὰ θείαν οἰκονομίαν, ἵνα μὴ μείνη ἄνευ κόπου, κατέληξεν εἰς τὸν ἀσκάλωνα τοῦ Κλήμεντος παρὰ τὴν μονὴν τῶν Ἰβήρων. Τὸ ὄρος τότε ἦτο κατείδωλον, διότι ἐκεῖ ὑλῆρχον ἱερὰ σεβάσματα εἰς τὸν ἀρχαῖον κόσμον, ἐν οἷς

τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅλοι δὲ οἱ Ἕλληνες ἐθεώρουν τὸν Ἄθωνα ὡς ἱερὸν καταγῶγιον, εἰς τὸ ὅποιον προσήρχοντο ἄλλοι μὲν εἰς προσκύνησιν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἄλλοι δὲ ἵνα συμβουλευθῶσι τὸ μαντεῖον αὐτοῦ. Καὶ πᾶσα μέθοδος καὶ ἐπιστήμη τοῦ σατανᾶ ἤσκειτο ἐκεῖ.

Κατὰ τὴν ἀπόβασιν δὲ τῆς Θεοτόκου, ἀπὸ ὅλα τὰ εἰδωλεῖα ἠκούσθη ἡ ἐξῆς κραυγὴ. «Ἄνδρες οἱ τοῦ Ἀπόλλωνος ἄπαντες, πορευθέντες εἰς τὸν τοῦ Κλήμεντος λιμένα, προῦπαντήσατε Μαρίαν, τὴν μητέρα τοῦ μεγάλου Θεοῦ Ἰησοῦ». Ἀφοῦ λοιπὸν οἱ προστρέξαντες εἰς τὸν λιμένα τοῦτον παρέλαβον Αὐτήν, τὴν ὠδήγησαν εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν καὶ ἠρώτησαν τὰ κατὰ τὴν γέννησιν καὶ τὸν βίον τοῦ Κυρίου ἡμῶν, κατηχήθησαν εἰς τὴν ἀλήθειαν βαπτισθέντες εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐχειροτονήθη δὲ τότε ποιμὴν αὐτῶν ὁ Κλήμης. Χαρεῖσα δὲ ἐπὶ τούτοις ἡ Θεοτόκος εἶπε: «Τούτο τὸ ὄρος ἐδόθη μοι παρὰ τοῦ υἱοῦ καὶ Θεοῦ μου εἰς κληῖρον ἔμδον καὶ εὐχαριστῶ Αὐτόν, ὅτι οὐκ εἶασέ με ἄμοιρον».

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΙ ΙΩΣΗΦ ΠΡΩΗΝ ΤΥΡΝΟΒΟΥ

(Ἐκ τοῦ Λαυρ. Κώδικος Δ. 197)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κατὰ τῶν μεθύοντων

Οἶνος ἐδόθη ἵνα εὐφρανόμεθα, οὐκ ἵνα ἀσημονώμεν· ἵνα ἀσθένειαν σώματος διορθώσωμεν· οὐκ ἵνα ψυχῆς ἰσὺν καταβάλλωμεν· οἶνον δλίγω χρῶ· οὐκ ἔστι γὰρ μετὰ μέθης βασιλείαν οὐρανῶν ἰδεῖν· οὐ μέθυσοι· οὐ λοιδοροὶ βασιλείαν Θεοῦ κληρονομοῦσιν.

Πεῖά εἰσι τὰ δίδραχμα

Ὅτε τὰ πρωτότοκα τῶν Αἰγυπτίων ἀπέκτεινεν ὁ Θεός· τότε τὴν Λευὴ φυλὴν ἀντ' αὐτῶν ἔλαβεν. Εἶτα, ἔπειδὴ παρὰ Ἰουδαίους πρωτοτόκων ἐλάττων ὁ τῆς φυλῆς ἦν ἀριθμὸς, ἀντὶ τῶν λειπόντων σίκλον ἐκέλευσεν εισεφωθῆναι, καὶ ἐξ ἑκείνου ἔθος ἐκράτησε τὰ πρωτότοκα τὸν φόρον τοῦτον εισφέρειν.

— Ὅρα ὅτι καὶ ἐν τοῖς μεγίστοις χολεῖται τὰ τῆς σωτηρίας ἡμῶν

— Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἀγάπη πολέμιον ὡς ἀπόνοια.

Γάμου κέρδος τὸ καθαρὸν διατηρεῖται τὸ σῶμα· κἄν τοῦτο μὴ ἦ, οὐδὲν ὄφελος γάμου· εἰ γὰρ ὁ Ἰσαάκ, μ' ἐτῶν ὦν τὴν νύμφην ἤγαγεν, ἐν παρθενίᾳ ἄγων πᾶσαν τὴν ἡλικίαν, πολλῷ μᾶλλον τοῖς ἐν τῇ χάριτι νέους τὴν φιλοσοφίαν ταύτην ἔδει ἀσκεῖν. (Γεν. κε'. α.)

Κατὰ τῶν ἀκαιρῶν μαθήσεων

Οὐχ ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς ποιούμενοι λόγον τὰς ἐπιστήμας ἤδη μανθάνομεν· ἀλλ' ἐν ὁρῶμεν μόνον, ὅπως παιδευθῶμεν τὴν γλῶτταν· καὶ τοῦτο διὰ δόξαν τὴν παρὰ ἀνθρώπων καὶ χρήματα σπουδάζομεν· οὐ γὰρ ἵνα δυνάμενοι λέγειν, ἀλλ' ἵνα χρηματίζωμεν καὶ δοξαζώμεθα μανθάνομεν τὸ λέγειν· ὡς εἰς ἐξῆς καὶ χωρὶς τούτου δοξάζεσθαι καὶ πλουτεῖν, οὐδεὶς ἡμῖν ἦν οὐδὲ τούτου λόγος.

Ὅτι πολλοὶ τῆς ἀγάπης οἱ τρόποι

Εἴ τις ἔχει τὸν Χριστὸν τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης ὑπόθεσιν προηγουμένην, αἰεὶ ἔσται μετ' αὐτοῦ· ἂν καὶ τὰ ἄλλα ἐνάρετος· ἢ ἐπὶ δὲ τῆς νῦν ἀτυχοῦς καὶ ζοφεράς καταστάσεως, τοὺς πλείονας ὁρῶμεν ἐτέρας ἔχοντας φιλίας ἀφορμὰς· ὁ μὲν γὰρ ὅτι φιλεῖται φιλεῖ, ὁ δὲ ὅτι ἐτιμήθη· ὁ δὲ ὅτι ἐν ἐτέρῳ βιωτικῷ τι πράγματι γέγονεν αὐτῷ χρήσιμος ὁ δεῖ-

« ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ »

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΒΟΛΩ

Διευθυντῆς καὶ ἰδιοκτῆτης

ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ

Κατοικία: Βασσάνη 101

Γραφεῖα καὶ τυπογραφεῖα: Κοραῆ 47

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἑσωτερικοῦ δρ. 80

Διὰ τὰς Μονὰς τοῦ ἁγ. Ὁρους δρ. 200

Ἐξωτερικοῦ σελίνια 5

Ἀμερικῆς δολλ. 2

Τὸ τεῦχος δρχ. 10

Ἐπιστολαί, συνδρομαὶ καὶ δωρεαὶ ἀποστέλλονται πρὸς τὸν κ. Σωτ. Σχοινᾶν - Κοραῆ 47, Βόλον.

Χειρόγραφα, δημοσιεύμενα ἢ μὴ, δὲν ἐπιστρέφονται.

να· ὁ δὲ δι' ἕτερόν τι τοιοῦτον· διὰ σὲ τὸν Χριστὸν δύσκολόν ἐστιν εὐρεῖν τινὰ γνησίως καὶ ὡς ἐχθρὸν φιλεῖν τὸν πλησίον φιλοῦντα. Οἱ γὰρ πλείους ἀπὸ τῶν βιωτικῶν εἰσι συνδεδεμένοι πραγμάτων ἀλλήλοις. Ἄλλ' οὐχ οὕτως ἐγὼ φιλεῖσαι (εἰ καὶ κομπηρόν πως ὁ λόγος) ἀλλὰ διὰ τὸν Χριστὸν διὸ καὶ μὴ φιλούμενος οὕτως ὥσπερ φιλῶ σε (ἡ γὰρ σιωπὴ τὸ πρᾶγμα παρίστησιν) οὐ καταλύομέν τοι τὴν ἀγάπην, ἐπειδὴ καὶ ἡ τοῦ φίλτρου ὄριζα ἰσχυρὰ καταβέβληται.

Ὅτι οἱ πλείονες ἀπὸ βιωτικῶν προσφάτων εἰσὶν ἀλλήλοις συνδεδεμένοι· καὶ δῖλον τοῦτο ἀπὸ τῶν αἰτιῶν τῶν τὴν ἐχθρὰν ἐργαζομένων· ἐπειδὴ γὰρ ἀπὸ τῶν ἐπ. κήρων τούτων εἰσὶν ἀλλήλοις συννημένοι, διὰ τοῦτο οὐδὲ θερμοὶ πρὸς ἀλλήλους εἰσὶν οὐδὲ διηνεκεῖς· ἀλλὰ καὶ ὕβρεις καὶ χρημάτων ζημίαι, καὶ φθόνος· καὶ κενοδοξίας ἕρις· καὶ πᾶν τοιοῦτον ἐπελθὸν διακόπτει τὸ φίλτρον· οὐ γὰρ

εὐρίσκει τὸ ὄριζαν τὴν πνευματικὴν ὡς εἴ γε τοιαύτη ἦν, οὐδὲν ἂν τῶν βιωτικῶν τὰ πνευματικὰ διέλυσεν. Ἡ γὰρ διὰ τὸν Χριστὸν βεβαία καὶ ἀρδύτης καὶ ἀνάλυτος καὶ οὐδὲν αὐτὴν διασπᾶσας δυνήσεται· οὐ διαβολαί, οὐ κίνδυνοι, οὐ θάνατοι, οὐκ ἄλλο τῶν τοιούτων οὐδὲν· κἂν γὰρ μυρία πάθη ὁ οὕτω φιλῶν, πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀγάπης ὄρων οὐκ ἀποστήσεται· ὁ μὲν γὰρ διὰ τὸ φιλεῖσθαι φιλῶν, κἂν ἀηδὲς τι πάθη διαλύει τὴν ἀγάπην· ὁ δὲ ἐκεῖθεν συνδεδεμένος οὐδέποτε ἀποστήσεται· ἡ γὰρ ἀγάπη φησὶν οὐδέποτε ἐκπίπτει· καὶ τοσοῦτον ἔχω εἰπεῖν, ὅτι ὁ πνευματικῶς φιλῶν οὐ γένος ἐξετάζει, οὐ πατρίδα, οὐ πτωχόν, οὐδὲ πλούσιον, οὐ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην, ἀλλὰ κἂν μισεῖται, κἂν ὑβρίζεται, μένει φιλῶν, ἱκανὴν ἔχων ὑπόθεσιν τοῦ φιλεῖν τὸν Χριστόν· ὅθεν καὶ ἴσταται πεπηγώς, βέβαιος, ἀπερίτρεπτος, πρὸς ἐκεῖνον ὄρων· καὶ γὰρ ὁ Χριστὸς οὕτω φιλεῖ τοὺς ἐχθρούς.

Οὐκ οὕτω σῶμα ῥώννυσιν ἔλαιον, ὡς φιλανθρωπία ψυχὴν, καὶ ῥώννυσιν καὶ ἀνάλωτον τῷ ἀρχεκάκῳ ποιεῖ διαβόλῳ, καὶ ἀχειρωτον πᾶσιν ἐργάζεται· ἀλλ' ἐὰν ἀλείφωμεν ἑαυτοὺς συνεχῶς καὶ πυκνότερον τῷ ἔλαιῳ τούτῳ τῷ πνευματικῷ, πάσης ὑγείας ὑπόθεσις γίνεται καὶ φωτὸς κορηγία, καὶ φαιδρότης ἀφορμή.

Κατὰ τῶν καυχωμένων

Μῆτε ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀπογινωσκέτω. μῆτε ὁ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ θαρρείτω πρὸς μὲν γὰρ τοῦτον φησὶν· ὁ δοκῶν ἐστάναι βλεπέτω μὴ πέσῃ· πρὸς δέ, μὴ ὁ πίπτων οὐκ ἀνίσταται;

Ἐπιστολῆς ἀπέκρισις τοῦ Ἱεροσολύμων

Πολλὴν ἐκ τῆς τοῦ γραμματος ἀναγνώσεως τὴν ἡδονὴν ἐδρεψάμεθα, καὶ ἔγνωμεν ἀληθῶς ταύτην τράπεζαν πνευ-

ματικὴν πάντα τὰ ἐξ αὐτῆς καὶ ἐν αὐτῇ προσηνῆ καὶ ἡδέα καὶ εὐφρίας γέμοντα πνευματικῆς· οὐδὲν ἀηδὲς καὶ ἀβούλητον ἐξενέγκοντα τὰ τῆς διδασκαλίας σου ῥήματα, οὐδὲν εὐτράπελον, οὐδὲ τραχύ, ἀλλὰ πάντα τῶν οὐρανῶν τὸ δὴ λεγόμενον ἄξια· καὶ οὐκ ἂν τις ἀμάρτοι τὸ θεῖον αὐτῆς στόμα πηγῆ μέλι θεούσης καὶ νάματα προχεούσης καθαρὰ παραβάλλων· οὐκ ὡς τῶν πολλῶν ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χεῖλη αὐτῶν, καὶ τάφος ἀνεωγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν καθὰ γέγραπται, ἀλλ' εὐωδίας πολλῆς γέμοντα.

Κατὰ τῶν ῥαθύμως διακειμένων

Μὴ δὼς καιρὸν εἰς τὸ ἔργον τῆς μετανοίας, μὴ ἀναβάλου τὸν καιρὸν, ὃν ὁ Θεὸς σε καλεῖ, ὅτι οὐκ οἶδας τί τέξεται ἡ ἐπιούσα. Μὴ εἴπης, διαλύσω μου τὰ ἔμα καὶ συντάξω καὶ μετὰ κέρδους παραιτηθῶ τῆς ἐπαρχίας, μὴ εἴπης οὕτως ἀδελφέ· ῥαθυμία τὸ πρᾶγμα ἐστίν· ἀρχὴ ῥαθυμίας αὕτη ἡ ἀναβολή· ἀκουσον ὅτι συντάξασθαι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ ἠθέλησέ τις, καὶ οὐκ εἶασεν ὁ προφήτης λέγει ἡ γ'. τῶν Βασιλειῶν (ιβ'. 4) καὶ τί λέγω συντάξασθαι; θάψαι πατέρα ἠθέλησεν ὁ μαθητῆς καὶ οὐδὲ τοῦτο συνεχώρησεν ὁ Χριστός· καίτοι τί σοι ἄρα ἀναγκαῖον οὕτως εἶναι δοκεῖ, ὡς κηδεῖα πατρός; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐπέτρεψε· τί δήποτε; ὅτι σφοδρῶς ἐφέστηκεν ὁ διάβολος, παρείσδυσιν τινὰ βουλόμενος λαβεῖν κἂν ὀλίγοις ἀσχολίας ἐπιλάβηται καὶ ἀναβολῆς· μεγάλην ἐργασεται ῥαθυμίαν· διὰ τοῦτο παραινεῖ τις· μὴ ἀναβάλλου ἡμέραν ἐξ ἡμέρας· (Ζειράχ ε. η. ιη. κα).

— Χάριτος μὲν ἡ κλῆσις· ἔνδυμα δὲ γάμου βίος ἐστὶ καὶ προῖσις· καὶ τὸ μὲν κληθῆναι καὶ καθεσθῆναι χάριτος ἦν· τὸ δὲ κληθέντα καὶ καθαρὰ ἐνδυσάμενον μεῖναι τοιαῦτα διατηροῦντα, τῆς τῶν κληθέντων σπουδῆς.

Περὶ ἐλεημοσύνης

Ὁ τῆς ἐλεημοσύνης τεχνίτης βασιλεύς τις καὶ Κύριος, ὁ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ τὸ μέγα καὶ πολὺ καὶ κοσμοσωτήριον καταδείξας καὶ διδάξας μέγας Θεός· ὁ μάλιστα πάντων αὐτὸ εἰδὼς καὶ πρὸς ἄπειρον αὐτὸ μεταχειρίζων, οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν διδάσκει ἡμᾶς πασῶν προτιμῶν διὰ παντός τῶν λοιπῶν ἀρετῶν τὴν θεοπαράδοτον ἐλεημοσύνην καὶ αὐτὸς μόνος μακαρίζει τοὺς ἐλεήμονας· μακάριοι οἱ ἐλεήμονες· γενώμεθα τοίνυν ὅμοιοι Θεῷ κατὰ τὸ ἐλεεῖν.

Περὶ μοναχῶν

Οὔτε ὑβρίζοντος ἀκούσαί τινος ἐνταῦθα δεῖ, οὔτε ὑβριζόμενον ἰδεῖν, οὔτε ἐπιταττόμενον οὔτε ἐπιτάττοντα· οὐδεὶς μέγας ἐνταῦθα, οὐδὲ μικρός· καὶ τὸ πρᾶγμα οὐ σύγχυσις, ἀλλ' ἡ πρώτη εὐταξία· (πάνυ ὁραῖον τὸ μέρος τοῦτο περὶ μοναχῶν Χρυσ. φύλ. εὐαγγ. 455).

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΙΔΙΟΜΕΛΩΝ ΔΟΞΑΣΤΙΚΩΝ Κ. Α. Π.

Ἐκ τοῦ Λαυριωτικοῦ Κώδικος Γ' 86 φύλ. 42 β'

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΤΗ Θ. ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΥ

Φύλλον 112

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἤχος κλ. β'.

Α ἡττητος στρατιώτης Πολυευκτε ἐγνωρίσθης πᾶσι τοῖς πέρασιν, τῷ ὄπλῳ γὰρ τὸ τοῦ σταυροῦ καθοπλισάμενος ἐξεληλύθας πρὸς συμπλοκὴν ἐχθροῦ τοῦ πολεμήτορος, καὶ κατέρραξας αὐτὸν λαμπρότατα ἀριστεύσας· διὸ καὶ τὸν στέφανον εἴληψας, ἐκ τοῦ μόνου ἀθλοθέτου καὶ σωτήρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΤΗ ΚΖ' ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Φύλλον 109 β

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἤχος α'.

Α γάλλεται σήμερον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ λαμπρονομένη τῇ χάριτι, καὶ πιστῶς πανηγυρίζει τῶν φιλεδρῶν τὰ συστήματα, ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τοῦ τιμίου λειψάνου σου Ὁσιε Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, καὶ δοξάζει Χριστὸν τὸν διὰ σοῦ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β'.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος, ὡσπερ
ζῶντι τῷ Παύλῳ τὰ θεῖα ὑπαγο-
ρεύει· σήμερον τῇ ἐπανόδῳ μυστικῶς,
ὡς ζῶντι τῷ Ἰωάννῃ διὰ Πρόκλου τὴν
εἰρήνην τοῖς πιστοῖς καταपुरσεύει· καὶ
ποιμένα τοῦτον ἀναδείκνυσι· τὸν ἄ-
πνουν ὡς ἔμπνουν τῆς λογικῆς αὐτοῦ
ποιμνης· Χριστὸς δ' ἔχων τὸ μέγα ἔ-
λεος.

ΤΗ Β'. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
ΤΗΣ ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ

Φύλλον 48 β

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἦχος πλ. β'.

Ὁ ἐν νεφέλῃ τὸν ἥλιον φέρεις, τῆς
δικαιοσύνης, ἀειπάρθενε ὡς δῶ-
ρον ἀγιάσματος ἐν τῷ ναῷ αὐτὸν ὁ ἱε-
ρεὺς ὑποδέχεται· ἡμεῖς δὲ τῷ φωτὶ τοῦ
προσώπου αὐτοῦ ἐλλαμφθέντος κραυ-
γάζομεν· δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ.

Ἰπαπαντῆς μετέορτα ἦχος α'.

Φύλλον 50

Τὸ ὄρων πρεσβύτα Συμεῶν ἐβόας.
Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου Δέ-
σποτα· Χριστὸν Κυρίου ἰδὼν ἐν χερσὶ
Παρθένου· φῶς τῶν ἐν σκότει Θεὸν
προαιώνιον. Ἄσατε πᾶσαι γενεαὶ ἀν-
θρώπων, ὅτι ἐπέστη τὸ φῶς τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν. Χαίροις πρεσβύτα Συμεῶν
βαστάσας βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ὃν τρέ-
μει τὰ σύμπνυτα. Τὸν ἐν κόλποις τοῦ
Πατρὸς ἀχώριστον νῦν, καὶ ἐν ἀγκά-
λαις τῆς μητρὸς Θεὸν ἀληθινὸν Συμε-
ῶν ὁ πρεσβύτης καθορῶν τῷ Πνεύματι·
χαίρων ἐβόα πρὸς αὐτόν, ἦλθε τὸ φῶς
τὸ ἀληθινόν· ἐπέφανας ἡμῖν, τοῖς ἐν
σκότει καὶ σκιᾷ καθημένοις· καὶ ἔσω-
σας ἡμᾶς, δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου μόνε
φιλόανθρωπε.

Φύλλον 50 β ἦχος δ'.

Ὁ τοῦ Θεοῦ ἐνυπόστατος Λόγος,
καὶ υἱὸς ὁμοούσιος ἐκ σοῦ Θεο-

τόκε σάρκα προσελάβετο· καὶ ὡς ἐν
θρόνῳ χειρουβικῷ ἐποχούμενος ταῖς ἀγ-
κάλαις σου ἦκεν ἐν τῷ ναῷ· καὶ διὰ
σοῦ τῷ Συμεῶν ἀπεδόθη τεσσαρακον-
θήμερον, ἔθιμον νόμου ἀποπληρῶν. Ὁ
τοῦ θαύματος! ὁ τοῦ νόμου δοτὴρ· τὰ
τοῦ νόμου ἐκπληροῖ· ὁ τοῖς Σεραφεῖμ
ἀθεώρητος ὑπὸ χειρῶν αἵρεται πηλί-
νων· ὁ ἐκ γῆς διαπλάσας τὸν ἀνθρώπον,
βρέφος ἀγκαλοφορούμενος δείκνυται·
διὰ τὸ σῶσαι ἡμᾶς, ὡς θαυμαστὰ τὰ
ἔργα σου Κύριε δόξα σοι.

Φύλλον 51 ἦχος πλ. α'.

Τὸ ἀπειρον ἐκείνο φῶς τῆς θεότη-
τος, ἀγκάλαις γηραλέαις ἐδέξαν-
το· καὶ τῷ ἀστέκτῳ τοῦ πυρὸς οὐ κα-
τεφλέχθησαν· ὁ ἀφράστως ἐνανθρωπή-
σας Κύριε δόξα σοι.

Τὸν τοῦ Πατρὸς σύνθρονον Ἰῶν,
ταῖς μητρικαῖς ἀγκάλαις ὀχοῦ-
μενος, ὡς ἐκ λαβίδος ἀνθρακα ὁ πρε-
σβύτης Συμεῶν ἐν τῷ ναῷ ὑπεδέξατο,
καὶ μυστικῶς φθεγγόμενος· νῦν ἀπο-
λύεις ἔλεγε, ἀλλ' ὡς ἐκείνον οἰκτιρ-
μον πρὸς ὕψος ἀνήγαγες, καὶ ἀπα-
γνωσμένον οἰκτείρησον, καὶ ἐλέησον
με ὡς μόνος πολυέλεος.

ΤΗ Γ'. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΥΜΕΩΝ

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἦχος πλ. β'.

Πάλαι Μωϋσῆς ὁ νομοθέτης τοῦ Ἰο-
ραήλ ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ πλά-
κας θεοχαράκτους χερσὶν ἐδέξατο· σὺ
δὲ ὁ πρεσβύτα Συμεῶν ἐκείνου γέγο-
νας ὑπέρτιμος, ἀγκαλισάμενος ἐν σαρ-
κί, τὸν Λόγον τοῦ ἀοράτου Πατρὸς, καὶ
χαίρων ἐκραύγαζες· νῦν ἀπολύεις ἐν
εἰρήνῃ τὸν δούλόν σου· διὸ τῶν ἐνθένδε
ἀπολυθεὶς· χαίρων εὐηγγελίσω καὶ
τοῖς ἐν ἔθῃ τὴν ἀπολύτρωσιν· ἀλλὰ καὶ
ἡμᾶς τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας, τὴν ἀ-
γίαν σου μετάρτασιν, τῇ πρὸς Θεὸν

μεισιεία σου τῶν ἁμαρτιῶν ἐλευθέρω-
σον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὁ αὐτὸς

Τὸ πάλαι κηρυχθὲν μυστήριον, ὃ
τρισόλβιε Συμεῶν, σοὶ προδήλως
ἐμφανισθὲν τὴν ἐν τῷ νηπίῳ δόξαν ἔ-
γνωσ τῆς θεότητος· τίς οὗτος· κα-
τηξιώθη χερσὶν ὑποδέξασθαι· σωματι-
κῶς Θεὸν τὸν ἀσώματον ἀληθῶς ὡς
μεγάλη σου ἡ εὐκλεία· αἴτησαι ἡμῖν
τοῖς τιμῶσι τὴν ἀγίαν σου Κοίμησιν
ἰλασμόν ἁμαρτιῶν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗ Θ'. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἦχος πλ. α'.

Ἐξιώντος Ἰούδα τῆς τῶν Ἀποστό-
λων χορείας ἀντεισηλθεν Ματθίας
ὁ θεόληπτος· ἐκπεσόντος χορείας τῆς
τῶν ἀθλητῶν Σαπρικίου ἀντεισήχηθη
Νικηφόρος ὁ ἐνδοξος· καὶ τρόπαιον·
στήσας κατὰ τῆς ἀσεβείας νίκην φέ-
ρων πρὸς τὸν ἀγωναθέτην Χριστὸν ἀ-
νέδραμεν ὑπὲρ οὗ τὸν ἀγῶνα ἐνεστή-
σατο· ὑφ' οὗ τὸν τῆς νίκης ἀμαράντι-
νον ἀναδησάμενος στέφανον, συμβασι-
λεύει αὐτῷ εἰς αἰῶνα συνδοξαζόμενος.

“ΣΥΝΤΑΓΑΙ,”

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 26 τεύχους)

8. — Ἡ Ὁρθόδοξος εὐσέβεια καὶ ἡ εὐτυ-
χία τοῦ βίου ἔχουσιν ὡς ὁ ἄνθρωπος
καὶ ἡ σκιά αὐτοῦ. Εἶνε ἀδύνατον νὰ
μὴ παρακολουθῶνται ἀμοιβαίως καὶ ἀ-
ναποσπάτως, λάμποντος τοῦ Ἥλιου
τῆς Δικαιοσύνης, δηλαδὴ τοῦ ἐκ νεκρῶν
ἀναστάντος Χριστοῦ.
9. — Πᾶσαι αἱ ἀρεταί, καὶ μάλιστα ἡ ἐ-
λεημοσύνη, δεόν νὰ ἐξασκῶνται μυστι-
κῶς, ἀλλ' ἐάν ποτε εἶναι ἀνάγκη ἡ δη-
μοσία αὐτῶν ἐξάσκῃς, καὶ τότε δὲν

πρέπει νὰ ὀπισθοχωρῇ τις, προσέχων
μόνον ὅπως ὁ νοῦς του νὰ εἶνε ἐστραμ-
μένος εἰς τὸν ἱερὸν σκοπόν.

10. — Συνήθως οἱ ἄνθρωποι κρῖνομεν
ἐκ προκαταλήψεως. Ἀλλὰ καὶ ἡ προ-
κατάληψις κείται ἐν τῇ δρακί τοῦ Παν-
τοκράτορος Θεοῦ, ὥστε νὰ διαθέσῃ καὶ
διατάξῃ τὰ πάντα εἰς ἐντέλειαν.

11. — Ὁ τελευταῖος σταθμὸς τῶν ἀνθρω-
πίνων προβλημάτων εἶνε αἱ δύο φαι-
νομενικῶς μὲν παράλληλοι καὶ ἀσυμ-
βίβαστοι, ἀλλ' ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἐν τέλει
συμπίπτουσαι γραμμαὶ τῆς Πίστεως
καὶ τῆς Γνώσεως. Τινὲς ὑπολαμβάνου-
σιν ὅτι συγκρούονται αἱ δύο αὗται ἀ-
τρομηχαναί, ἢ τοῦλάχιστον, νομίζουσιν
ὅτι οὐδέποτε συμβάλλουσιν ἐν ὁμοιοίᾳ
ἢ Πίσις μετὰ τῆς Γνώσεως.

Τὸ τοιοῦτο συμβαίνει μόνον ἐν ὄσφῳ ἡ
γνώσις ἐμπεριέχει περισσότερα στοιχεῖα
ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγωῖσμοῦ.

Καθ' ἡμᾶς ἡ Πίσις καὶ ἡ Γνώσις ἐ-
νοῦνται ἐν τῷ φόβῳ τοῦ Θεοῦ. Ἄλλως,
ὁ μὴ φοβούμενος τὸν Θεόν, δὲν γνωρίζ-
ει τί πρόκειται καὶ ποῦ εὐρίσκεται.

12. — Ἡ θεραπεία τῶν τριῶν νόσων
Φυματώσεως, Ἀφροδισίων καὶ Ἐ-
λονοσίας, συμβόλων ὅλης τῆς Παθολο-
γίας ἐν τῷ ἔργῳ ἡμῶν, ὑπῆρξε σύμφω-
νος καὶ παναρισμῶν πρὸς τὴν ἐν Ἐλ-
λάδι οἰκονομικὴν ἀγρόθωσιν καὶ ἡ-
θικοκοινωνικὴν ἀναγέννησιν, καθὼς
ἀναγινώσκουμεν ἐν τῇ «Καθημερινῇ»
5 Αὐγούστου 1937, ὅπου λέγει, ὁ κ.
Πρόεδρος τοῦ Χρηματιστηρίου Ἀθη-
νῶν: «Ἡ ἀναγέννησις τῆς πίστεως
πρὸς τὰς δυνάμεις τοῦ ἔθνους, ἡ τό-
νωσις τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀσφαλείας
καὶ τῆς τάξεως, ἡ γενικὴ συναίσθησις
τῆς ὑπάρξεως ἐνδὸς. Κράτους δικαίου,
ἔσχον ἄμεσον τὸν ἀντίκτυπον εἰς τὰς
τιμὰς τῶν Ἐθνικῶν μας δαρείων...»

13 — Τὸ ἔργον ἡμῶν ἐρμηνεύει τὸ φιλοσοφικὸν «Μικρομέγα». Διότι ἀληθῶς, ὡς πρὸς μὲν τὸ ἄτομον τοῦ καματηροῦ μελετητοῦ ἡμῶν, εἶνέ τι μέγα καὶ φοβερὸν ὡς λέων. Ἄλλ' ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τὸ ἀγανὲς θέμα τοῦ Παγκοσμίου, ὅπερ θέλει ν' ἀναλύσῃ, εἶνε κόκκος ἄμμου καὶ σταγῶν ἐν τῷ ὠκεανῷ.

14 — Ἡ ἐπιγραμματικὴ φράσις ἡμῶν «Καλῶς ἤρχισας, ἄριστα θὰ τελειώσῃς» ἀναφερομένη εἰς τὸ «Καλῶς» τοῦ Ἱατροικοῦ ἡμῶν Διπλώματος καὶ τὴν πατρογονικὴν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ἡμῶν, ἐκ τῶν ὑστέρων βλέπω, ὅτι θαυμασιῶς ἐρμηνεύει καὶ ἄριστα ἐρμηνεύεται ἐν τῷ γεγονότι ὅτι ὁ τελευταῖος Μέγας Διερμηνεὺς ἐκ τῶν Φαναριωτῶν παρὰ τῷ Σουλτάνῳ, ὑπῆρξεν ὁ ὑπὲρ τοῦ Ἔθνος σφαγιασθεὶς τῷ 1821 «Σταυράκης Ἀριστάρχης», καὶ ταῦτα διὰ τὸν αἶφροντα τὴν ἀμνησίαν τοῦ κόσμου Χριστόν.

15 — Διὰ τοιαῦτά τινα καὶ μύρια ἄλλα συμπτώματα πολλάκις ἐπανελάβομεν ὅτι, διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν Ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν Εἰρήνην τῶν Ἐθνῶν, οὐδὲν ὑπάρχει ἐν τῷ Κόσμῳ τόσον ἰσχυρὸν καὶ τόσον ἐπιτήδειον, ὅσον εἶνε ὁ Τίμιος Σταυρὸς καὶ ἡ Κοσμοσωτήριος Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

* *

16 — Μέγας σκόπελος ἐπιπροσθεῖ διὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἔργου ἡμῶν, ἐκτὸς τοῦ οἰκονομικοῦ λόγου καὶ ὁ ἐξῆς ἠθικὸς τοιοῦτος. Εἴπομεν ἀνωτέρω περὶ τῆς μετανοίας ἡμῶν. Ἄλλ' ἰδοὺ τί ἄλλα γράφει σχετικῶς καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός : «Ὅσπερ θησαυρὸς φανερωθεὶς σπανίζεται, οὕτω καὶ ἡ ἀρετὴ, γνωριζομένη καὶ δημοσιευομένη

ἀφανίζεται· καὶ ὡσπερ κηρὸς τήκεται ἀπὸ προσώπου πυρός, οὕτω καὶ ψυχὴ ἀπὸ ἐπαίνων διαχεῖται καὶ ἀποβάλλει τὸν τόνον».

Κατὰ ταῦτα ἡ ἀληθινὴ μετάνοια εἶνε, αὕτη αὕτη ἡ προσδοκία τοῦ Γερμανοῦ φιλοσόφου Νίτσε, τοῦτέστιν αὐτὸς ὁ ἰδεώδης «Υπεράνθρωπος». Ἄλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν συμπεραίνεται ἐκ τῶν ἐξῆς θεοπνευστῶν καὶ ἀποκλειστικῶν λόγων τοῦ ἰδίου ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ : ὅτι, «πάσας μὲν τὰς ἀρετὰς μιμεῖσθαι, δοκεῖν τὸν διάβολον, τὴν δὲ ταπεινοφροσύνην μηδὲ εἰδέναι τι ὄλως ἔστιν».

Ἄλλ' ἡ ψυχὴ τῆς μετανοίας εἶνε ἡ ταπεινοφροσύνη. Ὅθεν ἐκ τούτων ἔπεται ὅτι, ἐν ἀληθείᾳ καὶ κατ' οὐσίαν ἡ γνησία μετάνοια ἀντιπροσωπεύει τὸν ἰδεώδη Ἐπεράνθρωπον. Καὶ εὐνόητον ὅτι οὐχὶ πλέον τὸν κατὰ Νίτσε ὕλιστικὸν καὶ ἀσεβῆ ὑπεράνθρωπον, ἀλλὰ τοὺς καθ' ἡμᾶς ἐν τῷ χριστιανισμῷ γνησίους μαθητὰς τοῦ Τιμίου Προδρόμου. Ἄπαξ δὲ δοθέντος τοῦ τοιοῦτου χριστιανικοῦ Ἐπερανθρώπου, εἴτα προβάλλει κανονικῶς καὶ δικαιολογεῖται ἐπικαιρῶς ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ δίκαιον τοῦ παρ' ἡμῖν γνωστοῦ τύπου : «Υπερεθνὲς Ὁρθόδοξον Κέντρον».

17 — Εἶν' ἀληθὲς ὅτι ἐν ἁγίῳ Ὄρει, τῇ ἐστίᾳ τῶν Πατερικῶν ἔργων καὶ κιβωτῷ πρωτοτύπων προγονικῶν θησαυρῶν, δὲν εἰργάσθημεν ὅσον ἔπρεπεν ἐπὶ τῶν σπανίων καὶ ἀνεκτιμῆτων ἐκείνων πνευματικῶν προϊόντων τῶν ἀρχαίων. Ἐν τούτῳ ἐφάνημεν ἑλλειπεῖς, τὸ ὁμολογοῦμεν, καὶ μονονουχὶ ἀχάριστοι. Ἄλλ' ἡ ἐν τούτοις ἀρχικὴ σκέψις ἡμῶν ὑπῆρξεν ἡ ὡς ἐξῆς λογικὴ τάξις. Ἐπὶ πεπαλαιωμένου ἐνδύματος δὲν ἀρμόζει οὐδὲ συμφέρει τὸ καινουργεῖν ἐμβάλω-

ΑΦΙΕΡΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ Ι. Μ. ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΩΝ ΠΟΙΗΤΙΚΩΣ

Εἶναι χειμῶν! δοιμὺς χειμῶν! καὶ πεγετῶδες ψῦχος,

Ἄλλόκοτος ἀκούεται, μυστηριώδης ἡχος.

Εἰς λίμνην ἔνθα ὁ βορρῶς συρίζει ἀπαισίως,

Κι' ἄσμα μαρτύρων ἁγίων· τονίζει' ἐξαισίως.

Μακάριοι. Τὸ στήθός των, πῦρ καταφλέγει θεῖον,

Καὶ τίποτε δὲν τοὺς πτοεῖ εἰς τὸν παρόντα βίον.

Εἰς τοῦ Χριστοῦ ἐπίστευσαν, τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν,

Διότι ἄλλην ἔχουσι, πατρίδα αἰωνίαν.

τόσων αἰώνων ἔπακρα καὶ ἀδυσωπῆτως διεστῶτα.

Πῶς ὁμως; Πρωτόνδιὰ τῆς λήθης καὶ ἀφαιρέσεως τῆς τουρκικῆς καὶ δευτέρου διὰ τῆς βαθμηδὸν καὶ φυσικωτέρας προσθήκης τῆς Ἑλληνικῆς καὶ μάλιστα τῆς νέας διαλέκτου, τῆς ἀναγεγεννημένης καὶ κατὰ πάντα ἐθνικῆς κληρονομίας, ἵνα ἐκ τῶν συγχρόνων καὶ βιθμηδὸν σκέψεων κατανοήσωμεν τὸ ὕψος τῶν Πατερικῶν κειμηλίων. Οὕτω πως ἀνεπαισθήτως τὸ πράσινον φύλλον μεταβάλλεται εἰς τὴν ζωϊκὴν μέταξαι! Ἄλλὰ καὶ πόσον ἀρμόζουσιν ἐνταῦθα αἱ τοῦ Ἀποστόλου φράσεις «Καὶ αὕτη ἡ κτίσις, ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. Οἶδαμεν γὰρ ὅτι πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν... καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐν ἑαυταῖς στενάζομεν υἰοθεσίαν ἀπεκδεχόμενοι, τὴν ἀπολύτρωσιν...» (Ρωμ. Η'. 21).

Ἄγιος Π. Π.

Εἶν' ὅλοι τεσσαράκοντα καὶ μάρτυρες καλοῦνται,

Καὶ ἡδ' ὑπὸ στρατιωτῶν ἐνόπλων ὀδηγοῦνται.

Ναί. Μάρτυρες ὑπὲρ Χριστοῦ μυρία ὑποστάντες,

Καὶ εἰς τὴν λίμνην ὄλιπονται τὴν παγωμένην πάντες.

Εἰκὼν σπαραξικάρδιος, πλὴν θαυμαστὴ συνάμα,

Τὸ ὕδωρ πλὴν τοῖς φαίνεται, ὡς κολυμβήθρας νάμα.

Ὅπερ εἰς τὸν Παράδεισον ἐκ τοῦ Χριστοῦ πηγάζει,

Ὅδυνηρὸς ὁ θάνατος, ἀγρίως πλησιάζει.

Ἀπέναντί των φαίνεται, καπνίζον βαλανεῖον,

Ἐντὸς των πλὴν αἰσθάνονται οἱ μάρτυρες πῦρ θεῖον.

Κ' ἐντὸς αὐτοῦ προτείνουσιν αὐτοῖς νὰ θεομανθῶσιν,

Καὶ πρὸς παροδικὰ πυρὰ καὶ πάγους μειδιῶσιν.

Τὴν γλῶσσάν των ἀλλάσσουσι καὶ πρὸς αὐτοὺς ἠδέως,

Οἱ μάταιοι εἰς μάταια, ἐργάζονται ματαίως.

Λαλοῦντες τοὺς παρακινοῦν εἰς εἰδωλολατρείαν,

Οἱ μάρτυρες τῶν οὐρανῶν, ποθοῦν τὴν Βασιλείαν.

Ἄλλ' εἰς των δειλιᾶ, ἰδοῦ, ἐπάγωσε τὸ αἷμα,

Μὲ βήματα κλονούμενα, πρὸς τὸν λουτρῶνα βαίνει.

Καὶ μετὰξὺ θεομότητος καὶ ψύχους ἄπνους μένει,

Καὶ χάνει τὸ βραβεῖόν του, καὶ τὴν ζωὴν του χάνει.

Δὲν εἶνε ὄχι ἀρετὴ ἢ ὀλιγοπιστία,

Καὶ θριαμβεῦει πάντοτε ἢ καρτεροφυχία.

Εἰς τῶν δημίων θεωρῶν τὸ γεγονὸς κραυγάζει,

Κι' ἐντὸς τῆς λίμνης εἰσορμῶν τοὺς ἄλλους πλησιάζει.

Κι' ἐγὼ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἀσπάζομαι τὴν θείαν,

Καὶ μετ' αὐτῶν ἐνώνεται εἰς τὴν ἀθανασίαν.

Εἶχεν ὡς λέγεται ἰδεῖ φῶς θεῖον καταβαῖνον,

Εἰς ἐχωρίσθη στέφανος, τὸν μάρτυρ' ἀναμένων.

Ἐπὶ τοὺς μάρτυρας μετὰ ἀειθαλῶν στεφάνων,

Καὶ νέος μάρτυς ἔρχεται τὸ γέρας του λαμβάνων.

Ἐνύκτωσε καὶ ἠῤῥησε, τὸ πῦχος καὶ ἡ φρίκη,

Καὶ πρὸς τὸ σκότος τὸ βαθύ, παλαῖον φασφορίζει.

Τὸ ὕδωρ σαλευόμενον, μετὰ βοῆς ἀφρίζει,

Μακρόθεν δέ, ὠρύνονται οἱ λύκοι κατ' ἀγέλας.

Ὁ θάνατος εἰς παγετὸν μεταμειορφομένος,

Ἐνταῦθα ὅμως σταματᾷ καὶ μένει νικημένος.

Προβαίνει ἐκ τῶν ἔξωθεν, καὶ φθάνει στὴν καρδίαν.

Ζωὴν ἰδὼν αἰώνιον καὶ ἄνω Βασιλείαν.

Ὁχρὰ ἢ ῥοδοδάκτυλος, ἥως ἐφάνη τέλος,

Γλυκὸν ἀρμονικώτατον ἠκούσθη τότε μέλος.

Ὅτε τὸ πᾶν εἰσέγησε καὶ ἄνεμος καὶ λίμνη,

Καὶ ἕσματα ἀγγελικὰ κ' ἐγκώμια καὶ ἕμνοι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΟΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

(Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Εὐεγγετινοῦ, σελὶς 22')

Παλλαδίου

«Ἐν τοῖς τοιοῦτοις καιροῖς ψυγῆσεται ἢ ἀγάπη τῶν πολλῶν καὶ ἔσται θλίψις οὐκ ὀλίγη, ἐθνῶν ἐπιδρομαί, καὶ λαῶν κινήσεις, βασιλείων ἀκαταστασία, ἱερῶν σπατάλη, μοναζόντων ἀμέλεια ἔσονται οἱ ἠγούμενοι καταφρονοῦντες τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καὶ τοῦ ποιμνίου, πρόθυμοι πάντες καὶ σπουδαῖοι εἰς τὰς Ἰραπέζας, καὶ μαχημαῖοι, ὀκνηροὶ εἰς τὰς εὐχὰς καὶ εἰς τὰς καταλαλιάς πρόθυμοί, πρό-

χειροὶ εἰς τὸ κατακρῖναι τοὺς βίους τῶν γερόντων καὶ τοὺς λόγους αὐτῶν, μήτε μιμούμενοι, μήτε ἀκούοντες, ἀλλὰ μᾶλλον λοιδοροῦντες καὶ λέγοντες ὅτι, εἴ ἤμεν καὶ ἡμεῖς ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν, ἠγωνισάμεθα ἂν καὶ ἡμεῖς. Οἱ δὲ ἐπίσκοποι ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἔσονται αἰδοῦμενοι πρόσωπα δυνατῶν, κρίνοντες κρίσεις ἐν δόρωις, μὴ ὑπερασπίζοντες πτωχοῦ ἐν κρίματι, θλίβοντες χήρας, ὀρφανὰ καταπατοῦντες· εἰσελεύσεται καὶ εἰς τὸν λαὸν ἀπιστία, ἀσωτία, μῖσος,

ἔχθρα, ζῆλος, ἐρίθεια, κλοπαί, μέθαι. Καὶ εἶπεν ὁ ἀδελφός· τί οὖν ποιήσει τις ἐν τοῖς καιροῖς καὶ χρόνοις ἐκείνοις; καὶ εἶπεν ὁ γέρον· τέκνον, ἐν ταῖς τοιαύταις ἡμέραις ὁ σώζων, σώζει τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, καὶ μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Ὅντως πολὺ δυσχερὴς ἡ ψυχικὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου τὴν σήμερον. Ὁ δὲ κατορθώσας νὰ σωθῆ, ὠρισμένως θὰ ἔχη μισθὸν μάρτυρος.

Ἀποστολεὺς Σ. Γ. ἱερομ.

† ΑΡΧΙΜ. ΝΑΘΑΝΑΗΛ ΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ ΛΙΑ ΣΤΙΧΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΗΧΟΣ ΠΛ. Β.

Εἰρημολογικῶς

Ἡ παντάνασσα Μαρία θεοτύμμευτε Μαρία,
ὃ παλάτιον καὶ κλίνη τοῦ υἱοῦ καὶ Θεοῦ Λόγου,
μακαρίζω σε τὴν ὄντως μακαρίαν Θεοτόκον,
προσκυνῶ καὶ μεγαλύνω σὲ τὴν ὄντως Θεοτόκον,
εὐφημῶ τὴν προστάσιαν πρὸς ἐμέ σου συμμαχίαν,
πῶς ἐξείπω; πῶς ἐκφράσω τὰ τεράστια σου κόρη;
ὁ τοσοῦτων καὶ τοιούτων ἀγαθῶν ἐπαπολαύσας;
καὶ ἀμνήμων ἀεὶ ὄφθην καὶ ἀχάριστος ὠράθην;
ὁ αἰσχύνης πεπλησμένος, καὶ κακία πλουτισμένος;
παρόρησις δὲ τῆς θείας παντελῶς ἐστερημένος.

Χρόνος δίσημος

Καὶ θρηνοῦμαι ὑπ' ἀγγέλων καὶ γελῶμ' ὑπὸ δαιμόνων,
ἐλεγχόμενος δὲ ὅλος τοῦ ἰδίου συνειδότης,
πρὸ θανάτου νεκρὸς ὑπάρχω ἁμαρτίας τῷ θανάτῳ,
καὶ πρὸ κρίσεως δικαίως τοῦ υἱοῦ σου τελευταίος,
κολαζόμενος τυγχάνω τῷ ἰδίῳ συνειδότη,
διὸ δὴ πρὸς σὲ προστρέχω τὴν βσιλίισσαν τοῦ κόσμου,
ὁ μυρίων ὧν ταλάντων ὀφειλέτης τοῦ Υἱοῦ σου,
ὁ ἀσώτως δαπανήσας τὴν ζωὴν μου Θεοτόκε,

καὶ τὴν πατρικὴν οὐσίαν ἀφροσύνως ἀναλώσας,
ἀσελγεία καὶ λαγνεῖα τὴν ζωὴν μου διαφθείρας.

Εἰρημολογικῶς

Δουλὸς ὢν τῆς λαιμαργίας καὶ κακῆς γαστριμαργίας,
λογισμῶν αἰσχροῶν δοχεῖον καὶ παθῶν κακῶν ἀγγεῖον,
ἔρημος γυμνὸς ὑπάρχω πάσης ἀγαθοεργίας,
ἔμπλεως δὲ μᾶλλον πέλω τῆς διπλῆς ἀκαθαρσίας,
τύφου καὶ κενοδοξίας καὶ κακῆς ἀλαζονείας,
οἴκτειρόν με Θεοτόκε δι' ἀγάπην τοῦ Υἱοῦ σου,
πάντα δύνασαι καὶ πάντων ἀνωτέρα τῶν χρισμάτων,
ἔχεις γὰρ τὴν παρθένισαν οἶα μήτηρ πρὸς τὸν κτίστην,
καὶ οὐδὲν ἀδύνατόν σοι μεσιτεῖα τῇ σῇ κόρη,
τὴν ἐμὴν δικρυρόοίαν μὴ παρίδης Θεοτόκε,

Δίσημος

Ἴδε με ἠπορημένον, ὅπως δὲ ἀπεγνωσμένον,
ὅθεν νῦν πρὸς σὲ προσπίπτω ἔμπροσθεν τῆς σῆς εἰκόνοσ,
καὶ πικρῶς στένων φωνάζω, γοερῶς δὲ νῦν κραυγάζω,
ἐντροπὴ τὸ πρόσωπόν μου κατεκάλυψε Παρθένε,
αἱ σπλάδες τῶν παθῶν μου θλίβουσι τὸν λογισμὸν μου,
ὑδάτα τῆς ἁμαρτίας, κατεκάλυψαν ψυχὴν μου,
εἰς ἴλυν βυθοῦ ἐπάγην, ἧς ὑπόστασις οὐκ ἔστι,
κατεμόλυνα τὸ πνεῦμα καὶ ἐσπίλωσα τὸ σῶμα,
ἀφροσύνη ἀβουλία καὶ κακίστη συνηθεία,
παραβάτης αἰεὶ ὄφθην ἐντολῶν τῶν τοῦ Υἱοῦ σου.

Εἰρημολογικῶς

Ἄλλ' ἢ μόνη προστασία τῶν πιστῶν καὶ σωτηρία,
καὶ τὸ φῶς τῆς σωτηρίας τέξασα τὸν θεῖον Λόγον,
ἀνακαίνισόν με πάλιν δι' ἀγάπην τοῦ Υἱοῦ σου,
διὰ σοῦ γὰρ πᾶς ὁ κόσμος εὐρατο τὴν σωτηρίαν,
ὅθεν δέομαι προστρέχω σοὶ Παρθένε καὶ προσβέβω,
ὡς με ἔσωσας πολλάκις, οὕτω σῶσόν με καὶ ἤδη,
μνήσθητι τῶν θαυμασιῶν πρὸς ἐμέ σου τεραστίων,
μνήσθητι τάλαιπωρίας τῆς ἐμῆς καὶ δυστυχίας,
Ἴδε πλῆθος συμφορῶν μου, πλῆθος δὲ ἁμαρτιῶν μου,
μὴ μνησθῆς ἀνομιῶν μου δι' ἀγάπην τοῦ Υἱοῦ σου.

Δίσημος

Οἶδας καὶ γινώσκεις πάντως, τὴν ἐμὴν ἀχαριστίαν,
τὴν ἀναίσχυντον κακίαν, καὶ ἀπάνθρωπον μανίαν,
καθημέραν γὰρ προσκόπτω καὶ αἰεὶ ἔξαμαρτάνω,

σὺ ἀγνή σεμνὴ βελτίστη, ἀλλ' ἐγὼ ψυχὴ κακίστη,
σὺ τῆς ἀρετῆς ταμεῖον, ἀλλ' ἐγὼ κακὸν δοχεῖον,
σὺ αἰεὶ χαρᾶς αἰτία, ἀλλ' ἐγὼ λύπης σωρεία,
ἀλλ' ἐλέησόν με κόρη, δι' ἀγάπην τοῦ Υἱοῦ σου,
σῶσον καὶ ἐλέησόν με τὸν ἀνάξιον ἐλέους,
δεῖξόν σου τὴν εὐσπλαγγνίαν, ἄμαχον δὲ δυναστείαν,
δεῖξον τὰ θαυμάσιά σου ἐπ' ἐμοὶ τῷ παναθλίῳ.

Εἰρημολογικῶς

Κινδυνεύοντι εἰς βράχους καὶ παγίδας πολυπλόκους,
ἔμπροσθεν καὶ ἀπωλέσθαι καὶ κατάβρωμα γενέσθαι,
τῶν ἐχθρῶν μου καὶ παθῶν μου καὶ αἰσχροῶν τῶν λογισμῶν μου,
ἀλλ' ἰδοὺ πάλιν προσπίπτω σοὶ παρθένε Θεοτόκε,
ἐν ψυχῇ συντετριμμένῃ καὶ καρδίας ταπεινώσει.
Ἐμπροσθεν τῆς σῆς εἰκόνοσ μετὰ δέους σοὶ κραυγάζω,
Ἴδε τὴν ταπεινώσιν μου ἀθυμίαν τῆς ψυχῆς μου,
Ἴδε κάκωσιν σαρκός μου καὶ ἀπόγνωσιν νοός μου,
σπεῦσον καὶ ἐλέησόν με, ἴδε παραμύθισόν με,
μόνη γὰρ παραμυθία ἔμα τε καὶ σωτηρία.

Δίσημος

Δέξαι τὴν παράκλησίν μου παναγία Θεοτόκε,
καὶ ἐλέησόν με κόρη δι' ἀγάπην τοῦ Υἱοῦ σου,
παρεστί μοι καὶ ἐν ὄρα τοῦ θανάτου μου Παρθένε,
τὴν ἀφόρητον ἐκείνην ἐλαφρύνουσα ὀδύνην,
καὶ τῆς δόξης τοῦ Υἱοῦ σου καταξίωσόν με κόρη,
ὅπως αἴνεσιν καὶ δόξαν τῷ Υἱῷ σου ἀναπέμπω,
καὶ τὴν χάριν σου γεραίρω εἰς αἰῶνας αἰωνίους.

ΣΑΒΒΑ ΜΟΝΑΧΟΥ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τοῦ «Ποιητικοῦ ὕμνολογίου» τῆς Συγχρόνου Ἀγιορειτικῆς
Ποιήσεωσ. (*)

Ἄλλ' ἢ μόνη προστασία τῶν πιστῶν καὶ σωτηρία,
καὶ τὸ φῶς τῆς σωτηρίας τέξασα τὸν θεῖον Λόγον,
ἀνακαίνισόν με πάλιν δι' ἀγάπην τοῦ Υἱοῦ σου,
διὰ σοῦ γὰρ πᾶς ὁ κόσμος εὐρατο τὴν σωτηρίαν,
ὅθεν δέομαι προστρέχω σοὶ Παρθένε καὶ προσβέβω,
ὡς με ἔσωσας πολλάκις, οὕτω σῶσόν με καὶ ἤδη,
μνήσθητι τῶν θαυμασιῶν πρὸς ἐμέ σου τεραστίων,
μνήσθητι τάλαιπωρίας τῆς ἐμῆς καὶ δυστυχίας,
Ἴδε πλῆθος συμφορῶν μου, πλῆθος δὲ ἁμαρτιῶν μου,
μὴ μνησθῆς ἀνομιῶν μου δι' ἀγάπην τοῦ Υἱοῦ σου.

Ἄλλ' ἢ μόνη προστασία τῶν πιστῶν καὶ σωτηρία,
καὶ τὸ φῶς τῆς σωτηρίας τέξασα τὸν θεῖον Λόγον,
ἀνακαίνισόν με πάλιν δι' ἀγάπην τοῦ Υἱοῦ σου,
διὰ σοῦ γὰρ πᾶς ὁ κόσμος εὐρατο τὴν σωτηρίαν,
ὅθεν δέομαι προστρέχω σοὶ Παρθένε καὶ προσβέβω,
ὡς με ἔσωσας πολλάκις, οὕτω σῶσόν με καὶ ἤδη,
μνήσθητι τῶν θαυμασιῶν πρὸς ἐμέ σου τεραστίων,
μνήσθητι τάλαιπωρίας τῆς ἐμῆς καὶ δυστυχίας,
Ἴδε πλῆθος συμφορῶν μου, πλῆθος δὲ ἁμαρτιῶν μου,
μὴ μνησθῆς ἀνομιῶν μου δι' ἀγάπην τοῦ Υἱοῦ σου.

(*) Ὁ Πατὴρ Σάββας Φιλοθεΐτης, λόγιος
μοναχός, ἔχων ὀλόκληρον σειρὰν συγγραμμά-
των περισπουδάστων, διαλαμβανόντων ὅλην
τὴν ἱστορίαν, περὶ τοῦ ἁγίου Ὁρους, καθὼς
καὶ ἄλλα διαφόρων σοβαρῶν ὑποθέσεων, ζη-
τεῖ ἀνθρώπον εὐσεβῆ ἵνα ἀναλάβῃ τὴν ἐκδο-

σιν αὐτῶν πρὸς μεγίστην ὠφέλειαν τοῦ χει-
στενωμένου πληρώματος ἀλλὰ καὶ πρὸς πλή-
ρωσιν κενοῦ, ἐπειδὴ τὰ συγγράματα ταῦτα
εἶναι ἀνέκδοτα.
Γράψατε: Σάββαν μοναχὸν Φιλοθεΐτην,
Ἰ. Μονὴν Φιλοθέου, ἁγίου Ὁρους.

γοῦ, αὐτοῦ, ἐκτελῆ ἀενάως τὴν προσταγὴν καὶ διατάξιν ταύτην, ἐξυμῶν διὰ τῆς ὑπακοῆς ταύτης τὰ μεγαλεῖα Αὐτοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν εἰς πάντα τὰ κτίσματα ἀόρατα καὶ ὄρατά, ἄψυχα καὶ ἔμψυχα, ἄλογα καὶ λογικά, τὴν ἀκριβεστάτην καὶ ἀπαρέγκλιτον ἐκπλήρωσιν τῆς προσταγῆς καὶ διατάξεως ταύτης, ἣν ὁ Κτίστης καὶ Δημιουργὸς τοῦ σύμπαντος ἔδωκεν εἰς ἕνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν.

Καὶ εἰς μὲν τοὺς Ἀγγέλους ἔδωκεν ἰδιαίττως ὑπηρεσίαν τοῦ ὑπηρετεῖν τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀνυμνεῖν ἀκαταπαύστως αὐτόν. Εἰς τὸν οὐρανὸν διέταξε τοὺς δύο μεγάλους φωστῆρας τὸν Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην τοῦ ἀνατέλλειν καὶ δύειν, φωτίζοντας τὴν ὑφήλιον. Ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς ἀστέρας βλέπομεν τὴν θαυμασίαν καὶ ἁρμονικωτάτην αὐτῶν πορείαν, ἐκτελοῦντας ἀπαρεγκλίτως. Τὴν τροχίαν αὐτῶν εἰς τόσους αἰῶνας ἄνευ τινὸς συκρούσεως ἀλλήλων.

Τὴν γῆν διέταξε νὰ βλαστάνῃ χόρτα, φυτὰ καὶ δένδρα διὰ τὴν ἀνάγκην τῶν ἀνθρώπων. «Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς· βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοιότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος εἰς ὁμοιότητα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐγένετο οὕτως». (Γέν. α'. 11). Ἡ θάλασσα διετάχθη νὰ δίδῃ ταὺς ἰχθύας, ἡ ξηρὰ τοὺς καρπούς, αἱ πηγαὶ τὸ ὕδωρ, τὰ ζῶα τὸ κρέας, τὸ γάλα, τὸ δέσμα, τὰς τριχὰς πρὸς ὠφέλειαν καὶ συντήρησιν τοῦ τελειότερου πλάσματος, τοῦ ἀνθρώπου. Πάντα δὲ τὰ κτίσματα ταῦτα διὰ τῆς ὑπακοῆς πρὸς τὸν Κτίστην αὐτῶν ἐξυμνοῦσι καὶ διατρανοῦσι τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, ὡς λέγει καὶ ὁ Προφήτης Δαβὶδ, «Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ

στερέωμα.» (Ψαλμ. ι η' 1).

Καὶ τὰ μὲν ἄψυχα διὰ τῆς στάσεως εἰς ἣν διέταξεν αὐτὰ ὁ Θεός, ὑμνοῦν ἀκαταπαύτως αὐτόν, τὰ δὲ ἔμψυχα (ἄλογα) δηλαδὴ τὰ ζῶα καὶ τὰ πτηνά, διὰ ζώσης φωνῆς ὑμολογοῦσι τὸν Παντογόνον καὶ Κτίστην Θεόν. Καὶ βλέπομεν π. χ. κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνοιξέως ὅλα ἐν γένει τὰ ζῶα ὀρῶντα τὸν στολισμὸν καὶ τὸ τεργνὸν τῆς φύσεως, δοξολογοῦσι τὸν Πλάστην αὐτῶν καὶ Θεόν. Τὰ μὲν πρόβατα, οἱ βόες κ.λ.π., βλέποντα τὴν θαυμασίαν ταύτην καλλονὴν τῆς φύσεως, διὰ τῶν διαφόρων μυκηθμῶν αὐτῶν, ὑμολογοῦν τὸν Δημιουργὸν τοῦ Παντός. Τὰ δὲ πτηνὰ ἡμέραν καὶ νύκτα διὰ τῶν γλυκυτάτων καὶ ἡδυτάτων κελαιδημάτων, ἐξυμνοῦσι τὸν Ὑψιστον. Τούτοις πᾶσιν ἐπόμενος ὁ ἄνθρωπος, (*) τὸ τελειότερον πάντων τῶν δημιουργημάτων, πολλῶν δὲ μᾶλλον διὰ τὴν διπλὴν σύστασιν αὐτοῦ, (δηλ. ψυχῆς καὶ σώματος) καὶ διὰ τὰ ἀαρίθμητα προτερήματα αὐτοῦ, (χαρίσματα) δι' ὧν ἐπροίκισεν αὐτόν ἡ ἀφθονοπάροχος ἀγαθότης τοῦ πλουσιοδώρου Θεοῦ, ἦτοι τὰ κατὰ φύσιν πνευματικὰ καὶ σωματικὰ χαρίσματα, διὰ τοῦτα πάντα λέγω, ἔρηπεν ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐξυμνῇ καὶ δοξολογῇ ἀκαταπαύστως τὸν μέγιστον αὐτὸν εὐεργέτην καὶ Πατέρα αὐτοῦ Θεόν. Ἔρηπε λέγω, ὁ ἄνθρωπος ἀπέ-

(*) Τὸ «ἐπόμενος ὁ ἄνθρωπος,» ἐννοεῖται κατὰ τὴν σειρὰν τῆς δημιουργίας. Διότι ἀφοῦ ἐδημιούργησεν ὁ Θεὸς ἅπαντα τὸν Κόσμον ἀόρατον καὶ ὄρατόν, αἴθλον καὶ ὑλικόν, τελευταῖον ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον τὴν ἕκτην ἡμέραν τῆς δημιουργίας του. «Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν». (Γέν. α'. 27). «Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωτὶ ἡμέρα ἕκτη» (αὐτόθι 31). «Καὶ συνετέλεσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἕκτη τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἃ ἐποίησε» καὶ κατέπαυσε τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὧν ἐποίησε.» (Γέν. Β'. 2).

ναντι τῆς μεγάλης του ταύτης ὑποχρεώσεως πρὸς τὸν ὡς ἄνω εὐεργέτην, νὰ μὴ ἀρχῆται εἰς μόνην τὴν κοινὴν λατρείαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' ἀκαταπαύστως ν' ἀνυμολογῇ καὶ δοξάζῃ τὸν Πλάστην αὐτοῦ καὶ Δημιουργόν· διότι, «τὶ ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;» (Ψαλμ. ριε' 3). Λέγων δὲ ἀκαταπαύστως, δὲν ἐννοῶ ν' ἀπασχολῆται ὁ ἄνθρωπος εἰς μόνην τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ, παύων ἢ παραμελῶν ἐντελῶς ἀπὸ τῶν καθημερινῶν ἔργων του, ὄχι· ἀλλὰ νὰ ὑμνῇ καὶ εὐλογῇ αὐτόν ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ, «ἐν παντὶ καιρῷ εὐλογήσω σε Κύριε» (τροπάρ. ἔκκλ.) καὶ «εὐλογήσω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ, διὰ παντός ἡ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν τῷ στοματί μου» (Ψαλμ. λγ' 1.) χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν του.

Ἐκτός λοιπὸν τῆς κοινῆς λατρείας, ὁ Χριστιανὸς ἔχει χρέος ἀπαραίτητον νὰ δοξολογῇ τὸν Θεὸν ἐν πάσῃ περιστάσει, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ· λ.χ. ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν τῷ ἀγρῷ, ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του καὶ ἐν παντὶ καὶ πάντοτε. Πῶς δὲ καὶ διὰ τίνων δοξολογιῶν δύναται νὰ ἀνυμνῇ Αὐτὸν πάντοτε; ἀκουσον. Ὁ Χριστιανὸς ἔχων κατὰ καθῆκον τὴν κρηπίδα καὶ τὸ θεμέλιον τῶν ἀρετῶν τὴν εὐσέβειαν μεθ' ἑαυτοῦ, δύναται νὰ ὑμολογῇ τὸν Θεὸν ἐν παντὶ καὶ πάντοτε διὰ διαφόρων ὕμνων θρησκευτικῶν, ἑσωτερικῶν τε καὶ ἑξωτερικῶν. Καὶ ἑσωτερικοὶ μὲν ὕμνοι, λέγονται οἱ ἐκκλησιαστικοί, οἵτινες ψάλλονται ἐν τῷ ναῷ ἐν τῇ κοινῇ λατρείᾳ· ἑξωτερικοὶ δὲ ὕμνοι λέγονται, ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν ψάλλονται μὲν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, δύναται ὅμως νὰ ψάλλωνται ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν τῷ ἀγρῷ καὶ ἐν οἰκίᾳ ποτε τόπῳ· τοιοῦτοι δὲ ὕμνοι, οἵτινες ἐμπνεοῦσι εὐλαβίαν καὶ θρησκευτικότητα, εἶναι οἱ παρόντες οἱ εὐρισκόμενοι ἐν τούτῳ τῷ βιβλίῳ «Ποιητικὸν ὑμνολόγιον». Ἐν τούτῳ λοιπὸν τῷ βιβλίῳ ὑπὸ τὸν ὡς ἄνω τίτλον, δὲν θὰ εὔρη ὁ ἀναγνώστης μύθους καὶ μυθιστορήματα ἢ ἄσεμνα τραγουδία, ἀλλὰ θ' ἀπαντήσῃ θρησκευτικούς χαρμωσοῦνους ὕμνους ὑψηλῆς ἐννοίας καὶ ἔσματα θεοπρεπῆ ἐξυμνοῦντα καὶ ἐξιστοροῦντα στίχοις ὡς τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο ὁ ἀναγνώστης διὰ νὰ καρπωθῇ ὠφέλειαν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως, δεόν νὰ ἦναι εὐσεβὴς καὶ εὐλαβὴς, γινώσκων ἅπασαν τὴν Ἁγίαν Γραφήν.

Ἐν τῇ παρουσίᾳ λοιπὸν «ἀγιορειτικῆ ποιήσει,» ἐμπεριέχονται ὕμνοι θρησκευτικοί, ὠραιότατοι, χαρμωσοῦνοι καὶ κατασκευαστικοί, ἅπαντες πεπονημένοι στιχογραφικῶς καὶ ἐν διαφόροις ποιητικοῖς μέτροις, ἀναφερόμενοι εἰς τὴν Θεοτόκον, εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα κ.λ.π. μετὰ πλείστων σπουδαίων σημειώσεων, ἐξιστοροῦντες καὶ διάφορα γεγονότα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τοῦ ἁγίου Ὄρους, πρὸς δέ, καὶ τὰ κατὰ καιροὺς συμβεβηκότα θαύματα τῆς Θεοτόκου διὰ τῶν θαυματουργῶν εἰκόνων αὐτῆς. Οἱ ὕμνοι οὗτοι, ὡς ἀνωτέρω εἶπον, ἀναγινωσκόμενοι καὶ ψαλλόμενοι μετὰ προσοχῆς καὶ εὐλαβείας, ὄχι μόνον ἀναζωπυροῦσι τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα, κατανύσσοντες τὴν καρδίαν, ἀλλὰ καὶ διαπλάττουσιν αὐτήν, χαροποιοῦντες τὴν ψυχὴν, καὶ ἀνυψοῦντες τὸ νοῦν τοῦ ἀναγνώστου πρὸς τὸ θεῖον (*)

(*) Σημειοῦμεν ἐνταῦθα ὅτι ὅσοι ἀγαπῶσι τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν ποιήσιν καὶ ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐντρυφῶσι εἰς τοιαῦτα ποιήματα, ἄς ἀναγινώσκωσι ταῦτα συνεχῶς καὶ διὰ τῆς δοκιμῆς ταύτης θὰ ἴδωσι τὰ λίαν ψυχοφελῆ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης ποιήσεως. Περὶ τῆς ἐν γένει χαριτωμένης ἠθικῆς ποιήσεως, ποιῶ ἐκτενὴ λεπτομερῆ διατριβὴν εἰς σημείωσιν τοῦ ἔσματος «Μυστηριώδες πούλακι» εἰς τὸν ἐπόμενον β. τόμον περὶ τῶν πολλαπλῶν ιδιωμάτων καὶ τῆς ἰδιαζούσης χάριτος αὐτῆς.

ἐλκύοντες συνάμα αὐτὸν διὰ τῆς χάριτος τῶν ἀπλείκων φράσεων εἰς θεϊαν ἀγάπην.

Τοὺς ὕμνους τούτους ὡς καὶ εἰς τὸν πρόλογον τοῦ ἑτέρου Μουσικοῦ μου βιβλίου «Ἀσματικὸν ὕμνολόγιον» (ἀνέκδοτον καὶ τοῦτο εἰσέτι) ἀναφέρω, ἐπιθεωρήσαντες ὁ τε Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος μακαρίτης κ. Χρυσόστομος Διονυσιάδης καθηγητῆς τῆς θεολογίας καὶ ὁ ἐν μακαρία τῇ λήξει ἀείμνητος ὁσιολογιώτατος Μοναχὸς κ. Δανιὴλ Κατουνακιώτης, οἱ τοὶ λέγω ἐπιθεωρήσαντες τούτους καὶ ἰδόντες ὅτι ἐμπνέουσι θρησκευτικὸν ζῆλον καὶ εὐλάβειαν, ἔξιστοροῦντας τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, παρότρυνάν με ὅπως φέρω τούτους εἰς φῶς πρὸς ὀφέλειαν τῶν ἀδελφῶν μου Χριστιανῶν. Ὅθεν τῇ προτροπῇ τούτων καὶ ἑτέρων λογίων, καὶ ζήλω θεῶ κινούμε-

νος παρορῶν τὰς ἀνωτέρας τῆς δυνάμεώς μου δαπάνας καὶ ἐπικαλούμενος τὴν ἄνωθεν βοήθειαν ἐπιθυμῶ νὰ φέρω τούτους εἰς φῶς, ἵνα μὴ κρύπτονται ὑπὸ τὸν μόδιον, παρακαλῶν δὲ συνάμα καὶ τοὺς εὐσεβεῖς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς (ἀδιακρίτως φύλου), ὅπως συνδράμωσι πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ ἀπόκτησιν τοῦ ὠραίου καὶ τερπνοτάτου τούτου βιβλίου. Προσεπιδηλῶν ἅμα ὅτι δύναται νὰ ἀποκτήσῃ τοῦτο πᾶσα τάξις χριστιανῶν καὶ πᾶσα ἡλικία. (*)

Σάββας Μ. Φιλοθεΐτης

(*) Τοῦτο, κατὰ τὸ παρὸν ἕνεκα οικονομικῆς καταστάσεως εἶναι ἀδύνατον εἰς ἐμέ, ἐὰν ὅμως εὐρεθῇ τις φιλόχριστος καὶ ἀναλάβῃ τὴν ἐκδοσὴν θέλει ἔχει μισθὸν πολὺν παρὰ Θεοῦ καὶ οὗτος εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ὡς ἄνω Προλόγου.

Ὁ ἴδιος

ἈΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΥΜΝΟΣ

Εἰς τὴν ἁγίαν καὶ θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου τὴν καλουμένην «Γοργοῦπήκοον» καὶ εὐρισκομένην ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Δοχειαρίου.

Τροχαϊκὸν τετράμετρον, καταληκτικόν.

Τις ποτὲ θὰ ἠμπορέσῃ ἀδελφοί μ' ἀγαπητοί,
νὰ παινέσῃ τὸν φωστῆρα Ἥλιον ὀλολαμπῆ;
Ὅτι, πῶς ὡς ὀφθαλμὸς τις ἀγρυπνεῖ διὰ ἡμᾶς,
ζω(ο)γονεῖ τὴν Οἰκουμένην μὲ ἀκτῖνας ζωτικὰς;
Ὅτι, πῶς εἶναι πηγὴ τις, μεταδίδουσα τὸ φῶς,
εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἀστέρων καὶ λαμπρύνει τηλαυγῶς;
Ὅτι πῶς εἶναι εἰς μέγας λαμπηρὸς τῆς γῆς φωσιῆρ,
καταυγάζων σύμπαν Κόσμον μὲ ἀκτῖνας καὶ μὲ πῦρ;
Ὅτι, πῶς ὡς Βασιλέας τῶν ἀστέρων τ' οὐρανοῦ,
ἀκτινοβολεῖ τὸ φῶς του καὶ φωτίζει πανταχοῦ;
Ὅτι, πῶς εἶναι εἰκόνα Πλάστου τ' οὐρανοῦ καὶ γῆς,
ἐν πυρὶ ζωγραφισμένη χρώματι φωτοειδῆς;
Ταῦτα καὶ πολλὰ τοιαῦτα ἂν τις εἴπῃ ἐπαινῶν,
βέβαια δὲν θὰ μπορέσῃ, κάλλη του ἀπαριθμῶν.

Ἔστω καὶ τὰ ἔξω μόνον ἐπαινέσῃ ἀκριβῶς,
τὴν οὐσίαν καὶ τὴν φύσιν ἀγνοεῖ ἐπακριβῶς,
Ἄν λοιπόν, ὦ ἀδελφοί μου, εἶν' ἀδύνατον σὲ μᾶς,
νὰ παινέσωμεν τοῦ Ἥλιου τὰς λαμπρὰς μαρμαρυγὰς,
τὴν ζωὴν ὅπου χαρίζει Κόσμῳ τῷ τετραμερεῖ,
καὶ ζωογονεῖ τὴν κτίσιν, κάλλος τὴν λαμπροφορεῖ!
Πῶς ἄρα θὰ ἠμπορέσῃ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς,
πρεπωδῶς ν' ἐγκωμιάσῃ τὰ προσόντα τῆς Ἀγνῆς;
Τὰ πολλά της μεγαλεῖα τὸν ἐσιμὸν τῆς ἀρετῆς,
ἢ τὴν γῆν ὅπου φωτίζει τετραπέρατα αὐτῆς;
Ὅλα τ' ἄλλα τὰ ἀφίνω, ἔγωγε ἀδυνατῶ,
νὰ τὰ πῶ καθὼς ἀρμόζει, φρίττω καὶ τὰ παραιτῶ.
Ἄρχει ὅπου ἠξιώθη νὰ γενῇ Μήτηρ Θεοῦ,
Θρόνος τοῦ Παμβασιλέως καὶ Δυναστού Κραταιοῦ!
Ἄγγελοι καὶ οἱ Προφῆται ὕμνους ἔπλεξαν πολλοὺς,
καὶ ἐξύμνησαν μέγαν Κόρη τῆς ὀλολαμποῦς,
Τὰ πολλά της μεγαλεῖα, δόξαν καὶ τὴν ἀρετὴν,
τὰ χαρίσματα τὰ θεῖα, ποῦ ἐκόσμησαν Αὐτὴν!
Δι' αὐτὸ καὶ γὰρ θαυμάζω, ἀπορῶ κ' ἰλιγγιῶ,
νὰ ὑμνήσω τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἀμηχανῶ!
Ἐγὼ σκόληκας τοῦ κόσμου, ἄνθρωπος ἁμαρτωλός,
πῶς νὰ ἀτενίσω ὁ τάλας εἰς τὸ ἄπειρόν της φῶς;
Στρέφω ὅμως πρὸς σὲ Μῆτερ, χαριτόβρυτε Πηγῇ,
καὶ ζητῶ ἁνίδα μίαν, φωτισμοῦ ἐν τῇ ψυχῇ.
Στάξον οὖν σταγόνα μίαν ὕδωρ τὸ φωτιστικόν,
εἰς τὸν νοῦν μου, νὰ γεννήσῃ λόγον ἐγκωμιαστικόν.
Καὶ τὸν λόγον τοῦτον πάλιν νὰ τὸν γράψω στὸ χαρτί,
γιὰ νὰ λάβῃ οὗτος σάρκα καὶ ὀστᾶ ἀπ' τὸ χαρτί.
Κ' ἔπειτα νὰ τὸν διαβάσω εἰς τὰ ὄρα τῶν λαῶν,
ὅτι πλέον εἶναι λόγος καὶ διδάσκει τὸ καλόν.
Ἦλθε γὰρ ὁ Θεὸς Λόγος γεννητὸς ἐκ τοῦ Πατρὸς,
καὶ ἐγράφη ἐν κοιλίᾳ τῆς ἁγίας θυγατρὸς.
Ἐλαβε ὀστᾶ καὶ σάρκα, ἐνοικήσας ἐν αὐτῇ,
Πνεύματος τοῦ Παναγίου, (*) ὡς ὁ λόγος στὸ χαρτί!
Ὁ πηγὴ τῆς πανσοφίας, φώτισόν με τῷ νοῖ,
καὶ τὴν χεῖρα εὐθυνόν με γιὰ νὰ γράψῃ στὸ χαρτί.
Ὁ κρήνη τῶν χαρισμάτων σωτηρία τῶν πιστῶν,
προστασία Ὁρθοδόξων, φωτισμὸς καὶ τῶν τυφλῶν!
Ὁ λιμπρότατον δοχεῖον, ὅπου εἶσαι ὄλη Φῶς!
ὑπερβαίνεις τοῦ Ἥλιου τό γε λαμπηρόν του φῶς!

(*) Τῇ δυνάμει καὶ ἐνεργείᾳ τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ἀκατάληκτον

Ἡλιος μὲν ἕξαστράπτει ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀστέρων,
 Σὺ δὲ ὡς ἀστήρ τις μέγας ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἀγγέλων.
 Ἄλλα καὶ εἰς τὰς εἰκόνας ἕξεχύθη σου Παρθένε,
 χάρις ἢ τῶν ἱαμάτων, ὧ Ναὲ ἡγιασμένε.

Καὶ ἐκλείσας τὸ Ὄρος ἐν Μορφαῖς σου ταῖς Ἀγίαις,
 ποῦ πλημμύρισαν τὸν Κόσμον ἐν πολλαῖς τερατοουργίαις.
 Εἰς δὲ τὴν Δοχειαρίου ἔδειξας θαυματοουργίαν,
 κ' ἐφανέρωσας τὴν θείαν, τὴν Μορφὴν σου τὴν ἁγίαν. (*)
 Ἄλλον ποταμὸν θαυμάτων, καὶ πηγὴν τῶν ἱαμάτων,
 ἱατρὸν τε τῶν ὀμμάτων, ἄφροσιν καὶ τῶν πταισμάτων.

(*) Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Δοχειαρίου καὶ ἔμπροσθεν τῆς κοινῆς τραπέζης τῆς Μονῆς ἦτο ἐξωγραφισμένη εἰς τὸν τοῖχον μία εἰκὼν τῆς Θεοτόκου πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων. Ἐμπροσθεν λοιπὸν τῆς εἰκόνης ταύτης ἦτο διάβασις, δι' ἧς οἱ μοναχοὶ ἐπήγαινον εἰς τὴν τράπεζαν. Ὁ τραπεζάρης ὅμως συχνότερον διέβαινε ἐκεῖθεν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του, ἐν καιρῷ δὲ νυκτὸς διήρχετο ἐκεῖθεν μετὰ δαδία ἀνημμένα πρὸς φαῦσιν του. Κατὰ δὲ τὸ ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ 1664 μίαν πρωτὴν ἐν καιρῷ τοῦ Ὁρθροῦ, διερχόμενος κατὰ τὴν συνήθειάν του ὁ τότε τραπεζάρης, Νεῖλος καλούμενος, ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνης μετὰ δαδία ἀνημμένα, ἤκουσε τὰ ἑξῆς. «Ἄλλοτε νὰ μὴ διέλθης ἐντεῦθεν μετὰ δαδία, καπνίζων τὴν ἐμὴν εἰκόνα».

Οὗτος δὲ, μὴ γνωρίσας ὅτι ἐκ τῆς εἰκόνης ἢ τοιαύτη φωνὴ ἐξῆλθε, δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν του περὶ τῆς φωνῆς τελείως, καὶ οὕτως ἐξηκολούθει τὴν συνήθειάν του ὅθεν μετὰ τινὰς ἡμέρας κατὰ τὴν ἰδίαν ὥραν, διερχόμενος πάλιν ἐκεῖθεν, ἤκουσεν ἐκ δευτέρου φωνῆς οὕτω πρὸς αὐτὸν φθεγαμένης. «ὦ μοναχὲ ἀμόναχε, ἕως πότε ἀνευλαβῶς καὶ ἀτίμως καπνίζεις τὴν ἐμὴν μορφὴν;» καὶ σὺν τῇ φωνῇ ἄορασίᾳ αὐτὸν ἐπάταξεν καὶ παρενθὺς

ἐτυφλώθη· τότε ἐμνήσθη ὁ δυστυχὴς τῆς προλαβούσης φωνῆς, καὶ ἐγνώρισεν ὅτι δικαίως ἔπαθε, μὴ προσέξας εἰς τὴν ἐντολὴν τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Τὴν δὲ πρωτὴν εὐρὸν αὐτὸν οἱ ἀδελφοὶ πρηγῆ, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας εἰκόνης, μὴ δυνάμενον ἰδεῖν αὐτοῦ παρ' οὐ μαθόντες τὴν αἰτίαν, φόβος καὶ τρόμος συνέλαβε πάντας, καὶ μετ' εὐλαβείας πλέον ἐκεῖθεν διήρχοντο. Μετὰ δὲ ταῦτα περισφάλισαν τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἁγίας εἰκόνης καὶ, ποιήσαντες παρεκκλήσιον, ἐτέλουν συχνὰ παρακλήσεις καὶ λειτουργίας, ἅπερ καὶ σήμερον ἀπαραιτήτως ἐκτελοῦσι. Ὁ δὲ τυφλωθεὶς τραπεζάρης, ποιήσας στασίδιον ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας εἰκόνης, μετὰ θερμῶν δακρύων καὶ ὀδυρμῶν παρεκάλει τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον νὰ συγχωρήσῃ ὡς συμπαθεστάτη Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τὴν ἐξ ἀπροσεξίας ἀμαρτίαν του, καὶ εἰς σημεῖον τῆς ἀφροσύνης του νὰ χάρισῃ εἰς αὐτὸν τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του ὅθεν οὐχ ἐψεύσθη τῶν χρηστῶν του ἐλπίδων, ἀλλ' ὕστερον ἀπὸ τόσας προσευχὰς καὶ δάκρυα ὅπου ἔχυσεν ἐνώπιον τῆς ἁγίας εἰκόνης, ὑπήκουσεν αὐτῷ ἢ πηγὴ τῆς εὐσπλαχνίας καὶ παραμυθία τῶν θλιβομένων, ἢ Κυρία ἡμῶν Θεοτόκος, καὶ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἀπεκάλυψε τὰ ἑξῆς πρὸς αὐτὸν, φωνήσα-

Τότε ἐνῶ ἠυδόκησας Δέσποινα Ὑπεραγία,
 κ' ἀπεκάλυψας πατράσι τοῦνομά σου Παναγία,
 Εἶπας πρὸς τὸν Τραπεζάρη Γοργοῦπήκοος καλοῦμαι,
 κ' ὅτι τῆς μονῆς σὰς ταύτης μητρικῶς ἐπιμελοῦμαι.

Καταληκτικόν.

Ὁ τοῦ θαύματος Παρθένε, ὅτε ἤκουσ' ὁ τυφλὸς τὴν φωνὴν σου Παναγία, ἱατρεύθη ἐντελῶς. (*)
 Κι' ἀναβλέψας εἶδε Κόρη τὴν εἰκόνα σου Αὐτῆ,
 κ' εὐχαρίστει σὲ Κυρία Δέσποινα προσκυνητή.
 Εἶδε ὅτι Μήτηρ, ἕξεχύθη ἐξ αὐτῆς,
 καὶ χαρὰ λίαν μεγάλη ἐδηλώθη ἀδελφοῖς.
 Τότε πάντες οἱ Πατέρες μετὰ φόβου καὶ χαρᾶς,
 εἶπαν, νὰ ἰδοὺ ἡ Θεοῦ Μήτηρ, ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.
 ὦ! χαρὰ καὶ εὐφροσύνη Δέσποινά μου Μαριάμ,
 ποῦ ποτὲ συνέβη οἶον ἀπὸ κτίσεως Ἀδάμ; (**)
 Ἄγνη Γοργοῦπήκοε Ἄχραντε Μαρία Σύ,
 ποῦ γοργῶς ἀκούεις πάντας τοὺς προσφεύγοντας ἐν Σοί.
 Ὅλα τὰ θαυμάσιά σου, ἃ ἐτέλεσας ἐκεῖ,
 στήν μονὴν Δοχειαρίου Δέσποινα προσκυνητή.
 Ἀπερίγραπτα ὑπάρχουν, εἶναι τόσον θαυμαστά,
 ὥστε δὲν ἐξιστοροῦνται, εἶναι ἀκαταληπτά.
 Φύλαττε οὖν τοὺς Πατέρας τοὺς ὑπάρχοντας ἐκεῖ,
 καὶ φιλοκαλοῦντας Κόρη, σὸν Ναὸν καὶ σὴν Μορφὴν.
 Φύλαττε τοὺς ἀσκητὰς τε καὶ ἀπάσας τὰς μονὰς,

σα οὕτως ἐκ τῆς εἰκόνης καὶ ἐκ τρίτου· «ὦ Μοναχέ, εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου πρὸς με καὶ ἔσο συγχωρημένος καὶ βλέπων ὡς καὶ πρότερον· ἀνάγγελον δὲ καὶ τοῖς λοιποῖς πατράσι καὶ συναδέλφοις σου, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ Λόγον, καὶ μετὰ Θεὸν σκέπη, βοήθεια καὶ Προστασία τῆς Μονῆς ταύτης, προνοοῦσα ὑπὲρ αὐτῆς ὡς ὑπέροχος Κυβερνήτης· καὶ εἰς τὸ ἑξῆς οἱ Μοναχοὶ ἂς καταφεύγωσι πρὸς ἐμὲ εἰς τὰς ἀνάγκαις των, καὶ γοργῶς θὰ ὑπακούω αὐτῶν καὶ πάντων τῶν καταφευγόντων εἰς ἐμὲ ὅτι Γοργοῦπήκοος καλοῦμαι».

(*) Εὐθὺς λοιπὸν μετὰ τὴν φωνὴν τῶν χαρμοσύνων τούτων λόγων, ἠνεψήθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Μοναχοῦ τραπε-

ζάρη ὑπερφυσικῶς, ὥστε ἔδωκε κρότον εἰς ὅλον τὸ Ἀγιώνυμον Ὄρος, καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν Μοναχῶν ἀφ' ὅλας τὰς Μονὰς μετέβαινον τότε εἰς τὴν Ἱερὰν ταύτην Μονὴν, προσκυνοῦντες καὶ τὴν θαυματοργὸν εἰκόνα Γοργοῦπήκοον, βλέποντες δὲ καὶ τὸν τυφλωθέντα καὶ πάλιν ὀμματωθέντα ἐθαύμαζον, οὗτος δὲ ἐφανέρωσεν εἰς τοὺς Πατέρας τῆς Μονῆς ταύτης, ὅσα ἢ θαυματοργὸς Γοργοῦπήκοος ἐπρόσταξεν αὐτῷ νὰ τοὺς εἰπῇ. Ὅσα δὲ θαύματα ἐποίησεν ἔκτοτε ἡ Κυρία Θεοτόκος διὰ μέσου τῆς θαυματοργοῦ εἰκόνης αὐτῆς Γοργοῦπήκοου, εἶνε ἀπερίγραπτα.

(**) Ἀντὶ πλάσεως.

ὡς φυλάκισσα τοῦ Ὄρους, περισκέπουσα ἡμᾶς.
Πάντες τοὺς χριστιανοὺς δέ, σκέπε φύλαττε αὐτούς,
τοὺς ὑμνοῦντας τὸνομά σου, μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς.

ΤΕΛΟΣ

ἌΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΥΜΝΟΣ

Εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου
τὴν ὀνομαζομένην Ἀντιφωνήτριαν, καὶ εὕρισκομένην ἐν τῇ
Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Βατοπεδίου.

(Πῶς παρέλαβεν ἡ Θεοτόκος ἀπὸ τὸν Υἱὸν τῆς Ἰησοῦν ὡς κληρον τὸ Περι-
βόλι τοῦτο, ἦτοι τὸ ἅγιον Ὄρος, καὶ ποῖος καρπὸς πνευματικὸς προῆλθεν ἐξ
αὐτοῦ).

**Τόνος τετράμετρος παραπλήσιος τοῦ Τροχαϊκοῦ τετραμέτρου
καταληκτικός.**

Βασίλισσα τοῦ κόσμου Δέσποινα τ' οὐρανοῦ,
τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης, ὦ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ.
Σὺ βρούσις τῶν θαυμάτων, Σὺ χάριτος πηγὴ,
Χαρὰ καὶ εὐλογία, κ' ἐλπίς παντοτεινὴ.
Σὺ πέλεις προστασία Κυρία μου χρυσεῖ,
τοῦ Ὄρους τούτου σκέπη, φυλάκισσα καλή.
Φυλάττεις τοὺς Πατέρας, ὅσοι μετὰ χαρᾶς
φυλάττουσι τὸν Νόμον τὰς θείας ἐντολάς.
Ἡ χάρις σου Παρθένε τὰ σύμπαντα πληροῖ,
στὸ Ὄρος ὅμως τοῦτο, ἐξόχως πλημμυρεῖ.
Σὺ εἶσαι Προεστῶσα τοῦ Κλήρου σου Ἀγνή,
γι αὐτὸ καὶ ὁ ἐχθρὸς μας ἐνταῦθ' ἀδυνατεῖ.
Βασίλισσαι ἐν κόσμῳ πολλαῖς τὸν ἀριθμὸν,
Σὺ δὲ Ἀγνή κ' ἐνταῦθα, καὶ εἰς τὸν οὐρανόν.
Κ' ἐνταῦθα βασιλεύεις, καὶ εἰς τὸν οὐρανόν,
γιατὶ Θεοῦ τὸν Λόγον τὸν ἔκαμες Υἱόν.
Καὶ ὁ Θεὸς, Υἱὸς σου, σὺ Μήτηρ δὲ Αὐτοῦ,
τὶ ἄλλο περιπλέον, ὡς Μήτηρ τοῦ Θεοῦ;
Ὡς Μήτηρ δὲ Κυρίου, φιλόστοργος Χριστοῦ,
ἐξήτησας Κυρία, μὴ χάριν ἐξ αὐτοῦ.

Ἡ Θεοτόκος

Υἱέ μου καὶ Θεέ μου Χριστέ μου Ἰησοῦ,
δός μοι, Υἱέ, ὡς κληρον ἐν κόσμῳ τουτουνοῦ (*)

(*) Ἐνταῦθα σημειοῦμεν μίαν σύντομον γραφεῖσαν ἐκ παλκίας ἱστορικῆς περιγ-
ἱστορίαν ἀρχαίαν τοῦ Ὄρους Ἁθῶ. Ἀντι-
μνήης καὶ μεταγλωττισθεῖσαν ἐκ τοῦ Ἀ.

ραβικοῦ εἰς τὴν Ἑλληνίδα γλῶσσαν κα-
τὰ τὸ 5.990 ἔτος τῆς κοσμογονίας, παρὰ
Βενιαμὴν Μοναχοῦ Ἄραβος, Βιβλιοφύ-
λακος δὲ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Θεοβαδί-
στου Ὄρους Σινά.

Μετὰ τὴν Τριήμερον τοῦ Χριστοῦ Ἀ-
νάστασιν καὶ τὴν ἔνδοξον αὐτοῦ εἰς οὐ-
ρανοὺς Ἀνάληψιν κατὰ τὸ 5.541 ἔτος τῆς
κοσμογονίας, ἀπὸ Χριστοῦ δὲ 33ον, ἦ-
σαν πάντες οἱ Ἀπόστολοι κατὰ τὴν ἐν-
τολήν τοῦ Κυρίου δημοθυμαδὸν ἐν τῷ
Ἑπερώφ τῆς ἁγίας Σιών, σὺν Μαριάμ
τῇ Μητρὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ ἔβαλον
κλήρους πρὸς ἑαυτοὺς εἰς τὸ ὄνομα ἐκά-
στου τόπου· τίς τῶν Ἀποστόλων καὶ ποῦ
ἀπελθεῖν κηρῶσαι τὸ Εὐαγγέλιον Χρι-
στοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἔδοξε οὖν τῇ Μη-
τρὶ τοῦ Κυρίου αἰτήσασθαι κληρον ὥστε
μηθ' αὐτῇ εἶη ἄμοιρος τοῦ Κηρύγματος.
Βαλόντες οὖν κληρον ἔπεσεν ἐπ' αὐτὴν
ὁ κληρὸς ἀπελθεῖν εἰς Ἰβηρίαν, τοῦ κη-
ρῶσαι, ἡ δὲ ἀσμένως ἐδέξατο καὶ ἠτοιμά-
ζετο ἀπελθεῖν· ἐπιστὰς δὲ τότε ὁ Ἄρ-
χάγγελος Γαβριὴλ ἔφη αὐτῇ. Θεοτόκε
Παρθένε, Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς ὁ ἐκ σοῦ
γεννηθεὶς, οὕτω σοι κελεύει μὴ χωρισθῆς
τῆς Ἰουδαίας γῆς, ἦτοι τῆς Ἱερουσα-
λήμ, ὁ γὰρ τόπος, ὃ σοι κεκλήρωται οὐκ
ἔστιν ἡ Ἰβηρία, ἀλλ' ἡ Χερσόνησος τῆς
Μακεδονίας τὸ τοῦ Ὄρους Ἁθῶ καλού-
μενον, ὅπερ ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου φω-
τισθήσεται. Λάζαρος δὲ ὁ Τετραήμερος
ἀναστάς, ἦν ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ διὰ τὸν
φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἀπειλούντων φο-
νεῦσαι αὐτόν· οὕτως χειροτονηθεὶς ποι-
μὴν τῶν ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ ὑπὸ Βαρνάβα
τοῦ Ἀποστόλου, πολλάκις ἠθέλησεν ἀ-
πελθεῖν εἰς Ἱερουσαλήμ καὶ ἰδεῖν τὴν
Μητέρα τοῦ Κυρίου, ἀλλ' οὐκ ἐτόλμα ἀ-
πελθεῖν διὰ τὴν λύσσαν τῶν ἐκεῖ Ἰου-
δαίων· καὶ εὕρισκετο ἐπὶ τούτῳ ἐν ἀ-
δημονίᾳ πολλῇ. Γνωσθε δὲ ἡ Θεοτόκος

τῷ Πνεύματι τὴν αὐτοῦ θλίψιν καὶ ἐ-
πιθυμίαν, ἔγραψε πρὸς αὐτὸν ἀποστεῖ-
λαι πλοίαριον ἵνα ἀπέλθῃ πρὸς αὐτὸν ὁ
δὲ μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ προθυμίας
τοῦτο ἐποίησε καὶ προεντρεπίσας πλοῖ-
ον ἀπέστειλεν εἰς Ἰόππην. Ἡ δὲ Θεοτό-
κος, παραλαβοῦσα Ἰωάννην τὸν Παρθέ-
νον Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγελιστὴν καὶ
ἑτέρους συνοδοιπόρους, κατασκευάσασα
δὲ καὶ δῶρα διὰ τὸν Λάζαρον, ἦτοι ὤ-
μοφόριον καὶ ὑπομάνικα, καὶ ἐμβάντες
πάντες ἐν τῷ πλοίῳ ἀπέπλεον εἰς Κύ-
προν. Ἄλλ' ἀνέμου ἐναντίου ἀντιπεύ-
σαντος καὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης
ἀντικειμένων θαυμασίως ἀπεκόμισαν τὸ
πλοῖον εἰς τὸ τοῦ Ὄρους Ἁθῶ, εἰς τὸν
ἀσκάλονα τὸν τοῦ Κλήμεντος καλούμενον
λιμένα, ἔνθα καὶ Μονὴ νῦν ἴδρται. (*)

Τὸ δὲ ὄρος τότε ἦν ὄλον κατείδωλον, καὶ
γὰρ ἐκεῖσε ἴστατο τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱ-
ερεῖον· ἔνθα ἐπὶ τούτῳ οἱ πανταχόθεν
τῆς οἰκουμένης Ἑλληνες εἰς τοῦτο τὸ ὄ-
ρος συνέτρεχον, ὅπερ σεβόμενοι εἶχον ὡς
μέγα τι καὶ σεβάσιμον· οἱ μὲν εἰς προ-
σκύνησιν τοῦ Ἀπόλλωνος ἦκοντο, οἱ δὲ
χάριν αἰνιγμάτων προφητειῶν καὶ μαν-
τευμάτων· καὶ ἦν ἐκεῖ πᾶσα τοῦ διαβό-
λου ἐπιστήμη καὶ μέθοδος κατεμανθάνε-
τό. Τότε τοιγαροῦν ὅτε ἡ Θεοτόκος ἀφί-
κετο, κραυγὴ, σύγχυσις καὶ βοή μεγάλη
γένεον ἐκ πάντων τῶν ἐν τῷ Ἁθῶ εἰ-
δώλων, καὶ γενομένης κραυγῆς τοιαῦτα
ἠκούετο· ἄνδρες οἱ τοῦ Ἀπόλλωνος ἄ-
παντες πορευθέντες εἰς τὸν τοῦ Κλήμε-
τος λιμένα προὔπαντήσατε τὴν Μητέρα
τοῦ μεγάλου Θεοῦ Μαρίαν· καὶ πάντες
θαυμάζοντες ἐπὶ τῆς διαθυλλομένουσι
εἰς τὸν λιμένα συνέτρεχον μετὰ σπουδῆς,
ἔνθα εὕρόντες τὸ πλοῖον, καὶ ἰδόντες καὶ
τὴν Μητέρα τοῦ μεγάλου Θεοῦ, ἐπυρθά-

(*) Μονὴν ἐνταῦθα ἔννοεῖ ὁ ἱστοριογράφος τὴν Μονὴν τῶν Ἰβήρων.

νοντο τίς ἐστιν ἡ δὲ Μήτηρ τοῦ Κυρίου ἀφόβως ἐφανέρωσεν ἑαυτὴν αὐτοῖς, εἰπούσα ὅτι ἐγὼ εἰμι· οἱ δέ, λαβόντες αὐτὴν μετὰ πάντων τῶν ἐν τῷ πλοίῳ, ἀπήγαγον μετὰ δέους καὶ σεβασμοῦ εἰς τὸ αὐτῶν Συναγωγεῖον καὶ ἐπερωτῶντες αὐτὴν ἔλεγον· φράσον ἡμῖν Κυρία, πῶς ἐγέννησας τὸν μέγαν Θεόν; ἡ δέ, ἀνοίξασα τὸ μακάριον αὐτῆς στόμα, ἐλάλησεν ἑλληνιστί, φανερώσασα ἅπαντα τὰ ἐπ' αὐτῆ γεγοιότα, καὶ ἅπαν τὸ μυστήριον τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας ἐξηγήσατο. Οἱ δὲ ἐπιγινώσκοντες αὐτὴν οὖσαν Ἑβραίαν, ἐθαύμαζον πῶς οἶδε τὴν Ἑλληνίδα γλῶσσαν, ἀγνοοῦντες ὅτι ἐκεῖνο τὸ Πνεῦμα, ὅπερ ἐπεφοίτησεν ἐπὶ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους καὶ ἐλάλουν τὰς διαφόρους γλῶσσας, τὸ αὐτὸ Πνεῦμα Ἅγιον ἐχορήγει καὶ εἰς Αὐτὴν λαλεῖν ἑλληνιστί· σημεῖα δὲ καὶ θαύματα οὐκ ὀλίγα ἐνώπιον αὐτῶν ἐπεδείξατο.

Εὐλογήσασα δὲ αὐτοὺς καὶ διδάξασα ἐφέιλκυσεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἅπαντας, οἷς καὶ ἐβάπτισεν διὰ μέσου τῶν Ἀποστόλων τῶν συνοδευόντων Αὐτὴν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, χειροτονήσασα δὲ αὐτοῖς ἐκ τῶν συνοδοιπόρων αὐτῆς ποιμένα καὶ διδάσκαλον, ἐχάρη χαρὰν μεγάλην καὶ ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι περὶ πάντων τῶν γενομένων καὶ εὐχαριστήσατο λέγουσα, ὅτι οὐκ εἶσά με ὁ Υἱὸς μου καὶ Θεὸς ἄμοιρον κληρῶν· προσηύξατο δὲ ἐπὶ τὸν τόπον καὶ τὸν κληρὸν αὐτῆς εἰπούσα. «Υἱέ μου, καὶ Θεέ μου, εὐλόγησον τὸν τόπον τοῦτον, καὶ κληρὸν μου, καὶ ἔκχεον τὸ ἔλεός σου ἐπ' αὐτὸν καὶ φύλαξον αὐτὸν ἀβλαβῆ μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ τοὺς κατασκηνώσαντας ἐν αὐτῷ διὰ τὸ ὄνομά Σου τὸ ἅγιον, καὶ τὸ ἐμόν, ὥστε διὰ μικροῦ κόπου καὶ ἀ-

γῶνος τῆς μετανοίας, ἀφεθῆναι αὐτοῖς τὰ πολλὰ αὐτῶν ἁμαρτήματα, ἐμπλησον αὐτοὺς παντὸς ἀγαθοῦ καὶ ἀναγκαίου ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ καὶ ζωῆς αἰωνίου ἐν τῷ μέλλοντι καὶ δόξασον ὑπὲρ πάντα τόπον, τὸν τόπον τοῦτον καὶ θαυμάστωσον διὰ παντοίων θαυμασίων· καὶ πλήρωσον αὐτὸν ἐκ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν, τῶν κεκλημένων τῷ ὀνόματι Σου, καὶ πλάτυνον τὰ σκηνώματα αὐτῶν ἐν αὐτῷ ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου αὐτοῦ, ἀπὸ Βορρᾶ καὶ Νότου, ἀπάλλαξον αὐτοὺς τῆς αἰωνίου κολάσεως καὶ σῶσον αὐτοὺς ἐκ παντὸς πειρασμοῦ ἐξ ὄρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ πάσης αἰρέσεως καὶ εἰρήνευσον τῷ Ὀρθοδόξῳ δόγματι.

Ταῦτα εὐχρηθείσης τῆς Θεοτόκου, φωνῆ ἐγένετο οὐρανόθεν ἀποκριθεῖσα αὐτῆ. «Ὅσα προσηύξω Μήτηρ μου, οὕτως ἔσται σοι πάντα, ἐὰν καὶ αὐτοὶ τὰ ἐντάλματά μου φυλάξωσι, καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἐξῆς ἔστω ὁ τόπος οὗτος κληρὸς σὸς καὶ περιβόλαιον σὸν καὶ παράδεισος· ἔτι δὲ λιμὴν σωτήριος τῶν θελούντων σωθῆναι, ἀλλὰ καὶ προσφυγὴ καὶ καταφύγιον καὶ λιμὴν ἀτάραχος τῆς μετανοίας τῶν πεφορισμένων ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις». Ταῦτα ἐνωτισθεῖσα ἡ Θεοτόκος, καὶ εὐχαριστήσασα τῷ Υἱῷ αὐτῆς καὶ τὸν τόπον εὐλογήσασα λόγοις καὶ πράξεσι θαυμασίαις καὶ τὸν συντρέξαντα λαὸν πρὸς ὑπάντησιν καὶ πρόπεμψιν αὐτῆς, ὅφ' οὐ καὶ προπεμφθεῖσα εἰσῆλθεν αὐθις ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ τῶν συμπλεόντων αὐτῆ εἰς Κύπρον ἀπέπλευσεν. Ὁ δὲ Λάζαρος, βλέπων τὴν βραδύτητα αὐτῆς καὶ μὴ εἰδὼς τὴν αἰτίαν, ἦν ἐν ἀγωνίᾳ πολλῇ καὶ ἀθυμίᾳ, νομίζων ὅτι ναυαγίῳ περιέπεσεν· διὸ καὶ ἀπαρακλήτως ἐθρήνηε τὴν συμφορὰν· ὡς δὲ ἀθρόως ἰδὼν τὸ πλοῖον προσεγγίσαν ἐἰς Κύπρον σῶον καὶ αἴσιον, ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, προσυπαντήσας αὐτὴν τε καὶ πάντας τοὺς μετ' αὐτῆς, καὶ ἀσπασάμενος ἐπυνθάνετο περὶ τῆς αἰτίας τῆς βραδύτητος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ο ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
«ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ,,

Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι

Ὁ Βόλος ὡς ἀνέφερα εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα, εἶναι ἡ μόνη πόλις μετὰ τὰς Ἀθήνας, ἥτις ἀναπτύσσει πνευματικὴν δράσιν, ἐξ ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας πρὸ παντός.

Μία θρησκευτικὴ δμάξ, διατηρουμένη πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ συνερχομένη ἰδιαιτέρως εἰς πνευματικὰς καὶ ἐπωφελεῖς συγκεντρώσεις πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ θρησκευτικοῦ ζήλου, ἠθέλησεν, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι συμπολίται αὐτῆς ἀποκτήσωσι τὸ δῶρον τῆς θείας ἐπιγνώσεως. Ἀπεφάσισε λοιπὸν τὴν Ἱδρυσιν ἐνὸς συλλόγου θρησκευτικοῦ, θέτουσα αὐτὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν μεγάλων Πατέρων τῶν γραμμάτων, τῶν τριῶν ἱεραρχῶν, ἁγίων Βασιλείου, Γρηγορίου καὶ Χρυσοστόμου.

Πρῶτος τῆς δμάδος αὐτῆς ἦτο ὁ εὐσεβέστατος καὶ τὸν Θεὸν φοβούμενος κληρικὸς ἀρχιμ. Πολύκαρπος

Ζάχος, ὅστις ἀνέλαβε τὴν Ἱδρυσιν Συλλόγου. Τῷ 1907 ἐγένοντο αἱ πρῶται ἀρχαιοεσῖαι διὰ τὴν ἀνάδειξιν Διοικητ. Συμβουλίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐφρόντιζε διὰ τὴν περαιτέρω δράσιν τοῦ Συλλόγου.

Ἀνεδείχθησαν λοιπὸν τοιοῦτοι, οἱ κ. κ. 1) Πολύκαρπος Ζάχος Ἀρχιμανδρίτης, πρόεδρος, 2) Ἰω. Χρυσοβελώνης δικηγόρος, ἀντιπρόεδρος, 3) Κωνστ. Μήτσος ἔμπορος, ταμίας, 4) Ἡρ. Σχοινᾶς φαρμακοποιός, γενικὸς γραμματεὺς, 5) Ἀλεξ. Ἀθανασάκης κτηματίας, 6) Νικ. Κουτσούκος ἔμπορος, 7) Ἀλεξ. Σαμαρᾶ, ξυλέμπορος, 8) Παν. Φέρμπος Καθηγητὴς Γυμν., ὅστις εἶναι καὶ ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τοῦ ἐν Ἀθήναις φιλολογικοῦ συλλόγου «Παρνασσός», καὶ 9) Ἀλκ. Κάλμπαρης ἔμπορος.

Ὁ Σύλλογος εἶχεν ἀνάγκη μίᾳς αἰθούσης διαλέξεων καὶ τοιαύτη εὐ-

ρέθη τὸ πρῶτον ἐπὶ τῆς διαστ. τῶν ὁδῶν Ἰάσονος-Ὀρμίνιου (νῦν Κ. Καρτάλη) κτῆμα Κ. Καρτάλη, τέως Δημάρχου Παγασῶν.

Μετὰ ἓν ἔτος ἡ αἴθουσα αὕτη εὐρέθη ἀνεπαρκoῦς χωρητικότητος καὶ ἠναγκάσθη ὁ Σύλλογος νὰ ἐνοικιάσῃ ἄλλην εὐρυχωροτέραν ἐπὶ τῆς διαστ. τῶν ὁδῶν Δημητριάδος-Κουμουνδούρου, οἰκία Κωνστ. Γιαννακοπούλου, τὰ ἐγκαίνια τῆς ὁποίας ἔγειναν τῇ 11-2-1908.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ συνεστήθη ἀμέσως ἡ βιβλιοθήκη μετὰ τοῦ ἀναγνωστηρίου. Τὸ πλεῖστον μέρος τῆς βιβλιοθήκης τοῦ ἀειμνήστου Ζωσιμά Ἐσφιγμενίτου, ἦν παρεχώρησεν ὁ Δῆμος Παγασῶν, ἀπετέλεσε τὸν πρῶτον πυρῆνα τῆς λαϊκῆς βιβλιοθήκης τῶν «τριῶν Ἱεραρχῶν». Κατόπιν εὐρέθησαν ἄλλοι συμπολίται, ἀφοῦ εἶδον ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο ἐγιγαντοῦτο, καὶ ἐδώρησαν διάφορα βιβλία ὡς οἱ κάτωθι ἐκ τῶν κυριωτέρων: Νικ. Χαρισιάδης τόμους 108, Ἄρχ. πολ. Ζάχος πρόεδρος 700, Γεώργιος Φιλάρετος 860, Γεώργιος Σακελλαρίδης 202, Μιχ. Γαλανός 130, Κωνστ. Κουτσορόδης ἰατρός 104, Ἄλκ. Κάμπαρας 72, Κωνστ. Χατζηϊωάννου 28 καὶ δλόκληρον τὸ Ἐγκυκλοπαιδικὸν Λεξικὸν Ἐλευθερουδάκη, Ἰωάν. Σπυριδάκης 119, Φραγγίσκα Ἀγγελίδου 365, Μιλτ. Δάλλας τέως πολιτευτῆς 1134, Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη 1386, Μαίρη Βογιατζῆ 56. Διευθύνσις Γρ. Καλῶν Τεχνῶν 16. Κάτω τῶν 50 τόμων προσέφερον πολλοὶ ἄλλοι συμπολίται.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Σύλλογος ἐκ τοῦ πτωχοῦ του βαλυντίου ἠγόρασε πολ-

λὰ ἄλλα χρήσιμα βιβλία ὡς τὰ τοῦ Συλλόγου ὠφελίμων βιβλίων, ὅλην τὴν σειρὰν τῶν ἐκδόσεων τοῦ ἐπιζήλου ἐκδοτικοῦ οἴκου ἡ «Ζωὴ» ἐν Ἀθήναις, τὴν μεγάλην Ἑλλ. Ἐγκυκλοπαιδείαν τόμοι 24 καὶ περὶ τοῦς 130 τόμους, τὰς τελευταίας λογοτεχνικὰς ἐκδόσεις, ὥστε σήμερον ἡ Λαϊκὴ Βιβλιοθήκη «τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν» νὰ ἀριθμῇ 12000 τόμους περίπου, νὰ ἔρχεται δὲ ἡ πρώτη λαϊκὴ ἐπαρχιακὴ βιβλιοθήκη.

Διὰ νὰ ἐννοήσουν δὲ οἱ ἀναγνώσται καλλίτερον τὴν ἀξίαν τῆς Βιβλιοθήκης, δεόν νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ βιβλιοθήκη κατέχει βιβλία ὀλων τῶν ἐπιστημῶν, ὥστε νὰ δίδῃ βοθημάτων εἰς μαθητὴν ἢ φοιτητὴν οἰουδήποτε ἐπιστημονικοῦ κλάδου.

Οἱ ὀμιληταὶ τοῦ Συλλόγου δὲν ὑπῆρξαν ὀλιγώτεροι. Εὐθύς ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ ὄλοι οἱ μεγαλύτεροι ἐπιστήμονες ἐξεδήλωσαν τὴν ἐπιθυμίαν των νὰ μεταλαμπαδεύσουν τὰ φῶτά των καὶ τὰς γνώσεις των εἰς τὸ ἐκλεκτὸν ὡσαύτως ἀκροατήριον τῆς αἰθούσης τοῦ ἄνω Συλλόγου. Τὰ πρωτεῖα εἶχε πάντοτε ὁ διακεκριμένος πρόεδρος τοῦ Συλλόγου Ἄρχ. Πολύκαρπος Ζάχος, ὅστις ἔκαμε τὴν πρώτην ὀμιλίαν του κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς τοῦ πρώτου Διοικ. Συμβουλίου «περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ Συλλόγου». Ὁ αὐτὸς κατὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐτελοῦντο τὰ ἐγκαίνια τῆς πρώτης αἰθούσης «περὶ αἰσιοδοξίας». Ὁ αὐτὸς ἐξηκολούθει νὰ κάμῃ τακτικὰς διαλέξεις ἐπὶ διαφόρων θεμάτων.

Ἐκ τῶν ἀπειρῶν ἄλλων ὀμιλητῶν παραθέτομεν μερικὰ ὀνόματα χάριν τῆς ἰστορίας.

— Νικόλαος Σαράτσης ἰατρός, νῦν Λήμαρχος Παγασῶν, μὲ θέμα «περὶ ὑγιεινῆς».

— Περικλῆς Ἀποστολίδης κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ΚΕ'. Μαρτίου 1908 «περὶ τῆς πολιτοκρίας τῆς Βιέννης ὑπὸ τῶν τούρκων».

— Κωνστ. Ι. Ζάχος δικηγόρος «περὶ ὑποχρεώσεων τῶν πλουσίων πρὸς τοὺς πτωχοὺς».

— Βασίλειος Κόντης, νῦν διευθυντῆς τοῦ Ὁδείου Βόλου «περὶ Γερμανικοῦ μουσικοῦ πνεύματος».

— Παναγ. Φέρμπος Καθηγητῆς Γυμνασίου «περὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν ἀρχαίων».

— Κωνστ. Παπαμιχαλόπουλος βουλευτῆς Ἐπιδάουρου «περὶ τοῦ θεοβαδίστου ὄρου Σινᾶ» ἐντυπώσεις ἐπισκέψεώς του ἐκεῖ.

— Νικ. Γεωργιάδης τέως Δήμαρχος Παγασῶν καὶ εἶτα πρόεδρος τῆς Βουλῆς, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαίνιων τῆς νέας αἰθούσης Γιαννακοπούλου «περὶ τῆς παιδείας παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ νεωτέροις Ἕλλησι».

— Κωνστ. Τσιούκας Γυμνασιάρχης πολλάκις ἐπὶ διαφόρων φιλολογικῶν θεμάτων.

— Δημοσθένης Κούρτοβικ, διευθυντῆς ἔφημ. «Κῆρυξ» «περὶ τῆς δράσεως τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν ἀπὸ θρησκευτικῆς καὶ Ἐθνικῆς ἐπόψεως».

— Νικ. Παπαδημος, κατόπιν πρόεδρος τοῦ Συλλόγου «περὶ Κυριακῆς ἀργίας» ὁ ἴδιος ἔκαμε συνεχεῖς ὀμιλίας ἐπὶ διαφόρων θρησκευτικῶν θεμάτων.

— Μιχ. Γαλανός, μέγας ρήτωρ καὶ διευθυντῆς «Ἀναπλάσεως» «περὶ τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τοῦ

πεπολιτισμένου κόσμου» ὁ ἴδιος ἔκαμε σειρὰν ὀμιλιῶν εἰς τὴν αἴθουσαν ὡσάκις ἐκαλεῖτο εἰς Βόλον ἐπὶ διαφόρων θρησκευτικῶν θεμάτων, ὥστε ὁ Σύλλογος, τιμῆς ἔνεκεν, τὸν ἀνεκέρυξεν ἐπίτιμον μέλος.

— Ἄρχ. Πολύκαρπος Συνοδινὸς ἱεροκέρυξ Βόλου, νῦν Μητροπολίτης Μεσσηνίας «περὶ τοῦ Κωνσταντίνου Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων».

— Κωνστ. Χατζηβασιλείου καθηγητῆς Γυμν. «περὶ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ ὕδατος».

— Νικ. Ἀνδρέου καθηγ. Γυμνασίου «περὶ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων».

— Γεώργιος Λαμπάκης ὑφηγητῆς Πανεπιστημίου καὶ ἰδιαίτερος Γραμματεὺς τῆς Βασιλίσσης Ὀλγας «περὶ τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ μεγάλου τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος».

— Νικ. Ρέγκος δημ. ὑπάλληλος «περὶ τοῦ θριάμβου τῆς ἀρετῆς».

— Τρύφων Εὐαγγελίδης καθηγητῆς «περὶ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου».

— Αἰδεσ. Δὸν Μέκκας, ἱερεὺς τοῦ ἐνταῦθα Καθολικοῦ ναοῦ «περὶ ὑπάρεως τοῦ Θεοῦ ἀπὸ ἀπόψεως ἠθικοφιλοσοφικῆς».

— Θεόδωρος Ζωγράφος καθηγητῆς-Θεολόγος «περὶ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ».

— Ρήγας Κωνσταντινίδης δικηγόρος «περὶ ὀρθοδόξου χριστιανικῆς πίστεως κλπ.».

Κωνστ. Χατζηϊωάννου λόγιος καὶ ἤδη ἠγούμενος ἱ. Μ. Ξενιάς, χρηματίσας ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν βιβλιοφύλαξ τοῦ Συλλόγου, ἐπανειλημμένας διαλέξεις ἐπὶ διαφόρων

θησκευτικῶν θεμάτων.

— Στέφανος Παπαδημητρίου, καθηγητῆς Θεολόγος, «περὶ χριστιανικῆς ζωῆς κλπ.».

— Σπύρος Θεοδωρόπουλος, βουλευτῆς Ἀττικοβοιωτίας, «περὶ ὄργανώσεως τῶν ἐργατῶν».

— † Ὁ Δημητριάδος Γερμανός, «περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς δράσεως τοῦ Μεγ. Βασιλείου».

— Μιχ. Καμπανάος, «περὶ τοῦ ποῖα εἶναι ἡ ἀληθῆ; ἐν τῷ κόσμῳ χαρὰ».

— Γεώργιος Σακελλαρίδης Θεταλομάγνης, «περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Ἑλλ. Μεσσαίωνος».

— Εὐάγγελος Παπαναστασίου καθ. Γυμνασίου, «περὶ τῆς Θεσσαλίας διὰ μέσου τῶν αἰώνων».

— Νικ. Γεωργιάδης καθ. Γυμνασίου, «περὶ τῶν δύο συγχρόνων ἠρώων Παπακυριλλῆ καὶ Βελισσαρίου».

— Ἀρχ. Ἀθανάσιος Δανιηλίδης ἐκ Κατουνακίων ἁγίου Ὄρους, «περὶ πνευματικῆς ζωῆς κλπ.».

— Ἀρχ. Καλλίνικος Κρεατσούλης, τέως Μητροπολίτης Ἀρδαμερίου, ἐφησυχάζων ἐν Βόλῳ, «περὶ θαύματος».

— Ἀγαμέμνων Ζάχος δικηγόρος, «περὶ θρησκείας ἐν σχέσει μετὰ τὰς πολιτικὰς ἐπιστήμας».

— Ἀρχ. Ἰωακείμ Σπετσιέρης ἐκ Νέας Σκῆτης τοῦ ἁγίου Ὄρους, «περὶ διαφόρων θρησκευτικῶν ζητημάτων».

— Νικ. Δημητριάδης καθηγητῆς Γυμνασίου, «περὶ τοῦ πνεύματος ἐν τῇ ὕλῃ».

— Νεοκλῆς Καζάζης καθηγητῆς Πανεπιστημίου, «περὶ κομμουνιστι-

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΟΥΡΑΝΟΥΣ

Πάν ὅ,τι καθ' ἐκάστην προβάλλεται εἰς τὸν χριστιανόν, δεικνύει ἢ ἀκόλουθος ἔκθεσις περὶ τοῦ εἰσιτηρίου διὰ τὸ ταξείδιον εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Τὸ εἰσιτήριο τοῦτο πωλεῖται εἰς τὰ πρακτορεῖον τῆς Εὐσεθείας.

Πρὸς εὐκολίαν τῶν θελόντων νὰ ταξιδεύσωσιν εἰς τοὺς οὐρανοὺς παρέχομεν συνοπτικῶς τὰς ἐξῆς πληροφορίας. Σιδηρόδρομος διὰ τοὺς οὐρανοὺς.

Ἀναχώρησις: Ἄνα πᾶσαν στιγμὴν. Ἀφίξις: Ὅταν ὁ Θεὸς εὐδοκῆσῃ. Τιμαὶ εἰσιτηρίων.

Α'. θέσις: Ταχεῖα ἀμαξοστοιχία. Ἀγνότης καὶ μαρτύριον ἢ τελεία ἐκπλήρωσις τῶν εὐαγγελικῶν ἀρετῶν, τάξις, ἀγνεῖα καὶ ὑποταγή, πνεῦμα αὐταπαρνήσεως ὑπὲρ τῆς θείας ἀγάπης.

Β'. θέσις: Κατ' εὐθείαν ἀμαξοστοιχία. Μετάνοια, πεποίθησις εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἀκριβῆς ἐκτέλεσις τῶν ἀγαθῶν ἔργων, προσευχὴ, νηστεία καὶ ἐλεημοσύνη.

Γ'. θέσις: Συνήθης ἀμαξοστοιχία. Τήρησις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἐκκλησίας, ἐκπλήρωσις τῶν πρὸς τὸν πλησίον καθηκόντων.

Δ'. θέσις: Ἐκτακτος ἀμαξοστοιχία. Μετάνοια κατὰ τὴν τελευταίαν ὥραν κοῦ κινδύνου κλπ.».

— Γ. Ἀβτζῆς δικηγόρος, «περὶ πνευματικῶν δυνάμεων τῆς Ρωσσίας κλπ.».

Ἐκ τῶν ἄνω διαλεκτῶν οἱ περισσότεροι ἔκαμον ἐκτὸς τῶν μνημονομένων, καὶ πλείους ἄλλας διλέξεις ἐπὶ διαφόρων θεμάτων.

(Ἀκολουθεῖ)

τοῦ θανάτου, παράκλησις πρὸς ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν.

Παρατηρήσεις. 1) Δὲν ὑπάρχει εἰσιτήριο μετ' ἐπιστροφῆς. 2) ἀμαξοστοιχία διὰ διασκέδασις δὲν ἀναχωροῦσι. 3) παιδιὰ μικρὰ ἀνήλικα, τῶν ὁποίων ἡ διάνοια δὲν εἶναι ἔτι ὄριμος, ταξιδεύουσι δωρεάν, ἀρκεῖ νὰ ἀνήκωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας. 4) οἱ ἐπιβάται παρακαλοῦνται νὰ μὴ φέρωσι μετ' ἑαυτῶν ἄλλο τι, εἰμὴ μόνον ἔργα ἀγαθὰ, ἐὰν θέλωσι νὰ προφθάσωσι τὴν ἀμαξοστοιχίαν καὶ νὰ μὴ καθυστερήσωσιν. 5) εἰς πάντα σταθμὸν παραλαμβάνονται ἐπιβάται. 6) ἔκαστον εἰσιτήριο διὰ νὰ ἔχη κύρος, πρέπει νὰ φέρῃ τὴν σφραγίδα τῆς ἀγιαζούσης χάριτος.

Πρὸς ἀποφυγὴν ἀσθενειῶν καὶ ἐπιδημιῶν κατὰ τὸ ταξείδιον, πρέπει ὁ ἐπιβάτης νὰ ἔχη ῥίζαν τῆς πίστεως, καὶ δροσερὰ φύλλα τῆς ἐλπίδος, εὐώδη ἄνθη τῆς ἀγάπης, κρῖνα τῆς καθαρότητος, μύρτους τῆς ἐγκρατείας καὶ ξύλον τοῦ Σταυροῦ. Ταῦτα πάντα ἄς δέσῃ εἰς δέσμη μὲ τὸ νῆμα τῆς πραότητος, ἄς θέσῃ ταῦτα εἰς τὴν χύτραν τῆς προσευχῆς, ἄς θράσῃ εἰς τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης καὶ ἄς ῥαντίσῃ εἰτα δι' οἴνου τῆς ἁγίας χαρᾶς, καὶ διὰ τοῦ μεταλλικοῦ ὕδατος τῆς μετριοφροσύνης, καὶ ἄς καλύψῃ διὰ τοῦ καλύμματος τῆς σιωπῆς. Ἄφες ταῦτα, ἐπιβάτα, κατὰ τὴν νύκτα εἰς τὸ φῶς τῆς σκέψεως καὶ λάμβανε ἐξ αὐτῶν ἄνα ἐν ποτήριον τὴν πρωΐαν καὶ ἐσπέραν, καὶ ἔσο βέβαιος, ὅτι θὰ ἀπολαύῃ μακρὸν βίον ἐν πληρεστάτῃ ὑγείᾳ.

Ἴνα δὲ διέλθῃς τὸ τελωνεῖον καὶ βαδίσης εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ θέσῃς κάτωθεν εἰς τὸν σάκκον τοῦ ταξιδίου σου τὴν ταπεινοφροσύνην,

ἄνωθεν τὴν ὑπακοὴν καὶ ὑπεράνω τὴν προσευχὴν. Εἶτα πλήρωσον τὸ κενὸν διὰ τῆς ἀπονεκρώσεως τῶν παθῶν, καὶ ἀφοῦ λάβῃς τὸ ἀλεξιβρόχιον τῆς ἀγάπης, βάδισον κατ' εὐθείαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ. Πλησίασον εἰς τὴν ἔδραν τῆς ἐξομολογήσεως καὶ ἐκεῖ δεῖξον τὸ εἰσιτήριόν σου, διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ πληρώσῃς ἐν φόβῳ ὅ,τι ζητήσωσιν ἀπὸ σέ. Εἶτα ἐπικύρωσον τοῦτο διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ θείᾳ Εὐχαριστίᾳ, καὶ βάδιζε ἡσυχῶς τὸ ταξείδιόν σου. Σὲ ἀποχαιρετῶ καὶ ἐλπίζω νὰ ἀνταμώσωμεν πάλιν εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ἀποστολεὺς Σ. Γ. Ἱερομ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΡΟΖΑ ΤΟΥ ΤΑΝΝΑΝΒΟΥΡΓΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Η ΡΟΖΑ ΠΡΟΣΦΕΥΓΟΥΣΑ ΠΑΡΑ ΠΤΩΧΟ ΤΙΝΙ ΑΝΘΡΑΚΕΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Σπανίως ἢ Ῥόζα εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸ φρούριον καὶ ποτὲ δὲν ἐξῆλθεν αὐτοῦ ἀσυνόδετος. Ἴδου αὕτη τώρα ἐν τῷ μέσῳ ἀποκέντρου πεδίου, ἐν τῷ σκότει βαθείας νυκτός, ἐν τῇ βροχῇ καὶ ἐν τῇ θυέλλῃ ἐκτεθειμένη μόνη. Ἄγνοεὶ πρὸς ποῖον μέρος νὰ στρέψῃ τὰ βήματά της. Ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἐζήτηε ἄστυλον, ἐνθα νὰ διανυκτερεύσῃ μέχρις οὐ τὸ λυκαυγὲς τῆς ἡμέρας ἐπέλθῃ! Φθάνει τέλος εἰς πυκνὸν δάσος, ἐνθα εὐρίσκει καταφύγιόν τι, διαφυγοῦσα τὴν βροχὴν καὶ τὴν τρικυμίαν οὐδεὶς δὲ τρόμος καταλαμβάνει αὐτὴν διερρομένη τὴν νύκτα ἐκείνην εἰς τὸ ἔρημον αὐτὸ καταφύγιόν της, ἀπέναντι τῆς καταβιβρωσκούσης τὴν καρδίαν της λύπης, ἥτις τὴν καθιστᾷ ἀναίσθητον πλέον εἰς τὸν τρόμον τῆς ἀγρίας ἐκείνης νυκτός καὶ ἀπέναντι τῆς κατακυριευούσης αὐτὴν ιδέας ὑπὲρ τοῦ πατρὸς της. Τὰ κρουνηδὸν καταδρόνοντα δάκρυά της, οἱ ἐκ τῆς

ὑπερβολικῆς λύπης της ἐκφερόμενοι γοεροὶ στεναγμοὶ καὶ παρακλήσεις της, ἐκίνουν εἰς συμπάθειαν καὶ αὐτοῦ, τοὺς ἀναισθήτους βράχους. Ἄμα τὸ λυκόφως ἤρχισε νὰ ἀνατέλλῃ, ἡ Ῥόζα ἐξῆλθε τοῦ δάσους καὶ παρατηροῦσα περὶ αὐτῆς, διέκρινε τὸν ὑπὸ τῶν πρώτων ἀκτίνων τοῦ ἀνατείλαντος ἡλίου φωτισθέντα ὑψομῆκη πύργον τοῦ φρουρίου τῶν πατέρων της, ἐξέχοντα τῆς κορυφῆς τῶν ἐλατῶν, μὲ τὰς ὁποίας τὸ ὄρος ἦτο πεφυτευμένον. Εἰς ταύτην τὴν ἐκπληκτικὴν θέαν ἡ νέα κόρη, βυθισθεῖσα εἰς νέα δάκρυα, φεῦ! εἶπε, πόσον ἐπεθύμουν νὰ προσέλθω εἰς ἐπίσκεψιν τῆς πατρικῆς μου ἐκείνης κατοικίας! Ἰσως ἤθελον ἀπαντήσῃ εἰς αὐτὴν πιστὴν τινα ὑπηρετήν τοῦ πατρὸς μου, ὅστις, συμμεριζόμενος τῶν δεινῶν μου, θέλει μὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ καλοῦ Βουρκάρδου. Ἄλλ' ἡ κατοικία ἐκείνη, εἰς ἣν ἐγεννήθην, εἰς ἣν ἀνετράφη, εἰς ἣν διῆλθον τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἡλικίας μου, ἐκλείσθη ἀναμφιβόλως δι' ἐμὲ διὰ παντός. Διότι μόλις ἐξῆλθεν ὁ ἱππότης Κιουνεζίκος τὸ κατώφλιον αὐτῆς, ἐκλείσθη ἡ θύρα καὶ ἡ γέφυρα ὑψώθη. Καὶ ἔκτοτε τὸ φρούριον τοῦ πατρὸς μου ἀποκατέστη δι' ἐμὲ ἐχθρικὴ δύναμις. Ταῦτα καθ' ἑαυτὴν εἶποῦσα ἡ Ῥόζα, διηυθύνθη θλιβερῶς πρὸς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, διελθοῦσα τὸ δάσος, ἐν ᾧ κατῶκει ὁ τίμιος ἀνθρακεύς.

Ἡ Ῥόζα ἐκ τῶν πρὸς αὐτὴν περὶ τῆς κατοικίας τοῦ ἀνθρακέως διηγήσεων τοῦ πατρὸς της, ἐγνώριζε τὴν περιοχὴν τοῦ δάσους, ἐν ἣ αὕτη ἔκειτο. Εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους ὑψοῦντο δύο ἀπόκρημα ὄρη κεκαλυμμένα ὑπὸ πυκνῶν ἐλατῶν· εἰς δὲ τὴν διαχωρίζουσαν τὰ ὄρη κοιλάδα, εὐρίσκειτο ἡ κατοικία τοῦ ἀνθρακέως, ἀπέχουσα σχεδὸν τέσσαρας λεύγας ἐκ τοῦ φρουρίου Ταννανβούργου. Προσηλώσασα

τὰ βλέμματά της ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν δύο ἐκείνων ὄρεων, ἡ Ῥόζα διηυθύνθη καθ' εὐθείαν, νομίσασα ὅτι ἔπρεπε νὰ τὰ διαπεράσῃ· ἀλλ' οὐδεὶς δρόμος, οὐδεμία ἀτραπὸς τῆ παρουσιάσθη εἰς τὸ πυκνὸν ἐκεῖνο δάσος, ἵνα τὴν φέρῃ εἰς τὸ ζητούμενον σημεῖον. Ὅτε μὲν διήρχετο ἐπίπνον δίοδον, διασχισομένην ὑπὸ βάτων, ὅτε δὲ περιεφέρετο εἰς βάλτον, ἀπολήγοντα εἰς ταχύν τινα ποταμόν, ἐμποδίζοντα τὴν καθόλου διάβασίν της, ὅτε δὲ περιπλανωμένη εἰς τὸ πλέον συγκεκλεισμένον μέρος τοῦ δάσους, ἐμποδίζετο νὰ παρατηρῇ τὰ ἀπόκρημα ὄρη εἰς τὸ μακρὸν μέρος. Ἡ μεσημβρία τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐφθασε καὶ αἱ κορυφαὶ αὐτῶν δὲν ἐφαίνοντο εἰσέτι. Καὶ ὅμως ἡ Ῥόζα ἐξηκολούθει γενναίως τὴν ὁδοστορίαν της, ὅτε αἴφνης εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἀπ' αὐτῆς, δυνατὸς κρότος, συνωδευμένος ὑπὸ βρυγμοῦ, ἠκούσθη εἰς τὸ δάσος· μεγάλη τις ἔλαφος ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον τῆς Ῥόζας, ὑψώνουσα τὰ ὑψηλὰ καὶ δίκρανα αὐτῆς κέρατα καὶ προσηλώσασα ἐπὶ τῆς περιπλανωμένης τοῖς μαύρους καὶ φασερούς αὐτῆς ὀφθαλμούς, ἐστράφη καί, θραύσασα τοὺς κλάδους τοὺς κωλύοντας τὴν ὁδὸν αὐτῆς, ἀνεχώρησε. Ἡ Ῥόζα ἐξακολουθεῖ τὴν πορείαν της μετὰ καρτερίας· ἀλλ' αἴφνης οἱ γουλλισμοὶ κάπρου τινὸς τὴν καταφοβίζουσιν ἐκ νέου· τὸ παμμέγεθες θηρίον τοῦτο πρὸ ὀλίγου κλιθεὶς εἰς τινα βόρβρον ἐγείρεται, προσηλώνει μὲ ἄγριον ὕψος τοὺς μικροὺς τοῦ ὀφθαλμοῦς ἐπὶ τῆς νέας κόρης καὶ τὴν ἀπειλεῖ τρομακτικῶς. Ἐν τῇ ἐπικινδύνῳ ταύτῃ ὥρα ἡ Ῥόζα ἀπεφεύγει δρομαίως τὸν κίνδυνον καὶ σχεδὸν ἀπνευστὶ ἀπομακρύνεται τοῦ ἐχθροῦ της καὶ διασώζεται εἰς πυκνὰς βάτους. Καταβληθεῖσα ἔκτε τοῦ φόβου καὶ κόπου, ἐκάθισεν εἰς τὴν ὄριζαν ἐνὸς δένδρου, ἀκροῦς μὲν προ-

σεκτικῶς τὰ διαβήματα τοῦ θηρίου καὶ σκοπεύουσα ν' ἀναβῇ εἰς τοὺς χαμηλοτέρους κλάδους τοῦ δένδρου ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν τὸ θηρίον ἤθελε τὴν πλησιάσει καὶ τὴν καταδιώξει. Ἐν τούτοις ἡ Ῥόζα, ὅτε εἶχεν ἐντελῶς ἀποπλανηθῆ εἰς τὸ δάσος καὶ ἠγγόει πλέον πρὸς ποῖον μέρος νὰ διευθυνθῇ καὶ ὅτε ὁ ἥλιος ἦτο περὶ τὴν δύσιν σου, φεῦ! εἶπε στενάζουσα, θὰ ἀναγκασθῶ ἀναμφιβόλως νὰ διέλθω μόνη καὶ τὴν νύκτα ταύτην ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τρομακτικοῦ καὶ ὑπ' ἀγρίων θηρίων περικυκλωμένου τούτου δάσους.

Αἱ μέχρι τοῦδε προξενούμεναι εἰς τὴν Ῥόζαν ἀνησυχίαι ἕνεκα τῆς τύχης τοῦ πατρὸς της, ἀπησχόλουν αὐτὴν ὥστε νὰ μὴ σκεφθῇ περὶ τροφῆς· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, αἰσθανθεῖσα τὰς προσβολὰς τῆς πείνης, αἵτινες ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον αὐξηθεῖσαι ἤρχισαν νὰ τὴν βασανίζωσιν, ἐφοβήθη μὴ ἀποθάνῃ ὑπὸ αἰτίας. Ἀδύνατος καὶ καταβεβλημένη ἐξηκολούθει τὴν ὁδὸν της καί, εὐροῦσα μικρὸν τι ὕψωμα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους, ἀνέβη ἐπ' αὐτοῦ, ἵνα δυνηθῇ νὰ ἴδῃ μακρύτερον. Ὁ δὴ ἥλιος ἐκαλύπτετο ὑπὸ πυκνῶν νεφῶν, ὀλόκληρος ἡ πεδιάς ὀμιχλώδης καὶ σιωπηλὴ ἐφαίνετο βεβαρημένη ὑπὸ πυκνῶν καὶ ὑπερῦθρων ἀναθυμιάσεων. Ἡ Ῥόζα γονυπετήσασα ἤρχισε νὰ προσεύχεται· πολυέλεε Θεέ! εἶπεν ἐν τέλει τῆς δεήσεώς της, ἐπικαλοῦμαι σε ἐν τῇ ἀνάγκῃ μου ταύτῃ, πρόσελθε εἰς βοήθειάν μου· δεδοξασμένον εἶη τὸ ὄνομά σου· εἶθε ἡ πρὸς σὲ τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, ταπεινὴ δέησίς μου αὕτη νὰ εἰσακουσθῇ. Αἴφνης ἐν ᾧ χρόνῳ αὕτη προσηύχετο ὁ ἥλιος ἔλαμψε περὶ τῶν νεφῶν καὶ ἐχρῦσσε διὰ τῶν ἀκτίνων του μίαν ἐκ καπνοῦ στήλην, ὑψομένην εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος εἰς μεγάλην ἀπόστασιν. Θεέ! ἀνέκραξεν ἡ Ῥόζα ὑπερχαρῆς, εἶθε αἱ πρὸς σὲ δεήσεις

καὶ εὐχαριστήσεις μου νὰ εἰσακουσθῶσι. Ἡ διὰ τῶν προφητῶν διδασκαλία σου «ἐπικαλέσθητί με ἐν τῇ ἀνάγκῃ σου καὶ θέλω ἔλθει πρὸς βοήθειάν σου, σὺ δὲ δοξάσεις τὸ ὄνομά μου», ἐξεπληρώθη ἐν ἐμοί. Μὲ ἔσωσας. Ἐκεῖ εἰς τὴν ὑψομένην στήλην τοῦ καπνοῦ, ἀναμφιβόλως ὁ ἄξιος Βουρκάρδος ἔχει τὸ ἀνθρακείον του, διότι οὗτος εἶναι ὁ μόνος τοῦ δάσους τούτου κάτοικος. Ἀνέλαβε τὰς ὀλίγας δυνάμεις της, αἵτινες τῇ ἔμενον, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἐφαίνετο ὁ ὑψούμενος εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν καπνὸς τοῦ ἀνθρακείου.

Ἡ Ῥόζα οὐδόλως ἠπατήθη εἰς τὴν διεύθυνσίν της ταύτην, διότι ἐκεῖ ὁ Βουρκάρδος εἶχε τοποθετήσῃ τὸ ἀνθρακωχεῖόν του, ἐκ τῆς πυρᾶς καὶ τῆς λάμψεως τοῦ ὁποίου τὰ περὶ δάση ἤρχισαν ἤδη νὰ φωτίζονται. Ὁ Βουρκάρδος ἐκάθητο ἐπὶ τινος κεκομμένου κορμοῦ δένδρου, ἐπὶ τοῦ στελέχους τοῦ ὁποίου εἶχε προσηλώσει μικρὴν τινα τετράγωνον σάνίδα, χρησιμεύουσαν αὐτῷ ἐν εἴδει τραπέζης, ἐφ' ἧς πρὸ μικροῦ ἔθηκε τὸ χωρικὸν του δειπνον, συγκείμενον ἐκ τεμαχίου ἄρου, ὀλίγου βουτύρου καὶ ἐξ ὑδρίας πλήρους ὕδατος καὶ παρὰ τῷ ἀνθρακεί αὐτῷ ἤσαν τεθειμένα ὁ πέλεκυς καὶ τὸ σκάλευθρον του. Παρατηρῶν τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ δοξάζων τὸν Θεόν, ἔφυλλε τὸ ἐσπερινόν του ἄσμα· ἡ βροντώδης καὶ ἠχηρὰ φωνὴ του ἀντήχει πέραν τοῦ δάσους. Ἡ Ῥόζα, ἀκούουσα μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως τὰς γλυκείας μελωδίας τοῦ ἀνθρακέως, ἐτάχυνε τὰ βήματα αὐτῆς, πρὸς αὐτὸν διευθυνομένη.

Ὅτε δὲ ὁ Βουρκάρδος παρετήρησε μακρόθεν κόρην, πλανωμένην καὶ πρὸς αὐτὸν προβαίνουσαν, ἐξεπλάγη καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς μία τόσοσιν τρυφερὰ νεᾶνις ἦλθεν εἰς τὸν ἄγριον ἐκεῖνον

τόπον. Ἄλλα μόλις ἀνεγνώρισε τὴν Ῥόζαν ἐξηγέσθη τοῦ καθίσματος του, τὴν ἐχαιρέτησε μακρόθεν ὑψηλοφώνως, ἔτρεξεν εἰς προὔπαντήσιν της καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά της, τὴν ἔθλιψεν ἰσχυρῶς εἰς τὰς ἰδικὰς του κατὰ τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν· μετὰ ταῦτα συγκεχυμένος τῇ ἐξήγησε συγγνώμην, διότι αἱ ἑξ ἀνθρώκων ἐκμεμαυρισμένοι χεῖρες του ἐκηλίδυσαν μίαν τόσον λευκὴν καὶ τρυφερὰν χεῖρα. Ἐπειτα τῇ ἐξέφρασε τὴν ἐκπληξίν του, ἰδὼν αὐτὴν εἰς τοῦτο τὸ δασῶδες καὶ ξηρὸν μέρος. Δίκαιε Θεέ! εἶπε, σεῖς εἴσθε λοιπὸν, εὐγενὴς δεσποσύνη; σεῖς εἴσθε ἡ Ῥόζα τοῦ Ταννανβούργου; Πῶς; δι' ἀγάπην Θεοῦ, πῶς ἤλθετε ἐνταῦθα μόνη καὶ τόσον ἀργά; Πρέπει νὰ ἀπεπλανήθητε. Λοιπὸν ἐφθάσατε εἰς καλὴν ὥραν· τὸ ἐσπέρας τοῦτο ἔχω τράπεζαν ἡτοιμασμένην ἀπέναντι τῶν δρυῶν, τῶν ἑλατῶν καὶ τῶν βαλάνων. Τὸ δεῖπνον ἤδη παρετέθη, ἔλθετε, καθίσατε ἐπὶ τοῦ ἀνακλινητῆρός μου τούτου, ἀναπαύθητε ὀλίγον καὶ δέχθητέ τι ἐκ τῶν παρατεθειμένων, καθ' ὅσον μετὰ μικρὸν θέλω σᾶς ὀδηγήσει εἰς τὴν οἰκίαν. Οὐδὲν δύναται πρὸς τοῦτο νὰ ἐμποδίση, διότι ἤξεύρω ὅτι ὁ πατήρ σας, ἐὰν δὲν σᾶς ἴδῃ ἐπανελθοῦσαν, ὅπερ εἶναι τόσον ἀληθὲς ὅσον εἶναι ὅτι ὀνομάζομαι Βουρκάρδος, δὲν θέλει ἀναπαυθῆ καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Φεῦ! ὁ πατήρ μου, ἐπανελάβεν ἡ Ῥόζα, καὶ οἱ λυγμοὶ διέκοψαν τοὺς λόγους της· πῶς; ἀγνοεῖς εἰσέτι Βουρκάρδε, τὸ τρομερὸν συμβάν; Ὁ πατήρ σας· ὁ εὐγενὴς ἱππότης! ἀπήντησεν ὁ ἀνθρακεὺς ὅπως ὑπὸ τρόμου κυριευμένος. Ἡ κόνις τῶν ἀνθρώκων καὶ ἡ καπνία, αἵτινες ἐκάλυπτον τὸ πρόσωπόν του ἀπέκρυψαν εἰς τὴν νέαν κόρην τὴν νεκρικὴν ὠχρότητα, ἣτις διεχύθη ἐπ' αὐτοῦ. Ὡ προσφιλὴς μοι δεσποσύνη, ὀμιλήσατέ μοι περὶ τοῦ εὐγενοῦς ἱππότητος πατρὸς

σας. Σᾶς δοκίζω δι' ἀγάπην Θεοῦ. Τί εἶναι; τί τῷ συνέβη; ὁ Θεέ, ἀπεκρίθη ἡ Ῥόζα, ὁ Κιουνερίκος τοῦ Φιχταμβούργου τὸν ἠχμαλώτισε τὴν παρελθοῦσαν νύκτα καὶ τὸν ἔσυρε δέσμιον εἰς τὸ φρούριόν του. Ὁ Κιουνερίκος! ἀνέκραξεν ὁ ἀνθρακεὺς, λαμβάνων εἰς χεῖρας τὸ σκάλευθρόν του, ἔστω!.. ἀλλ' ὄχι! ἐξηκολούθησεν, ἀφίνων νὰ πῆσῃ τὸ ἐργαλεῖον ἀπὸ τὰς χεῖράς του, δὲν θέλω ποσῶς νὰ τὸν καταρασθῶ. Ἄλλ' ἐὰν ὁ εὐγενὴς ἱππότης εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἐκείνου, τοῦτο εἶναι μέγα δυστύχημα. Ἐν τούτοις διηγῆθητέ μοι πῶς τοῦτο συνέβη; Δυσκολεύομαι νὰ τὸ πιστεύσω. Χθὲς τὸ ἐσπέρας, ὅτε ἀπῆλθον τῆς οἰκίας σας ἀποχαιρετῶν τὸν πατέρα σας, τὸ πᾶν ἦτο γαλήνιον καὶ ἡσυχον. Πῶς εἰς μίαν μόνην νύκτα ὁ Κιουνερίκος ἠδυνήθη νὰ κυριεύσῃ φρούριον τοσοῦτον ἰσχυρόν, τοσοῦτον ἀπόροιστον;

Ἡ Ῥόζα καθίσασα ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου παρὰ τῷ ἀνθρακεῖ, ἤρξατο διηγούμενη τὰ περὶ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ πατρὸς της. Ἄλλ' ὁ τίμιος Βουρκάρδος, παρατηρήσας μετ' ὀλίγον ὅτι ἡ κούρασις καὶ ἡ πείνα ἠμπόδιζον τὴν Ῥόζαν σχεδὸν νὰ ἐξακολουθῇ τὴν ὀμιλίαν της, τῇ ἔδωκεν ἑξ ὅλης τῆς καρδίας του τὸν ἀργον καὶ τὸ βούτυρον τὰ δι' ἑαυτὸν προωρισμένα. Ἡ δὲ Ῥόζα ἔφαγε καὶ ἔπιε πολλάκις, φωτιζομένη κατὰ τὸ λιτὸν καὶ εὐτελὲς αὐτὸ δεῖπνόν της ὑπὸ τῆς λάμπρας τῶν ἠναμμένων ἀνθρώκων, ὁμολογοῦσα συγχρόνως τῷ ἀνθρακεῖ ὅτι οὐδέποτε ἔφαγε καὶ ἔπιε μετὰ τοσαύτης εὐχαριστήσεως.

(Ἀκολουθεῖ)

Διαδόσατε τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται καὶ αὐτὶς οἱ κ. κ. συνδρομηταί, ὅπως φιλοτιμηθῶν ἐπὶ τέλους καὶ ἀποστείλωσιν ἡμῖν τὴν συνδρομὴν τῶν α' καὶ β'. ἔτους· ἐκ δραχμῶν 220. Μᾶς καθυστεροῦνται πλέον τῶν 3)4 τῶν συνδρομῶν, ὥστε εὐκόλως δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δυσχεραίνεται πολὺ τὸ ἔργον τῆς ἐκδόσεως.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ φαντάζονται ὅτι θὰ σταλῇ ἀντιπρόσωπος ἡμῶν πρὸς εἰσπραξίν τῶν συνδρομῶν τῶν, ὅπως γίνεται σχεδὸν εἰς ὅλα τὰ περιοδικά. Δυστυχῶς ὅμως δι' ἡμᾶς δὲν εἶναι εὐκόλον τοῦτο, διότι ἡ διάδοσις τούτου δὲν εἶναι πολὺ μεγάλη, ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ πέμψωμεν τοιοῦτον ἀντιπρόσωπον. Πλὴν αὐτῶν, κινούμεθα ἀπὸ τὸν ζῆλον τοῦ νὰ φέρωμεν εἰς φῶς τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἁγίου Ὄρους, καὶ ἄλλην ἐκλεκτὴν ὕλην διάφορον, χωρὶς νὰ ἔχωμεν οὐδεμίαν χρηματικὴν ἐπιχορηγήσιν ἀπὸ οὐδένα, ἀλλὰ περιμένομεν πρωτίστως ἀπὸ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπὸ τὴν συνδρομὴν τῶν ὀλίγων συνδρομητῶν, οἵτινες, ἐὰν ἀρνηθῶν νὰ μᾶς πληρώσουν, θὰ φέρουν ὅλην τὴν εὐθύνην ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὴν ζημίαν ἡμῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τὴν διακοπὴν τῆς ἐκδόσεως.

Θὰ ἦτο μέγα ἀδίκημα νὰ διακοπῇ ἡ ἐκδοσις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἔτους διότι ἀμελοῦν μέχρι τοιούτου σημείου οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ ἀποστείλουν τὴν συνδρομὴν τῶν.

Περιμένομεν λοιπὸν ἀπὸ ὑμᾶς, ὄχι μόνον τὴν ἀποστολὴν τῆς συν-

δρομῆς σας, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν δυνατὴν ἐνίσχυσιν διὰ τὴν ἀπόσκοπον ἐκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης».

Τὴν ἄνω παράκλησιν ἀπευθύνομεν ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς ἀγιορεῖτας Πατέρας, εἰς ὅσους καθυστεροῦν εἰσέτι τὰς συνδρομὰς τῶν, ὅπως τὰς ἀποστείλουν.

Γνωρίζομεν ἀκόμη καὶ τοῦτο. Ἐπειδὴ εἰς τὰ συνεχῆ ὑπομνήματά μας πρὸς ἀποστολὴν τῶν συνδρομῶν αἱ ἱεραὶ Μοναὶ ἀπαντοῦν διὰ τῆς σιωπῆς τῶν καὶ ἀναγκαζόμεθα νὰ στέλλωμεν συχνότερα τοιαῦτα, ἡ ὑπηρεσία τοῦ Ταχυδρομείου ἀρνεῖται νὰ παραλάβῃ ταῦτα μὲ τέλη ἀγγελίας 40 λεπτῶν, ἀλλὰ ζητεῖ τέλη ἐπιστολῶν 3,50, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι ὅπως ἀσύμφορον. Διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου θὰ δημοσιεύωμεν πίνακα τῶν ὀφειλουσῶν τὰς συνδρομὰς τῶν Μονῶν τοῦ α' καὶ β' ἔτους μὲ τὰ ποσὰ αὐτῶν. Αἱ ἀποστέλλουσαι δὲ τὴν συνδρομὴν τῶν Μοναί, θὰ διαγράφονται ἐκ τοῦ πίνακος καὶ τοῦτο θὰ θεωρῆται παρ' αὐτῶν ὡς ἀπάντησις ὅτι ἐλήφθη ἡ συνδρομὴ τῶν.

Οἱ ἐπιστρέφοντες τεύχη παρακαλοῦνται ὅπως γράψωσι τὴν διεύθυνσίν των ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου διὰ νὰ τοὺς διαγράψωμεν, καθόσον, καταστρεφομένης ἐνίοτε τῆς ταινίας, δὲν γνωρίζομεν τὴν προέλευσίν των.

Ἐξεδόθη τιμοκατάλογος τῶν βιβλίων τοῦ Βιβλιοπωλείου μας καὶ ἀποστέλλεται δωρεὰν εἰς πάντα αἰτοῦντα.

**ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΧΑΛΔΑΙΩΝ ΕΝ ΝΕΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ**

Εἰς τοὺς θέλοντας ἐκ τῶν κ. κ. Ἐπιτρόπων τῶν ἱερῶν ναῶν ἢ ἄλλων εὐσεβῶν χριστιανῶν νὰ κατασκευάσωσι γνησίας βυζαντινὰς ἀγίας εἰκόνας, συνιστᾶται νὰ ἀπευθύνωνται εἰς τὸν ἄνω Οἶκον ἐν ἁγίῳ Ὄρει.

Εἶναι ὁ μόνος, ὅστις ἐγγυᾶται πλήρη καλλιτεχνικὴν ἐμφάνισιν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Ἔχει λάβει δύο βραβεῖα ἀπὸ τὰς ἐκθέσεις Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης καθὼς καὶ ἄπειρα συγχαρητήρια διὰ τὰς καλὰς του ἐργασίας.

(Δύο ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ ἄνω ἀγιογραφικοῦ οἴκου).

Ἰησοῦς Χριστὸς

Ὁ Προφῆτης Ἡλίας

**ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ**

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γιὰ τοῦτο καὶ μὲ δίκαιον
κῆπον καὶ περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομάζουσι ὄλοι.
(Καισάριος Δαπόντες)

ΙΑΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ
ΜΟΝΑΧΟΣ - ΙΑΤΡΟΣ

Ἐν Βόλῳ
ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ
1939

Διευθυντῆς - Ἰδιοκτῆτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραῆ 47 ἐν Βόλῳ

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ - ΙΑΤΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΜΟΝΗΣ ΤΗΣ ΜΕΓΙΣΤΗΣ ΛΑΥΡΑΣ

Ἀπὸ τὰ 961 μέχρι τοῦ 1938 ἦτοι ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς Μονῆς μας, ἐγένοντο οἱ ἐξῆς ἀδελφοί. Πατριάρχαι 26, 144 Ἀρχιερεῖς, 165 Ἡγούμενοι, 3.392 Ἱερομόναχοι, 44 Ἱεροδιάκονοι, 13.379 Μοναχοί. Κτίτορες καὶ δωρηταὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ 2.077, ὧν τὰ ὀνόματα γράφονται εἰς τοὺς Κώδικας καὶ μνημονεύονται. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1893 καθ' ἣν ἐποχὴν ἦλθον εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μοῆν ἐπισκέπται καὶ προσκυνηταὶ ἄνω τῶν 2.350 ἐπίσημοι, ὧν τὰ ὀνόματα τῶν ἐπισημοτέρων περιγράφω.

Ἐπισκεφθεὶς τὴν γεγραμμένην Μοῆν τῆς Λαύρας καὶ τυχὸν μεγίστης καὶ εὐγενοῦς περιποιήσεως, ἐκφράζω τοῖς ἀγίοις μοναχοῖς τὴν ἄκραν εὐαρέ-

σκειαν καὶ τὰς ἐνδομύχους εὐχαριστίας μου. Μετ' ἐπιστασίας δὲ παρατηρήσας τὴν βιβλιοθήκην καὶ τινὰ τῶν ἐν αὐτῇ χειρογράφων ἐξετάσας, εὗρον ὅτι ἐζήτουν. Διὸ ὡς καὶ ἐν τῇ καλῇ διαθέσει, μετ' ἧς ἐπετρέπη μοι ἢ τε προσκύνησις τῶν ἀγίων λειψάνων καὶ ἡ θέα τῶν διαφόρων κειμηλίων, διατρανῶ τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τοὺς ἀγίους Πατέρας, οἵτινες μετ' ἀόκνου ἐπιμελείας διαφυλάττουσι τὸν πολύτιμον τοῦτον ἐθνικὸν καὶ θρησκευτικὸν τοῦ Γένους ἡμῶν θησαυρόν.

Ἐκ Μεσημβρίας τῆς Ρωμυλίας ἐλάχιστος ἐν διδασκάλοις Ἑλληνας. Ἀπριλίου 7 ἔτους 1893.

Χ. Β. Χουρμουτζιώτης

— Ἐν τῷ ταμειυτηρίῳ τῶν ἀγιορειτικῶν μου ἀναμνήσεων ἢ τῆς Μεγίστης Λαύρας, τοῦ πολυτίμου τούτου τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας σεμνείου, θὰ κατέχη πάντοτε τὴν πρώτην καὶ τὴν ἀρίστην θέσιν.

Μηνὶ Δεκεμβρίῳ τοῦ 1899

Σωκράτης Κουγέας

— Ἐν τῇ κατὰ τὸ ἅγιον Ὄρος περιοδείᾳ μου ἐκφράζω τὰς εὐχαριστίας μου διὰ τὴν ἀγάπην καὶ περιποίησιν, ἃς ἀπεκόμισα διὰ τὸν ἱεροπρεπῆ τῆς Μονῆς χαρακτήρα, καὶ τὸν πλοῦτον τῶν κειμηλίων αὐτῆς. Μετὰ συντριβῆς καρδίας εἰσηλθὼν εἰς τὸν ἱερόν τοῦτον χώρον καὶ τὰ ἅγια λείψανα ἠσπάσθην, καὶ τυχῶν τῶν τῆς ξενίας κατὰ τοὺς πατρώους νόμους, τοῖς πατρῶσι χαίρειν λέγω, πατέρες, οἱ ἐν τῇ Λαύρᾳ τῇ ἱστορικῇ οἰκοῦντες· χαίρετε, καὶ πάλιν ἐρῶ χαίρετε, σεμνοὶ Πατέρες, οἱ εἰς τὸ Βυζάντιον ἀσκοῦντες.

Τῇ 25 Μαΐου 1894.

Χριστόφορος Σαμαρτζίδης

— Θαυμαστῆς τῆς ἱερᾶς ταύτης γῆς, ἠξιώθην νὰ ἐκπληρώσω διακαῆ μου πόθον καὶ προσέλθω εὐλαβῆς προσκυνητῆς αὐτῆς. Τὸ ἅγιον Ὄρος· πρέπει νὰ εἶναι τὸ προσκύνημα παντὸς Ἑλληνοῦ, καὶ ἡ μελέτη παντὸς ἱστορικοῦ, καθόσον τοῦτο ὁ δάκτυλος τῆς θείας Προνοίας ὑπέδειξεν εἰς τοὺς ὀσίους Πατέρας καὶ ἐτάχθησαν οὗτοι φύλακες τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης τῶν ἀειμνήστων προγόνων· κατῴρθωσαν δὲ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὑποστάντες φρικώδη μαρτύρια ὑπὸ βαρβάρων, καὶ διὰ μέσου τῶν χαλεπῶν χρόνων τῆς δουλείας νὰ διατηρήσωσι τὴν φλόγα ἀκοίμητον θρησκευματος καὶ ἐθνι-

μοῦ· καὶ οὕτω νὰ ἀκολουθήσωσιν αἱ δύο ἔνδοξοι ἐκποικίαι τοῦ 1821 καὶ τοῦ 1913. Ταχέως δὲ εὐχόμεθα γὰρ ἐπακολουθήσῃ καὶ ἡ τρίτη, ἢ καὶ τελευταία, ἣτις θὰ μᾶς ἀποδώσῃ πάσας τὰς χώρας τῶν Πατέρων μας, καὶ ὡς κέντρον τὴν αἰωνίαν Πόλιν μας. Τοιοῦτον μέγα καὶ θαυματουργὸν ἔργον ἐπετέλεσαν οἱ θεῖοι Πατέρες. Δόξα λοιπὸν καὶ τιμὴ καὶ ἀπόλυτος σεβασμὸς εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τὰ ἱερά των κειμήλια, ἵνα ὦσιν ἢ τῶν τελευταίων αἰώνων διαρκῆς καὶ ζῶσα ἱστορία τῆς αἰωνίας Ἑλληνικῆς Φυλῆς.

Τῇ 28 Νοεμβρίου 1916

Μοσχόντης, ἔφεδρος ὑπίατρος

— Ἐπισκεφθεὶς τὴν ἱεράν καὶ Σεβασμίαν Μονὴν τῆς Μεγίστης Λαύρας, ἐκφράζω τὰς εὐχαριστίας μου διὰ τὴν ἀγάπην καὶ περιποίησιν τῶν ἐν αὐτῇ σεβασμίων Πατέρων· συνάμα δὲ τὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις, ἃς ἀπεκόμισα διὰ τὴν ἐν αὐτῇ τάξιν καὶ ἀκριβείαν ἐν πᾶσι καὶ τὸν πλοῦτον τῶν κειμηλίων αὐτῆς.

Τῇ 21 Ἀπριλίου 1890

† Ὁ Σεργῶν, Κων. Βαφειάδης

— Μία μικρὰ γωνία ὑπερόχου ἑλληνικῆς παραδόσεως, ἐγκλείουσα ὅμως ἓνα δλόκληρον πᾶλλοντα κόσμον ἑλληνικοῦ μεγαλείου, ἑλληνικῆς δόξης καὶ εὐλαβείας, ἑλληνικοῦ φωτός! Τιμὴ εἰς τοὺς ἁγίους Πατέρας, στρατιώτας τῆς ἰδέας, ἀπαραμίλλου φρουροὺς ὑπὲρ συγκινούντων θησαυρῶν.

Τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1916

Χαλ. Καλεύρας

Νουμάρχης Φλωρίνης

— ἠξιώθην νὰ παραμείνω εἰς τὴν σεβασμίαν καὶ γεραρὰν μονὴν

τῆς Μεγίστης Λαύρας διὰ νὰ ἐργασθῶ εἰς τὴν πολύτιμον Βιβλιοθήκην, τῆς ὁποίας ἀληθῶς ἀπεθαύμασα ὄχι μόνον τὰ ὠραία κειμήλια ἀλλὰ καὶ τὴν μεγίστην τάξιν καὶ εὐπρέπειαν. Ἐπέτυχον δὲ τὴν θερμοτάτην ὑποδοχὴν καὶ φιλοξενίαν ἐκ μέρους τῶν σεβαστῶν προϊσταμένων πρὸ πάντων τοῦ πατρὸς Κοσμᾶ, ἐπιτρόπου τῆς μονῆς καὶ τοῦ εὐγενεστάτου βιβλιοθηκαρίου κ. Χρυσοστόμου, ἐφ' ᾧ εὐκρινῶς εἰς τούτους ἐκφράζω τὰς ἐγκαρδιωτάτας μου εὐχαριστίας, ἐλπίζων ὅτι καὶ αὐτοὶ θὰ μοῦ ἐνθυμοῦνται, ὡσπερ καὶ ἐγὼ πάντοτε εὐχαρίστως θὰ ἐνθυμοῦμαι τῆς λαμπρᾶς μου διαμονῆς ἐν τῇ ἱερωτάτῃ μονῇ ταύτῃ.

Τῇ 16 Νοεμβρίου 1897.

Γεώργιος Βερπέρης

Θεολόγος, σπουδᾶσας ἐν Γερμανίᾳ

— Ἡ ἐπίσκεψις νῦν τοῦ ἁγίου Ὄρους καθίσταται ἐπιβλητικὴ παντὶ Ἑλληνι ὀρθοδόξῳ. Τούτου δὲ γενομένου καὶ ἡ προσκύνησις τοῦ τάφου τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς μοναχικῆς ἐν ἀγίῳ Ὄρει πολιτείας ἁγίου Ἀθανασίου ἀναγκαῖον. Ἐσαεὶ δὲ μνησθήσομαι τῆς μονομεροῦς διατριβῆς ἐν τῇ τῆς σεβασμίας Λαύρας μονῇ.

Αὐγούστου 2 ἔτους 1898

Καλογεράς

— Πλεῖστα καὶ ὠραιότατα ἐγκώμια ἀναγινώσκω ἐνταῦθα εἰς τὰ ἐπισκεπτήρια τῶν περιηγητῶν περὶ τῆς εὐαγοῦς καὶ ἱστορικωτάτης μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας, πλὴν οὐδεὶς ἀνθρώπινος λόγος δύναται νὰ παραστήσῃ ἐπαρκῶς τὴν ῥωμαντικότητα τῆς θέσεως αὐτῆς καὶ τοῦ περίεξ μεγαλοπρεποῦς καὶ μαγευτι-

κοῦ τοπίου, ἢ νὰ περιγράψῃ τὴν πολυτιμότητα καὶ ἀγιότητα τῶν ἀπειροπληθῶν κειμηλίων τῆς. Τὸ δὲ καλοκάγαθον καὶ φιλόξενον τῶν σεβασμίων Πατέρων, τὶς διηγῆσεται; Ἐγὼ δὲ εὐμοιρῆσας νὰ παρευρεθῶ κατὰ τὴν ἐπέτειον ἑορτὴν τῆς 5 Ἰουλίου, ἣν μεγαλοπρεπῶς καὶ μετ' ἐπιβαλλούσης τάξεως καὶ σεμνοπρεπείας πανηγυρίζουσιν οἱ Πατέρες, θέλω διατηρήσει εὐγνωμόνως ἀκμαιωτάτην ἔσαεὶ τὴν ἀνάμνησιν τῆς ὀλιγοήμερου ἐν τῷ γεραρῷ καὶ ἱερῷ τούτῳ ἐνδιαίτηματι διατριβῆ μου.

Τῇ 6 Ἰουλίου 1901

Κωνσταντῖνος Ζαχαριάδης

Ἐκ Κύπρου, Καθηγητῆς

— Ἐπεσκέφθην τὴν γεραρὰν καὶ πατριαρχικὴν μονὴν καὶ παναρχαίαν τῆς Λαύρας, ἐν ἣ τσοαῦτά τε καὶ τοιαῦτα ἱερά καὶ θεῖα κειμήλια τεθησαύρισται, ἅτινα προσκυνητῆς ἀπεθαύμασα, καὶ τὴν τούτων πρόφρονον ἀληθῶς προφύλαξιν τῶν σεβαστῶν προϊσταμένων, καὶ δὴ τοῦ Πανοσιωτάτου Ἀλεξάνδρου, ἀνδρὸς εὐσεβοῦς καὶ φιλομούσου καὶ ἀρχαιοφίλου. ὄν ἐξετίμησα, καὶ ᾧ τιμὴν βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην ἐκφράζω, ἐπὶ τῇ εὐσεβεῖ καὶ φιλόφρονι διαθέσει, ἣν μοι ἐπεδείξατο κατὰ τὴν ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ μονῇ διατριβῆν, ἣτις ἀνεξίτηλός μοι μενεῖ. Ἀσπᾶσθητε, ὦ Ἕλληνες, εὐλαβῶς τὴν τιμίαν Κάραν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τῆς μεγάλης ἐκείνης ἑλληνικῆς καὶ χριστιανικῆς διανοίας! Ἀποκαλύφθητε πρὸ τοῦ χρυσοῦ βραχίονος τοῦ χρυσοῦ τῷ στόματι Ἰωάννου! Πόσαι σκέψεις, πόσαι μεγάλα ἰδέαι, ὅποια καὶ ὅποια αἰσθήματα διακατέχουσι τὸν ἐπισκέπτην. Μεγίστη ἢ σημασία

τοῦ ἁγιωνύμου Ὁρους!! Εὐχομαι νὰ κατανοήσωμεν οἱ Ἕλληνες καὶ ἰδίᾳ οἱ λόγιοι καὶ οἱ ἀρμόδιοι, τὴν μεγάλην ἐθνικὴν καὶ χριστιανικὴν ὀρθόδοξον σημασίαν τοῦ Ἁθῶ.

Τῆ 12 Ἰουλίου ἔτους 1893.

**Ἰωάννης Μεσολωρᾶς
Καθηγητῆς ***

(Ἀκολουθεῖ)

* Σημ. ἀντιγραφῆς. Τινὲς κατηγοροῦσι τὸ ἅγιον Ὄρος διὰ τὴν λειψανδρίαν του, καὶ ὄντως τοῦτο ἔστι θυμαστόν, διότι ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται. Μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀπλοῦς ἀνθρώπους ὁ Θεὸς διετήρησε τὰ προνόμια καὶ ἀντεπεξῆλθε τὸ ἅγιον Ὄρος ἐπὶ 500 ἔτη κατὰ φοβερῶν Σουλτάνων καὶ Βαλῆδων καὶ Πασσάδων καὶ λέγεται καὶ εἶναι Βυζάντιον.

ΙΩ. ΣΠΛΘΑΡΗ ΚΛΗΓΗΤΟΥ

**ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΘΕΣΙΣ
ΚΑΙ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ ΤΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

**Ἀνέγερσις τῶν πρώτων χριστιανικῶν
ιερῶν ἐν ἁγίῳ Ὄρει.**

Κατὰ τὴν αὐτὴν τῶν «Πατριῶν» ἀφήγησιν, ὁ Μ. Κων)τίνος ἀνήγειρε 3 ναοὺς ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης, ἓνα ἐν τῷ λιμένι τοῦ Κλήμεντος, δεύτερον ἐν τῷ Συνακτικῷ καὶ τρίτον ἐκεῖ, ὅπου ἡ Θεοτόκος ἐπεβίβασθη τοῦ πλοίου, καὶ μοναχοὺς ἐγκατοκίσεις ἐν αὐτοῖς, περιβόλιον τῆς Θεοτόκου ἐπωνόμασε τὸ Ὄρος. Ὁ αὐτὸς αὐτοκράτωρ εἰς τὸ πάλαι Πάνορμον κρημνίσας τὸ πολίχνιον, τὸν ναὸν καὶ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἤγειρε χριστιανικὸν ναὸν καὶ παρθένους ἱεράς ὡς νεωκό-

ρους εἰς αὐτὴν ἐγκατέστησε καὶ κατόπισε, ἐξ οὗ ὀνομάσθη Ἱερισσὸς ἀντὶ Ἀπωλωνιάδος, ἣτις καὶ αὐτὴ ἐν τῇ εἰδωλολατρικῇ ἐποχῇ διετήρει ἱερείας παρθένους· τότε καὶ ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ἀθῶ τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι τοῦ Διὸς βωμὸς καὶ ἀνδριάς κατεστράφη. Ὁ δὲ μετὰ 56 ἔτη βυσιλεύσας Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης καταληφθεὶς ὑπὸ μισοχρίστου μανίας διὰ τὴν καθαίρεσιν τῶν εἰδωλείων, πέμψας ἀντιπροσώπους εἰς τὸ Ὄρος, ὅτε διήρχετο τὴν Μακεδονίαν, τοὺς μὲν χριστιανικοὺς ναοὺς κατεδάφισε, ἀνήγειρε δὲ τοὺς βωμοὺς τῶν εἰδώλων ἐκ θεμελίων, ἐπιχειρήσας ν' ἀναστηλώσῃ καὶ τὰ μαντεῖα καὶ χρησολόγια ὡς καὶ πρὶν· ἔμειναν δὲ οἱ ναοὶ ἐν ἐρειπιῶδει καταστάσει, ὅτε, εἰς ἀνάμνησιν θαύματος, καθ' ὃ ὁ Ἀρχάδιος, ὁ υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος πλεον εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ σφοδρᾶς τρικυμίας, ἐσώθη ἐπὶ τοῦ ἁγίου Ὄρους, ἀκούσας φωνὴν συνιστῶσαν εἰς αὐτὸν ν' ἀνοικοδομήσῃ τὸν ὑπὸ τοῦ ἀντιχρίστου Ἰουλιανοῦ κρημνισθέντα ἐκεῖ που ναόν, ὁ Αὐτοκράτωρ ἀνήγειρεν ἐκ βάθρων τὴν ἀπὸ τοῦ γεγονότος τούτου κληθεῖσαν μονὴν τοῦ Βατοπαιδίου, (ὡς ἀπὸ τοῦ «βάτος» καὶ «παιδίον»). Ὀλίγον μετὰ ταῦτα ἡ εὐσεβεστάτη θυγάτηρ τοῦ προμνησθέντος καὶ ἀδελφὴ Θεοδοσίου τοῦ Β'. ἔκτισε τὰς μονὰς τοῦ Ἐσφιγμένου καὶ τοῦ Ξηροποτάμου, ἦν ὁ μοναχὸς Στέφανος τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 13ον ἔτος τῆς Βασιλείας τοῦ Μεγ. Κων)τίνου ἀνήγειρεν εἰς τιμὴν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, ὅπου ὑψοῦτο βωμὸς. Ἄλλαι εἰδήσεις περιστερόμεναι περὶ τοὺς σκοτεινοὺς αὐτοὺς χρόνους καὶ μόνον ἐκ τῆς παραδόσεως ὁποσδήποτε διαφωτιζόμεναι εἶναι ἢ ἐπὶ τῆς βασιλείας Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα μετοίκησις Ξενοφῶντος μοναχοῦ ἐκ Θάσου, ὅστις καὶ ἠσχάσε εἰς τὸ Ὄρος

ἐν ἔτει 868· εἰς τι δὲ ὑπόμνημα σφωζόμενον ἐν τῇ μονῇ Ζωγράφου φέρεται ὑπογραφή τοῦ ἡγουμένου τοῦ Κουτλουμουσίου καὶ τοῦ Κωνσταμονίτου ἀπὸ τοῦ ἔτους 988. Ὅσα δὲ συνέβησαν μετὰ τὴν οἰκοδομὴν τῆς μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου μέχρι τοῦ 850 φαίνεται ὅτι ὁ τὰ πάντα ἄμανρῶν χρόνος ἐσκέπασε ὑπὸ τὴν λήθην τῶν πτερούγων του, ἐλαχίστων μόνον καὶ ἀραιῶν εἰδήσεων περιωθεισῶν.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐπὶ τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου, Ἡρακλείου, Λέοντος Θεοφίλου καὶ Μιχαὴλ οἱ βάρβαροι διενεργοῦντες ἐπιδρομὰς εἰς ὀλόκληρον τὴν Μεσόγειον καὶ δὴ ἐναντίον τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν μέχρι Κων)πόλεως, ἀπεβίβασον εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, προβαίνοντες εἰς λεηλασίας καὶ φόνους τῶν μοναζόντων. Ἀπληχίσεις διαμνημονεύονται μέχρι τῆς σήμερον περὶ ἐρημώσεως διαφόρων μονῶν οἶον τοῦ Βατοπαιδίου ὑπὸ τοῦ ἐκ Κρήτης τυράννου Νισύργως· οἱ δὲ μοναχοὶ ὡς ἀναφέρουσι τὰ «Πάτρια» ἐκρύπτοντο εἰς τὰ σπήλαια καὶ εἰς τὰ ἄδυτα βραχιδῶν καὶ ἀπροσίτων φαράγγων, ἕως ὁ Νικηφόρος ὁ Φωκᾶς ἐλευθερώσας τὴν Κρήτην κατέστησε δυνατὴν τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν τῶν μοναχῶν, οἵτινες ἤρχισαν ν' ἀνεγείρουν μονὰς ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ εὐσεβόφρονος αὐτοκράτορος. Αἱ περὶ λεηλασιῶν δὲ ἀνάμνησις φαίνεται ὅτι συνέβησαν ἐπὶ τῶν ἀράβων διαδόχων τοῦ Μωάμεθ, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Ἁθῶς καταπατεῖτο ὑπὸ τῶν βαρβάρων ληστοπειρατῶν τῆς φυλῆς ταύτης, ἡ Κρήτη ἐδούλευεν εἰς αὐτούς, αἱ δὲ Κυκλάδες ἐδοκίμαζον τὴν φανατικὴν μανίαν των. Περὶ τοὺς χρόνους δὲ τῶν εἰκονομάχων Βασιλέων ἦλθε νὰ ἡσυχάσῃ εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος Πέτρος ὁ Ἀθωνίτης, ὁ μετ' αὐτὸν δὲ Παῦλος ὁ Ξηροποταμίτης, υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ραγκαβέ, κατὰ τινὰς,

διακρινόμενος διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτοῦ μόρφωσιν, ἀνωκοδόμησε τὴν μονὴν τῆς Πουλχερίας παρὰ τὴν πάλαι κωμόπολιν τῶν Ἡφαιστειῶν, ἐφ' ἧς θέσεως ὁ ἀναφερθεὶς μοναχὸς Στέφανος ναὸν ἔκτισε πρὸς τιμὴν τῶν Εἰσοδίων τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῶν ὁποίων ἡ εἰκὼν ἐσώζετο ἰσταμένη παρὰ κίονα δεξιᾷ ἐν τῷ ναῷ τῆς μονῆς τοῦ Ξηροποτάμου, οὗ τὰ ἐγκαίρια ἐτέλεσεν ὁ υἱὸς τοῦ δαπανήσαντος διὰ τὴν ἀνέγερσιν αὐτοῦ, Ρωμανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος, Θεοφύλακτος ὁ πατριάρχης Κων)πόλεως.

Αἱ πρώται ἀρχαὶ τῆς μοναστικῆς πολιτείας ἐν ἁγίῳ Ὄρει.

Κατὰ τὴν ταραχώδη ταύτην περίοδον, καθ' ἣν στίφη βαρβάρων ἐδήουν τὰς πλουσίας καὶ πολιτισμένας χώρας τῆς Βυζαντικῆς οἰκουμένης, καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τοῦ 7ου αἰῶνος, Βούλγυροι καὶ παντοδαποὶ Σλάβοι, φθάνοντες μέχρι τῆς μεσογαίας τῆς ἑλληνικῆς χερσονήσου, ἀπὸ δὲ Ἀνατολῶν οἱ Σαρακηνοὶ καὶ Ἀγαρηνοὶ ὡς λαίλαπες ἐπιφερόμενοι ἐναντίον τῶν δυστυχῶν χριστιανῶν, πλήθη μοναχῶν συνέρρεον εἰς τὰ μεγάλα κέντρα τῆς Αὐτοκρατορίας, εἴτε ἐκ τῆς Ἀνατολῆς εἴτε ἐκ τῆς Παλαιστίνης, ἀλλὰ καὶ πλείστοι ἐξ αὐτῶν ἐγκατεστάθησαν εἰς τὸν Ἁθῶ, ὃν ἐπιφανέστερος ὁ Πέτρος ὁ καὶ Ἀθωνίτης κατ' ἐξοχὴν ἐπιλεγόμενος, κατὰ 9ον αἰῶνα, ζῶν τρεφόμενος ἐκ φυτῶν καὶ ἀνακαλυφθεὶς περὶ τὸ τέλος τοῦ βίου του ἐντὸς ὁπῆς τῆς γῆς ὑπὸ κνηγοῦ διώκοντος ἔλαφον. Οὗτος διαβιώσας ἐν τελείᾳ ἀτημελησίᾳ καὶ αὐστηροτάτῃ διαίτη, ἐσώθη κατὰ παράδοσιν, διὰ θαύματος τοῦ ἁγ. Νικολάου ἐκ τῆς ἐν Ἀραβίᾳ φυλακῆς του, ὅπου εἶχεν ἐγκλεισθῆ, χρηματίσας σχολάριος, ἀρχηγὸς τ. ἔ. μεγάλης στρατ. μονάδος καὶ καρεὶς μοναχὸς κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ἁγίου ἐν τῷ

ναῶ τοῦ ἁγ. Πέτρου ἐν Ρώμῃ· κοιμηθέντος δὲ αὐτοῦ, τὸ λείψανον αὐτοῦ μεταφέρθη εἰς τὴν τότε καλουμένην Κλήμεντος (νῦν μονὴν Ἰβήρων) τιμωμένην ἐπ' ὀνόματι τοῦ Τιμίου Προδρόμου. Εἰς τοὺς περὶ τὴν ἀναστήλωσιν τῶν εἰκόνων τῷ 842 χρόνους, ἀναφέρονται μοναχοὶ ἀπὸ τοῦ Ἁθω ὁρμώμενοι, οἵτινες ἐκήρυττον τὴν ὀρθοδοξίαν, βασιλικαῖς τε διαμοιβαῖς καὶ σεβασμιαῖς ἱκανωθέντες πρὸς τὰς ἰδίας σκηνὰς ἀπεχώρησαν. Ὅπως ὅμως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι μόνον περὶ τὸν ἰσθμὸν καὶ τὰ ἐπιπεδώτερα μέρη τῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Ζυγοῦ ἦσαν ἰδρυμένα μονύδρια, εἰς δὲ τὰ ἐνδότερα ἐλάχιστοι ἐτόλμησαν νὰ εἰσδύσουν, πρὸ τῆς βασιλείας Βασιλείου τοῦ Μακεδόνο, ὁπότε, νικήσαντος αὐτοῦ τοὺς Ἀραβας, ἡ χερσόνησος κατωκλήθη ὑπὸ μοναχῶν καὶ πάλιν. Τὰ περὶ τὸν ἰσθμὸν μονύδρια ταῦτα εἶχον κεντρικὴν τινα ὀργάνωσιν, τὴν γερόντων καθέδραν, ὡς τόπον συνάξεων, ἄλλοι δὲ εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ ὄρους εἰσχωρήσαντες ἀσκηταί, διεμόρφωσαν ἴδιον τύπον κοινότητος ὑπακούοντες εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ πρώτου κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἐν Παλαιστίνῃ μονῶν.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 885 περίου σιγίλλίου Βασιλείου Μακεδόνο, ὁ Ἁθως ἐπιδικάζεται εἰς τοὺς αὐστηρότερον διαιτωμένους μοναχοὺς, διασφαλιζομένων τῶν δικαιωμάτων, τὰ ὁποῖα διεξεδίκουν αἱ ἐπὶ τοῦ Ζυγοῦ μέχρι τῆς Ἱερισσοῦ μοναί, ὃν σπουδαιότερα ἦτο ἡ μονὴ τοῦ Κολοβοῦ. Ὅτε δὲ αἱ περὶ ὄρειον ἔριδες κατεσιγάσθησαν, οἱ Ἀθωνῖται ἀσκηταὶ μετήνεγκαν τὴν καθέδραν τῶν γερόντων εἰς τὴν Μέσσην, ὡς ἔλεγοντο αἱ Καρυαί, ὅπου ἐγκατεστάθη τὸ Πρωτάτον, ἡ ὑποτυπώδης δὲ ἀρχαία μορφή αὐτοῦ ἦτο ἡ τῆς σκήτης μετὴν διαφοράν ὅτι τὸ Κυ-

ριακόν, ἦτοι ὁ κυρίως αὐτῆς ναὸς ἐλέγετο Πρωτάτον, Ἐπειδὴ δὲ ὁ Πρωτός ἤδρευε εἰς τὴν πρωτεύουσαν, τὰς Καρυὰς, ἐξουσίαζε ὅλων τῶν καλυβῶν καὶ κελλίων, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐγκατεσπαρμένα εἰς ὀλόκληρον τὸν Ἁθω. Μετὰ ἀράροdon ἐτῶν, ὁπότε ἐξειλίχθη ἀρκούντως τὸ καθεστωτικὸν ζήτημα ἐν ἁγ. Ὄρει, αἱ ἀναπτυχθεῖσαι μοναχικαὶ κοινότητες ὤφειλον ὑπακοὴν εἰς τὸν Πρωτόν, διότι ὡς λέγει ὁ Πατριάρχης Νικόλαος πρὸς τοὺς ἡσυχαστάς, ὁ Θεὸς ἐκάθισεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Μωσέως καθέδρας. Οἱ πρῶτοι πυρῆνες τῶν μοναχ. κοινοτήτων ἦσαν κελλία τ. ἔ. σκηνώματα μετὰ καλλιεργημένης περιφερείας, ὅταν δὲ συνέπιπτε πολλὰ ὁμοῦ νὰ κείνται πλησίον ἀλλήλων, ἐξέλεγον ἠγούμενον ἢ πρῶτον τῶν κελλίων ἀργότερον εἰς ὁμάδα κελλίων ἐδόθη τὸ ὄνομα τῆς σκήτης. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ διαμόρφωσις τοῦ Πρωτάτου, ἀφοῦ κατέπαυσαν αἱ ἀναφυεῖσαι μετὰ τῶν Ἀθωνιτῶν μοναχῶν καὶ κατοίκων τῆς Ἱερισσοῦ ἔριδες, προκειμένου περὶ νομῆς τῶν ζώων τούτων εἰς τὰ ὁμαλωτέτερα μέρη τοῦ Ζυγοῦ καὶ μετὰ τὴν ἐν ἔτει 960 καθορισθεῖσαν ὁροθετικὴν γραμμὴν δι' ἀποστολῆς κρατικοῦ ἐκ Θεσσαλονίκης ὀργάνου, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀπὸ θαλάσσης εἰς θάλασσαν διήκουσαν περιελήφθη καὶ ἡ καθέδρα τῶν γερόντων, διὰ τὴν ἀνάμνησιν παλαιοῦ θεσμοῦ ἀξίου διαιωνίσεως.

Μεταρρυθμίσεις τῶν παλαιῶν θεσμῶν τῶν Ἀθωνιτῶν μοναχῶν ὑπὸ Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου.

Ὁ Ἀθανάσιος, ἀπορφανισθεὶς εἰς νεαρὴν ἡλικίαν ἐξεπαιδεύθη ἐν Κων)πόλει, ὅπου καὶ ἐδίδαξεν· εἶτα δὲ μεταβάς εἰς τὸ ἐν Βιθυνίᾳ ὄρος τοῦ Κυμινᾶ, ἠσκησε παρὰ τῷ Μιχαὴλ Μαλεῖνω, θεῖω τοῦ Νικηφόρου Φωκά, μεθ' οὗ συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας· ὁποφεύγων ὅμως τὴν

δόξαν καὶ μὴ θέλων νὰ γίνῃ ἠγούμενος τῆς μονῆς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ γέροντός του, ἄγνωστος μετέβη εἰς ἅγιον Ὄρος παρὰ τινὰ μοναχόν, ἀσθηρᾶς διαίτης, ἀσκούμενον εἰς τὸν Ζυγόν· ἀνακαλυφθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Πρωτοῦ, ἐγκατεστάθη παρὰ τὰ ὄρια τῆς σημερινῆς Λαύρας κατὰ προτροπὴν αὐτοῦ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ φίλος τοῦ Ἀθανασίου, Νικηφόρος ὁ Φωκάς, ὅστις ἐν τῇ μερίμνῃ του πρὸς κατασύντριψιν τῶν ἐχθρῶν τοῦ Κράτους, δὲν ἐλησμόνησεν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποῖαν εἶχε δώσει εἰς αὐτὸν νὰ μονάσῃ, προέτρεπεν αὐτὸν νὰ ἰδρῦσῃ μονὴν παρὰ τὴν σημερινὴν Λαύραν. Ἡ δραστηριότης ὅμως τοῦ μεγαλοφυοῦς τούτου στρατηγοῦ ἐστράφη πρὸς τὸν ἐναντίον τῶν Σαρακηνῶν τῆς Κρήτης (ἐθνῶν τῆς ἀνατολῆς· Σάρκ-ἀνατολή), εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ὁποῖου ἠθέλε νὰ ἔχη σύμβουλον καὶ βοηθὸν τὸν ἅγιον Ἀθανάσιον, ὃν καὶ μετεκάλεσεν ἐπὶ τούτῳ ἐκεῖ.

Εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Χάνδακος (Ἡρακλείου) συναντηθέντες οἱ δύο ἄνδρες δὲν ἀπεχωρίσθησαν, εἰμὴ ἀφοῦ καὶ πάλιν ὁ Ἀθανάσιος ἀπέσπασε τὴν ἀνανέω-

σιν τῆς ὑποσχέσεως παρὰ τοῦ Φωκά ὅτι θὰ ἐμόναζε, ἀκολουθῶν βίον, ὃν ἠρεΐσατο, εἰς τὴν κτισθησομένην Λαύραν.

Μετὰ τὸν τελικὸν θρίαμβον τοῦ Νικηφόρου ἐναντίον τῶν Σαρακηνῶν τῆς Κρήτης καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς μεγαλονήσου ἀπὸ τῶν ὀνύχων τοῦ ἰσλαμισμού, ἀγῶνα, εἰς ὃν ὁ Ἀθανάσιος τὰ μάλιστα συνέβαλε ὡς ἱεραπόστολος, ἤρχισεν οὗτος τὴν οἰκοδομὴν τῆς μονῆς, ὅτε μανθάνει ὅτι ὁ Νικηφόρος ὁ δαφνηφόρος, δομέστικος τῶν Σχολῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἀνεργήθη εἰς τὸν αὐτοκρατ. θρόνον καταλείπει λοιπὸν τὸ ἅγιον Ὄρος καὶ σπεύδει εἰς τὴν βασιλεύουσαν διὰ νὰ ὑπομνήσῃ εἰς τὸν Βασιλέα τὰς ὑποσχέσεις του, ὅστις διεβεβαίωτο ὅτι κατεφρόνει τῆς Βασιλείας καὶ τοῦ διαδήματος καὶ ὅτι θὰ προήρχετο ἐν καιρῷ νὰ πληρώσῃ τὰς πρὸς Κύριον συνθήκας· εἰς ἐπίρρωσιν δὲ τῶν λεγομένων του, ἐφωδίασεν αὐτὸν μετὰ πλοῦσια δῶρα καὶ χροιάδην, προστεθέντα εἰς τὴν ἐκ τῶν λαφύρων τῆς Κρήτης πλοουσίαν λείαν πρὸς ἀποπεράτωσιν τῆς Μεγίστης Λαύρας. (Ἀκολουθεῖ)

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ο ΕΝ ΤΩ ΑΘΩ

Ἡ παρούσα εἰκὼν ἐφωτογραφήθη, τῇ αἰτήσῃ μου, προθύμως καὶ εὐγενῶς ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κ. Δημητρίου Μπάλφουρ, ὃν καὶ εὐχαριστοῦμεν, ἐξ ἀρχαίου περγαμηνοῦ κώδικος τοῦ ἐνδεκάτου αἰῶνος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς μεγίστης Λαυραῆς.

Εἶναι δὲ ἡ ἀρχαιστάτη πασῶν τῶν εἰκόνων τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου χρησιμεύσασα ὡς πρότυπον εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ζωγραφίσαντας τὸν Ὁσιον. Δύναται τις νὰ εἰκάσῃ ὅτι ὁ ζωγράφος ταύτην ἐπὶ φύλλου μεμβράνης θὰ ἐγνώρισε προσωπικῶς τὸν ἅγιον Ἀθανάσιον περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του, ἢ πιθανώτερον νὰ ἠρύσατο προφορικῶς περὶ τούτου πληροφορίας παρὰ τῶν γεροντοτέρων τῆς ἐποχῆς του, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἢ πρωτότυπος αὐτῆς εἰκὼν φέρει φυσικῶς τῷ λόγῳ τὰ πραγματικὰ χαρακτηριστικά τοῦ ἁγίου.

Παντελεῆμων μοναχὸς Λαυριώτης • Βιβλιοφύλαξ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ ΑΘΩ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πρὸ τετραετίας ἐξετυπώθη ἐν Καρυαῖς τοῦ ἁγίου Ὁρους εἰς καλλιτεχνικὸν τεῦχος ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου ὑπὸ Νεκταρίου Μοναχοῦ Ἀγιορείτου Γέροντος τοῦ ἐν Καρυαῖς Λαυριωτικοῦ Κελλίου «Ἅγιος Ἀθανάσιος».

Οὐχ ἦττον ἡ λίαν φιλοκάλως ἐκδοθεῖσα αὕτη Ἀκολουθία δὲν εἶναι ἡ ψαλλομένη κατὰ τὴν πανήγυριν ἐν τῇ Μ. Λαύρᾳ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, ἡ διασωθεῖσα μέχρις ἡμῶν καὶ ἐν πρωτοτύπῳ καὶ ἐν διαφόροις κατὰ καιροὺς ἀντιγράφοις. Ἀτυχῶς ἐξεδόθη οὐσιωδῶς παρηλλαγμένη. Ὁ ἐκδοὺς ταύτην δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὴν ἐν χρήσει χειρόγραφον φυλλάδα τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Καθολικοῦ ναοῦ τῆς μονῆς. Καὶ εἶναι μὲν ἡ ἐκδοσις πολυτελής καὶ ἐπιμελημένη, ὁ δὲ ἐκδότης ἄξιος συγχαρητηρίων καὶ παντὸς ἐπαίνου, λόγῳ ὅμως τῆς ἀνθαιρέτου παραλλαγῆς τοῦ κειμένου κατέστη αὕτη μειονεκτικὴ καὶ ἥκιστα χρήσιμος.

Ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς μονῆς ἀπόκειται χειρόγραφον μνηναῖον τοῦ Ἰουλίου ἐπὶ μεμβράνης (Δ 12) τοῦ ΙΒ' αἰῶνος, ἐν ᾧ εὑρηται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου μετὰ τῶν προεορτίων καὶ μεθεόρτων, ὅπερ ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως εἶναι λίαν ῥερυπωμένον. Ἐκ τοῦ κώδικος τούτου προφανῶς προήλθον τὰ μεταγενέστερα ἀντίγραφα τῆς Ἀκολουθίας. Κατὰ τὴν ἀντιγραφὴν καὶ ἀντιπαραβολὴν τοῦ κειμένου εἶχον ὑπ' ὄψιν μου τὸν ὡς ἄνω κώδικα (Δ 12), μίαν μεταγενεστέραν φυλλάδα, ὡς καὶ ἑτέραν τοιαύτην τοῦ Καθολικοῦ, ἐσχάτως ἀντιγραφείσαν διὰ γραφομηχανῆς, ἧτις παρ' ὄλην τὴν μεγαλοπρε-

πῆ ἐμφάνισίν της, βρίθκει παντοίων σφαλμάτων καὶ δὴ μέχρι τοιούτου σημείου ὥστε καὶ τὸ νόημα ἀλλοιοῦται καὶ ἡ ἀκροστιχὶς ἀνατρέπεται. Τούτων πάντων ἔνεκα προήχθη ἵνα, διὰ τοῦ ἐγκρίτου περιοδικοῦ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» τοῦ τιμῶντος τὸ ἅγιον Ὅρος, δημοσιεύσω τὴν Ἀκολουθίαν πλήρη, ὡς ψάλλεται ἐν τῇ Λαύρα, ποιηθεῖσαν πρὸ τοῦ ΙΒ' αἰῶνος καὶ ὅσον τὸ ἐφικτὸν διορθωθεῖσαν.

Γέρον Παντελεήμων Λαυριώτης
Ἐν τῇ κατ' Ἄθω Ἱερα μονῇ τῆς μεγίστης Λαύρας
τῇ 7 Μαρτίου 1939

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ ΑΘΩ
ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝΟΥ ΤΗΝ Ε' ΙΟΥΛΙΟΥ

Ἀντιγράφεῖσα ἐξ ἀρχαίου χειρογράφου Κώδικος τῆς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας ἐν ἀγίῳ Ὅρει καὶ ἀποσταλεῖσα πρὸς ἐκδοσὶν παρὰ τοῦ μοναχοῦ Γέροντος Παντελεήμονος, βιβλιοφύλακος τῆς Μ. Λαύρας.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰσιῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια δ'.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες

Θείας ταπεινώσεως θερμός, ἐραστῆς γενόμενος, ἐν ταύτῃ πᾶσαν κατέβαλες, δαιμόνων δύναμιν, καὶ τὰς μεθοδείας, αὐτὸν καταδάμασας· καὶ πᾶσαν ἀρετὴν διετήρησας, ἀνεπιβούλευτον· τοῖς ἐκείνων πανουργεύμασι, τοῖς δολίοις, πάτερ Ἀθανάσιε. Δίς

Σοφίας τῆς κρείττονος ἀρχὴν, τὸν φόβον προθέμενος, ὡς περ θεμέλιον ἄσειστον, καὶ στοιχειούμενος, ὑπ' αὐτοῦ τὰς θείας, ἐντολὰς ἐτήρησας, καὶ ταύταις καθαρθεὶς τελεώτατα, τῶν ἀπορρήτων τε, ἠξιώθης ἐν καρδίᾳ σου, Μυστηρίων, πάτερ Ἀθανάσιε.

Εἰς γῆν οὐ κατέκρυψας τὸ σοί, δεδομένον ἄνωθεν, ἐκ θείας χάριτος τάλαντον, ἀλλὰ μετέδωκας, καὶ πολλοῖς ἑτέροις, ἀφθόνως πλουσίως τε, τῶν θείων δωρεῶν ὧν μετέλαβες· καὶ ὡς πιστότατος, οἰκονόμος ἀποδέδειξαι, κληρονόμος Θεοῦ Ἀθανάσιε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τὸν τῆς ἀθανασίας ἐπώνυμον, ἀπαντες εὐφημήσωμεν τὸν ἐν τῷ Ἄθῳ, ἀνδρικῶς καὶ γυναικῶς ἀσκήσαν-

τα, ὃς καὶ τὴν Προίμνην συνήγαγε ταύτην, καὶ οἶκον Κυρίου ἀνήγειρε πόθῳ, καὶ τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἀνέθετο ἅπαντα· ἡ καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ, τελούντων τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος

Εἰς τὸν στίχον

Στιχηρὰ προσόμοια ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Συνέλθωμεν χοροί, Πατέρων τῶν ταῦ Ἄθῳ, ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ θείου, σοφοῦ Ἀθανασίου, δοξάζοντες τὸν Κύριον.

Στίχ. Τιμίος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος...

Πάντας τοὺς ἐκ ψυχῆς, προστρέχοντας παμμάκαρ, τῷ θείῳ σου τεμένει, διάσωζε κινδύνων, θεόφρον Ἀθανάσιε.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Θίσιος ὁ σεπτός, ἠθροίσθη τῶν Πατέρων, καὶ σὺν τοῖς φοιτηταῖς σου, τὴν λάρανα τὴν θείαν, σοῦ πάντες προσπτυσσόμεθα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Ανω σε οἱ χοροί, Παρθένε Θεοτόκε, ὕμνοσι σὺν τοῖς κάτω, δοξάζοντες ἀπαύστως, τὸν Τόκον σου τὸν ἄχραντον.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τὸν προοιμιακόν, τὰ Ἀνοιξαντάρια. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους η. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια:

Ἦχος β. Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποίων εὐφημιῶν ἔπαινον, προσενέγκωμεν Ἀθανάσιω; τῷ πεποικιλμένῳ ταῖς πράξεσι, καὶ εὐθηνουμένῳ χαρίσμασι, τῆς θεολαμποῦς φωτοχυσίας· τῷ ξίφει, τῷ διατέμνοντι παθῶν τὰς ὀφθαλμούς, τῷ στύλῳ τῷ θεωρίαις διαλάμποντι· τῆς ἐγκρατείας τῷ λύχνῳ, τῷ ἐν τῇ λυχνίᾳ, ἀυγάζοντι τῆς ψυχῆς, Θεοῦ τὰ προστάγματα, τοῦ πᾶσι ζωὴν παρέχοντος. Δίς

Ποίοις οἱ εὐτελεῖς στέμμασιν, Ἀθανάσιον στέψωμεν λόγων; τὸν αἰθεροδρόμον ἱέρακα, τὸν οὐρανοφοίτως αἰρόμενον, τῶν θεωριῶν πτέρυξι θείαις τὸν πύργον, τῆς ταπεινώσεως τὸν ἀρρηκτον, τὸ τεῖχος, τῆς διακρισεως τὸ ἀσειστον· τῆς τῶν ἡθῶν εὐκοσμίας, τὴν σεμνὴν εὐπρέπειαν, τὸν ὑπὲρ τῶν τέκνων αὐτοῦ, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐκδυσωποῦντα, τὸν μόνον εὐσπλαγχνον. Δίς

Ορθρος ἀειφανής Ὅσιε, ἀνεδείχθης πυρσῷ χαρισμάτων, τοὺς παθῶν ἀχλύϊ τυφλώττοντας, ἔλκων πρὸς αὐγὴν τὴν ἀνέσπερον, πάτερ Ἀθανάσιε θεόφρον· ἔθεν, ὡς ἐπαυξήσαντα τὸ τάλαντον, ψυχῶν σε, θεραπευτὴν Χριστὸς προσβάλλεται, τῶν ἀνιάτων μωλώπων, σηπεδόνος ξίφει, τῷ τῶν λόγων τέμνοντα, καὶ ῥῶσιν ἀεὶ καὶ σωτηρίαν, πᾶσι παρέχοντα. Δίς

Ποίαν οἱ εὐτελεῖς Πάναγνε, σοὶ προσοίσομεν εὐχαριστίαν; τῇ μετὰ Θεὸν ἀντιλήπτορι, ὄλου τοῦ θρο-

νοῦ φουράματος, καὶ ἡμῶν προμάχῳ καὶ Δεσποίνῃ· ὁ σὸς γάρ, πιστὸς οἰκέτης Ἀχραντε, ἡμῶν δέ, προστάτης Ἀθανάσιος, σοὶ προανέθετο πάντ᾽, καὶ ναὸν καὶ ποιμνὴν, ὡς Μητρὶ τοῦ πάντων Θεοῦ, καὶ ἐν σοὶ σωζόμεθα, ἐκ πάσης βλάβης καὶ θλίψεως. Δίς

Δόξα. Ἦχος πλ. β.

Ὡς ἔνθεος ἡ ζωὴ σου, καὶ πανίερὸν σου τὸ τέλος, πάτερ Ἀθανάσιε· ἐν αὐτῷ γάρ πᾶσα ἡ τοῦ Ὁμοίου πληθὺς συναχθεῖσα, ὡς ἔβλεψεν ἄπνουν ἐν κλίνῃ σε ῥήμασι γθεροῖς ἀνεβόα. Δὸς τελευταῖον λόγον τοῖς δούλοις σε Ἄγιε· διδάξον ποῦ καταλείπεις τὰ τέκνα σου πάτερ, ἃ ὤκτειρας ὡς Πατὴρ, ὄντως συμπαθὴς καὶ φιλόστοργος. Ὅμως κἄν ὧδε τῷ τάφῳ καλύπτῃ, ἄνω σε πάντες πλουτούμεν προστάτην, καὶ πρεσβευτὴν πρὸς Θεόν, οἱ πόθῳ τιμώντές σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτὸς

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον Τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμφας Υἱὸς Μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς· φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα πρῶσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωρίζομενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, Σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν, μετὰ μέλους. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Δ' **Κ**αίλων ψυχὰι ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ Γ' 1. **Δ**οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν θάσσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τε-

θάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία συντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μέγала εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέπειρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμῶνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσιοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε' 16. **Δ**ίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστω. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Διήφεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Διήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον διούτητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπτόμον ὄργην εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύσονται εὐστοχοὶ θολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκλύου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλῶνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ

πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκκικμίσει αὐτούς· καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἔθνων, ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Δ' 7. **Δ**ίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Ποιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μετὰ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας, μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν λιθὴν

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Τὸν ἀνέσπερον φωστῆρα τῆς οἰκουμένης, μέλψωμεν πάντες Ἀθανάσιον· ὑπὲρ ἡλίον γὰρ ἔλαμψεν, ἐν

τῷ τῆς πίστεως στερεώματι· καὶ πιστῶν ταῖς φρυκτωραῖς τὰ ουστήματα, πρὸς ἀρετὴν ἐχειραγώγησε· τὸ μὲν θεοπνεύστοις διδασκαίς, καὶ σωτηρίων βημάτων εἰσηγήσειν, ἅσπερ ἀφθονωτάτους οἶα κρουνοὺς, ἀπὸ χειλέων ἐπήγαγε· τὸ δὲ τῇ πράξει τῇ θαυμαστῇ, καὶ ἰσαγγέλῳ πολιτείᾳ, πρὸς τὸν ζῆλον ἐφέλκόμενος· καὶ ἀμφοτέρωθεν καὶ λόγον ὑπέρλαμπρον, ὡς παιδοτρύτης ἄριστος, θεοπρεπῶς ἐπιδεικνύμενος. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν δε τὴν ποιμνὴν φρούρησον, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν κράτυνον ὡς φιλόανθρωπος.

Ἦχος β'.

Τὸν τοῦ Χριστοῦ ἐραστήν, τὸν ἐπώνυμον τῆς ἀθανασίας, τὸν ἀληθῆ μύστην τοῦ Σωτῆρος, καὶ κλέος καὶ καύχημα, τῶν μονοτρόπων πάντων καὶ ποδηγέτην, τὸν ἡγιασμένον ἀπὸ βρέφους τῷ Κυρίῳ, χοροὶ πατέρων συνελθόντες εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ ἔρωτα θεῖον ἐν ἑαυτῷ συλλαβὼν, τὴν μὲν τοῦ κόσμου ἔλιπεν ἀπάτην, ἦρε δὲ τὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ ἐπιμάδιον, καὶ τὰ στίφη τῶν δαιμόνων ἐτρέψατο ἀνδρείως, δεικνὺς ἡμῖν πρακτικῶς, τῆς θείας ἀγάπης τὸν ἄριστον δρόμον· τὸν αὐτὸν γὰρ καὶ αὐτὸς διαδραμών, ἐν σπουδῇ πέφθακε, τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν τῆς Τριάδος τῆς παντοουργοῦ. Ὁ θαύματος ἐκστατικῶς, καὶ πράγματος θεοπρεποῦς! ὅτι γῆινος ὢν τῇ φύσει, ἴσος γέγονε ταῖς νοεραῖς οὐσίαις, δόξαν καὶ τιμὴν θεοθεν ἀπλετον λαμβάνων, καὶ προσθευτῆς ἡμῖν γίνεται, ὡς ἂν τύχοιμεν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἦχος δ'.

Εξέστησε νόας, ἐξέπληξε καὶ θροπούς, τὰ πανθαύμαστα σκάμματα

τῆς ἐν ἀσκήσει σου βιοτῆς· ὡπερ γὰρ ἄσαρκος σχεδόν, ἐν σαρκίῳ γεγεῖν, τοῖς ἀοράτοις ἐχθροῖς προσεπάλαισας· γενεαὶ οὖν σε πᾶσαι μέλπουσι τῶν εὐσεβῶν· ἐξαιρέτως δὲ ἡ σὴ τιμία ποιμνῆ, τὸ λαμπρὸν σου τῶν πόνων στηλογράφημα· ἦν ἀνέδειξας ὡς πόλιν ἐν ἐρήμῳ τερπνῆν, ἦν οἰκητήριον σίφους μοναζόντων, εὐπρεπῆς κατέστησας· ἡ καθάπερ ἐνδύμασι πολυτίμοις, τοῖς σοῖς καθωραΐζεται θαυμασίαις, καὶ τοῖς γενναίοις σου ἄθλοις, καὶ σοῖς λιταῖς Ἀθανάσιε καὶ προσθευταῖς ἐξαιτεῖται, πρὸς Χριστοῦ περιφρουρεῖσθαι, τοῦ ἔχοντος τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, ἡ χάρις γὰρ τοῦ πνεύματος, πάσης σάλπιγγος εὐηχέστερον, πάντας πρὸς ὕμνον συγκαλεῖται τοῦ θεοφόρου πατρός. Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες θαυμαζέτωσαν, τοῦ παμβασιλέως τὸν γνήσιον οἰκέτην, τὸν τοῦ κοσμοκράτορος τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας, Πνεύματος θείου πανοπλίᾳ τροπώσαντον. Ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, τὸν τῆς ἀρίστης ὄντως κανόνα τε καὶ τύπον, ποιμανσίας εὐφημήτωσαν· τὸν ἐν δόγμασιν ἀκραιφνή, τὸν ἐν τῇ πίστει γενναῖον, τὸν ἐν θεωρίαις ὑψίνου, ἐν πράξεσιν ὑπερνεφεῖ, ἐν διδάγμασι τῆς τρυφῆς χειμάρρον· τὸν ποδηγέτην τῶν πλανωμένων, τὸν ἐδραστήρα τῶν κλονομένων, τὸν πᾶσι τοῖς ἀσθενοῦσι συμπαθέστατον. Ἄθω τὸ μέγα κλέος, ἐγκωμιάζοντες πάντες εἴπωμεν. Πατέρων κορωνίς Ἀθανάσιε, πρόστηθι τῶν σῶν οἰκετῶν, διὰ παντὸς ἡμῶν Πάτερ, καὶ σῶσον τὴν ποιμνὴν σου ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, προκύψασα γὰρ ἄνωθεν ἡ παντά

νασσα Μητροπάρθενος, ταῖς εὐλογίαις καταστέφει τοὺς ἀνυμνοῦντας αὐτήν. Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὴν Βασιλίδαν κροτεῖτωσαν ἐν ὕμνοις, Βασιλέα τέξασαν, τοὺς θανάτω κρατούμενους πρὶν, ἀπολύσαι φιλοανθρώπως εὐδοκήσαντα. Ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, τὴν τοῦ καλοῦ Ποιμένου ὑπέραγνον Μητέρα, συνελθόντες εὐφημήσωμεν· τὴν λυχνίαν τὴν χρυσαυγῆ, τὴν φωτοφόρον νεφέλην, τὴν τῶν οὐρανῶν πλατυτέραν, τὴν ἐμφυχόν τε κίθωτόν, τὸν πυρίμορφον τοῦ Δεσπότη θρόνον, τὴν μανναδόχον χρυσεάν στάμνον, τὴν κεκλεισμένην τοῦ Λόγου πόλιν, ἀπάντων χριστιανῶν τὸ καταφύγιον, ἁσμασι θεηγόροις ἐγκωμιάζοντες, οὕτως εἴπωμεν. Παλάτιον τοῦ Λόγου, ἀξίωσον τοὺς ταπεινοὺς ἡμᾶς, τῆς οὐρανῶν βασιλείας, οὐδὲν γὰρ ἀδύνατον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Εἰς τὸν Στίχον

Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις Ἀγγελικαῖς ὀμιλῶν, χροστοσίαις Ἀθανάσιε Ὅσιε, τὸν βλον γὰρ τούτων Πάτερ, ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς, ἀρετὴν ἀσκήσας πεπολίτευσαι, φανεῖς καθαρότητος, ἀκηλίδωτον ἔσοπρον, ἀκτινοβόλους, ἀστραπᾶς εἰσδεχόμενος, τὰς τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου πανόλθιε. Ὅθεν καταυγαζόμενος, ἑώρας τὰ μέλλοντα, πάντα προλέγων ἐκ θείας, φωτοφανείας μυσθένος. Χριστοῦ ὄν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Χαίροις τῶν ἀσκητικῶν ἀρχηγός, γεννημένος καὶ ἀήττητος πρόμαχος, παθῶν γὰρ ἐκτέμνων βίβλας, καὶ τῶν δαιμόνων ὄρμας, ὑποστάς ἀνδρεί-

ως Ἀθανάσιε· αὐτῶν ἐθριάμβευσας, τὴν ψυχόλεθρον πλάνησιν. τὴν τοῦ Σταυροῦ δὲ, τοῦ Σωτῆρος ἐνέργειαν, καὶ ἀνίκητον, ἐφανέρωσας δύναμιν, ἦν καὶ περιζωσάμενος, ἐνίκησας ἅπαντας, τοὺς ἀθετοῦντας τὴν θεῖαν, διὰ σαρκὸς ἐπιζάνειαν. Χριστοῦ ὄν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον
Στύλος φωτοειδῆς ἀρεταῖς, ἐστηριγμένος καὶ νεφέλη σκιαζούσα, ἐφάνης τοῖς ἐν τῷ Ἄθῳ, πρὸς οὐρανὸν ἀπὸ γῆς, τὸν Θεὸν ἐρώντων προηγούμενος. Σταυροῦ βακτηρία, τὴν τῶν παθῶν ρήξας θάλασσαν· τὸν νοητὸν δὲ, Ἀμαλῆκ τροπώσαντον, ἀνεμπόδιτον, τὴν οὐράνιον ἄνοδον, εὐρες θεομακάριστε, καὶ κληρὸν ἀκήρατον σὺν ἁσμάτοις τῷ θρόνῳ, περιχαρῶς παριστάμενος· Χριστοῦ ὄν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τῷ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Τὴν τῶν Πατέρων καλλονὴν, τῶν ἀσκητικῶν τὸ κλέος, τὴν βρύσιν τῶν θαυμάτων, καὶ πρὸς Θεὸν προσευτὴν ἀκαταίσχυντον, συνδραμόντες ὡ φιλέορτοι, ἁσματικοῖς ἐγκωμίοις ὑμνήσωμεν λέγοντες. Χαίροις ὁ τοῦ μονήρους βίου, κανὼν καὶ χαρακτήρ, καὶ τύπος ἀκριθέστατος. Χαίροις φωστήρ τηλαυγέστατε, ὁ δαδουχῶν τὴν σύμπασαν, ἀρετῶν τοῖς πυρσεύμασι. Χαίροις τῶν ἐν δύναις, ὁ μέγας παρὰ κλήτῳ, καὶ θερμὸς προστάτης τῶν περιστατουμένων· σὺ τοιγαροῦν Ἀθανάσιε, μὴ παύσῃ προσθεύων Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῆς ποιμνῆς σου ταύτης, καὶ πάντων πιστῶν, τῶν τιμῶντων σου, τὴν σεδάσμιον κοίμησιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε σὺ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς

ζωῆς. Σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τοῦ σοῦ δούλου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ Τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα

Τὴν ἐν σαρκὶ ζωὴν, σου κατεπλάγησαν, Ἀγγέλων Τάγματα, πῶς μετὰ σώματος, πρὸς ἀοράτους συμπλοκάς, ἐχώρησας ἀοίδιμε, καὶ κατετραυματίσας, τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας· ὅθεν Ἀθανάσιε, ὁ Χριστὸς σὲ ἠμεΐψατο, πλουσίαις δωρεαῖς. Διὸ Πάτερ, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα τὸ αὐτὸ.

Καὶ νῦν, τὸ Θεοτόκε Παρθένε μετὰ μέλους

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τὸ Θεὸς Κύριος καὶ τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πολύφωτος ἀστὴρ, μοναζόντων ἐδείχθης, καὶ στάθμη ἀκριβῆς, ἐγκρατείας τε ἔρος· φανώτατον κάτοπτρον, διακρίσεως Ὅσιε, τοῖς τὴν μνήμην σου, χαρμονικῶς ἐκτελοῦσι, λύσειν αἰτήσῃ, ἀμπλακημάτων τρισμάκαρ, Θεῷ παριστάμενος.

Δόξα τὸ αὐτὸ

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὅμοιον

Οδήγησον ἡμᾶς, ἐν ὁδῷ μετανοίας, ἐκκλίνοντάς ἀεὶ, πρὸς κακῶν ἀνοδίας, καὶ τὸν υπεράγαθον, παροργίζοντάς Κύριον, ἀπειρόγαμε, εὐλογημένη Μαρία, καταφύγιον, ἀπεγνωσμένων ἀνθρώπων, Θεοῦ ἐνδιαίτημα.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Θεῖας πίστεως

Θεῖω ἔρωτι ἀθανασίας, Ἀθανάσιε κεκρατημένος, καὶ τὸν Σταυρὸν ἐπὶ ὤμων ἀράμενος· Ἄθω τὸν πάλαι ποθοῦμενον ὠκησας, καὶ ἀρχηγὸς ἐν αὐτῷ ἐχρημάτισας, ἔνθα Ὅσιε, τῷ Κυρίῳ συνῆξας καὶ ποίμνιον. Διὸ καὶ πρεσβευτήν σε θερμόν, κεκτῆμεθα πρὸς Κύριον.

Δόξα τὸ αὐτὸ

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὅμοιον

Θράνος πάγχρυσος, τοῦ Βασιλέως, καὶ παράδεισος, διηνησιμένος, ἀνεδείχθης Θεοτόκε Πανάχραντε· τὸν γὰρ Θεὸν ἐν γαστρὶ σου βαστάσασα, εὐωδιάζεις ἡμᾶς θελαῖς χάρισιν. Ὅθεν ἅπαντες, Θεοῦ ἀληθῶς Μητέρα σε, κηρύττομεν ἀεὶ καὶ μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὸν πολυέλεον. Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον

Θεωρίαν καὶ πράξιν ἀναλαβὸν, τὰς αἰσθήσεις δούως κατακοσμών, τὸν βίον ἐρρυθμίσας, πρὸς τὰ θεῖα ἐντάλματα, μοναζτῶν γὰρ ὠφθης, φωστήρ διαυγέστατος, ὁδηγῶν φωτίζων ἡμᾶς πρὸς ἐπίγνωσιν· ὅθεν εὐφημοῦντες, μεγαλύνομεν πόθῳ, τὴν ἔνδοξον μνήμην σου, Ἀθανάσιε Ὅσιε. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐσπιάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα τὸ αὐτὸ

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὅμοιον

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωταυγῆ, νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν παράδεισον, τῆς Εὐσας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ

ἄφεις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων. Διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ, πρέσβευε τῷ σῷ Ἰῆσῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ πρῶτον Ἀντίφωνο τοῦ δ'. ἤχου.

Τὸ Προκείμενον

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὅσιου αὐτοῦ.

Στιχ. Τὶ ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων.

Τὸ πᾶσα πνοή, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον

Ἦχος Ν'. Δόξα ταῖς τοῦ σοῦ δούλου. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στιχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Τὸν τῆς ἀθανασίας ἐπώνυμον, ἅπαντες εὐφημήσωμεν, τὸν ἐν τῷ Ἄθῳ ἀνδρικῶς καὶ γενναίως ἀσκήσαντα· ὅς καὶ τὴν ποίμνην συνήγαγε ταύτην, καὶ οἶκον Κυρίου ἀνήγειρε πόθῳ, καὶ τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἀνέθετο ἅπαντα· ἣ καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ, τελούντων τὴν μνήμην αὐτοῦ.

ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Πρῶτος τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς 5' καὶ τοῦ ἁγίου οἱ δύο εἰς 7'.

Ἦχος Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ἦχος δ' ἰσοδύναμος. κ.λ.π.

Εἶτα τοῦ Ὅσιου, οὔ ἢ ἀκροστιχίς.

Ἀθανάσιον ὑμνῶν, ἀρετὴν ἐπαινέσω. Ἀμήν.

Ἦχος α'. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀρματηλάτην Φαραῶν.

Αθανασίας γεγονὼς ἐπώνυμος, κατὰ τὸν βίον τελῶν, τῆς ἀληθοῦς ὠφθης, Πάτερ Ἀθανάσιε, ἀθανασίας

μέτοχος, μεταστὰς τῶν προσκαίρων, ἀλλὰ Χριστῷ παριστάμενος, μέμνησο ἡμῶν μεμνημένων σου.

Θεοσεβῆ ἐξ ἀπαλῶν γενόμενον, δυνάτων Ὅσιε, πρὸς ἀρετῆς κτήσιν, γεννητόρων στέρησις, σὲ οὐδαμῶς ἐκώλυεν, ἀλλὰ πάντα τὸν πόθον, ὁλοσχερῶς καὶ τὴν ἔφεσιν, ἔτρεψας πρὸς μόνον τὸν Κτίσαντα.

Απὸ χειλέων βυπαρῶν τὴν αἴνεσιν, ἀτολήσας ἔδω σοι, τῷ περὶ σὲ πόθῳ, κάτοχος γενόμενος, καὶ τῇ ἀγάπῃ δέσμιος· ἀλλὰ Πάτερ συγγνώμων, γενοῦ καὶ δὸς κατ' ἀξίαν σοι, τοῦτον προσκομίσαι τὸν ἔπαινον.

Θεοτοκίον

Νέον παιδίον ὑπὲρ λόγον τέτοκας, τὸν παλαιὸν ἡμερῶν, νέας ἐν γῇ τρίβους, ἀρετῆς δεικνύμενον· οὐδὲ κλεινὸς θεράπων σου, Ἀθανάσιος Κόρη, τῷ ἔρωτι τιτρωσκόμενος, τοῦτόν σοι τὸν οἶκον ἐδείματο.

Ἔτερος κανὼν τοῦ ἁγίου, οὔ ἢ ἀκροστιχίς.

Ἐμπνευσον ὦ Πάτερ, λόγον σοι προσφέρειν.

Ἦχος δ'. Ἀνοιξὼ τὸ στόμα μου

Εν γλώσσῃς ὡς ἔπνευσας, ταῖς πυριπνοῖς τὴν χάριν σου, Παράκλητε Κύριε, τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς οὕτως ἔμπνευσον, καὶ μοὶ τοῦ λόγου χάριν, ὑμνήσαι τὸν Ὅσιον, καὶ εὐφημήσαι σεπτῶς.

Μεγίσταις λαμπρότησι, τῶν σῶν ἀγώνων ἀοίδιμε, τὸν νοῦν τὸν ἀσύριον, εἰς γῆν κατέρραξας, μετὰ σώματος, τὸν ἄσαρκον νικήσας, Θεοῦ δυναμοῦντός σου, τὸ ἀσθενὲς τῆς σαρκός.

Πολύφωτον ἥλιον, τοῦ Παναγίου ἢ χάρις σε, ἀπέδειξε Πνεύματος,

ἐν σοὶ σκηνώσασα, καὶ κατηύγασας, θαυμάτων φρυκτωραίας, τὰ πέρατα Ὀσιε, καὶ κατελάμπρυνας.

Νοός σου εὐθύτητι, τῇ πρὸς τὸ θεῖον ἐξέκλινας, δαιμόνων τοξεύματα καὶ πανουργεύματα. καὶ κατέπαυσας, λιμένας πρὸς τοὺς θείους, Πάτερ παριστάμενος, τῷ τρισηλίῳ φωτί.

Ενίσχυσεν Δέσποινα, τὸ ἀσθενὲς τῆς καρδίας μου, Θεὸν ἢ κηύσασα, τὸν Παντοδύναμον, καὶ ἀπάλλαξον, δαιμόνων καὶ παθῶν με, καὶ καταπολέμησον, τοὺς πολεμοῦντάς με.

Καταβασία : Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

ᾠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Απὸ παιδὸς τῇ πρὸς Θεόν, ἀγάπῃ συνειλημμένος, τοὺς ἐμήλικας τῶν παιδῶν ἀθροίζων, καὶ χοροῖαν συνιστῶν, πνευματικῶς ἐρρύθμιζες, τῶν παιδικῶν πανσόφως, τούτους ἐθῶν ἐξαίρουμένους.

Σοφίας ἔρωτι βληθείς, πρὸς τὴν εὐδαίμονα πόλιν, Κωνοταντίνου παραγίνῃ θεόφρον· καὶ ὡς μέλισσα σοφῆ, καὶ φιλεργὸς τὰ καίρια, τῶν λόγων συναθροίσας, τὰ περιττὰ καταλέλοιπας.

Ιστίῳ Πάτερ τοῦ Σταυροῦ, τὴν ψυχικὴν σου δλκάδα, κυβερνήσας εὐσταλῶς τε καὶ κούφως, τὴν τοῦ βίου χαλεπήν, ποντοπορεῖαν ἤνυσας, καὶ πρὸς γαλήνης θείους, ἤχθης λιμένας γηθόμενος.

Θεοτοκίον

Οπρὸ αἰῶνων γεννηθείς, ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀπορρήτως, ἐπ' ἐσχάτων ἐκ γαστρὸς σου προῆλθε· καὶ ἐθέωσεν ἡμῶν, τὴν φύσιν Μητροπάρθενε, τοὺς τῶν δαίμων δῆμους, περιφανῶς ἐπαγόμενος.

Ἄλλος. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Υπὸ τῆς θείας, λελαμπρυσμένος Πάτερ χάριτος, κατεφώτισας λαούς, παθῶν τῷ ζῶφω τυφλώττοντας, καὶ πρὸς φῶς ὠδήγησας, τούτους τῆς γνώσεως.

Σοφίας λόγοις, οὐρανοῦ πολλοὺς Ἀθανάσιε, ὡς τὴν κάτω παριδῶν, τὴν πατουμένην ἐζώγρησας, καὶ βίον ἀρνήσασθαι, ἐμφρόνως ἐπεισας.

Ονὴν ὠφθης σοφέ, τῶν παθῶν τὸν πικρασμόν, καταγλυκαίνων τοῖς θαύμασι, καὶ ταῖς εἰσηγήσεσι, σοῦ Ἀθανάσιε.

Θεοτοκίον

Νομίμων δίχα, οὐ τὸν Λόγον Πανάμωμε τέτοκας, ὡπερ τάξεις Χερουβίμ, ἐνατενίσαι οὐ δύνανται, καὶ φέρεις ἐγκόλπιον, τὸν πάντα φέροντα. Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὕμολόγους.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εν νεότητι πάντα καταλιπὼν, τὰ τοῦ βίου τερπνά τε καὶ γεηρά, προθύμως ἠκολούθησας, τῷ καλοῦντί σε Ὀσιε, καὶ ἐπ' ὤμων ἄρας, σταυρὸν ὡς ἀκήκοας. ἐν νηστείαις Πάτερ, τὸ σῶμα κατέτηξας. Ὅθεν σε ποιμένα, τῶν οἰκείων προβάτων, καλῶς προχειρίζεται, ὁ πανάγαθος Κύριος, Ἀθανάσιε Ὀσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δέξ' τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁμοιον

Ως παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν

ἀνθρώπων, τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς θεότητος, καὶ ὡς θρέφος θηλάζεις, τὸν κτίστην καὶ Κύριον. Ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν Πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφῶνως βοῶμέν σοι· πρέσβευε τῷ σῷ Γίῳ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως τὴν δόξαν σου.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς.

Νοῦν τῶν παθῶν, καθηγεμόνα ποιούμενος, καὶ ἐνθέοις, νόμοις παιδηγούμενος, καὶ ἐντολαῖς θείαις πειθαρχῶν, νέων ὁμιλίας, καὶ ἀκολάστων συνέδρια, καὶ ἄσματα δαιμόνων, εὐσεβῶς ἀπεκρούσω, ὡς ἐχέφρων τὸ κρείττον ἐλόμενος.

Υπείσελθὼν, τὸν ἐλαφρὸν τοῦ Σωτήρος ζυγόν, καὶ τῷ θεῷ, φόβῳ στοιχειούμενος καὶ καθαρθεὶς, σῶμα καὶ ψυχὴν, γέγονας ἀγνείας, καὶ σωφροσύνης ὑπόθεσις· καὶ ὄρος ἐγκρατείας, καὶ σφραγὶς ἀπαθείας, καὶ ἀγάπης εἰκὼν Ἀθανάσιε.

Μετοχηκῶς, τῆς καθ' ἡμᾶς καὶ τῆς θύραθεν, οὐ παιδείας, ἐπιλοσοφώτατα τὸ προσφυές, καὶ λυσιτελοῦν, ἐκάστη διείλες, δικαιοσύνην φραττόμενος, φρονήσει διακρίσει, ταπεινώσει συνέσει, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐμπρέπων χάρισμασι.

Θεοτοκίον

Νώτοις φρικτῶς, χερουβικοῖς ἐποχοούμενος, ὁ Δεσπότης, θρόνον ὡπερ πύρινον τὴν σὴν Ἀγνήν, ὤκησε νηδύν, καὶ σαρκὸς προσλήψει, τὴν ἀνθρωπίνην ἐθέωσεν, οὐσίαν ὡς διδάσκει, ὁ κλεινὸς ἐν δαίσις, Ἀθανάσιος μόνη Πανύμνητε.

Ἔτερος. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ως εὐγνώμων καὶ ἐχέφρων, τὸ τῆς χάριτος τάλαντον, τὸ δοθέν σοι

Πάτερ, ἐπολυπλασίασας πλήθει, κατακοσμήσας τὸν τόπον τὸν πρὶν ἄκοσμον, μοναχῶν καὶ ἀζύγων, σοφῶς Ἀθανάσιε.

Παρατάξεις δοράτων, δυσμενῶν ἐταπεινώσας, ταπεινώσει Πάτερ, καὶ τῇ συντριβῇ τῆς καρδίας σου· διὸ θανόν σου τὸ σῶμα τοὺς ἀλάστορας, ἐκ Θεοῦ ἀπελαύνειν, προσεῖληφε χάριν ὡς ζῶν.

Αρωμάτων μυροθήκη, νοητῶν ἀναδέδειξαι, τὰ δυσώδη πάθη, πάντα τῶν ψυχῶν ἀπελαύνουσα, καὶ ἄρετῶν εὐωδαίαις νῦν μυρίζουσα, τοὺς τελοῦντάς σου, Πάτερ πιστῶς τὸ μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Τῶν ἀτόπων μου πταισμάτων, ἢ τὰ πλήθη γινώσκουσα, Θεομητορ Κόρη, ἐπίδε ἰλέψ σου ὄμματι· καὶ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης διεξάρπασον, λυτρουμένη με, τῆς φοβεραῆς κατακρίσεως.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

ᾠδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ωφθης ὡπερ μαγνήτης, ἔλκων τῇ γλυκύτητι Πάτερ τῶν λόγων σου, πρὸς διδασκαλίαν, καὶ ἀκρόασιν σῶν παραινήσεων, τοὺς ἐφιεμένους, διηνεκῶς δρᾶν καὶ βλέπειν, τὸ σεπτὸν καὶ χαρίεν σου πρόσωπον.

Νόμοις θείοις ὑπέικων, καὶ ταῖς προσταγαῖς πειθαρχῶν τοῦ ποιήσαντος, νομοθέτης ὠφθης, μοναστῶν καὶ κανῶν ἀκριβέστατος, παιδευτῆς ἀφρόνων, καὶ ὁδηγὸς πεπλανημένων, καὶ φωστὴρ τῶν ἐν σκότει ἀοίδιμε.

Αρετῶν ἐκμαγεῖον, καὶ τῶν χαρισμάτων δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου πέλων, ἱερὸν καὶ τερπνὸν φροντιστήριον, ἐδομήσω πᾶσαν, δια-

γωγὴν καὶ πολιτείαν, προσφυῆ μονασταῖς ἐκτιθέμενος.

Θεοτοκίον

Ρητορεῦον οὐ σθένει, στόμα κατ' ἀξίαν σε μέλπειν Πανύμνητε, ἀνωτέραν οὖσαν, Χερουβὶμ καὶ ἀπάσης τῆς κτίσεως· διὸ σὺν τῷ θεῷ, Ἄθυνασίῳ τὸν Δεσπότην, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν καθικέτευε.

Ἔτερος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Εξέλαμψας ἥλιος, καθάπερ τῆ λαμπρότητι, σοῦ τῶν τεραστίων καὶ θαυμάτων, καταφωτίζων τῆς γῆς τὰ πέρατα, καὶ ἀπολυτρούμενος παθῶν, Πάτερ καὶ τῶν θλίψεων, τοὺς πιστῶς σοι προστρέχοντας.

Ρέοντων τὸ ἄστατον, ἐμφρόνως παρωσάμενος, μετὰ τῶν Ἀγγέλων συγχορεύεις, νῦν ἐποπτεύων κάλλος τὸ ἄρρητον, καὶ κατατρυφᾶς χαρμονικῶς, Πάτερ Ἄθυνασίε τῆς ἀρρήτου λαμπρότητος.

Λόγων υπερβαίνουσι, τὰ σοὶ τερατουργούμενα, τῆ γὰρ ἐπαφῇ τῆ τῆς σοφοῦ σου, καὶ τοῦ ἐλαίου τῆ χρίσει ἴαται, καὶ ὄλος κεκάθαρται λεπτός, καὶ πάντες ἐκπλήττονται, τὸ παράδοξον θαῦμά σου.

Θεοτοκίον

Οῖος ἐν τῇ μήτρᾳ σου, Θεὸς ἀνεμορφώσατο, Πάναγνε Παρθένε Θεοτόκε· καὶ δὴ προήλθε τὸ συναμφοότερον, εἰς γὰρ ὁ διπλοῦς ἐστὶ Χριστός, σὺζων τὰ ἐκάτερα, ἀπερ πέφυκε Πάναγνε.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἦδὴ στ'. Ἰλάσθητι μοὶ Σωτήρ.

Ενέκρωσας σαρκικάς, ἐπιθυμίας ἀσκήσεις, ἐσταύρωσας σεαυτόν, κόσμῳ καὶ τοῖς πάθεσι, νηστεύσεις καὶ δάκρυσι, προσευχαῖς καὶ ὕμνοις, ἀνευδότησι προσεδρεύων Θεῷ.

Τῶν μοναστῶν ἀρχηγός, τῶν ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἄθωνος, καὶ τύπος καὶ χαρακτήρ, ἐναρέτων πράξεων, ὑπάρχων ἐκόσμησας, τὰ ἐκεῖσε πάντα, τῶν ἀζύγων καταγώγια.

Ηδὺς εὐθὺς καὶ χρηστός, ἐπιεικὴς τε καὶ μέτριος, εὐπρόσιτος προσηγήης, ἐλεήμων πέφνησας, συμπαθῆς καὶ εὖσπλαγχνος, ἰλαρὸς τοῖς τρόποις, χριστομίμητος τοῖς ἡθεσι.

Θεοτοκίον

Νέος καθάπερ Μωσῆς, ἀναφανείς κατεσκευάσας, οἰά περ ἄλλην σκηνήν, μάνδραν πανσεβάσμιε· ἦν καὶ ὑπερηβύησας, πόνοις καὶ ἰδρωσιν, καὶ ἀνέθου τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ.

Ἔτερος. Τὴν θεῖαν ταύτην

Γεραίρει κτίσις τὴν μνήμην σου, ὡς πάντων ποιημάτων τὸν Κύριον, πιστῶς λατρεύσαντος, καὶ εὐσεβῶς καταγγεῖλαντος, καὶ τῆς αὐτοῦ ἀγάπης, μηδὲν προκρίναντος.

Οφέρων λόγῳ τὰ σύμπαντα, σοφὲ σε ἐκλεξάμενος Κύριος· ἔθετο πρόμαχον, καὶ ποιμενάρχην τῆς ποιμνῆς αὐτοῦ· ἦν ἐπὶ χλόης Πάτερ, θείας ἐποίμανας.

Νοῦν ἡγεμόνα κτησάμενος, τὸ χεῖρον καθυπέταξας κρείττονι, ὅθεν καὶ γέγονας, ἄρμα τοῦ Λόγου πανόλβιε, εἰς οὐρανοὺς πρὸς τούτου, καθοδηγούμενος.

Θεοτοκίον.

Σωμάτων καὶ ψυχῶν τὴν ἀσθένειαν, ἡμῶν τῶν ταπεινῶν ὡς γινώσκουσα, Μητὲρ ἀπειρανδρε, δίδου τὴν βῶσιν καὶ λύτρωσαι, δαιμονικῆς παντοίας, ἐλάβης τοὺς δούλους σου.

Καταβασία. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ

Ως τῶν ἀύλων οὐσιῶν θεωρὸν ἀριστον, καὶ πρακτικὸν ὑφηγητὴν παναληθέστατον, εὐφημοῦμέν σε ἡ ποιμνῆ σου καὶ βοῶμεν. Μὴ ἐλλείψῃς ἱκετεύειν πρὸς τὸν Κύριον, λυτρωθῆναι πειρασμῶν καὶ περιστάσεων, τοὺς βοῶντάς σοι. Χαίροις Πάτερ Ἄθυνασίε.

Ὁ Οἶκος

Ανωθέν σου τὴν κλῆσιν, εἰληφώς παραδόξως, ἀθάνατον ζωὴν ἐκκληρώσω· μετὰ σώματος γὰρ ἐπὶ γῆς, Ἄσωμάτων βίον μετελθών, γέγονας τοῖς πάθεσι ἀνάλωτος· διὸ σε εὐφημοῦμεν Πάτερ.

Χαῖρε παιδρὸν μοναζόντων κλέος, χαῖρε λαμπρὰ σωφροσύνης στήλη.

Χαῖρε τῆς ἀνδρείας ἀρίθηνον γνώρισμα, χαῖρε τῆς πανσόφου φρονήσεως ἐνδειξίς.

Χαῖρε στάθμη ἰσοστάσιος δικαιοσύνης ἀκριβοῦς, χαῖρε λόγῳ καταρτίσας σου τῶν πρακτέων τὰς ὁρμάς.

Χαῖρε νοῦς ἀπολαύων ἐννοιῶν ἀπορρήτων, χαῖρε πᾶσαν τὴν κτίσιν εὐσεβῶς διαθρήσας.

Χαῖρε δι' οὗ ἡσχύνθησαν δαίμονες, χαῖρε δι' οὗ πᾶν πάθος νενέκρωται.

Χαῖρε πηγὴ ζωηρῶν ναμάτων, χαῖρε σωτὴρ τῶν πιστῶς σοι βοῶντων.

Χαίροις Πάτερ Ἄθυνασίε.

Τῆ Ε'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ σοῦ καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Ἄθυνασίου, τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ ἀσκήσαντος.

Στίχοι

Μέγας μὲν Ἀντώνιος ἀρχὴ Πατέρων, θεὸς δ' Ἄθυνασίος ἐνθεὸν τέλος.

Κἂν ἦν Ἄθυνασίος ὕστερος χρόνοις, ἀλλ' ὑπερέσχε καὶ παλαιὸς τοῖς πόνοις.

Λιπὸν Ἄθυνασίος ἄστατον βίον, Ζῶντα καταλέλοιπεν ἀρετῆς βίον.

Εἰς τοὺς ἐξ μαθητὰς αὐτοῦ Ἄθυνασίῳ καὶ μαθητῶν ἐξάδι, Ναοὶ λύονται σωμάτων λύσει.

Πέμπτη δ' Ἄθυνασίον ἄγον Νόεῖς ἄστῳ Θεοῦ.

Συναξάριον (*)

Οὗτος ὁ περιφανὴς τῆς οἰκουμένης ἀστήρ, πατρίδα μὲν ἔσχε Τραπεζοῦντα τὴν πρὸς τῇ Λαζικῇ, γεννήτορας δὲ τῶν εὐγεγονότων καὶ φιλοθέων. Ἄλλ' ὁ μὲν πατὴρ ἐξ Ἀντιοχείας εἶλε τὸ γένος, ἡ δὲ μήτηρ θρόεμμα τῆς Τραπεζοῦντιῶν ἐτύγχανε. Τοιαύτας οὖν ὁ παῖς ἀρχὰς ἐσηκῶς, καὶ τοιαῦτε διζουχίας εὐγενοῦς ἐκβλαστῶν, προσφυᾶ καρποῦται καὶ τὴν ἀγωγὴν· καὶ γραμμάτων ἱερῶν εὐθὺς εἰς μαθητείαν ἐκδίδοται, ὧν εἰς γεῦσιν ἐλθῶν, ἐν ἐπιθυμίᾳ γίνεται καὶ εἰς ἀκρότητα φθάσαι παιδεύσεως. Μέντοι γε καὶ τὴν μεγαλόπολιν Κωνσταντίνου καταλαβάν, κατακόρως τῶν μαθημάτων ἐμπίπταται· τὸ μὲν ὑφ' ἐτέρων αὐτὸς διδαχθεὶς, τὸ δὲ καὶ διδάξας συχνοῦς, νέαν τε ἄγων τὴν ἡλικίαν πολὺν ἐκέκτητο φρόνημα, σωφροσύνης ἐκθύμου ἐχόμενος καὶ τῆς ἀσκητικῆς σκληραγωγίας ἀντιποιοῦμενος.

Ταύτης οὖν εἰς τέλος ἀφικέσθαι διανοούμενος, ἐπὶ τὸν Κυμινᾶν ἔρχεται. Ὅμοιος δὲ ἐστὶν οὗτος ὁ Κυμινᾶς ἐπὶ τῆς Ἀσίας, ὑψηλὸν καὶ δυσπόρευτον, ἐν ᾧ μοναστήριον ἦν, ἀφηγούμενον ἔχον, Μιχαὴλ τὸν Μαλεῖνον ἐπικαλούμενον, ἱερὸν ἄνδρα καὶ τοῦ μοναδικοῦ πολιτεύματος ἀκριβέστατον γυμναστήν καὶ τοὺς ὑφ' αὐτὸν πρὸς τὴν οὐράνιον πολιτείαν ἰθύοντα, καὶ τὴν οἷς συγκαταλεγείς ὁ μακάριος καὶ τὴν Ἄθυνασίου κλῆσιν ἀντειληφώς, Ἄβραάμιος

(*) Εἰλημμένον ἐκ χειρογράφου μεμβραίνου Συναξαριστοῦ (Δ 39) τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος τῆς Λαυρεντικῆς Βιβλιοθήκης.

γὰρ ἐλέγετο πρότερον, πάντας ὡς ἐν ὀλίγω τοὺς συναγωνιστὰς τοῖς πόνοις ὑπερεβάλλετο, δουλαγωγῶν τὴν σάρκα καὶ κατατρώχων καὶ πρὸς μόνην τὴν ἐν οὐρανοῖς ἀπὸ βλέπων ἀπόλαυσιν.

Ἐντεῦθεν διὰ τὴν ἐκ τῆς ἀρετῆς ὑπὸ πάντων αὐτῷ προσαγομένην τιμὴν, ἐπὶ τὸν Ἄθω μεταχωρεῖ. Ὅρος καὶ οὗτος κατὰ Μακεδονίαν ἐψηλόν τε καὶ ἐπίμικες, ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάσσης διήκον, ὡς αὐτὴν τις ὑπόστυνος, ἔνθα Γέροντί τινι μαθητεύει, τὴν ὑποταγὴν ἐν μετριότητι φρονήματος ἀσπαζόμενος καὶ πολλοὺς παρ' αὐτῷ τοὺς πνευματικοὺς ἰδρωτὰς ἐκχέει. Ἐκεῖθεν ἀπάρας κατὰ θεῖαν ἀποκάλυψιν τοῖς ἐνδοτέροις τοῦ δηλωθέντος ὄρους ἐπιδημεῖ. Καὶ πολλὰ καταδυσωπηθεὶς παρὰ τοῦ ἐν στρατηγίαις καὶ ἐν τῇ βασιλείᾳ διαλάμπαντος Νικηφόρου τοῦ Φωκᾶ, προεωραμένου ἤδη καὶ συναφθέντος αὐτῷ φιλικῶς, ναὸν διαφανῆ τῇ Θεομητορίᾳ ἀνεδείματο, κελλίᾳ τε πλεῖστα καὶ μεγίστους οἴκους ἐξ αὐτῶν κρηπίδων ἀνίστησιν εἰς διαίτας καὶ καταγωγὰς ἀδελφῶν, καὶ Λαύραν πολυάνθρωπον μεγίστοις πόνοις ἀπαρτισιάμενος, πρὸς Κύριον ἐκδημεῖ, μηδ' αὐτῆς τῆς μαρτυρικῆς ἀπολειφθεὶς τελευτῆς. Ὡς γὰρ οὐκ ἐνεδίδου βαρυτάτοις ὁ ἀδάμας πόνοις κατατεινόμενος, τὴν ἐν ἀδύτοις ὀροφιαίαν στοὰν εἰς τὸ ἀμεινον μετασκευάζειν ἠπείγετο, ὁ μὲν οὖν ἀνῆει συγκλείων τὸ ἔργον, τὸ δὲ κατασπασθέν, σὺν ἐτέροις ἕξι, τὸν αἰοίδιμον καταχώννυσι. Οὗτος ὡς ἡ περὶ αὐτοῦ ἐνδιασκευῶς βίβλος ἐξιστορεῖν, μυρίων μὲν καὶ ἄλλων αὐτουργῶν θαυματουργιῶν ἀναδεικνύται, λόγοις διδακτικοῖς καὶ ἔργοις καὶ προοράσει παραδοξαθεῖς.

Ἰάσατο δὲ καὶ ὑπὸ λέπρας τινὰ κατεχόμενον, βυθισθέντας τε τοὺς κατὰ θάλατταν τούτῳ συμπλέοντας, ἐξαιρεῖται τοῦ κινδύνου σὺν τῇ νηϊ. Καὶ μετὰ τὴν

ἀθλητικὴν ἀποβίωσιν, ὀθονίῳ περιεθέντι, ὁ τοῖς αἵμασιν ἐκείνου ἐμβέβαπτο, ἀνίσταται τις ἐκ νόσου χαλεπωτάτης. Πλεῖστά τε ἕτερα, λόγου καὶ μνήμης ἄξια, καθ' ἑκάστην δι' αὐτοῦ ὁ τῶν θαυμασιῶν Θεὸς ἐπιτελεῖ.

ᾠδὴ Ζ'. Θεοῦ συγκατάβασις

Εἰς πᾶσαν διέδραμε, σχεδὸν τὴν κτίσιν τῆς πολιτείας σου, καὶ τῶν κατορθωμάτων, ὁ φθόγγος Πατέρ· καὶ εἰς περιδόξον, ἐφθασας ὕψος Θεοῦ σε δοξάζαντος, καὶ περιβόητον πᾶσι ποιήσαντος.

Πενήτων προμήθεια, χηρῶν προστατής, προνοητῆς ὄρφανῶν, λυπούμενων ταχεῖα παραμυθία, κινδυνούτων λιμῆν, ἀδικουμένων ἀντίληψις γέγονας, τὸν σὸν μιμούμενος Πατέρ διδάσκαλον.

Αστέρα παγκόσμιον, καὶ μοναζόντων φωστῆρα ἀδυτον, βοηθὸν ἐν ἀνάγκαις, ἀμαρτανόντων μέγα προσφύγιον, εἰδὼς μεσίτην καὶ πρέσβυν προβάλλομαι, πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστόν, σὲ πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον

Ιδεῖν ἐφιέμενος, ὁ σὸς θεράπων τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, τὴν ἀπόρρητον δόξαν, Θεογεννητορ τούτου τὸν Τίμιον, Σταυρὸν ἐπ' ὤμων λαβὼν ἠκολούθησε, τοῖς ζωηφόροις αὐτοῦ, καὶ θεοῖς ἔχγεσιν.

Ἄλλο. Οὐκ ἐλάτρευσαν

Οὐκ ἐνάρκησας, ἐν πόνοις οὐκ ἐνέδωκας, ἀλλ' ὡς τις ἄσαρκος, ἢ καὶ ἀσώματος, παννύχιος ἐν στάσει, ἐδόξας Ὅσιε ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ιδεῖν ὄλωσ, ἐφιέμενος μακάριε, Χριστοῦ τὸ πρόσωπον, δάκρυσιν ἕσμηξας, ψυχῆς σου τὸ πρόσωπον, ἐν οἷς

κατήσχυνας, τὰ ἀκάθαρτα, τῶν ἐναντίων πρόσωπα, θριαμβεύσας εἰς αἰῶνας.

Περιήστραψεν, ὁ βίος σου τὰ πέρατα, καθάπερ ἥλιος· ὅθεν λαοὶ καὶ φυλαί, καὶ γλώσσαι ἐθαύμασαν, καὶ σοὶ προσέδραμον, ἐφιέμενοι, ἐκ σοῦ σαφῶς ποιμένεσθαι, Ἄθανάσιε θεόφρον.

Θεοτοκίον

Ρόδον Ἀχραντε, εὐωδὲς σε εὐράμενος, ἐν σοὶ ἐσκήνωσεν, ὁ τοῦ παντὸς φυτουργός, Παρθένε ἀκήρατε, τερμῶν τὴν ἄκανθαν, ὑπὲρ λόγον τε, τὴν τῶν παθῶν ὡς δίκαιος, καὶ Θεὸς ὑπερουσίως.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

ᾠδὴ Η'. Ἑπταπλάσιος κάμινος.

Νεανικῶς τροπούμενος, τὰς ἀρχὰς Ἄθανάσιε, καὶ τὰς ἐξουσίας, τὰς τοῦ σκότους μέγιστος, διδάσκαλος πέφυκας, καὶ ὀδηγὸς σωτήριος, τὰς ἐπιβουλάς, καὶ τὰς ἐνέδρας καὶ δόλους, αὐτῶν ἀνακαλύπτων, καὶ τὴν ποιμνὴν σου πάσης, δαιμόνων κακουργίας, ἀπήμαντον φυλάττων.

Επὶ τῆς γῆς ὡς ἄνθρωπος, περιὼν τὸ πολίτευμα, ἐν τοῖς οὐρανοῖς ὡς ἀληθῶς ἐκέκτησο, Ἀγγέλους ἐφάμιλλος, ἀναφανείς τὴν διαγωγὴν, καὶ τὴν πολιτείαν, ἐκτελὼν τὴν ἐκείνων· μεθ' ὧν νῦν ἀναμέλπεις, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψούτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σὲ συνελθόντες σήμερον, ἐπαξίως γεραίρομεν, καὶ τὴν τῶν λειψάνων σου τιμῶμεν λάρνακα, παθῶν ἀπολύτρωσιν, ἀμαρτημάτων ἄφεσιν, πάσης συμφορᾶς, καὶ περιστάσεως λύσιν, αἰτούμενοι εὐχαῖς σου, τὴν ἁγίαν σου μνήμην, πιστῶς καὶ χαρμοσύνως, τελούντες εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ως Ἡλιοῦ τὸ πρότερον, τὸ Καρμήλιον ὄκησεν, οὕτω καὶ αὐτός, τῷ Ὄρει τῷ τοῦ Ἄθωνος· σχολάζων ἐπόθησας, καθ' ἑαυτὸν συνεῖναι Θεῷ, καὶ θεαρχικαῖς, καταυγασθεῖς θεωρίαις, θεράπων ἀνεδείχθης, τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου, βοῶν αὐτῇ τὸ χαῖρε, μετὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Ἄλλο. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ολβίος ὁ τάφος καὶ τῆς θείας, τοῦ Πνεύματος ἀνάπλεως χάριτος, ἔνθα τὸ πανίερρον, σῶμά σου κατάκειται, τὸ τραυματίσαν δαίμονας, καὶ νῦν ἐλαῦνον αὐτούς, εὐφραίνον δὲ Ἀγγέλους παμμάκαρ, καὶ βροτῶν τὸ γένος, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σοφῶς ἀντηλλάξω τῶν προσκαιρῶν, τὰ ἄφθαρτα καὶ οὐράνια πανόλβιε· ὅθεν ἐχρημάτισας, φῶς τοῖς ἐπομένοις σοι, καὶ ἀρχηγέτης ἄριστος, καὶ ἀκριβῆς χαρακτήρ, τοῦ βίου τῷ Θεῷ ἀρεσάντων, καὶ ὑπερυψούντων αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φωτὸς τρισηλίου ἀπολαύων, μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ ποιμνῆς σου, ἔχει γὰρ σε καύχημα, πάτερ Ἄθανάσιε, καὶ κραταῖν δυχύρωμα, καὶ τείχος ἀρρηκτον, ἐχθρῶν κατὰ παντοίων καὶ νέσων, ἵνα σε δοξάζῃ, Χριστὸν ὑπερυψούσα.

Θεοτοκίον

Εκπλήττει με τὸ ξένον σου τοῦ τόκου, πῶς φέρεις ὦ Παρθένε ἐγγάστριον, πῶς δὲ τρέφεις γάλακτι, κτίσιν τε τὸν τρέφοντα, καὶ γαλουχεῖς ὡς νήπιον, τὸν τοῦ παντὸς ποιητὴν, ὡς οἶδεν ὡς ἠδύδοκῃσε μόνος, ἄγει γὰρ καὶ φέρει, καθάπερ θέλει πάντα.

Καταβασία: Παῖδας εὐαγεῖς.

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Αγγελίαν σωφροσύνης καὶ καθαρᾶν, πολιτείαν καὶ βίον ἀκίβδηλον,

καὶ ἀγωγὴν, ἄσαρκος καθάπερ ἐπὶ τῆς γῆς, τετελεικῶς ἀνέδραμες, πρὸς τὰς οὐρανίους διατριβάς, καὶ πᾶσι συναγάλλη, δόξιοι καὶ δικαίοι, καθικετεύων ὑπὲρ πάντων Χριστόν.

Μεγάλως μεγαλύνων ἐπὶ τῆς γῆς, τὸν οἰκεῖον Δεσπότην καὶ μέλεσι, τοῖς σεαυτοῦ, διὰ θεοφιλίας καὶ πρακτικῆς, τοῦτον δοξάζων ἐνδοξος, ὠφθης καὶ περιβλεπτός πανταχοῦ, ἐγένου θεοφόρος, τὴν ἀρετὴν γὰρ οἶδεν, ὄντως αἰδεῖσθαι καὶ πολέμιος.

Ηνώθης Ἀσωμάτων ταῖς στρατιαῖς, καὶ Ὀσίων χοροῖς συνηριθμησαὶ καὶ ἐκλεκτοῖς, πᾶσι συγχορευεῖς μετσοχηκῶς, τῆς ἀληθοῦς θεώσεως, καὶ τῆς ἀθανάτου Πάτερ ζωῆς μεθ' ὧν ὑπὲρ τῆς ποιμνῆς, τῆς σῆς ἀδιαλείπτως, τὸν σὸν Δεσπότην καθικέτευε.

Θεοτοκίον

Ναὸν ἡγιασμένον χωρητικόν, τοῦ ἐνδὲς τῆς Τριάδος ὑπάρχουσας, ναὸν ὁ σός, Δέσποινα θεράπων καὶ εὐαγές, σεμνεῖον Ἀθανάσιος, ἡγείρην εἰς δόξαν σου καὶ τιμὴν· ἐν ᾧ ἀκαταπαύστως, μὴ παύσῃ δωρουμένη, τὴν συμμαχίαν ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἔτερος. Ἄπας γηγενής.

Ρἄνον ἐφ' ἡμᾶς, ἐξ ὕψους τὴν χάριν σου, τοὺς εὐφημοῦντάς σε· ἔχεις γὰρ τὸ δύνασθαι, φωτὸς τοῦ θεοῦ ὡς παραστάτης παιδρός, καὶ τῇ ἐκεῖθεν χάριτι λελαμπρυσμένος σοφέ· τοῦ θεοῦ ἄν σοι, χαίροις παμμακάριστε, θεοφόρε φωστὴρ Ἀθανάσιε.

Ελαμψεν ἰδοῦ, ἡ μνήμη σου σήμερον, ὡσπερ πολὺφωτος, ἥλιος ἀστράπτουσα, καὶ ὡς νεφέλη ἢ χρυσαυγίζουσα, ὄμβρον ἡμῖν οὐράνιον ἐπιστάλαζουσα, τοῖς θεοῖσι, χαίροις παμμακάριστε, θεοφόρε φωστὴρ Ἀθανάσιε.

Ιδε ἦν πολλοῖς, ἰδρῶσι καὶ πόνοις σου, ποιμνὴν συνέστησας, νῦν πα-

νηγυρίζουσαν, τὴν θείαν μνήμην σου Ἀθανάσιε· καὶ πρὸς Χριστόν ἰκέτευε, ᾧ νῦν παρίστασαι, τῶν παισιμάτων, ἄφεισιν δωρήσασθαι, καὶ ψυχῶν παντελῆ ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον

Νεῦσον ἰκετῶν, Παρθένε ἀκήρατε, σῶν παρακλήσεσι, φώτισον τὸν νοῦν ἡμῶν, καὶ τὴν καρδίαν πρὸς ἔργα ἴθουνον, τὰ τῷ Θεῷ ἀρέσκοντα, καὶ πάσης λύτρωσαι, ἀμαρτίας, σὺ γὰρ εἰ βοήθεια, καὶ ἐλπίς τῶν πιστῶν καὶ ἀντίληψις.

Καταβασία: Ἄπας-γγηγενής.

Ἐξαποστειλάριον

Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Τὸν Ἄθω σὺ ἐκόσμησας, τρόποις ἐν φιλοσόφοις, Πατέρων τὸ ἀγλαίσμα, Ἀθανάσιε πάτερ, καὶ σὴν ἐτέλεσας Λαύραν, νοητὸν παράδεισον, ἀνοῦσαν ἄνθεσι θεοῖς· ἦν καὶ φύλαττε καλῶς, τοῦ τελεῖν διὰ παντός, τὴν σὴν σεβασμίον μνήμην.

Ἔτερον. Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε.

Ο Ἄθως νῦν εὐφραίνεσθω, ἀγαλλιάσθω ὡς λίαν, ὅτι ἐπλήθυνας τούτου, τέκνα Ἀθανάσιε πάτερ· ἡ Λαύρα δέ σου ἡ θεία, καὶ χορευέτω, ἐπὶ τῇ θεῖα σου μνήμῃ.

Θεοτοκίον, ὁμοῖον

Σέ ἄσμασιν ἀσιγήτοις, μακαριοῦμεν Παρθένε, ὅτι Τριάδος τὸν ἕνα, κωφορεῖς Θεοτόκε, καὶ φέρεις θεαῖς ὠλέναις, τὸν ὑπερούσιον Λόγον, ἀτρέπτως ἀναλλοιώτως.

Εἰς τοὺς Αἰνοῦς

Ἰστώμεν στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα σιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδέξου θαύματος

Τίμιος ὄντως ὁ θάνατος, τοῦ σοῦ Ὀσίου Χριστέ, ἐναντίον σου πέφυκέν, ἰδοῦ γὰρ ἀνέβλυσεν, ἐκ ποδῶν ὁ

θεράπων σου, πηγὴν ἰκμάτων, καὶ μετὰ θάνατον, παντοίας νόσους, ἀποδιώκουσαν, καὶ φυγαδεύουσαν, πονηρίας πνεύματα, οἷς ἔτι ζῶν, ἀντιπαρετάξατο, καὶ μέχρις αἵματος.

Πηγὴν θαυμάτων ἀνέδειξε, καὶ ποταμῶν δωρεῶν, τὴν σορὸν τῶν λειψάνων σου, τοῖς θροτοῖς ὁ Κύριος, Ἀθανάσιε πάνσοφε· τυφλοῖς τὸ βλέπειν, αὐτῇ δωδῶρηται, ἐλεφαντίαν, λέπραν ἐκάθηρε, συνεχομένους τε, ἀκαθάρτοις πνεύμασιν, ἐκ τῆς αὐτῶν, ἐξουσίας ῥύεται, καὶ σωφρονοῦντας ποιεῖ.

Χαίροις ἀσκητῶν ἀγλαίσμα, τῶν μοναζόντων φωστὴρ, τῶν ποιμένων τὸ καύχημα, πάτερ Ἀθανάσιε, τῶν Ὀσίων ὁμόσκηνε· χαίρε ἀγάπης, καὶ συμπαθείας πηγῇ, χαίρε Τριάδος τὸ κκταγῶγιον· χαίρε λαμπρότατε, λύχνε διακρίσεως, χαίρε κανών, ἀρετῶν εὐθύτατε, καὶ στήλη ἔμφυχε.

Πάτερ σοφὲ Ἀθανάσιε, ἀπὸ παιδὸς τοῦ ἀγίου Πνεύματος, ἀναδέδειξαι ὄργανον, βίῳ καὶ λόγῳ, καλλωπιζόμενος, καὶ μοναζόντων ἀσὴρ δεικνύμενος· ὃ τις ἰσχύσει σου, ἐξείπειν τὰ σκάμματα, καὶ τὰς πολλὰς, ἀμοιβὰς καὶ χάριτας, δι' ὧν ἐξήστραψας.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Οὐρανοδρόμῳ ἐπιβάς, δχημάτι θεοπέσει, τῶν ἀρετῶν κατέλαβες,

ΟΙ ΚΑ' ΟΙΚΟΙ

Ἡ χαιρετισμοὶ κατ' ἀλφάβητον εἰς τὸν Ὀσιον καὶ Θεοφόρον Πατέρα ἡμῶν Ἀθανάσιον τὸν ἐν τῷ Ἄθῳ, ποιηθέντες μὲν παρὰ τοῦ Ὀσιωτάτου ἐν Μοναχοῖς Κυρίου Νήφωνος τοῦ ἐκ τῆς τῶν Ἰβήρων Σκήτεως τοῦ Τιμίου Προδρομοῦ (1870), διορθωθέντες δὲ παρὰ τινος ἐτέρου, ἐν ἔτει 1895.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Τὸν ἀρχηγὸν τῶν Μοναστῶν Ὄρους τοῦ Ἀθωνος, ἀθανασίας τε τῆς

τὴν ἀκρόπολιν δι' ἀσκήσεως· ἐκ τῶν Ἄθῳ πολέων, τῆς ἀνω Ἱερουσαλήμ τὰ ὑπερκόσμια· καὶ τῶν ἐκ πόνων ἀγώνων, ἀξίως τὰ γέρα κομισάμενος, ταῖς οὐρανίαις συναγάλλη Ταξιαρχίαις παμμακάριστε, τῶν αἰώνων ἀγαθῶν κληρονόμος, καὶ τῆς βασιλείας οἰκῆτωρ γενόμενος. Ἀλλὰ πρέσβευε θεοφόρε Ἀθανάσιε, τῷ Σωτῆρι τῶν ὄλων, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ τυπικά. Ὤδὴ γ'· καὶ ς'.

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὀσίου Σάββα.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον

Μεγαλυνάριον

Ἦχος πλ. δ'.

Τὸν τῆς ἡσυχίας θεῖον πυρσόν, καὶ τῶν ἐν τῷ Ἄθῳ, μοναζόντων Καθηγητῆν, τὸν τὰς πανουργίας, ἐχθροῦ νενικηκότα, ὑμνήσωμεν συμπόνως, νῦν Ἀθανάσιον.

τοὺς βοῶντάς σοι. Χαίρεις πάτερ Ἀθανάσιε.

Αγγελος ἐν ἀνθρώποις, καὶ βροτὸς ἐν Ἀγγέλοις, ἐδείχθης Ἀθανάσιε Πάτερ (ἐκ γ') μετὰ σώματος γὰρ ὢν ἐν γῆ, ἀσώματον ἔζης βιοτήν Ὅσιε διδ' ἐπαγαλλόμενοι, βοῶμέν σοι σοφῆ τοιαῦτα.

Χαίρε δ γόνος τῆς Τραπεζούντος, χαίρε τὸ θρέμμα τῆς Βυζαντίδος.

Χαίρε εὐσεβῶν γεννητῶρων ἐκβλάστημα, χαίρε ἐναρέτου ψυχῆς παιδαγωγῆμα.

Χαίρε δι' οὐ συνετώτερος ὄφθης μέσον τῶν πολλῶν, χαίρε δι' οὐ σοφώτερος ἔσθης μέσον τῶν σοφῶν.

Χαίρε δ ἐπικύψας εἰς ἔνθεον σοφίαν, χαίρε δ ἐννοήσας τὰ οὐράνια καὶ θεῖα.

Χαίρε σοφῆ σοφῶν συνετώτερος, χαίρε κλεινὴ γῆνιων ὑπέρτερος.

Χαίρε δι' οὐ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη, χαίρε δι' οὐ ὁ σατὰν κατηρχύνηθη.

Χαίροις πάτερ Ἀθανάσιε.

Βλέπων σε τὸν ποθοῦντα, τὸν ἐνάρετον βίον, Θεὸς δ προγινώσκων τὰ πάντα, ἐνθέου χάριτος σὲ πληροῦ διδ' ἐκκλίνας παντὸς κακοῦ Ὅσιε, τὸ ἀγαθὸν ἐποίησας, εἰρήνην ἐκζητῶν ἐδύσας. Ἀλληλοῦϊα.

Γνώσιν θείαν ποθήσας, Ἀθανάσιε πάτερ, μετέβης εἰς βασιλείον Πόλιν, τοῦ θείως σοφίαι ἐαυτὸν, καὶ πόθον σου αὐξῆσαι πρὸς τὰ κρείττονα βθεν ἀνυμνοῦντές σε οἱ εὐσεβεῖς πόθῳ σοι βοῶμεν.

Χαίρε τὸ εὖχος τῶν θείων Νόων, χαίρε τὸ κλέος τῶν Χριστωνύμων.

Χαίρε λαϊκῶν εὐσεβῶν τὸ ἀγλάισμα, χαίρε μοναστῶν εὐλαβῶν τὸ ἐντρυφήμα.

Χαίρε δι' τὴν ἰσάγγελον ἐξελέξω βιοτήν, χαίρε δι' ἠκολούθησας Μαλεῖνῳ Μιχαήλ.

Χαίρε δ παροικήσας Κυμινᾶ ἐν τῷ Ὄρει, χαίρε δ καὶ μονάσας ἐν αὐτῷ ἰσαγγέλως.

Χαίρε ἀποβαλὼν τὸν Ἀθράμιον, χαίρε ἐπιλαβὼν Ἀθανάσιον.

Χαίρε δι' οὐ πονηρία ἐκλείπει, χαίρε δι' οὐ ἀρετὴ ἐπιλάμπει.

Χαίροις πάτερ Ἀθανάσιε.

Δύναμιν τοῦ Ὑψίστου, ἐπεσπάσω θεόφρον, πενθήρη ὡς ἐνέδυσ χιτῶνα διδ' καὶ εἰς τὰ πρόσω χωρῶν, ἐκ γῆς καὶ ἐκ τῶν γῆνιων ἀφίστασο, θεόληπτος γενόμενος, ἐβόας τῷ Κυρίῳ ἔνθους. Ἀλληλοῦϊα.

Εἴχων ἐνθεον ζῆλον, Ἀθανάσιε πάτερ, νηστεῖαν ὑπὲρ ἀνθρωπὸν ἔτλης, ἀδιάκριτον ὑπακοήν, καὶ ἀπαντα τὰ τοῖς μοναχοῖς πρέποντα διδ' καὶ θαυμαζόμενος παρὰ τῶν εὐλαβῶν ἀκούεις.

Χαίρε υἱὲ τῆς Ἀθανασίας, χαίρε ἀνὴρ τῆς υιοθεσίας.

Χαίρε τῶν ἀγίων Ἀγγέλων ὁμότροπε, χαίρε τῶν Ὅσιων ἀπάντων ὁμόσκηνε.

Χαίρε δι' μεταβέβηκας εἰς τοῦ Ἀθω τὰς Μονάς, χαίρε δι' ἀγνοούμενος ἔζης μένων εἰς αὐτάς.

Χαίρε δ γνωρισθεῖς ἀγνοούμενος

θεόφρον, χαίρε δ ὑψωθείς ταπεινούμενος παμμάκαρ.

Χαίρε ἀγνὸν Θεοῦ οἰκητήριον, χαίρε τερπνὸν αὐτοῦ ἡμνητήριον.

Χαίρε πιστὴ τῆς Θεοτόκου δοῦλε, χαίρε σοφῆ τῆς ἀρετῆς ἐργάτα.

Χαίροις πάτερ Ἀθανάσιε.

Ζάλην πᾶσαν τοῦ κόσμου, ἐκφυγὼν προσωρμίσθης, λιμένι τῷ τοῦ Ἀθωνος Ὄρους καὶ τὸν πρόσκαιρον βίον φυγῶν, πρὸς τὴν ἄνω πόλιν τοῦ Θεοῦ ἔδραμες. Διδ' ἐπαγαλλόμενος, ἀπαύστως μελωδεῖς Κυρίῳ. Ἀλληλοῦϊα.

Ησκήσας ὑπὲρ φύσιν, Μελανοῖς ἐν τοῖς τόποις, θεόφρον Ἀθανάσιε πάτερ ἐνθα οἰκήσας διὰ παντός, περιφημὸς πᾶσι τοῦ Ἀθω γέγονας. Ὁθεν πάντες θαυμάζοντες, εὐλαβῶς πρὸς σὲ ἀνεβόων.

Χαίρε δ μόνος καθησυχάζων, χαίρε τοὺς πάντας δ καταυγάζων.

Χαίρε τῶν δαιμόνων διώκτης δραστήριος, χαίρε τῶν Ἀγγέλων τοῖς τρόποις ἐφάμιλλος.

Χαίρε δι' οὐ κατηύγασε φῶς οὐράνιον πολὺ, χαίρε δι' οὐ ἐδύξασεν ὁ οὐράνιος Πατήρ.

Χαίρε δ ἀνεγείρας τὴν οὐράνιον μάνδραν, χαίρε δ καταστήσας αὐτὴν μεγίστην Δαύραν.

Χαίρε δ φύλαξ αὐτῆς καὶ πρότανης, χαίρε δ βύστης αὐτῆς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης.

Χαίρε δι' οὐ ἡ Μονὴ σου ὑψοῦται, χαίρε δι' οὐ ἡ αὐτὴ κραταιοῦται.

Χαίροις πάτερ Ἀθανάσιε.

Θαῦμα μέγα δρᾶται, Ἀθανάσιε πάτερ, τὸ ὕδωρ τὸ πηγάζον ἐκ πέτρας δ διὰ τῆς τοῦ Θεοῦ Μητρὸς,

πλήξει σῆς βράβδου θεόφρον ἀνέβλυσας, ἐξ οὗ καὶ ἰάματα προχέονται πιστῶς τοῖς βοῶσιν: Ἀλληλοῦϊα.

Ινα τὸ ὑπερβάλλον, δηλωθῆ σῆς ἀγάπης, τῆς πρὸς τὴν Θεομήτορα πάτερ, τὴν μεγίστην ὄντως σου Μονήν, ἐν πολλῷ πόθῳ αὐτῇ ἀφιέρωσας. Ἐν ταύτῃ δὲ ἐμμένοντες, τοιαῦτά σοι ἀναβοῶσι.

Χαίρε δ φίλος Θεοῦ τοῦ Λόγου, χαίρε δ λάτρης τῆς Θεοτόκου.

Χαίρε τῆς μονῆς σου κοσμητὸρ καὶ πρώταρχε, χαίρε φοιτητῶν σου προστατάκα καὶ πρόμαχε.

Χαίρε καύχημα καὶ ἡδυσμα τῶν ἐν Ἀθῳ Μοναστῶν, χαίρε σέμνωμα καὶ στήριγμα πιστῶν πάντων εὐλαβῶν.

Χαίρε δ θαυμαστῶσας σεαυτὸν θεοῖς ἔργοις, χαίρε δ ἀπολαύσας τῆς τιμῆς τῶν προκρίτων.

Χαίρε δ δοὺς πολλοῖς τὰ ἰάματα, χαίρε δ γνοὺς πολλῶν τὰ ἐσόμενα.

Χαίρε δι' οὐ Μονασταὶ ἐγκαυχῶνται, χαίρε δ οἱ πιστοὶ στερεοῦνται.

Χαίροις πάτερ Ἀθανάσιε.

Κλέος τῶν ἐν τῷ Ἀθῳ, μέγα γέγονας Πάτερ, καὶ πλείστων μοναζόντων προστάτης ἀλλὰ καὶ βασιλεῦσι πιστοῖς, καὶ ἀρχουσιν ἐδείχθης σοφῆ ἐντιμος, ἀρετῇ ἐγκοσμούμενος ἦν σχόντες Κυρίῳ βοῶσιν. Ἀλληλοῦϊα.

Λάμπας ὡς φωστὴρ μέγας, ἐν τῷ Ὄρει τοῦ Ἀθω ἐφώτισας τοὺς ἐκεῖσε πάντας διδ' ἐλλαμπόμενοι τὸν νοῦν, ταῖς σαῖς θείαις φρυκτωρίαις οἱ ἔμφρονες, χαίροντες ἀνευφήμουν σε, φωναῖς Πάτερ χαριστηρίοις.

Χαίρε δ λύχνος τοῖς πᾶσι φαίνων, χαίρε δ φύλαξ τοὺς πάντας σκέπων.

Χαίρε φιλοχρίστων ἀνάκτων ἐπέ-
ρατος, χαίρε πιστοτάτων ἀρχόντων
παμπόθητος.

Χαίρε ὅτι σὲ ἐθαύμαζον κληρικοὶ
καὶ λαϊκοί, χαίρε ὅτι σοὶ προσήρχοντο
πάντες εἰς ὑπακοήν.

Χαίρε ὁ διολέσας τῶν ἐχθρῶν τὰς
πλεκτάνας, χαίρε ὁ κραταιώσας τῶν
ἀζύγων τὰς φρένας.

Χαίρε υἱὲ φωτὸς καὶ τῆς χάριτος,
χαίρε ναὲ καὶ σκευὸς τοῦ Πνεύματος.

Χαίρε ὁ ῥοῦς τὰς ψυχὰς καταρ-
δεύων, χαίρε ὁ νοῦς ὁ τοὺς νόας
εὐφραίνων.

Χαίροις πάτερ Ἀθανάσιε.

Μέγαν εἶχόν σε πάντες, μονασταὶ
καὶ μιγάδες, οἱ ἔγκριτοι καὶ
σιδηροφόροι, πάτερ Ἀθανάσιε σοφέ,
καὶ πρὸς σὲ ἐρχόμενοι ὑπετάσσοντο·
καλῶς δὲ ποδηγούμενοι, Θεῷ ἐδόξα-
ζον βοῶντες. Ἀλληλούϊα.

Νέον ἔδειξας Πάτερ, Ναζαρέτ τὴν
Μονὴν σου, αὐτὴν Εὐαγγελισμῷ
τιμῆσας, τῆς πανάγνου Κυρίου Μη-
τρὸς, ταύτην ὑπὲρ τὴν σκέπην αὐτῆς
ἔθηκας· διὸ τὴν Θεομήτορα οἱ τιμῶν-
τες σοὶ προσφωνοῦμεν.

Χαίρε ὁ ἔξοχος τῶν Ὁσίων, χαίρε
ὁ ἔξαρχος τῶν Πατέρων.

Χαίρε προφητείας τὴν χάριν δεξά-
μενος, χαίρε τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν
σχόμενος.

Χαίρε ὅτι οὐ διέσωσας λέμβον θα-
λασσομαχῶν, χαίρε ὅτι ἠλευθέρωσας
σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ σαυτὸν.

Χαίρε τὸν δαιμονῶντα τῇ εὐχῇ σου
λυτρώσας, χαίρε τὸν παρεϊμένον Σταυ-
ροῦ τύπῳ ὀρθώσας.

Χαίρε τοῦ Ἄθω θεῖον ἐντρύφημα,
χαίρε πιστῶν ἀπάντων κραταίωμα.

Χαίρε δι' οὐ ἐπιλάμπει ἡ χάρις,
χαίρε δι' οὐ καταργεῖται ἡ πλάνη·
Χαίροις πάτερ Ἀθανάσιε.

Ξένον θαῦμα εἰργάσω, ἐν τῇ νήσῳ
τῶν Νέων, θεόφρον Ἀθανάσιε
πάτερ· ἐκ πληγῆς γὰρ ἀκρίδος αὐ-
τήν, εὐχαῖς σου πρὸς τὸν Θεὸν ἠλευ-
θέρωσας, καὶ ἐξ ἀλυμάντων ἀμπέλων
ἐδίδαξας Θεῷ λέγειν. Ἀλληλούϊα.

Οῖος ἐθαυμαστώθης, πρὸς Θεοῦ
θεοφόρε, παράδοξα ἐκτελῶν ση-
μεῖα· πολλοὺς γὰρ ἴασω ἀσθενεῖς,
καὶ ὕδωρ τῆς θαλάσσης κατεγλύκα-
νας, καὶ πλεῖστα ἕτερα ἐτέλεσας, ἀ-
κούων παρὰ πάντων.

Χαίρε σοφίας Θεοῦ ὁ πλήρης, χαί-
ρε προνοίας αὐτοῦ ὁ μύστης.

Χαίρε φερωνύμων τῶν σῶν ἡ ἐπί-
σκεψις, χαίρε τῶν τιμώντων σε θεία
ἀντίληψις.

Χαίρε ὅτι καὶ ἡ θέα σου ἐξωμοῖται
φωτὶ, χαίρε ὅτι καὶ τὰ ἔργα σου ὡς
φῶς ἔλαμψαν ἐν σοὶ.

Χαίρε ὁ τοὺς πεσόντας διεγείρων
σῷ λόγῳ, χαίρε ὁ τοὺς νοσοῦντας θε-
ραπεύων ἐν τάχει.

Χαίρε πηγὴ διδαχῆς τῆς ἐν Θεοῦ,
χαίρε αὐγὴ χάριτος Κυρίου.

Χαίρε δι' οὐ ἡ χάρις εἰσέρχεται,
χαίρε δι' οὐ ἡ ῥῶσις προσγίνεται.

Χαίροις πάτερ Ἀθανάσιε.

Πᾶσαν χάριν ἐδέξω, Ἀθανάσιε
θεῖαν, προλέγειν καὶ ἐξαίσια
πράττειν· ἐξασκήσας γὰρ κατὰ Θεόν,
οἱ ὄροι τῆς φύσεως ἐν σοὶ ἤρρησαν.
Διὸ καὶ τὰ ἰάματα ὡςνάματα παρέ-
χεις τοῖς βοῶσιν. Ἀλληλούϊα.

Ρεῖθρα θλύσεις θαυμάτων, τοῖς πι-
στῶς σε κλυοῦσι, καὶ πόθῳ σε
γεραίρουσι Πάτερ· τὸν γὰρ πάσχοντα
ὕδρωπικόν, καὶ τὸν ῥυπαροῖς λογιμοῖς
δονούμενον, ἀμφοτέρους ἐθεράπευσας.

μεθ' ὧν σοὶ βοῶμεν οὕτω.

Χαίρε τοῦ Ἄθω ἡ κοσμιότης, χαί-
ρε ἡμῶν ἡ τερπνότης.

Χαίρε τῆς σῆς Λαύρας ἐπόπτῃς
καὶ ἔφορος, χαίρε τῶν οἰκούντων αὐ-
τὴν φύλαξ κράτιστος.

Χαίρε λύχνη διαυγέστατε τῶν ἐν
Ἄθῳ Μοναστῶν, χαίρε πύργε ἀσφα-
λέστατε εὐλαβῶν Χριστιανῶν.

Χαίρε ὁ προγνωρίσας τὴν σαρκὸς
ἐκδημίαν, χαίρε ὁ εὐτρεπίσας σεαυτὸν
εἰς πορείαν.

Χαίρε Θεοῦ ὁ γνοὺς τὰ μυστήρια.

Χαίρε αὐτοῦ εἰδὼς τὰ ἀπόρρητα,
χαίρε ἡμῶν ὁ καλὸς εὐεργέτης, χαί-
ρε ἀπάντων ὁ ἔνθεος πρέσβυς.

Χαίροις πάτερ Ἀθανάσιε.

Σῶσαι θέλων τοὺς πάντας, ὁ τῶν
ὄλων Δεσπότης, ὑπέδειξε τρίβον
μετανοίας, ἐν ἐρήμῳ γὰρ ὑποχωρῶν,
ἔθετο βίου μοναδικῷ θέμεθλα· ὃν πά-
τερ ἀσπασάμενος, συνεψέλκυσας πολ-
λοὺς βοῶντας. Ἀλληλούϊα.

Τέλος κατανοήσας, τὸ τῆς σῆς πα-
ροικίας, μανθῦαν σου ἐνεδύσω
Πάτερ· καὶ ἄνω τοῦ ναοῦ ἀναβάς, κἀ-
κεῖθεν πεσὼν τὸ πνεῦμα παρέδωκας·
ὕμνον σοὶ ἐξόδιον ἄδοντες τὰ τέκνα
σου ἐβόων.

Χαίρε ἡμῶν ἡ παρηγορία, χαίρε ἡ
μόνη παραμυθία.

Χαίρε ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὐφραϊνό-
μενος, χαίρε ὁ τῷ στέφει τῷ θείῳ
κοσμούμενος.

Χαίρε ὅτι εἰς κηδεῖαν σου συνα-
θροίζονται πολλοί, χαίρε ὅτι σοῦ τὴν
ἐξοδὸν ἀνυμνοῦσιν εὐλαβῶς.

Χαίρε ὁ μεταστάς εἰς τοῦ οὐρανοῦ
τὸ πλάτος, χαίρε ὁ ἀναβάς ἀπὸ τῆς
γῆς εἰς τὰ ἄνω.

Χαίρε Χριστῷ συνὼν ἀγαλλόμενος,
χαίρε ὑπάρχων πρέσβυς θερμότητος.

Χαίρε Θεοῦ ὁ θεράπων καὶ μύστης,
χαίρε βροτῶν ἀσθενούντων ὁ ῥύστης.

Χαίροις πάτερ Ἀθανάσιε.

Υῖμους Πάτερ ἀκούεις, ἐξ ἀγίων
Ἀγγέλων, αὐτοῖς συναυλιζόμε-
νος μάκαρ· ἀλλὰ καὶ θαυμάτων ἀν-
τουργός, καὶ ζῶν καὶ μετὰ πότμον
πολλῶν δέδειξαι, τοῖς ἐπικαλουμένοις
σε, καὶ τῷ Θεῷ θερμῶς βοῶσιν. Ἀλ-
ληλούϊα.

Φωτοφόρος ἐφάνης, ἐτι ζῶν θεοφό-
ρε, Πατὴρ τε τῶν ὁσίων Πατέ-
ρων· διὰ τοῦτο σκέπεις καὶ φρουρεῖς,
τοὺς τῇ Μονῇ σου οἰκοῦντας καὶ ἀπαν-
τας, τοὺς τε προσκαλουμένους σε, καὶ
τοὺς τοιαυτὰ σοὶ βοῶντας :

Χαίρε φωστὴρ ὁ λαμπρὸς τοῦ Ἄθω,
χαίρε Πατὴρ ὁ κλεινὸς ἀπάντων.

Χαίρε τοῦ λεπροῦ ὁ καθάρας τὸ ἄλ-
γημᾶ, χαίρε τοῦ τυφλοῦ ὁ φωτίσας
τὰ ὄμματα.

Χαίρε ἐθεράπευσας τὴν αἰμόρρου
παρευθὺς, χαίρε ὅτι ῥῶσιν δέδωκας
καὶ τῷ ναύτῃ ἀσθενεῖ.

Χαίρε ὁ δυσουρίας ὑγιάνας τὸ πά-
θος, χαίρε ὁ αἰχμαλώτους ἐκ βαρβά-
ρων λυτρώσας.

Χαίρε παθῶν σαρκὸς νικητήριον,
χαίρε στερρὸν ἡμῶν ἀμυντήριον.

Χαίρε δι' οὐ εὐοδοῦται ἡ χάρις,
χαίρε δι' οὐ φυγαδεύει ἡ πλάνη.

Χαίροις πάτερ Ἀθανάσιε.

Χάριτος ἡξιώθης, τοῦ οἰκεῖν μετὰ
δέξης, ἐν δήμοις τῶν Ὁσίων, ἀ-
πάντων, Ἀθανάσιε τούτων κρηπίς καὶ
τοῦ Ἄθωνος ὄρους ὁ περιδοξός· διὸ
πιστῶς τιμώντές σε, τῷ Κυρίῳ συν-
εκβοῶμεν. Ἀλληλούϊα.

Ψαύοντες σῆς εἰκόνας, καὶ τοῦ τά-
φου σου Πάτερ, πλουσίαν ἀπαν-
τλοῦμεν τὴν χάριν· ὁ γὰρ τάφος σου
καὶ ἡ εἰκὼν, μέγα καύχημα τῆς σῆς

μονῆς πέλουσι, καὶ ἁγιασμὸς ἅπασιν διὰ καὶ σοὶ θωῶμεν αὐτοὺς.

Χαίρε προστάτης προϊσταμένων, χαίρε ἡγήτωρ τῶν ἀρχομένων.

Χαίρε μοναχῶν νεωτέρων συντήρησις, χαίρε ἀρεταῖς προκοπτόντων ἐπαύξεισις.

Χαίρε βράβδος τῶν ἐν γήρατι καὶ καλῶς χειρῶν, χαίρε στήριγμα θεϊότατον ὑπηκόων μοναχῶν.

Χαίρε πολεμουμένων κρατικῶν συμμάχια, χαίρε τῶν πεπτωκότων ἔγερσις θεία.

Χαίρε καμνόντων μέγα βοήθημα, χαίρε πονούντων θεία ἀνάπαυλα.

Χαίρε μιγάδας πατρικῶς φυλάττων, χαίρε μονάζουσιν ἰσχύον ὁ παρέχων.

Χαίροις πάτερ Ἀθανάσιε.

Ὡς πατέρων ἀκρότης, καὶ τοῦ Ἀθω τοῦ κλέος, Θεοῦ Ἀθανάσιε θεράπων (ἐκ γ') δεδεγμένος νῦν τὴν

προσφορὰν, πάντας πιστοὺς πρεσβεῖταις ταῖς σαῖς φύλαττε, καὶ τοὺς τῷ Κυρίῳ μελωδοῦντας. Ἀλληλοῦτα.

Καὶ πάλιν τὸ Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ

Τὸν ἀρχηγὸν τῶν μοναστῶν ὄρους τοῦ Ἀθωνος, ἀθανασίας τε τῆς θείας τὸν ἐπώνυμον, μονῆς Λαύρας κτίτορα καὶ τὸν πολιούχον, ἐπαξίως εὐφημοῦντες ἀνακράξωμεν ὡς προστάτης καὶ προυργοῦ ἡμᾶς ἐρίσωζε, τοὺς θωῶντάς σοι.

Χαίροις πάτερ Ἀθανάσιε.

Ἔτερον Κοντάκιον

Ἦχος β'. Τῶ ἀνω ζητῶν.

Χριστοῦ τὸν ζυγόν, λαβῶν Ἀθανάσιε, καὶ σοῦ τὸν σταυρόν, ἐπ' ὧμων ἀράμενος, μιμητῆς πανάριστος, τῶν αὐτοῦ παθημάτων γέγονας, κοινωνός τε τῆς δόξης αὐτοῦ, τῆς θείας μετέχων καὶ ἀλήκτου τρυφῆς.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΞΕ' ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΣΜΟΓΕΝΕΣΙΝ(*)

ΟΜΙΛΙΑ ΞΕ'

Εἶπε δὲ Ἰσραὴλ τῷ Ἰωσήφ· ἰδοὺ ἐγὼ ἀποθνήσκω, καὶ ἔσται ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, καὶ ἀποστρέψει ὑμᾶς ὁ Θεὸς ἐκ τῆς γῆς ταύτης εἰς τὴν γῆν τῶν Πατέρων μου· ἐγὼ δὲ δίδωμί σοι σηκίμα ἐξαιρετόν παρὰ τοὺς ἀδελφούς σου, ἦν ἔλαβον ἐν μαχαίρα μου καὶ τόξω.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«Συνετρίβη γάρ, φησί, τὰ τόξα αὐτῶν καὶ ἐξελύθη τὰ νεῦρα βραχιόνων χειρῶν αὐτῶν». Αὐτοὶ ἐπεχεί-

(*) Ἡ τελευταία ὁμιλία Ἰω. τοῦ Χρυσόστομου εἰς τὸ βιβλίον «Χρυσόπηγή», τὸ ὁποῖον πρόκειται προσεχῶς νὰ ἐκδοθῇ.

ρησαν νὰ τὸν φονεύσωσι καὶ ἕκαστος ἡμῶν τέλειον τὸν φόνον, ὅσον ἀπὸ μέρους τῆς μιαιφάνου καὶ φονικῆς γνώμης των, πλὴν καὶ τὰ τόξα αὐτῶν συνετρίβησαν καὶ τὰ νεῦρα των διελύθησαν, διότι πῶς ἦτο τρόπος νὰ

μὴ τὸ πάθωσι τοῦτο, ὅταν ἤκουον τοῦ Ἰωσήφ λέγοντος· «ἐγὼ εἰμι ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν Ἰωσήφ, ὃν ἀπέδοσθε εἰς Αἴγυπτον»; Τότε μάλιστα τότε διελύθησαν τὰ νεῦρα των. «Διὰ χεῖρα δυνάστου Ἰακώβ, ἐκείθεν ὁ κατισχύσα; Ἰσραὴλ παρὰ Θεοῦ τοῦ Πατρός σου καὶ ἐβοήθησέ σοι ὁ Θεὸς ὁ ἐμός». Ἐκεῖνος, λέγει, ὅπου διέλυσε τὰ νεῦρα αὐτῶν, ἄλλος δὲν ἦτο παρὰ μόνος ὁ δυνάστης καὶ παντοδύναμος Κύριος, διότι αὐτὸς ἐβοήθησέ σοι, ἦτοι ὁ Θεὸς ὁ ἰδικός μου καὶ ὁ ἐμός φιλόστοργος Κύριος. Βλέπε τοῦ δικαίου τὴν πρὸς Θεὸν γνησίαν ἀγάπην, πῶς ἔλεγεν, ὅτι εἶναι ἰδικός του Θεοῦ ὁ Δεσπότης καὶ Κύριος ὅλης τῆς οἰκουμένης. Τοῦτο ὅμως δὲν τὸ ἔλεγε, θέλων νὰ περικλείσῃ εἰς μόνον τὸν ἑαυτόν του τὴν παγκόσμιον τοῦ Θεοῦ δεσποτείαν καὶ κυριότητα, οὐδὲ βουλόμενος νὰ τὸν ἀποστερήσῃ ἀπὸ τὴν θεῖαν ἐξουσίαν, ὅπου ἔχει εἰς ὅλα τὰ σύμπαντα, ἀλλ' ἐμφαίνων τὸν ἔνθεον πόθον καὶ τὴν διάπυρον ἀγάπην, ὅπου εὐγνωμόνως ἔσφραξε εἰς αὐτὸν τὸν εὐεργετικώτατον τοῦ Δεσπότην καὶ Κυρίου. «Καὶ εὐλόγησέ σε εὐλογίαν οὐρανοῦ ἀνωθεν· ὄχι μόνον ἐβοήθησέ σοι, λέγει, ἀλλὰ καὶ εὐλόγησέ σε εὐλογίαν γῆς, ἐχοῦσης πάντα, ἔνεκεν εὐλογίας μαστῶν καὶ μήτρας, εὐλογίας Πατρός σου καὶ Μητρὸς σου, ὑπερίσχυσε· ἐπ' εὐλογίαις ὁρέων μονίμων καὶ ἐπιθυμίαις θινῶν αἰωνίων». Μὲ ταῦτα τὰ αἰνίγματα ὑποφαίνει ἐδῶ τὴν δόξαν καὶ τὴν λαμπρότητα, ὅπου ἔλαβεν εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ μετὰ τὸ μέσον τῶν ὁρέων καὶ τῶν θινῶν (ἦτοι τῶν ὑψηλῶν τόπων) φανερώσει μυστικῶς

τὸ ὕψος τῆς ἐξουσίας του καὶ τὴν βασιλικὴν αὐτοῦ δύναμιν.

«Αὐταὶ φησιν, αἱ εὐλογίαι ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἔσονται Ἰωσήφ καὶ ἐπὶ κορυφῆς, ὃν ἠγγίσατο ἀδελφῶν». Αὐταὶ, λέγει, αἱ εὐλογίαι θέλουσιν εἶσθαι ἐπάνω τῆς κεφαλῆς σου, υἱέ μου, ὡς ἄλλος ὑπέρφωτος καὶ ἔκλαμπρος στέφανος. «Βενιαμὴν λύκος ἄρπαξ, τὸ πρωῶνδον ἔδεται καὶ εἰς τὸ ἐσπέρας διαδώσει τροφήν». Καὶ εἰς τοῦτον ἐδῶ προμηνύει ἐκεῖνα, ὅπου μετ' ὀλίγον καιρὸν θέλει κάμνει, κινούμενος ἀπὸ τὴν πονηρὰν του προαίρεσιν. Διὸ οὗτος θέλει ὀρμῆ ὡσὰν λύκος, ἀρπάζων, φονεύων καὶ ἄλλα μύρια κακὰ διαπραττων καὶ ἕως ἐδῶ προεῖπεν ὁ δίκαιος εἰς ὅλους τοὺς υἱούς του τὰς καταλλήλους καὶ ἀρμοδίους εὐλογίας εἰς τὸν καθ' ἕνα τους. «Καὶ εὐλόγησέ φησιν, ἕκαστον κατὰ τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ, ἣν ἠλόγησεν αὐτούς». Ἦτοι προεῖπεν ἐκεῖνα, ὅπου εἰς τὸν καθ' ἕνα ἦσαν ἀρμόδια καὶ προανεφώνησεν ἐκεῖνα ὅλα ὅπου ἔμελλον νὰ συμβῶσιν εἰς τὴν κάθε μίαν φυλὴν τοῦ Ἰσραὴλ μετὰ ταῦτα. «Ὅθεν ἀφοῦ διατάξατο εἰς τοὺς υἱούς του τὰ ὅσα τοῦ προεμήνυσε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον εἶπε πρὸς αὐτούς, «ἐγὼ προστίθεμαι πρὸς τὸν ἐμὸν λαὸν καὶ θάψετε με μετὰ τῶν Πατέρων μου». Βλέπε πῶς ἐχάρησεν εἰς αὐτούς μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν πολλὴν καὶ μεγίστην παράκλησιν, διότι ἐστοχάζοντο, ὅτι δὲν τὰ προέλεγεν ὁ δίκαιος εἰς αὐτούς ταῦτα, ἂν δὲν ἠθέλην εἶσθαι βεβιωμένος, ὅτι ἐξ ἅπαντος θέλουσιν ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτιακὴν δουλείαν καὶ ἐπανέλθει πάλιν εἰς τὴν πατρίδα των εἶτα

διώρισεν εἰς αὐτοὺς καὶ τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐβούλετο νὰ τὸν θάψωσιν.

«Ἐν τῷ σπηλαίῳ, φησὶν, ὃ ἐστὶν ἐν τῷ ἀγρῷ Ἐφρών τοῦ Χεϊταίου· Καὶ ταῦτα εἰπὼν, κατέπαυσεν ἐπιτάσσων τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ καὶ ἐξάρας Ἰακώβ τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐπὶ τὴν κλίνην, ἐξέλιπε καὶ προσετέθη πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ». Στοχάσου πῶς ἦτο καὶ ἡ τελευταῖα τοῦ δικαίου θαυμασιῆ καὶ ἐξαισίος. «Διαταξάμενος γάρ, φησί, τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ ἐξάρας τοὺς πόδας ἐπὶ τὴν κλίνην, ἐξέλιπεν». Ἦτοι, στέροξας μὲ ἡδονὴν καὶ χαρὰν τοῦ τὸν θάνατον καὶ ἐξαπλώσας εἰς τὴν κλίνην τοὺς πόδας του, εὐθύς ἐτε.εὔτησε.

«Καὶ προσετέθη, φησί, πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ ἐπιπεσὼν Ἰωσήφ ἐπὶ πρόσωπον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτῷ καὶ κατεφύλησεν αὐτόν». Εἶδες φιλοστοργίαν παιδίου; Εἶδες ἀγάπην διακαῆ καὶ διάπυρον; καὶ ὕστερον ἀπὸ τὴν διάλυσιν καὶ ἀναχώρησιν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἐπιπεσὼν ἐπὶ τὸ πρόσωπον καὶ καταφιλήσας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ σεβάσιμον λείψανον, ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτῷ καὶ ἐθρήνησε. Καὶ τούτου γενομένου, ἐσπούδαζε καθ' ἐξῆς μὲ πολλὴν προθυμίαν ὡς εὐγνώμων υἱὸς ὁ θαυμάσιος νὰ φέρῃ καὶ εἰς ἔργον τὰ ὅσα πρὸς αὐτὸν ὁ τελευταῖος πατήρ περὶ τῆς ἑαυτοῦ ταφῆς διατάξατο. Ὡς τόσον κατὰ τὸ παρὸν ἐκέλευσε τοὺς ἐνταφιαστὰς νὰ ἐνταφιάσωσι τὸν πατέρα του· καὶ αὐτὸς μὲν τὸν ἐπένησεν ἡμέρας τεσσαράκοντα, οἱ δὲ Αἰγύπτιοι τὸν ἐπένησαν ἡμέρας ἐβδομήκοντα, τῷ Ἰωσήφ χαριζόμενοι. Καὶ ἀφοῦ ἐγιναν ὅλα τὰ

νενομισμένα καὶ ἔθιμα, τότε ἐδηλοποίησεν εἰς τὸν Φαραὼ καὶ τοὺς ἄρχοντας τὸν τὰ ὅσα περὶ τῆς ταφῆς εἰς αὐτὸν παρήγγειλεν ὁ πατήρ του, λέγων.

«Ὡκωσέ με ὁ πατήρ μου, λέγων, ἐν τῷ μνημείῳ, ᾧ ὄρυξα ἐμαυτῷ ἐν γῆ Χαναάν, ἐκεῖ με θάψεις. Νῦν οὖν ἀναβάς, θάψω τὸν πατέρα μου καὶ ἐπανελύσομαι». Εἶναι, λέγει, πρόπον καὶ εὐλογον νὰ τελειώσω τὴν πατρικὴν ἐντολὴν καὶ παραγγελίαν του κατὰ τὸ ἀπαραίτητον χρέος μου. Καὶ ἀφοῦ ποιήσω τὰ ὅσα εἰς αὐτὸν ἐφάνησαν εὐλογα, θέλω ἐπιστρέφει πάλιν πρὸς τὸ ἐνδοξον κράτος τῆς βασιλείας σου. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Φαραὼ, τοῦ ἔδωκε παρευθὺς ἀδειαν. «Καὶ ἀνέβη, φησὶν, Ἰωσήφ θάψαι τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ συνανέβησαν μετ' αὐτοῦ πάντες οἱ παῖδες Φαραὼ καὶ τὴν συγγένειαν καὶ τοὺς βόας καὶ τὰ πρόβατα ὑπελίποντο καὶ συνανέβησαν μετ' αὐτοῦ ἄρματα καὶ ἵπποι καὶ ἐγένετο ἡ παρεμβολὴ μεγάλη σφόδρα». Βλέπε πόσῃ πολλὴν προθυμίαν ἐπεδείκνυον εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ Ἰακώβ οἱ Αἰγύπτιοι διὰ τὴν μεγάλην τιμὴν, ὅπου τότε εἰς τὸν Ἰωσήφ ἔσφρον, οἵτινες συνανέβησαν μὲ αὐτὸν εἰς τὴν Χαναναίαν χώραν, διὰ νὰ τοῦ κάμωσιν ἀρχοντικὴν καὶ ἐνδοξον τὴν παράταξιν. Καὶ ἀφοῦ ἦλθον εἰς ἓνα τόπον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀντίπερα τοῦ Ἰορδάνου ἐκεῖ ἐσταμάτησαν. «Καὶ ἐκόψαντο αὐτὸν κολετόν μέγαν καὶ ἰσχυρὸν σφόδρα καὶ ἐποίησε τὸ πένθος τῷ πατρὶ αὐτοῦ ἑπτὰ ἡμέρας καὶ εἶδον οἱ κατοικοῦντες Χαναάν καὶ εἶπον, πένθος μέγα ἐστὶ τοῖς Αἰγυπτίοις, διὰ τοῦτο ἐκάλεσε τὸ ὄνομα

τοῦ τόπου, πένθος Αἰγύπτου, ὃ ἐστὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου».

Ἀλλὰ σύ, ἀγαπητέ, ταῦτα ἀκούων, μὴ τὰ παρατρέχῃς ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ἐννοῶν τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἐγίνοντο, ἐλευθέρωνε τὸν Μακάριον Ἰωσήφ ἀπὸ κάθε κατηγορίας καὶ μέμψιν ἀλόγιστον καὶ μὴ τὸν διασύρῃς ὡς ὀλιγόπιστον καὶ μικρόψυχον. Διότι ἀκόμη τότε δὲν εἶχον συγκλασθῆ καὶ κατασυντριφθῆ τοῦ ἄδου αἱ πύλαι, οὐδὲ ἦσαν διαλελυμένα τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου, οὐδὲ ἐλέγετο ὁ θάνατος ὕπνος καὶ κοίμησις, καὶ ἐπειδὴ ἐφοβοῦντο τὸν θάνατον, διὰ τοῦτο ἐποίουν αὐτὰ ὅπου ἤκουσας. Τώρα δὲ διὰ τὸ ἄπειρον ἔλεος τοῦ Κυρίου μας, ἐπειδὴ ἐγινεν ὕπνος ὁ θάνατος καὶ ἡ τελευταῖα κοίμησις καὶ πολλὴ ἡ πληροφορία τῆς τῶν νεκρῶν ἀναστάσεως, ὡσὰν ὅπου μεταβαίνομεν ἀπὸ ζῶν ἰσκληρὰν, βασανισμένην καὶ πρόσκαιρον, εἰς ζῶν ἀναπαυτικὴν, ἡδονὴν καὶ αἰώνιον, φαιδρῶς ἀγαλλόμεθα καὶ χαρμονικῶς εὐφραϊνόμεθα, καθ' ὃν καιρὸν ἀποθνήσκουμεν. «Καὶ πληρώσας, φησὶν, Ἰωσήφ πάντα, ὑπέστρεψεν εἰς Αἴγυπτον αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ οἱ συναναβάντες μετ' αὐτοῦ». Ἀλλὰ βλέπε μοι ἔδῳ καθ' ἐξῆς τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἰωσήφ τὴν πολλὴν δειλίαν καὶ τὸν ὑπερβολικὸν φόβον, ὁ ὁποῖος συνετάρασεν αὐτῶν τὴν διάνοιαν.

«Ἰδόντες γάρ, φησὶν, οἱ ἀδελφοὶ Ἰωσήφ ὅτι τέθνηκεν ὁ πατήρ αὐτῶν, εἶπον, μήποτε μνησικακίση ἡμῖν Ἰωσήφ καὶ ἀνταποδῶ ἀνταπόδομα ἡμῖν, πάντα τὰ κακά, ἃ ἀνεδειξάμεθα αὐτῷ».

Μεγάλως ἐτάραττε τὴν διάνοιάν

των ὁ φόβος καὶ ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἐλεγχόμενοι, δὲν ἤξευρον τί νὰ κάμωσιν. Ὅθεν ἀφοῦ εἶδον, λέγει, τοῦ πατρὸς τῶν τὸν θάνατον καὶ ὑποπτευόμενοι μήπως τοὺς τιμωρήσῃ ὁ Ἰωσήφ δι' ἐκεῖνα ὅπου τότε τοῦ ἔκαμαν ὡς ἀπηνεῖς καὶ μισάδελφοι, «παραγενόμενοί φησι, πρὸς αὐτόν, εἶπον. Ὁ Πατήρ σου ὄρκισε, πρὸ τοῦ τελευτῆσαι αὐτόν, λέγων, εἶπατε Ἰωσήφ, ἄφετε αὐτοῖς τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν ἁμαρτίαν αὐτῶν». Στοχάσου πῶς ἐγιναν πάλιν αὐτοὶ ἑαυτῶν κατήγοροι· βλέπε πόσον φοβερὸν πρᾶγμα εἶναι τοῦ συνειδότης ὁ ἐλεγχος. Ὡς τόσον ἠξεύρετε, ὅτι ἐκάμετε ἀδικίαν καὶ ἁμαρτίαν εἰς τὸν ἀδελφόν σας, ταλαίπωροι· ὅτι ἐδειξατε εἰς αὐτόν πολλὴν ἀπανθρωπίαν καὶ ἰταμότητα· ὅτι ἀπεφασίσατε νὰ τὸν φονεύσητε ἀδικα, καὶ ὁ Θεός, φειδόμενος αὐτοῦ, σῶς ἐμπόδισεν ἀπὸ τὴν σφαγὴν ἐκαίνην τὴν ἀδικον καὶ σῶς ἔκαμε νὰ τὸν πωλήσητε, διὰ νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὰς φονικὰς καὶ μισαρὰς χεῖράς σας. «Καὶ νῦν, φησι, δέξαι τὴν ἀδικίαν τῶν θεραπόντων τοῦ Θεοῦ τοῦ Πατρὸς σου». Εἶδες πῶς ἐγιναν ἐκουσίως αὐτοὶ τοῦ ἑαυτοῦ τῶν κατήγοροι εἰς καιρὸν ὅπου κανεὶς τελείως δὲν τοὺς ἐβίαζεν; «Εἶπε γάρ, φησιν, ὁ Πατήρ σου, ἄφετε αὐτοῖς, ὅτι πονηρά σοι ἐνεδειξάντο καὶ δέξαι τὴν ἀδικίαν τῶν θεραπόντων τοῦ Θεοῦ τοῦ Πατρὸς σου». Ἀλλ' ὁ θαυμάσιος οὗτος καὶ πανάρετος τοσοῦτον πολλὰ ἀπειχεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνθυμηθῆ τὰ κακά, ὅπου ἀπανθρώπως τοῦ ἔκαμαν, ὅτι καὶ διὰ τὰ λόγια αὐτά, ὅπου τοῦ ἔλεγον τρομαγμένοι καὶ ἐμφοβοὶ, ἐσπαράχθησαν

τὰ φιλάδελφα σπάγγνα του, καὶ ἔχουσε ποταμηδὸν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς του τὰ δάκρυα. «Καὶ ἔκλαυσέ φησιν, Ἰωσήφ, λαλούντων αὐτῶν πρὸς αὐτόν καὶ ἐλθόντες, εἶπον, εἶδε ἡμεῖς σοὶ οἰκέται». Στοχάσου πόσον πολὺ ἰσχυρὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ ἀρετὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ πόση πολλὴ ἐξ ἐναντίας ὑπάρχει τῆς κακίας ἢ ἀδυναμία καὶ ἡ ἀσθένεια· διότι ἰδοὺ πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ παρᾶδειγμα. Ἐκεῖνος μὲν, ὅπου ἔπαθε τόσα καὶ τόσα κακὰ ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ ἀπηνεῖς καὶ ἀνελεήμονας, ἐβασίλευε, μὲ πληθὺς δορυφόρων περικυκλούμενος, αὐτοὶ δὲ ὅπου ἤσαν τῶν τοσοῦτων κακῶν οἱ ἐργάται, παριστάμενοι ἔμπροσθέν του μετὰ φόβου καὶ τρόμου, τὸν ἰκέτευον μετὰ δακρύων νὰ μὴ τοῦ πειράξῃ ὀλότιστα, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἔζη παντοτεινοὺς δούλους του. Ἄλλ' ἄκουε τὴν πρὸς αὐτοὺς τοῦ Ἰωσήφ θεομίμητον ἀνεξικακίαν καὶ ἐπιείκειαν καὶ πῶς ἐσπούδαζε μὲ κάθε τρόπον νὰ τοὺς παρηγορήσῃ καὶ νὰ τοὺς καταπέισῃ εἰς τὸ νὰ βεβαιωθῶσιν, ὅτι τελείως κἀνενα κακὸν δὲν τοῦ ἔταμαν. «Εἶπε δὲ πρὸς αὐτοὺς Ἰωσήφ· μὴ φοβῆσθε, τοῦ γὰρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ. Ὑμεῖς ἐβουλευσασθε κατ' ἐμοῦ πονηρὰ· ὁ δὲ Θεὸς ἐβουλεύσατο περὶ ἐμοῦ εἰς ἀγαθὰ, ὅπως ἂν γεννηθῇ ὡς σήμερον, ἵνα διατραφῇ λαὸς πολὺς». Μὴ δειλιάσετε, λέγει, μηδὲ τρομάξετε, «τοῦ γὰρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ. Τὸν φιλάνθρωπόν μου Δεσπότην μιμοῦμαι καὶ σπουδάζω νὰ ἀνταμείβω τοὺς ἐχθρούς μου μὲ πλουσιοπαρόχους εὐεργεσίας καὶ χάριτας· τοῦ γὰρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ. Εἶτα φανερώων τὴν πολλὴν ἀ-

γάπην καὶ εὐνοίαν, ὅπου παρὰ Θεοῦ ἔλαβεν, εἶπε· σεῖς μετεχειρίσθητε πάντα τὰ κατ' ἐμὲ μὲ πονηρὰν καὶμισάδελφον γνώμην καὶ μὲ θηριώδη προαίρεσιν, ἀλλ' ὁ φιλάνθρωπος Θεὸς μου καὶ Κύριος τὰ μετέβαλε πρὸς ἐμὲ ὅλα εἰς ἄκραν εὐτυχίαν καὶ τιμὴν καὶ λαμπρότητα, καθὼς τώρα τὰ βλέπετε· διὰ τοῦτο καὶ ὁ θεὸς Ἀπόστολος ἔλεγε. «Τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν». Πάντα, λέγει. Τί ἐστι τό, πάντα καὶ ὅλα τὰ ἐναντία καὶ ἐκεῖνα, ὅπου φαίνονται ὅτι μᾶς θλίβουσι; Καὶ ταῦτα εἰς ἀγαθὸν τὰ μεταβάλλει ὁ Πανάγαθος Κύριος, ὅταν ὤμεν πρὸς αὐτὸν εὐλαβεῖς καὶ εὐγνώμονες καὶ τὸν ἀγαπῶμεν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας μας, τὸ ὁποῖον ἔγινε καὶ εἰς τοῦτον τὸν θαυμαστὸν καὶ ἀείμνηστον. Διότι ἐκεῖνα, ὅπου τοῦ ἔκαμαν τότε οἱ πονηροὶ ἀδελφοὶ του, ἦσαν μέσα καὶ ὄργανα, μὲ τὰ ὁποῖα ἔλαβε τῆς Αἰγύπτου τὴν δεσποτείαν καὶ κυριότητα. Καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον τοῦ μετέβαλεν ἡ εὐμήχανος σοφία τοῦ Θεοῦ ὅλα τὰ πονηρὰ ἐκεῖνα εἰς ἀγαθὰ διὰ τὴν ἀγαθὴν καὶ φιλόθεον γνώμην του. «Ἴνα διατραφῇ, φησι, λαὸς πολὺς». Καὶ δὲν μετέβαλεν ὁ Θεὸς μόνον, λέγει, τὰ πονηρὰ εἰς ἀγαθὰ δι' ὑμᾶς, ἀλλὰ διὰ νὰ τραφῇ καὶ ὅλος οὗτος ὁ ἀναρίθμητος λαὸς τῆς Αἰγύπτου καὶ νὰ μὴ ἀποθάνωσιν ἀπὸ τὴν πολλὴν ἔνδειαν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων των. «Καὶ εἶπεν αὐτοῖς, μὴ φοβεῖσθε, ἐγὼ διατρέψω ὑμᾶς καὶ τὰς οἰκίας ὑμῶν καὶ παρεκάλεσεν αὐτοὺς καὶ ἐλάλησεν αὐτῶν εἰς τὴν καρδίαν».

Διατὶ λοιπόν, ἀδελφοί μου, φοβεῖσθε καὶ τρέμετε; ἐγὼ θέλω θρέψῃ καὶ σᾶς, ὡς ἀγαπητὰ μου ἀδέλφια, καὶ ὅλην σας τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν συγγένειαν. «Καὶ παρεκάλεσεν αὐτοὺς καὶ ἐλάλησεν αὐτῶν εἰς τὴν καρδίαν». Δὲν τοὺς ἐπαρηγόρησεν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ μετεχειρίσθη εἰς τοῦτο τόσην πολλὴν σπουδὴν τε καὶ ἐπιμέλειαν, ὥστε νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰ ἐκβάλῃ καὶ ὅλην τὴν ἀθυμίαν καὶ λύπην ἀπὸ τὰς κατωδύνους καρδίας των. «Καὶ κατόκησεν Ἰωσήφ ἐν Αἰγύπτῳ, αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ καὶ πᾶσα ἡ παροικία τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· καὶ εἶδεν Ἰωσήφ παιδίᾳ Ἐφραῖμ ἕως τρίτης γενεᾶς. Καὶ εἶπεν Ἰωσήφ τοῖς ἀδελφοῖς οὗτου, λέγων· ἐγὼ ἀποθνήσκω, ἐπισκοπῇ δὲ ἐπισκέπεται ὑμᾶς ὁ Θεὸς καὶ συνανοίσετε τὰ ὀσῆ μου ἐνιεύθεν». Βλέπε καὶ τοῦτον πῶς παρήγγειλε κατ' ὁμοιότητα τοῦ πατρὸς του νὰ μετακομίσωσι καὶ νὰ μεταφέρωσιν ἐξ Αἰγύπτου τὰ λείψανά του εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα του. Καὶ στοχάσου πῶς τοῦ προεμήνυσε πρότερον, ὅτι θέλουσιν ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα καὶ τότε τοὺς παρήγγειλε νὰ λάβωσι καὶ τὰ ἰδικά του ὀσῆ μετ' αὐτῶν, βουλόμενος μὲ τοῦτο νὰ ἐνδυναμώσῃ καὶ αὐτὸς τὸν λογισμὸν των περισσότερον καὶ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ ἔχωσι χροστίας ἐλπίδας περὶ τῆς ἐπανόδου καὶ ἀναβάσεως. «Ἀνιόντες, φησίν, ὑμεῖς, συνανοίσετε τὰ ὀσῆ μου». Τοῦτο δὲ ἐποίει ὁ θαυμάσιος ὄχι ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' οἰκονομῶν ὁμοῦ δύο τινὰ πράγματα, ἕνα μὲν, διὰ νὰ μὴ θεοποιήσωσι τοῦ δι-

καίου τὸ σῶμα οἱ Αἰγύπτιοι, ἐνθουμούμενοι τὰς πολλὰς εὐεργεσίας, ὅπου παρ' αὐτοῦ ἔλαβον καὶ ὄντες εὐκολοὶ εἰς τὸ νὰ ἀνακηρύττωσι Θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων τοὺς εὐεργέτας των· ἄλλο δέ, διὰ νὰ ὑπάρχωσι καὶ οἱ ἀδελφοὶ του πεπληροφορημένοι, ὅτι θέλουσιν ἐπανέλθει ἐξ ἅπαντος εἰς τὴν γῆν τῶν Πατέρων των. Διότι ἀνίσως τοῦτο δὲν ἦτο βέβαιον, δὲν ἤθελε τοὺς παραγγέλλει νὰ ἀναβιάσωσι καὶ τὰ ὀσῆ αὐτοῦ μαζί των καὶ ἦτο νὰ ἰδῇ τις κατ' ἐξῆς πρᾶγμα κοινὸν καὶ παράδοξον, ἦτοι ἐκεῖνος, ὅπου διέτρεφεν ὅλον τὸν Ἰσραὴλ εἰς τὴν Αἴγυπτον, αὐτὸς νὰ γίνῃ μετὰ ταῦτα καὶ τῆς ἐπανόδου ἀρχηγὸς καὶ ἡγούμενος καὶ νὰ εἰσφέρῃ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ἅπασαν αὐτοῦ τὴν συγγένειαν καὶ ὡς ἔμπρυχα τὰ νεκρὰ καὶ ἀνάισθητα αὐτοῦ λείψανα νὰ προπορεύωνται μὲ βασιλικὴν τιμὴν καὶ παράταξιν.

«Καὶ ἐτελεύτησέ φησιν, Ἰωσήφ ἑτῶν ἑκατὸν δέκα.» Διὰ ποίαν αἰτίαν ἢ ἀγία Γραφὴ μᾶς ἐσημείωσε καὶ τοῦτου τοὺς χρόνους; διὰ νὰ μάθῃς πόσον καιρὸν εἶχε τῆς Αἰγύπτου τὴν ἡγεμονίαν καὶ κυριότητα. Ἦτο δεκαεπτὰ χρόνων, ὅτε κατέβη εἰς Αἴγυπτον καὶ ὢν τριάκοντα χρόνων, παρουσιάσθη ἔμπροσθεν εἰς τὸν Βασιλέα καὶ ἐξήγησε τὰ ὄνειρα. Ὀγδοήκοντα λοιπὸν χρόνους ὑπῆρξεν ἐξουσιαστὴς τῆς Αἰγύπτου καὶ κύριος. Εἶδες πῶς ἦσαν αἱ παρὰ Θεοῦ πρὸς αὐτὸν ἀμοιβαὶ ἀπὸ τοὺς πόρους καὶ κόπους του μεγαλήτεροι; δεκατρεῖς χρόνους ἐπάλαισε μὲ τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὰς θλίψεις τὸν καλὸν ἀγῶνα, ἀνδρείως

ἀγωνισάμενος, λέγω τὴν δουλείαν, ὅπου ὑπέφερε κοντὰ εἰς τὸν ἀρχιμάγειρον, τὴν συκοφαντίαν, ὅπου ἔπαθε παρ' ἐκείνης τῆς μιαιφάνος γυναικὸς καὶ παράφρονος καὶ τὴν ἐν τῇ φυλακῇ κακουχίαν καὶ κακοπάθειαν καὶ ἐπειδὴ τὸ ὑπέμεινεν ὅλα γενναίως διὰ τὸν Θεὸν μὲ ἄκραν ὑπομονὴν τοῦ καὶ εὐχαρίστησιν, διὰ τοῦτο ἔλαβε παρ' αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν παροῦσαν ταύτην ζωὴν τὰς ἀντιδόσεις καὶ ἀμοιβὰς δαψιλεῖς καὶ πολυπλασίονας ἐννόησον γάρ μοι, ὅτι διὰ τὸν ὀλίγον ἐκεῖνον καιρὸν, ὅπου ὑπέφερε τὴν σκλαβίαν καὶ τὴν φυλακὴν μὲ γνώμην ἀγαθὴν καὶ εὐχάριστον, εἰς ὀλοκλήρους ὄγδοήκοντα χρόνους εἶχε τῆς βασιλείας ἀπάσης ὅλην τὴν ἐξουσίαν καὶ κυριότητα. Ἀλλὰ διὰ νὰ πληροφορηθῆς ἔτι μᾶλλον, ὅτι τὰ ἔκαμινεν ὅλα μὲ πίστιν ὁ δίκαιος καὶ διὰ τοῦτο παρήγγειλε καὶ περὶ τῆς μετακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ, ἄκουε τοῦ θεοῦ Παύλου περὶ αὐτοῦ λέγοντος. «Πίστει Ἰωσήφ τελευτῶν, περὶ τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐμνημόνευσε» καὶ δὲν ἐστάθη μέχρι τούτου, ἀλλὰ διὰ νὰ μάθῃς τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὅποσαν παρήγγειλεν ὁ Ἰωσήφ, διὰ νὰ μετακομίσωσι τὰ ὀστά του, ἐπήγαγεν ὁ αὐτὸς θεῖος Ἀπόστολος λέγων.

«Καὶ περὶ τῶν ὀστέων αὐτοῦ ἐνετείλατο», Ἴσως πολλὰ εἶπομεν καὶ εἰς μᾶκρος πάλιν τὸν λόγον μας ἐξηπλώσαμεν, ἀλλ' ἄς ἔχωμεν παρὰ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης τὴν συγγνώμην, καὶ τὴν συμπάθειαν, διότι μὲ τὸ νὰ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ τέλος μὲ τὴν ἐξ ὕψους θεῖαν βοήθειαν. ἐβουλήθημεν νὰ τελειώσωμεν σήμερον

ὅλον τὸ ἱερὸν Βιβλίον τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως καὶ τότε νὰ καταπαύσωμεν τὸν λόγον μας, προσφέροντες εἰς τὴν ἀγάπην σας ἅμα καὶ τὴν συνειθισμένην μας παράκλησιν, ὥστε νὰ ἐνθυμηθῆτε τὰ εἰρημένα καὶ νὰ τὰ φυλάττιτε μέσα εἰς τὴν διάνοιάν σας διὰ παντὸς ἀνεξάλειπτα καὶ νὰ ζηλεύετε τῶν δικαίων τούτων τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ ἔνθεα κατορθώματα, λέγω τὴν εἰς τοὺς ἐχθροὺς μακροθυμίαν, τὴν εἰς τοὺς ἀδικοῦντας ἀνεξικακίαν, τὴν ὑπερβάλλουσαν σωφροσύνην καὶ τὴν ἐκ παντὸς ὅπου σωματικὴν καὶ ψυχικὴν ἀγνεῖαν καὶ κάθαρσιν. Διότι καὶ ὁ μακάριος Ἰωσήφ ἀπὸ ἐδῶ ἔσυσρεν πρὸς ἑαυτὸν τὴν παρὰ Θεοῦ ἀγάπην καὶ εὐνοίαν. Ἄν λοιπὸν θέλομεν καὶ ἡμεῖς νὰ λάβωμεν τὴν ἐξ ὕψους θεῖαν βοήθειαν, ἄς ἐπιμελούμεθα νὰ ἀποκτήσωμεν ἐνάρετον πολιτείαν καὶ διαγωγὴν πνευματικὴν καὶ θεάρεστον. Διότι μὲ τοῦτον τὸν τρόπον θέλομεν σύρει εἰς τὸν ἑαυτὸν μας τὴν χάριν τοῦ Παναγίου καὶ ζωοποιῦ Πνεύματος, καὶ τὸν παρόντα βίον ἀλύπως διαπεράσαντες, θέλομεν ἐπιτύχει καὶ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν τῆς αἰδίου καὶ ἀτελευτήτου μακαριότητος. Ἡς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ ἀνάγκῳ Πατρὶ, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι. δόξα, κράτος, τιμὴ καὶ προσκύνησις, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς ἀπεράν-

τους καὶ ἀτελευτήτους αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ

Εὐχαριστῶ σοι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι οὐκ ἐβδελύξω με τὸν ἐναγῆ καὶ ἀκάθαρτον, ἀλλ' ἠξίωσάς με τὸν πάσης κολάσεως ὑπόδικον καὶ ὑπεύθυνον φθάσαι καὶ εἰς τὸ εὐκταῖον πέρας τῆς παρούσης ἱερᾶς καὶ θεοσπνεύστου Βίβλου, ἕνεκεν τῆς ἀπειρου σου φιλανθρωπίας καὶ ἀγαθότητος. Τὶ ἀνταποδώσω σοι τῷ φιλανθρώπῳ καὶ ἀμνησικακῷ Δεσπό-

τη μου περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκάς μοι; ἄγαθῶν διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀπειρον εὐσπλαγχνίαν σου; οὐδὲν ἄλλο, εἰμὴ τὴν ἐγκάρδιον εὐχαριστίαν καὶ ταπεινὴν μου προσκύνησιν. Εὐχαριστῶ οὖν τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, φιλεύσπλαγγνε Κύριε, δοξάζω σου τὸ Πανάγιον ὄνομα, ὁμολογῶ σου τὰς χάριτας, κηρύττω σου τὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ ἀφατον ἀγαθότητα νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ἈΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΙΔΙΟΜΕΛΩΝ ΔΟΞΑΣΤΙΚΩΝ Κ. Λ. Π.

Ἐκ τοῦ Λαυριωτικοῦ Κώδικος Γ' 86

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τῆ Θ. ΜΑΡΤΙΟΥ ΤῶΝ ΑΓΙΩΝ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ

Φύλλον 53

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἤχος α'.

Πανευφημοὶ μάρτυρες, οἱ δι' ἀγάπην Θεοῦ εὐσεβῶς ἀγωνισάμενοι, καὶ τὴν ἐξ ἔθνων Ἐκκλησίαν ἀγιασάντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων, ὅπως εὐμαρῶς διανύσωμεν τὸ τῆς νηστείας στάδιον, καὶ ἀκατακρίτως προσκυνήσωμεν τὴν ἔγερσιν τοῦ Σωτῆρος, ἀθλοφόροι Κυρίου τεσσαράκοντα.

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς

Πρὸς τό, Σώζου μάταιε βίε

Φύλλον 53β

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἤχος β'.

Αληθείας κρατῆρα, ἐξ οἰκείων αἰμάτων, τῷ πυρὶ τῶν θαζάνων, τῆ τοῦ ὕδατος πίστει τοῖς πιστοῖς κατήρθευσαν τεσσαράκοντα πέφηναν μάρτυ-

ρες πολιτοῦχοι· καὶ ὡς ἐπ' ὀχήματος ἐφέροντο λαμπάδες ταῖς ἀμάξαις σορηδόν· καὶ θεόνυμφος μήτηρ τῷ φιλοχρίστῳ παιδί ἐπ' ὤμων ἀραμένη ἔλεγεν· δεῦρο ἀθλητὰς συναγωνίζου τοῖς προλοίοις.

Τῷ πυρὶ στομωθέντες, καὶ τῷ κρῦει θαλφθέντες τὴν τοῦ δράκοντος κάραν καρτερῶς οἱ γενναῖοι τοῖς ποσὶ συνέθλασαν· τετραρίθμῳ γὰρ ἄδοντες δεκάδα τῷ Σωτῆρι, εἰς μὲν νοῦς τοῖς ἄπασιν, ἐν σώματι δὲ πλείους προσήνεχθη τῷ Χριστῷ· καὶ θεόνυμφος μήτηρ τῷ φιλοχρίστῳ παιδί ἐπ' ὤμων ἀραμένη ἔλεγε· δεῦρο ἀθλητὰ καὶ συναγωνίζου τοῖς προλοίοις.

Α'ραμένη τὸν παῖδα ἔτι ζῶντα καὶ ἔμπνουν ἢ γενναία ἐβόα· νῦν μοι θάνατος ὤφθη· ὡς εἰδόν σε περιόντα· ἀλλὰ δεῦρο πανόλθιε ἀλλίζου σὺν ἐκείνοις καὶ ἐνδοξασθήσομαι ὡς μάρτυ-

ρα γενναίον ἐκ νηδύος δοῦσα· θεωρῶ γὰρ στεφάνους καὶ τρυχομένη βοῶ· οὐ φέρω δευτέρον σε μάρτυρα τῷ ἀγωνοθέτῃ Χριστῷ ἐμφανισθῆναι.

Φύλλον 54 β ἤχος πλ. β'.

Ως φωστῆρες ἐν κόσμῳ λόγον ζωῆς ἐπέχοντες ὑπερηστράφατε μάρτυρες Κυρίου τεσσαράκοντα· αἵμασιν ἀθλητικοῖς γὰρ τὰς ψυχὰς ὠραῖσαντες, λαμπρῶς ἐπετέθητε τῷ τῆς Ἐκκλησίας νοητῷ στερεώματι, καταφωτίζοντες πάντα τῆς γῆς τὰ πέρατα, καὶ τὸν ζῶφον τῶν παθῶν τῶν ψυχῶν ἐκδιώκοντες· καὶ νῦν πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν εἰρήνῃ καταντήσαι ἡμᾶς εἰς τὴν κυρίαν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως.

ΤΗ ΚΒ' ΜΑΡΤΙΟΥ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ

Φύλλον 56 β

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἤχος α'.

Τὸ τῆς προμήτορος ἡττημα, ἐπανορθοῦσθαι νῦν ἀρχεται· ἡ θυγάτηρ Ἀδάμ, τοῦ Δεσπότης μήτηρ γίνεται· ἵνα τῆς χάριτος ἡ δωρεά, τὸ τοῦ γόμου λύση κατάκριμα· ἐδόθη πάλαι ἀρὰ διὰ τῆς παρακοῆς τοῖς προπάτορσι· σήμερον δίδεται χαρὰ, ἡ γὰρ παρθένος τὸ οὖς Θεῷ ἐκλινεν· ἀγαλλέσθω ἡ Εὐα· ὁ Ἀδάμ εὐφραινέσθω, ὅτι μηνύματα χαρᾶς παντὶ τῷ κόσμῳ κεκήρυκται· διὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου καὶ λύπη ἀνήρηται· ὁ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν οἰκονομήσας Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Φύλλον 57 β ἤχος β'.

Εἰς Ναζαρέτ καταπτὰς ἐκ τῶν υψίστων ὁ Ἄγγελος τῆ κεχαριτωμένη τὸ χαῖρε προσεφθέγγετο· ὑψ' οὐ καὶ ἡμεῖς χαρᾶς πλησθέντες τὸν ἑωθινὸν ἕμνον οἱ πιστοὶ ἐκβοήσωμεν τῷ προαιώνιον βουλῆν πληρῶσαι εὐδοκήσαντι· δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ· καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Φύλλον 58 β

Ποίοις σε λόγοις Δόγε Θεοῦ, ἐγκωμιάσαι εὐπορήσωμεν ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ; ἀνθρωπὸν σε εἴπωμεν φίλον; ἀλλὰ τῆ τοῦ Πατρὸς οὐσία ὡς Θεὸς ὑπερλάμπεις τοῖς θαύμασι· Θεὸν σε εἴπωμεν γυμνόν; ἀλλὰ τῆ ἐξ' ἡμῶν οὐσία ὡς θνητὸς ὑποκύπτεις ταῖς ὕβρεσιν. Ὡ μυστηρίου φρικτοῦ ἔνωσις· ὁ Θεὸς ἀνθρωπος γίνεται· καὶ ὁ ἀνθρωπος γίνεται Θεός· ὁ δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσας, ἀκατάληπτε Κύριε δόξα σοι.

ΤΗ ΚΓ' ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Φύλλον 124 β

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἤχος δ'.

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, δεῦτε ἑορτὴν συστησώμεθα· ἡ γὰρ ὑπέρλαμπρος μνήμη τοῦ ἀθλοφόρου Γεωργίου ἡμῶν φωτίζει τὰς ψυχὰς ἀρηρότως, τὰς καρδίας τῶν ἀρετῶν ἐξαστράπτουσα· διὸ δημοφρόνως ἀναμέλποντες εἴπωμεν· χαίροις στρατιῶτα τοῦ μεγάλου βασιλέως Χριστοῦ· χαίροις τὸ ὑπέρλαμπρον αὐχός καὶ χάρμα· χαίροις παμφαῆς καὶ πανόλβιε, ὑπὲρ ἡμῶν παμμακάριε τὸν τῶν ὄλων ἀνακτα Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἱκέτευε, ῥυσθῆναι ἐκ τῶν σκανδάλων τοῦ ἀλάστορος καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Φύλλον 125 ἤχος πλ. β'

Δεῦτε πάντα τῆς γῆς τὰ πέρατα, πνευματικὴν χορείαν ἐπικροτήσωμεν, τῶν ἁσμάτων τὴν σάλπιγγα φωνὴν ἀναλαβόντες, καὶ εὐχαρίστοις ὕμνοις προσοίσωμεν λέγοντες. Χαίροις τοῦ Χριστοῦ στρατιῶτα μάρτυς Γεώργιε, τῷ πόνθῳ γὰρ τῷ τούτου ἐνήθησας στερερότατα. Χαίροις ὁ τὸ σῶμα ἐκδώσας ἐν αἰκισμοῖς χαλεποῖς· διὰ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΙ

ΙΩΣΗΦ ΠΡΩΗΝ ΤΥΡΝΟΒΟΥ

(Ἐκ τοῦ Λαυρ. Κώδικος Α. 197)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πρὸς τὸν ἐμὸν καὶ τοὺς κατ' αὐτόν.

Ἔως ποτε θαυμάϊα δουλεύωμεν ἀδελφέ; διατὶ ἀποστρέφη τὸν ἀεὶ φιλοῦντά σε, καὶ ἀεὶ παροργιζόμενον Δεσπότην; τί τῷ κόσμῳ κάμνεις; τί εἰς πῖθον ἀντλεῖς τετοιμημένον; τοῦτο γὰρ ἐστὶν εἰς τὸν παρόντα βίον ταλαιπωρεῖσθαι· τί εἰς πῦρ ζαίνεις; τί τῷ ἀεὶ πυκτεύεις; τί εἰκῆ τρέχεις; οὐχὶ ἐκάστη τέχνη τέλος ἔχει; παντί που δῆλον· δεῖξόν μοι καὶ σὺ τῆς βιοτικῆς σπουδῆς τὸ τέλος. Πάντα ταῦτα σητὸς καὶ ἀράχνης; πάντα ταῦτα γῆ, πάντα μῦθος· πάντα ὄναρ καὶ σκιά.

— Ὅδοι μνησικῶν εἰς θάνατον· ἀνθρώπος ἀνθρώπῳ συντηρεῖ δογὴν, καὶ παρὰ Θεῷ ζητεῖ ἴασιν!

— Οὐδὲν πέπονθας κακόν, ἐὰν μὴ προσποιῆ· οὐκ ἔστι πλούσιον εἶναι τὸν μὴ ψυχῇ πλουτοῦντα· ὡσπερ οὐκ ἐνὶ πτωχὸν τὸν μὴ ἐν διανοίᾳ ἔχοντα τὴν πενίαν· οὐδὲν ὄφελος χρημάτων ψυχῆς οὔσης πενιχρᾶς, οὐδὲ βλάβης πενίας, ψυχῆς οὔσης πλουσίας.

— Μῆτε πανταχοῦ δεῖ ζητεῖν τὸ νικᾶν, μῆτε ὁμοίως τὸ ἠτιᾶσθαι φεύγειν· καὶ γὰρ διάφορα ταῦτα· ὅπου γὰρ νίκη ἀπρεπῆς βλάβην φέρει· ἤττα δ' ὠφέλειαν· μὴ οὖν πανταχοῦ ζητῶμεν τὸ νικᾶν· πολλαχοῦ γὰρ τὸ ἠτιᾶσθαι βέλτιον (524).

Ἄτιμον καὶ τριωβολιματὸν με λογισάμενος· ἔρωσο.

— Ὡσπερ τὸν Πέτρον ὅτε μᾶλλον ἀγανακτῆσαι εἰκὸς ἦν, καὶ πυρωθῆναι καὶ ἐκκαυθῆναι τῶν ἀφορητῶν ἐκείνων λοιδοριῶν τότε ἀκούοντα· τότε ἔξαρκος γίνεται· ἀλλ' ὁμως ὑπὸ τοῦ δέους καταγωνισθεῖς, οὐ μόνον οὐκ ἀγανακτεῖ, ἀλλὰ

τὴν αἰωνίαν καὶ μακαρίαν ὄντως ζωὴν. Χαίροις ὁ ἀκορέστῳ ψυχῇ εὐαπολαύων ἀπαύστως ὡς κοινωνὸς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν ἐνδοξὴν μνήμην σου· πρέσβευε λυτρωθῆναι πάσης ὀργῆς καὶ φθορᾶς καὶ κολάσεως.

ΤΗ ΚΕ' ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΜΑΡΚΟΥ

Φύλλον 60 β

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἤχος α'.

Ησασά σε σοφέ· ἐν πυρίνῃ γλώσσῃ ὡς διαγορεύει Λουκάς, ὄλον πυρίπνοον καὶ φωτοφόρον ἀπειργάσατο, Μάρκε παμμακάριστε Ἀπόστολε, καὶ ἔθνῶν διδάσκαλον καὶ στέφη μαρτυρίου τὴν κεφαλὴν σου κατεκόσμησεν· ὁ τιμήσας σε θρόνῳ τῶν Ἀποστόλων καὶ ὑποφήτην ἀναδείξας τοῦ Εὐαγγελίου Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Διὸ πάσι τοῖς ἑορτάζουσι τὴν ἀσιτέβαστον μνήμην σου· ἐκ κινδύνων ῥῶσαι ταῖς πρεσβεΐαις σου.

ΤΗ Δ' ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΥΙΟΥ ΣΕΒΕΔΑΙΟΥ

Φύλλον 61.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἤχος α'.

Τοῦ μυστικοῦ κρατήρος, τῆς τοῦ Θεοῦ σοφίας πνευματικῶς ἐγεύσω πνευματοφόρε ῥῆτορ, Ἰάκωβε ἐνδοξε Ἀπόστολε· διὸ καὶ τὸ ποτήριον αὐτοῦ ἔπιες ὡς προεπηγγείλατο ὑμῖν· ὡσπερ καὶ τὸ βάπτισμα αὐτοῦ ἐβαπτίσω· καινότερον αὐτῷ τῷ αἵματι σου ἀπεργασάμενος· ἀλλ' ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Χριστόν, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Διαδώσατε τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην».

καὶ ἀρνείται καὶ κορασίον ταλαιπώρου καὶ εὐτελοῦς ἀπειλὴν οὐ φέρει.

— Νοῦ καὶ γραφῶν ἀμέλειαν ὀρῶμεν πολλήν, καὶ εὐχῶν ὄραθυμίαν, καὶ τὴν περὶ τὰ ἄλλα πάντα ὀλιγορίαν.

— Ἡ κακία φιλόνομος καὶ ἀναιδής, καὶ τοῖς ἀλογίστοις ἐπιχειρεῖ.

Πρὸς τὸν αὐτὸς Πατριάρχην

Πάλιν εἰσέρχεται εἰς τὴν μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ὁ κτίτωρ αὐτῆς καὶ κοσμήτωρ, στολήν φέρων πνευματικὴν, καὶ κάλλος ἀμήχανον ἔχουσαν· Χριστὸν γὰρ ἔχει ἐνδεδυμένον ὁ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν αὐτοῦ μαθητῶν ὄπαδός καὶ διάδοχος τοὺς πόδας ὑποδεδεμένος ἐν ἐτοιμασίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, τὴν ζώνην οὐ περὶ τὸ στήθος ἔχων, ἀλλὰ περὶ τὴν ὀσφύν, οὐκ ἀπὸ δέρματος φοινικοῦ, οὐδὲ ἀνωθεν ἠλειμμένην χρυσῷ, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀληθείας ἐξυφασμένην καὶ συγκειμένην αὐτῆς.

— Τὶ γὰρ ὄφελος τοῦ στόματος ἡρεμοῦντος, ὅταν ἡ ψυχὴ θορυβεῖται, καὶ πολλὴν ἔχει τὴν ζάλην;

— Πέντε ἔτη ἐκέλευε τοὺς προσιόντας σιγᾶν, καὶ ὡς ἀναισθητοὺς παρακαθεῖσθαι λίθοις ἐδίδασκεν· καὶ ἐν ἀριθμοῖς εἶναι τὸ πᾶν διοριζόμενος ἐμυθολογεῖ.

— Οὐ γὰρ κτύπον ῥημάτων, οὐδὲ λέξεων κόμπον, οὐδὲ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων κόσμον καὶ συνθήκην ὀφόμεθα περιττὴν καὶ ἀνόνητον, πόρρω γὰρ ταῦτα φιλοσοφίας ἀπάσης, ἀλλ' ἰσχύον ἀμαχον καὶ θεῖαν σοφίαν, καὶ δογμάτων ἀκριβῶν ἀμήχανον δύναμιν, καὶ μυρίων ἀγαθῶν χορηγίαν.

— Περιττὰ ταῦτα καὶ σοφιστῶν ἄξια καὶ κεκαλλιπημένα λόγοις (561).

Πρὸς ἀναδυόμενον

— Φοβηθῶμεν ἀδελφέ, μήποτε γενόμεθα ὑπεύθυνοι τῆς φωνῆς ἐκείνης λεγούσης· «εἰμὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς.....»

Ἡμεῖς τὰ σὰ ἀεὶ ἐν εὐσεβείας μέρη τεθέαμεν· καὶ ὡς νόμον Θεοῦ τῇ ψυχῇ ἡμῶν ἐγγράφομεν· καὶ πλάκαν τὴν καρδίαν ποιούμεθα· ἀληθῶς εἰς κενὸν τρέχομεν καὶ κοπιῶμεν· ὄντως κατὰ πετρῶν σπείρομεν· οἴμοι! παρὰ τὴν ὁδὸν καὶ τὰς ἀκάνθας ἡμῖν λανθάνει τὰ σπέρματα πίπτοντα· δέδοικα μὴ ἀνόνητος γενήσεται μοι ἡ γεωργία· τοῦτο διδασκάλου συμπάθεια, τοῦτο κηδεμονία πατρός· πρὸς οὐδένα οἰκείως διακείμενος.

— Τῷ καθ' ὁμωνυμίαν ἀγαπῶντι, ὁ συνωνύμως φυλάττων δι' ἀπείρους ἔχ....

— Τὸ ὑπόδημα λύσαι, ἐστὶ τῆς ἐσχάτης διακονίας.

Εὐχή

— Ὁ φιλάνθρωπος καὶ πλούσιος ἐν ἐλέει Θεός, ὁ ἔχων τὴν δωρεὰν φύσει καὶ τὴν χάριν ἐξ αὐτοῦ ἀεὶ ὑπερβλύζουσαν, ὡς αὐτοπηγὴ, καὶ αὐτορρίζα, πάντων τῶν καλῶν, ὡς αὐτοζωὴ καὶ αὐτοφῶς καὶ αὐτοαλήθεια οὐ ἐκ τοῦ πληρώματος ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν, οὐκ ἐν ἑαυτῷ συνέχων τὸν πλοῦτον τῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀπαντας ὑπερβλύζων αὐτὸν καὶ χορηγῶν καὶ ἀεὶ πηγάζων.

— Ὁ μέγας καὶ πάντων ἁγίων ὑπεράνω ἐστηκὼς Ἰωάννης ὁ θεομαρτύρητος, εὖ μείζων ἐν γεννητοῖς γυναικῶν οὐ γέγονεν, ὁ τῆς οἰκουμένης ἀντίρροπος οὐ οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος.

— Παντὶ τῷ μεριμνῶντι ἐνεστί τι περισόν, ὁ παροικιῶδης λόγος φησὶν· ὁ δὲ Χριστὸς καὶ τι πλέον ἠνίκατο εἰπὼν· «ὁ ζητῶν εὐρίσκει»

Περὶ ἐλεημοσύνης

— Εἴγε βουλόμεθα μετὰ τοῦ μυστικοῦ νυμφίου εἰσελθεῖν, μετὰ δαυιλείας πολλῆς δεῖ τοῖς δεομένοις παρέχειν τὸν ἔλεον· εἶδὲ μή, ἔξω μένειν τοῦ νυμφῶνος ἀνάγκη· ἀμήχανον γὰρ ἀμήχανον, κἄν μυρία κατορθώσωμεν ἀγαθὰ, χωρὶς τῆς ἐλεπ-

« ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ »

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΒΟΛΩ

Διευθυντῆς καὶ ἰδιοκτητῆς

ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ

Κατοικία: Βασσάνη 101

Γραφεῖα καὶ τυπογραφεῖα : Κοραῆ 47

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἑσωτερικοῦ δρ. 80

Διὰ τὰς Μονὰς τοῦ ἁγ. Ὁρους δρ. 200

Ἐξωτερικοῦ σελίνια 5

Ἀμερικῆς δολλ. 2

Τὸ τεῦχος δρχ. 10

Ἐπιστολαί, συνδρομαὶ καὶ δωρεαὶ ἀποστέλλονται πρὸς τὸν κ. Σωτ. Σχοινᾶν - Κοραῆ 47, Βόλον.

Χειρόγραφα, δημοσιεύματα ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

πλουτοῦντες, τῶν πενομένων μᾶλλον κολλάζονται, ὅτι μηδὲ ἐν εὐθυμίᾳ γίνονται ἡμεροὶ· οὐ γὰρ εἰσιν ἐλεήμονες ὅταν μὴ κατ' ἀξίαν τῆς οὐσίας παρέχωσιν, οὐ γὰρ τῷ μέτρῳ τῶν διδομένων ἢ ἐλεημοσύνη κρίνεται, ἀλλὰ τῇ δαυιλείᾳ τῆς προαιρέσεως. Οὐδὲν οὖν χρησιμώτερον ἐλεημοσύνης, ὅτι ζωὴν αἰώνιον προξενεῖ τοῖς ἐργαζομένοις, ὅτι τῶν τοῦ θανάτου χειρῶν ἐξαοπάξει· καὶ ἐν ἑκατέρῳ τῇ ζωῇ λαμπροὺς ἀποφαίνει καὶ οἰκοδομεῖ τὰς ἐν οὐρανοῖς μονὰς, καὶ τὸς σκηνὰς ἐκείνας τὰς αἰωνίους. Αὕτη τὰς λαμπάδας ἡμῶν οὐκ ἀφήσει σβεσθῆναι οὐδὲ ὄσπαρὰ ἔχοντας ἱμάτια φανῆναι ἐν γάμῳ, ἀλλὰ πλύνει καὶ χιόνος καθαρώτερα ἐργάζεται· ἐὰν γὰρ φησιν αἱ ἁμαρτίαι ὡς φοινικοῦν... οὐκ ἀφήσιν ἡμᾶς ἐμπεσεῖν ἔνθα ὁ πλούσιος ἐκεῖνος, οὐδὲ ἀκοῦσαι τῶν φοβερῶν ἐκείνων ῥημάτων· ἀλλ' εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ χειραγωγεῖ. Καὶ τί δεῖ κατὰ μέρος λέγειν περὶ αὐτῆς; αὕτη διδάσκει

ἡμᾶς πῶς τὸν ἀθάνατον θάνατον διαφύγοιμεν, καὶ πῶς ἂν γένοιμεν ὅμοιοι Θεῷ, ὃ πάντων ἐστὶ τῶν ἀγαθῶν τὸ κεφάλαιον; Αὕτη ἴσταν ὁ κόσμος παρέλθη, τότε μάλιστα φαίνεται ὅταν ἀποθάνωμεν, τότε μάλιστα διαλάμπει· αὕτη τῷ βήματι πισίσταται τοῦ Χριστοῦ, κἂν μυρία ἡμεῖς, καὶ ἀκάθαρτος γέγονας τῷ βροβόρῳ τῶν ἁμαρτιῶν ἐγκυλινδούμενος· αὕτη σὲ καθαρίζει, σὲ στεφανεῖ σὲ ἀνακηρύττει· δότε γὰρ φησιν ἐλεημοσύνην καὶ πάντα ἔσται καθαρά. Ἄγωμεν λοιπὸν ἀδελφοὶ εἰς τὸ τῆς ἐλεημοσύνης διδασκαλεῖον· καὶ πρὸ πάντων τοῦτο μανθανέτω ἄνθρωπος, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἄνθρωπος· μέγα γὰρ ἄνθρωπος, καὶ τίμιόν ἐστιν ἀνὴρ ἐλεήμων· καὶ ὅς ἂν μὴ τοῦτο ἔχη, καὶ τοῦ εἶναι ἄνθρωπος ἐξέπεσε· καὶ μὴ θαυμάζῃς εἰ τοῦτο ἄνθρωπος· τοῦτο Θεός· γίνεσθε γὰρ φησιν οἰκτιρμονες ὡς ὁ πατήρ ἡμῶν οἰκτιρῶν ἐστὶ. Μάθωμεν τοίνυν εἶναι ἐλεήμονες ἀπάντων ἕνεκα· οὕτω γὰρ καὶ πρὸς ἕλεον ἐσόμεθα προθυμότε-

ροι καὶ καθαρὸς καὶ ἀθάνατος· καὶ χλιοπλασίους τοὺς ἐπὶ ταύτῃ ληψόμεθα μισθοὺς καὶ τῶν αἰωνίων ἀπολαύσομεν ἀγαθῶν.

—Ὅκ ἐπειδὴ σάρκα ἀνέλαβεν ὁ ὕψιστος Θεός, καὶ ἄνθρωπος ἐγένετο, θαυμάζειν αὐτὸν δίκαιον μόνον, ἀλλ' ὅτι καὶ πονηροὺς καὶ παρανόμους προγόνους καὶ συγγενεῖς τοιοῦτους κατηξίωσεν ἔχειν· οὐδαμῶς τὰ ἡμέτερα κακὰ ὁ ὑπεράγαθος αἰσχυρόμενος· ἀλλ' ἐν μόνον ἐπιζητεῖν, τὴν ἀρετὴν· τοῦτο γὰρ τῆς Ἐκκλησίας ἐστὶ τὸ προτέρημα, αὕτη τῆς παρ' ἡμῶν εὐγενείας ἢ προεδρίας, ἄνωθεν τὸν τύπον λαμβάνουσα· ὥστε κἂν δοῦλος ἦς, κἂν ἐλεύθερος, οὐδὲν σοι πλέον, οὐδὲν ἔλαττον ἐντεῦθεν γίνεται· ἀλλ' ἐν ἐστὶ τὸ ζητούμενον, ἢ γνώμη, καὶ ὁ τῆς ψυχῆς τρόπος· οὐ γὰρ ἐστὶν, οὐκ ἐστὶν οὔτε ἐξ ἀρετῆς οὔτε ἀπὸ κακίας προγόνων εἶναι σπουδαῖον ἢ φαῦλον ἢ ἄσημον ἢ λαμπρόν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΚΔ' ΠΕΝΘΟΧΑΡΜΟΣΥΝΟΙ

Πρὸς τὸν πανάγιον καὶ ζωοδόχον τοῦ Σωτῆρος τάφον, οἴκοι.

Ἐξ ἀρχαίου χειρογράφου, εὗρισκομένου ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Λαυριωτικοῦ Κελλίου τοῦ ἀγίου Συμεῶν τοῦ θεοδόχου, κτῆμα Πατρὸς Βενιαμίν.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ

Τῷ ζωοδόχῳ καὶ σεπτῷ Κυρίου Μνήματι, νῦν παρεστῶτες εὐλαβεία οἱ ἀνάξιοι, σὺν ἀγγέλοις προσαγάγωμεν θείους ὕμνους, ἵν, ὡς ἔχον ἀγιότητα ἀσύγκριτον, ἀγιάσῃ καὶ ἡμᾶς τούτῳ προσπίπτοντας, καὶ κραυγάζοντας,

Χαῖρε Μνήμα τρισόλβιον

Αγγελοὶ ἀοράτως· αἰεὶ φόβῳ κυκλοῦσι, Χριστοῦ τὸν παμμακάριστον τάφον (ἐκ γ'), καὶ τοῦτον ὡς θρόνον θεοπρεπῆ καὶ πηγὴν φωτὸς βλέποντες, ἐξίστανται καὶ ἴστανται μελωδοῦντες πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα.

Χαῖρε, Χριστοῦ ὀλόφωτον μνήμα,

χαῖρε, ἐχθροῦ νοητοῦ τὸ πῆμα.

Χαῖρε, γῆς ἀπάσης τὸ μόνον ἀπάνθισμα,

χαῖρε, ὀρθοδόξων πάντων τὸ ἀγλάισμα.

Χαῖρε, τράπεζα βαστάζουσα ὡσερ θυμὰ τὸν Χριστόν,

χαῖρε, κρήνη ἢ βλαστάνουσα τοῖς πιστοῖς τὸν ἴλασμόν.

Χαῖρε, ὅτι ἐν μέσῳ οἰκουμένης τυγχάνεις,

χαῖρε, ὅτι τῇ δόξῃ οὐρανὸν ὑπερβάλλεις.

Χαῖρε, ζωῆς ἀθανάτου κάτοχε,

χαῖρε, πηγὴ ἀφθαρσίας πάροχε.

Χαῖρε, ἐν ᾧ ἐκηδεύθη ὁ Κτίστης,

χαῖρε, δι' οὗ ἐφωτίσθη ἡ κτίσις.

Χαῖρε, Μνήμα τρισόλβιον,

Βλέπων Ἀριμαθαίας ὁ βλαστός ὅτι ἔχει ἀδήλως τὸ ἀφευκτον χρεῶν τοῦ θανάτου, ἐν τῷ κήπῳ τάφον ἑαυτῷ καινὸν ἠτοίμασεν, ἀλλ' ἐκ τοῦ Σταυροῦ σὲ νεκρὸν καθελών, Κύριε, σεπτῶς ἐν αὐτῷ σπεύδει κηδεῦσαι σε, βοῶν σοι πόθῳ.

Ἀλληλουῖα.

Γνώσει θεῖα ἐπέγνω, Ἰωσήφ ὁ εὐσχήμων τὸ μέγα τῆς σταυρώσεως ἔργον· διὸ καὶ Πιλάτῳ προσελθὼν ἔφησε· δός μοι τὸ ἄχραντον τοῦ Κυρίου σῶμα. Ὡς δὲ ἠτήσατο καὶ ἔλαβε, τῷ καινῷ μνημείῳ ἐναπέθετο, κραυγάζων πρὸς τὸν τάφον οὕτω.

Χαῖρε, παθῶν τοῦ Σωτῆρος τέλος,

χαῖρε, πιστῶν χαρμόσυνον μέλος,

Χαῖρε, ἀφθαρσίας βροτῶν ἐργαστήριον,

χαῖρε, ἀνταρσίας ἐχθρῶν ἀμυντήριον.

Χαῖρε, οὐρανὲ ἐπίγειε, Θεοῦ θρόνον ἐκτυπῶν,

χαῖρε, τόπε ἐπουράνιε, ὃν Θεὸς ὦφθη οἰκῶν.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις ἢ ζωήρρυτος κρήνη,

χαῖρε, ὅτι ἐγένου τοῦ Χριστοῦ θεῖα κλίνη.

Χαῖρε, Σιών τῆς ἄνω ἀνάκτῆσις,

χαῖρε, πιστῶν βεβαία ἀνάκλησις.

Χαῖρε, κρατῆρ πλήρης θεολογίας,
χαῖρε λυτῆρ πάσης ἀμφιλογίας.

Χαῖρε Μνήμα τρισόλβιον

Δύναμιν σου τὴν θείαν, Ἰωσήφ κεκτημένος, ἀπέβαλε τὸν φόβον Ἑβραίων· καὶ σταυροῦ τὸ σῶμα τὸ σὸν καθελὼν σὺν τῷ Νικοδήμῳ, σμυρναλόῃ, Χριστέ, ἤλειψε· μεθ' οὗ σεπτῶς κηδεύσας σε, ἔφαλλεν ἐν πόθῳ.

Ἄλληλούϊα.

Ε"χουσα ἡ Παρθένος ἐν ψυχῇ τὴν ῥωμαίαν τῆς λύπης, Συμεῶν ὡς προέφη, τῷ τάφῳ τοῦ Υἱοῦ παρεστῶσα γοερῶς ἐκλαίει, καὶ τοῦτον καταβρέχουσα τοῖς δάκρυσιν, ἐπέβόα ταῦτα.

Χαῖρε, δι' οὗ ἡ χαρὰ προῆλθε,

χαῖρε, δι' οὗ ἡ φθορὰ παρῆλθε.

Χαῖρε, εὐσεβῶν βάσις τε καὶ στήριγμα,

χαῖρε δυσσεβῶν πτώσις τε καὶ σύντριμμα.

Χαῖρε, τάφε παμμακάριστε τοῦ Υἱοῦ μου τοῦ Χριστοῦ,

χαῖρε, θάλαμη τερπνότατε τοῦ νυμφίου νοητοῦ.

Χαῖρε καὶ γὰρ συνέσχες τὸν συνέχοντα πάντα,

χαῖρε· οὐ γὰρ κατέσχες τὸν διέποντα πάντα.

Χαῖρε, ἀστῆρ ἐμφαινῶν τὸν ἥλιον,

χαῖρε, φωστήρ ἀυγάζων ὑφήλιον.

Χαῖρε πυρὸς ἀπροσίτου δοχεῖον,

χαῖρε, φωτὸς ἀνεσπέρου ταμεῖον.

Χαῖρε, Μνήμα τρισόλβιον.

Ζάλην ἔχουσαι λύπης, μυροφόροι γυναῖκες, οὐκ ἠθελον τοῦ τάφου ἀποστῆναι, τὴν χαρὰν γὰρ ἐν ἑαυτῷ ἔκρυπτε, διὸ καὶ παννύχιον συνθηροῦν τῇ μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ ἔσπευδον· ἀλλ' ἵνα κατὰ νόμον σαββατίσωσιν, ὑπέστρεψαν βοῶσαι οὕτως.

Ἄλληλούϊα.

Η"κουσαν χριστοκτόνοι, σοῦ, Χριστέ, προειπόντος αὐτοῖς, ὡς ἐκ νεκρῶν ἐγερθήσῃ· καὶ δραμόντες πρὸς Πιλάτον,

ἤτησαν τὸν τάφον σφραγισθῆναι, καὶ τῇ κουστωδίᾳ τηρηθῆναι· ἀλλ' ἡμεῖς τούτῳ παριστάμενοι, ἐκβοῶμεν πόθῳ.

Χαῖρε, τὸ μεῖζον προσκυνημάτων,

χαῖρε, τὸ βλύζον ρεῖθρα θαυμάτων.

Χαῖρε, κλονουμένων ἀκλόνητον ἔρεισμα,

χαῖρε, Ἐκκλησίας τὸ ἄσειστον ἔδρασμα.

Χαῖρε, κράτος τῆς θεότητος ἀπαστράψαν ὑπὸ γῆν,

χαῖρε, πλήρωμ' ἀγιότητος ἀγιάσαν πᾶσαν γῆν.

Χαῖρε, τοὺς κοπιῶντας ἀγίους ὁ στηρίζων,

χαῖρε, πεφορτισμένους πιστοὺς ἀνακουφίζων.

Χαῖρε, δι' οὗ Ἑβραῖοι ἐξώσθησαν,

χαῖρε, δι' οὗ ἔθνη ἐκκληρώθησαν.

Χαῖρε, τοῦ ἄδου ἤττα καὶ πικρία,

χαῖρε, τῶν βροτῶν πάντων σωτηρία.

Χαῖρε, Μνήμα τρισόλβιον

Θεομάχοι ὀφθέντες, χριστοκτόνοι ὑπῆρξαν, τῷ φθόνῳ οἱ λαοὶ τῶν Ἑβραίων· οἱ καὶ σφραγίσαντες τὸν τάφον, κύκλωσε κουστωδία ὡς νεκρὸν ἐφύλαττον, καὶ πλάνον ἐδυσφήμουν σε μακρόθυμε, μὴ συνέντες λέγειν.

Ἄλληλούϊα.

Ιῶδον φῶς οἱ τηροῦντες, οὐρανόθεν ἀστράψαν, ἀρρήτως ἐν τῷ τάφῳ Κυρίου· καὶ σὸν λίθον ἐκ τούτου σεισμῷ ἀποκυλισθέντα θεασάμενοι, ἐξέστησαν καὶ ἔφριξαν ὡς νεκροὶ γεόμενοι· τῷ δὲ τάφῳ Κεντηρίων ἔφη.

Χαῖρε, ἡ δόξα τῶν σωζομένων,

χαῖρε, ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων.

Χαῖρε, χριστωνύμου λαοῦ τὸ κραταίωμα,

χαῖρε, πενομένων ἀκένωτον δώρημα.

Χαῖρε, ὅτι ἐγκατώκισται ἡ θεότης ἐπὶ σοί,

χαῖρε, ὅτι ἐγκαλλώπισται τῆς Σιών θάρις ἐν σοί.

Χαῖρε, ὁ πάντα ῥύπον ἐκ ψυχῶν ἀποπλύνων,

χαῖρε, ὁ πάντα θέλη τοῦ ἐχθροῦ ἀπαμβλύνων.

Χαῖρε, δι' οὗ ἐλύθη κατάκρισις.

χαῖρε, δι' οὗ ἐδείχθη ἀνάστασις.

Χαῖρε, ἐν ᾧ εὐσεβεῖς θεβαιοῦνται,

χαῖρε, ἐν ᾧ δυσσεβεῖς καθαιροῦνται.

Χαῖρε, Μνήμα τρισόλβιον.

Κήρυκες γεγονότες οἱ τηροῦντες τὸν τάφον. ὑπέστρεψαν εἰς πόλιν ἀγίαν, ἀπαγγέλλοντες τρανῶς Ἰουδαίοις ἅπασιν, ἅπερ ἐν τῷ τάφῳ ἐναργῆ εἶδον θαύματα, ἀλλ' αὐτοὶ κενὰ πάλιν φθόνῳ ἐμελέτησαν, καὶ οὐ συνῆκαν λέγειν.

Ἄλληλούϊα

Λάμπας ἀπὸ τοῦ τάφου φωτισμὸν εὐφροσύνης, ἐδίωξας τὸ σκότος τῆς λύπης· καὶ γὰρ ἀναστὰς τριήμερος, πᾶν, Σῶτερ, ἀπὸ γῆς ἀφείλες δάκρυον· ἡμεῖς δ' οἱ φωτισθέντες τῷ σῷ τάφῳ χαρμῶσύνως ἐκδοῶμεν ταῦτα.

Χαῖρε, χαρὰ γένους τῶν ἀνθρώπων,

χαῖρε, φθορά ἐχθρῶν πολυτρόπων.

Χαῖρε, τῶν ἐν νόσοις ἱαμα σωτήριον,

χαῖρε, τῶν ἐν ἄδη ψυχῶν ἰλαστήριον.

Χαῖρε, σοὶ γὰρ ἐνεδύθημεν, γυμνωθέντες τῷ Ἀδάμ,

χαῖρε, σοὶ γὰρ ἠφθαρτίσθημεν, νεκρωθέντες τῷ σατάν.

Χαῖρε, ὃν περ τὸ κῆτος Ἰωνᾶ εἰκονίζει,

χαῖρε, ὃν περ ὁ λάκκος Ἰωσήφ σαφηνίζει.

Χαῖρε, χωλῶν σφυρά ἀνορθούμενος,

χαῖρε, καλῶν πλημύραν δωρούμενος.

Χαῖρε, πληρῶν εὐσεβεῖς εὐωδίας,

χαῖρε, ζωγρῶν δυσσεβεῖς ἐξ ἀγνοίας.

Χαῖρε, Μνήμα τρισόλβιον.

Μάτην οἱ τῶν Ἑβραίων ἐμελέτησαν δῆμοι, τὴν ἔγερσιν Χριστοῦ ἀθετήσαι· εἰ γὰρ καὶ ἱκανὰ τοῖς στρατιώταις ἔδωκαν ἀργύρια, ἀλλ' ὁ Λογγῖνος ταύτην τρανῶς ἐκήρυττεν, ἀφόβως κράζων.

Ἄλληλούϊα.

Νέαν ἔδειξε χάριν, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου, Χριστὸς ἡμῖν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ φωτισθεῖσι, νεκρῶν προσδοκᾶν ἀνάστασιν, ζῶν τ' αἰῶνος μέλλοντος, καὶ φῶς ἄληκτον· οὐ περ τὸν τάφον βλέποντες, ἐν πόθῳ μελωδοῦμεν οὕτω.

Χαῖρε, ἀνάστασις πεπτωκότων,

χαῖρε, ἡ ἄφρασις ἐπταικότων.

Χαῖρε, ὁ πηγάζων πᾶσι τὴν εὐσέβειαν,

χαῖρε, ὁ σκεδάζων ἐθνῶν τὴν δυσσέβειαν.

Χαῖρε, ὅτι ἐμπιμπλώμεθα ἐν σοὶ πᾶσιν ἀγαθοῖς,

χαῖρε ὅτι ποτιζόμεθα τῶν χειμάρρων σῆς τρυφῆς.

Χαῖρε, ὃν εἰκονίζει ἡ σεπτὴ κολουμβήθρα,

χαῖρε, οὐπερ ἐκβλύζει τῶν χαρίτων τὰ ρεῖθρα.

Χαῖρε, ἐν ᾧ ἐτάφη ἀθάνατος,

χαῖρε, δι' οὗ ἠλάθη ὁ θάνατος.

Χαῖρε, δι' οὗ φωταυγείται ἡ κτίσις,

χαῖρε, δι' οὗ προσκυνεῖται ὁ ῥύστης.

Χαῖρε Μνήμα τρισόλβιον.

Ξένον θαῦμα ἰδοῦσαι, ἐξενίζοντο λίαν πρῶτῃ, αἱ Μυροφόροι ἐλθοῦσαι· ὁ γὰρ πρὸς τῇ θύρᾳ ὦν τοῦ τάφου μέγας σφόδρα λίθος, τῷ φρικτῷ σεισμῷ ἀποκεκλύσται. Ἄγγελος δ' ἐν τούτῳ ἐπεκάθητο, ταύταις βοῶν τό,

Ἄλληλούϊα.

Ολος χαρὰ ὑπάρχων, καὶ πηγὴ εὐφροσύνης, τὸ χαίρετε, Μυροφόροις ἔφης· αἱ δὲ τοὺς σοὺς παναχράντους πόδας κρατήσασαι, σεπτῶς ἐν δάκρυσιν ἠσπάζοντο, καὶ πόθῳ πρὸς τὸν τάφον εἶπον.

Χαῖρε, παράκλησις τὸν πενθούντων,

χαῖρε, ἡ ῥῶσις τῶν ἀσθενούντων.

Χαῖρε, Ἀποστόλων παγκόσμιον κήρυγμα,

χαῖρε, ὕμνογράφων φωτισμός τε καὶ στήριγμα.
 Χαῖρε, ὅτι τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ διατρανοῖς,
 χαῖρε, ὅτι τὴν κατάπτωσιν τοῦ Ἀδάμ ἐπανορθοῖς.
 Χαῖρε, τῶν ἀπιστούντων ὁ ταχὺς ἀναιρέτης,
 χαῖρε, τῶν δυσπιστούντων ὁ γλυκὺς ὁδηγέτης.
 Χαῖρε, ἐν ᾧ εὐσεβεῖς ἀνεγείρονται,
 χαῖρε, δι' οὗ καὶ νεκροὶ ἐγείρονται.
 Χαῖρε, χαρὰ ὕλικῶν καὶ ἀϋλῶν,
 χαῖρε, ἀρὰ ἐθνικῶν καὶ βεβήλων.
 Χαῖρε, Μνήμα τρισόλβιον.

Πᾶσα τάξις Ἀγγέλων κατεπλάγη ἰδοῦσά σε, Σῶτερ ἐν τῷ
 τάφῳ ὑπνοῦντα· τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα θεο-
 πρεπῶς δλέψασα, βροτοῖς τε τὸν παράδεισον ἀνθ' ἄδου δωρη-
 σάμενον, ἔφαλλε βοῶσα.

Ἄλληλούϊα.

Ρήματα τῶν ἐν τάφῳ καθημένων Ἀγγέλων, ἀκούσασαι
 μυροφόροι κόραι, ὡς τάφου ἐξανέστης λεγόντων, ἀπα-
 σαι Σωτὴρ χαρᾶς ἐπλήσθησαν, καὶ τούτῳ προσεφώνουν πόθῳ.

Χαῖρε, τὸ κῦδος θεολογίας,
 χαῖρε, ὁ πλοῦτος Σιών ἀγίας.

Χαῖρε, τῶν Ἀγγέλων θαῦμα πολυῦμνητον,
 χαῖρε, τῶν δαιμόνων τραῦμα πολυθρήνητον.

Χαῖρε, σάλπιγξ ἐκτρανώσασα εὐσεβείας τὴν ἰσχύν,
 χαῖρε, θάλασσα ποντίσασα ἀσεβείας τὴν πληθύν.

Χαῖρε, ὃν περ τὰ στίφη τῶν Ἀγγέλων κυκλοῦσι,
 χαῖρε, ὃν περ τὰ πλήθη τῶν βροτῶν προσκυνοῦσι.

Χαῖρε, δι' οὗ ὁ πεσὼν ἀνίσταται,
 χαῖρε, ἐν ᾧ ἡ Ἄγαρ ἐξίσταται.

Χαῖρε, λυτὴρ τῶν δεινῶν παθημάτων,
 χαῖρε, δοτὴρ θεϊκῶν χαρισμάτων.

Χαῖρε, Μνήμα τρισόλβιον.

Σῶσαι θέλων ἐξ ἄδου τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, κατῆλθες
 τῇ ψυχῇ μέχρι τούτου· καὶ τὰ μὲν καταχθόνια, τῇ ἀστρα-
 πῇ τῆς σῆς θεότητος, φωτὸς ἐπλήσθησαν, οἱ δὲ ῥυσθέντες ἄ-
 παντες σὺν προφήταις καὶ δικαίοις ἔφαλλον· βοῶντες οὕτως.

Ἄλληλούϊα.

Τάφῳ ὁ Ἰωάννης σὺν τῷ Πέτρῳ ὁρομαῖοι, ἐπέστησαν πρώτῃ
 ἐν σκοτίᾳ, καὶ διὰ τοῦ ἐν αὐτῷ θείου φωτὸς ἰδόντες τὰ ὀ-
 θόνια, καὶ τὸ σουδάριον χωρὶς τούτων, ἔνδον κείμενα, χαρᾶς
 πολλῆς ἐπλήσθησαν, θαυμάσαντες καὶ πρὸς τούτον εἶπον.

Χαῖρε, ψυχρὰς καρδίας θερμαίνων,

χαῖρε, ὁδοὺς πιστοῖς ὑπερφαίνων.

Χαῖρε, ὁ πληρώσας φωτὸς θείου σύμπαντα,

χαῖρε, ὁ τρανώσας εὐσεβείας σήμαντρα.

Χαῖρε, ἔσοπτρον οὐράνιου θεῖον φῶς ἀντανακλῶν,

χαῖρε, γνῶσιν ὁ δωρούμενος γνώσεων θεαρχικῶν,

Χαῖρε, ὁ διανοίας τῶν ἐν σκότει φωτίζων,

χαῖρε, ὁ τὰς καρδίας τῶν ἐν δίψει δροσιζών.

Χαῖρε, δι' οὗ πάντα ἐκαινίσθησαν,

χαῖρε, δι' οὗ τύποι κατηργήθησαν.

Χαῖρε, ἐν ᾧ ἐμωράνθη σοφία,

χαῖρε, ἐν ᾧ ἐσοφίσθη μωρία.

Χαῖρε, Μνήμα τρισόλβιον

Υμνον ὀρθρου θαθέος, σοὶ ὀρθρίζοντες, Σῶτερ, προσφέρο-
 μεν θερμῶς ἀντὶ μύρων, προσκυνοῦντες φόβῳ σοῦ τὸν
 ζωηφόρον τάφον, Βασιλεῦ ἅγιε, ὃν ἔδειξας ἡμῖν πηγὴν, Λό-
 γε, χαρίτων σου, τοῖς σοὶ βοῶσιν.

Ἄλληλούϊα.

Φωτοφόρον σὸν τάφον, ὑπὲρ ἥλιον Σῶτερ, ἀνατείλαντα
 γῆθεν, ἰδοῦσα ἐν χαρᾷ καὶ ἡ Ἐλένη, πεσοῦσα προσεκύ-
 νησε πόθῳ, καὶ θάμβους πλησθεῖσα σὲ ἀνύμνει, ἐκβοῶσα πρὸς
 τὸν τάφον ταῦτα.

Χαῖρε, χαρά και ἐλπίς τοῦ κόσμου,
 χαῖρε, τὸ φῶς ψυχῆς και νοός μου.
 Χαῖρε, ὀρθοδόξων βασιλέων καύχημα,
 χαῖρε, Πατριαρχῶν εὐσεβῶν στεφάνωμα.
 Χαῖρε, ὅτι σέ κηρύττουσιν εὐσεβεῖς ἀρχιερεῖς,
 χαῖρε, ὅτι σέ δοξάζουσιν εὐλαβῶς οἱ ἱερεῖς.
 Χαῖρε, κανὼν και τύπος ἀρετῆς μογαζόντων.
 χαῖρε, σκέπη και τύπος τῶν εἰς σέ προστρεχόντων.
 Χαῖρε, στρατοῦ πιστοῦ τὸ περίφραγμα,
 χαῖρε, ἡμῶν πάντων τὸ ἐπίγραμμα,
 Χαῖρε, νοητῆς ἀμπέλου τὸ μνήμα,
 χαῖρε τῆς αὐτῆς πολύκαρπον, κλημα.

Χαῖρε, Μνήμα τρισόλβιον.

Χαίρουσα, τῇ εὐρέσει σου, ᾧ πάντιμε τάφε, ἡ θεία βασιλις
 ἡ Ἐλένη, περικαλλῆ μέγιστον ναὸν περὶ σέ ἀνωκοδόμη-
 σεν, ἡμεῖς δ' αἰεὶ κυκλοῦντές σε, τὸν ἐν σοὶ ταφέντα μέλπομεν.

Ἄλληλούϊα.

Ψάλλοντες γηθосύνως, ἀνυμνοῦμέν σε πόθω, ᾧ τάφε τοῦ
 Χριστοῦ φωτοδότα, ὁ γὰρ τῷ παντὶ ἀχώρητος θεάνθρω-
 πος Κύριος, ἐν σοὶ ταφεῖς τριήμερος, ἡγίασεν, ἐδόξασε, και
 ἅπαντας ἐδίδαξεν ἐκβοᾶν σοι οὔτω.

Χαῖρε, ἀρρήτου βουλῆς τὸ πέρας,
 χαῖρε, ἀήττητον πιστῶν κέρας.

Χαῖρε, θεολόγων κλεινῶν ἡ προκήρυξις,
 χαῖρε, διδασκάλων σεπτῶν ἡ κατήχησις.

Χαῖρε, ὅτι ὁ ἀχώρητος ἐχωρήθη ἐνδον σοῦ,
 χαῖρε, ὅτι και τριήμερος ἐξάνεστη ἀπὸ σοῦ.

Χαῖρε, θεογνωσίας ποταμοὺς ὁ ἐκχέων,
 χαῖρε, θεοσεβείας τὰς πηγὰς ὁ προχέων.

Χαῖρε, λαῶ ἐν βαρεῖ αἰνούμενος,
 χαῖρε, πιστῷ ἱερεῖ ὑμνούμενος.

Χαῖρε, κλείσας ἄδου τὸ χάσμα,
 χαῖρε, αὐτοῖς γεγονῶς καινὸν ἄσμα.

Χαῖρε, Μνήμα τρισόλβιον.

Ω Θεοῦ Θεῆ Λόγε, ὁ ἀχώρητος φύσει, ἐν πάσῃ ζωοδότα τῇ
 κτίσει, (ἐκ γ.) πῶς τούτῳ ἐχωρήθης τῷ τάφῳ; ἀλλ' οὖν
 τὰς λιτὰς ἡμῶν πρόσδεξαι, εὐσπλαγχνε, και αἰωνίου λύτρωσαι
 κολάσεως, τοὺς σοὶ βοῶντας.

Ἄλληλούϊα.

Και πάλιν τὸ ἐν ἀρχῇ Κοντάκιον

ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΙΝΕΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΕΙΧΟΓΡΑΦΙΩΝ ΤΗΣ Ι. Μ. ΜΕΓΙΣΤΗΣ ΛΑΥΡΑΣ

Μέγας Ἀντώνιος

Εἶδον ἐγὼ πάσας τὰς παγίδας τοῦ
 διαβόλου ἠπλωμένας ἐν τῇ γῇ και τίς ἄρα
 παρέρχεται ταύτας; Καὶ ἤκουσα φωνῆς
 λεγούσης μοι: Ἡ θεοφιλῆς ταπεινοφρο-
 σῆνη.

Τοῦ αὐτοῦ θεωρία

Τὸ δέ μου δρέπανον πάντας ἀνθρώπους
 και Ἰγῆας διχάσει θάνατος: τάφος γὰρ
 κατασταθήσεται μοι ἡ ἐξουσία ἐκ τῶν
 ἀδυνάτων φεῦξασθαι τούτου τοῦ ποτηρίου.

Ὅρασις Ὁσ. Ἀθανασίου
 ἐν θανάτῳ πτωχοῦ

Ὁ ἐν τῇ πόλει πιεζόμενος και ὑπὸ τῶν
 ἀνθρώπων βδελυτόμενος παρὰ δὲ Κυρίου
 δοξαζόμενος.

Θεωρία Ὁσ. Σισώη τοῦ Μεγάλου

Ὁρῶ σε τάφε, δειλιῶ σου τὴν θείαν,
 και καρδιοστάλακτον δάκρυον χέω, χρέος
 τὸ κοινόφλητον εἰς τοῦν λαμβάνω, πῶς
 γὰρ μέλλω διελεθεῖν πέρας τοιοῦτον; αἴ!
 αἴ! θλίνατε τίς δύναται φυγεῖν σε;

Θεόδωρος Γραπτὸς

Ὁ διαπεράσας θέλων τὴν νοητὴν θά-

λασαν μακροθυμεῖ, τᾶπεινοφρονεῖ, ἀ-
 γρυπνεῖ, ἐγκρατεῦεται.

Θεόδωρος Στουδίτης

Ταῖς προσκνηταῖς εἰκόσι νέμων σέ-
 βας, τοῖς πρωτοτύποις τὸν σεβασμὸν εἰσ-
 φέρων ἢ κοινωνῶν.

Στέφανος ὁ Νέος

Τῆς προσκνητῆς εἰκόνας Χριστοῦ χά-
 ριν μικρὰ θανὸς αἵματος εἰ πρόσσεσί μοι,
 ταύτην κενῶ νῦν προθύμως εἰς τέλος μέ-
 νων.

Μάξιμος Ὁμολογητῆς

Ὁ ἐδόθη σοφία, ἐγνώ λόγους ἀσωμά-
 των και τίς ἡ ἀρχὴ και τὸ τέλος τοῦ κό-
 σμου;

Μιχαὴλ Ἀρχάγγελος

Θεοῦ Στρατηγός εἰμι τὴν σπάθην φέ-
 ρων και τοὺς ἐνταῦθα εἰσιόντας ἐν φόβῳ
 φρουρῶ προμαχῶ, ὑπερμαχῶ και σκέπω,
 τοὺς δὲ καρδίᾳ θυπαρῶ εἰσιόντας πικρῶς
 ἐκτέμνω ἐν τῇ δομοφαίᾳ τῆδε.

Γαβριὴλ Ἀρχάγγελος

Ὁ ξυγράφου κάλαμον τῇ χειρὶ φέρων,
 τῶν εἰσιόντων συνταγὰς ἀπογράφῳ, φρου-
 ρῶ στέργοντας, εἰδὲ μὴ φθειρῶ ταχύ.

Ὁσίου Ἀθανασίου Ἀθωνίτου

Ἀγαθὴ ψυχὴ βούει δάκρυα, προσευχῇ

δὲ κτῖται σωφροσύνην.

Τοῦ αὐτοῦ

Ἀδελφοί κοπιᾶσωμεν μικρὸν χρόνον
ἵνα βασιλεύσωμεν εἰς αἰῶνας.

᾽Οσίου Χαρίτωνος

Εἰ πατέρα καλεῖν με θέλετε μμεῖσθέ
μου τὸν βίον καὶ τὰς πράξεις.

᾽Οσίου Μακάριος

Οὐδὲν ἄλλο βλέπει τοὺς μοναχοὺς καὶ
χαροποιεῖ τοὺς δαίμονας, ὡς τὸ ἀποκρύ-
πτειν τοὺς λογισμοὺς.

Στέφανος ὁ Νέος

Εἴ τις οὐ προσκυνεῖ τὸν Κύριον ἡμῶν
Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν εἰκότι περιγραπτόν,
ἦτω ἀνάθεμα.

Εὐθύμιος ὁ Μέγας

Πάντοτε ἐργάζου τὸ ἀγαθὸν κατὰ τὴν
δύναμίν σου καὶ ὁ Θεὸς βοηθήσει εἰς τὸ
συνθῆναί σε.

Σάββας ὁ Ἑγιασμένος

᾽Ο ἀγαπῶν τὸν Θεὸν καταφρονεῖ τῶν
φθειρομένων καὶ προτιμᾷ τὴν γνῶσιν
αὐτοῦ.

Ἰλαρίων ὁ Μέγας

Καρδιά ἐκείνη ἐστὶ καὶ λέγεται καθαρά,
ἢ μηδεμίαν ἔννοιαν τῆς κακίας ποιου-
μένη.

Δαυὶδ ὁ ἐν Θεσσαλονίκη

Μοναχὸς ἐστὶν ἀληθινὸς ὁ μὴδὲν ἔχων
ἐν τῷ παρόντι βίῳ, εἰμὴ τὸν Χριστὸν μό-
νον.

᾽Οσίου Βαρλαάμ

Χριστοῦ ὁ ἀκούων, ἑαυτὸν φωταγωγεῖ
καὶ ὁ μιμνῶμενος αὐτόν, ἑαυτὸν διορθοῦ-
ται.

᾽Οσ. Παῦλος ὁ Ξηροποτάμου

Φύγομεν τὴν παρορσίαν καὶ τὸν γέλω-
τα, ταῦτα γὰρ καταστρέφει τὴν ψυχὴν τοῦ
μοναχοῦ.

Ἱερόθεος ὁ Ἰβηρίτης

Οὐδαὶ τῷ μοναχῷ ἔστιν τὸ ὄνομα αὐτοῦ

μετίζον ἐστὶ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ.

Συμεὼν Χιλιανδαρινὸς

Τὰ σωματικὰ εἶλαι παθῶν καὶ φρονι-
δων εἰσὶν, ὁ δὲ ἀγαπῶν αὐτὰ ἀγαπᾷ προσ-
κόμματα.

Νείλου τοῦ σοφοῦ

᾽Ο καὶ ἴχνος μίσους ἔχων ἐν τῇ καρδίᾳ
αὐτοῦ, ἀλλότριος τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγά-
πης ἐστίν.

Τοῦ αὐτοῦ

᾽Οφτις ὁ δεινὸς ἐγκολλᾷ δεινῶς μάλα
καὶ ψυθιρισμοὺς ἐξυφαίνει καὶ δόλους,
ζητεῖ ξενῶσαι τοὺς Θεῷ κεκαρμένους.

᾽Οσίου Μαρτινιανοῦ

Κακὴ ζημία ψυχῆς συνετής, ἐγχερόσαι
πᾶθει ψεκτῶ.

Θεοδόσιος Κοινοβιάρχης

Μέγας ὡς ἀληθῶς ὁ πάντα τὰ ὄντα
περάσας καὶ τῆς θείας ὁραιότητος ἀδια-
λείπτως καταιτυφῶν.

᾽Αγιος Νικόλαος

Ὡσπερ μνήμη πυρὸς οὐ θεομαίρει τὸ
σῶμα, οὕτω πίστις χωρὶς ἀγάπης οὐκ
ἐνάγει πρὸς τὸν τῆς γνώσεως φωτισμὸν
ψυχῆς.

Γρηγόριος Θεολόγος

Οὗτος ὁσος πάσης πνευματικῆς προ-
στασίας πανταχοῦ τὸ καθ' ἑαυτὸν παρο-
ρᾶν πρὸς τὸ τῶν ἄλλων συμφέρον.

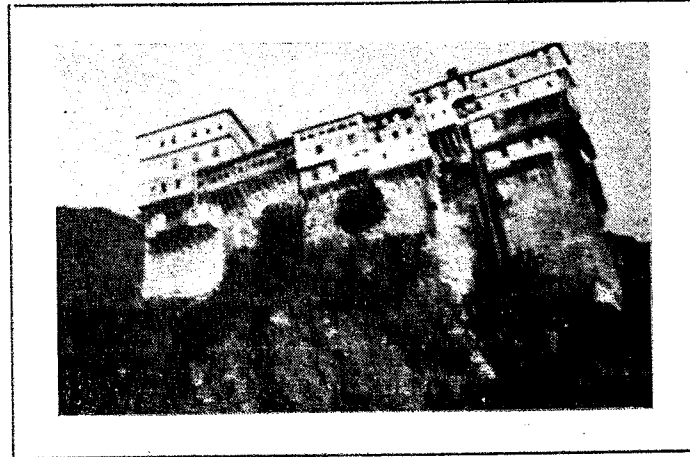
Ἰωάννης Χρυσόστομος

Μέγα ἀγαπητοί, μέγα Ἐκκλησίας προσ-
τασία καὶ πολλῆς δεόμενον φιλοσοφίας
καὶ ἀνδρείας τσαύτης, ὁσος ὁ Χριστὸς
εἶπεν ὥστε τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων
θῆναι.

Βασιλείου τοῦ Μεγάλου

Προῦτης μὲν τρόπου καὶ καρδίας τα-
πεινόςις χαρακτηριζέτω τὸν προϊστάμε-
νον.

Ἀγιορείτης Π. Π.

ΜΕΓΑ ΜΟΝΗ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

Ἐνα μέρος ἀπὸ τὰ θερμὰ λόγια ποῦ
ἀφιέρωσε διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος ὁ γνωστὸς
μισέλλην γερμανὸς ιστορικός τοῦ παρελ-
θόντος αἰῶνος Ἰάκωβος Φίλιππος Φαλ-
λμεράγιερ εἶναι ἤδη γνωστὰ εἰς τοὺς ἀ-
ναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ τούτου ἐκ τῶν
χωρίων τοῦ σχετικοῦ μὲ τὸν Ἅθωνα βι-
βλίου του, τὰ ὅποια ἐδημοσίευσε εἰς τὸ
προηγούμενον τεύχος ὁ καθ. κ. Ἰω. Σπα-
θάρης. Σήμερον δημοσιεύομεν καὶ ἄλλο
ἀπόσπασμα, σχετικὸν μὲ τὴν μονὴν ἁ-
γίου Διονυσίου, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἐπι-
σκεφθῆ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ περασμένου
αἰῶνος καὶ πρὸ τῆς ἐλληνικῆς ἐπανα-
στάσεως.

«Ἀπὸ ὅλα τὰ μοναστήρια ὁμολογῶ
ὅτι πιδ πολὺ εἴλκυσε τὴν συμπάθειάν
μου τὸ χαριτωμένο κοινόβιον τοῦ ἁγίου
Διονυσίου, ὅπου ἡ καθαριότης, ἡ τάξις,
ἡ ἀγαθότης, ἀλλὰ καὶ τὸ αὐστηρὸ νοι-
κοκυριὸν τόσον εὐκόλα συνηθίζουσι τὸν
ἄνθρωπον νὰ λησμονῇ τὸν κόσμον.

Κτισμένο μὲ κολχικὰ χορήματα ἀπὸ
τὸν Μέγαν Κομνηνὸν Ἀλέξιον ὅσον καὶ
προικισμένο μὲ ἐτησίαν ἐπιχορήγησιν
ἀπὸ τὸ αὐτοκρατορικὸν θησαυροφυλάκι-
ον τῆς Τραπεζοῦντος, παύει ὡς τὸ τελευ-
ταῖον ἔργον τοῦ θρησκευτικοῦ ζήλου τῶν
Κομνηνῶν καὶ τρόπον τινὰ ὡς ἡ κληρο-

νομία μας ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἐλληνι-
κὴν δυναστείαν, ἓνα μελαγχολικὸν ὄλ-
λον εἰς τὰ χρονικά τοῦ Βυζαντίου.

Τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα ἀναπέμπονται
πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐπὶ 4 1)2 ἑκατονταετη-
ρίδας αἱ εὐχαὶ τῶν προσευχομένων μονα-
χῶν ὑπὲρ τοῦ εὐεργέτου των καὶ τοῦ αὐ-
τοκρατορικοῦ του οἴκου. Ἄλλὰ ποῦ εἶναι
ἡ Τραπεζοῦς καὶ ἡ αἴγλη τῆς; Ποῦ εἶναι
αἱ γεμίτες χρυσάφι αἵθουσες, ποῦ ἡ
λαμπρὰ γενεὰ τῶν Κομνηνῶν καὶ τὸ
υπερήφανό τους κάστρο μὲ τίς βαθεῖες
καὶ σκιερὰς τάφους; μὲ τίς σκαλωμένες
στά δένδρα κληματαριές, μὲ τὰ νερά ποῦ
ἐπεφταν ἀπὸ ψηλὰ στοὺς βράχους; Ἄχ!
Κοιτάξτε τὰ χαλάσματα τοῦ παλατιοῦ,
τὸν τελευταῖο πύργο μὲ τὸ χρωματιστὸ
γεῖσο καὶ τὸν κίτρινον ὀρθοστάτη!
Κοιτάξτε κατὰ τὸ σούρουπο πάνω ἀπὸ
τὸ δάσος πῶς φαντάζει σιωπηλὴ ἡ κολ-
χικὴ ἡμισέληνος μέσα ἀπὸ τὰ ἀδειανὰ
τόξα τῶν παραθυριῶν τῆς γκρεμισμένης
σάλας. Κοιτάξτε καὶ διδαχθεῖτε τί χρησι-
μεῖται στὸν ἄνθρωπον ἡ νεκρικὴ αὐτὴ ψαλ-
μοδία διὰ τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ μοιραίου».

Ν Α. Π. Καθηγητῆς
(Ἀκολουθεῖ)

ΣΥΜΕΩΝΟΣ ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΝΩ. ΕΧΕΙΝ ΤΗΝ ΕΞΟΔΟΝ [ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ]

(Ἐκ τοῦ μεμβρῆκινου Λαυριωτικοῦ κώδικος Β 43 τοῦ 12ου αἰῶνος)

Μὴ ἀγνοεῖτε ἀδελφοί μου οἷον φόβον καὶ ἀγῶνα καὶ ἀνάγκην ἔχομεν ὑποστῆναι ἐν ὥρᾳ τῆς ἐξόδου ἡμῶν ἐκ τοῦδε τοῦ βίου. Ὅταν ἡ ψυχὴ ἐκ τοῦ σώματος ἐξέρχεται, μέγας φόβος καὶ μέγα μυστήριον ἐπιτελεῖται. Παραγίνονται γὰρ ἐν αὐτῇ ἄγγελοι ἀγαθοὶ καὶ πλῆθος στρατιᾶς οὐρανόθεν καὶ πᾶσαι αἱ ἐναντία δυνάμεις καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ σκότους, ἐκάτεροι βουλόμενοι παραλαβεῖν τὴν ψυχὴν εἰς τοὺς ἑαυτῶν τόπους. Ἐὰν οὖν ἡ ψυχὴ ἀπ' ἐντεῦθεν ἐκτῆσται ἀρετὰς καλὰς καὶ ἔζησε βίον σεμνὸν καὶ θεάρεστον, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐξόδου αὐτῆς, αὐτὰ αἱ ἀρεταὶ ἄς ἐκτῆσται ἀπεντεῦθεν, γίνονται ἄγγελοι ἀγαθοὶ καὶ κυκλοῦσιν αὐτὴν καὶ οὐκ ἐῴσι τινα τῶν ἐναντιῶν δαιμόνων ἀψασθαι αὐτῆς, ἀλλ' ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει μετὰ τῶν ἄγγέλων τῶν ἁγίων παραλαμβάνουσιν αὐτὴν ἄδοντες ὕμνους ἐπινεικίους τῷ Θεῷ καὶ προσφέρουσιν αὐτὴν τῷ Σωτῆρι Χριστῷ καὶ Βασιλεῖ τῆς δόξης καὶ προσκυνοῦσιν αὐτῷ σὺν αὐτῇ μετὰ πάσης δυνάμεως οὐρανόθεν. Καὶ ἀπάγεται λοιπὸν εἰς τὸν τόπον ἀναπαύσεως, εἰς τὴν χαρὰν τὴν ἀνεκλάλητον, εἰς τὸ φῶς τὸ ἀίδιον, ὅπου οὐκ ἔστι λύπη, οὐδὲ στενάγμος, οὐδὲ δάκρυα, οὐδὲ μέριμνα, ἀλλὰ ζωὴ ἀθάνατος καὶ εὐφροσύνη αἰώνιος μετὰ πάντων τῶν ἁγίων τῶν τῷ Θεῷ εὐαρεστησάντων, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Ἐὰν δὲ ἐν τῷδε τῷ βίῳ ἔζησεν αἰσχροῦς, συναναστρεφόμενη τοῖς πάθεσι τῆς ἀτιμίας καὶ ταῖς ἡδοναῖς τῆς σαρκὸς ὑποσυρομένη καὶ τῇ ματαιότητι τοῦ κόσμου τούτου, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐξόδου αὐτῆς ἐκ τοῦδε τοῦ βίου, γίνονται δαίμονες πονηροὶ καὶ κυκλοῦσι τὴν ἐλεεινὴν ψυχὴν καὶ οὐκ ἀφιοῦσιν ἐγγίσει

τοὺς ἄγγελους τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ πικραλμβάνουσιν αὐτὴν ἐλεεινὰ δακρύουσαν, κατηφῆ τε καὶ ἀποδυρομένην, εἰς τόπους σκοτεινοὺς καὶ ζοφώδεις καὶ λυπηροὺς, ἐνθα πάντες οἱ ἁμαρτωλοὶ τετήρηται εἰς ἡμέραν κρίσεως καὶ κολάσεως αἰωνίου, ὅπου ὁ διάβολος δάλλεται μετὰ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ. Χρὴ οὖν ἡμᾶς ἀδελφοὶ ἀπεντεῦθεν πᾶσιν μέριμναν καὶ φροντίδα ποιῆσαι περὶ τῆς ἐξόδου ἡμῶν καὶ ἐτοιμάσαι τὰς ὀφειλούσας ἡμῖν συνεκδημησάμενοι ἀρετὰς ἐκ τοῦδε τοῦ βίου καὶ ἀντιλαβεσθαι ἡμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς ἀνάγκης. Τίνας δὲ εἰσὶν αἱ ἀρεταί, ἄς εἰρήκαμεν ὅτι ἄγγελοι γίνονται καὶ ἀνθίστανται τοῖς δαίμοσι, τούτεστι τοῖς πάθεσιν ἡμῶν; Αὐταὶ εἰσὶν ἀγάπη, ταπεινοφροσύνη, μακροθυμία, ἐγκράτεια, ὑπομονή, διάκρισις, ὑποταγή, ἡσυχία, ἀνδρεία, δικαιοσύνη, σωφροσύνη, πραΰτης καὶ τὰ ἕξῃς. Αὐταὶ αἱ ἀρεταὶ ἀντιλαμβάνονται ἡμῶν ἐν τῇ φοβερᾷ ὥρᾳ ἐκείνῃ καὶ οὐδεὶς ἐστὶν ὁ ἀντιτασσόμενος αὐταῖς. Τὰ δὲ πάθη, ἃ εἰρήκαμεν ὅτι γίνονται δαίμονες, εἰσὶ ταῦτα: μῖσος, ὕψηλοφροσύνη, σκληρότης, ἀσπλαγχνία, ἀκηδία, ἀργολογία, δόξυτης, ἔρις, φθόνος, ὑπερηφάνεια, μνησικακία, ῥαθυμία, ἀμέλεια, ἀγνοια, λήθη, θυμὸς, ὀργή, ὀκνηρία, ἐπιθυμία [κακῆ], μετεωρισμός, χαυνότης, γαστριμαργία, ἀκολασία, καὶ ἡ ῥίζα τοῦ τῶν φιλαργυρία καὶ πᾶσα ἀπλῶς σατανικὴ ῥαδιουργία. Ταῦτα οὖν τὰ πάθη, εἰς δαίμονας μεταβάλλονται ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐξόδου ἡμῶν, παραλαμβάνουσι τὴν ψυχὴν καὶ εἰκότως, ἃ γὰρ προσελαβόμεθα ἀπεντεῦθεν καὶ προητοιμάσαμεν (ἢ προετιμήσαμεν) ἀντὶ τῶν ἀρετῶν [τὰς] κακίας καὶ ἐδώκαμεν αὐταῖς χώραν καὶ ἐξουσίαν,

αὐτὰ καὶ μετὰ θάνατον συνεξελεύσονται ἡμῶν καὶ κυριεύουσιν ἡμῶν καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐξαιρούμενος ἡμᾶς ἐξ αὐτῶν. Γινώσκοντες οὖν καὶ συνῶμεν ὡς κειρὸν ἔχομεν, τίνας εἰσὶν οἱ περὶ ἡμῶν καὶ προσδράμωμεν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ οἰκειωσόμεθα αὐτοὺς ἵνα προφθάσωσιν ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς ἀνάγκης ἡμῶν καὶ βοηθήσωσι καὶ ῥύζωνται ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἐναντιῶν.

Τοὺς δὲ καθ' ἡμῶν ὄντας μάθωμεν τίνας εἰσὶ καὶ οἷων κακῶν πρόξενοι ἡμῶν

γίνονται καὶ φύγωμεν ὡς ἀπὸ ὄφεως ἢ πυρός. Εἰ δὲ καὶ παρὰ τὴν ἀρχὴν ὑπεσύρθημεν ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐγκάτοχοι ἡμῶν γεγόνασιν, ἕως κειρὸν ἔχομεν καὶ ἕως ἐσμέν ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι, σπουδάσωμεν ἀπόσασθαι αὐτοὺς καὶ διὰ μετανοίας καὶ ἐργασίας τῶν ἀρετῶν ἐξιλεώσασθαι τὸν Θεὸν καὶ ἑαυτοὺς εὐτρεπίσαι πρὸς τὴν ἐξοδόν, μήπως ἐλθόντος καὶ κρούσαντος, εὐρεθώμεν ἀνέτοιμοι.

ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

ὍΤΙ ΠΑΝΤΩΝ Αἱ ΨΥΧΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥ ΑἸΔΟΥ ΔΙΕΡΧΟΝΤΑΙ

Εἰ αὐτὸς ὁ ζωῆς καὶ θανάτου Κύριος ἐλλετο πορευθῆναι ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου, πῶς οὐκ ἂν εἶη σαφὲς ὡς καὶ νῦν πάντων ἀνθρώπων καὶ μέντοι καὶ τῶν ἁγίων αἱ ψυχαί, τὸν αἰετῆ τὸν ἐκείνον διέρχονται μὲν, οὐ κατέχονται δέ, πλὴν τῶν ἔσσι τῇ κατὰ τὸν βίον ῥαστώνῃ τὸν δι' ἁμαρτίας θάνατον ἑαυταῖς ἐπεσπάσασιντο;

Ὅσοι γὰρ δὴπου τυχόν τοῖς θεοῖς νόμοις ἑαυτὰς ὑποζεύξασθαι τὴν ἐν οὐρανοῖς πολιτείαν ἐν πνεύματι διὰ σαρκὸς ἐπεδείξαντο, πρὸς τόπους φωτεινοὺς παραπέμπονται, οὗς ἐπισκοπεῖ Κύριος.

Ὅσοι διελεύονται μὲν αἱ τῶν ἁγίων ψυχαὶ δι' αὐτῶν τοῦ Αἰδοῦ πυλῶν, οὐ γὰρ ἐστὶ μαθητῆς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον, οὐ

μὴν οἶμαι κατασχεθῆσονται, καθ' ἃ καὶ πρῶτον ὅτε κατὰ τὸ γεγραμμένον ἐβασίλευσε σὺν τῷ θανάτῳ ἡ ἁμαρτία. Διελεύονται δὲ ἄκουε συνετῶς: οὐχ ὡς τε δουλωθῆναι, ἀλλ' ὡς τε διερευνησάμενοι καὶ μνησθῆναι καὶ τὸ ξένον τῆς θείας οἰκονομίας μυστήριον. Λέγω δὲ τὴν εἰς αἴδου κατάβασιν, ἣν ὑπὲρ ἡμῶν ὁ ζωαρχικὸς Ἰησοῦς ἐποίησεν, τὸν διὰ σταυροῦ θάνατον ὑπομείνας.

Προσέτι καὶ τῶν ἐκεῖσε τελεσθέντων τὸν ὑπερφυλῶ λόγον ἐκδιδαχθῆναι, ἕσα τε καὶ οἷα διὰ τῆς συμβολῆς ἢ νίκης γέγονε τῷ Σωτῆρι τοὺς αἰωνίους καθαιροῦντι μοχλοῦς.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑἸΔΟΥ

Περὶ αἴδου, ἐν ᾧ συνέχονται αἱ ψυχαὶ ἀδίκων τε καὶ δικαίων, ἀναγκαῖον εἰπεῖν. Ὁ αἴδου τόπος ἐστὶν ἐν τῇ κτίσει, ἀκατασκεύαστος, χωρίου ὑπόγειον, ἐν ᾧ φῶς κόσμου οὐ λάμπει.

Φωτὸς τοῖσιν ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ μὴ καταλάμπωντος, ἀνάγκη σκότος διηγεῖσθαι

τυγχάνει ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ, ὃ ὡς φερούριον ἀπενεμήθη ψυχαῖς, ἐφ' ᾧ καὶ καταστάθησαν ἄγγελοι φρουροὶ, πρὸς τὰς ἐκλάτου πράξεις διανέμοντες τὰς τε τῶν τρόπων προσκαίρους κολάσεις.

Ἐν τούτῳ δὲ τῷ τόπῳ ἀφώρισται λίμναι τινὲς πυρὸς ἀσθέστου, ἐν ᾧ μὲν οὐδέ-

πο[τέ] τινα κατερρίφθαι εὐλήφαμεν, ἐσχεύασται δὲ εἰς τὴν προωρισμένην ἡμέραν τοῦ Θεοῦ, ἐν ἣ δικαίας κρίσεως ἀποφασίς μία πᾶσιν ἀξίως προσερχθείη. Καὶ οἱ μὲν ἄδικοι καὶ Θεῷ ἀπειθήσαντες, τὰ τε μάταια ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων κατασκευάσμα, εἰδὼν ὡς Θεῷ τιμήσαντες, ταύτης τῆς αἰδίου κολάσεως, ὡς αἰτίαι μισομάτων γινόμενοι, προκρίθῃσι. Οἱ δὲ δίκαιοι, τῆς ἀφθάρτου καὶ ἀνεκλείπτου βασιλείας τύχῃσι, οἱ ἐν τῷ ἔθῃ μὲν συνέχονται, ἀλλ' οὐ τῷ αὐτῷ τόπῳ, ᾧ καὶ οἱ δίκαιοι [ᾧ καὶ οἱ ἄδικοι], εἰς δεξιὰ φωταγωγοῦμενοι καὶ ὑπὸ τῶν ἐφραστάτων κατὰ τέρας Ἀγγέλων ὑμνούμενοι, ἄγονται εἰς χωρίον φωτεινόν, ἐν ᾧ οἱ ἀπ' ἀρχῆς δίκαιοι πο-

λιτεύονται, οὐχ ὑπὸ ἀνάγκης κρατούμενοι, ἀλλὰ τῆς τῶν ἀγαθῶν καὶ ὀρωμένων θέας ἀπολαύοντες. Οἱ δὲ ἄδικοι ἀριστερὰ ἔλκονται ὑπὸ ἀγγέλων ἀκολάστον, οὐκ ἔτι ἐκουσίως πορευόμενοι, ἀλλὰ μετὰ βίας ὀθούμενοι. Περὶ τοῦ Ἄδου οὐκ ἔστιν ἐν τῷ λεγόμενῳ, ἀλλὰ διπλοῦν τὸ νοούμενον. Ἔστι γὰρ σκοτεινὰ χωρία, ἀλλ' ὄραθηναὶ πολλάκις δύναται, λύχνου καὶ φωτὸς εἰσαχθέντος ἐκεῖ. Τὸ δὲ τοῦ Ἄδου χωρίον, ζοφωδέστατόν ἐστι καὶ σκοτώδες καὶ οὐδέποτε φωτὸς ἐδέξατο φαῦσιν, ἕως οὗ κατήλθεν αὐτὸς ὁ τῆς δικαιοσύνης Ἥλιος ἐκεῖ.

Γ. Π. Α.

† ΑΡΧΙΜ. ΝΑΘΑΝΑΗ ΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΥΧΑΙ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΓΕΛΙΑΝ
ΘΕΟΤΟΚΟΝ
ΔΙΑ ΣΤΙΧΩΝ ΠΟΙΗΤΙΚΩΝ
ΗΧΟΣ ΠΛ. Β.

Εἰρμολογικῶς

Χάριν δίδου μοι Παρθένε τῷ θεράποντί σου κόρη,
καὶ παράσχου προθυμίαν τοῦ ἡμεῖν σε μετὰ δέους,
καὶ σὺν Γαβριὴλ τὸ χαῖρε μετὰ δέους ἐκβοᾷν σοι,
χαῖρε πρωτοπλάστον σκέπη προστατόρων δὲ νεφέλη,
χαῖρε τῶν δικαίων δόξα Ἀβραάμ δὲ ἡ διόπτρα,
χαῖρε Ἰακώβ ἡ κλίμαξ τοῦ δὲ Ἰωφὴφ ἡ θύρα,
χαῖρε κιβωτὲ ἀγία θεονύμφευτε Κυρία,
χαῖρε Μωϋσέως στάμνε τοῦ δὲ Ἀαρὼν ἡ ῥάβδος,
χαῖρε Ἰεσοαὶ ἡ ῥίζα πάντων προφητῶν ἡ θύρα,
χαῖρε τοῦ Δαβὶδ θυγάτηρ καὶ τοῦ Σολομῶντος κλίμη.

Χρόνος δίσημος

Χαῖρε Γεδεὼν ὁ πόνος ᾧ κατήλθε θεῖος Λόγος,
χαῖρε Δανιὴλ τὸ ὄρος οὗ ἐτέχθη Θεὸς Λόγος,
χαῖρε Ὄσην τὸ ῥόδον εὐανθοῦν ὀσφραίνον κόσμον,
χαῖρε τοῦ Ἀμὼς τὸ δένδρον οὗ καρπὸς αἰὶ γλυκαίνων,
χαῖρε κῆπε κεκλεισμένε τῷ Χριστῷ πεφυλαγμένε,

χαῖρε πόλις κεκλεισμένη καὶ Χριστῷ ἀνεωγμένη.
χαῖρε ξύλον ἀφθαρσίας καὶ πηγὴ ἀθανασίας,
χαῖρε θρόνε τοῦ ὑψίστου καὶ παλάτιον τοῦ κτίστου,
χαῖρε πόλις δοξασμένη τῷ Θεῷ ἠγαπημένη,
χαῖρε προφητῶν διόπτρα καὶ τῶν Ἀποστόλων δόξα.

Εἰρμολογικῶς

Χαῖρε νοητὴ λυχνία θεονύμφευτε Μαρία,
χαῖρε θεία συμμαχία πάντων δὲ καλῶν αἰτία,
χαῖρε γέφυρα εἰς πόλιν ἐπανάγουσα τὸν κόσμον,
χαῖρε δόξα τῶν Ἀγγέλων καύχημα τῶν Ἀρχαγγέλων,
χαῖρε σκέπη τῶν ἀνθρώπων γύμνωσις δὲ τῶν δαιμόνων,
χαῖρε κλέος τῶν μαρτύρων σθένος δὲ πάντων ὁσίων,
χαῖρε τεῖχος τῶν παρθένων κῦδος δὲ τῶν Ἱερέων,
χαῖρε κράτος βασιλέων δόξα δὲ Ἀρχιερέων.
χαῖρε τῶν πολεμουμένων τεῖχος Ἐκκλησίας δὲ ὁ πύργος
χαῖρε τῶν στρατιωτῶν τὸ κράτος καὶ ἀρχιστρατήγων γάνος.

Δίσημος

Χαῖρε στάσις τῶν ἀσώτων καὶ ἀνάστασις πεσόντων,
χαῖρε ἴασις νοσοῦντων καὶ παράκλησις πενθούντων,
χαῖρε σκέπη τῶν γυμνῶν Μήτηρ δὲ τῶν ὄρφανῶν,
χαῖρε τῶν ὁδοιπορούντων ἀπλανὴς καθοδηγία,
χαῖρε τῶν πολεμουμένων ἡ ταχεῖα συμμαχία,
χαῖρε τῶν χειμαζομένων ἡ γαλήνη καὶ εὐδία,
χαῖρε τῶν μοναζόντων φωτισμὸς καὶ σωτηρία,
χαῖρε τῶν παρθενεύοντων θεία χάρις καὶ εὐδία,
χαῖρε τῶν ἀγωνιζομένων στήριγμα καὶ καθοδηγία,
χαῖρε τῶν ἐν τρικυμίᾳ λιμὴν καὶ παρηγορία.

Εἰρμολογικῶς

Διὰ σοῦ γὰρ Θεοτόκε καταβάλλεται γενναίως,
ἡ κακίστη πονηρία τοῦ ἐχθροῦ μου καὶ κακία,
κι' ἀφανίζεται εἰς τέλος καὶ ἀπόλυται ταχέως,
εἶδον φάλαγγας δαιμόνων κατὰ κράτος νικημένας,
καὶ τὸν τούτων πρωτοστάτην πάντοτε κατησχνημένον,
εἶδον νίκην τῶν ἐχθρῶν μου κουφισμὸν δὲ ὀδυνῶν μου,
διὰ σοῦ πᾶσα ἡ κτίσις εὖρατο τὴν σωτηρίαν
διὰ σοῦ γὰρ ἐλυτρώθη τὸ ἀδαμιαῖον γένος,
τῆς κατάρας τῆς ἀρχαίας τῆ κακῆς τε καὶ φευκτέας,
πρόσχε: τοίνυν Δέσποινά μου Θεομήτορ καὶ Κυρά μου.

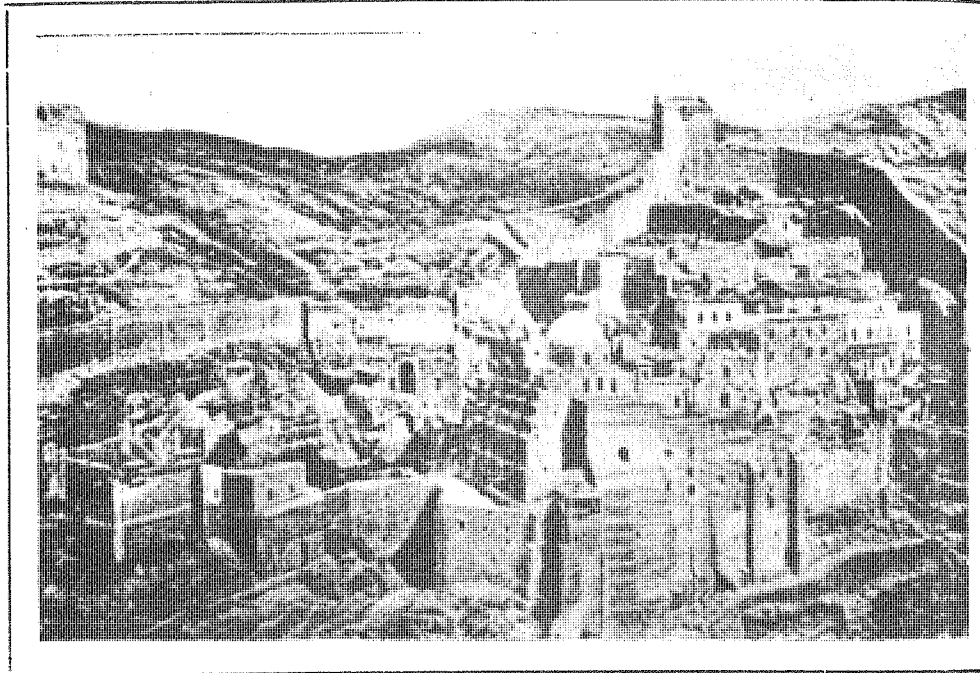
Δίσημος

Ἐν ἐμοὶ τῷ παναθλίῳ τῷ οἰκτρῷ καὶ ἀναξίῳ,
Ἡ ἐλλίς τῶν ἀνεπίστατων καὶ ἀμαρτωλῶν ἀθλίων,

ἡ γλυκεῖα εὐφροσύνη καὶ χριστιανῶν εἰρήνη,
ἴδε μου τὴν ἀθυμίαν καὶ ψυχῆς αἰχμαλωσίαν,
ἴδε μου τὴν ἀτονίαν καὶ σαρκὸς ἀδυναμίαν,
ἴδε μου κραυγῆς τὸ ἄχθος τοῦ νοῦς μου δὲ τὸ ἄλγος,
ἴδοιμί σου τὴν ὄξειαν καὶ ταχεῖαν συμμαχίαν,
πρόφθασον βοήθησόν μου πλὴν τελείως ἀπολειφθῶ,
οὐ γὰρ ἔχω ὁ παντλήμων ποῦ προσφύγω τοῦ σωθῆναι,
οὐδὲ οἶδα πλὴν σου ἄλλην ἢ ἐπίσταμαι προστάτιν.

Εἰρημολογικῶς

Διὰ τοῦτο οὖν προσπίπτω ἔμπροσθεν τῆς σῆς εἰκόνας,
καὶ βοῶ σοι ἐκ καρδίας σοὶ Παρθένε Θεοτόκε,
σῶσον καὶ ἐλέησόν με τὸν ἀνάξιον ἐλέους,
σῶσον καὶ ἐλέησόν με δι' ἀγάπην τοῦ Υἱοῦ σου,
ὅπως αἴνεσιν καὶ δόξαν τῇ Τριάδι ἀναπέμψω,
καὶ τὴν χάριν σου γεραίρω εἰς αἰῶνας αἰωνίως.

Ἡ πλεισίον τῶν Ἱεροσολύμων
Λαύρα τοῦ ἁγίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου (*)

Ἡ περίπυστος καὶ ἱστορικὴ αὕτη μονὴ
κεῖται νοτιοανατολικῶς τῶν Ἱεροσολύμων,

(*) Ἀπὸ τοῦ παρόντος αὐλοῦ ἀρχίζο-

ἀπέχουσα αὐτῶν 3 1)2 ὥρας. Συνηθεστέρα
πρὸς αὐτὴν ὁδὸς εἶναι ἢ διὰ τοῦ χειμάρρου
τῶν Κέδρων ἢ διὰ τῆς κοιλάδος Ἰωσαφάτ

ἦς ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ πάλαι χωρίου
Γεθσημανῆ καταλήγει εἰς τὴν Νεκρὰν θά-
λασσαν. Ἡ κοιλάς αὕτη μετὰ τρίωρον ἀ-
πτότασιν καθίσταται φάραγξ βαθυτάτη,
περικλειομένη ὑπὸ ὑψηλοτάτων καὶ ἀπο-
κρήμων πλευρῶν καὶ ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν
Ἀράβων πυρίνη φάραγξ ἢ πύρινος χεί-
μαρρος (Βαδῆ-ἐν-Νάρ), ὑφ' ἧμῶν δὲ πύρι-
νος ποταμὸς ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ καύσω-
νος, ὅστις ἐπικρατεῖ ἐν αὐτῇ καὶ διότι, κατὰ
τινας, ἐν τῇ Δευτέρᾳ Παρουσίᾳ ἐν Ἱερο-
σολύμοις ἢ ἐν τῇ κοιλάδι ταύτῃ τοῦ Ἰω-
σαφάτ, μετὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἀπόφα-
σιν, τοὺς ἀμικτωλοὺς θέλει δεχθῆ τὸ ἄ-
σβεστον πῦρ τῆς κολάσεως. Πρὶν ἢ φθά-
σωμεν εἰς τὴν Λαύραν, βλέπομεν ἑκατέρω-
θεν τοῦ χειμάρρου σπήλαια καὶ ὀπὰς καὶ
τινα ἡρειπωμένα κελλία, ἐν οἷς ἄλλοτε
κατόικον ἀσκηταί. Πλησιάζοντες εἰς αὐ-
τὴν ἐν πρώτοις βλέπομεν τὸν τροσσὸν τοῦ
Ναοῦ, εἶτα τὸ μέγα ὄρολόγιον καὶ τὸν
πύργον τοῦ Ἰουστινιανοῦ (*) καὶ μετ' οὗ

μεν τὴν δημοσίευσιν διαφόρων ἀνεκδότων
ἐκ τῆς ἁγίας Γῆς, ἀποστελλομένων ἡμῖν πι-
ρὰ τοῦ εὐσεβοῦς ἱεροδιακόνου τοῦ ἱ. ναοῦ
τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, Αἰθερίου ἁ-
γιοταφίτου, κάμνοντες ἀσχήν ἀπὸ τὴν
Λαύραν τοῦ ἁγίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου.

Ἡ Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη θεωρεῖ-
ται εὐτυχής, λαμβάνουσα ὕλην ἀπὸ τὴν
ιερὸν πόλιν τῶν Ἱεροσολύμων, εὐχαρι-
στεῖ δὲ θερμῶς τὸν ἱεροδιάκονον Αἰθέ-
ριον. Εἶθε καὶ ἄλλοι πατέρες ἁγιοταφίται
νὰ μιμηθοῦν τὸν κατὰ Θεὸν ζῆλον τοῦ
νέου συνεργάτου μας, ἀποπέλλοντες διά-
φορον καὶ ὀφέλιμον διὰ τὴν ψυχὴν ὕλην.
(*) Ἐπὶ τοῦ πύργου τούτου διαμένει
πάντοτε εἰς ἕκ τῶν Ἀγιοσαββιτῶν πατέ-
ρων, οὗτινος ἔργον εἶνε νὰ φυλάττη τὴν
Μονὴν ἀπὸ κλεπτῶν ἢ νὰ ἀγγέλη διὰ
κωδωνίων τὴν ἔλευσιν ξένων.

Πρὸς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Λαύρας ἄνω-
θεν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Νικολάου,
εἶναι τὸ παρεκκλήσιον τοῦ μεγάλου τῆς
Ἐκκλησίας φωστήρος Ἰωάννου τοῦ Δαμα-

πολὸν τὰ τεῖχη τῆς Λαύρας ὄχυρὰ ὡς τὰ
τῶν φρουρίων μὲ δύο πύλας σιδηρᾶς. Εἰς-
ερχόμενοι διὰ τῆς μιᾶς τῶν σιδηρῶν τού-
των πυλῶν, καὶ διερχόμενοι δι' ἄλλων δύο
ἐπίσης σιδηρῶν, εὐρισκόμεθα εἰς τὸν νάρθη-
κα τοῦ μεγάλου ναοῦ τῆς Λαύρας. Ὁ
ναὸς οὗτος, ὃν ὁ ἅγιος Σάββας καθιέρωσεν
εἰς τιμὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου,
κατὰ τὴν ὀπτασίαν τὴν ὁποίαν εἶδεν, εἶ-
ναι περικαλλέστατος· διὰ τὴν ἔξοχον ἀρχι-
τεκτονικὴν καὶ τὸν ἐν αὐτῇ διάκοσμον.
Τὸ πολυτιμότερον κειμήλιον εἶναι μία ἀρ-
χαιοτάτη εἰκὼν τοῦ ἁγίου, καὶ αἱ κάραι
τῶν ἁγίων Ξενοφῶντος καὶ τῶν υἱῶν αὐ-
τοῦ Ἰωάννου καὶ Ἀρκαδίου. Ἀπέναντι
τοῦ ναοῦ πρὸς δυσμὰς κεῖται ὁ τάφος τοῦ
ἁγίου Σάββα, πρὸς ἄρκτον δὲ εἶναι τὸ μέ-
γα Σπήλαιον, ἐκεῖνο ὑπερ εἰς ἐκκλησίαν
μετέθηκεν ὁ ἅγιος, καθιερώσας αὐτὴν εἰς
τὸν ἅγιον Νικόλαον. Εἶναι δὲ τὸ σπήλαι-
ον τοῦτο τριπλοῦν· τὸ μὲν εἶναι παρεκ-
κλήσιον τοῦ ἁγίου Νικολάου, τὸ δὲ παρεκ-
κλήσιον εἰς τιμὴν τῶν ὑπὸ τῶν Σαρακη-
νῶν ἀναιρεθέντων Ἀββάδων, τὸ δὲ τρίτον
περιέχει τὰ λείψανα αὐτῶν. Πρὸς τὴν Νό-
τιον τῆς Λαύρας ἄκραν, ἐπὶ ὑψηλῶν καὶ
ἀποκρήμων βράχων ὑπάρχει ἕτερον σπή-
λαιον, ἐνθα ὁ ἅγιος Σάββας μετέληθεν ἐπὶ
50 ἔτη τὸν ἀσκητικὸν βίον, διακονοῦμενος,
ὡς γράφει ὁ βιογράφος αὐτοῦ Κύριλλος
Σκυθοπολίτης, ὑπὸ λέοντος. Πρὸς τὴν θά-
ρειον αὐτῆς ἄκραν ὑψοῦται ἀρχαιοτάτος
φοῖνιξ φυτευθεῖς, ὡς λέγει ἡ παράδοσις,
ὅπ' αὐτοῦ τοῦ ἁγίου, οὗτινος ὁ καρπὸς ἔ-
χει θαυματουργικὴν δυνάμιν. Παρὰ τὸν
φοῖνικα δὲ τοῦτον εἶναι καὶ πιεστήριον,
ἐνθα ἐκτυποῦται ἀντίτυπα χαλκογραφη-
μάτων.

Πρὸς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Λαύρας ἄνω-
θεν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Νικολάου,
εἶναι τὸ παρεκκλήσιον τοῦ μεγάλου τῆς
Ἐκκλησίας φωστήρος Ἰωάννου τοῦ Δαμα-

σκηνοῦ, ὅπερ ἦν ἄλλοτε τὸ κελλίον του, ἔνθα ἐμελοῦργησε τὰ ἀπαράμιλλα αὐτοῦ ἁσμαγα, ὑποκάτωθεν δὲ τοῦ κελλίου τούτου εἶναι ὁ τάφος αὐτοῦ (*). Ἄνωθεν τοῦ παρεκκλησίου τούτου ἦν ἄλλοτε πύργος ὑψηλός, ὀνομαζόμενος πύργος τοῦ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὅστις ὅμως κατέπεσε ὑπὸ σεισμοῦ τὸ 1834. Καθ' ἕλλην τὴν περιοχὴν τοῦ μοναστηρίου ἀπαντῶνται τῆδε κάκεισε μικρὰ καὶ ἀσήμαντα κηπάρια. Περιέργων δέ τι φαινόμενον ἐφελκεῖ πάντοτε ἐν τῇ Λαύρᾳ τοῦ ἁγίου Σάββα τὴν προσοχὴν τῶν ξένων. Ὑπάρχουν ἄγρια πτηνὰ ὁμοιάζοντα μὲ κοσσοῦρους, ἅτινα τοσοῦτον ἔχουν ἐξημερωθῆ καὶ οἰκειωθῆ μὲ τοὺς μοναχοὺς, ὥστε προσερχόμενα ἀφ' ἑβδῶς ἴστανται ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν Πατέρων καὶ δέχονται παρ' αὐτῶν τροφήν, ἄρτον, σταφίδας κ.λ.π. Ἐπίσης αἱ ἀλώπεκες καὶ οἱ κόρακες, ἐρχόμενοι καθ' ἑκάστην κάτωθεν τῆς Μονῆς εἰς τὸν χεῖμαρρον, λαμβάνουσι τεμάχια ἄρτου, ἅτινα ρίπτουσιν οἱ Πατέρες ἐκ τῶν κελλίων των ἢ ἐκ τῆς Τραπεζῆς. Ἐν τῇ Μονῇ τοῦ ἁγίου Σάββα μονάζουσι σήμερον περὶ τοὺς 35 μοναχοὺς, οἵτινες διακρίνονται ἐπὶ ἀπλότητι καὶ ἀκακίᾳ. Εἶναι θαῦμα τῷ ὄντι πῶς ἡ Μονὴ αὕτη διετηρήθη ἐπὶ τόσα ἔτη, καὶ πῶς οἱ ἐν αὐτῇ μοναχοὶ διατηροῦσιν ὅπως δῆποτε τὰς ἀρχαίας παραδόσεις ὡς πρὸς τὴν νηστείαν καὶ τὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας, πάντως τῇ μεσιτείᾳ τοῦ πολιούχου αὐτῆς Σάββα τοῦ ἡγιασμένου. Ἐνταῦθα ἀπαγορεύεται ἡ κρεωφαγία.

Κάτωθεν τῆς Λαύρας εἰς τὸ βάθος τῆς φάραγγος εἶναι τὸ ἁγίασμα τοῦ Ἁγίου, τὸ

(*) Ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τούτῳ ἐσώζετο καὶ ἐν Θεοτοκίριον γεγραμμένον τῇ ἰδίᾳ χειρὶ τοῦ ἁγίου τούτου, ἀλλὰ τὴν σήμερον δὲν ὑπάρχει· τίς εἶδε ποῖος τῶν εὐφυνειδῆτων περιγηγῆτων ὑπέβλεπεν αὐτό.

ὕδωρ, δηλονότι, ὅπερ κατὰ τὸν εἰσογράφον αὐτοῦ, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς πέτρας διὰ προσευχῆς τοῦ Ἁγίου. Τὸ ὕδωρ τοῦτο σταλάζει ἐκ τοῦ ὑποκάτωθεν τοῦ ἁγίου Βήματος ἀποτόμων βράχων, ὅπερ συναγόμενον εἰς τῆς Μονῆς. Πέραν τοῦ χεῖμαρρου ὑψιθῆτον εἶναι τὸ σπήλαιον, ἐν ᾧ κατοικῶν ὁ ἅγιος εἶδε τὸν θναυρον σκάπτοντα ἐν τῷ ἁγιάσματι. Ἐπὶ τῆς νοτίου ὄχθης τοῦ αὐτοῦ χεῖμαρρου εἶνε κελλία τῶν ἁγίων Ξενοφῶντος καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Ἰωάννου καὶ Ἀρκαδίου. Εἰς δὲ τὴν πρὸς βορρᾶν τῆς Λαύρας ὄχθην τοῦ χεῖμαρρου εἶναι τὸ κελλίον τῆς μητρὸς τοῦ ἁγίου, τὴν ὁποίαν, θελήσασαν νὰ συγκατοικήσῃ μετ' αὐτοῦ, καίπερ γράϊαν, δὲν ἀφῆκεν ὁ ἅγιος εὐτε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Μοναστήριον. Ἐξῶθεν τοῦ τείχους τῆς Μονῆς πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος αὐτῆς ὑπάρχει πύργος ὑψηλός ἔνθα καταλόουσιν αἱ προσκυνηταὶ γυναῖκες, διότι κατ' ἀρχαίαν παράδοσιν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἰς τὴν Μονὴν εἰσόδος· μόνον κάτωθεν τῆς Μονῆς εἰς τὸ ἁγίασμα δι' ἰδικιτέρας θύρας εἰσέρχονται καὶ ἀσπάζονται τὰ ἅγια λείψανα, ἅτινα κταπιβάζει μοναχὸς τις εἰς τὸ ἁγίασμα. Εἰς τὸ μέρος δὲ ἐκεῖνο ὅπου λαμβάνει ἀρχὴν ὁ Πύρινος ποταμὸς, προσήρχοντο τὸ πάλαι λαῖκοι ἐκ τῶν πέριξ καὶ ἐπώλουν εἰς τοὺς ἐν τοῖς σπηλαίοις κατοικοῦντας μοναχοὺς τροφάς, ἐνδύματα καὶ ἄλλα παρόμοια, ἅτινα ἀντήλλασσον μὲ ἐργόχειρα, ἐξ οὗ καὶ ὁ τόπος οὗτος ὀνομάζεται **Καλονηροπάζαρον**. Ἐκ τοῦ τόπου τούτου ἀρχεται ὁ δὸς τις, ἐκτεινομένη πρὸς ἀνατολὰς καὶ λήγουσα εἰς τὴν Νεκρὰν θάλασσαν. Ἐκ δεξιῶν τῆς ὁδοῦ ταύτης ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ λόφου ἀπαντῶνται ἐρείπια μοναστηρίου, ὅπερ λέγεται ὅτι ἦν μοναστήριον τοῦ Ἀββᾶ Πασσαρίωνος, ὁ δὲ λόφος καλεῖται **βουνὸς τῆς Παναγίας**, διότι ὁ ἐνταῦθα ἅγιος

Σάββας, ὡς ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ βίῳ αὐτοῦ, κατὰ πρῶτον κατόκησε καὶ εἶδε τὴν Θεοτόκον δεικνύουσαν αὐτῷ μακρόθεν τὸν χεῖμαρρον καὶ τὸ σπήλαιον, ἔνθα μετὰ ταῦτα ἠκοδόμησε τὴν Λαύραν. Ἐκ τοῦ βουνοῦ τούτου φαίνεται ὁ Ἰορδάνης ποταμὸς, ἡ Νεκρὰ θάλασσα καὶ πολλὰ περὶ αὐτὴν μέρη. Μίαν δὲ περίπου ὥραν πρὸς ἀνατολὰς τοῦ βουνοῦ τῆς Παναγίας, ἐφ' ὑψηλοῦ λόφου, ἀπαντῶνται ἐρείπια καὶ λείψανα ἀρχαίων οἰκοδομημάτων. Ἐκ τοῦ βίου τοῦ ἁγίου Σάββα μαθηθόμενον ὅτι ὁ λόφος οὗτος ἐκαλεῖτο **βουνὸς τοῦ Καστελίου**. Ἐνταῦθα ὁ ἅγιος καθαρῖζων τὰ ἐρείπια εὗρεν κοῖκον μέγαν μὲ λίθους καλλίστους ἐκτισμένον», ὃν καὶ κατέστησεν ἐκκλησίαν, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ μοναστήριον.

Ἐνταῦθα ἐπήγασαν τὰ πρότυπα τῆς ἀσκητικῆς τελειότητος καὶ χριστιανικῆς σοφίας.

Πρῶτος ὁ ἱδρυτῆς αὐτῆς ὁ θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν Σάββας, ὁ Δαμασκηνός Ἰωάννης, ἡ τῶν Θεολόγων καὶ τῶν ἱερῶν ἀσματογράφων ἀκρότης, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κοσμάς ὁ ποιητῆς καὶ ἐπίσκοπος Μαῖουμᾶ, Στέφανος ὁ ποιητῆς Ἐπίσκοπος, οἱ Γραπτοὶ ἀδελφοὶ Θεόδωρος καὶ Θεοφάνης οἱ ποιηταί, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν Θεόδωρος ἐγένετο Πρεσβύτερος ὁ δὲ Θεοφάνης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ εἰκονομάχου Θεοφίλου ἐγένετο Μητροπολίτης Νικαίας. Ἐπὶ πλέον ἐξ αὐτῆς τῆς ἱερᾶς καὶ Σεβασμίας Λαύρας (τοῦ ἁγίου Σάββα) μεταλαμπαδεύονται εἰς ἕλλην τὴν χριστιανωσύνην τὰ νόματα τῆς εὐσεβοῦς Θεολογίας. Πόσος σεβασμὸς ἀπερίγραπτος πρέπει νὰ κατέχη κάθε χριστιανὸν καὶ ὅποια εὐσεβῆ αἰσθήματα νὰ τρέφῃ διὰ τὸν ἅγιον Σάββαν, ὅστις ἦτο καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι καὶ σήμερον φῶς! Σήμερον δὲ ὁ ἐν τῇ Λαύρᾳ ζῶν θίασος εἶναι κήρυκες τῶν ὑπερτάτων ἰδεῶν

καὶ πλήρωμα ἠθικῆς δυνάμεως. Ἰδοὺ αἱ ὑψηλαὶ ἐφ' ἑρῶ ζωῆς καὶ ἀνεξάλειπτοι ἐντυπώσεις, ἃς ἡ ἱερὰ αὐτοῦ Λαύρα δορυφορεῖ εἰς πάντα ἐπισκεπτόμενον αὐτήν.

Τὶ δὲ νὰ εἴπωμεν διὰ τὰ ἄπειρα θαύματα τὰ ὅποια πᾶς εὐσεβῆς ὀφείλει νὰ διακρίνη; Παρακαλοῦμεν τὸν εὐσεβῆ ἀναγνώστην νὰ ἐντυψήσῃ εἰς τὸν βίον τοῦ ἁγίου Σάββα εὐρισκόμενον κατὰ πλάτος εἰς τὸ διδλίον καλούμενον «Παράδεισος» Ἀγαπίου τοῦ Κρητός.

Σήμερον δὲ οἱ ἐν τῇ Λαύρᾳ τοῦ ἁγίου Σάββα μονάζοντες συμποσοῦνται περὶ τοὺς 35, οἱ ὅποιοι διακρίπουν ἐπὶ πράξει καὶ θεωρίᾳ καὶ ἀπλότητι λόγων καὶ τρόπων, τῶν ἀρχαίων πατέρων ἐφάμιλλοι.

Ἡγούμενος τῆς Μονῆς εἶναι ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ὁ δὲ πνευματικὸς τῆς Μονῆς εἶναι ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἡγουμένου (Πατριάρχου) διὰ τὴν τροφοδότησιν τῆς Μονῆς. Τὸ Κεντρικὸν Μοναστήριον ἢ Πατριαρχεῖον ἢ ἱερὸν κοινὸν τοῦ Παναγίου Τάφου, ἀποστέλλει ἕλα τὰ χρειώδη. Ἀπὸ τοῦ Πατριάρχου δὲ ἕως τοῦ μοναχοῦ τῶν ἐν τῇ ἀγίᾳ γῇ εὐρισκομένων, ἡ ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν ἅγιον Σάββαν εἶναι ἀπερίγραπτος· διακρίνεται δὲ οὗτος κατὰ τὰς πλησιαζούσας ἡμέρας τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου.

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

(5 Δεκεμβρίου)

Εἰς τὰς 3 Δεκεμβρίου ἔχουν ὅλα ἐτοιμασθῆ ἐκ τοῦ Κεντρικοῦ μὲν Μοναστηρίου, τροφίμα καὶ προσωπικόν. Πρῶτον, ὁ ἔχων σαιρὰν τῆς ἑορτῆς Ἀρχιερεὺς μετὰ 3—4 Ἀρχιμανδριτῶν, ἀναλόγων ἱερέων καὶ διακόνων τῆς ἀδελφότητος, ἔλοι αὐτοὶ ἑμοῦ ἐπιβαίνον τῶν ὠραίων ὄναριων, τὰ ν' αἰεὶ ἐξυπηρετοῦντων τὸν ἄνθρωπον, διότι λόγῳ τοῦ δυσβάτου τοῦ μέρους δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέσον συγκοινωνίας καὶ μεταβαίνον πομπωδῶς ἐν μέσῳ τῆς ἀγῶνας

γῆς. Ἡμῖσεϊαν καὶ πλέον ὄρχην πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἐνθουσιῶντος προσωπικοῦ, φωνὰι ἐναρμόνιοι ἐκ τῶν θαρυγδούπων κωδῶνων ἐκπεμπόμεναι μυστηριωδῶς, τὴν μυστηριώδη σιγὴν διακλύπτου καὶ ἀγγέλου τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἐξύψωσιν ἀπὸ τῆς προσκαίρου ζωῆς, καὶ διδάσκου τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἐκ τῶν κόπων ἀνάπαυσιν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ. Πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς Μονῆς ὑποδέχονται αὐτοὺς ἐν πλήρει ἀμφιέσει οἱ Ἱερομόναχοι τῆς Μονῆς καὶ οἱ Πατέρες αὐτῆς. Κατερχόμενοι δὲ ψάλλουσι ἅπαντες ἐν μέσῳ Κωδωνοκρουσιῶν καὶ σημάτων τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου «ἐν σοὶ Πάτερ ἀκρίβως» ἀσπάζόμενοι κατ' ἱεραρχικὴν σειρὰν τὸν τάφον τοῦ ἁγίου μετὰ δακρύων, τὸν τάφον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, τὰ λείψανα τῶν ὁσίων Πατέρων Ξενοφῶντος καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Ἀρχαδίου καὶ Ἰωάννου, τὰ ὅποια θρύβουσι μύρα καὶ ἅπαντα τὰ ἄγια λείψανα τῶν ἐν τῇ Μονῇ ἀνακρεθέντων Πατέρων καὶ λοιπῶν ὁσίων.

Τὸ ἐσπέρας τελεῖται ἡ ἀγρυπνία ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ ἁγίου Ἰ. Δαμασκηνοῦ, ἐνθα ὁ τάφος αὐτοῦ, διὰ τὴν ἑορτὴν του (4 Δεκεμβρίου) καθ' ἣν γίνεται καὶ Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία. Τὸ ἐσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας τελεῖται ἡ ἀγρυπνία διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα, ἐν τῇ λαμπρᾷ Ἐκκλησίᾳ τῆς Μονῆς, ἀφιερωθεῖσα ὑπὸ τοῦ κτίτορος εἰς τιμὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἀργότερα δὲ ὑπὸ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καὶ πρὸς τιμὴν του. Κορυφῶνται πλέον ἢ χαρὰ ἔλα ἀστράπτουσι καὶ ἀντικείμενα καὶ ψυχὰι. Ὁ Ἀρχιε-

ρεὺς δακρύων ἐπιτελεῖ τὴν ἀναίμακτον θυσίαν. Ἐξερχόμενοι τὴν πρωΐαν πλήρεις κόπου, λαμβάνουσι τὰ παρατιθέμενα αὐτοῖς ἀνάλογα ἀναψυκτικὰ, ἐξ ὧν ἡ τράπεζα εἶναι πλουσιωτάτη διὰ αὐτὴν τὴν ἡμέραν, ἀπαγορευομένου μόνον τοῦ κρέατος. Ἡ εἰσοδος εἰς τὴν καθ' αὐτὸ Μονὴν τῶν γυναικῶν ἀπαγορεύεται. Εἰς τὰς προσερχομένας γυναῖκας πρὸς ἐξομολόγησιν, ὁ ἅγιος ἔχει κτίσει ἰδιαιτέρον πύργον τῇ προτροπῇ τοῦ Ἀυτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου εἶναι ἡμέρα ἀναπαύσεως ἐκ τῆς ὑπερκοπόμενης ἀγρυπνίας. Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ἔχομεν καὶ τρίτην ἀγρυπνίαν ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ ἁγίου Νικολάου, ὅπου ἀνακλύονται τὰ ὄστα, κυρίως τῶν ἀνακρεθέντων Πατέρων. Μετὰ τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸ παρεκκλήσιον πᾶς τις ἀισθάνεται τὴν εὐωδίαν τῆς θείας χάριτος ἐξερχόμενῃ ἐκ τῶν ὀστέων τῶν ἁγίων, ἅτινα προσφέρονται εἰς ἅπαντας τοὺς προσκυνητὰς πρὸς ἀσπασμόν. Μετὰ τὴν τέλει τῆς ἀγρυπνίας καὶ τῆς Ἀρχιερατικῆς Λειτουργίας, οἱ πάντες εἶναι ἔτοιμοι πρὸς ἀναχώρησιν. Ἄραβες ὀρθόδοξοι, οἵτινες τιμοῦν ὑπερβολικὰ τὸν ἅγιον Σάββα, κατέρχονται ἀθροῖοι εἰς τὴν πανήγυριν ἐκ τῶν πέριξ χωρίων τῆς Βηθλεέμ. Προσφέρονται δὲ κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν τῆς Μονῆς λουκουμάδες, μετὰ τοὺς ὁποίους ἀκολουθεῖ ὁ ἀσπασμὸς τῆς ἀναχωρήσεως μετὰ τῶν Πατέρων καὶ τῶν προσκυνητῶν. Ἀναχωροῦν δὲ πάντες εἰς τὰ ἴδια μὲ πλῆρη ψυχικὸν πλοῦτον, παραδειγματιζόμενοι ἐκ τῆς ἀγίας ζωῆς τῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς.

Αἰθέριος Ἀγιοταφίτης
Ἱεροδιάκονος

ΣΑΒΒΑ ΜΟΝΑΧΟΥ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ δὲ Μήτηρ τοῦ Κυρίου διηγήσατο πάντα τὰ συμβεβηκότα ἐπὶ τὸ ταξίδιον καὶ τὴν αἰτίαν πῶς παρ' ἐλπίδα ἤρπασεν ὁ ἄνεμος τὸ πλοῖον σὺν τοῖς κύμασι τῆς θαλάσσης καὶ ἀπεκόμισε τὴν ἐβδόμην εἰς τὸ τοῦ Ἄθω Ὄρους τῆς Μακεδονίας, καὶ ἐξιστορήσασα πάντα τὰ ἐν αὐτῷ πραχθέντα αὐτῇ καὶ κελευσθέντα παρὰ τοῦ Υἱοῦ αὐτῆς καὶ Θεοῦ, ἔδωκε τῷ Λαζάρῳ τὰ κομισθέντα δῶρα ἕξ Ἱερουσαλήμ, δηλαδὴ τὸ ὠμοφόριον καὶ ὑπομάνικα, καὶ συγχαρήσαντες ἐν ἀλλήλοις καὶ συνευφρανθέντες ἐδόξασαν τὸν Θεὸν τὸν τοιαῦτα κοσμοσωτήρια ἔργα ποιοῦντα. Διατρίψασα δὲ ἡ Θεοτόκος ἡμέρας τινὰς ἐν Κύπρῳ παρὰ τῷ Λαζάρῳ, ὑπέστρεψεν αὐθις μετὰ τοῦ ἰδίου πλοίου εἰς Ἰόππην καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἱερουσαλήμ.

Περὶ δὲ τοῦ Ὄρους Ἄθω διαλαμβάνει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς ἐν αἰνίγματι ἐν τῇ Ἀποκαλύψει αὐτοῦ οὕτως. «Καὶ ἐδόθησαν τῇ Γυναικὶ δύο πέρυγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου, ἵνα πέτηται εἰς τὴν ἔρημον εἰς τὸν τόπον αὐτῆς, ὅπως τρέφεται ἐκεῖ καιρὸν καὶ καιροὺς ἀπὸ προσώπου τοῦ ὄφεος.» Τὰ ρήματα ταῦτα ἐρημνεύομενα δηλοῦσιν, αἱ δύο πέρυγες τὰς δύο Διαθήκας, τὴν τε Παλαιὰν καὶ Καινὴν, ἡ γυνὴ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐν ἣ ὑμνεῖται ὁ Θεὸς καὶ δοξάζεται ὀρθῶς ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ Ὄρους Ἄθω, ἐνθα εὐρίσκει ἄνεσιν καὶ ἡσυχίαν ἀπὸ τῶν αἰρετικῶν καὶ τῶν ζιζανίων τοῦ ἐχθροῦ. Ταῦτα τὰ αἰνιττόμενα παρὰ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου περὶ τοῦ Ὄρους Ἄθω, μετὰ ταῦτα σαφέστερον καὶ καθαρότερον ἀποκαλυφθήσονται ἐν τῷ καιρῷ αὐτῶν. Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις τοῦ μεγάλου Βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ

Ἰσαποστόλου καὶ πρώτου Βασιλέως τῶν Χριστιανῶν, γυνὴ τις εὐσεβῆς καὶ ἄκρω ἐν ἀσκήσει οὖσα καὶ τῇ Ὀρθοδόξῳ Πίστει διαλάμπουσα, Μαρία καὶ αὐτῆς τῷ ὀνόματι ἀπηνέχθη αἰχμαλώτος εἰς Ἰβηρίαν. Αὕτη διδάξασα τοὺς ἐν Ἰβηρίᾳ καλῶς, καὶ πλεῖστα θαύματα ἐπιτελέσασα, ἐχειραγώγησεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀληθῆ πίστιν τοῦ Χριστοῦ, οἵτινες πιστεύσαντες καὶ κατηχηθέντες, ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ δὲ μέγας Κωνσταντίνος ὁ Βασιλεὺς κατακτήσας καὶ τὴν Ἰβηρίαν ἀπέστειλεν αὐτοῖς ἀρχιερεῖα ποιμένα καὶ διδάσκαλον ἵνα ποιμαίνῃ αὐτούς, καὶ οὕτως ἐπληρώθη τὸ αἰνιγματώδως δηθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου τῇ Θεοτόκῳ, ὅτι ἡ γῆ ἢ σὴ κεκλήρωται, ὑπὸ τοῦ σοῦ ὀνόματος φωτισθήσεται. (*) διότι καὶ ἐκείνη Μαρία ἐκαλεῖτο ὄπερ καὶ γέγονεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου τοῦ Βασιλέως ὅστις θείῳ ζήλῳ κινούμενος, καταστρέψας πάντας τοὺς βωμοὺς τῶν εἰδώλων σὺν τοῖς εἰδώλοις εἰς τέλος ἠφάνισε, καὶ ὅτε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς πάντα τόπον ὑμνεῖτο, καὶ ἐδοξολογεῖτο ὑπὸ τῶν πιστευσάντων Χριστιανῶν, τότε καὶ οἱ κατοικοῦντες Ἑλλήνες τὰς πόλεις τοῦ ὄρους Ἄθω, καταλιπόντες τὴν Χερσόνησον τῆς Μακεδονίας καὶ διασπαρέντες κατόκησαν εἰς διαφόρους χώρας τῆς Ἑλλάδος, ἀφέντες τὸ ὄρος Ἄθω ἀρμόδιον κατοικητήριον καὶ λιμένα σωτήριον τῶν μοναχῶν, ἵνα πληρωθῶ-

(*) Ἴσως ἐκ τούτου λαβόντες ἀφορμὴν μετὰ ταῦτα καὶ παρακινήθεντες οἱ ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἰβήρων καταγόμενοι Ἰωάννης καὶ Γεώργιος, ἦλθον εἰς τούτο τὸ ὄρος Ἄθω καὶ ἀσκήσαντες ἐν αὐτῷ ὕστερον κτίσαντες τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἰβήρων, πολυάνθρωπον λαύραν ταύτην κατέστησαν, γινόμενοι Κτίτορες αὐτῆς.

σιν ἐν αὐτῷ πάντα τὰ προφητευθέντα ὑπὸ τῆς Θεοτόκου, καὶ αἰτηθέντα παρὰ τοῦ Υἱοῦ αὐτῆς, τῶν μὲν Ἑλλήνων τῶν κατοικούντων τὰς πόλεις τοῦ ὄρους Ἄθω τῆς Χερσονήσου ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἀναχωρούντων, τῶν δὲ εἰς Χριστὸν πιστευόντων πληθυνόντων, οὐδεὶς πλέον ἐλάτρευεν εἰδῶλα. Τότε καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ὁ βασιλεὺς μετοικήσας ἀπὸ Ῥώμης εἰς τὸ Βυζάντιον, μετονομάσας αὐτὸ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ Κωνσταντινούπολιν καὶ Νέαν Ῥώμην διέταξεν ἔνθα ἦσαν αἱ πόλεις τοῦ ὄρους Ἄθω, ἐν αἷς καὶ ἐλάτρευον τὰ εἰδῶλα τῶν δαιμόνων ὡς Θεοὺς, οἳ οὐκ ἦσαν θεοὶ ἀλλὰ ψευδώνυμοι, ἐκεῖ νὰ οικοδομῶσι ἱεροὺς ναοὺς, ὅπως ὑμνῆται καὶ δοξολογῆται τὸ ὄνομα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Καὶ πρῶτος αὐτὸς ἀνήγειρεν ἕκ βαθρων ἱερὸν ναὸν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ, ἐν τῷ τοῦ Κλήμεντος λιμένι ἔνθα τὸ πλοῖον πρῶτον προσωμίση καὶ δευτέρου ὁμοιον, ἔνθα πρῶτον ἀγαγόντες τὴν Θεοτόκον εἰς τὸ εἰς τὸ Συναγωγεῖον αὐτῶν ὑπεδέχθησαν (*)

(*) Ἴσως εἰς τὸν τόπον τῶν Καρυῶν καὶ πιθανὸν τὸν Ἰ. Ναὸν τοῦ Πρωτάτου ἂν καὶ δὲν εὗρομεν τεκμήρια σαφῆ περὶ τούτου.

Γιὰ νὰ κηρύξω πάντως εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς, τὸν κόσμον γιὰ νὰ σώσω ὡς ἄλλος Μωϋσῆς.

Ὁ Χριστὸς

Ἄρχεῖ σοι Παναγία Μητέρα μου Χρυσῆ,
ποῦ μ' ἐγίνες σὺ Μητέρα, καὶ μ' ἔδωκας βυζί.
Τελείωσας τὸ ἔργον ποῦ ἔπρεπεν Ἀγνή,
σώνει γλυκεῖά μου Μητέρα, σώνει καὶ ἐπαρκεῖ.
Σὺ μ' ἔδωκας τὴν σάρκα καὶ μ' ἔκανες Υἱόν,
βροτὸν καὶ σαρκοφόρον τὸν κραταῖον Θεόν!!!
Τελείωσας τὸ ἔργον Μητέρα μου γλυκεῖά,
δὲν μένει ἄλλο πλέον, Μητέρα εὐσπλαγγικιά.

ἐν τῷ Συντακτικῷ καλουμένῳ, καὶ τρίτον ὁμοιον εἰς Ἰόππην ἔνθα πρῶτον εἰσῆλθεν ἡ Θεοτόκος εἰς τὸ πλοῖον ἔνθα νῦν ἀνεγείρονται ναοί, ἐκεῖσε μεταποιοῦνται εἰς Σεμνεῖα εἰς τὸ παρθενεῦειν καὶ συζεῖν πολλοὺς ἄμα ἐπὶ τὸ αὐτό.

Τὰ δὲ αἰτηθέντα παρὰ τῆς Θεοτόκου ἀπὸ τοῦ Υἱοῦ αὐτῆς, ἠρξάντο καθὼς πληροφοροῦμεθα πληροφορεῖσθαι τὸ δὲ ὄρος ἐκεῖνο καλεῖσθαι οὐχὶ ὄρος ἀπλοῦν, ἀλλ' ὄρος ἅγιον. Κῆπος, Περιβόλαιον καὶ Παράδεισος τῆς Θεοτόκου, ἔνθα οὐκ εἰσι ξύλα πεφυτευμένα ἄψυχα, ἀλλὰ δένδρα ἔμψυχα· δηλαδὴ ἄνδρες ἅγιοι πλήρεις καρπῶν ἐναρέτων ἔργων καὶ ὑπὲρ φύσιν θαυμάτων καὶ τεραστίων· διότι ἕνεκα τῆς καταδρομῆς τῶν Ἰσραηλιτῶν πολλοὶ ἐντεῦθεν διασωθέντες ἐκ τῆς σφαγῆς αὐτῶν κατέφυγον εἰς τὸ ὄρος ἐκεῖνο ὡς εἰς τε ἄσυλον καὶ δχυρωμένον φρούριον ἀπὸ ἐχθρῶν ὄρατῶν καὶ ἀοράτων καὶ πάσης αἰρέσεως τὴν μοναχικὴν φιλοσοφίαν κατεργαζόμενοι ἐν ἡσυχῳ τόπῳ, ἵνα ἀξιωθῶσι τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν, μεθ' ὧν εἶπε κἀγὼ ὁ οἰκτρὸς ἀξιωθῆναι πρεσβείαις καὶ ἰκεσίαις αὐτῶν καὶ τῆς Πανάγου Μητρὸς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος τῷ Θεῷ εὐαρεστησάντων Ἀμήν.»

Ἡ Θεοτόκος

Καλὰ καὶ ἂν Θεέ μου σὲ ἔκαμα Υἱόν,
μὰ φλέγονταί μου σπλάγχνα διὰ τὸν σὸν λαόν.

Ὁ Χριστὸς

Σιώπησον ὦ Μητέρα, ὦ Μητέρα μου καλή,
νὰ σοὶ ἀποκαλύψω τὴν θεῖαν μου βουλή.
Ἡ δέησίς σου Μητέρα, ὑπάρχει δυνάτι,
καὶ σχίζει μου τὰ σπλάγχνα ὡς δίστομο σπαθί.
Ἄλλὰ αἱ προφητεῖαι τῶν πάντων Προφητῶν,
πῶς γε θὰ πληρωθῶσι, ἐκάστη ἐξ αὐτῶν;
Ὁ σὸς προπάτωρ εἶπε, Δαβὶδ ὁ μελωδὸς
εἰς πᾶσαν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος μαθητῶν.
Στὰ πέρατα δὲ πάντα τὰ ῥήματα αὐτῶν,
ἠκούσθησαν ὡς εἶπε κιαυτὸς ὁ Ἀββακούμ.
Οὗτος γὰρ ὡσπερ ἵππους προέβλεψεν αὐτοὺς,
ταράσσοντας θαλάσσας, τοὺς κραταιοὺς λαοὺς.
Πῶς οὖν θὰ πληρωθῶσιν αἱ ἅπασαι Γραφαί,
ἂν μὴ ἀποσταλῶσιν οἱ θεοὶ Μαθηταί;
Πλὴν καὶ αὐτὸ γενέσθω τὸ αἶτημα Ἀγνή,
καὶ κληρὸς σοὶ δοθῆτω ἐπάνω ἐν τῇ γῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Ἐν μέσῳ τῆς Εὐρώπης, ὑπάρχει ὑψηλὸ
ὄρος δασὺ καὶ μέγα Ἄθω καλοῦν αὐτό.
Τοῦτό σοι ἔστι κληρὸς, κληρὸς μοναχικὸς,
διὰ νὰ κατοικήσῃ ὁ ἐκλεκτὸς λαός. (*)
Γιὰ νὰ τὸν προστατεύσῃς καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃς,
εἰς τὰ θελήματα μου τῆς Θείας ἐντολῆς.

Ὁ ἀναγνώστης

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Υἱός σου σ' ἐτίμησε πολὺ,
στὸ ὄρος τοῦτο πλέον νὰ μὴ ἔλθῃ γυνή.
Ἐσὺ νὰ εἶς ἔνταῦθα Βασίλισσα Ἀγνή,
σκέπη καὶ προστασία, φυλάκισσά Σεμνή.
Καὶ τοῦτο ἐκδηλοῦται καὶ πέλει φανερόν,
ἐκ τῆς θαυματουργίας τῆς σῆς ἐν τῷ Ναῶ.
Ὅπότε ὠκοδομήθη ἡ θεία σου Μονή,

(*) Καὶ ἐπληρώθη αὕτη ἡ πρόρρησις τοῦ Κυρίου μετὰ τὴν ἐκκένωσιν τοῦ Ἄθω, τῶν Ἑλλήνων ἀναχωρησάντων ἐξ αὐτοῦ· οὐ μόνον δὲ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν

θηρίων τῶν ἐμφωλευόντων ἐντὸς τῶν ἀπροσπελάστων καὶ φοβερῶν ἐκείνων δασῶν τοῦ Ἄθω, νεύσει τινι θεῖα ἔφευγον ἀθρόα ἐξ αὐτοῦ.

Μονή Βατοπεδίου, ἣ καὶ ἐπαινετή.
 Ὑπὸ Θεοδοσίου τοῦ θεοῦ δὴ ἀνδρός, (*)
 ὡς τὴν Μονὴν σου ταύτην ἐπροίκισε καλῶς.
 Ἠτήσατο οὖν τότε, ἡ αὖσα Βασιλῆς,
 σεπτὴ ἡ Πλακηδία γὰρ νὰ ἐπισκεφθῆ,
 τὸ ἅγιόν τε Ὅρος, καὶ δὴ σεπτὴν Μονήν,
 τὴν τοῦ Βατοπεδίου τὴν καὶ Βασιλικήν. (**)
 Ὡς οὖν ἐξῆλθε τότε τοῦ πλοίου Βασιλῆς,
 εἰσῆλθεν ἐν τῷ ἅμα ἐντὸς σεπτῆς μονῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Τόνος τροχαϊκὸς τετραμέτρος.

Καὶ ἀπήλαυσε δὴ τότε τὴν λαμπρὰν ὑποδοχὴν,
 ὅτ' ἐδέχθησαν Πατέρες μὲ τιμὴν βασιλικήν.
 Καὶ ὠδήγησαν συγχρόνως ἐν Καθολικῷ Ναῷ,
 γὰρ νὰ προσκυνήσῃ πάντα, ἃ ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ.
 Ἡ Βασίλισσα δὲ ὁμως δὲν εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ,
 διὰ τῆς μεσαίας θύρας τῶν Βασιλικῶν Πυλῶν.
 Ἀλλὰ διὰ τῶν πλαγίων μὲ κατάνυξιν πολλήν,
 μὲ εὐλάβειαν καὶ σέβας καὶ ταπεινώσιν πολλήν.
 Αἴφνης δὲ ἀκούει τότε, ἀντηχοῦσαν μιὰ φωνήν, (***)
 ὡς βροντὴν ἀστραπιαίαν, καὶ εἰποῦσαν πρὸς αὐτήν.
 Τί θέλεις ἐσὺ ἐνταῦθα, ἐνθα ζῶσι Μοναχοί;
 καὶ σὺ βέβαια ὑπάρχεις μία εὐτελὴς γυνή.
 Διὰ τὸ λοιπὸν πιπέχεις τῷ ἐχθρῷ τὴν ἀφορμὴν,
 ἵνα πολεμῇ μου δούλους ἐναντίοις λογισμοῖς;
 Στήθι! βῆμα μὴ πρόσέλθῃς, ἐὰν θέλῃς σεαυτῇ,
 ἀγαθόν, μὴ ἀπολέσῃς καὶ αὐτὴν σου τὴν ζωὴ!
 Ὡς δὲν ὑπάρχει ὅλως, ἄλλη εὐτελὴς γυνή,

(*) Ἡ ἱερὰ Μονὴ τοῦ Βατοπεδίου ἠκοδομήθη ὑπὸ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου.

(**) Ἐκ τούτου συμπεραίνεται ὅτι τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἡ ἀκόλυτος ἦτο ἡ ἐνταῦθα (ἐν Ἁγίῳ Ὅρει) εἴσοδος τῶν γυναικῶν ἡ ὑπῆρχεν ἰδιαίτερος κανονισμὸς καὶ ἐξαίρεσις. Ἡ Πλακηδία ἦτο θυγάτηρ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, γυνὴ δὲ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ ἐν Ῥώμῃ βασιλεύσαντος, ἀδελφὴ δὲ Ἀρκαδίου.

(***) Τὸ ἀκουσμα τῆς φωνῆς ταύτης ἐγένετο εὐεργετικὸν οὐ μόνον διὰ τὴν Μονὴν τοῦ Βατοπεδίου ἀλλὰ καὶ διὰ ὅλον τὸ Ἅγιον Ὅρος· καθότι μετὰ τὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀφίξιν αὐτῆς ἐδιηγῆθη ἡ Πλακηδία τὸ συμβάν αὐτῇ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὅρει, πρὸς τὸν ἀ-

δελφὸν αὐτῆς Ἀρκαδίον, ὅστις ἐκτὸς τῶν πλουσίων δώρων, ἀφιέρωσεν εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Βατοπεδίου καὶ Μετόχιον εἰς τὴν Περιμορρίαν κείμενον ἔχον πέντε ἐμπορικά ἐργαστήρια, καὶ ἐκ τοῦ Βασιλικοῦ Ταμείου νὰ δίδεται κατ' ἔτος ἀνὰ δώδεκα λίτρας χρυσοῦ, καὶ δέκα ἐπὶ 17 λίτρας ἀργύρου. Ἐν τούτοις ὁμως οἱ Ἁγιορεῖται Πατέρες ἐθέσπισαν ἕκτοτε, ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὅρει νὰ μὴ ὑπάρχῃ οὔτε νὰ εἰσέρχεται ἐν αὐτῷ γυνή· ἐπίσης καὶ ζῶντα θηλυκά, ὅπερ καὶ μέχρι σήμερον αὐστηρῶς διατηρεῖται· ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἕως τοῦ 1912 ἐπικρατοῦντες Τοῦρκοι, οἱ εὐρισκόμενοι τότε ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὅρει ὡς μικρὰ τι ἀτυχευαία, ὑπετάσσοντο ἐν ταύτῃ τῇ νομοθεσίᾳ.

οὐ μικρὰ οὐδὲ μεγάλη, μόν' ἐγὼ ἡ Βασιλῆς.
 Ἡ Βασίλισσα τοῦ κόσμου τ' οὐρανοῦ τε καὶ τῆς γῆς,
 καὶ Μητέρα γε τοῦ Κτίστου, πάντων καὶ τῶν ἐπὶ γῆς.
 Ἐντρομος οὖν γενομένη Πλακηδία βασιλῆς,
 κ' ἐκ τοῦ φόβ' ἐξεστηκυῖα, πίπτει ἄφνω καταγῆς!
 Δυσωπεῖ παρακαλοῦσα, ἵνα καὶ ἐλεηθῆ,
 μὴ καὶ τὴν ζωὴν τῆς χάσῃ, οὖν τῇ ἐαυτῆς ψυχῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

Σὺ οὖν ὦ Θεοτόκε, τοῦ Ὁρους τούτου εἶ,
 βασίλισσα καὶ σκέπη, κ' ἐλαῖς παντοεινῆ.
 Φυλάκισσα, τροφεύς τε καὶ θεῖος ὀδηγός,
 λιμὴν καὶ σωτηρία, μεσίτης πρὸς Θεόν.
 Ὑπόσχεσις τῶν ὧδε ἀσκούντων Μοναχῶν, (*)
 ἐγγύησις δὲ αὐθις βεβαία πρὸς Θεόν.
 Φύλαττε οὖν Παρθένε, τοὺς ὄντας Μοναχοὺς,
 τοὺς καὶ φιλοκαλοῦντας ἐνταῦθα σοὺς Ναοὺς.
 Τὸ Ὅρος τοῦτο σκέπε, τὸν Κληρὸν γε τὸν σόν,
 ἐξ οὗ ἐξῆλθε σιμῆνος, ὁσίων μελισσῶν. (**)
 Ἴδου ἴδου Κυρία, τὰ θεῖά σου παιδιὰ,
 οἱ Ὅσιοι σου οὔτοι, ὡς ἄνθη στὰ κλαδιά.

(*) Πρὸς τὸν μέγαν ἀναχωρητὴν Πέτρον τὸν Ἀθωνίτην, τὸν πρῶτον οἰκιστὴν ἐν ἁγίῳ Ὅρει, οὕτως ἠδύοκησεν ἡ Οὐράνιος Ἀνασσα νὰ ἐκφρασθῆ περὶ τοῦ ἁγίου Ὁρους τὰς ἐξῆς παρηγορητικὰς ὑποσχέσεις. «Ἔστιν Ὅρος ἐπ' Εὐρώπῃς κάλλιστον ὁμοῦ καὶ μέγιστον, πρὸς Λιβύην τετραμμένον, ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάσσης εἰσω προτόν' τοῦτο τῆς γῆς ἀπάσης ἀπολεξάμενη, τῷ μοναχικῷ πρέπον καταγῶγιον, προσκληρῶσαι διέγων ἐγωγε.... Καὶ ἄγιον τούντεῦθεν κεκλήσεται· καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ δὲ πρὸς τὸν κοινὸν ἀνθρώπου πολέμον ἀγῶνα ἐπανηρουμένων, προσηλεμήσω διὰ βίου παντός, καὶ πάντως ἔσομαι τούτοις ἄμαχος σύμμαχος, τῶν πρακτέων ὑψηγῆς, τῶν μὴ πρακτέων ἐρμηνευτῆς· κηδεμών, ἱατρός, τροφεὺς ἦν ἄρα βοῦλει τροφήν τε καὶ ἱατρειάν, ὅση τὸ σῶμα τείνει, καὶ τοῦτο συνιστᾷ καὶ λυσυτελεῖ· καὶ ὅση τὸ πνεῦμα διανιστᾷ τε καὶ ῥώννυσι, καὶ μὴ τοῦ καλοῦ διαπεσεῖν συχωρεῖ· συστήσω δ' ἄρα τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ μου, οἷς ἂν γένηται καλῶς καταλύσῃ τῆδε τὸν βίον, τῶν αὐτοῖς ἡμαρτημένων τελείαν ἐξαιτησαμένη παρ' αὐτοῦ τὴν ἄφεσιν». (Παρὰ Συμυρνάκη περὶ ἁγίου Ὁρους καὶ

παρὰ Κοσμᾶ διακόνου Βλάχου ἐπίσης περὶ ἁγίου Ὁρους. «Ἐπισκίαισι· ἐπὶ τοῦ Ἀθῶ» καὶ ἐν ἁ' Ἀκολουθίᾳ Ἁγιορειτῶν Πατέρων» ἑορταζομένων τῆ α'. Κυριακῇ Ματθαίου, εὐρηται ἡ ἄνω σημείωσις αὐτούσιοι· καὶ ἔτι περισσότερα).

(**) Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις τὸ πλῆθος τῶν ὁσίων, τὸ ὅποῖον ἐξέλαμψεν ἀπὸ τὸν θαυμαστὸν τούτον Ἀθῶνα· οἵτινες πλήρεις ἀρετῶν μεγίστων, πλήρεις θαυμάτων καὶ χαρισμάτων ὄντες, ἐκλείσαν καὶ ἐθαυμάστωσαν τὸ Ὅρος τοῦτο· καὶ διὰ τῆς ἐναρέτου αὐτῶν πολιτείας οὐ μόνον τὸν Θεὸν εὐηρέστησαν, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγιατικῆς αὐτῶν χάριτος, ἦν πλουσίως παρὰ Θεοῦ ἔλαβον, προσέδωκαν καὶ βεβαιότατα καὶ ἐναργέστατα ἐπεκύρωσαν τὴν προφητείαν καὶ τὴν ἐγγύησιν τῆς Θεοτόκου, προσδόσαντες εἰς τὸ Ὅρος τοῦτο τὴν ἀρμόζουσαν ὀνομασίαν «ἁγιον Ὅρος». «Καὶ ἅγιον τούντεῦθεν κεκλήσεται». (Ὑπόσχεσις τῆς Θεοτόκου πρὸς Πέτρον τὸν Ἀθωνίτην). Ὅρα καὶ Ἀνάγνωσιν Ἁγιορειτῶν Πατέρων (Ἀκολουθία Πατέρων). Εἶναι ἐπίσης ἀδύνατον ν' ἀπαριθμήσῃ τις τὰ πνευματικὰ προσόντα καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν ὁσίων ἀν-

Ἴδου τοῦ Παραδείσου τὰ ἄνθη τὰ χρυσᾶ,
 μυριστικὰ εὐώδη, ἀμάραντα λαμπρά.
 Ἴδου οἱ νεοσσοί σου οἱ θεῖοι ἀετοί,
 πῶς ὑψηλά πετώσιν, ἐνθέω ἀρετῇ!
 Πτερώθησαν Κυρία, πετώσιν ὑψηλά,
 πράξει καὶ θεωρία, εἰς ὄρη ὑψηλά.
 Ἴδου Παρθενομητορ, ἡ θεία του βουλή,
 Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ σου, πεπλήρωται ἐν Σοί.
 Ἴδου ὡσὰν νὰ λέγη ὁ Κληρὸς οὖν ὁ σός,
 τὸ θεῖον περιβόλι, κῆπος ὁ στολιστός.
 Ποῦ βλάστησε τὰ ἄνθη τὰ εὐμυριστικά,
 ποῦ μύρισεν τὸν κόσμον μὲ θαύματα πολλά.
 Ἴδου τί σοὶ προσῆξαν μοι αἱ θαυμασταί,
 ἡ ἔρημος, αἱ Σκῆται, τοῦ Ἄθω τὰ βουνά.
 Ἴδου τοῦ Πατριάρχου οὔσα Παρεμβολή,
 τὸ σμῆνος τῶν ὁσίων ὡς ἄστρα ἀπλανῆ.
 Ὡς γὰρ οὐκ ἀριθμοῦνται τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ,
 μηδὲ ἡ τῶν ὁσίων πληθὺς τοῦ σοῦ Βουνοῦ.
 Ἄς εἴπωμεν δ' ὀλίγα πρὸς ἔπαινον αὐτῶν,
 τιμὴν δὲ σὴν καὶ δόξαν, δόξαν πρὸς τὸν Θεόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Α'. Ἴδου ἡ Λαύρα πρώτη προσφέρει σοὶ καρπούς,

δρῶν τούτων. Τὸ ἀπερίσπαστον, τὴν ἀκτιμοσύνην καὶ ἀκραν αὐταπάρησιν καὶ πεποιθήσιν πρὸς τὸν Σωτήρα· τὸ ταπεινὸν τοῦ φρονήματος, τὸ εὐκατάνυκτον δάκρυον, τὸ ὅποῖον ἔρρεεν ἀκαταπαύστως ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν των, τὸ φιλήσυχον, τὸ πρῶον, τὸ συμπαθές, τὸ νηφάλιον, τὸ προσέχειν ἑαυτῷ, τὸ ἀγρυπνον τῆς εὐχῆς, τὸ πολεμεῖν κατὰ τῶν δαιμόνων καὶ κατὰ τῶν ἀκαθέκτων παθῶν τοῦ σώματος, καὶ τελευταῖον τὸ πλήρωμα τοῦ Νόμου, τὴν εὐαγγελικὴν ἀγάπην, ἣν ἔδειξαν λόγοις καὶ ἔργοις πρὸς τὸν Σωτήρα καὶ πρὸς τὸν πλησίον κτίσαντες μεγαλοπρεπεῖς Μονάς, Ἱερὰ Σεμνεῖα πρὸς σωτηρίαν καὶ ἀνάπαυσιν πάντων τῶν προσερχομένων, τουτ' ὅλερ ὑπερύψωσε τοὺς ὁσίους τούτους ἄνδρας εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τῆς ἀγιότητος «εἰς μέτρον ἡλικίας, εἰς ἄνδρας τελείους» κατὰ τὸν Ἀπόστολον· κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον, ὥστε πλείστοι ἐξ αὐτῶν, προφητικοῦ χαρίσματος ἐμπλησθέντες, προεφήτευσαν, οὐ μόνον τὰ πλησίον αὐτοῖς ἀλλὰ καὶ τὰ μα-

κρᾶν καὶ τὰ μέλλοντα καὶ διὰ τῆς θείας χάριτος ζῶντες, καὶ μετὰ θάνατον τὴν ὑψηλίον θαυμάτων ἐνέπλησαν. Πολλῶν δέ, ἐξ αὐτῶν τὰ λείψανά των εὐωδίασαν καὶ μύρον ἀνέβλυσαν· τινῶν δὲ καὶ ἀδιάφθορα ἔμειναν τὰ σώματα αὐτῶν, προκειμένα τοῖς πιστοῖς πρὸς ἁγιασμόν. Ἄλλοι δὲ καταφλεγόμενοι ὑπὸ τῆς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ χριστιανῶν καθ' ἣν ἐποχὴν ἐκυριάρχει τὸ τουρκικὸν στοιχεῖον, ὅπου ταν ἐκινδύνουν νὰ χαθῆ τελείως ἡ Χριστιανικὴ Πίστις, καταλιπόντες τὴν ποθητὴν των ἡσυχίαν, καὶ ἐξελεθόντες ἀποστολικῶς, ἐκήρυττον, ἐδίδασκον καὶ ἐνουθέτουσαν τοὺς ὁμοφύλους των, ἵνα μένωσι στερεοί εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τελευταῖον θυσιάσαντες καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν των ζωὴν ὑπὲρ τῶν λογικῶν προβάτων, εἰς διαφόρους ἐποχὰς τῆς Τουρκοκρατίας δι' ἀνηκουστων βασάνων ἐξέχον τὸ αἷμα αὐτῶν, γενόμενοι Μάρτυρες ἀληθεῖς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὑπέρμαχοι. Ὅθεν καὶ διπλῶ στέφει στεφθέντες, ἀσκήσει καὶ μαρτυρίῳ παρὰ τοῦ Στεφοδότου Σωτήρος Χριστοῦ.

Πέτρον τὸν Ἀθωνίτην καὶ ὄλους τοὺς λοιπούς.
 Τὸν Μάξιμον τὸν θεῖον σὺν τῷ καὶ Παλαμᾷ,
 σὺν τῷ Ἀθανασίῳ, Νείλῳ, Δαμασκηνῷ.
 Ἴδου ὁ Κουκουζέλης ὁ ψαλιφδὸς ὁ σός,
 καὶ ἄλλοι πολλοὶ τοιοῦτοι οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς. (*)
 Β'. Καὶ ἡ Βατοπαιδίου προσάγει σοὶ καρπούς,
 Γεννάδιον τὸν θεῖον καὶ ἄλλους γε πολλούς.
 Γ'. Μονῆς δὲ τῶν Ἰβήρων τις ἄρα ἐξείπειν,
 τοὺς ἄνδρας τοὺς Ὀσίους ἀξίως ἐπαινεῖν;
 Εὐθύμιον τὸν πάνυ τὸν Χρυσοστομικόν,
 συνάμα ἄλλους δύο τὸ ζεῦγος τὸ χρυσόν;
 Τὸν Γαβριήλ δὲ αὐθις τὸν ἄγγελον τὸν σόν,
 Ἰάκωβον, καὶ ἄλλους πολλοὺς τὸν ἀριθμὸν.
 Δ'. Τί δὲ καὶ νὰ προσείπω τῷ ζεύγει τῷ χρυσῷ,
 τῷ ἐν Χελανδαρίῳ, Σάββα καὶ Συμεῶν;
 Ε'. Τῆς δὲ Διονυσίου φερώνυμος καρπός,
 ὑπάρχει ὁ Δομήτωρ, ὁ λάμπας ὡσπερ φῶς. (**)
 Αὐτοῦ ἐκεῖ ὁ Νήφων, κλέος Πατριαρχῶν, (***)
 ποῦ φώτιζε τοὺς πάντας ὡς σκύλος φωτεινός!

(*) Ἐνταῦθα δύναται νὰ σημειωθῆ ὅτι, ἐκ τῶν ἐν διαφόροις ἐποχαῖς ἀναφανέντων ἁγίων, ἐξ ὅλων τῶν ὁρίων τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ ἁγίου Ὄρους, οἱ περισσότεροι ἀνεφάνησαν ἐκ τῶν ὁρίων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας. Καὶ ἐκ τούτου δύναται νὰ εἰπῆται τις ὅτι, ἡ κορυφὴ τοῦ Ἄθω τρόπον τινά ὡς τις θύρα τοῦ οὐρανοῦ, οὕτως εἰπεῖν, εἴλκυε τοὺς ὁσίους, ὅθεν ἀναριθμητοὶ περίεχον αὐτοῦ ἐτελειώθησαν. Ὡσαύτως καὶ τούτο δύναται νὰ σημειωθῆ ὅτι, καὶ σήμερον περιερχόμενος τις τοὺς διαφόρους ἀτραπούς ἀπὸ τοῦ πρόποδος ἕως τῆς κορυφῆς τοῦ Ἄθω, ἐὰν μὲν καθαρεύῃ ἀπὸ πάθη (σαρκικὰ κ.λ.π.) ἀκούει καὶ ὡσφραίνεται μίαν ἀρήγτον εὐωδίαν, διότι πολλὰ πάρα πολλὰ ἅγια λείψανα εἶναι τεθαμμένα ἐντὸς τῶν βράχων ἐκείνων τοῦ Ἄθω. Ἄδειται δὲ καὶ λόγος ὅτι καὶ σήμερον εἶναι ἑπτὰ 7 ὅσοι περιφερόμενοι ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ ἀόρατοι μὲν εἰς πολλοὺς ὄρατοι δὲ μόνον εἰς ἓνα, ὅστις κομίζει εἰς αὐτοὺς δίπυρον (παξιμῆν) καὶ ὅταν τελειωθῆ τις ἐξ αὐτῶν ἀνικαθιστᾷ αὐτὸν ἄλλος.

(**) Ὁ ὁσιος Διονύσιος ὁ κτίτωρ τῆς ὁμωνύμου μονῆς, ἦτο ἀδελφὸς ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ Φιλοθεῖτου, τοῦ καὶ Τραπεζοῦντος χρη-

ματίσαντος.

(***) Οὗτος μετὰ τὴν ἐκλογὴν ὡς Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἐνθα πατριαρχεύσας ἀρκετὰ ἔτη, ἐπέστρεψεν εἰς ἅγιον Ὄρος καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν μετανοίαν του τὴν μονὴν Διονυσίου, ὡς ἄγνωστος χωρικός ἐργάτης, ἐδόθη αὐτῷ παρὰ τοῦ τότε Ἡγουμένου ἡ ὑπηρεσία τοῦ ξυλοκόπου (Βορδουνάρη), χρηματίσας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἐπὶ 2 ἔτη (δὲν ἐνθυμοῦμαι καλὰ τὰ ἔτη πόσα ἀκριβῶς διότι ταῦτα γράφω ἐκ μνήμης). Ὡ ταπεινωσις μεγάλη τοῦ ἀνδρός! τὴν μὲν ἡμέραν εἰργάζετο, τὴν δὲ νύκτα προσήχετο ἐντὸς τῶν δασῶν τῶν ὁρίων τῆς Μονῆς ὥστε ἀνέβαινε ἡ προσευχὴ του εἰς τὸν οὐρανὸν ὡς σκύλος πυρός, ὡς τοῦτο ἐθεάθη ὑπὸ πολλῶν. Ἡμέραν δὲ τινα ἐπιστρέφων ἐκ τῆς εὐτελοῦς ταύτης ὑπηρεσίας μὲ τὰ ζῶα φορτωμένα ξύλα, παρουσιάσθη Ἄγγελος Κυρίου εἰς τὸν Ἡγουμένον καὶ τῷ λέγει: ἔξελθε νὰ προῦπαντήσης τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως. Ἐξελεθὼν δὲ ὁ Ἡγούμενος μετὰ τῆς ἀδελφότητος εἶδον μετ' ἐκπλήξεως αὐτὸν μὲ τὴν περιβολὴν ἐκείνην καὶ ἐθαύμασαν· πεσόντες δὲ εἰς τοὺς πόδας του ἐζήτησαν συγχώρησιν καὶ τὴν εὐλογίαν του. Ἐκτοτε ἔμεινε εἰς τὸ Μοναστήριον.

- ΣΤ'. Ἴδου καὶ Κουτλουμούση προσάγει ὡς βλαστόν,
τὸν ἐξ Ἀγράφων ὄντα Κυπριανὸν τὸν σόν.
- Ζ'. Τοῦ Παντοκράτορος δε ἀξίως ἐγκανχᾶ,
τερπνὸν φυτὸν προσάγει τὸν θεῖον Θεωνᾶν. (*)
Ἐδῶ ὁ μυροβλύτης Θεόφιλος ὁ σός, (**)
ἐβλάστησαν ὡς κρίνον μάλα μυριστικόν.
Πῶς δὲ καὶ ἐπαινέσω Ἀνώνυμον τὸν σόν,
τὸν σὺν τῷ Ἀρχαγγέλῳ, τὸν ὕμνον ἐκδηλῶν;
Τὸν (ὕμνον σου) Κυρία τὸ «Ἀξιόν ἐστι»,
τὸν ψάλαντ' ἐξαισίως μετὰ τοῦ Γαβριήλ.
- Η'. Ἴδου κι' ὁ Βασιλόπαις ὁ Παῦλος ὁ χρυσός,
ὁ τῆς Ξηροποτάμου, ὁμωνύμου δὲ βλαστός.
- Θ'. Μονὴ δὲ τοῦ Ζωγράφου προσφέρει σοι ἀγνή,
βλαστοὺς ἀμαραντίνους ἐνθέῳ ἀρετῇ.
Τὸν δούλόν σου τὸν θεῖον τὸν ὄσιον Κοσμᾶν,
τὸν καὶ ἑωρακότα τὸ πρόσωπον τὸ Σόν.
Καὶ ἄλλους εἰκοσέξη ὀσιομάρτυρας,
ἐλέγγαντας τὸν Βέκκον τοὺς Λατινόφρονας.
- Ι'. Ἐν δὲ Δοχειαρίῳ ὁ εὐθύμιος βλαστός,
Εὐθύμιός τις ἄλλος ὁ εὐκλεῆς καρπός.
- ΙΑ'. Μονὴ δὲ Καρακάλλου προσάγει τὸν κλεινόν,
νέον ὀσιομάρτυν γενναῖον Γεδεών.
- ΙΒ'. Τί δὲ καὶ σοὶ προσείπω φερώνυμε Μονή;
Μονὴ τοῦ Φιλοθέου, ἄρα πόσοι βλαστοί;
Πόσοι βλαστοὶ ἐξῆλθον ἀπὸ τὰ σὰ βουνά;
Νομίζω ὅτι εἶναι τὸν ἀριθμὸν ἑπτὰ.
Φιλόθεος δομήτωρ σὺν τῷ Λαμιανῷ,
Δομέτιος ὁ θεῖος, σὺν τῷ σοφῷ Κοσμᾶ.
Τρεῖς ἄλλους μὲν ὄσιους ἐβλάστησας καλῶς,
καὶ τοὺς δε ἀνωνύμους γινώσκει ὁ Θεός.
- ΙΓ'. Ἐκ δὲ Σιμωνοπέτρας ἀνέτειλε βλαστός,
ὁ μυροβλύτης Σίμων, ὥσπερ τις ἀετός.
- ΙΖ'. Καὶ ἡ τοῦ Γρηγορίου προσάγει σοι καρπὸν,
δομήτορα τὸν ταύτης Γρηγόριον τὸν σόν.

(*) Τὸ λείψανον τοῦ Ἀγ. Θεωνᾶ εὗρισκεται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Ἀγ. Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας παρὰ τὰ Βασιλικά σῶον καὶ ἀκέρατον, προκειμένον τοῖς πιστοῖς εἰς ἀγιασμόν, καὶ ἐλατήριον πάσης δαιμονικῆς ἐνεργείας, ἐκπέμπον ἀρρητον εὐωδίαν (τοῦτο εἶδον ἰδίως ὀφθαλμοῖς.)

(**) Εἰς τὰ ὄρια τοῦ Παντοκράτορος εἰς τὴν τοποθεσίαν τοῦ Κελλίου Ἅγιος Βασίλειος

ἐβλάστησεν ὡς ῥόδον εὐοσμον, ὁ μυροβλύτης καὶ ἱερεὺς ἅγιος Θεόφιλος, ὅστις ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ ἁγίου Νήφωνος (ἐν ἔτει 1556) ἀπεστάλη παρ' αὐτοῦ καὶ παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς τὴν Αἴγυπτον, διὰ νὰ βεβαιώσῃ τὸ θαῦμα, τὸ ὅποιον τότε εἶχε γίνεαι ἐκεῖσε, δηλαδὴ τὸν μετατοπισμὸν τοῦ ὄρους τοῦ καλουμένου Ντούρ Ντάγ (=στάσου βουνό). (ὄρα εἰς τὰ συναξάρια τοῦ Κ. Δουκάκη.)

- ΙΗ'. Ἴδου καὶ Ἐσφιγμένου προσάγει σοι καρπὸν,
σὺν τῷ Ἀθανασίῳ, κλεινὸν Λαμιανόν.
- Κ'. Πέριξ τῶν Καρυῶν δὲ ἐβλάστησαν βλαστοί,
Νεκτάριος ὁ θεῖος καὶ σὺν αὐτῷ πολλοί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἴδου λοιπὸν Παρθένε, τὰ ἄνθη τὰ σεπτά,
ἀ ἔφερον ὁ Ἄθως, ὡς δῶρα ἐκλεκτά.
Ἴδου λοιπὸν ὁ κλῆρος, ὃν σ' ἔδωκε Θεός,
περίβολος ὁ θεῖος, Παράδεισος ὁ σός.
Ποῦ βλάστησε τὰ ἄνθη τὰ εὖ μυριστικά,
καὶ ἤνεγκεν εἰς σένα, ὡς δῶρα ἐκλεκτά.
Καὶ μετὰ ταῦτα ἄρα, ποῖος θὰ καυχηθῇ;
Ἀπόστολος, προφήτης, ἐν σοὶ θὰ συγκριθῇ;
Ἀπόστολοι καυχῶνται γιὰ τὸν λαοῦ σωσιμόν,
παρῆλθεν ὅμως πάντως, ἐκεῖνος ὁ αἰών.
Τὸ σὸν δὲ περιβόλι ὡς δένδρ' ἀειθαλές,
μενεῖ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸ συντελές.
Καυχῶ λοιπὸν Κυρία, ἐν Ἄθῳ τῷ σεπτῷ,
τῷ σοὶ δοθέντ' ὡς κλῆρον παρὰ τῷ σῷ Υἱῷ.
Βασίλισσα τοῦ κόσμου, Μητέρα τοῦ Θεοῦ,
Φυλάκισσα τοῦ Ὄρους τοῦ Κλήρου γε τοῦ Σοῦ.
Παντάνασσα Μαρία, φυλάξαις καὶ ἡμᾶς,
τοὺς νῦν εὐρισκομένους ὑπὸ τῆς σῆς σκιάς.
Τὴν σκέπην σου (*) τὴν θεῖαν ῥίπον ἐπὶ τὸν σόν,
Περίβολον τὸν θεῖον ὡς πέπλον κατ' ἱστόν.
Ἴνα σκεπάσῃς πάντας τοὺς δούλους δὴ τοὺς σοὺς,
ὑπὸ τὰς πτέρυγὰς σου, ὡς ὄρνις τοὺς νοσοῦς.
Πανάμωμε Κυρία, Μητέρα Θεοῦ Ἀγνή,
ἡμῶν ἡ προστασία, Μητέρα δὲ κοινή.
Εἰσάκουσόν μας Μητέρα, στὰ μακρυνὰ τῆς γῆς,
γιὰ νὰ μᾶς ἐλεήσῃς καὶ νὰ μᾶς λυπηθῇς.
Ὁ γλυκυτάτη Μητέρα, Μητέρα εὐσπλαγχνική,
ἡμῶν τῶν πικραμένων σπλαγγνίσου τὴν ψυχὴν.
Ἐπίβλεψον Παρθένε, εὐσπλάγγως πρὸς ἡμᾶς,
τοὺς στενοχωρημένους, καὶ λύτρωσαι ἁρᾶς.

(*) Τὴν σκέπην ταύτην τῆς Παναγίας πολλοὶ ὄσιοι Πατέρες εἶδον ἐν ὀπτασίαις, ἀλλοτε μὲν ὡς νεφέλην φωτεινὴν, σκεπάζουσαν ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου ὅλον τὸ Ὄρος, ἀλλοτε δὲ περὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἄθωνος ὡς νεφέλην

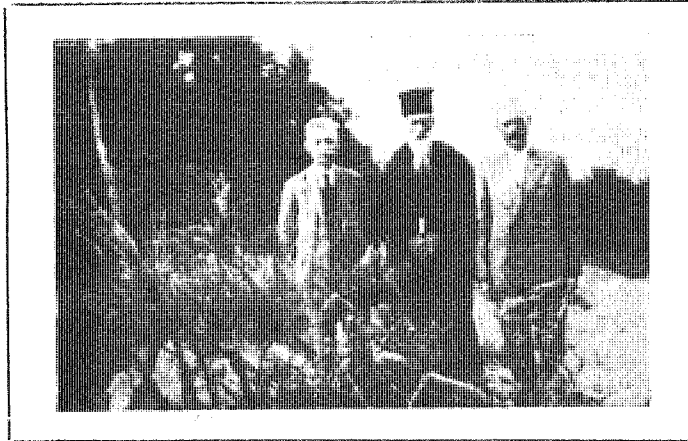
φωτεινοτάτην ὁμοῦ μὲ αὐτὴν τὴν οὐράνιον Ἄνασσαν μετὰ ἀναριθμήτου μυρμηκίᾶς ὀσίων, οἵτινες ἔλαμπον ὡς φωστῆρες καὶ ἐδέοντο μετὰ τῆς Θεοτόκου πρὸς τὸν Σωτήρα Χριστὸν ὑπὲρ τοῦ ἁγίου Ὄρους.

Μὴ μᾶς ἀλησιμονήσης Μητέρα μας γλυκειά,
τοῦ ὄντας τεθλιμμένους ἐδῶ στήν ἐρημιά.
Ἴδε βοήθησέ μας ὦ Μητέρα, σὺ γλυκειά,
τὰ ἔρημά σου τέκνα, τὰ ξένα κι' ὄρφανά.
Καὶ ὅταν ἡ ψυχὴ μας θὰ βγῆ ἀπ' τὸ κορμί,
τότε βοήθησέ μας Βασίλισσα χρουσῆ.
Τότε παράλαβέ μας ἄνω στὸν οὐρανόν,
γιὰ νὰ δοξολογοῦμεν μαζί σου τὸν Θεόν. Ἀμήν.

Σάββας Μ. Φιλοθεΐτης

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

(Ἀπὸ τὴν περιοδείαν τοῦ κ. Λιευθιντοῦ μας)

Ἀπὸ τὰ ὄρλια τοπεῖα τοῦ ἁγίου Ὄρους

Ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά: 1. Σωτ. Σχοινᾶς, 2. Φώτιος Βασιλείου ἱερεὺς, δρᾶσας ἐθνικῶς εἰς Ἀλβανίαν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας καὶ συνοδὸς κατὰ τὴν περιοδείαν, 3. Νικ. Γκουντόπουλος, Μοίραρχος ἐν τιμητικῇ ἀποστρατείᾳ, συνοδὸς κατὰ τὴν περιοδείαν καὶ συνεργάτης εἰς τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην».

Μονὴ Δοχειαρίου

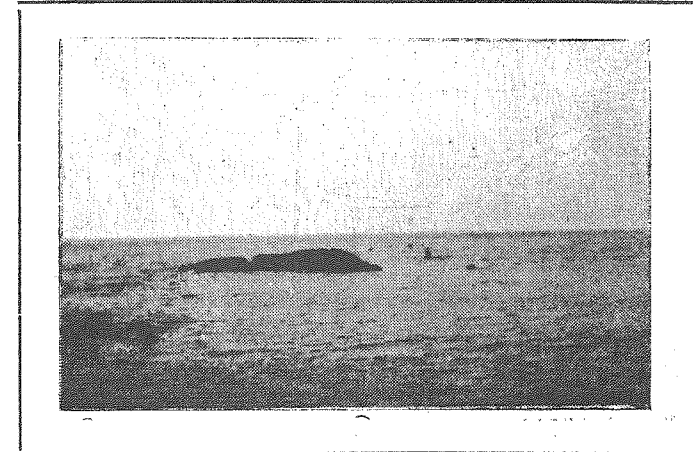
Ἡ Μονὴ Δοχειαρίου εἶναι ἰδιόρρυθμος καὶ τιμᾶται ἐπ' ὄνόματι τῶν Ἀρχαγγέλων Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ (8 Νοεμβρίου).

Μόλις ἐφθάσαμεν ἐκεῖ, ἦτο ἡ ὥρα τῆς ἀναπαύσεως καὶ οὕτω κατηρθύθημεν ἀμέσως εἰς τὸν κοιτῶνα, ἵνα ἀναπαυθῶμεν. Μετὰ μικρὰν ἀνάπαυσιν κατήλθομεν εἰς τὸ

ἀγίασμα τῶν Ταξιαρχῶν, τὸ ὅποιον ὑπάρχει ἔξωθεν καὶ βορείως τοῦ Καθολικοῦ. Ἡ ἱστορία τοῦ αγιάσματος τούτου ὑπάρχει εἰς τὰ σχετικὰ βιβλία. Ἐδοξάσαμεν τοὺς ἁγίους Ἀρχαγγέλους, οἵτινες ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ κάμουν ἀπειρα θαύματα, ὡς τὸ τῆς ἀναβλύσεως τοῦ αγιάσματος τούτου. Εἶτα ἠσπάζημεν τὴν θαυ-

ματουργὸν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου τὴν «Ποργούπήκοον», ἣτις φθάνει πολὺ γοργὰ εἰς τὴν βοήθειαν τῶν ἐπικαλουμένων αὐτὴν μετὰ πίστεως. Κατόπιν ἠσπάζημεν τὰ ἅγια λείψανα, ἅτινα ὑπάρχουν

ἐν αὐτῇ καὶ μετὰ τὸν ἑσπερινὸν ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὴν Μονὴν Ξενοφώντος, ἀπέχουσαν τῆς τοῦ Δοχειαρίου ἐν τέταρτον τῆς ὥρας.

Ρώσσοι ἄλιεῖς, μόλις διακρινόμενοι δεξιὰ τῆς νησίδος, ἔχοντες βάρκαν ἀπὸ κενὰ δοχεῖα πετρελαίου, ἀλιεύοντες.

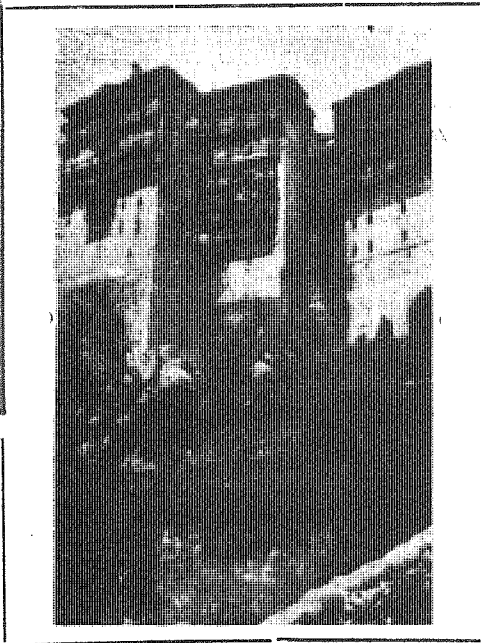
Μονὴ Ξενοφώντος

Ἡ Μονὴ Ξενοφώντος εἶναι κοινόβιος καὶ τιμᾶται ἐπ' ὄνόματι τοῦ μεγαλομήτορος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφάρου. Τὸ Καθολικὸν τῆς εἶναι καινούργες καὶ μεγαλοπρεπές, καθόσον εἶναι ὀλόκληρον ἀπὸ μάρμαρον τοῦ Ἄθω.

Καὶ τῆς Μονῆς αὐτῆς οἱ θησαυροὶ εἶναι ἀνεκτίμητοι: ἔχει 1) τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, τὴν ὀδὴ γ ἡ τ ρ ι α ν, ἣτις ἤλθε μόνη τῆς ἐκ τῆς Μονῆς Βατοπεδίου, 2) τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἣτις ἐφυλάχθη ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς εἰς τὸν καιρὸν τῆς εἰκονομαχίας καὶ εἶτα ἐπλήγη διὰ μαχαίρας εἰς τὸν λαϊκὸν ὑπὸ εἰκονομάχου ὄπου ἔρρευσε ἀφθονον αἶμα, εὕρισκόμενον ἤδη πεπηγμένον. 3) Ἄλλη σπουδαία εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ὑπάρχει ἡ Κεχαριτωμένη. Αὕτη ἔχει ἀρχαιολογικὴν ἀξίαν πρὸ παν-

τὸς διὰ τὴν στάσιν, ἣν ἔχει ἡ Θεοτόκος, ἀσπαζομένη περιπαθῶς τὸν υἱὸν τῆς εἰς στιγμὴν ὑπερτάτης ἀγάπης πρὸς αὐτόν. Ἐπὶ πλέον ἔχει δύο εἰκόνας τῶν ἁγίων Γεωργίου καὶ Δημητρίου ψηφιδωτάς, ὀλοσώμους μεγάλης ἀξίας.

Οἱ Πατέρες καὶ ἐδῶ ὅπως καὶ ἀλλαχοῦ, εὐσεβεῖς καὶ ὁσιώτατοι, πρὸ παντὸς οἱ ἀποτελοῦντες τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον, μετ' ἠγαύομενον τὸν κ. Ἀγαθάγγελον, ὅστις διὰ λόγων χριστιανικῶν ὑψίστης σπουδαιότητος ἐνίσχυσεν ἡμᾶς εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ τὸ ἔργον τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης» καθὼς καὶ εἰς τὸν ἐν γένει ἀγῶνα τοῦ χριστιανικοῦ βίου. Εἰς τὴν Μονὴν ταύτην διενεχυτερεύσαμεν.

Ι. Μονή Σίμωνος Πέτρως
Μονή Σίμωνος Πέτρως

Μετά την Μονή Ξενοφώντος, έπεσκέφθημεν την ιεράν Μονήν Σίμωνος Πέτρως. Ἡ Μονή αὐτή εἶναι κοινόβιος καὶ τιμᾶται ἐπ' ὄνοματι τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ (25 Δεκεμβρίου). Εἶναι ἡ μόνη μεγαλοπρεπῆς Μονή, ἀλλὰ καὶ ἐπίφοβος διότι εἶναι ἐκτισμένη ἐπὶ μεγάλῃ καὶ ἀποτόμου πέτρας, ὥστε ἔταν ὁ ἐπισκέπτης ἐξέλθῃ εἰς τὸν ἄνω ἐξώσιον, εὐρίσκειται πρὸ τρομεροῦ βράθρου κυττάζων πρὸς τὰ κάτω.

Ὁ μόνος θησαυρὸς τῆς ἄνω Μονῆς εἶναι ἡ ἀριστερὰ χεὶρ τῆς ἁγίας Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, ἣτις διατηρεῖ τὴν θερμότητά ὡς ἂν νὰ εἶναι ζῶσα. Μαρτυροῦσι τοῦτο πάντες οἱ ἐπισκεφθέντες τὴν μονὴν καὶ ἀποσπέντες αὐτήν. Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς ἁγίας Μαγδαληνῆς (22 Ἰουλίου), ἡ μονὴ κάμνει ἰδιαιτέραν μεγαλοπρεπῆ πανήγυριν εἰς ἣν συρρέουσι οἱ Πατέρες τοῦ ἔθους καὶ πολλοὶ κοσμητοί.

Μετὰ τὸν ἑσπερινὸν καὶ τὸν ἀσπασμὸν

τῶν ἁγίων λειψάνων, ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὴν Μονὴν Γρηγορίου.

Μονὴ Γρηγορίου

Ἡ ἱερὰ Μονὴ Γρηγορίου εἶναι κοινόβιος καὶ τιμᾶται ἐπ' ὄνοματι τοῦ ἁγίου Νικολάου (6 Δεκεμβρίου). Ἡ μονὴ αὕτη κεῖται ἀνατολικῶς τῆς Μονῆς Σίμωνος Πέτρως, ἀπέχουσα ταύτης περὶ τὰ 3/4 τῆς ὥρας, κειμένη παρὰ τὴν θάλασσαν. Ἡ μονὴ αὕτη διακρίνεται διὰ τοὺς καλοὺς τῆς Πατέρας καὶ τὸ Ἡγουμενεῖον.

Ἐκτὸς τῶν φυσικῶν καλλονῶν, διότι δεσπόζει τῆς θαλάσσης, ἔχει καὶ τὰς πνευματικὰς καλλονάς. Πλὴν τῶν περιφήμων ἁγίων λειψάνων ἔχει θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, ἣτις δις διεφυλάχθη ὑπὸ πυρὸς ἐκραγέντος εἰς τὴν μονήν. Τὴν ἑσπέραν διενυκτερεύσαμεν ἐδῶ. Ἰπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἡγουμένου Πατρὸς Θεοδώρου, προηγούμενου Βαρλαάμ καὶ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν, διατηρεῖται οὕτη εἰς ἀνθηρὰν οἰκονομικὴν κατάστασιν, ὥστε τελευταίως νὰ προσθέσουν ὀλόκληρον πέτεργα πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, συμπληροῦντες καὶ εὐρόνοντες τὴν τράπεζαν.

Τὴν πρωτὰν μᾶς παρεχώρησαν τὴν λέμβον τῆς μονῆς καὶ μετέβημεν εἰς τὴν ἱεράν Μονὴν Διονυσίου.

Μονὴ Διονυσίου

Ἡ Μονὴ αὕτη, εὐρισκομένη ἀνατολικῶς τῆς τοῦ Γρηγορίου, ἀπέχει ἐκ ταύτης περὶ τὴν ἡμίσειαν ὥραν καὶ κεῖται περὶ τὸ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἄνωθεν τῆς θαλάσσης. Εἶναι κοινόβιος καὶ τιμᾶται ἐπ' ὄνοματι τῶν Γενεθλίων Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Θὰ ἦτο ἀδικία νὰ παραβλέψωμεν καὶ ἐδῶ εἰς τὸ κοινόβιον τοῦτο τὴν σεμνότητα καὶ ἀγιότητα τῶν Πατέρων, ἐχόντων ἡγουμενον ἀντάξιον τὸν Πατέρα Γαβριὴλ Διονυσιάτην. Ἡ μονὴ κέκτηται μέγαν καὶ ἀνεκτίμητον θησαυρὸν, τὴν δεξιὰν τοῦ τιμίου

Προδρόμου τὴν βαπτίσαντα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ δεύτερον, ὀλόκληρον τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Νήφωνος Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, πλὴν τῆς κάρας καὶ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ. Τὸ σῶμα τοῦτο εἶναι ἐναποτεθειμένον εἰς ἀργυρὰν μεγάλην θήκην, παριστάνουσαν Μονὴν ὀλόκληρον, εἶναι δὲ θαῦμα τέχνης, ὥστε νὰ θυσιάξῃ τις τὸ πᾶν διὰ νὰ τὸ ἴδῃ καὶ τὸ ἀσπασθῇ. Ἡ ἀνωτέρω μονὴ ἔχει πάμπολλα ἄγια λείψανα.

Μονὴ ἁγίου Παύλου

Μετὰ μικρὰν παραμονὴν ἐνταῦθα, καθόσον ἀπουσίαζεν ὁ Ἡγούμενος, μᾶς παρεχώρησαν οἱ ἅγιοι προϊστάμενοι τὴν λέμβον τῆς μονῆς καὶ μετέβημεν εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Παύλου. Ἐδῶ, ἐπειδὴ ἔ-

καλύβας τινὰς καὶ ἐπανήλθομεν εἰς τὸν οἶκόν των, ἔπου ἐμείναμεν τὴν ἑσπέραν.

Τὴν ἐπομένην, τῇ συνοδείᾳ τοῦ πατρὸς ὡσαύτως Εὐστρατίου ἀνήλθομεν εἰς ἁγίαν Ἄνναν, ἔπου ἐπεσκέφθημεν ἀρκετὰς καλύβας τὴν δὲ μεσημβρίαν ἐφάγομεν καὶ ἀνεπαύθημεν εἰς τὸ Κυριακόν.

Τὸ Κυριακὸν τῆς ἁγίας Ἄννης εἶναι ὑπέροχον καὶ λαμπρότατον ἕνεκα τῆς καθερωτάτης εἰκονογραφίας, ἔχει δὲ καὶ θησαυρὸν ἀνεκτίμητον τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς ἁγίας Ἄννης, ἣτις ἐνήργησε καὶ ἐνεργεῖ πλεῖστα θαύματα εἰς τὰς στείρας γυναῖκας, αἵτινες μετὰ πίστεως τὴν ἐπικαλοῦνται. Ὁ Δικαῖος τῆς Σκήτης δίδει δωρεὰν μίαν ἔντυπον ὁδηγίαν, διὰ τῆς ὁποίας ὁδηγοῦνται τινὲς τρόπῳ τὴν ἀνδρό-

Νέα Σκήτη, ἁγίου Παύλου

λειπεν ὁ ἡγούμενος καὶ οἱ λοιποὶ πατέρες ἡσυχάζον, κατησθύνθημεν πεζῇ εἰς τὴν Νέαν Σκήτην τοῦ ἁγίου Παύλου. Εἰσῆλθομεν ἐδῶ ἐν πρώτοις εἰς τὸν γνωστὸν ἀγιογραφικὸν οἶκον τῆς ἀδελφότητος Χαλδαίων, τοῦ ὁποῦ ἡ φήμη τῆς ἐργασίας φθάνει ἀνὰ τὸ πανελλήνιον. Ἐδῶ ἀνεπαύθημεν τὴν μεσημβρίαν καὶ τὸ ἀπόγευμα ἐπεσκέφθημεν μετὰ τοῦ Πατρὸς Εὐστρατίου Χαλδαίου

γυνα νὰ ἐπικαλοῦνται τὴν θείαν βοήθειαν καὶ τὴν πρεσβείαν τῆς ἁγίας Ἄννης πρὸς ἀπέκτησιν τέκνων. Ἰδοὺ αὕτη:

Ἐρημνεῖα τεκνογονίας

Οἱ θέλοντες γεννησαὶ τέκνα κληρονομίας πρέπει πρῶτον νὰ ἐξομολογηθοῦν τὰς ἀπὸ γεννήσεως των ἀμαρτίας καὶ νὰ νηστεύουν 40 ἡμέρας ἐκτὸς Σαββάτου καὶ

Κυριακής, εις τὰς ὁποίας θὰ καταλύουν ἔλαιον καὶ οἶνον, νὰ κοιμῶνται χωριστὰ εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῶν 40 ἡμερῶν, νὰ κάμνουν ἀπὸ 50 μετανοίας ὁ καθεὶς τὴν ἡμέραν, νὰ συντρέχουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ κάμνουν ἐλεημοσύνην τὸ κατὰ δύναμιν. Ἐὰν ὡς ἄνθρωποι ἠδίκησαν κανένα, νὰ ἐπιστρέψουν τὴν ἀδικίαν· ἐὰν ἔχουν μὲ κανένα ἔχθραν καὶ μῖσος, νὰ κάμνουν δικιλαγίην καὶ ἀγάπην· καὶ ὅταν κάμνουν ὅλα αὐτὰ τὰ χριστιανικὰ χρέη νὰ προσκαλέσων εἰς τὸν οἶκόν των ἕνα ἱερέα

λιν, καὶ ἐὰν ἔχουν τὴν ἄδειαν ἀπὸ τῶν πνευματικῶν τῶν ἄς μεταλάβουν· καὶ μετὰ 3 ἡμέρας ἄς συνέλθουν κατὰ τὸ ἀνθρώπινον· καὶ ἡ ἅγια Ἄννα θὰ τοῖς χαρίσῃ τέκνα κληρονομίας κατὰ τὴν πόθον των.

ΑΜΗΝ.

Αἱ ὁδοὶ τῆς Νέας Σκήτης τόσον, ἔσον καὶ τῆς ἁγίας Ἄννης εἶναι πολὺ ἀνωφερεῖς καὶ δύσβατοι, ὥστε νὰ ἀγωνιᾷ τις νὰ ἀνέλθῃ. Ἡ Σκήτη τῆς ἁγίας Ἄννης εἶναι μία ἀπὸ τὰς πλουσιωτέρας εἰς ποικίλιαν δένδρων καὶ ἀνθῶν λόγῳ τῶν ἀφθόνων

Ἡ ἐν Νέᾳ Σκήτῃ ἀδελφότης Χαλδῆζων. Ἐν τῷ μέσῳ ὁ κ. Ἡλίας Μάρος, πρόεδρος τοῦ Συλλόγου τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» ἐν Βόλῳ.

νὰ ψάλλῃ ἁγιασμὸν καὶ νὰ ρίψουν μέσα καὶ τὸ γαλάκτι τῶν ἁγιασμῶν, ὅπου εἶναι μὲ τὸ λείψνον τῆς ἁγίας Ἄννης· νὰ τρώγουν κάθε πρωτὶ ὁ καθεὶς ἀπὸ ἕνα ὕψωμα καὶ νὰ πίνουν καὶ ἁγιασμὸν· νὰ χρίωνται μὲ τὸ ἅγιον ἔλαιον εἰς τὸ μέτωπον σταυροειδῶς ὅπου εἶναι ἀπὸ τὴν ἀκοίμητον κανδύλαν τῆς ἁγίας Ἄννης καὶ ὅταν τελειώσουν αἱ 40 ἡμέραι νὰ προσκαλέσων εἰς τὸν οἶκόν των 3 ἱερεῖς νὰ ψάλλουν Εὐχέλαιον, νὰ προσέχουν ἕμως ἀπὸ μαγικὰ ὡς ἀπὸ φωτιάν· νὰ ἐξομολογηθοῦν καὶ πὰ-

καὶ ὡραῶν ὕδατων. Οἱ Σκητιῶται τῆς ἁγίας Ἄννης καταγίνονται εἰς τὴν ἁγιογραφίαν πρὸς καὶ παντὸς τὴν ξυλογραφίαν.

Ἐνταῦθα ἐφησυχάζει, ὁ Μητροπολίτης πρῶην Μελιτουπόλεως κ. Ἱερόθεος.

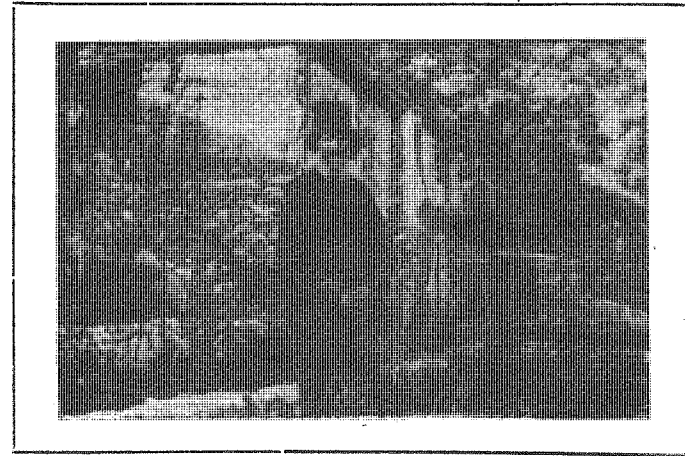
Μετὰ τὴν ἁγίαν Ἄνναν, ἀποχαιρετίσαντες τὸν Πατέρα Εὐστράτιον ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὴν Σκήτην τῆς μικρᾶς ἁγίας Ἄννης, διασχίζοντες τραχυτάτην καὶ δύσβατον ὁδόν. Ἐδῶ συνηγήσαμεν τὸν κορυφαῖον τῶν ὑμνογράφων μοναχῶν Γεράσιμον Μικραγιαννανίτην, μετὰ τοῦ ὁμοίου συνουμιλή-

σαμεν διάφορα πράγματα.

Ἀναχωρήσαντες ἐντεῦθεν κατηυθύνθημεν εἰς τὰ Κατουνάκια, Σκήτην ἀπὸ ὀλί-

σωμεν, εἰς τὴν καλύδην τοῦ Παπαγερασίμου ἐκ Βόλου.

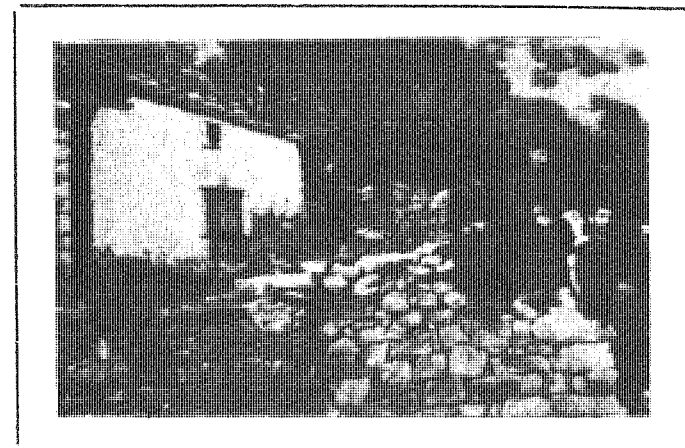
Μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐκ Κα-

Ὁ πατήρ Ἀβιμέλεχ.

Πρὸ τοῦ ἐριμτηρίου τοῦ ἐν ἁγίῳ Πασιλίῳ

γας καλύδας, εὐρισκομένας ἐπὶ ξηρῶν καὶ ἀποκρήμνιων θράχων. Ἐδῶ εὐρίσκεται ὁ περίφημος ἁγιογραφικὸς οἶκος τοῦ Πατουνακίων καὶ μὲ υπερἄνθρωπον κόπον καὶ ἀγῶνα ἐφθάσαμεν ἐκεῖ περὶ λύχνων ἀφᾶς, βέροντος ποταμηδὸν τοῦ ἰδρωτός. Ἐκεῖ εὐρο-

Ὁ πατήρ Γεράσιμος εἰς τὸ μέσον μὲ τὰ καλογέρια του

τρὸς Δανιὴλ καὶ τῆς συνοδείας αὐτοῦ, εἰς τὸν ὅποιον ἀνεπαύθημεν ὀλίγην ὥραν. Μετὰ ταῦτα ἐπήραμεν τὸν ἀνηφορικὸν δρόμον πρὸς τὴν Σκήτην τοῦ ἁγίου Βασιλείου, διότι ἐκεῖ προσεκρίναμεν νὰ διανυκτερεύ-

μεν τὸν Παπαγεράσιμον μόνον εἰς τὴν καλύδην του, ἐπειδὴ ἀπουσίαζον τὰ καλογέρια του καὶ ἕστεις μᾶς περιεποιήθη ἀρκετὰ κάλλ, μολοντοῦ εὐρίσκεται εἰς τὸ κέντρον τῆς ἐρήμου τοῦ ἁγίου Ὄρους.

Τὴν νύκτα ἐκοιμήθημεν πολὺ ἀναπαυτικά.

Τὴν πρωΐαν ἐξεκινήσαμεν διὰ τὴν Σκήτην τῆς Κερασιᾶς ἐνῷ ὁ Παπαγεράσιμος μᾶς συνώδευσε μέχρι τοῦ ἀνωτάτου ὕψους τοῦ ὄρους. Ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν Κερασιᾶν εἶναι σχετικῶς ὀμαλὴ, καθόσον συμπίπτει εἰς ὄραπέδιον μιᾶς ἐκ τῶν κορυφῶν τοῦ Ἄθωος. Ἐδῶ ἐπεσκέφθημεν μερικὰ κελύβια καθὼς καὶ τὸ Κελλίον τοῦ Τιμίου Προδρόμου τοῦ παλαιοῦ μᾶς φίλου μοναχοῦ Ἰωακείμ Κερασιώτου.

Ὁ πατήρ Ἰωακείμ Κερασιώτης, τοῦ Κελλίου Τιμίου Προδρόμου, πρῶτος ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ, μετὰ τὴν συνοδείαν τ.υ. Παρ' αὐτὸν εὐρίσκεται ὁ κ. διευθυντὴς μᾶς.

Ἀναπαυθέντες καὶ ἐδῶ ὀλίγον ἐξεκινήσαμεν διὰ τὴν Σκήτην τῶν Κουσοκαλύβιων, βαδίζοντες ἐν μέσῳ λίαν κατωφεροῦς καὶ θραχώδους ὁδοῦ.

Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἀπὸ τὴν Νέαν Σκήτην μέχρι τῆς Μονῆς Λαύρας ἡ ὁδὸς εἶναι λίαν δύσβατος καὶ ἀνώμαλος, καθόσον αἱ Σκήται αὗται εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ φοβερωτέρου μέρους τοῦ Ἄθω καὶ εἰς τὴν στρόφην τοῦ ἀκρωτηρίου, διὰ τοῦτο λέγεται καὶ ἔρημος τοῦ Ἄθω, ἐπειδὴ ἐδῶ ἠσκήτευσαν οἱ τολμηρότεροι καὶ εὐσεβέστεροι ἀσκηταί, ἕνα ἀφ' ἑνὸς μὲν μὴ τοῦς

πλησιάζουν οἱ ἄνθρωποι, ἀφ' ἑτέρου δὲ λόγῳ τῆς ξηρότητος καὶ τοῦ ἀνύδρου ἐδάφους θλίδουσι περισσότερον τὴν σάρκα ἢνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν. Ὑπάρχει ὡσαύτως καὶ ἄλλο μέρος ἐδῶ περισσότερον ἀπύκνημον, τὰ λεγόμενα «Καρούλια» ὅπου ὑπάρχουν ἀσκητήρια ἐντὸς τῶν ὄρων τοῦ ὄρους καὶ εἰς τὰ ὅποια κατέρχεται τις θασταζόμενος ἀπὸ στερεᾶς ἀλύσσεις, τρέμων μήπως πέσῃ καὶ συντριβῇ εἰς τὸ κάτωθεν αὐτοῦ χάος τῆς θαλάσσης. Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ μετὰ

ἡμεν κατὰ τὴν περισυρὴν ἐπίσκεψιν μᾶς, αὐτὴν τὴν φορὰν ὁμῶς λόγῳ τοῦ θεδιασμένου προγράμματος τῆς ἐπιστροφῆς, δὲν μετέβημεν.

Κουσοκαλύβια

Μετὰ τὴν ἀφίξιν μᾶς εἰς Κουσοκαλύβια κατηρθύνθημεν εἰς τὴν καλύβην τοῦ Πατρὸς Ἰσιδώρου Παντελοπούλου ξυλογλύπτου, συνοδευόμενοι δὲ ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ Σεραφεῖμ ἐπεσκέφθημεν καλύβας τινάς, περὶ δὲ τὴν μεσημεριαν ἐπαγγήθημεν εἰς τὴν καλύβην, ἐφάγομεν καὶ ἀνεπαύθημεν. (Ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ὁ ἐν Σέρραις συνδρομητὴς μᾶς κ. Θεόδωρος Κυριαζῆς ἀπέστειλε πρὸς τὸν ἰδρυτὴν μᾶς, σεβαστὸν Γέροντα Ἀθανάσιον Λαυριώτην ἰατρόν, τὴν κάτωθι ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν :

Ἐν Σέρραις τῇ 19 Φεβρουαρίου 1939

Πρὸς τὸν δσιώτατον Γέροντα Ἀθανάσιον Λαυριώτην, ἱατρὸν μοναχόν, ἰδρυτὴν τοῦ περιοδικοῦ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη».

Σεβαστέ μοι ἐν Χριστῷ Πάτερ Ἀθανάσιε

ἐν Κυρίῳ χαίρειν,

Εἶχομεν τὸ εὐτύχημα νὰ γνωρίσωμεν ὑμᾶς κατὰ τὸ παρελθὸν ἐκ τοῦ πλησίον καὶ νὰ ἐκτιμήσωμεν τὰς ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας σας, ἃς προσφέρετε τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ ἐπὶ ὀλόκληρα ἔτη, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸν ἔνθεον ζῆλόν σας.

Τακτικῶς λαμβάνομεν τὰ ἀποστελλόμενα ἡμῖν παρὰ τοῦ κ. Σχοινᾶ μιμηταῖα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ σας καὶ ἀναγινώσκοντες αὐτὰ μὲ πολλὴν χαράν, μένομεν ἀπολύτως ἱκανοποιημένοι.

Εὐχαριστοῦμεν ἐπίσης καὶ τὸν κ. Σωτ. Σχοινᾶν, ὅστις δημοσιεύει καὶ κοινοποιεῖ πᾶσαν ἀποστελλομένην παρ' ὑμῶν ὕλην ψυχοφελῆ, ὥστε νὰ ἱκανοποιῇ πᾶσαν ψυχὴν πνευματικῶς.

Ἡ ἐπιμελεμένη καὶ καλλιτεχνικὴ ἐμφάνισις τοῦ περιοδικοῦ σας τόσον, ὅσον καὶ ἡ ἐκλεκτὴ καὶ ἔξοχος αὐτοῦ ὕλη, φέρουν αὐτὸ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν ἀρίστων περιοδικῶν μᾶς καὶ μαρτυρεῖ ὅτι εἶναι πολὺτιμος σύμβουλος τῆς ἑλληνορθόδοξου οἰκογενείας καὶ ὄργανον σπουδαίων ὑγιῶς χριστιανικῆς καὶ κοινωνικῆς μορφώσεως.

Μετὲ ἀπὸ τὴν ἀδελφικὴν μεθ' ἡμῶν γνωριμίαν κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὴν ἀγάπην ἣν ἀπέκτησα πρὸς τὸν κ. Σωτ. Σχοινᾶν, ἐθεώρησα τιμὴν μου νὰ ἀντιπροσωπεύσω τὸ ἔργον σας εἰς τὴν πόλιν τῶν Σερρῶν καὶ νὰ βοηθήσω αὐτὸ ὅπως ἐνισχυθῇ περισσότερον.

Τὸ σπουδαιότερον εἶναι ὅτι δημοσιεύει πάντοτε ἀνὰ μίαν ἀνέκδοτον Ἀκολουθίαν, ὅπου κανὲν περιοδικὸν δὲν ἔχει αὐτὴν τὴν ἀρχήν.

Σᾶς συγγαίρω θεομῶς διὰ τὸ ἔξοχος κοινωφελὲς ἔργον σας καὶ ἄξιον παντὸς ἐπαίνου, καὶ σᾶς εὐχομαι διαρκῆ τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν.

Προσκυνῶ σας, ἀσπαζόμενος τὴν ἀγίαν δεξιάν ὑμῶν, ἐκδεχόμενος τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας σας.

Θεόδ. Κυρατζῆς

Παραπλεύρως Ὁρφανοτροφείου θηλέων

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη μέχρι σήμερον κ. κ. ὁμιληταί, ὑπερέβησαν πᾶσαν προσδοκίαν, ὥστε, ἐὰν θελήσωμεν νὰ τοὺς ἀριθμήσωμεν, δὲν θὰ μᾶς ἐπαρκέσουν δύο ὀλόκληρα τεύχη. Ἀρκούμεθα ὁμως νὰ ἀναφέρωμεν ὀλίγα ὀνόματα μετὰ τὴν ἐνθρόνησιν εἰς τὴν Μητρόπολιν Δημητριάδος τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Ἰωακείμ.

— Παναγ. Τρεμπέλας Θεολόγος σειρᾶν ὁμιλιῶν ἐπὶ θεμάτων ἀπολογητικῶν.

— Ἀρχιμ. Σωκράτης Ἀναζηλῆς ἐκάστην Παρασκευὴν ἐσπέρας (συνεχίζει ἤδη). Ἐκτὸς τῶν ἀπειρων θρησκευτικῶν καὶ κοινωνικῶν θεμάτων, ἠρμήνευσε τὴν Καθολικὴν ἐπιστολὴν Ἰακώβου ἐπὶ τρία συνεχῆ ἔτη. Ἐφέτος ἤρχισε τὴν ἐρμηνείαν τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου.

— Νικ. Αὐγέρος θεολόγος, ἀγραμματεὺς Μητροπόλεως.

— Βασ. Καϊμάκης, θεολόγος, βιβλιοφύλαξ τοῦ Συλλόγου.

— Σάββας Νανάκος, θεολόγος.

— Ἱεροδ. Ἀντώνιος Σταθακάρος, θεολόγος.

— Μοναχὸς Εὐσέβιος Μπιλάλης, θεολόγος.

Ἄπαντες οἱ ἀνωτέρω, ἐρμηνεῖαν ἐπὶ τῶν Κυριακῶν Εὐαγγελίων.

— Ἰω. Σπαθάρης, φιλόλογος Καθηγητῆς Γυμνασίου.

— Ἀπόστολος Παπαδόπουλος, θεολόγος.

— Χρῆστος Βαρούτσιος, Καθη-

γητῆς Γυμνασίου Λαρίσης.

Τὴν 12 Φεβρουαρίου 1908 ἐγένεν ἐκλογή τὸ δεύτερον, διὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ νέου Διοικ. Συμβουλίου. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς ταύτης, ἔφερον, ἐκτὸς πλείστων τοῦ παλαιοῦ Συμβουλίου καὶ νέα πρόσωπα ἰκανά, ἔχοντα διαθέσιν νὰ ὑπηρετήσωσιν ἓνα τοιοῦτον Σύλλογον. Ἐξελέγησαν λοιπὸν νέα τοιαῦτα οἱ κ. κ. Νικ. Σαράτσης ἰατρός, (νῦν Δήμαρχος Παγασῶν ἀριστίνδην), ὡς ἀντιπρόεδρος, Κίμων Ἀγγελίδης, Τρύφων Κοντογεωργίου Λυκιάρχης, Νικ. Παπαδημιός.

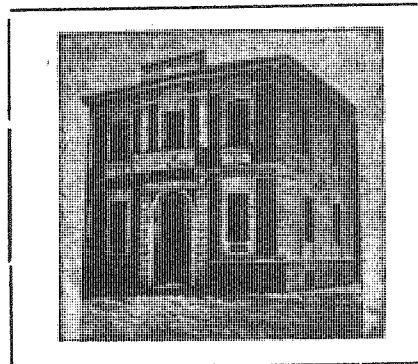
Ἐν συνεχείᾳ δὲ εἰς μετέπειτα ἀρχαιρεσίας οἱ κ. κ. Ἀλκ. Παπαθανασίου δικηγόρος, Ἀπόστολος Ζάμπalos ἔμπορος, Νικ. Ἀνδρέου Καθηγητῆς, Πολύκαρπος Συνοδικὸς Ἀρχιμ. (νῦν Μητροπολίτης Μεσσηνίας) Κων. Χατζηϊωάννου λόγιος, Χρῆστος Μαχαιρίτσας πρωτοψάλτης, Γεώργιος Κατσιμπας, Νικ. Βάτσος, Γεώργιος Παπαδιανέλλος, Ἀπόστολος Καλύβας, Βασίλ. Τζανίδης, Ἠλίας Μάρος, Σωτ. Σχοινᾶς κ.λ.π. οἵτινες εἰργάσθησαν φιλοτιμῶς διὰ τὴν πρόβωσιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Συλλόγου.

Τῷ 1909, μετατεθέντος τοῦ Προέδρου Παν. Πολυκ. Ζάχου εἰς ἐτέραν ἐπαρχίαν ὡς ἱεροκήρυκος, ἀνέλαβε τὴν προεδρίαν ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου κ. Νικ. Παπαδημιός, τῇ 18 Ἰουνίου, προεδρίαν, ἣν ἐτήρησε μέχρι τοῦ 1928, ἀποχωρήσαντος λόγῳ ἀσθενείας.

Ἦδη τὸ Διοικ. Συμβούλιον ἀπαρτίζεται ἀπὸ τοὺς κ. κ. Ἠλίαν Μάρον Πρόεδρον, Νικ. Κουτσίναν μεγαλέμπορον, Τρ. Τσέταν δικηγόρον, Ἀντιπρ. Ἰωάννην Σπαθάρη Καθηγητὴν, Σωτήρ. Βραχνόν, ταγματάρχην ἐν τιμητικῇ ἀποστρατεῖᾳ Ταμίαν, Μιχαὴλ Δουλῆν Δημοδιδάσκαλον, Γεώργιον Μαλικέντζον ἔμπορον, Γεωρ. Ραβιῖλον μηχανουργὸν καὶ Ἰω. Παναγιωτόπουλον Γεν. Γραμματέα.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1913 ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου κ. Νικ. Χαρισιάδης, ἐνδιαφερόμενος διὰ τὸν Σύλλογον πλεον τῶν ἄλλων καὶ προβλέπων εὐρυτάτην τὴν δρασίν αὐτοῦ, ἐφωτίσθη ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐδώρισε μίαν εὐρύχωρον οἰκίαν του ἐν τῇ ὁδῷ Δημητριάδος, διαστ. Ὀγλ, ἣτις διεσκευάσθη καταλλήλως καὶ τῆς ὁποίας ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῇ 28-4-1913.

Ἦδη ὁ Σύλλογος ἀπέκτη ἰδιόκτητον μέγαρον μετ' αἰθουσᾶν διαλέξεων, βιβλιοθήκης καὶ Ἀναγνωστηρίου.

Τὸ μέγαρον
τοῦ Συλλ. τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν»

Εἰς τὸν Σύλλογον ὁμως αὐτὸν ἐπεφυλάσσετο μίᾳ περιόδῳ ἀδρα-

νείας.

Τῷ 1916 διεκόπη ἡ λειτουργία τῶν αἰθουσῶν τόσον τῶν διαλέξεων ὅσον καὶ τῆς βιβλιοθήκης, λόγῳ ἐπιτάξεως τοῦ οἰκήματος ὑπὸ τοῦ Στρατοῦ πρῶτον καὶ κατόπιν ἀπὸ τοὺς πρόσφυγας, μόλις δὲ κατὰ τὸ 1928, λυθέντος τοῦ οἰκήματος τῆς ἐπιτάξεως, ἤρχισε πλεον ἡ λειτουργία αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν περίωδον ταύτην, ὁ Σύλλογος συνέβαλε μεγάλως εἰς τὰ ἔξῃς:

Ἄντεπροσωπεύθη εἰς τὸ ἀντιμασσωικὸν Συνέδριον ἐν Παρισίοις ὑπὸ τοῦ Ἀγαμ. Ζάχου δικηγόρου.

Ἡ ψήφισις τῶν Νόμων περὶ Κυριακῆς ἀργίας ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ τότε διοικητικοῦ Συμβουλίου μετ' ἀντιπρόεδρον τὸν ἀείμνηστον Πολ. Ζάχον.

Ὡς αὐτῶς ὁ Σύλλογος ἐνήργησεν εἰς τὰ σχετικὰ ὑπουργεῖα πρὸς τιμωρίαν τῶν ἐνόχων, τῶν ἐμπαικτῶν τῆς θρησκείας καὶ τοῦ Κλήρου κ. Δελμούζου καθηγητοῦ, διευθυντοῦ τοῦ ἐν Βόλῳ ἀνωτέρου Παρθενωγείου καὶ τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ.

Μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ οἰκήματος, ὁ Σύλλογος πλεον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Ἠλία Μάρου ἐργαστασιάρχου, ἔχοντος ἐκλεκτοὺς συνεργάτας ὡς Διοικ. Συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἐξελέγη κατὰ τὰς ἀρχαιρεσίας τῆς 17-2-1929, ἤρχισε νὰ δρᾷ ἐπιζήλωσ. Καὶ κατὰ πρῶτον ὀργάνωσε θέσιν εἰδικῶν βιβλιοφύλακων. Ἔως τῶρα βιβλιοφύλαξ ἀνελάμβανεν εἰς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου καὶ τοιοῦτος ἦτο κατ' ἅπασαν σχεδὸν τὴν ἀ' περίωδον ὁ κ. Κωνστ. Χατζηϊωάννου λόγιος, νῦν Ἠγούμενος τῆς ἱερᾶς Μο-

νῆς Ξενίας, ὅστις κατώρθωσεν ἐπὶ τόσα ἔτη διὰ τῆς φιλοπονίας του, τῆς ἐργατικότητός του καὶ τοῦ πόνου, ὃν εἶχε διὰ τὴν φύλαξιν τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ, νὰ διατηρήσῃ τὴν βιβλιοθήκην ὑπὸ ἔποψιν τάξεως καὶ περιφρουρήσεως εἰς ἓν ζηλευτὸν σημεῖον, ὅστις κατόπιν θεῖα συνάροσει ἀποδυθεὶς εἰς τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα διὰ τῆς μοναχικῆς κουρᾶς κατὰ τὸ 1930, παρέδωκε τὴν θέσιν του εἰς τὸν κ. Δ. Ξενάκην.

Ἐπειδὴ ὁμως τὸ Διοικ. Συμβούλιον ἠθέλε νὰ ὀργανώσῃ τὴν βιβλιοθήκην ἐπιστημονικώτερον, ἀλλὰ καὶ τὸ βῆμα τοῦ Συλλόγου νὰ στολίσῃ διὰ θεολόγου μετεκάλεσε τὸν θεολόγον κ. Χαρ. Πνευματικάκη ἐξ Ἀθηνῶν, εἰδικὸν βιβλιοφύλακα, ἀλλὰ καὶ κατηχητὴν καὶ θεολόγον δόκιμον. Ὁ σκοπὸς διὰ νὰ καλέσῃ ἐπιστήμονα βιβλιοφύλακα ἦτο, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἵνα ὀργανώσῃ τὴν βιβλιοθήκην κατὰ τὸ σύστημα τῶν μεγάλων βιβλιοθηκῶν ἰδικῶν μας καὶ ξένων καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ καταρτίσῃ τακτικὰ κηρύγματα δι' αὐτοῦ, τόσον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ὑπῆρχεν ὁμιλητής, ὅσον καὶ εἰς τοὺς ναοὺς τῆς πόλεως καὶ τῶν περιχώρων ἀκόμη καὶ διὰ κηρυτῶν Κατ. Σχολείων. Ἀφίκετο λοιπὸν ὁ κ. Πνευματικός τῆ 15 Μαΐου 1934. Τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ κ. Πνευματικάκη ἦτο ὁ καταρτισμὸς τῆς βιβλιοθήκης ἐπιστημονικῶς, ὥστε νὰ εὐρίσκη κανεὶς ἀμέσως οἷονδήποτε βιβλίον ἐξήτει μεταξὺ τῶν τόσων χιλιάδων τόμων. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Σύλλογος εἶχεν ὀργανώσει πλέον τὰ κηρύγματά του διὰ τοῦ βιβλιοφύλακός του θεολόγου εἰς

τὴν αἴθουσαν αὐτοῦ καὶ εἰς τοὺς ναοὺς τῆς πόλεως τῆ ἀδεία τοῦ Μητροπολίτου Γερμανοῦ.

Τῷ 1934 ὀργάνωσε δύο Κατ. Σχολεῖα, τὰ πρῶτα ἅτινα ἐνεφανίσθησαν ἐν Βόλῳ κατ' ἐμπνευσιν τοῦ Συλλόγου διὰ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ, ὥστε ὁ Σύλλογος νὰ θεωρητῆ ὡς πρωτοπόρος τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως τῆς νεολαίας τοῦ Βόλου, λειτουργοῦντα τὸ ἓν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου καὶ τὸ ἕτερον εἰς τὸν Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως, διδάσκοντος εἰς ἀμφότερα τοῦ κ. Πνευματικάκη. Τὸ ἀκόλουθον ἔτος ἠῦξεν ταῦτα εἰς τέσσαρα ὑπὸ τὸν ἴδιον Κατηχητὴν. Ἐπειδὴ ὁμως ἡ ἐργασία ἠῦξανε, καὶ διότι ἡ πρόοδος τῆς πνευματικῆς ἐργασίας ἦτο καταφανής, ἀποφάσει τοῦ προέδρου κ. Μάρου, ἐκλήθη καὶ διωρίσθη βοηθὸς διὰ τὸν κ. Πνευματικάκη, θεολόγος ὡσαύτως, νέος μὲ πολὺν ζῆλον καὶ δρᾶσιν, ἔχων ἔμφυτον εἰς τὴν καρδίαν του τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν φρόνησιν, ὁ κ. Βασ. Καϊμάκης.

Τὴν περίοδον αὐτὴν, συνέβη νὰ πληρωθῇ ἡ χηρεύουσα θέσις τῆς Μητροπόλεως Δημητριάδος παρὰ τοῦ ἀγιωτάτου Μητροπολίτου Φωκίδος κ. Ἰωακείμ, τοῦ τέως τοιοῦτου κ. Γερμανοῦ ἐγκαταλείψαντος τὸν Μητροπ. θρόνον Δημητριάδος, ἵνα ἀναλάβῃ τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ ἐπαναφορᾶς τοῦ Παλαίου Ἡμερολογίου. Ὁ νέος Ἱεράρχης, ἀναγνωρίσας τὴν ἐργασίαν τοῦ Συλλόγου, ἀνέλαβε ταύτην προσωπικῶς καὶ διὰ τῶν συνεργατῶν του, ὥστε σήμερον νὰ ἀριθμοῦνται τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα τοῦ Βόλου εἰς 59, ὡς διελάβομεν ἐν τῇ σελίδι 56.

Τῷ 1937 ὁ κ. Πνευματικάκης, λόγῳ ἀνωτέρας προαγωγῆς του, προσελήφθη παρὰ τῆς ἀδελφότητος τῶν Θεολόγων τῆς «Ζωῆς» ἐν Ἀθῆναις, ἀνέλαβε δὲ τὴν θέσιν του, προαχθεὶς, ὁ κ. Βασ. Καϊμάκης, ὅστις ἀνεδείχθη ἐφάμιλλος τοῦ κ. Πνευματικάκη, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν πλέον τι καὶ προσκρούσωμεν εἰς τὸν ταπεινόφρονα καὶ εὐγενῆ χαρακτήρα του.

Ἡ δωρεὰ τοῦ κ. Νικ. Χαρισιάδου τοῦ περιφήμου οἰκήματος τοῦ Συλλόγου εὔρε μισητάς.

Κατὰ τὸ 1937, μία μεγάλη εὐεργέτις, ἡ κ. Τσιτσιῶ Γ. Οἰκονόμου, ἐδώκε τὰς δύο οἰκίας τῆς ἐν τῇ ὁδῷ Γαλλίας—Γαμβέττο, ἀπὸ τὰ ἐνοικία τῶν ὁποίων νὰ μισθοδοτῆται εἰς ἱεροκήρυξ. Εἶναι περιττὸν κἄν νὰ τὸ εἴπωμεν ὅτι αἱ δωρεαὶ αὗται, εἶναι πλέον ἐπιτυχεῖς, διότι ἀφοροῦν εἰς τὴν ἀφέλειαν τῆς ψυχῆς, ἢ δὲ ἐνέργεια τῶν πράξεων αὐτῶν, θὰ διατηρῆται εἰς τὸν αἰῶνα. Εὐχόμεθα ὅπως ἡ πράξις αὕτη εὔρη καὶ ἄλλους μισητάς.

Ἐπικαίρως δύναται νὰ γίνῃ μνεῖα ἐνταῦθα καὶ διὰ μίαν ἄλλην δωρήτριαν, τὴν γραῖαν Ἑλένην Πέτρου, ὑπηρετοῦσαν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς τὸν σύμβουλον τοῦ Συλλόγου κ. Γεώρ. Παπαδιανέλλον, ἣτις ἐξώδευσε πάσας τὰς οικονομίας τῆς κατασκευάσασα τὰ πολυτελῆ βιβλιοφυλάκια τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Συλλόγου.

Ὅπως ὅλα τὰ ἰδρύματα, ἅτινα ἐργάζονται κατὰ Θεὸν καὶ διὰ τὴν πνευματικὴν πρόοδον τοῦ ἀνθρώπου, εὐρίσκουν πολλὰς ἀντιδράσεις καὶ οικονομικὰς δυσκολίας, οὕτω

καὶ ὁ Σύλλογος οὗτος. Εἶναι τοῦτο ἢ καλλιτέρα πιστοποιήσις, διότι ὅταν ὁ διάβολος ἐννοήσῃ ὅτι ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἐργασίαν πρόκειται νὰ προκύβῃ κάποια ἀφέλεια πνευματικὴ πρὸς ζημίαν του, τὴν πολεμεῖ δι' ὅλων τῶν μέσων μὲ σκοπὸν νὰ τὴν ἐκμηδενίσῃ καὶ τὴν ἐξαφανίσῃ.

Οὕτω καὶ ὁ Σύλλογός μας ἐπολεμήθη ὑπὸ ἀνθρώπων, ἐχόντων λόγους ὠρισμένους νὰ πολεμήσουν αὐτόν, καὶ οἵτινες πολεμοῦν πᾶν τὸ εὐγενὲς καὶ ὑψηλόν, ἔχον σχέσιν μὲ τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἀρετὴν. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι παρουσιάζονται φαινομενικῶς ὅτι κάτι θέλουν δῆθεν νὰ κάμουν, ὅτι ἔχουν ὅλην τὴν ἰκανότητα νὰ δημιουργήσουν αὐτό. Ἐξοργίζονται λοιπὸν ὅταν οἱ ἄλλοι κάμουν αὐτὸ τὸ κάτι καὶ διατὶ νὰ μὴ εἶναι καὶ αὐτοὶ συντελεσταί, πραγματικῶς ὁμως ἡ προσπάθειά των εἶναι ὄχι νὰ δημιουργήσουν, ἀλλὰ νὰ καταστρέψουν. Ἄλλοίμονον δι' αὐτοὺς ἐὰν ἡ ἐργασία αὕτη ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν ἀρετὴν. Πρέπει ἐκ θεμελίων νὰ τὴν ἀπαλείψουν.

Δὲν ἔλειψαν λοιπὸν τοιοῦτοι ἄνθρωποι ζητοῦντες νὰ πολεμήσουν καὶ νὰ καταστρέψουν τὸν Σύλλογον, ἀλλὰ προσέκρουσαν ἐπὶ γρανιτώδους τοίχου καὶ ἐθραύσθησαν αἱ ἐνέργειά των. Ὅταν ἐν τοιοῦτον ἴδρῳμα ἔχει ἀρχηγὸν καὶ κεφαλὴν τὸν Χριστόν, δὲν δίδει οὐδεμίαν σημασίαν εἰς τὰς ἐνεργείας αὐτὰς διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ὅτι τὰς χλευάζει.

Εὐτυχῶς ὅτι οἱ ἐκάστοτε Δήμαρχοι Παγασῶν ἐβοήθησαν τὸν Σύλλογον τοῦτον ἀπὸ τὰς ἀρχὰς διὰ χορηγήσεως διαφόρων ποσῶν, ἀπὸ δρ. 3000—40000 τελευταίως, διὰ τὰ ὅ-

ποῖα ὁ Σύλλογος εὐγνωμονεῖ αὐτοῦς.

Ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τῆς προεδρίας παρὰ τοῦ κ. Ἡλία Μάρου, ὁ Σύλλογος ἀπέκτησε μίαν οικονομικὴν ἐφεδρείαν, διότι δσάκις ὁ Σύλλογος ἐδυσκολεύετο νὰ ἀνταποκριθῆ εἰς τὰς πληρωμὰς διὰ τὰ ἀυξηθέντα ἐσχάτως ἔξοδα αὐτοῦ, καλύπτει οὗτος τὰ ἑλλείμματα ἐπὶ τῇ ἐλπίδι μελλουσῶν εἰσπραξέων.

Κατὰ τὴν β' περίοδον τῆς προεδρίας τοῦ κ. Μάρου ἐνήργησεν ἐντατικῶς διὰ τὴν κατάργησιν τῶν μικτῶν σχολείων τῶν ἐφαρμοσθέντων κατὰ τὴν σατανικὴν Βενιζελικὴν περίοδον.

Προκειμένου νὰ πληρωθῆ ἡ κενὴ θέσις τῆς Μητροπόλεως Δημητριάδος, ἐξήτασε καὶ ἐνήργησε, διὰ τοῦ κ. προέδρου πάντοτε, ἵνα διορισθῆ ἐπίσκοπος ἀρετῆς καὶ μορφώσεως, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπέτυχε κατὰ πάντα. Ἐπίσης ἀργότερον καὶ διὰ τὸν διορισμὸν τοῦ κατὰ πάντα ἀξίου ἱεροκλήρου κ. Σωκρ. Ἀναζηλῆ.

Ἐκδίδει ἀπὸ πενταετίας περιοδικὸν δεκαπενθήμερον, «τὸ Φῶς τοῦ Κόσμου», τὸ ὁποῖον διανέμει δωρεὰν εἰς 8.000 ἀντίτυπα εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βόλου καὶ εἰς ὅλα τὰ χωρία τῆς Μητροπόλεως, παρέχων οὕτω τὸ Κυριακὸν Κήρυγμα εἰς ὅλον τὸν νέον Νομὸν Μαγνησίας.

Συντηρεῖ ἤδη διὰ τοῦ ἱεροκλήρου αὐτοῦ κ. Β. Καϊμάκη Κατηχητικὸν Σχολεῖον ἐργαζομένων παιδιῶν, τὸ ὁποῖον ἔσχε μεγάλην ἐπιτυχίαν καὶ τὸ ὁποῖον ἀριθμεῖ περὶ τὰ 250 παιδιὰ, λειτουργοῦν εἰς τὴν αἵθουσάν του ἐκάστην Κυριακὴν ἑσπέρας.

Ὅσαύτως ἴδρυσεν ἐφέτος σχολὴν ἀναλφαβήτων, λειτουργοῦσαν τρεῖς τῆς ἐβδομάδος εἰς τὴν ἰδίαν αἵθουσαν, διδάσκοντος τοῦ κ. Β. Καϊμάκη καὶ τοῦ εὐσεβοῦς δημοδιδασκάλου κ. Μ. Δουλῆ.

Διὰ τῆς βιβλιοθήκης του χορηγεῖ πνευματικὴν τροφὴν εἰς πᾶσαν τάξιν τῶν κατοίκων τοῦ Βόλου, ἰδίως εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς Μέσης καὶ ἀνωτέρας Ἐκπαιδεύσεως, οἵτινες εὐρίσκουν εἰς τὴν πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην του ὅλα τὰ βοηθήματα διὰ τὴν τάξιν των. Τὸ παρελθὸν ἔτος ἔφθασαν οἱ ἀναγνώσται τὰς 5.000.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἀληθείας ὅταν λέγωμεν ὅτι ὁ Σύλλογος «Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν» Βόλου ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ κ. Ἡλία Ι. Μάρου, εὔρε τὸν ἀνθρωπὸν του. Δικαίως λοιπὸν καυχᾶται οὗτος διὰ τὸν πρόεδρόν του, ὅσον καὶ ἡ πόλις ὀλόκληρος διὰ τὸν Σύλλογόν της.

Συνιστῶμεν λοιπὸν ἀμέριστον τὴν ὑποστήριξιν τοῦ κοινοῦ τῆς πόλεως, ἐγγραφομένου πρὸ παντός μέλους αὐτοῦ καὶ συντρέχοντος παντοιοτρόπως τὸν Σύλλογον, ἵνα μίαν ἡμέραν, ἴδωμεν αὐτὸν ἀνερχόμενον εἰς ὑψηλότερα ἐπίπεδα.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΡΟΖΑ ΤΟΥ ΤΑΝΝΑΝΒΟΥΡΓΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Η ΡΟΖΑ ΠΡΟΣΦΕΥΓΟΥΣΑ ΠΑΡΑ ΠΤΟΧῶ ΤΙΝΙ ΑΝΘΡΑΚΕΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μάλιστα, μάλιστα, εἶπεν ὁ ἀνθρακεύς, ἡ πεῖνα εἶναι τὸ πλεόν πολῦτιμον ἄρτυμα· ὅλα δὲ τὰ πλούτη τῶν πλουσίων δὲν δύνανται νὰ προσφέρωσιν ἠδύτερον καὶ

τερπνότερον αὐτῆς· εἰς ἡμᾶς δὲ τοὺς πτωχοὺς ἀνθρώπους οὐδόλωσ ἀρέσκει τὸ τοιοῦτον. Οὕτως ἔδοξε τῷ Παναγᾷ Θεῷ.

Ἀφοῦ ἡ Ῥόζα ἐκόρησε τὴν πεινάν της καὶ ἠχαρίστησεν εὐλικρινῶς τὸν Θεὸν διὰ τὰς ἀγαθοεργίας του, ἐξηκολούθησε διηγούμενη λεπτομερῶς πάντα τὰ συμβάντα αὐτῇ τε καὶ τῷ πατρὶ της κατὰ τὴν παρελθοῦσαν νύκτα· ὁ δὲ Βουρκάρδος, ἀκούων κεκηνῶς τὴν διήγησιν καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὀργιζόμενος κατὰ τοῦ σκληροῦ Κιουνερίκου, ὑπερελυπεῖτο διὰ τὴν τύχην τοῦ καλοῦ αὐτοῦ κυρίου Ἐδελβέρτου, καὶ συχνάκις ἔφερε τὴν χεῖρά του πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἄλλ' ὅτε ἤκουσεν ὅτι ὁ ἱππότης Ἐδελβέρτης τῷ ἐνεπιστεύθη τὴν θυγατέρα του, ἡ ἔνδειξις αὐτῆς τῆς ἐμπιστοσύνης τὸν συνεκίνησε τοσοῦτον, ὥστε ἀνελύθη ἀμέσως εἰς δάκρυα καὶ λυγμούς.

Ὅχι, ὄχι, προσφιλῆς μοι δεσποσύνη, ἀνέκραξεν, ὁ Θεὸς δὲν δύναται νὰ ἐγκαταλείψῃ ἓνα τόσον φιλόανθρωπον ἱππότην· ὄχι ἀργά θέλει τὸν ἐξαγάγει ἐκ τοῦ καταφυγίου ἐκείνου τῶν ὄψεων, ὅπου ἐξῆίφθη. Ἐὰν ἡ εἰμαρμένη ἀφήκεν αὐτὸν νὰ περιέλθῃ εἰς τοιαύτην εἰρκτὴν ὁ Θεὸς δύναται νὰ τὸν ἐξαγάγῃ. Παραδόχθε εἰς τὸ ἔλεος τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ καὶ πάντα θέλουν εὐδοθῆ κατ' εὐχὴν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ ὑμᾶς, προσφιλῆς δεσποσύνη, παρατηρήσατε τὸν σωρὸν ἐκεῖνον τῶν ἀνημμένων ἀνθρώπων, εἰπέτε μίαν μόνην λέξιν, καὶ εὐθὺς ἠφιθῆσομαι ἐν τῇ καμίνῳ ταύτῃ, τῆς ὁποίας αἱ φοβεραὶ φλόγες μὲ ἀναμένουσιν ἀλέναντι τῆς μετὰ Θεὸν πρὸς τε τὸν ἀγαθὸν πατέρα σας καὶ πρὸς ὑμᾶς εὐγνωμοσύνης μου. Πρὸ παντὸς δ' ἄλλου πρέπει νὰ ἀναπαυθῆτε. Ἡ κατοικία μου εἶναι πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, καὶ εἶναι δύσκολον νὰ μεταβῆτε ἐκεῖ μαζί μου ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, ὅθεν θέ-

λετε διέλθει τὴν νύκτα ταύτην ἐνταῦθα εἰς τὴν ἐξοχικὴν καλύβην μου, ὁποῖαν οἱ ἀνθρακεῖς συνειθίζουσι νὰ κατασκευάζωσιν ἐν τοῖς δάσσει, καὶ χρησιμεύουσιν δι' ἓνα μόνον ἄνθρωπον. Τὴν βλέπετε εἰς τὴν ὑπέρουθρον λάμπιν τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖ κάτω μεταξὺ τριῶν δρυῶν; Ἡ καλύβη αὕτη ἦτο κατεσκευασμένη ὑπὸ πολλῶν πασσάλων πλαγίως ἐν τῇ γῇ ἐμπεπηγμένων, ἐμπεπλεγμένων δὲ μὲ κλάδους ἐλατῶν, καὶ κεκαλυμμένων πάλιν ὑπὸ πυκνῶν χορτοπλίνθων. Οἱ τέσσαρες τοῖχοι ἐλησμονήθησαν, εἶπεν ὁ Βουρκάρδος, μειδιῶν, ὅλη ἡ καλύβη εἶναι μόνον μία στέγη· ἀλλ' εἶναι τόσον πυκνὴ καὶ τόσον στερεὰ, ὥστε οὐδεμία σταγὼν τῆς βροχῆς δύναται νὰ τὴν διαπεράσῃ. Τὸ ὄρατον καὶ ξηρὸν χόρτον θέλει σᾶς χρησιμεύσει ὡς στρωμνὴ κλίνης, καὶ μία ψάθα ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῶν δένδρων, τὴν ὁποῖαν ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔπλεξα, χρησιμεύει ὡς παραπέτασμα τῆς κλίνης. Ἀλλὰ σᾶς βεβαῖω ὅτι εἰς τοὺς κεκοπιακότας καὶ εἰς τοὺς κλητὴν συνειδήσιν ἔχοντας, ὡς εἴσθε ὑμεῖς, ἡ ἐπὶ τῆς τοιαύτης κλίνης ἀνάπαυσις εἶναι καὶ ἡσυχος, καὶ ὁμοιάζει τὴν ἐπὶ κλίνης ἐχούσης πτέρινον στρωμνὴν, χρυσοῦν τεχνητὸν οὐρανόν, καὶ μεταξωτὰ παραπετάσματα. Ὁδηγήσας τὴν νεάνίδα εἰς τὴν καλύβην ταύτην, καὶ μετὰ ταῦτα ἀποχωρήσας, ἐκάθησεν ὀλίγον μακρὰν τῆς καιομένης καμίνου του, ὑποκάτω πεπυκνωμένης σκιάδος ὑπὸ πολλῶν κλώνων ἐλατῶν ἐπὶ καλῶς τοποθετημένου ἐκ χορτοπλίνθων θρανίου, ἀρκετὰ ἀναπαυτικοῦ. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς ἐσκέπτετο μόνον καὶ μόνον περὶ τῶν ὑπὸ τῆς Ῥόζας διηγηθέντων αὐτῷ. Ὅ,τι δὲ τὸν ὑπερελύπει ἦτο ἡ ἀναμφίβολος ἰδέα ὅτι ἔνεκεν τῆς εἰς αὐτὸν χορηγηθείσης ὑπὸ τοῦ Ἐδελβέρτου βοηθείας κατὰ τοῦ Κιουνερίκου, ἐρεθισθεῖς

οὗτος, κατώρθωσε νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸν εὐγενῆ ἱππότην του. Ἐξυσε πολλάκις τὸ ὄπιόν του, ἔστρεψε παντοιοτρόπως τὸν κλήρη καταχνιάς σκοῦφόν του, ἀφήρεσεν αὐτὸν ἐκ τῆς κεφαλῆς του, καὶ λαβὼν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖράς του, προσηύχετο τῷ Θεῷ διακαέστατα. Τὸν ἰκέτευεν ἵνα σώσῃ τὸν προσφιλῆ αὐτοῦ ἱππότην, καὶ μέχρι τῆς εὐτυχούς ἐκείνης στιγμῆς νὰ παρηγορῇ τὴν τεθλιμμένην θυγατέρα αὐτοῦ. Οὕτω δὲ κατατηκόμενος, διῆλθεν ἅπασαν τὴν νύκτα ἐκείνην ἄπνους. Ἡ Ῥόζα τοῦναντίον ἐκοιμάτο λίαν ἡσύχως καὶ μέχρι τῆς ἡμέρας, καὶ περὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα πνέων σφοδρὸς ἄνεμος ἐκίνει δυνατῶς τὰς ἐλάτας, καὶ πολλάκις θραδαία βροχὴ ἐπιπτε μετὰ φοβεροῦ κρότου εἰς τὸ δάσος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ Ἡ ΡΟΖΑ ΠΡΟΣΦΕΥΓΟΥΣΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ ΤΟΥ ἈΝΘΡΑΚΕΩΣ

Ἡ ἡμέρα ἐπεφάνη, ὁ ἄνεμος ἐκόπασε, τὰ νέφη διεσκαδάσθησαν, τὸ πᾶν ἦτο γαλήνιον, καὶ αἱ λάμπουσαι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐχρῶσαν τὰς κορυφὰς τῶν ἐλατῶν ὁ δὲ ἀνθρακεὺς, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πλησιάζων τὴν καλύβην, ἠκροῶτο ἐὰν ἡ νεάνις ἀνεπαύετο εἰσέτι. Πολλάκις ἐνόμισεν ὅτι ἐξηγέρθη, ἀλλ' ἠὲ χαριστεῖτο βλέπων αὐτὴν κοιμωμένην ἡσύχως. Θεέ μου, εἶπε, πόσον ἀγαπῶ νὰ τὴν εὐρίσκω τόσον ἡσυχον. ὦ! πόσον γλυκὺ δῶρον τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ὕπνος! Δι' αὐτοῦ λησμονοῦμεν τὰ δεινά μας, δι' αὐτοῦ ἀνακοιφίζομεν ἐπὶ τινος στιγμῆς τὰ ἐπιβαρύνοντα ἡμᾶς βάρη, καὶ δι' αὐτοῦ ἀναλαμβάνομεν νέας δυνάμεις ἵνα τὰ καταπολεμῶμεν. Φιλάνθρωπε Θεέ, ἐπρόσθεσε με φωνὴν συγκινήσεως ἔχων ἀσκεπῆ τὴν κεφαλὴν του, εὐλογημένον εἶη τὸ ὄνομά σου διὰ τὸ τόσον πολῦτιμον δῶρόν σου. Μοὶ φαίνεται ὅτι ὁ διεξοδικὸς

ἐκεῖνος ὕπνος, ὅστις μᾶς περιμένει ὑπὸ τὴν πρασίην χλόην εἶναι τὸ τελειότερον δῶρόν σου. Ναί! πιστεύω ὅτι ὁ θάνατος εἶναι δι' ἡμᾶς τὸ πολυτιμότερον εὐεργέτημα· οὗτος ἀπελευθερώνει πάντας διὰ παντὸς ἀπὸ τὰς θλίψεις, καὶ ἐὰν ἐξελπρώσαμεν τὸ ἐπιβληθὲν εἰς ἡμᾶς καθήκον ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ θάνατος παρακολουθεῖται ὑπὸ τῆς εὐαρεστοτέρας ἐξεγέρσεως.

Μετὰ μικρὸν ἐφάνη ἡ θυγάτηρ τοῦ Βουρκαρόδου Ἀγνή, νεάνις πλήρης ἀγαθότητος καὶ εἰλικρινείας, φέρουσα περὶ τὸν βραχίονά της κρεμάμενον κάνιστρον ἐμπεριέχον τὸ πρόγευμα, τὸ γεῦμα καὶ τὸ δεῖπνον τοῦ πατρὸς της. Αὕτη, παρατηρήσασα πάραυτα τὸ σκυθρωπὸν ὄψος αὐτοῦ ἐμάντευσεν ὅτι λυπηροὶ στοχασμοὶ κατέθλιβον τὴν καρδίαν του, καὶ τὸν ἠρώτησε περὶ τῆς αἰτίας τῆς λύπης του· οὗτος δὲ τῇ ἐπέβαλε σιωπὴν, φοβούμενος μὴ ἐξυπνήσῃ τὴν Ῥόζαν· ὅθεν τὴν ᾤδηγησε πρὸς τὸ εἰς τὴν ὄριαν τῶν ἐλατῶν ἐκ χλόης κάθισμά του, καὶ τῇ διηγῆθη ἀκριβῶς τὰ περὶ τοῦ Ἐδελβέτου. Καθ' ὃν δὲ χρόνον ἡ Ἀγνή ἠκροῶζετο αὐτὸν μετὰ δακρύων, ἡ Ῥόζα ἐξηγέρθη τοῦ ὕπνου, καὶ ὁ εἰσδύων ἡλῖος ἐντὸς τῆς καλύβης ἐκ μικρᾶς τινος ὀπῆς ὑπὸ τοῦ ἀνθρακέως, ἐπὶ τούτῳ κατασκευασθείσης, ἵνα δύναται νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν ἀνθρώπων του, ἐλάμπρυνε τὴν χαρίεσαν μορφήν τῆς νεάνιδος, ἣτις καὶ κατέβη τῆς κλίνης της. Ἀναγνωρίσασα δὲ τὸ μέρος ἐν ᾧ εὐρίσκετο κατελήφθη ἐκ νέου ἀπὸ κλαυθμῶν καὶ ἐξῆλθε τῆς καλύβης, ἔχουσα δροσερὰς τὰς αὐτῆς παρειὰς ἐκ τῶν δακρύων. Ὁ ἀνθρακεὺς καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀγνή ἠγέρθησαν καὶ ἔτρεξαν εἰς προὔπαντησιν τῆς Ῥόζας. Ὁχι, προσφιλέ μου δεσποσύνη, εἶπεν ὁ Βουρκαρόδος, ὅχι· μὴ χαιρέτατε μετὰ τὰ δάκρυά

σας τὴν ὥραιαν ταύτην προΐαν. Ἀναβλέψατε εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ παρατηρήσατε πόσον εἶναι λαμπρὸς, πόσον εἶναι καθαρὸς μετὰ μίαν τοσοῦτον θυελλώδη νύκτα. Ἰδέτε τὰς σταγόνας τούτας τῆς βροχῆς, αἵτινες διαλάμπουσιν ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν νέων ἐλατῶν, καὶ ἐπὶ τῶν καρπῶν τῶν βάτων. Πόσον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ταύτης εἶναι γλυκὺ καὶ εὐάρεστον. Ὅπως ἡ φύσις ταχέως μεταβάλλεται, οὕ-

τω θέλει διασκαδασθῆ ἡ τῶν δεινῶν τρικυμία, ἣτις πρὸ μικροῦ συνέβη εἰς ὑμᾶς καὶ εἰς τὸν πατέρα σας. Ὅπως τὴν θύελλαν διαδέχονται αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, οὕτω καὶ τὴν θλίψιν ἡ ἡδονή. Ἐμπιστεύθητε εἰς τὸν Θεόν, τὸν μόνον ποιητὴν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς βροχῆς, καὶ τὸν δοτῆρα τῆς θλίψεως καὶ τῆς εὐτυχίας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» μετὰ βαθείας λύπης ἀναγκάζεται νὰ κάμῃ ἐκκλησίαν πρὸς τὰς ἱεράς Μονάς, αἵτινες, δεχθεῖσαι οἰκαιοθελῶς τὸ περιοδικὸν καὶ λαμβάνουσαι αὐτὸ ἐπὶ τρία σχεδὸν συνεχῆ ἔτη, ἠμέλησαν μέχρι σήμερον νὰ ἀποστείλουν τὴν συνδρομὴν των. Ἐὰν καὶ μετὰ τὴν παρούσαν ἐκκλησίαν, δὲν θελήσουν νὰ ἀποστείλουν αὐτὴν, κατ' ἀνάγκην θὰ διακέψωμεν τὴν ἐκδοσὶν ἀπὸ τοῦ δ' ἔτους, διότι ἔχομεν τεραστίαν ζημίαν. Οὕτω λοιπὸν θὰ γίνουσι αἴτιοι νὰ τὸ στερηθοῦν οἱ λαμβάνοντες αὐτὸ ὑπέλοιποι χριστιανοὶ ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου θὰ ἐλέγχωνται διὰ τὴν ζημίαν ἡμῶν.

Ἐὰν λοιπὸν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ διακοπῇ τὸ πρωτότυπον καὶ λίαν ὠφέλιμον περιοδικὸν τοῦτο, ἐλλείψει πόρων, ἃς σπεύσουν νὰ ἀποστείλουν τὴν συνδρομὴν των.

Αἱ ἀποστέλλουσαι τὴν συνδρομὴν των Μοναί, θὰ διαγράφωνται τοῦ πίνακος, καὶ τοῦτο θεωρηθῆτω ὡς εἰδοποίησις ὅτι ἐλήφθη ἡ συνδρομὴ των.

Εἰς τὸ ἐπόμενον θὰ συνεχισθῇ τὸ ὑπόμνημα διὰ τοὺς ἱ. Ναοὺς καὶ τὰ ἄτομα.

Πρὸς ὑπενθύμησιν, αἱ καθυστεροῦσαι ἱεραὶ Μοναὶ εἶναι αἱ ἑξῆς :

Μητροπόλις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας — Μεσολόγγιον

Ἱερά Μονή

Ἔτος α'. Ἔτος β'. Ἔτος γ'. Τὸ ὅλον

	δραχ.	δραχ.	δραχ.	δραχ.
Κατερινοῦς	120	100	80	300
Παντοκράτορος	120	100	80	300
Ρόμβου	120	100	80	300
Ἄρτης — Ἄρτα				
Κάτω Παναγίας	120	20		140
Θεοτοκίου	120	100	80	300
Μελάτων	120	100	80	300
Βερροίας καὶ Ναούσης — Βέρροια				
Ἁγ. Ἀθανασίου (Σφηνίτου)	120	100	80	300
Τιμίου Προδρόμου	120	100	80	300
Γόρτυνος καὶ Μεγαλουπόλεως — Δημητσάνα				
Τιμίου Προδρόμου	120	100	80	300
Ἀμπελαχίων	120	100	80	300
Κερνίτσης	120	100	80	300

Γρεβενών — Γρεβενά				
	Ἔτος α΄.	Ἔτος β΄.	Ἔτος γ΄.	Τὸ ὅλον
Ἰερὰ Μονὴ				
Ἁγίου Νικάνορος	120	100	80	300
Ἁγίου Νικάνδρου	120	100	80	300
Δράμας καὶ Φιλίππων — Δράμα				
Εἰκοσιφοινίσσης	120	100	80	300
Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτιος — Δελβενάκι				
Μακραλέξη		60		60
Στομίου	120	100	80	300
Ἐλασσῶνος — Ἐλασσών				
Ὀλυμπιώτισης	120	100	80	300
Ζακύνθου — Ζάκυνθος				
Ἁγίου Διονυσίου Στροφάδων	20	20		40
Τιμίου Προδρόμου	90			90
Θεοτόκου Σπηλιαιωτίσης	120	100	80	300
Ἡλείας — Πύργος				
Ἄνω Δίβρης	120	100	80	300
Κρεμαστῆς	120	100	80	300
Πορτσού	120	100	80	300
Σκαφιδιάς	120	100	80	300
Φραγκοπηδήματος	120	100	80	300
Θεσσαλιώτιδος — Καρδίτσα				
Κορώνης	120	100	80	300
Καραϊσκάκη	120	100	80	300
Σπηλιάς	120	100		220
Φανερωμένης	100	20		120
Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας — Καλάβρυτα				
Ἁγίων Θεοδώρων	120	100	80	300
Ταξιάρχων	120	100	80	300
Καρυστίας — Κύμη				
Λευκῶν	120	100	80	300
Μάνταρη	120	100	80	300
Κασσανδρείας — Πολύγυρος				
Ἁγίας Ἀναστασίας	240	100	160	500
Κερκύρας καὶ Παξῶν — Κέρκυρα				
Ἁγίας Εὐφημίας	70			70
Ἁγίων Θεοδώρων	120	100	80	300
Πλατυτέρας (Μανδούκιον)	120	100	80	300
Κεφαλληνίας — Ἀργοστόλιον				
Ἀγριλίων	120	100	80	300
Ἄτρου	120	100	80	300
Ἁγίου Ἀνδρέου	120	100	80	300
Ἐσταυρωμένου	120	100	80	300
Θεμάτων	120	100		220
Σισίων	120	100	80	300
Κίτρους — Κατσίνη				
Ἁγίου Διονυσίου (Ὀλύμπου)	120	100	80	300
Κοζάνης — Κοζάνη				
Στανοῦ	120	100	80	300
Κορινθίας — Κόρινθος				
Βράχου	70			70
Στεφάνου	120	100	80	300

	Ἔτος α΄.	Ἔτος β΄.	Ἔτος γ΄.	Τὸ ὅλον
Ἰερὰ Μονὴ				
Φενεσῦ	120	100	80	300
Φανερωμένης	120	100	80	300
Λευκάδος καὶ Ἰθάκης — Λευκάς				
Καθαρῶν	120	100	80	300
Φανερωμένης	30			30
Μαντινείας καὶ Κυνουρίας — Τρίπολις				
Βαρσάν	80			80
Γοργοῦπηγῆς	80			80
Κανδύλας	120	100	80	300
Ἐπάνω Χρέπας	120	100	80	300
Καλτεζῶν	120	100	80	300
Ἐλώνης	120	100	80	300
Λουκαῆς	120	100	80	300
Μαλεδῆς	120	100	80	300
Ὀρθοκωστάς	120	100	80	300
Παλαιοπαναγίας	120	100	80	300
Τιμίου Προδρόμου	120	100	80	300
Σιτζας	120	100	80	300
Μεσσηνίας — Καλάμαι				
Βουλκάνου	120	100	80	300
Βελανιδιάς	120	10		130
Διμιόλης	120	100	80	300
Μυθῆμνης — Καλλονὴ Λέσβου				
Λειμῶνος	120	200	80	400
Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης — Πρεβέζα				
Προφήτου Ἡλιοῦ	120	100	80	300
Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου — Ξάνθη				
Λαμποῦς	120	100	80	300
Σαμακώδης	120	100	80	300
Ταξιάρχων	120	100	80	300
Παραμυθίας καὶ Γηρομερίου — Παραμυθία				
Γηρομερίου	120	100	80	300
Παγανίων	120	100	80	300
Παροναξίας — Πάρος				
Μεταμορφώσεως ἢ Δάσους	100	10		110
Πατρῶν — Πάτραι				
Γηροκομείου	120	100	80	300
Ἐλεούσης	120	100	80	300
Μαρίτιος	120	100	80	300
Νοτεῶν	120	100	80	300
Ἁγίων Πάντων	120	100	80	300
Σάμου καὶ Ἰκαρίας — Βαθῦ Σάμου				
Τιμίου Σταυροῦ	120	100	80	300
Σερρών — Σέρραι				
Τιμίου Προδρόμου	120	100	80	300
Σπάρτης — Σπάρτη				
Ζερμπίστης	120	100	80	300
Ἁγίου Τεσσαράκοντα	120	100	80	300
Σύρου — Ἐρμούπολις				
Κοιμήσεως Θεοτόκου	120	100	80	300

Ἱερά Μονή	Ἔτος α΄	Ἔτος β΄	Ἔτος γ΄	Τὸ ὅλον
Ἁγίου Νικολάου	120	100	80	300
Τρίκκης καὶ Σταγῶν — Τρίκαλα				
Βαρλάμ Μετεώρων	120	100	80	300
Γκούρας	120	100	80	300
Δουσίκου	120	100	80	300
Μεταμορφώσεως Μετεώρων	80			80
Ἁγίου Στεφάνου Μετεώρων	120	100	20	240
Σταγιάδων	120	100	80	300
Ἵδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης — Ἵδρα				
Ζωοδόχου Πηγῆς	120	100	80	300
Ἁγίας Τριάδος	120	100	40	260
Χρυσολεοντίσεως	120	100	80	300
Φθιώτιδος — Λαμία				
Ἀντινίτης	120	100	20	240
Δαδίου	120	100	80	300
Μαλεσίνης	120	100	80	300
Φωκίδος — Ἄμφισσα				
Προφήτου Ἡλιοῦ	120	100	80	300
Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου	60			60
Τιμίου Προδρόμου	120	100		220
Χίου — Χίος				
Μουνδῶν	120	100	80	300
Μυρτιδιωτίσεως	120	100	80	300
Ματρῶνης (χαλάνδρων)	120	100	80	300
Νέα Μονή	70			70
Κρήτης — Ἡράκλειον				
Ἀγκαράθου	120	100	80	300
Βρουτησίου	120	100	80	300
Ἁγίου Γεωργίου (Ἐπανωσήφη)	120	100	80	300
Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου	120	100	80	300
Παληανῆς	120		80	200
Σαβατιανῶν	120	100	80	300
Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου — Ρέθυμνον				
Βοσάκου	120	100		220
Δισκουρίου	120			120
Μυριοκεφάλων	120	100	80	300
Μπαλῆ	120	100	80	300
Ἁγίου Παντελεήμονος	120			120
Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου — Χανιά				
Γουδερνέτσου	120	100	80	300
Ἁγίας Τριάδος	120	100	80	300
Λάμπης καὶ Σφακίων — Σπήλι ἁγ. Βασιλείου				
Ἀσωμάτων	120	100		220
Πρέβελης	120	100	80	300
Πέτρας — Νεάπολις				
Ἀρετίου	120	100	80	300
Βιδιανῆς	120	100	80	300
Ἱεράς καὶ Σητείας — Ἱεράπετρα				
Κατζῆς	120	100	20	240
Φανερωμένης	120			120

ΕΤΟΣ Γ΄

1938 - 39

ΑΡ. 33-34

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ — — ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γιὰ τοῦτο καὶ μὲ δίκαιον
κῆπον καὶ περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομάζουον ὄλοι.
(Καيسάριος Δαπόντες)

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ
ΜΟΝΑΧΟΣ - ΙΑΤΡΟΣ

Ἐν Βόλῳ
ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ
1939

Διευθυντής - Ἰδιοκτῆτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραῆ 47 ἐν Βόλῳ

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ - ΙΑΤΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΜΟΝΗΣ ΤΗΣ ΜΕΓΙΣΤΗΣ ΛΑΥΡΑΣ

(Οἱ Ἐπισκεφθέντες τὴν ἰ. Μονὴν Ἑλληνες)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄφατον ἡδονὴν καὶ θλίψιν ἐνδόμυχον, καὶ παρηγορίαν μεγάλην αἰσθάνομαι κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τῆς ἐντεῦθεν ἀναχωρήσεώς μου. Χαρὰν μὲν διότι ἤξιωσέ με ὁ πανάγαθος Θεός, ὅπως ἐντροφήσω εἰς τὴν προσκύνησιν τῶν τιμίων λειψάνων καὶ μελέτην τῶν χειρογράφων καὶ κειμηλίων τῆς ἱστορικῆς ταύτης μονῆς, ἅτινα μέχρι σήμερον ἀλύμαντα διετήρησε διὰ τοσοῦτων αἰώνων ἀπὸ τοσοῦτων χαλαίων ἐπιδρομῶν ἢ πρόνοια τοῦ Θεοῦ καὶ ἢ πρὸς τὰ πατροπαράδοτα δόγματα καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν πλοῦτου πίστεως καὶ ἀφοσίωσις τῶν ἀοιδίμων πατέρων. Αἴσχος ὄντως εἰς τὰς ἐ-

ροσχελίας τῶν μισοκάλων ἐχθρῶν τῆς Μεσαιωνικῆς ἡμῶν ἱστορίας. Τὸ ἅγιον Ὄρος ἐξημάτισεν ἀληθῶς τὸ κρησφύγετον τῆς τέχνης καὶ ἐπιστήμης ἐν τῷ Μεσαίῳ, τὰς ὁποίας θαυμασίως ἐδεξιώθησαν καὶ περιεποιήθησαν ἐντὸς τῶν τειχῶν καὶ τῶν ἐπάλλεων τούτων σὶ ἀκάματοι καὶ φιλόκαλοι χεῖρες τῶν μοναχῶν· θλίψιν δέ, διότι ἀποβλέπων εἰς τὸ ζοφερὸν παρελθόν, ὅπερ τὸ καθεστὼς τῆς πίστεως καὶ τοῦ ἐθνισμοῦ ἡμῶν συνεκράτησε, καὶ παραβάλλων αὐτὸ πρὸς τὸ εἰρηνικὸν ἐνεσταῶς, ὅπερ ῥιψοκινδυνεύει τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ὑπαρξίν, ὀρίπτομαι εἰς σοβαρὰς περὶ τοῦ μέλλοντος σκέψεις, βλέπων τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν πίστιν

ισχύουσιν, διότι «πύλαι ἄδου αὐ-
της οὐ κατισχύουσιν ἐξασθενοῦσαν
δμως τὴν ἐθνικὴν κληρονομίαν ἡ-
μῶν, ἣν τῷ τιμῷ αὐτῶν αἵματι οἱ
Πατέρες ἡμῶν διεφύλαξαν. Παρηγο-
ρίαν δὲ ἀληθῆ ἐλπίζων ἐπὶ τὸν Θε-
ὸν τῶν πατέρων ἡμῶν καὶ τὴν
ἀκραιφνῆ ὀρθόδοξον πίστιν, τὸ
ἐθνικὸν φρόνημα καὶ τὰ λοιπὰ ἱε-
ρὰ ὄντως καὶ τίμια αἰσθήματα, ἅτι-
να τρέφουσιν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν οἱ
εὐσεβεῖς καὶ ἅγιοι Πατέρες καὶ ἁ-
δελφοὶ τῆς ἱστορικῆς ταύτης ἱεραῆς
καὶ Σεβασμίας Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱεραῇ
Μονῇ τῆς Μεγίστης Λαύρας.

Τῆ 4 Ὀκτωβρίου 1894.

Γερμανὸς Καραβαγγέλης

Ἀρχιμανδρίτης δ. φ. Καθηγητῆς
τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν
τῇ κατὰ Χάλκην θεολογικῇ Σχολῇ.

— Ἐσαεὶ τῆς ἑπταήμερου ἐν τῇ
Ἱεραῇ Μονῇ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου
Λαύρας διαμονῆς μνησθήσομαι, τὸ
μὲν γὰρ σῶμα ἀνεκούφισέ μοι τοῦ
τόπου τὸ ἡρεμαῖον καὶ ὑγιεινὸν καὶ
γλαφυρόν, τὸ δὲ πνεῦμα ἡ ἔντεχνος
τοῦ φιλοτεχνήσαντος τὰ ἀγλαῖα ἀ-
πεικονίσματα τοῦ Καθολικοῦ Ναοῦ
γραφεῖν ἦν δὲ διάνοιαν εἰσθίαι ἢ
ἀναδίφειν τῶν χειρογράφων δέλ-
των, ὧν τὴν μετ' ἐπιστάσις ἐρευνᾶν
ὡς ἐντρύφημα ἡδίστον συνίστημι
τοῖς εὐμούσοις τῶν φιλαρχαίων.

Τῆ 2 Αὐγούστου 1880.

Νικηφόρος Καλογεράς

Ἀρχιμανδρίτης, Καθηγητῆς τῆς
θεολογίας ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Πα-
νεπιστημίῳ καὶ ἡ συνοδία αὐτοῦ.

† Ὁ Ἱμβρου Νικηφόρος.

† Ὁ Ἀρδαμερίων Κωνσταντῖος.

† Ὁ Ἐλευθερουπόλεως Διονύ-
σιος καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς.

— «Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά
σου Κύριε τῶν δυνάμεων ἐπιποθεῖ
καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰς αὐ-
λὰς τοῦ Κυρίου».

Σκῆνωμα ἀληθῶς τοῦ Κυρίου ἢ
Ἱερά καὶ Σεβασμία Μονῆ τῆς Με-
γίστης Λαύρας καὶ ἐμοὶ ἴσαν ἀγα-
πητὴ καὶ ἴσαν ποθητὴ. Ἐκφρά-
σας τὸ φρόνημά μου, ἐκφράζω καὶ
τὰς εὐχαριστίας μου πρὸς τε τοὺς
ὀσιωτάτους Ἐπιτρόπους τῆς Ἱεραῆς
Μονῆς καὶ ἅπασαν τὴν Ἱεράν σὺνα-
ξιν διὰ τὴν φιλοφροσύνην, ἀδελ-
φικὴν ἀγάπην, καὶ τὴν πρόθυμον
περιποίησιν. Καὶ εὐχομαι ἀπὸ μέ-
σης καρδίας τῇ Ἱεραῇ ἀδελφότητι
τὴν θεῖαν ἀντίληψιν καὶ πλοῦσια
τὰ ἐλέη παρὰ τοῦ λατρευομένου
Θεοῦ.

Τῆ 7 Αὐγούστου 1898

† Ὁ Πενταπόλεως Νεκτάριος

— Μεγάλῃ τῇ ἀληθείᾳ εἶνε ἢ εἰς
τοὺς Ἀγιορείτας μοναχοὺς ὀφειλο-
μένη εὐγνωμοσύνη τοῦ Ἑλληνικοῦ
ἔθνους ἡμῶν, διὰ τὴν ἐπὶ τόσους
αἰῶνας δουλείας πιστὴν παρ' αὐτῶν
διαφύλαξιν τόσων Ἱερῶν θησαυ-
ρισμάτων.

Τῆ 18 Νοεμβρίου 1912

Κωνσταντῖνος Βεργογιαννόπουλος
Ἀνθυπομοίραρχος, ἀστυνόμος ἁγίου
Ὁρους

— Παραλληλίζω τὴν Ἀκρόπολιν
τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τὴν Μονὴν τῆς
Μεγίστης Λαύρας. Ὁ Περικλῆς ἐ-
λάμπρυνε πρὸ Χριστοῦ τὰς Ἀθήνας
οἱ Μοναχοὶ Μ. Χ. ἀπληλευθέρωσαν
αὐτάς.

Τῆ 20 Ἰουλίου 1926

Κωνστ. Βούρβουλης

Πειραιεύς

— Δοξάζω τὸν Πανάγαθον Θεὸν
ὅστις με ἤξιωσε νὰ τύχω ἐν τῷ βίῳ
μου δύο τινά. Πρῶτον νὰ τελέσω
τὴν θεῖαν καὶ Ἱεράν λειτουργίαν
ἐν τῇ πρώτῃ Βασιλικῇ Μονῇ Λαύ-
ρας τὴν 21 Ὀκτωβρίου 1912, ἡ-
μέραν καθ' ἣν ὁ Τουρκικὸς στρα-
τὸς παρέδιδεν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν
στρατὸν τὴν πόλιν Θεσσαλονίκης
καὶ νὰ μνημονεύσω πρῶτον τοὺς
ὀρθοδόξους Βασιλεῖς ἐν Βασιλικῇ
Ἐκκλησίᾳ, καὶ δεύτερον νὰ λει-
τουργήσω τὴν 4ην Ἰουνίου 1913
ἐν τῷ Ναυδριῷ τῆς Μεταμορφώσε-
ως ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἄθω καὶ
νὰ ὑψώσω πρῶτος ἐκεῖ τὴν Ἑλληνι-
κὴν σημαίαν μας, ἥτις εἶθε νὰ κυ-
ματίζη εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα.

Τῆ 8 Ἰουνίου 1913

† Ὁ Ἀμισοῦ Εὐγένιος.

— Τὸ ἅγιον Ὄρος θὰ σωθῆ μό-
νον διὰ τοῦ ἁγίου Ὁρους τοῦτο
ἔστω τὸ σύνθημα τῶν Ἑλλήνων,
καὶ πάντων μὲν τῶν ἄλλων ἀγιορει-
τῶν, μάλιστα δὲ τῶν τῆς Ἱεραῆς
Μεγίστης Λαύρας, ἥτις εἶνε ἡ πρῶ-
τη θέσει τε καὶ τάξει ἐν Ἄθω.

Τῆ 18 Ὀκτωβρίου 1913

Ἀθανάσιος Εὐταξίας

ἐν τῇ Λαύρᾳ

— Δὲν ἔχω λόγους διὰ νὰ ἐκφρά-
σω τὸν θαυμασμόν μου διὰ τὰ Ἱε-
ρὰ Κειμήλια καὶ τὰ ἔργα τέχνης
τῆς Μεγίστης Λαύρας ὡς καὶ διὰ
τὴν φιλοξενίαν, ἧς ἔτυχον παρὰ τῶν
Πατέρων αὐτῆς.

Τῆ 20 Αὐγούστου 1926

Α. Ρωμάνος

Ἀκόλουθος Ὑπουργείου Ἐξωτε-
ρικῶν

— Δὲν εὐρίσκω λέξεις ἐπαρκεῖς

ὅπως ἐκφράσω τὸν θαυμασμόν μου
διὰ τὴν Κιβωτὸν ταύτην τῶν Βυ-
ζαντινῶν παραδόσεων τῆς Βυζαντι-
νῆς Ἱστορίας καὶ Κειμηλίων, καὶ
τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν
λαμπρὰν ὑποδοχὴν καὶ φιλοξενίαν,
ἧς ἔτυχον παρὰ τῶν ἁγίων Πατέ-
ρων, ὧν ἐξαιτοῦμαι τὰς εὐλογίας.

Τῆ 28 Ἀπριλίου 1927

Νικόλαος Σουΐδης

Διευθυντῆς Ὑπουργείου Ἐξωτε-
ρικῶν.

— Ὡς θαυμαστὰ τὰ ἐν τῇ Ἱεραῇ καὶ
Σεβασμῇ Μονῇ τῆς Λαύρας, ὑπὸ
τῶν Πατέρων εὐλαβῶς καὶ στοργι-
κῶς φυλασσόμενα κειμήλια καὶ πό-
σον ἐπωφελεῖ ἢ ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ
ἐπὶ διήμερον παραμονὴ ἡμῶν.

Τῆ 17 Ἰουλίου 1922

Νικόλαος Καρχίσιος

Διευθυντῆς Διδασκαλείου

Κ. Στεφανίδης Καθηγητῆς καὶ λοιποί.

— Βαθύτατα συγκεκριμένους ἐκ
τῆς ἐπισκέψεώς μου ἐν τῇ ἱστορι-
κωτάτῃ Μονῇ τῆς Μεγίστης Λαύ-
ρας, ἐν ἣ εἶδον πολυτιμώτατα Κει-
μήλια καὶ ἀφιερώματα Πατριαρ-
χῶν καὶ Αυτοκρατόρων, θαυμάσας
τὴν λαμπρότητα καὶ τὸ μεγαλεῖον
αὐτῶν. Ἡτύχησα νὰ παραστῶ κατὰ
τὴν ἐπέτειον πανήγυριν ἐπὶ τῇ μνή-
μῃ τοῦ κτίσαντος αὐτὴν ἁγίου Ἀ-
θανασίου 5 Ἰουλίου 1922, τελε-
σθεῖσαν μετὰ λαμπρότητος καὶ με-
γαλόπρεπείας ὑπερόχου, ἐφαμύλλου
τῶν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ τελουμένων
ἐορτῶν κατὰ τὴν ἀκμὴν τῶν Βυζαν-
τινῶν χρόνων. Ἡὐφράνθη ἀληθῶς
ἡ ψυχὴ μου σήμερον, ἀπέρχομαι δὲ
πλήρης ἀνεξαλείπτων ἐντυπώσεων
ἐκ τῶν περιλάμπρων μνημείων τῆς

Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς καὶ ἐκ τῶν φιλοφρόνων καὶ φιλοξένων αἰσθημάτων τῶν ἁγίων Προϊσταμένων, τῶν Ἐπιτρόπων καὶ τῶν ἀδελφῶν Λαυριωτῶν.

Τῆ 5 Ἰουλίου 1922

Γ. Παρασκευόπουλος
Νομάρχης Θεσσαλονίκης

— Οὐδέποτε ἐθαύμασα οὔτε ἐπλησίασα τὸν Θεὸν μου τόσον ὅσον ἐν ἀγίῳ Ὄρει ὁ θαυμασμός μου οὗτος ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν καλωσύνην καὶ εὐγένειαν τῶν ἐν αὐτῷ ἀδελφῶν.

Τῆ 13 Ἰουλίου 1922

Δημ. Λουκάκης

— Προσεκύνησα ἐθαύμασα, καὶ ἐζήτησα τὰς προσευχὰς τῶν πατέρων.

Τῆ 31 Ἰουλίου 1922

† Ὁ Ἰορδάνου Τιμόθεος

— Ἐθαύμασα τὴν Μονὴν τῆς Μεγίστης Λαύρας. Ἐθαύμασα τὴν ὠραιότητα τῆς ἐκκλησίας. Ἐθαύμασα τὰ θαυμάσια ἱερὰ Κειμήλια αὐτῆς. Ἐθαύμασα θερμῶς τοὺς ἁγίους Πατέρας τῆς Μονῆς ταύτης διὰ τὴν δεξιῶσιν καὶ παροχὴν πάσης ἱστορικῆς πληροφορίας. Ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ τοὺς ἁγίους Ἐπιτρόπους τῆς Μονῆς ταύτης καὶ τὸν κ. Κορνήλιον. Εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐπισκέψεώς μου ταύτης τὴν ὑπογραφήν μου κατατίθημι μετ' εὐλαβείας.

Ἀπόστ. Κ. Παπασπύρου
ἐκ Τρικκάλων Θεσσαλίας

— Ὅσον δήποτε καὶ ἂν εἶχον ὑπ' ὄψιν μου ὅτι, ἐπισκεπτόμενος τὴν Μονὴν τῆς Μεγίστης Λαύρας, ἤθελον δοκιμάσει συγκρίνησιν ἐκ τῆς ἀ-

ναμνήσεως τόσων καὶ τόσων μνημειωδῶν σημείων παρελθούσης δόξης, οὐδέποτε ὁμως ἠλπίζον ὅτι θὰ εὐρεθῶ πρὸ ἐκπλήξεως. Πράγματι κατεπλάγην κυριολεκτικῶς πρὸ τῆς ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἀρτίας καλλιτεχνικῆς ἐργασίας τοῦ Βυζαντίου εἰς ὅλας τῆς τὰς ἐκδηλώσεις. Εὐρέθη οὐχὶ πρὸ προσπαθειῶν, αἵτινες τείνουσι νὰ μορφώσωσι καλλιτεχνικὴν συνειδήσιν, ἀλλὰ πρὸ τοιαύτης συνειδήσεως, ἥτις κατ' ἐμὲ εἶνε ἀνωτέρα πάσης ἄλλης ἐν ἐσπερίᾳ με περὶ γράμμα καὶ τύπον μαρτυροῦντα πεποίθησιν καὶ καλλιτεχνικὴν πίστιν μοναδικήν. Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ τοποθετηθῇ ἡ τέχνη αὐτὴ εἰς τὴν θέσιν, ἥτις τῆς ἀνήκει ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν τεχνῶν. Θὰ ἦτο παράλειψις ἐκ μέρους μου τὸ νὰ μὴ ἐκφράσω τὰς θερμὰς μου εὐχαριστίας διὰ τὴν διευκόλυνσιν, ἥτις μοὶ παρεσχέθη ὑπὸ τῶν σεβασμίων πατέρων πρὸς πλήρωσιν μερικὴν πρὸς τὸ παρὸν τῆς ταπεινῆς μου προσπαθείας, δι' ἣν ἐπεσκέφθη τὸ ἅγιον Ὄρος.

Τῆ 9 Μαΐου 1923

Φ. Κόντογλου

Συγγραφεὺς καὶ Ἀπόφοιτος τῆς Σχολῆς τῶν καλῶν τεχνῶν τῶν Παρισίων.

— Αἱ Βοσπορίδες Μοῦσαι ὅσαι τῆς πρὸς τὴν Δύσιν μὴ ἀψάμεναι, ἐν ταῖς τοῦ Ἁθῶ Μοναῖς θερμὴν ἐδέξαντο φιλοξενίαν καὶ τὸν μέλανα ἡμφιεσμέναι τρίβωνα, ἐντεῦθεν τὴν Ἐθνικὴν τῆς ἀποκαταστάσεως παρηγορίαν μετὰ τῆς πατροφᾶς εὐσεβείας, ἀνὰ τὸ στενάζον γένος μετελαμπάδευσαν. Ὅτε τὸ δουλεῦον ἡμᾶρ ζοφερόν ἐπὶ τὰ ἡμέτερα ἐφηλοῦτο καὶ τῆς ἀμαθείας ἀχλὺς πν-

κὴ πανταχόσε ἐπεκάθητο, μόνος ὁ Ἁθῶς ὡς φάρος ὑπότρομος ἐσελάγιζεν. Ὁ Ἁθῶς ὑπῆρξεν οἰονεὶ μέγα χαλκεῖον, ἐν ᾧ τὸ τῆς ἐθνεγέξεως ἡμῶν κατασκευάσμα ἤρμα καὶ ἀθορύβω· ἐσφυρηλατήθη. Ὁ Ἁθῶς ὑπῆρξε φυλακεῖον, ἐν ᾧ τὰ τῆς ἀμωμῆτου ἡμῶν πίστεως πολύτιμα ἱερὰ Κειμήλια φυγαδεύόμενα κατασφαλισθήσαν.

Τῆ 23 Ἀπριλίου 1925

Δημ. Πάζης. Δ. Μέλφος καὶ λοιποί.
(Ἀκολουθεῖ)

ΙΩ. ΣΠΘΑΡΗ ΚΡΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΘΕΣΙΣ
ΚΑΙ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ ΤΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Αἱ ὑπὲρ τῆς Λαύρας προσπάθειαι
τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου

Πολύμοχθοι ὑπῆρξαν οἱ ἀγῶνές του διὰ τὴν οἰκοδομὴν τῆς μονῆς, τὴν ἴδρυσιν τραπέζης καὶ μύλου, τὴν περιφραξιν αὐτῆς μετὰ τείχος ἱκανὸν ν' ἀντιστῇ εἰς τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἀπλήστων ἐπιδρομῶν καὶ τὴν μεταφορὰν ὕδατος ἐκ μεγάλης ἀποστάσεως, καὶ ταῦτα ἐν μέσῳ παρθένων καὶ χέρσων ἐκτάσεων, αἵτινες ἔβριθον ἰβόλων ὄφρων, ὡς ἀποδεικνύει ἡ διασφωμένη καὶ ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ τῆς Λαύρας ἀποκειμένη ἐπίχρυσος κεφαλὴ ἀσπίδος, τὸ ἀπὸ τῆς γλώσσης τῆς ὁποίας παραγόμενον γαλάκτωμα ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐξουδετερώη τὴν δραστικότητα τοῦ δηλητηρίου τοῦ δῆγματος τῶν ὄφρων κατὰ τὴν ἀρχὴν τὴν κρατοῦσαν ἐν τῇ ἱατρικῇ τὰ ὅμοια διὰ τῶν ὁμοίων «similia similibus». Τὸ ὁμοίωμα δὲ τοῦτο τῆς ἐπιχρύσου κεφαλῆς ἀσπίδος ἐπεμψέν ἐκ Κων/πόλεως ὁ αὐτοκράτωρ, ἵνα συγ-

κρατήσῃ τοὺς ἀπὸ τῶν δηγμάτων τῶν ἐχιδνῶν καθ' ἐκάστην ἀποθνήσκοντας ἐργάτας. Δὲν περιορίσθη δὲ μέχρι τούτου ἡ μέριμνα τοῦ αὐτοκράτορος, ἀλλ' ἔδειξε τὴν πρὸς τὴν μονὴν εὐνοϊάν του, δωρήσας ἐκ τῶν προσόδων τῆς Λήμνου σιτηρέσιον (ἐπιχορήγησιν) ἐκ 244 χρυσῶν νομισμάτων ἢ υπερπύρων, καὶ ἄλλας ἐπιχορηγήσεις ἐπιδαμψλεύσας εἰς αὐτήν.

Ὁ ἅγ. Ἀθανάσιος, μεταρρυθμιστὴς
τοῦ ἐν Ἁθῶ μοναχικοῦ βίου

Διὰ τὰς δυνηθῆ κανεῖς νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν σημαντικὴν μεταβολὴν τὴν ὁποίαν, ἐπέφερον εἰς τὰς ἀσκητικὰς συνθηκὰς αἱ καινοτομίαι τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, κατὰ τοὺς αὐστηροτέρους μοναχοὺς, εἰς τὰ καθιερωμένα νόμιμα, ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν ὅτι καθ' ὅλον τὸ ὄρος τότε, οἱ μοναχοὶ ἀνιπτόποδες καὶ ἐπιπόνως σύροντες τὰ ἔτη τῶν ἐπάνω εἰς τοὺς ἀποκρήμνους βράχους καὶ τὰς ἀποτόμους ἀκρωτείας του καὶ εἰς τὴν πυκνὴν καὶ ὄλομανοῦσαν ἐκείνην χλωρίδα, ἥτις οὐδὲν τὸ καρποφόρον παρήγεν ὡς ἀκαλλιέργητος, φέροντες ἐπὶ σαγμάτων τὰ βάρη δικῆν ὑπόζυγιον καὶ τρεφόμενοι ἀπὸ τῶν πιπτόντων ἐκ τῶν ἀγρίων δένδρων καρπῶν, πολὺ ἀπεῖχον ἀπὸ τοῦ νὰ ἔχουν τὴν ἡμέρωσιν τῆς ἐν κοινότητι ἀναπτύξεως, ἥτις τὰ μάλιστα συμβάλλει εἰς τὴν ἐκπολίτισιν τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ κατ' ἐξοχὴν κοινωνικοῦ ὄντος. Ἦτο λοιπὸν ἀνάγκη ἐκ τῆς ἀταξίας αὐτῆς περὶ τὴν δίαιταν ν' ἀνακύψῃ ἡ κοινοβιακὴ ἀγωγή, ἥτις, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐπήρκει εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν τροφίμων τῆς, ἄφηνε καὶ ἀπερίσπαστον τὸν νοῦν τοῦ μοναχοῦ εἰς τὴν «κατὰ Θεὸν φιλοσοφίαν», ἥτις ἀποτελεῖ τὴν ἀληθῆ γνῶσιν, τὴν ποριζομένην διὰ διαίτης μὴ ἐμπλεκόμενης εἰς τοὺς περισπασμούς τῆς συντηρήσεως, ἢ.κ. ὁ στρατευόμενος τῷ Χριστῷ ἀρέσῃ τῷ στρατολο-

γήσαντι αὐτόν, διαίτης, ἥτις συνεπάγε-
ται τὴν ψυχικὴν γαλήνην. Ἄλλ' ἐθεωρή-
θη ἡ μεταρρυθμισὶς τοῦ Ἀθανασίου ὡς
ἀνατροπὴ μακροαιώνων ἀρχῶν καὶ ὡς
ἀντικρὺς ἀντικειμένη πρὸς τὰ παλαιὰ θέ-
σμιμα τῶν ἀσκητῶν ἢ σύστασις κοινοβια-
κῆς ἀγωγῆς, ἥτις κατὰ τὴν ἀντίληψιν
τῶν ἐμμενόντων εἰς τὰ καθιερωμένα γε-
σόντων ἀπετέλει αὐτὸ τοῦτο ἴβριον κατὰ
τὸν μοναχικὸν συνήθειων, πρὸς τοῖς ἄλ-
λοις καὶ διότι ὑπεισήγε εἰς τὴν μοναχι-
κὴν πολιτείαν τὰς κοσμικὰς φαντασιώ-
σεις καὶ ἐτιδείξεις μὲ τὰ μεγαλοπρεπῆ
ἔργα τῆς ἀρχιερατικῆς καὶ τὰ παντοειδῆ
ἄλλα ἀστικῆς χρήσεως κτίσματα, τὰ ὁ-
ποῖα ὑπενθύμιζον τὴν ἐν τῷ κόσμῳ μα-
ταιοδοξίαν τῶν πλουσίων ἀρχόντων.
Ἦτο, ἔλεγον, χλιδὴ ἀσυνήθιστος διὰ τὸν
μοναχόν, ἥτις δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἔχη
ψυχοκτόνα ἀποτελέσματα διὰ τὸν στρα-
τιώτην τοῦ Χριστοῦ· ἀλλ' ἡ ἐγκεχυμέ-
νη εἰς τὰς αἰτιάσεις αὐτὰς ἀφορμὴ συν-
ίστατο εἰς τοῦτο, ὅτι πλήθη μοναχῶν
ἀπὸ τῆς Ρώμης, Ἰταλίας καὶ Καλυβρίας,
ἅμα δὲ καὶ ἀπὸ τὰ βάρθη τῆς Ἀνατολῆς
καὶ τῆς Ἀρμενίας συνέρροον, ἵνα μετα-
ταχθοῦν εἰς τὸν μοναχικὸν κανόνα τοῦ
ἁγίου Ἀθανασίου, ὅστις ὡς σοφὸς κυ-
βερνήτης τῶν ψυχῶν ἐπειθεν αὐτοὺς κού-
φως ὑποπλέειν τὴν τοῦ βίου θάλασσαν,
οὕτω δὲ κατὰ συνέπειαν ἡ ἀδελφότης ἀ-
πέκτα δύναμιν ἐπιφοβὸν διὰ τοῦς κελλιώ-
τας. Οἱ παλαιότεροι λοιπὸν γέροντες ἐξ-
εδήλωσαν ἐμφανῶς τὴν δυσαρέσκειάντων,
ἀντιτάξαντες ἀντίστασιν ἐναντίον τῶν
μεγαλεπήβολων καὶ νεωτεριστικῶν σχεδι-
ων τοῦ Ἀθανασίου, ἔχοντες δὲ ὡς ἀρχη-
γόν των τὸν καὶ ἄλλοθεν γνωστὸν ἡμῖν
Παύλον τὸν Ξηροποταμίτην, τὸν ἀπὸ εὐ-
γενῶν καταγόμενον καὶ μενάλως ἰσχύοντα
παρὰ τῇ αὐλῇ, καὶ τὸν Πρωτὸν τοῦ
ἁγίου Ὄρους Ἀθανάσιον ἐπίσης καλού-

μενον, ἀπετάθησαν πρὸς τὸν αὐτοκράτο-
ρα Ἰωάννην Τσιμισκῆν, ἵνα ἐπιτύχῃσι
θεραπείαν τῶν νοσοῦντων κατ' αὐτοῦς
πραγμάτων. Ὁ τότε ἀποσταλεὶς κατ' ἐν-
τολὴν τοῦ αὐτοκράτορος ἠγούμενος τῆς
Μονῆς Στουδίου Εὐθύμιος κατώρθωσε
νὰ συμβιβάσῃ τὰ διεστῶτα, συντάξας
κοινῇ συναινέσει ἐν ἔτει 972 τὸ Α'. τυ-
πικὸν ἢ καταστατικὸν χάριτην τοῦ ἁγίου
Ὄρους, τὸ καὶ τράγον ἐπικαλούμενον,
ὡς ἀναγραφὴν ἐπὶ μεμβράνης ἐκ δέρμα-
τος τράγου καὶ περιέχον σύνολον κανο-
νιστικῶν διατάξεων τῆς μοναστικῆς πο-
λιτείας τοῦ ἁγίου Ὄρους, μήκος ἔχον 4
μέτρων, καὶ τὸ ὅποῖον οὐδὲν ἄλλο εἶναι
ἢ ἀντίγραφον τοῦ Τυπικοῦ τοῦ Ἀθα-
νασίου, διότι εἰς τὴν πεισματώδη αὐτὴν
φιλονικίαν ἔσχε τὴν ἐπικρατήσασαν γνώ-
μην. Τὸ τυπικὸν τοῦτο ἐπεκυρώθη διὰ
χρυσοβούλλου τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάν-
νου Τσιμισκῆ, οὗ φέρει τὴν ὑπογραφήν,
φυλάσσεται δὲ ἀγρύπνως ἐν τῷ Πύργῳ
τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἐν Καρυαῖς καὶ ἐν
τῇ ὄλῃ συντακτικῇ αὐτοῦ ὑφῆ ἀποτυπώ-
νει τὴν σφραγίδα τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ
Ἀθανασίου. Ἐν τούτῳ ὀρίζονται τὰ τῶν
συνελεύσεων τῶν μοναχῶν, αἵτινες εἶναι
τακτικαὶ καὶ ἔκτακτοι· ἀνωτάτη δικαστικὴ
ἀρχὴ ἀναγνωρίζεται ἡ κοινὴ σύναξις, δι-
αρχῆς δὲ διοικητικῆ καὶ ἐκτελεστικῆς ἀρχῆς
ὁ Πρωτὸς μετὰ τῶν περὶ αὐτόν· ἐπίσης
διαγράφονται τὰ ὄρια τοῦ Οἰκονόμου
ὅστις εἶναι δεῦτερος μετὰ τὸν Πρωτὸν
εἰς τὸ Πρωτάτων· οὗτος ἐκτὸς τῶν οἰκο-
νομικῶν καὶ διαχειριστικῶν καθηκόντων
εἶχε καὶ τὴν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν ἐν
Καρυαῖς. Ἐκτὸς τῶν γενικῶν τούτων
διατάξεων ἀνεγράφοντο καὶ εἰδικαί, οἷον
ἡ δοκιμασία τῶν μοναχῶν ἐπὶ ἐν ἔτος, ἀ-
ποκλειομένων τῶν ἀγενείων, ἢ ἀπαγόρευ-
σις τῆς ἐμπορίας, τῶν κτηνῶν καὶ τῶν
βοϊκῶν ζευγῶν. Τὸ δὲ Β'. τυπικὸν ἀπὸ

τοῦ ἔτους 1046 ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μονο-
μάχου κωδικοποιήθη ἐπαναλαμβάνει τὰς
ἀπαγορεύσεις τοῦ Α', τὰς ὁποίας καθιστᾷ
αἰσθητοτέρας, διότι διὰ τῆς ἀναψηλαφη-
σεως τοῦ πρώτου καὶ ἐξευρέσεως τῶν
τροπῶν τῆς μοναστικῆς πολιτείας συν-
εκροτήθη καλύτερον τὸ καθεστῶς. Εἰς τὸ
τυπικὸν τοῦτο προστίθενται νέα διατά-
ξεις κατὰ τῶν ἀθετούντων τὰς συμφωνίας
καὶ ἐπισήμους πράξεις, οἵτινες καὶ ἐκπί-
πτουσι τοῦ ἀξιωματός των, κατὰ τῶν χει-
ροτονιῶν παίδων ἀνηλικῶν καὶ τινες ἄλ-
λαι γενικῆς φύσεως ὑποδείξεις.

**Αἱ ἀρχαὶ τῆς ἀνακαινίσεως τῶν μονῶν
Ἰβήρων καὶ Βατοπεδίου κατ' ἐμπνευσιν
καὶ εἰσήγησιν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου.**

Μετὰ τοῦ Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου
συνδέεται Ἰωάννης ὁ Ἰβηρ, ὅστις ἦτο αὐλι-
κὸς τοῦ ἡγεμόνος τῆς Γεωργίας Λαυίδ,
χώρας ἡ ὁποία εἶχε ὑποστῆ κατ' ἐξοχὴν
τὴν ἐπίδρασιν τῆς Βυζαντινῆς ἡμερώσε-
ως, καὶ ὅστις, παραιτήσας τὸν κόσμον,
μετέβη εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, διατελέσας
ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν καθοδή-
γησιν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου καὶ κτίσας
κελλία τινὰ ὄχι μακρὰν τῆς Λαύρας· ἀρ-
γότερον προσῆλθε καὶ ὁ γαμβρὸς του
Τορνίκιος, στρατηγὸς τῆς αὐλῆς τοῦ Δα-
βίδ. Ἀλλὰ κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, ἐπὶ
Βασιλείου τοῦ Β'. τοῦ Βουλγαροκτόνου,
ἄγχιος ἐμφύλιος πόλεμος ἐξέσπασε εἰς τὰ
Ἀσιατικὰ θύματα, οἱ δὲ αὐτοκρατορικοὶ
ἄετοὶ ἐπανελημμένως ἐτρόπησαν εἰς φυ-
γὴν, τοῦ Βάρδα τοῦ Σκληροῦ πάντα λί-
θον κινήσαντος διὰ τῆς ἀποστασίας ταύ-
της, εἰς ἣν πολυάριθμοι στρατιῶται
προσεχώρησαν, ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸν θρό-
νον. Ὁ αὐτοκράτωρ, βλέπων τὰ πράγμα-
τα περιελθόντα ἐπὶ ξηροῦ ἀκμῆς καὶ τὸν
στρατηγὸν του Βάρδα Φωκᾶν ἄλλεπαλ-
λήλως περιπίπτοντα εἰς ἥττας ταπεινω-
τικὰς ἀποστέλλει ταχυδρόμον εἰς ἅγιον

Ὄρος μὲ τὴν ἐντολὴν ν' ἀνεύρῃ τὸν Τορ-
νίκιον καὶ νὰ τὸν πείσῃ νὰ ἔλθῃ ἀρωγὸς
εἰς τὴν ἀμήχανον θέσιν, εἰς ἣν εὐρίσκετο·
πράγματι ὁ Τορνίκιος, ὑπακούσας εἰς τὴν
αὐτοκρατορικὴν παραγγελίαν καὶ μεγά-
λην δύναμιν ἔχων παρὰ τῷ ἡγεμόνι
Λαυίδ, μεταβαίνει εἰς τὴν αὐλὴν αὐτοῦ
καὶ ἐπιτυχῶν τὴν ἀποστολὴν 12000 ἀν-
δρῶν, οὓς αὐτὸς ὠδήγει, κατώρθωσε
ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν ὑπὸ τὸν Βάρδα
τὸν Φωκᾶν στρατιῶν νὰ κατασυντρίψῃ
τοὺς ἀντιπάλους καὶ νὰ καταπνίξῃ τὴν
ἀποστασίαν. Ἐκ τῶν ἀφθόνων δώρων
καὶ τῶν πλουσίων λαφύρων, τὰ ὁποῖα ἔ-
λαβε κατὰ παραχώρησιν τοῦ εὐγνωμο-
νοῦντος αὐτοκράτορος ὠκοδόμησε τὴν
Μονὴν τῶν Ἰβήρων, εἰς ἣν αὐτὸς καὶ ὁ
πενθερὸς του ἐφησυχάσαν ἔκτοτε. Ἡ δὲ
δευτέρα κατὰ τὴν ἱστορικὴν σπουδαιότη-
τα καὶ τάξιν μονὴ τοῦ Βατοπεδίου, τασ-
σομένη μετὰ τὴν τῆς Λαύρας κατὰ τὰ
«πάτρια» ἀνφοδομήθη ἐκ βάρθων ὑπὸ
3 εὐγενῶν ἀρχόντων, τοῦ Ἀθανασίου,
τοῦ Νικολάου, καὶ τοῦ Ἀντωνίου, ἐξ
Ὁρεστιάδος τῆς Ἀδριανουπόλεως ὁμο-
μμένων καὶ κομιζόντων 3000 φλωρίων.
Ἡ μονὴ αὕτη ὑπέστη λεηλασίαν καὶ δι-
αρπαγὴν συνεπεῖα καταδρομῆς τῶν ἐκ
Κρήτης προερχομένων Ἀγαρηνῶν, οἱ ὁ-
ποῖοι, σαρεύσαντες φρούρα καὶ ἄλλο εὐ-
φλεκτον ὕλικόν ἤναψαν πυρκαϊάν, ἥτις
μετέβαλε τὴν ἀπαραστράπτουσαν καὶ ἀ-
κτινοβολοῦσαν ἐκ τῶν ψηφιδωτῶν μονὴν
εἰς ἄμορφον σωρὸν ἐρειπίων, ὑπολει-
φθέντων ἐκ τοῦ μουσειωμένου ναοῦ μόνον
τῆς ἱστορίας τῆς Θεοτόκου ὑπεράνω τῆς
πύλης τοῦ Νάρθηκος, τοῦ Εὐαγγελισμοῦ
μὲ τὴν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ἀψίδος πα-
ράστασιν τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ ἀγγέλου
Γαβριὴλ καὶ τοῦ Ἱεράρχου Νικολάου ἀ-
νωθεν τῆς πύλης τοῦ δεξιοῦ παρεκκλη-
σίου. Οὕτως ἐκούσης τῆς μονῆς, οἱ τρεῖς

οὔτοι εὐγενεῖς ἀπετάθησαν πρὸς τὸν ἄγιον Ἀθανάσιον, ἐπιθυμοῦντες ἐξ ἰδίων νὰ δαπανήσων διὰ τὴν κτίσιν τῆς Λαύρας· οὗτος δὲ συνεβούλευσε νὰ διαθέσων τὸ ὑπέρογκιον διὰ τὴν ἐποχὴν ποσὸν πρὸς ἀνακαίνισιν τῆς Μονῆς τοῦ Βατολεαίου· ἀποκαταστήσαντες δὲ τὴν μονὴν εἰς τὴν

προτέραν αὐτῆς ἀκμὴν καὶ κάλλος, ἐμόνασαν ἐν αὐτῇ, τοῦ Νικολάου ἐξ αὐτῶν ἀναδειχθέντος καὶ ἡγουμένου. Ἐκεῖ δέ, θαυράστως πολιτευθέντες, ἀνεπαύθησαν ἐν Κυρίῳ, ταφέντες εἰς τὸν πρόναον τῆς μονῆς ὡς κτίτορες.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ “ΠΡΟΔΡΟΜΙΤΙΣΣΗΣ”

Τῆς ζωγραφηθείσης θείως καὶ θαυμασίως, καὶ εὐρισκομένης εἰς τὴν Ἱερὰν Κοινοβιακὴν Ρουμανικὴν Σκήτην τοῦ τιμίου Προδρόμου τῆς ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ “Ὀρει” Ἀθῶ.

ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝΗ ΤΗ 18. ΙΟΥΛΙΟΥ

(Ποίημα ΙΑΚΩΒΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ)

(Σταλεῖσα παρὰ τοῦ Γέροντος μοναχοῦ Ἀθανασίου Λαυριώτου, ἱατροῦ)

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙῶ

Ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Δεῦτε προθύμῳ καρδίᾳ ἀνευφημήσωμεν, τὴν ἀχραντὸν Παρθένον, τὴν φυλάκισσαν Ὄρους, εἰκόνα τὴν πανσέβαστον εὐλαβῶς, τὴν αὐτῆς ἀσπάζόμενοι, θαυματότυπον καὶ παρηγορικὴν, θείαν χάριν ἀρυόμενοι.

Ὡς θαυμαστά σου τὰ ἔργα Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὅτι τὴν σὴν εἰκόνα, τὴν ἀκτινοβολοῦσαν, τῷ Ὀρει τῷ ἁγίῳ, καὶ ποίμνῃ τῇ σῇ, ἐδωρήσω φυλάκισσαν, θαυματότυπον οὖσαν καὶ δαφιλῶς, τὰς ἰάσεις πᾶσι νέμουσα.

Τῶν μοναζόντων τὰ στίφη καὶ τῶν Πατέρων χοροί, δεῦτε ὕμνοις κροτοῦντες, προσκυνήσωμεν πόθῳ, εἰ-

κόνα τὴν ἁγίαν καὶ θαυμαστήν, οὖσαν θαυματότυπον, διαφυλάττουσαν πάντας παντὸς κακοῦ, καὶ ἰάματα προχέουσαν.

Χαίροις Παντάνασσα Κόρη θεοχαρίτωτε, ἐπὶ τῇ σῇ εἰκόνι, ἣν ἡμῖν ἐδωρήσω, θεῖθεν χαραχθεῖσαν θαῦμα φρικτόν, λαμπηδόνας ἐκπέμπουσαν, τοῖς εὐλαβῶς προσιοῦσι καὶ ἐξ αὐτῆς, ἰαμάτων χάριν δρέπονται.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Σήμερον ἡ ἀγνή Παρθένος, καὶ Θεοτόκος Μαρία, ἀνωθεν ὀπτανομένη, προτίθησιν ἡμῖν εἰς προσκύνησιν ἁγιασμόν καὶ ἴασιν τὴν ἀστραπόμορφον θαυματότυπον καὶ πάνσεπτον αὐτῆς εἰκόνα, βεῖθρα προχέουσαν ἰαμάτων. Οἱ γὰρ ταύτη εὐλαβῶς προσιόντες καὶ πιστῶς προσκυνῶντες, λαμβά-

νοσιν ἰάματα, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων. Πρὸς αὐτὴν οὖν βοήσωμεν, ἡλιόμορφε εἰκόν, παραμυθία ἡμῶν καὶ ἀντίληψις, διάσωζε παντὸς κινδύνου, τοὺς αἰτουμένους τὴν ἐπικουρίαν σου Δέσποινα.

Εἰς τὸν στίχον

Στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά

Εἰκόν πανευκλεῆς, Μητρὸς τῆς τοῦ Δεσπότου, θεῖθεν χαραχθεῖσα, σῶζε παντὸς κινδύνου, τοὺς πίστει προσκυνούντας σε.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Ελπίς χριστιανῶν, παντάνασσα Μαρία, χάριτι σῆς εἰκόνας, περισώζε τοὺς πίστει, καὶ πόθῳ προσκυνούντας σε.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Υμνοῖς χρεωστικῶς, οἱ τῆς Δακίας γόνοι, τιμῶσωμεν κροτοῦντες, εἰκόνα τῆς Πανάγνου, σεπτὴν θαυματοποίητον.

Δόξα ὅμοιον

Χάριτι τῆς σεπτῆς, εἰκόνας σου Παρθένε, τῆς θαυματοποιήτου, σῶζε ἡμᾶς κινδύνων, τοὺς πόθῳ προσκυνούντας σε.

Καὶ νῦν ὅμοιον

Μήτηρ ἡ τοῦ Θεοῦ, παντάνασσα Μαρία, σῶζε τοὺς τὴν εἰκόνα, τὴν θαυματότυπόν σου, ἐν πόθῳ κατασπάζοντας.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθένος

Τὴν θείαν σου εἰκόνα Θεοτόκε Παρθένε, κατασπάζομεθα πόθῳ, καὶ πανευσεβῶς προσκυνῶμεν· παρέχει γὰρ πᾶσι τοῖς πιστοῖς, ἰάσεις τε καὶ ῥῶσιν καὶ ἰσχύν, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἀληθῶς, διὸ σοὶ ἀναβοῶμεν.

Δόξα τῇ προστασίᾳ σου Ἀγνή· δόξα τῇ θαυματοτυπίᾳ σου· δόξα τῇ παντίμῳ σου εἰκόνι, Πάναγνε Δέσποινα.

Δόξα καὶ νῦν ἕτερον

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λέγον

Τὴν ἁγίαν εἰκόνα σου Ἀειπάρθενε, θαυματοτύπον οὖσαν καὶ ἀστραπόμορφον, τὴν παρέχουσαν πιστοῖς πᾶσιν ἰάματα, ἀνυμνοῦμεν εὐλαβῶς, προσκυνῶντες ἐν χαρᾷ, ὡς σκέπουσαν καὶ φρουροῦσαν, καὶ ἀπήμονας συντηροῦσαν, τοὺς μετὰ πόθου ἀσπάζομένους αὐτήν.

Καὶ Ἀπόλυσις

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙῶ

Μετὰ τὸν Προομιαικὸν ψάλλομεν τὴν α' στάσιν, τοῦ Μακάριος ἀνῆρ, εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστώμεν στίχους η' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος, τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀγνῆς θεόπαιδος τῆς μόνης τὸν ποιητὴν ἡμῶν καὶ Κύριον, τεκούσης ἀνευ σποράς, ἀνερμηνεύτως εἰκόνα τὴν πάνσεπτον, ἀκτίνας φωτοειδεῖς, ἐκπεμπομένην ἡμῖν ἐδωρήσατο· καὶ πρὸς εὐωχίαν θείαν, προσκαλεῖται ἅπαντας, τὴν θαυματότυπον αὐτῆς εἰκόνα, προσκυνῶμεν μετὰ πίστεως.

Βαβαί, τῶν σῶν θαυμασίων ἀγνή! ὅτι ἀνεδείχθη, πηγὴ θαυματοβρυτος, ἡ πάνσεπτος καὶ λαμπρά, ἁγία εἰκόν σου, συνδράμωμεν οὖν πιστοί, καὶ χαρμωδῶς αὐτὴν ἀσπασώμεθα, τὸ μέγα καὶ θαυμαστόν, ἔργον γεραίροντες, τῆς πανυπεράγνου Κόρης, τὴν θαυματοποίητον, προσκυνῶντες εἰκόνα, ἰαμάτων βεῖθρα εὐλόζουσαν.

Τὴν σὴν εἰκόνα τὴν πάνσεπτον, θεομήτορ Κόρη, τὴν πικρυπερέκλαμπρον, τιμῶμεν πανευλαβῶς, καταγεραίροντες, ἣν ἐδωρήσω ἡμῖν, τεῖχος καὶ σκέπην καὶ μέγα θησαύρισμα, ἐν φόβῳ οὖν καὶ χαρᾷ, τὴν θαυματόδρυτον ταύτην πανήγυριν, τῆς σῆς πανενδόξου μνήμης, τῆς ἡμῶν προστάτιδος, καὶ πιστῶς προσκυνούμεν, τὴν θαυμασίαν εἰκόνα σου.

Χαίρε τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, ὅτι οὐ ὑπάρχεις, πάντων τὸ προσφύγιον, ἣ σκέπη τε καὶ ἐλπίς καὶ ἡ βοήθεια· διὸ τιμῶμεν τὴν σὴν, ἀστραπηφόρον εἰκόνα σου Δέσποινα, προχέουσαν ποταμούς, τῶν ἰαμάτων καὶ χάριν ἀνάκον, καὶ ὑπερφυῆ καὶ ξένα, θύματα τελούμενα, καὶ πιστῶς προσκυνούμεν, τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα σου.

Ἔτερον στιχηρὰ προσόμοια
Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν

Δεῦτε νῦν φιλέορτοι, δεῦτε πιστῶν ἅπας σύλλογος· δεῦτε ἄσμασι μέλψωμεν· δεῦτε ἀσπασώμεθα, χαρᾷ τε καὶ φόβῳ, Μητρὸς τοῦ Δεσπότητος θεῖαν εἰκόνα τὴν σεπτὴν, αὐτῆς τὰ θεῖα μεγαουργήματα, τιμῶντες μελωδήσωμεν, καὶ πρὸς αὐτὴν ἐκδοήσωμεν, προσκυνούντες εἰκόνα σου, νῦν τὴν θαυματότυπον.

Τὰ ἐξαισια θαύματα, καὶ ὑπὲρ φύσιν τεράστια, τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· Δεῦτε νῦν φιλέορτοι, τιμήσωμεν πάντες, ἐν πίστει καὶ φόβῳ, καὶ εὐλαβείᾳ προσεχῶς, αὐτὴν ὑμνήσωμεν θεῖοις ἄσμασι, καὶ πάντες προσκυνήσωμεν, εἰκόνα ταύτης τὴν πάνσεπτον, τὴν λαμπρὰν καὶ ὑπέρφωτον, τὴν καὶ θαυματοποίητον.

Νῦν σε μακκρίζομεν, καὶ εὐλαβῶς προσκυνούμεν σε, μετὰ φόβου καὶ πίστεως, θερμῶς μεγαλύνοντες,

θεόνομφε Κόρη, τὰ σὰ μεγαλεῖα, τῶν μοναζόντων ἢ πληθῶς· ὅτι παρέχεις θεῖα δωρήματα, τοῖς πόθῳ προσιοῦσιν σοι, καὶ ἰατροῦσιν νοσήματα, καὶ πιστῶς προσκυνούμεν σου, εἰκόνα τὴν πανέντιμον.

Εἴδωκας τοῖς δούλοις σου, σὴν χαρὰν καὶ τὸν πάντιμον, τῆς Μορφῆς σου πανάχραντε, δεινῶν περιστάσεων, καὶ ἐκ πάσης νόσου, πάσης τε ἀνάγκης, καὶ ἐξ ἐχθρῶν παντοδαπῶν, ἡμᾶς φρουροῦσαν καὶ περισκέπουσαν· διὸ τὴν θαυματότυπον, ταύτην κατέχοντες σήμερον, προσκυνούμεν τὴν χάριν σου, Θεοτόκε πανύμνητε.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Κροτήσωμεν σήμερον, ἁσματικὴν μελωδίαν καὶ ἠχήσωμεν τὰ τῆς Πανάγου Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξαισια θαύματα, καὶ ὑπερφυῆ τερατουργήματα· τὴν γὰρ φρικτὴν αὐτῆς μορφὴν, θαυμασίως ἐν τῇ σεπτῇ αὐτῆς εἰκόνι, εὐκρινέστατα ἐνετύπωσεν εἰς ἡμῶν ἀρωγὴν καὶ ἀντίληψιν· ὅθεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἀνάμνησιν ἐορτάζοντες, ἐκτενῶς ἱκετεύομεν λέγοντες· φύλαττε ἡμᾶς τῇ κραταιᾷ δυνάμει σου Δέσποινα, καὶ σῶζε παντοίων κινδύνων καὶ θλίψεων, τοὺς πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντες, καὶ προσκυνούντας εὐλαβῶς, τὴν θαυματότυπον, εἰκόνα σου Δέσποινα.

Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν· τὸ Προκειμένον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Τῆς Ἐξόδου τὸ ἀνάγνωσμα

Κεφ. Ε' λέγει Κύριος πρὸς Μωϋσέα· 1. **Ε**σὴν, λέγων· Ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ τοῦ μηνὸς τοῦ πρώτου στήσεις τὴν Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου. Καὶ θήσεις τὴν Κιβωτὸν τοῦ Μαρτυρίου, καὶ σκεπάσεις αὐτὴν τῷ καταπετάσματι. Καὶ εἰσοίσεις τὴν Τράπεζαν καὶ τὴν Λυχνίαν· καὶ θήσεις τὸ Θυμιατήριον τὸ

χρυσῶν, εἰς τὸ θυμιατὸν ἐναντίον τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Μαρτυρίου. Καὶ ἐπιθήσεις τὸ κάλυμμα τοῦ καταπετάσματος ἐπὶ τὴν θύραν τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου καὶ περιθήσεις τὴν σκηνὴν καὶ πάντα τὰ αὐτῆς ἁγιάσεις κύκλῳ. Καὶ λήψῃ τὸ ἔλαιον τοῦ χρίσματος, καὶ χρίσεις τὴν Σκηνὴν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, καὶ ἁγιάσεις αὐτὴν καὶ πάντα τὰ σκεῦη αὐτῆς, καὶ ἔσται ἁγία· καὶ χρήσεις τὸ θυσιαστήριον τῶν καρπωμάτων καὶ πάντα τὰ σκεῦη αὐτοῦ. Καὶ ἁγιάσεις τὸ Θυσιαστήριον, καὶ ἔσται τὸ Θυσιαστήριον ἅγιον τῶν ἁγίων. Καὶ ἐποίησε Μωϋσῆς πάντα ὅσα ἐνετείλατο αὐτῷ Κύριος, οὕτως ἐποίησε. Καὶ ἐκάλυψεν ἡ νεφέλη τὴν Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου, καὶ δόξης Κυρίου ἐπλήσθη ἡ Σκηνή. Καὶ οὐκ ἠδυνήθη Μωϋσῆς εἰσελθεῖν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου, ὅτι ἐπεσκίαζεν ἐπ' αὐτὴν ἡ νεφέλη, καὶ δόξης Κυρίου ἐπλήσθη ἡ Σκηνή.

Τῆς Ἐξόδου τὸ ἀνάγνωσμα

Κεφ. Ε' εἰσῆλθε Μωϋσῆς εἰς τὸ ὄρος Γ'. 2. **Ε**τοῦ Θεοῦ Χωρήθ. Ὁψθῆ δὲ αὐτῷ Ἄγγελος Κυρίου, ἐν φλογὶ πυρὸς ἐκ τῆς βάλτου, καὶ ὄρα, ὅτι ἡ θάλασσα καίεται πυρὶ, ἢ δὲ θάλασσα οὐ κατεκαίετο. Εἶπε δὲ Μωϋσῆς. Παρελθὼν ὄψομαι τὸ δράμα τὸ μέγα τοῦτο, ὅτι οὐ κατακαίεται ἡ βάλτος. Ὡς δὲ εἶδε Κύριος ὅτι προσάγει ἰδεῖν, ἐκάλεσεν αὐτὸν Κύριος ἐκ τῆς θάλτου, λέγων· Μωσῆ, Μωσῆ. Ὁ δὲ εἶπε· Τί ἐστὶ, Κύριε; Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ ἐγγίσης ᾧδε· λῦσον τὸ ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν σου· ὁ γὰρ τόπος, ἐν ᾧ σὺ ἕστηκας γῆ ἁγία ἐστὶ. Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς τοῦ πατρὸς σου, Θεὸς Ἀβραάμ, καὶ Θεὸς Ἰσαάκ, καὶ Θεὸς Ἰακώβ. Ἀπέστρεψε δὲ Μωϋσῆς τὸ πρόσωπον

αὐτοῦ, ἠδὲλαβεῖτο γὰρ καταβλέψαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωσῆν. Ἴδων εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τῆς κραυγῆς αὐτῶν ἀκήκοα ἀπὸ τῶν ἐργοδιωκτῶν. Οἶδα γὰρ τὴν ὀδύνην αὐτῶν, καὶ κατέβην τοῦ ἐξελεῖσθαι αὐτοὺς ἐκ χειρὸς τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ τῆς γῆς ἐκείνης, καὶ εἰσαγαγεῖν αὐτοὺς εἰς γῆν ἀγαθὴν καὶ πολλήν, εἰς γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι.

Προφητείας Ἰζεκιήλ τὸ ἀνάγνωσμα

Κεφ. ΜΓ' 27. **Τ**άδε λέγει Κύριος. Ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ Ἰερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ δλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ἡμῶν καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς λέγει Κύριος Κύριος, καὶ ἐπέστρεφέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς ἐξωτέρας, τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη. Διότι ὁ ἠγούμενος, οὗτος καθήσεται ἐν αὐτῇ τοῦ φαγεῖν ἄρτον ἐναντίον Κυρίου. Κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰλάμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσῆγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης πρὸς Βορρᾶν κατέναντι τοῦ οἴκου καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης οἶκος ὁ Κυρίου.

Εἰς τὴν Αἴθην

Ἰδιόμελα Ἦχος α'.

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, τὰς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεις, ἢ πανέορτος καὶ πανθαύματος πανήγυρις, τῆς θαυ-

ματοτύπου εικόνας, τῆς πανυμνήτου Θεομήτορος. Δεῦτε οὖν φιλέοργοι, καὶ φιλόδουλοι τῆς ἡμῶν Δεσποίνης, ἐορτάσωμεν ψαλμικῶς, τὴν πάνσεπτον μεγαλοργίαν αὐτῆς, ἐπὶ τῇ θείᾳ νεύσει, τῆς χαριτοβρύτου καὶ παντίμου αὐτῆς εἰκόνος· ἰδοὺ γὰρ οἱ προστρέχοντες πίστει καὶ πόθῳ πρὸς αὐτὴν, κορέννυνται ἰάματα ψυχῶν τε καὶ σωματίων, καὶ πᾶσαν αἴτησιν χορηγεῖ τοῖς πᾶσι πιστῶς παρ' αὐτῆς αἰτουμένοις. Διὸ πάντες πρὸς αὐτὴν ἐκβοήσωμεν, φύλαξον ἡμᾶς πανάχραντε Θεοτόκε, ἐκ πάσης ἐπηρείας, αἰσθητῶν καὶ νοητῶν δυσμενῶν, τοὺς προσκυνῶντας τὴν σεπτὴν εἰκόνα σου, τὴν θαυματότυπον.

Ἦχος β'.

Μέγα καὶ παράδοξον θαῦμα, τοῖς πᾶσιν ἐπέλαμψε, τῆς Θεοτόκου χαρακτήρ ὁ λαμπρότατος· θαυματοτύπως φανεῖς ἐν τῇ σεπτῇ αὐτῆς εἰκόνι· ἐν αὐτῇ προστρέχοντες ἀδιστάκτως, λαμβάνουσι τὰς αἰτήσεις πρὸς τὸ συμφέρον· ἢ γὰρ χάρις ἐσκήνωσε τῆς Παρθένου ἐν αὐτῇ. Διὸ πάντες προσεῖπωμεν· Δέσποινα ἄγνη, τοὺς τιμῶντας σῶζε ἐκ πάντοων κινδύνων, καὶ προσκυνῶντας εὐλαβῶς, τὴν εἰκόνα σου τὴν θαυματότυπον.

Ὁ αὐτὸς

Τίς μὴ θαυμάσῃ; τίς μὴ δοξάσῃ Θεοτόκε ἀειπάρθενε, τὰ πολλὰ σου καὶ ὑπὲρ φύσιν τερατουργήματα; πᾶσι τοῖς ἐκ πόθου αἰτοῦσί σε, τὰ αἰτήματα παρέχεις ἄχραντε Θεόνημφε, εὐχαρίστως οὖν γεραίρομεν, σὲ τὴν τῶν Χερουβὶμ ἀνωτέραν, καὶ τῶν Σεραφὶμ καθαρωτέραν, καὶ πόθῳ δεόμεθα τὴν σὴν βοήθειαν ἡμῖν δώρησαι· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζοντες διασωζόμεθα. Διὸ προσκυνῶμεν, τὴν θαυματότυπον

εἰκόνα σου Δέσποινα.

Ἦχος δ'.

Θαῦμα θαυμάτων πανθαύμαστον, καὶ τέρας φύσεως φρικτόν, ὁπάρχεις θεόνημφε Δέσποινα, πλημμυροῦσα ἰάματα, χαρίτων τε δωρεᾶς τοῖς τιμῶσί σε, φωτὸς τῆς σῆς εἰκόνας, καὶ μαρμαρυγῶν ἀποσίμβουσα. Βράβευσον οὖν ἡμῖν τὴν σὴν χάριν, λιτανεύουσι τὴν δόξαν σου, ἢ τὸ λαμπάδιον Χριστόν, τῷ κόσμῳ κηύσασα. καὶ μὴ ἐλλείπῃς ἡμᾶς περισκέπουσα, καὶ δεξιῶς προφθάνουσα, ἐν συμφοραῖς καὶ κακώσεσι· διὸ προσκυνῶμεν τὴν θαυματότυπον εἰκόνα σου Δέσποινα.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ιδοὺ νῦν ἐξέλαμψεν, ἢ ὀλόφωτος πανήγυρις, τῆς παντίμου καὶ ἡλιομόρφου τῆς Θεοτόκου, θαυματοτύπου εἰκόνας, τὴν ἀχλὺν τῶν παθῶν ἀπελάνουσα, καὶ νόσων ὀδύνας θεραπεύουσα, ἐν αὐτῇ προσπεφευγότες οἱ δοῦλοι σου, τῶν δεινῶν ἐκλυτρούμεθα, ἀναψυχὴν σωτήριον εὐρίσκοντες· σὸ γὰρ εἰ καταφυγὴ καὶ σκέπη ἡμῶν, καὶ διὰ σοῦ σωτηρίας τυχεῖν, Θεοτόκε ἐλπίζομεν· διὸ προσκυνῶμεν τὴν πανέκλαμπρον εἰκόνα σου Δέσποινα.

Εἰς τὸν Στίχον

Στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις Παρθενομήτορ Ἄγνη, φωτεινοτάτη δροσοβόλος πυρφόρος τε, νεφέλη ἢ ὀμβροφόρος, τὸν θεῖον ὄμβρον Χριστόν, ἐν τῷ κόσμῳ ὄντως ἢ ὀμβρίσασα, καὶ κλίμαξ οὐράνιος, ἀπὸ γῆς ἀναφέρουσα, γέφυρα θεία, ἢ πιστοὺς μεταφέρουσα, πρὸς παράδεισον τῆς τρυφῆς θεία τράπεζα· μάννα ὑπερουράνιον ἡμᾶς διατρέφουσα, σκέπη ἢ σκέπουσα πάντας, τοὺς ἐπὶ σοὶ κττα-

φεύγοντας· διὸ προσκυνῶμεν, τὴν θαυματοποίητόν σου, εἰκόνα Δέσποινα.

Στίχ. Ἦγίασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Θαῦμα καινοπρεπὲς ἀληθῶς, ὁ χαρακτήρ σου τῆς εἰκόνας Πανάχραντε, ἐδείχθη θαυματοτύπως, καὶ τὴν σεπτὴν σου Μορφὴν, κατιδόντες ἅπαντες διεξίσταντο, ἡμᾶς ἀγιάζουσα, καὶ τὴν χάριν παρέχουσα, πᾶσιν ἀφθόνως, ὡς νεφέλη ὑπάρχουσα, ζωοπάροχον, τοὺς πιστοὺς καταψύχουσα. Ὅθεν καὶ ἐκπληττόμενοι, βοῶμεν πανάχραντε, σκέπε καὶ φύλαττε πάντας τοὺς ἐπὶ σοὶ καταφεύγοντας· διὸ προσκυνῶμεν τὴν πανυπερέκλαμπρόν σου, εἰκόνα Δέσποινα.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν οἱ πλοῦσοι τοῦ λαοῦ.

Εἰκὼν τῆς Θεοῦ Λόγου Μητρός, ἀστραπηφόρε τοὺς πιστοὺς περισκεπούσα, καὶ νέφη τῆς ἀμαρτίας, ἀποσοβοῦσα τομῶς, φύλαττε καὶ σκέπε τοὺς τιμῶντάς σε, ἐκ πάσης ἀπήμονας, τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος, καὶ ἐναντίας, προσβολῆς καὶ κακώσεως, καὶ διασωζε, κοσμοκτοῦ ἡμᾶς κλύδωνος· ὅπως τῇ συμμαχίᾳ σου, σωζόμενοι ὕμνοις σε, ἀνευφημοῦμεν ἐκ πόθου, καὶ εὐχαρίστως γεραίρομεν· πιστῶς προσκυνῶντες, τὴν θαυματοποίητόν σου, εἰκόνα Δέσποινα.

Δόξα καὶ νῦν, ἦχος πλ. α'.

Τὴν φωτοφόρον νεφέλην, καὶ ἀέριον κρήνην, θαυμάτων παραδόξων, τὴν Θεοτόκον Μαρτῖαν, ἀνυμνήσωμεν λέγοντες. Χαίρε τῶν προφητικῶν προρρήσεων ἢ ἐκπλήρωσις, τῶν ἀποστολικῶν κηρυγμάτων ἢ βεβαίωσις, Ἀρχιερέων ἢ δόξα, ἱερέων καλλογή, μαρτύρων ἀγαλλίαμα, δόσιον τὸ ἐγκαλλώπισμα, μοναζόντων ἐδραίωμα, πιστῶν ἀπάντων τὸ κραταίωμα·

ἀσθενούντων ἢ ῥῶσις ὀρφανῶν προστασία, καὶ πενήτων πλοῦτος ἀκένωτος, τὸ βεῖθρον τῆς ζωῆς τὸ ἀθάνατον, τοῖς πᾶσι παρέχον ξένα καὶ παράδοξα· σῶζε δεόμεθα, τοὺς πιστῶς προσκυνῶντας, τὴν θαυματοτύπον σου εἰκόνα, καὶ σὲ γνησίως μεγαλύνοντας, πανάσπιλε Δέσποινα.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Τὴν θείαν σου εἰκόνα Θεοτόκε Παρθένε, κατασπαζόμεθα πόθῳ, καὶ πανευσεβῶς προσκυνῶμεν· παρέχει γὰρ πᾶσι τοῖς πιστοῖς, ἰάσεις τε καὶ ῥῶσιν καὶ ἰσχύν, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωματίων, ἀληθῶς διὸ σοὶ ἀναβοῶμεν. Δόξα τῇ προστασίᾳ σου Ἄγνη· Δόξα τῇ θαυματοτυπίᾳ σου· δόξα τῇ παντίμῳ σου εἰκόνι, Πάναγνε Δέσποινα.

Δόξα, ἕτερον

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον λόγον

Τὴν ἁγίαν εἰκόνα σου ἀειπάρθενε, θαυματοτύπον οὖσαν καὶ ἀστραπόμορφον, τὴν παρέχουσαν πιστοῖς πᾶσιν ἰάματα, ἀνυμνοῦμεν εὐλαβῶς, προσκυνῶντες ἐν χαρᾷ ὡς σκέπουσαν καὶ φρουροῦσαν, καὶ ἀπήμονας συντηροῦσαν, τοὺς μετὰ πόθου ἀσπαζόμενους αὐτὴν.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε Παρθένε

Ἐν τῇ ἀγρυπνίᾳ.

Εἰς τὸν ὄρθρον

Τὸ Θεὸς Κύριος καὶ τὰ Ἀπολυτίκια τὰ αὐτὰ· τὸ μὲν πρῶτον δις, τὸ δὲ δευτέρου ἅπαξ.

Μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν Κάθισμα

Ἦχος α'. Τὸν Τάφον σου Σωτῆρ

Θεόγραφον Ἄγνη, σὲ γινώσκουμεν πλάκα, καὶ θρόνον ἀληθῶς, τοῦ

των ἔλων Δεσπότη· διδὲ τὴν εἰκόνα σου, τὴν θεῖαν θαυματότυπον, προσκυνούμεν νῦν, μετ' ἐδλαθείας καὶ πόθου, ἀρυόμενοι, χάριν καὶ τῶν νοσημάτων, ἴασιν λαμβάνομεν.

Δόξα καὶ νῦν τὸ αὐτό

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Απειρόγαμε Ἀγνή, πῶς συλλαμβάνεις ἐν γαστρὶ, τὸν τῶν ἀπάντων ποιητὴν, δημιουργόν τε καὶ Θεόν; φράσον ἡμῖν τὸν λόγον τοῦ Μυστηρίου· πανάληθές ἐστι τοῦτο καὶ ἀφραστον, Ἀγγέλοις καὶ θροτοῖς, ἀκατανόητον, ὕψος καὶ βάθος, μήκος καὶ πλάτος, τῆς ἀπορρήτου λοχείας σου· διδὲ τιμῶμεν καὶ προσκυνούμεν, εἰκόνα σου τὴν πάνσεπτον.

Δόξα καὶ νῦν τὸ αὐτό.

Μετὰ τὸν πολυέλεον. Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ἄρχιότητα

Σεπτὴν εἰκόνα σου, τὴν ἀστραπόμορφον, καὶ πανυπέρτιμον, Θεοχαρίτωτα, οἱ εὐσεβεῖς πανευλαδῶς, τιμῶμεν καὶ προσκυνούμεν· καὶ κατασπαζόμεθα, τῆς Μορφῆς τὸ ἐκτύπωμα, τὸ θαῦμα τὸ προελθόν, χάριν ἀπαρυόμενοι· διδὲ καὶ προσκυνούμεν εἰκόνα σου, τὴν πάνσεπτον καὶ πανέκλαμπρον.

Δόξα καὶ νῦν τὸ αὐτό.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου·

Τὸ Προκείμενον Ἦχος δ'.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματος σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Στιχ. Ἀκουσον θύγατερ καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπιλάθου....

Τὸ αὐτὸ

Τὸ πᾶσα πνοή, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκαίναις, ἀνασταῶσα...

Ὁ Ν'. Δόξα ταῖς τῆς Θεοτόκου. Καὶ νῦν τὸ αὐτό.

Στιχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἰ. διόμελον.

Ἦχος β'.

Ο χαρακτήρ τῆς Μορφῆς σου, πανύμνητε Θεοτόκε, διασώζει ἐκ πάσης ἐλάβης τοὺς προσιόντας ἐκ πόθου καὶ ἐν αὐτῇ προσφεύγοντες δεόμεθα· σῶζε τοὺς προσκυνούντας, τὴν θαυματότυπον εἰκόνα σου Δέσποινα.

ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Ὁ πρῶτος τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰριῶν εἰς η'.

ᾠδὴ α'. ἤχος α'. Ὁ εἰρμός.

«**Ω**δὴν ἐπινίκιον ἄσωμεν πάντες, «**Ω** Θεῶ τῶ ποιήσαντι, θαυμαστὰ «τέρατα, βραχίονι ὑψηλῶ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραήλ, ὅτι δεδόξασται. Δις

Τὴν θεῖαν παράσχου μοι Λόγε σοφίαν· ὑμνήσαι τὴν Ἀχραντον, τὴν ἀρρήτως τέξασαν, σὲ τῆς ζωῆς χορηγόν· ἧς προσκυνούμεν τὴν Μορφὴν θαυματοποίητον. Δις

Ηκούσθη ἐξαίσιον θαῦμα Παρθένε, μορφῆς σου ἐκτύπωμα, ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς, πηγάζουσα δαφιλῶς, ἰάματα τοῖς πιστοῖς· διδὲ προσκυνούμεν τὴν θαυματότυπον εἰκόνα σου. Δις

Ναῶ νῦν προσέλθετε τῆς Παναχράντου, οἱ νόσοις τρυχόμενοι, καὶ δεινῶς στενοῦμενοι καὶ λάβετε ἴασιν, καὶ προσκυνήσατε πιστῶς, εἰκόνα τὴν θαυματότυπον.

Μητέρα πανάσπιλον γεγεννηκυῖαν Ἰῶν Θεοῦ ἄχραντε, εὐφημοῦν-

τες μέλιτωμεν, τῶν ἁμαρτῶν πηγῆν, διδὲ προσκυνούμεν τὴν θαυματότυπον εἰκόνα σου Δέσποινα.

Ἐτερος κανὼν τῆς θεοτόκου εἰς ς'.

ᾠδὴ α'. ἤχος δ'.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου

Τὸ θεῖον παλάτιον, τοῦ Βασιλέως τιμήσωμεν, ἐν ᾧ κατεσκήνωσε, καθὼς ἠθέλησε, τὴν ἀπαίρανδρον, καὶ μόνην Θεοτόκον, εἰκόνα ἀσπαζόμενοι τὴν θαυματότυπον. Δις

Χαρὰν ἢ κυήσασα, χαῖρε Παρθένε θεόνυμφε· ἀρᾶς ἢ ἀναίρεισις, χαῖρε πανάμωμε, χαῖρε Δέσποινα, διδὲ σου τὴν εἰκόνα, τὴν θαυματοποίητον κατασπαζόμεθα. Δις

Μαρίαν τὴν ἄχραντον, δεῦτε ὑμνήσωμεν ἅπαντες, τὴν μόνην κοσμήσασαν, τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ τὴν πάντιμον σεπτὴν αὐτῆς εἰκόνα, τὴν θαυματότυπον, νῦν προσκυνήσωμεν.

Χαῖρε Ὅρος ἅγιον, χαῖρε οὐράνιος γέφυρα, χαῖρε κλίμαξ ἔμψυχε, χαῖρε νεφέλη χρυσοῦ· διδὲ Ἀχραντε, τὴν θεῖαν σου εἰκόνα, τὴν θαυματότυπον, σοῦ προσκυνούμεν πιστῶς.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου

ᾠδὴ γ'. Ὁ εἰρμός.

«**Σ**τερωθήτω ἡ καρδία μου, εἰς τὸ θέλημα σου Χριστέ ὁ Θεός, ὁ ἐφ' ὕδατων οὐρανόν, στερεώσας τὸν δεύτερον, καὶ ἐδράσας ἐν τοῖς ὕδασι, τὴν γῆν παντοδύναμη. Δις

Νῦν καθωράθη θαῦμα μέγιστον, ἐν Δακίᾳς πόλει Ἰάσιον· εἰκὼν γὰρ ἡ θαυμαστή, τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος, θαυμασίως ἐχαράχθη, ἣν προσκυνήσωμεν πιστῶς. Δις

Τὴν πρὸ τοῦ τόκου Θεομήτορα, προορισθεῖσαν μετὰ τόκον τε, Θεοῦ Μητέρα ἀληθῶς, ἀειπύρθενον

Δέσποιναν, προσκυνούμεν τὴν εἰκόνα, τὴν αὐτῆς θαυματότυπον. Δις

Εὖα τὸ πρὶν κατάρας γέγονε, καὶ φθορᾶς αἰτία τοῖς ἅπασιν, οὐ δὲ Παρθένη τηλαυγῆς, εὐλογία διδὲ σου νῦν, τὴν εἰκόνα προσκυνούμεν, τὴν σεπτὴν καὶ θαυματότυπον.

Ρήσεις σε κλίνην Σολομώντειον, δυνατῶν κυκλούντων σε Δέσποινα, ἀνκηρύττουσι φαιδρῶς· διδὲ θεῖαν εἰκόνα σου, προσκυνούμεν μετὰ πόθου, τὴν σεπτὴν καὶ θαυματότυπον.

Ἐτερος. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους

Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους ἐπταικίτας, ἀσύγγνωστα Κόρη πρὸς ὄδον, τῆς μετανοίας ἴθινον, τοὺς πόθῳ προσκυνούντάς σου εἰκόνα τὴν πανσέβαστον, τὴν θεῖαν θαυματοποίητον. Δις

Ως κλίμακα γῆθῆν σε Παρθένη, ὁ κτίστης προθέμενος θροτοῖς, εἰς οὐρανοὺς ἀνάγουσαν, διδὲ σεπτὴν εἰκόνα σου, πιστῶς κατασπαζόμεθα, Δέσποινα τὴν θαυματότυπον. Δις

Υμνήσωμεν πάντες κατὰ χρέος, Μαρίαν τὴν Δέσποιναν ἀγνήν, καὶ πόθῳ ἀσπασόμεθα, εἰκόνα τὴν σεπτὴν αὐτῆς, τὴν θαυμαστὴν καὶ πάντιμον, θαυματουργὸν θαυματότυπον.

Χειμάζει με κλύδων ἁμαρτίας, καὶ σάλος ἀτόπων λογισμῶν, σπλαγχνίσθητι πανάμωμε, καὶ σῶσον προσκυνούντά σου, εἰκόνα τὴν ὑπέρτιμον, θαυματουργὸν πανσεβάσμιον.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους Κάθισμα

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς τῶν μοναζόντων καὶ πιστῶν σύλλογος θεός, ἐν τῷ πανσέπτῳ σου ναῶ Κόρη πανάχραντε, μετὰ πόθου Παρθένη προθύμως τρέχομεν. Εἰκόνα σου τὴν ἁγίαν πανευλαδῶς, τιμώντες καὶ προσκυνούντες πόθῳ

πολλῶ· τὰς ἰάσεις λαμβάνοντες, ψυχῆς καὶ σώματος ὁμοῦ, δωρεὰν ὡς θραβεύουσαν, οὐσα θαυματοποιήτος. Δις

ᾠδὴ δ'. Ὁ εἰρμὸς

«**Ε**ν πνεύματι προβλέπων, Προφή-
«**Ε**τα Ἀββακούμ, τὴν τοῦ Λόγου
«σάρκωσιν ἐκήρυττες βοῶν. Ἐν τῷ
«ἐγγίξει τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήσῃ, ἐν τῷ
«παρεῖναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήσῃ.
«Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Δις

Εικὼν τῆς Θεοτόκου, τοὺς πάντας συγ-
καλεῖ, συναχθῆναι σήμερον προθεῖ-
σα παντερπνῶς, τὴν πανδαισίαν πάν-
των τῶν χαρισμάτων, ψυχῆς ὁμοῦ τε
καὶ σώματος, δεῦτε προσκυνήσωμεν
τὴν θαυματότυπον. Δις

Μεγάλων χαρισμάτων, εὐθὸν σε ἀ-
ληθῶς, Χριστὸς ἐποίησατο γεν-
νώμενος ἐκ σοῦ, ἄνθρωπος φύσει τέ-
λειος οὐ δοκῆσει· διὸ πάντες προσκυ-
νοῦμεν Θεοτόκε, εἰκόνα σου τὴν θαυ-
ματότυπον. Δις

Ακούσωμεν βοῶντος, Προφήτου τοῦ
σεπτοῦ, δόξα πάσα ἔσωθεν αὐτῆς
τῆς θυγατρὸς, τοῦ Βασιλέως καὶ μόνου
δυναστού· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν εἰκό-
να, τὴν θαυματότυπὸν σου Δέσποινα.

Εχουσα παρρησίαν, θρόνῳ τοῦ σοῦ
Υἱοῦ, Θεομήτορ ἄχραντε δυσώπη-
σον καὶ νῦν, τοῦ λυτρωθῆναι παγίδων
τοῦ διαβόλου, ἡμᾶς τοὺς πόθῳ προσ-
κυνούντας τὴν εἰκόνα, τὴν θαυματότυ-
πὸν σου Δέσποινα.

Ἔτερος. Τὴν ἀνεξιχνίαστον

Χαῖρε ἡ σωτήριος πάντων ἐλπίς,
Χαῖρε ἡ κατάκαρπος ἄμπελος,
Χαῖρε ἡ πύλη, τοῦ Θεοῦ ἡ μυστικὴ·
διὸ προσκυνοῦμέν σου, εἰκόνα τὴν θαυ-
ματοποιήτον. Δις

Χαῖρε τὸ κατάσκιον Ὁρος Θεοῦ,
Χαῖρε τὸ πανάγιον τέμενος, χαῖ-

ρε ἡ κλίμαξ, ἣν προεῖδεν Ἰακώβ· διὸ
προσκυνοῦμέν σου, σεπτὴν εἰκόνα θαυ-
ματότυπον. Δις

Χαῖρε εὐωδέστατον μύρον Θεοῦ,
Χαῖρε δυσθεώρητον ὄραμα, ὅπερ
προεῖδεν, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ· διὸ
προσκυνοῦμέν σου, εἰκόνα τὴν πανυπερ-
ἐκλαμπρον.

Χαῖρε δωδεκάτειχε πόλις Θεοῦ, χαῖ-
ρε θείας δόξης παλάτιον, χαῖρε
καθέδρα, τοῦ τῶν ὄλων ποιητοῦ· διὸ
προσκυνοῦμέν σου, εἰκόνα θείαν καὶ
πανέντιμον.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον

ᾠδὴ ε'. Ὁ εἰρμὸς

«**Τ**ὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, Υἱὲ τοῦ
«**Τ** Θεοῦ, ἄλλον γὰρ ἐκτός σου Θε-
«ὸν οὐ γινώσκουμεν, τὸ ὄνομά σου ὄνο-
«μάζομεν· ὅτι Θεὸς ζώντων καὶ τῶν
«νεκρῶν ὑπάρχεις. Δις

Ψεκάδα τὴν οὐράνιον, ἐδέξω ἐν γα-
στρί, ἐπελεύσει θείου Πνεύμα-
τος, παρὰ Πατρός· διὸ σου εἰκόνα τὴν
πάντιμον, θείαν προσκυνοῦμεν τὴν
θαυματοποιήτον. Δις

Ως μέγα τὸ μυστήριον, τοῦ τόκου
σου ἀγνή, ὄντως ἀκατάληπτον
καὶ ἀνερμήνευτον, διὸ σου εἰκόνα τὴν
πάνσεπτον, Δέσποινα προσκυνοῦμεν
τὴν θαυματότυπον. Δις

Λυχνίαν σε γινώσκουμεν, Μαρία σε-
μνή, μετὰ λαμπαδίῳ χρυσοῦ
τὴν ἐπτάφωτον, διὸ σοῦ εἰκόνα τὴν
πανθαύμαστον, Δέσποινα προσκυνοῦ-
μεν τὴν θαυματότυπον.

Μυστήριον ἀνώτερον, τῶν τοῦ Θεοῦ,
Μτεραστίων πάντων ἐν σοὶ πεφα-
νέρωται· διὸ σου εἰκόνα τὴν ὑπερ-
λαμπρον, Παρθένε προσκυνοῦμεν τὴν
θαυματοργηθεῖσαν.

Ἔτερος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

Εντρέφημα μέγιστον, Ἀγγέλων
Εχαῖρε Δέσποινα, ῥόδον μυστικῶν
τοῦ Παραδείσου, ἐξ οὗ προήλθε τῆς
θεαρχίας ὁσμὴ· διὸ σου τὴν εἰκόνα πι-
στῶς, προσκυνοῦμεν Δέσποινα, τὴν σε-
πτὴν θαυματότυπον. Δις

Χαῖρε ἡ βλαστήσασα, τὸν φυτουρ-
γὸν τῆς κτίσεως, χαῖρε ἡ τεκοῦ-
σα τὸν τροφέα, πικρὸς τοῦ κόσμου,
Χαῖρε ἡ ῥίζα Δαβὶδ· διὸ τὴν εἰκόνα
σου πιστῶς, προσκυνοῦμεν Δέσποινα,
τὴν λαμπρὰν θαυματότυπον. Δις

Σοφίας τὴν ἄβυσσον, τεκοῦσα κα-
θικέτευε, πλήθη τῶν ἡμῶν ἀμαρ-
τημάτων, καταδυθῆσαι βυθῷ ἐλέους αὐ-
τοῦ· ὅπως προσκυνοῦμεν εὐλαβῶς, τὴν
σεπτὴν εἰκόνα σου, σεμνὴ τὴν θαυμα-
τότυπον.

Χαίροις ἀκατάληπτον, καὶ τοῖς ἀγ-
Χγέλοις ὄραμα· χαίροις ἀνερμή-
νευτον καὶ ξένον, ἄρητον θαῦμα, χαῖ-
ρε θυγάτηρ Δαβὶδ, διὸ τὴν εἰκόνα σου
πιστῶς, τὴν θαυματοτύπτωτον, προσκυ-
νοῦμεν πανάχραντε.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

ᾠδὴ στ'. Ὁ εἰρμὸς

«**Τ**ὸν Προφήτην Ἰωάνν, ἐκμιμούμε-
«**Τ**νος βοῶ, τὴν ζωὴν μου ἀγαθὴ
«ἐλευθέρωσον φθορᾶς, καὶ σῶσόν με,
«**Σ**ωτὴρ τοῦ κόσμου, κράζοντα δόξα
«σοι. Δις

Εορτάσωμεν πιστοί, ἐορτὴν καινὴν
Εσεπτὴν, τῆς Παρθένου τὴν λαμ-
πρὰν, προσκυνούντες εὐλαβῶς, εἰκόνα
νῦν, τὴν παραδόξως θαυματοποιήτον.
Δις

Νίκην ἔσχηκας σεμνή, κατὰ νόσων
Νφθαρτικῶν, ὡς τοῦ μόνου ἱατροῦ,
Μήτηρ ἔθεν τὴν σεπτὴν, εἰκόνα σου,
νῦν προσκυνοῦμεν τὴν θαυματότυπον.

Ασμοὶ μελωδικοί, ἀνυμνοῦμεν
Αεὐλαβῶς, τὴν εἰκόνα τὴν σεπτὴν,
τῆς Θεοῦ ἡμῶν Μητρός, προσπίπτον-
τες, διὸ προσκυνοῦμεν τὴν πανυπερ-
λαμπρον.

Ιδοὺ πρόκειται ἡμῖν, ἡ πανέντιμος
Ιεἰκὼν τῆς Παρθένου Μαριάμ, εἰς
προσκύνησιν διὸ προσέλθωμεν, οἱ προσ-
κυνούντες τὴν θαυματότυπον.

Ἔτερος. Τὴν θείαν ταύτην

Τὸ ὄρος Ἄθω ἀγάλλεται, Δακίλια τε
Τκροτοῦντες πνεύγυριν, σεπτῆς εἰ-
κόνας σου, Μήτηρ Θεοῦ διὸ πόθῳ σου,
προσκυνοῦμεν τὴν οὐραν θαυματοτύπω-
τον. Δις

Τὴν θείαν στάμνον καὶ τράπεζαν,
Ττὸν ἄρτον τῆς ζωῆς τὴν χωρήσα-
σαν, Χριστὸν τὸν Κύριον, τὴν Θεοτό-
κον ὑμνήσωμεν, εἰκόνα προσκυνούντες
ταύτης τὴν πάνσεπτον. Δις

Χαῖρε λαβὴς θείου ἀνθρακος, χαῖρε
Χθυμιατήριον πάγχρυσον, χαῖρε
δσφράδιον· διὸ εἰκόνα τὴν πάντιμον,
σοῦ προσκυνοῦμεν τὴν θαυματότυπον
φαιδράν.

Χαίροις ἐλαία κητέκαρπε, χαίροις
Χπεριστὰ κοσμοπόθητε, χαῖρε
Μητρόθεε· διὸ τὴν θείαν εἰκόνα σου,
προσκυνοῦμεν Δέσποινα τὴν θαυματό-
τυπον.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ

Τῆς Θεοτόκου τὴν μορφὴν θαυματο-
Τποιήτον, τὴν χορηγοῦσαν τοῖς
πιστοῖς πᾶσιν ἰάματα, προσκυνήσωμεν
γεραίροντες ἐπαξίως· ὡς φυλάττουσαν
ἡμᾶς καὶ διασώζουσας, ἐν παντοίῳ
πειρασμῶν καὶ περιστάσεων, ἀνακρά-
ζοντες,

Χαῖρε εἰκὼν θαυματοτύπε

Ὁ Οἶκος

Αγγελοι οὐρανόθεν, καὶ βροτῶν πληθὺς γῆθεν, συμφώνως ἀνημνήσωμεν πάντες, σεπτὴν εἰκόνα Μητρὸς Θεοῦ, ἣν θαυματοτύπως ἡμῖν ἐβράβευσε, θαυματουργὸς γὰρ πέφυκε, διόπερ πρὸς αὐτὴν βοῶμεν.

Χαῖρε εἰκὼν τῆς Μητρὸς Κυρίου, χαῖρε μορφή τοῦ φωτὸς τοῦ θεοῦ.

Χαῖρε ἢ πιστοὺς ἅπαντας περισκέπουσα, χαῖρε ἢ ἐχθροὺς τοὺς δεινοὺς ἐκδιώκουσα.

Χαῖρε γέφυρα μετάγουσα ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανὸν, χαῖρε ὅτι ἐναπέπνιξας ὄφιν τὸν φθοροποιόν.

Χαῖρε τοὺς σοὺς πρόσφυγας φεραυγῶς διασώζεις, χαῖρε τοὺς καλοῦντάς σε ἐναργῶς θεραπεύεις.

Χαῖρε δι' ἧς χαρὰ ἡμῖν ἔλαμψε, χαῖρε δι' ἧς ἡ λύπη ἠφάνισται.

Χαῖρε εἰκὼν εὐσεβῶν σωτηρία, χαῖρε μορφή μοναχῶν προστασία.

Χαῖρε εἰκὼν θαυματοτύπε.

Λέγε πρῶτον τὸν Συναξαριστὴν, εἶτα τὸ παρὸν συναξάριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὴν ἀνάμνησιν ἐορτάζομεν τῆς θαυματουργοῦ, ἱαματικῆς, φωταυγοῦς καὶ παντίμου εἰκόνας τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, παραδόξως καὶ θείῳ θαύματι ζωγραφηθείσης.

Στίχοι

Εἰκὼν θαυματοδρυτε Μητρὸς Κυρίου.

Ἡ θαυματούργητος Νύμφης Πανάγνου.

Τοὺς προσκαλουμένους σε φύλαττε σκέπε.

Πάσης ἀνάγκης δυσμενῶν ἐπηρείας.

Χάριν πλουτοῦσα τοῦ ἴσθαι τὰς νόσους.

Καὶ αἰτήματα τῶν σὲ παρακαλοῦντων.

Ταῖς τῆς Παναχράντου Μητρὸς σου, εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ 5. Ὁ εἰρμὸς

«**Ἡ** κάμινος Σωτῆρ ἐδρσίζετο, οἱ «**Ἡ** Παῖδες δὲ χορεύοντες ἔψαλλον, εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ «τῶν Πατέρων ἡμῶν. Δις

Τὴν ἄχραντον καὶ θείαν εἰκόνα σου, τῆς θαυματοτύπου μορφῆς Πάναγνε, ὕμνοις θεοῖς γεραίρομεν, οἱ πιστοὶ ἀσπαζόμενοι πιστῶς. Δις

Αἴγνην περιστερὰν τὴν ἀμόλυντον, ἀμνήσωμεν μορφήν αὐτῆς ψάλλοντες· εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Δις

Παρθένε ἢ εἰκὼν σου ἢ πάντιμος, πιστοὺς τῇ θείᾳ χάριτι σκέπουσα, σώζει ἢ θαυματοτύπος, εὐλαβῶς οὖν προσκυνούμεν αὐτήν.

Αφράστως ἐν γαστρὶ σου ὁ Κύριος, οἰκῆσας Θεοτόκε σὲ ἔδειξε, προστάτιν ἡμῶν ἄχραντε, διδὸν προσκυνούμεν τὴν σὴν μορφήν.

Ἔτερος. Οὐκ ἐλάτρευσαν

Ἡ πληθὺς πιστῶν, συνάχθητε ἀθροίσθητε, ὕμνον προσάξατε, τῇ τοῦ Κυρίου Μητρὶ, εἰκόνα γεραίροντες τὴν θαυματοτύπον, ἀνακράζοντες, σκέπη ἡμῶν καὶ καύχημα, οὐ ὑπάρχεις Θεοτόκε. Δις

Ως ὑπέρτιμον, ἀνάκτορον ὑπέβασα, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, Παντάνασσα Μαρίας, εἰκὼν τῇ θείᾳ σου, σκέπεις πιστῶν πληθύν. Διδὸν Δέσποινα, τὴν θείαν θαυματοτύπον, εἰκόνα σου προσκυνούμεν. Δις

Στάμνος πάγχρυσος, τὸ Μάννα ἐνδον ἔχουσα, τὸ ἐπουράνιον, πα-

ρεκτικὸν τῆς ζωῆς, εἰκὼν ἢ σὴ δεικνύται θαυμασιούργητος· ἦν ἐν πίστει τε, καὶ πόθῳ προσκυνούμεν σου, Παναγία Θεοτόκε.

Αἴδιου φωτὸς, τέμενος ὑπάρχουσα, Τριάδος οἰκημα, τῆς ὑπερθέου παιδρὸν, εἰκὼν σου Δέσποινα, σκέπεις τοὺς δούλους σου· διδὸν σήμερον, σοὺ τὴν θαυματοτύπων, προσκυνούμεν οὖν εἰκόνα.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν

ᾠδὴ η'. Ὁ εἰρμὸς

«**Ο**ὐν φρίττουσιν Ἄγγελοι καὶ «**Ο** πάσαι στρατιαί, ὡς κτίστην «καὶ Κύριον ὕμνεῖτε Ἱερεῖς, δοξάσατε παῖδες εὐλογεῖτε λαοί, καὶ ὑπεκρυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Δις

Ιδοὺ ἢ παντάνασσα ἐχάρισεν ἡμῖν, εἰκόνα τὴν πάνσεπτον αὐτῆς τὴν Ἱεράν, προσέλθετε πάντες ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς, τῆς θαυματοτύπου ἀσπαζόμενοι ἐν πίστει. Δις

Αἴγνην τὴν πανάχραντον αἰνέσωμεν λαμπρῶς, εἰκόνα τὴν πάνσεπτον αὐτῆς καὶ Ἱεράν, τὴν θαυματοτύπως χαρισθεῖσαν ἡμῖν, καὶ σκέπουσαν πάσαν, πληθύν τῶν προσκυνούντων. Δις

Ιλέωσαι Ἀχραντε Χριστὸν τὸν λυτρωτὴν, Υἱόν σου καὶ Κύριον τοῦ σώζεσθαι ἡμᾶς, τοὺς πόθῳ τιμῶντας εἰκόνα σου σεπτὴν, πανέκλαμπρον οὖσαν Δέσποινα Θεοτόκε.

Υμνοῦμέν σου Δέσποινα θαυμάτων τοὺς κρουνούς, καὶ σοὺ τὴν πανθαύμαστον εἰκόνα τὴν σεπτὴν, τιμῶμεν ἐκ πόθου προσκυνούντες αὐτήν, θαυματοτύπόν σου Δέσποινα Θεοτόκε.

Ἔτερος. Παῖδας εὐαγεῖς

Αγγέλων τὰ πλήθη σὴν εἰκόνα, κυκλοῦντα Παρθένε θεοῖς ἄσμα-

σιν, εὐλαβῶς γεραίρουσι, οὖν ἡμῖν τοῖς δούλοις σου· δι' ἧς παρέχεις ἅπασιν, νόσων τὴν ἴασιν· διδὸν καὶ προσκυνούμεν εἰκόνα, θαυματοτύπον σου Δέσποινα Θεοτόκε. Δις

Αἴγλη τῆς σεπτῆς καὶ τρισηλίου, λαμπρότατον σκῆνωμα ὑπάρχουσα, αἴγλη τῆς εἰκόνας σου, καταυγάζεις Δέσποινα, τοὺς προσκυνούντας ταύτην οὖν, θαυματοτύπων, ἀπήμονα φυλάττουσα· βλάβης, πάσης τοῦ δολίου, τοὺς σὲ ὑμνολογοῦντας. Δις

Μέγιστον εἰς ὕψος ὑπερήρηθ, ἢ θεία σου εἰκὼν Θεοχαρίτωτε, σκέπουσα τοὺς δούλους σου, τοὺς ὑμνολογοῦντάς σε· ἔθεν πιστῶς προσπίπτοντες, κατασπαζόμεθα, καὶ πόθῳ προσκυνούντες βοῶμεν· ἴασαι τὰ πάθη, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων.

Τεῖχος καὶ ἀντίληψις καὶ σκέπη, ὑπάρχεις Θεοκλήτορ καὶ προσφύγιον, τῶν προσκαλουμένων σε, πάντας διασώζουσα, ἐκ συμφορῶν καὶ θλίψεων, ἡμᾶς τοὺς δούλους σου· διδὸν καὶ προσκυνούμεν ἐν πίστει, τὴν ὑπέρλαμπρόν σου, θείαν μορφήν Παρθένε.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς

Ἡ Τιμιωτέρα οὐ ψάλλεται

ᾠδὴ θ'.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν ἀγνὴν Παρθένον καὶ μόνην Θεοτόκον.

Ὁ εἰρμὸς

«**Τ**ὴν φωτοφόρον νεφέλην, ἐν ἣ ὁ «**Τ** πάντων Δεσπότης, ὡς ὑετὸς ἐξ «οὐρανοῦ, ἐπὶ πόκον κατήλθε, καὶ ἐ- «σαρκώθη δι' ἡμᾶς, γενόμενος ἄνθρωπος, ὁ ἀναρχος, μεγαλύνωμεν πάντες «ὡς Μητέρα, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἀγνὴν. Δις

Μεγάλυνον ψυχή μου, την λυτρωσαμένην ἡμᾶς ἐκ τῆς καιάρας.

Τὴν φωτοφόρον νεφέλην...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τὴν τῆς ἀγνῆς Παρθένου εἰκόνα φωτοφόρον.

Αγαλιώμεθα πάντες, οἱ μετὰ πόθου τιμῶντες, τὴν θαυματότυπον σεπτὴν, Θεοτόκου Μαρίας, εἰκόνα τὴν φωτολαμπή, καὶ πόθῳ προσπίπτοντες, γεραίρομεν, ἀσπαζόμενοι ταύτης τὰς ἰάσεις, ἀρῦόμεθα παθῶν.

Μεγάλυνον ψυχή μου, τὴν τῆς εὐλογημένης ὑπερλαμπρον εἰκόνα.

Υμνον σοι Κόρη προσφέρει, πᾶς ὀχλῶς τοῦ Κυρίου, δικαίως καὶ χρεωστικῶς ὡς πλουσίως λαμβάνων, καὶ ἀενάως δωρεάς, ἐκ σοῦ παναμώμητε, καὶ προσκυνεῖ, θαυματότυπον θείαν εἰκόνα σου, Μητροπάρθενε ἀγνή.

Μεγάλυνον ψυχή μου, τὴν τῆς ἡλιόμορφου θαυματουργῶν εἰκόνα.

Ωραῖος πάναγνε πέλει, καὶ ὑπερπόθητος ὄντως, τῆς σῆς κοιλίας ὀ καρπός, Θεοτόκε Παρθένε: ἐπαγγελίας γὰρ ἡ γῆ, κληῖμα ζωῆς Ἄχραντε, οὐ πέφυκας: διό σου προσκυνούμεν, τὴν πανέκλαμπρον εἰκόνα εὐλαβῶς.

Μεγάλυνον ψυχή μου, εἰκόνα τῆς πανάγνου θαυματότυπον θείαν.

Βίβλῳ γραφῆναι δυνώπει, τὸν σὸν Υἱὸν Θεοτόκε, τοὺς προσκυνούντας εὐλαβῶς, τὴν σεπτὴν σου εἰκόνα, καὶ χαρακτηριστῆρα τὸν σεπτόν, τὸν θαυματοποιήτον, Πανάμωμε, ὡς παρέχουσαν πᾶσι τὰς αἰτήσεις, καὶ ἰάσεις δαφιλῶς.

Μεγάλυνον ψυχή μου, εἰκόνα φερανοῦσαν τῆς θαυμασιουργήτου,

Σὲ οὐρανῶν πλατυτέραν, καὶ Σεραφίμ ἀνωτέραν, καὶ πάσης κτίσεως

ἀγνή, ὑπερτέραν ὡς οὖσαν, ὑμνολογούμεν σε πιστῶς, τὴν θείαν εἰκόνα σου, Πανάχραντε, εὐλαβῶς προσκυνούντες οἱ οἰκέται σου, Θεοτόκε ἀγνή.

Μεγάλυνον ψυχή μου, τὴν τῶν Ἀγγέλων δόξαν καὶ σκέπην τῶν ἀνθρώπων.

Οἴσωμάτωσας Κόρη, Παρθενότητορ Μαρία, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν εὐλαβῶς, προσελθόντων ἐν τούτῳ, Τεμένει σου τῷ ἱερῷ ἄσαι τὰ ἐόρτια, σοῦ τῆς σεπτῆς, μορφῆς θαυματοτύπου ὑπὲρ πάντων, ἰκετεύουσα ἀγνή.

Ἔτερος. Ἄπας γηγενῆς.

Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι τῆς Παρθένου, εἰκόνα τὴν ἀκήρατον, τιμῶμεν ἐπαξίως, θαυματοποιήτον οὖσαν.

Θεῖος θησαυρός, ἡ θεία σου δείκνυται εἰκὼν τοῖς δούλοις σου, τοῖς αὐτὴν γεραίρουσι, καὶ ἐτησίως πανηγυρίζουσι, τῆς θαυματοποιήτου σου θείαν ἀνάμνησιν, ἣν παρέσχες, ἅπασιν σωτήριον, καὶ κοινὸν ἀσθενῶν ἰατήριον.

Ἄπαντες συνδράμωμεν τῇ εἰκόνι, τῆς μόνης Θεομήτορος, προσπίπτοντες μετὰ πόθου, πανυπερέκλαμπρον οὖσαν.

Ολὴν ἐκ ψυχῆς, προσδράμωμεν σήμερον πάντες φιλόχριστοι, χαρακτηριστῆρι τῆς σεπτῆς, Πανυπεράγνου κατασπαζόμενοι, ῥῶσιν ψυχῆς καὶ σώματος ἀπαρῶμενοι, καὶ ὑμνοῦντες, ταύτης τὴν ἀντίληψιν, τὴν ἀγνήν Θεοτόκον δοξάσωμεν.

Ἡλιόμορφε πανάχραντε Κόρη, τὴν θαυματοτύπων, εἰκόνα οὖν προσκυνούμεν, σεπτὴν πανθαύμαστον οὖσαν.

Ρᾶνον ἐφ' ἡμᾶς, Παρθένε τὰ πλούσια θεῖα ἐλέη σου, τῇ παναλκεστάτῃ δέ, δυνάμει θείας, σεπτῆς εἰκόνας σου, τὴν ποιμένην σου περισώζε ἐκ περιστάσεων, καὶ τοὺς πόθῳ

ἀσπαζόμενους αὐτὴν, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων ἐκλύτρωσαι.

Ἄχραντε Παρθένε Θεοκυήτορ, τὴν ποιμένην σου περίσωζε, τῇ χάριτι σῆς εἰκόνας, σεπτῆς θαυματοποιήτου.

Ορμος γαληνός, ὑπάρχεις πανάμωμε, τοῖς θαλαττεύουσι, βίου τὸ κλυδώνιον, καὶ κυκλομένους τῶν πειρασμῶν προσβολαῖς, τὴν γὰρ σεπτὴν εἰκόνα σου θαυμασιουργήτον, ἐδωρήσω, πᾶσι καταφύγιον, ἣν ἐκ πόθου ψυχῆς ἀσπαζόμεθα.

Δόξα

Πάντες προσκυνήσωμεν τὴν Τριάδα, Πατέρα Λόγον καὶ Πνεῦμα, τὴν ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα, σοφῶς ὑποστησαμένην.

Αναρχε Τριάς, τοὺς θεολογούντας σε σκέπε καὶ φύλαττε, ταῖς τῆς Θεομήτορος, ἀγνῆς Παρθένου θείαις ἐντεύξεσι: πάσης ἀνάγκης λύτρωσαι καὶ περιστάσεως, τοὺς τιμῶντας, τὴν θαυματοποιήτον, καὶ ἁγίαν εἰκόνα τὴν σήμερον.

Καὶ νῦν

Παντάνασσα ἀγνή Θεοκυήτορ, ἡ Μητέρα ὑψιμέδοντος, θαυματοτύπων εἰκόνα, τοὺς προσκυνούντας σου σῶζε.

Ωσότητος, ἡ ἀποτέξασα, τὴν σὲ ἀναδειξασαν, ποταμὸν ὄντως καλῶν ἀείρροον, τοὺς τὴν πανυπερέκλαμπρον θείαν εἰκόνα σου, προσκυνούντας, λύτρωσαι κολάσεως, καὶ τυχεῖν σωτηρίας ἀξίωσον.

Καταβασία. Ἄπας γηγενῆς

Ἐξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουσίσθης

Εἰκόνα σου τὴν πάντιμον, σεπτὴν θαυματοποιήτον, ἣν ἐδωρήσω σοῖς δούλοις, θεοκυήτορ Παρθένε, τι-

μῶντες ἐορτάζομεν, τὴν ταύτης μείλαν σήμερον, δι' ἧς φθορᾶς λυτρώμεθα, καὶ πειρασμοῦ καὶ κινδύνων, Μητῆρ Θεοῦ τοῦ Υἱοῦ.

Ἔτερον ὅμοιον

Κυρία πάντων Δέσποινα, τῶν ποιημάτων πέλουσα, ἡμῖν ἐθράβευσας ὄλβον, ἀδάπκνον σὴν εἰκόνα, θαυμασιουργήτον οὖσαν, τὴν ἴασιν λαμβάνοντες, καὶ ἡ σὴ ποιμένη σώζεται, κακώσεων καὶ κινδύνων, ἐν πίστει σε εὐφημοῦσα.

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς

Ἰστώμεν στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν σιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανῶν ταγμάτων

Χαῖρε καὶ τέρπου ἡ Σικήτη τοῦ Βαπτιστοῦ ἐν χαρᾷ, κατέχουσα ἐν κόλποις, τὴν ἁγίαν εἰκόνα, τῆς μόνης Θεοτόκου, τὰς ἀστράπας, τῶν θαυμάτων ἐκπέμπουσαν, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει οὖσαν αὐτὴν, ἀληθῶς θαυματοτύπων.

Αφθόνως πᾶσιν ἐκβλύζει πηγὰς ἰάσεων, ἡ θαυμαστὴ εἰκὼν σου, Δέσποινα Παναγία, ἣν ἐδωκας τῇ ποιμένη σου θησαυρόν, καὶ πηγὴν τῶν ἰάσεων, ἣν προσκυνούμεν ἐν πίστει οὖσαν αὐτὴν, ἀληθῶς θαυματοποιήτον.

Δεῦτε ἀρῦσασθε πάντες χάριν ἰάσεων, ἐκ τῆς σεπτῆς εἰκόνας, τῆς θαυμασιουργήτου, καὶ γὰρ ἀφθόνως θρύει ῥῶσιν ψυχῶν, καὶ σωμάτων ἐκάστοτε, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει καὶ εὐλαβῶς, πᾶσαν νόσον ἐκδιώκουσα.

Ως θαυμαστὴ ἡ εἰκὼν σου ἡ θαυματοτύπος, ὑπάρχουσα τῷ ὄντι Δέσποινα Θεοτόκε, ἀστράπτουσα θαυμάτων μαρμαρυγὰς, τοῖς αὐτῇ προσεδρεύουσι καὶ εὐλαβῶς προσκυνούσιν οὖσαν αὐτὴν, ἀληθῶς θαυματοποιήτον.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε φιλεόρτων συστήματα, δεῦτε καὶ χορείαν στησώμεθα, δεῦτε καταστέψωμεν ἄσμασι τὴν Ἐκκλησίαν, τῇ καθιδρῦσει τῆς παντίμου καὶ θαυματοποιήτου ἡλιομόρφου εἰκόνας, τῆς υπεράγου Θεοπόινης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ πρὸς αὐτὴν ἐκβοήσωμεν λέγοντες. Χαίροις παντάνασσα ἢ τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα· χαίροις εἰκὼν ἡλιομορφε, ἢ τὴν νοητὴν ἡλιον ἐν ἀκηράτοις ὠλέναις φέρουσα, καὶ ἰαμάτων τὴν χάριν πλουτοῦσα, ἣν παρέχεις ἀφθόνως, τοῖς μετὰ πόθου προσιοῦσι, καὶ εὐλαβῶς προσκυνοῦσι, καὶ ἀσπαζομένοις σε. Βράβευσον οὖν ἡμῖν τὴν σὴν χάριν, τοῖς τὸ σὸν κεχαριτωμένον ὄνομα γενεαίρουσι· μὴ ἐλλείπῃς ἡμᾶς περιέπουσα, καὶ δεξιῶς προφθάνουσα ἐν συμφοραῖς καὶ κακώσεσι· σὲ γὰρ προστάτιν κεκτήμεθα, καὶ τῇ ἀμάχῳ σου σκέπῃ περιφρουρούμεθα.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ

Περὶ τῆς θαυματουργῆς εἰκόνας τῆς Ὑπεραγίας Θεοπόινης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς διὰ θαύματος θεοῦ γενόμενης· ἥτις εὐρίσκεται εἰς τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρουμανικῆς Σκήτης τοῦ Τιμίου Προδρόμου, τῆς ἐν τῷ Ἁγιωνύμου Ὁρει τοῦ Ἀθωνος Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου ἢ ἐορτῇ λαμπρῶς ἐπιτελεῖται ἐν τῇ αὐτῇ Σκήτῃ κατὰ τὴν δωδεκάτην τοῦ Ἰουλίου μηνός.

Εὐλόγησον Πάτερ

Πλήρης χαρᾶς, πλήρης πνευματικῆς εὐφροσύνης καὶ πάσης ὑμφοδίας πρόξενος, ὑπάρχει ἢ παροῦσι παιδρὰ καὶ λαμπροτάτη ἐορτῇ καὶ πανήγυρις, ἥτις ἐπιτελεῖται παρ' ἡμῶν σήμερον, ὃ ἀγαπητοί μου ἀκροαταί, ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ παρα-

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Ὁ Ἀπόστολος (ζῆτει τῇ 21 Νοεμβρίου) καὶ τὸ Εὐαγγέλιον (ζῆτει τῇ 8 Σεπτεμβρίου, τὸ τῆς Λειτουργίας).

Κοινωνικόν.

Ποτήριον Σωτηρίου λήψομαι καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

Μεγαλυνάριον

Δέσποινα καὶ Μήτηρ τοῦ λυτρωτοῦ, σὰς ἀχράντους χεῖρας, ἃς ἐδάστασας τὸν Θεόν, ἄρον ὑπὲρ πάντων, τῶν εὐσεβῶν τιμώντων, εἰκόνα σου τὴν θείαν θαυματοποιήτων.

Στίχοι

Ὁ Παρθένε ξένον θαῦμα θαυμασιῶν θαυμαστών.

Καὶ ὃ Δέσποινα Μαρία τέρας φύσεων φρικτόν.

Ἰκέτευε τὸν σὸν Υἱόν, τοῦ ἴλεωσιν γενέσθαι.

Πᾶσι πιστοῖς τε καὶ ἐμοὶ σωτηρίαν εὐρέσθαι.

Τῷ δὲ συντελεστῇ τῶν καλῶν Θεῷ Δόξα νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

δόξου τελεσθέντος θαύματος, ἐπὶ τῇ ἀγία ταύτῃ καὶ θεομητορικῇ εἰκόνι, οὐτινος ἢ διήγησις ἀρχεται κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ἐν ἔτει 1863, ἢ τῆς αὐτῆς Σκήτης Πανοσιώτατοι Πατέρες Νήφων καὶ Νεκτάριος Ἱερομόναχοι,

οὐ καὶ πρῶτοι κτίτορες χρηματίσαντες αὐτῆς, πηγαίνοντες εἰς τὴν Μολδαυίαν διὰ τὰς κατεπειγούσας ἀναγκαίας ὑποθέσεις τῆς Σκήτης, εἶχον πρὸ πολλοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν μέγαλον πόθον καὶ εὐλάβειαν νὰ εὐρωσὶ τινὰ ἐπίσημον καὶ καλὸν ζωγράφον, ὅπως ἱστορήσῃ αὐτοῖς μίαν ἀγίαν εἰκόνα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, διὰ νὰ εὐρίσκηται εἰς ταύτην τὴν νεόδμητον ἐκκλησίαν πρὸς παρηγορίαν τῶν ἐνασκουμένων Πατέρων ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Σκήτῃ καθῶς καὶ ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς Ἱεραῖς Μοναῖς τοῦ ἁγίου Ὁρους εὐρίσκονται παρόμοιοι καὶ θαυματοργοὶ εἰκόνες.

Εὐρισκόμενοι λοιπὸν οἱ ἐν λόγῳ Πατέρες Νήφων καὶ Νεκτάριος εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Μολδαυίας πόλιν Ἰάσιον, ἤρχισαν νὰ ἐξετάζωσιν ἐκεῖ διὰ νὰ εὐρωσὶ τινὰ ἐπιτήδειον ζωγράφον, ὅστις νὰ ἔχη καὶ βίον θεάρεστον, ὅπως ἱστορήσῃ παρομοίαν εἰκόνα. Καὶ κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν εὐρον ἕνα γηραλέον σεβάσμιον ζωγράφον, ὀνόματι Γεωργάκη Νικολάου, μὲ τὸν ὁποῖον ἐσυμφώνησαν νὰ κάμῃ εἰς αὐτοὺς ταύτην τὴν ἀγίαν εἰκόνα κατὰ τὸ σχέδιον ὅπως τοῦ ἔδωκαν, ἐν ταύτῃ τῇ Ἱερᾷ ὑποσχέσει, ὅτι δηλαδὴ νὰ ζωγραφῆσῃ ταύτην νῆστις, ἦτοι νὰ ἐργάζεται ἀπὸ πρῶτας ἕως νὰ πεινάσῃ, καὶ μετὰ τὸ γεῦμα νὰ μὴν ἐργασθῇ πλέον ἐν ταύτῃ τῇ εἰκόνι, ἀλλὰ ἄλλο τι ἕως τῆς τελειώσεως ταύτης.

Ἐδέχθη οὖν ὁ ρηθεὶς ζωγράφος τὴν συμφωνίαν μετὰ πάσης χαρᾶς καὶ εὐλαβείας· μόνον δὲ τοῦτο ἐλεγεν ὅτι, Πατέρες ἅγιοι, ἐγὼ δὲν

ἠμπορῶ νὰ ἐργασθῶ καθὼς πρότερον, ἐπειδὴ τώρα ἐγήρασα καὶ τρέμουσιν αἱ χεῖρές μου· οἱ δὲ Πατέρες Νήφων καὶ Νεκτάριος πολλὸν τὸν ἐθάρρυναν, λέγοντες αὐτῷ νὰ ἔχη πίστιν, διότι ἐξάπαντος θὰ τὸν βοηθήσῃ ἢ Παναγία. Καὶ οὕτως ὁ καλὸς Γέρον ἤρξατο τὸ ἔργον μετὰ πάσης εὐχαριστίας καὶ πολλῆς εὐλαβείας, ἐνδυναμώσας αὐτὸν βεβαίως καὶ τῆς Παναγίας ἀοράτως. Καὶ πρῶτον μὲν ἱστόρησε τὸν κάμπον καὶ τὰ φορέματα, τὰ δὲ πρόσωπα τὰ ἀφίπτεν εἰς τὸ μετέπειτα κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ζωγράφων.

Καὶ ὅταν ἤρξατο καὶ ταῦτα, ἐπέρασε τὸ πρῶτον χεῖρι καὶ τὸ δεύτερον, ἔμεινε εἶτα νὰ τὰ διορθώσῃ καὶ τελειώσῃ· ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐξέβαινε ὅλον εἰς τὸ ἐναντίον· διότι ὄχι μόνον δὲν ἠδυνήθη νὰ τὰ διορθώσῃ ἀλλὰ τελείως τὰ ἐχάλασεν εἰς τρόπον ὅπου ἔμειναν παντελῶς ἀμορφα, λοξὰ καὶ ἀνάρμοστα. Ταῦτα βλέπων ὁ Γέρον ζωγράφος, σφόδρα ἠθύμει καὶ ἐλυπεῖτο, ἀπορῶν τι μέλλει γενέσθαι τὸ δράμα τοῦτο, καὶ ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐργάζεται, λέγων· Κρίμα εἰς τὸν κόπον καὶ τὴν νηστείαν ὅπου ὑπέφερα τόσας ἡμέρας ματαίως, ἐργαζόμενος εἰς ταύτην τὴν εἰκόνα. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ· δὲν ἤξεύρω τί νὰ εἶπω. Διότι ἀπὸ πρῶτας μ' ὄλην μου τὴν προθυμίαν ἐβιάσθην ὅπως τὴν τελειώσω καὶ τώρα τελείως τὴν ἐχάλασα, γενόμενος ὡς ἔξω φρενῶν ὡσὰν νὰ ἐλησμόνησα καὶ τὴν τέχνην μου. Κατὰ τύχην, τὴν ἰδίαν ἡμέραν πηγαίνοντες οἱ Πατέρες

Νήφων και Νεκτάριος εἰς αὐτὸν διὰ τὰ ἴδωσι πῶς πηγαίνει τὸ ἔργον τῆς εἰκόνας, ὅταν τὴν εἶδον εἰς τοιαύτην κατάστασιν, καὶ κατὰ πάντα ἀνάρμοστον, ἐλυπήθησαν σφόδρα ἕως ψυχῆς, στοχαζόμενοι ἑαυτοὺς ἀναξίους τῆς χάριτος καὶ εὐδοκίας τῆς Θεομήτορος εἰς τὴν εἰκόνα αὐτῆς. Ἐπειτα ἤρχισε καὶ ὁ πολὺ λυπημένος ζωγράφος, ἵνα διηγηθῆ αὐτοῖς τὸ περιστατικόν, ὅπερ ἔπαθε. Ἀκούσαντες οἱ Πατέρες, περισσότερον ἐπικράνθησαν, λέγοντες ὅτι δὲν θέλει ἡ Παναγία νὰ εὐδοκήσῃ εἰς τὴν θέλησιν ἡμῶν καὶ εὐλάβειαν, ὅμως δὲν ἀπηλίπισθησαν τελείως, ἀλλὰ ἄφισαν τὸ ἔργον εἰς τὸ θέλημα τῆς Παναγίας, παρηγορήσαντες καὶ τὸν λελυπημένον ζωγράφον ὅσον ἠδυνήθησαν, καὶ εἶπον αὐτῷ νὰ μὴν ἀπελπισθῆ, ἀλλὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἔργον του, καὶ νὰ τελειώσῃ τὴν εἰκόνα ὅσον εἶνε τῆς δυνάμεώς του, ἐπειδὴ ἡμεῖς, εἶπον αὐτῷ, τὴν δεχόμεθα ὅπως καὶ ἂν γίνῃ καὶ τὸν μισθὸν τοῦ κόπου σου θὰ σοὶ τὸν πληρώσωμεν καθὼς συμφωνήσαμεν. Ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἔτυχε νὰ ἦναι εἰς τὸ Ἱάσιον καὶ ὁ ἱερομόναχος Γρηγόριος ὁ Ἐσφιγμενίτης, ὅστις ἦν συνοδεῖα τοῦ ἁγίου Πενταπόλεως Νείλου, ὁ ὁποῖος βλέπων καὶ αὐτὸς τὴν εἰκόνα εἰς τοιαύτην κατάστασιν, εἶπε πρὸς τοὺς Πατέρας Νήφωνα καὶ Νεκτάριον.

Κοῖμα τὰ ἔξοδα ὅπου ἐποιήσατε ἢ Παγοσιότης σας· σὰς παρακαλῶ μὴ πηγαίνετε τοιαύτην εἰκόνα εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, ὅτι ἐκεῖ εἶναι ἀρκετοὶ ζωγράφοι πολὺ ἐπι-

τηδειότεροι ἀπὸ τοὺς ἐνταῦθα, οἵτινες δύνανται νὰ ποιήσωσιν ὑμῖν μίαν εἰκόνα καθὼς πρέπει κατὰ τὸν πόθον σας. Οἱ δὲ Πατέρες τοῦ ἀπεκρίθησαν ὅτι δὲν ἐστοχάζοντο νὰ γίνῃ τοιαύτη, ἀλλ' ἐπειδὴ ἠκολούθησεν οὕτω τὸ πρᾶγμα, δὲν τὴν πηγαίνουνσι πλέον εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, ἀλλὰ θὰ τὴν χαρίσωσιν εἰς τινὰ ἐκκλησίαν τῆς χώρας. Ἐπειτα ἀναχωρήσαντες οἱ Πατέρες ἐκεῖθεν ἦλθον εἰς τὸ Ἱάσιον, ὁ δὲ Γέρον ζωγράφος ἐσκέπασε τὴν εἰκόνα μὲ καθαρὸν πανίον, καὶ ἀσφαλίζων τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ ὅπου εἰργάζετο, μὲ κλειδίον, ἔμεινε περίλυπος σφόδρα, μὴ γευόμενος τίποτε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἀλλὰ μόνον προσηύχετο ὅλον καὶ ἐμετάνοιζεν, ἕως ὅπου ἀπέκμειν ἀπὸ τὸν κόπον, καὶ οὕτως ἐπλάγιασεν, ἐσπέρας οὔσης βαθείας· τῇ δὲ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ, ἐγερθεὶς πρωταίτερον, καὶ λαβὼν τὸ κλειδίον, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου ὅπου εἰργάζετο τὴν ζωγραφικὴν τέχνην, καὶ ἤρχισε νὰ ἐτοιμάξῃ τὰ χροιαζόμενα τῆς ζωγραφικῆς του, ἔχων ἀνείκαστον πόθον καὶ εὐλάβειαν νὰ μεταχειρισθῆ καὶ νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον του. Καὶ ποιῶν μερικὰς μετανοίας καὶ ἀρκετὰ προσκυνήματα, ἐδέετο θερμῶς τὴν Παναγίαν, ὅπως φωτίσῃ αὐτοῦ τὸν νοῦν καὶ βοηθήσῃ αὐτῷ, ἵνα μὴ πάθῃ ὡς χθές. Καὶ οὕτω προσεγγίζων πρὸς τὴν εἰκόνα διὰ νὰ ἀρχίσῃ τὸ ἔργον του, ἐσήκωσε τὸ πανίον ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς εἰκόνας· τότε, ὡ τῶν φοικτῶν σου θαυμασίων Παρθένε Μητροθέε! βλέπει ὁ σεβάσμιος Γέρον ζωγρά-

φος, ἀληθέστατα ὅτι τὰ ἅγια Πρόσωπα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας εὐρέθησαν αὐτοσχεδιασμένα, διωρθωμένα, εὐπρεπισμένα, καὶ μὲ θεϊκὴν θαυματουργίαν ἐντελῶς τελειωμένα καὶ ἐμπλησμένα θείων χαρίτων καὶ ὑπερφυῶν δωρεῶν, καθὼς μετὰ θαυμασμοῦ ὑπὸ πάντων ἐμφανῶς ὄρονται ἕως τοῦ νῦν. Τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα βλέπων ὁ Γέρον ζωγράφος μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐθαύμασαν σφόδρα, καὶ ἐδόξασαν τὴν Πανάχραντον Μητροπάρθενον ὅτι αὕτη μόνη παραδόξως θεϊκῶ θαύματι ἐκυτὴν ἐδόξασε, δηλαδή τὸ ἅγιον αὐτῆς τε καὶ τοῦ Υἱοῦ αὐτῆς πρόσωπον, τὸ ὁποῖον θαῦμα πρὸς μείζονα βεβαίωσιν ἔδωκεν εἰς τοὺς Πατέρας Νήφωνα καὶ Νεκτάριον ἰδίαν ἔγγραφον μαρτυρίαν μετὰ ἐπιθέσεως τῆς ἑαυτοῦ σφραγίδος τε καὶ ὑπογραφῆς, ἥτις φυλάττεται εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς Σκήτης εἰς παντοτεινὴν ἐνθύμησιν, καὶ τὸ ὁποῖον νόημα εἶναι τοιοῦτον.

«Ἐγὼ Γεωργάκης Νικολάου ζωγράφος, ἐκ πόλεως Ἱασίου, ἐξωγράφησα ταύτην τὴν εἰκόνα τὴν ἁγίαν τῆς Θεομήτορος τῇ ἰδίᾳ μου χειρὶ, εἰς τὴν ὁποίαν ἠκολούθησε θαῦμα παράδοξον κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Ἀφ' οὗ ἐτελείωσα τὰ φορέματα κατὰ τὴν τέχνην τῆς ζωγραφικῆς μου, ἐπιχειρήσθην νὰ ἐργασθῶ καὶ τὰ πρόσωπα τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ ἀφ' οὗ ἐπέρασα πρῶτον χεῖρι καὶ δεύτερον, ἐνυκτώθην καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ τὰ τελειώσω. Παρατηρῶν ὅμως ἐγὼ εἰς ταῦτα, εἶδον ὅτι

ἐξῆλθον ὅλον εἰς τὸ ἐναντίον, διὰ τὸ ὁποῖον πολλὰ ἐλυπήθην στοχαζόμενος ὅτι ἐλησμόνησα τὴν τέχνην μου. Καί οὕτω τὴν νύκτα ἐκοιμήθην λυπημένος καὶ νῆστις μελετῶν ὅτι τὴν αὐριανὴν ἡμέραν νὰ ἐπιχειρισθῶ προθυμότερα μὲ ὄλην μου τὴν δύναμιν. Ἐγερθεὶς λοιπὸν τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ἐποίησα τρεῖς μετανοίας εἰς τὴν Παναγίαν, ὅπως φωτίσῃ τὸν νοῦν μου νὰ τελειώσω καλῶς τὴν ἁγίαν αὐτῆς εἰκόνα. Καὶ ὅταν ἐπῆγα νὰ ἀρχίσω τὸ ἔργον μου ὡ τῶν παραδόξων θαυμασίων σου Δέσποινα θεομήτορι! Εὐρέθησαν τὰ ἅγια Πρόσωπα τῆς εἰκόνας τελείως διωρθωμένα, καθὼς καὶ νῦν φαίνονται. Ἐγὼ δὲ βλέπων τοῦτο τὸ ἐξαισιον θαῦμα, δὲν ἐτόλμησα πλέον νὰ προσθέσω εἰς αὐτὴν ζωγραφικὸν κάλαμον, πάρεξ μόνον ὅτι ἐπέρασα τὸν συνειδυόμενον λοῦστρον. Ταῦτα μαρτυρῶ ἐν φόβῳ Θεοῦ φιλαλήθως περὶ τῆς ἁγίας ταύτης εἰκόνας, καὶ βεβαιῶνω μετὰ ἐπιθέσεως τῆς σφραγίδος καὶ ὑπογραφῆς μου.

Ἐγὼ ὁ Γεωργάκης Νικολάου τῇ 29 Ἰουνίου 1863. Εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Μολδαβίας Ἱάσιον.

Τοῦτο τὸ θαῦμα ἠκολούθησε νύκτα ξημέρωμα τῆς εικοστῆς ὀγδόης τοῦ Ἰουνίου, καὶ διὰ τὴν πλησιάζουσαν ἑορτὴν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων μετετέθη ἡ ἑορτὴ καὶ πανήγυρις τῆς ἁγίας ταύτης εἰκόνας εἰς τὴν 1ῆ Ἰουλίου.

Ταχέως λοιπὸν εἰδοποίησαν εἰς τὴν Μητροπολιν περὶ τοῦ ἤδη γεγονότος θαύματος. Καὶ εὐθὺς ἦλθεν αὐτοπροσώπως ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιώτης, ὁ Μητροπολίτης Μολδαβίας

Καλλίνικος Μικλέσκου μετὰ παντός τοῦ κλήρου αὐτοῦ καὶ ἰδίοις ἰδῶν ὀφθαλμοῖς καὶ αὐτήκοος γενόμενος τὰ περὶ τῆς ἁγίας εἰκόνας, ἐπίστευσε καὶ πεσὼν προσεκύνησε μετὰ πάσης εὐλαβείας, καὶ θαυμάσας εἶπεν ὄντως μεγάλην χάριν ἐδωρήσατο ἡμῖν ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μας διὰ μέσου τῆς θαυμαστῆς καὶ ὑπερενδόξου ἁγίας ταύτης εἰκόνας. Ἐπειτα δίδων εὐλογίαν νὰ ποιήσωσιν ἁγιασμούς, συνέτρεχεν ὁ λαὸς εἰς τὸ Μετόχιον εἰς προσκύνῃσιν τῆς ἁγίας εἰκόνας, ζητοῦντες νὰ τοὺς διαβάξωσι παρακλήσεις καὶ ἁγιασμούς, καὶ ραντιζόμενοι ἤρχισεν ἡ χάρις τῆς Παναγίας νὰ ἐνεργῇ διὰ μέσου τῆς ἁγίας ταύτης εἰκόνας καὶ νὰ ποιῇ θαύματα, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα νὰ εἴπωμεν ἐδῶ εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ τῆς Παναχράντου Μητρὸς αὐτοῦ, διὰ νὰ μὴ παροργίσωμεν τὸν Θεόν, σιωπῶντες τὴν ἀλήθειαν. Διότι μερικὰ τὰ εἶδον οἱ Πατέρες Νήφων καὶ Νεκτάριος, καὶ οἱ ἀδελφοὶ οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὸ Μετόχιον ἄλλα δὲ τὰ εἶδον οἱ ἐνταῦθα ἀδελφοὶ ὅταν ἦλθεν ἐδῶ ἡ ἁγία αὕτη εἰκὼν.

Εἰς ἄνθρωπος εἶχεν ἀσπράδα εἰς τὰ ὄμματα τόσην, ὅπου ἐφαίνοντο αἱ κόραϊ τῶν ὀφθαλμῶν του, ὡς γάλα. Ὁδηγούμενος δὲ καὶ χειραγωγούμενος ἦλθε καὶ, προσκυνήσας τὴν ἁγίαν εἰκόνα, ἐρραντίσθη μὲ ἁγιασμόν, ὁμοίως ἐνιψε καὶ τοὺς ὀφθαλμοῦς του, συνάμα δὲ τοῦ ἔδωκαν καὶ ἐπιε, λέγοντες αὐτῷ νὰ ἐρηπίστιν εἰς τὴν Παναγίαν. Λαβὼν δὲ καὶ εἰς ἀγγεῖον ἀνεχώρησε ποιῶν τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸν οἶκόν του τρεῖς ἡμέρας ἔπειτα ἦλθε νὰ εὐχαριστή-

σῃ τὴν Παναγίαν, δεικνύων εἰς πάντας ὅτι ἐκαθαρίσθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ καὶ λαμπρῶς βλέπει.

Ἄλλος πάλιν εἶχε λέπρα εἰς ὅλον τὸ σῶμα, σπυριά, ὁ ὁποῖος, προσκυνήσας μετὰ πίστεως καὶ ἠαντισθεὶς μεθ' ἁγιάσματος, ἔπεσεν ἡ λέπρα ἀπὸ τὸ σῶμά του, ὡσεὶ λεπίδες καὶ ἐκαθαρίσθη.

Εἰς ἄρχων ἦλθε καὶ εἶπεν ὅτι εἰς υἱὸς του, εἶναι τώρα τρεῖς ἡμέραι ὅπου ἐκ μόνῃς τῆς ἀναπνοῆς γνωρίζεται ὅτι ζῆ, ὅλος ὑπάρχων νενεκρωμένος, καὶ προσευχηθεὶς, παρακαλῶν τὴν Παναγίαν ἐνώπιον τῆς ἁγίας ταύτης εἰκόνας, ἔλαβε συνάμα καὶ ἁγιασμόν καὶ ἐπιε ἠαντίσας δὲ καὶ ποτίσας τὸν υἱόν του ὀλίγον, εὐθὺς ἐξύπνησε τὸ παιδίον ὑγιὲς καθὼς καὶ πρότερον.

Ταῦτα καὶ ἕτερα πολλὰ θαύματα ἐποίησεν ἡ Παναγία πρὸς ἀσθενεῖς, θερμασμένους, κωφούς, κεφαλαλγεῖς, ὀδονταλγεῖς, ὀφθαλμοβλαμμένους, ἐσπασμένους καὶ ἄλλων διαφορῶν εἰδῶν ἀσθενείας πάσχοντας, διὰ τῆς ἁγίας ταύτης καὶ θαυματουργοῦ εἰκόνας, ἅτινα οἱ Πατέρες τοῦ Μετοχίου δὲν τὰ ἐσημείωσαν, ὀλίγοι ὄντες καὶ ἀπηυδασημένοι ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐζήτησαν ἀκαταπαύστως νὰ διαβάξωσιν αὐταῖς παρακλήσεις καὶ ἁγιασμούς, τόσον ὅπου δὲν ἠδύναντο νὰ ἐνθυμῶνται εἰς ποῖον καὶ ἀπὸ τί εἶδους πάθος ἐθεραπεύετο ἕκαστος. Μάλιστα, ὄντες πεφοβισμένοι ἀπὸ τοὺς πολίτας, ὅτι θὰ κρατήσωσι ἀπὸ αὐτοὺς τὴν ἁγίαν ταύτην εἰκόνα ἐκεῖ, λέγοντες ὅτι εἶναι ἰδική των, ἐπειδὴ ἐκεῖ εἰς τὸ Ἰάσιον ἔγεινε τὸ θαῦμα ὅπου ἐξωγραφῆθη, δηλαδὴ τὰ ἅγια

αὐτῆς πρόσωπα. Ταῦτα μανθάνοντες οἱ Πατέρες Νήφων καὶ Νεκτάριος, βλέποντες δὲ καὶ τὴν συρροὴν τῶν λαῶν πληθυνομένην, ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν τάχιστα τὴν ἁγίαν εἰκόνα, καὶ ἀνεχώρησαν πρὸς τὸ ἅγιον Ὅρος.

Ἀναχωρήσαντες λοιπὸν ἀπὸ τὸ Ἰάσιον, ἦλθον εἰς πόλιν ὀνομαζομένην Χοῦσι. Ἀπορίας δὲ ἄξιον εἶναι, πόθεν ἦσθάνθη ὁ κόσμος τὴν ἔλευσιν αὐτῶν, ἐπειδὴ βαθεῖα ἐσπέρα ἦτο ὅταν ἐφθασεν ἡ ἁγία εἰκὼν εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν τῆ δὲ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ πρὶν τὰ ἐξημερώματα ἐγεινε εἰς τὴν πόλιν μέγας κρότος, ὡσάν νὰ ἀνήγγειλεν αὐτοῖς τις, καὶ εὐθὺς ἐγένευσεν ἡ Ἐπισκοπὴ ἀπὸ πλῆθος λαοῦ, δι' ἣν αἰτίαν ἀνεχώρησαν ἀκεῖθεν οἱ Πατέρες, φοβούμενοι μήπως καταδιωχθῶσι καὶ ἐκ τῆς Μητροπόλεως, ἐπειδὴ ἤδη εἰδοποιήθη καὶ ὁ Ἡγεμῶν Κούζας, καὶ ἔλεγον νὰ κρατηθῇ ἡ ἁγία εἰκὼν εἰς τὸν τόπον ἐνθα καὶ τὸ θαῦμα ἐγένετο. Ἐκεῖθεν δὲ ἀναχωρήσαντες ἐφθασαν εἰς τὴν πόλιν Βεργλάδ καὶ παρέμειναν μετὰ τῆς ἁγίας εἰκόνας εἰς τὸν οἶκον τῆς κυρίας Αἰκατερίνης Σούτσου, ἣτις μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ εὐλαβείας ἐδέχθη τὴν ἁγίαν εἰκόνα ὁμοῦ μὲ τοὺς Πατέρας. Ὁ δὲ τῆς πόλεως ταύτης Προτοπαππᾶς μαθὼν ταῦτα, παρεκάλεσε τοὺς Πατέρας ἵνα φέρωσι τὴν ἁγίαν εἰκόνα εἰς τὸ Καθολικὸν τῆς ἐν τῇ πόλει ἐκκλησίας διὰ νὰ προσκυνήσῃ ὅλος ὁ λαός. Ἡ δὲ ἁγία εἰκὼν ἐνήργει καὶ ἐκεῖ πολλὰ θαύματα, ἐκ τῶν ὁποίων θέλομεν διηγηθῆ ἓν, τὸ πλέον ἐπισημότερον. Εἰς ταύτην τὴν πόλιν Βεργλάδ, ὑπῆρχεν εἰς διδάσκαλος,

πολὺ προκομμένος, ὁ ὁποῖος ἐμαθήτευεν εἰς τὸ σχολεῖόν του τοὺς υἱοὺς τῶν πλέον ἐπισημοτέρων ὑποκειμένων ἐκείνης τῆς πόλεως. Ἐλεγον δὲ περὶ αὐτοῦ ὅτι εἶναι πολὺ χρηστοθήτης καὶ σεβάσμιος ἀνὴρ, πλὴν τὸ μόνον ὅτι δὲν πηγαίνει εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰμὴ μόνον εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα. Οὗτος, ἀκούων περὶ τῆς ἁγίας εἰκόνας, ἔστειλε τὸ ὄχημα αὐτοῦ, παρακαλῶν τοὺς Πατέρας, ὅπως φέρωσι τὴν ἁγίαν εἰκόνα εἰς τὸν οἶκόν του. Οἱ Πατέρες ὁμως, μὴ συγκατανεύοντες, ἔλεγον ὅτι πρεπωδέστερον εἶναι, ἵνα αὐτὸς ἔλθῃ εἰς τὴν ἁγίαν εἰκόνα. Οἱ δὲ πολῖται ἰκέτευον τοὺς Πατέρας νὰ καταδεχθῶσι νὰ ὑπάγωσι διὰ τὸ ὄφελος τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Καὶ ὅταν ἠθέλησαν οἱ Πατέρες νὰ σηκώσωσι τὴν ἁγίαν εἰκόνα διὰ νὰ θέσωσι εἰς τὸ ὄχημα, τόσον ἐβάρυνε ὡστε μόλις τέσσαρες ἄνθρωποι μὲ μεγάλην δυσκολίαν ἔφερον αὐτὴν εἰς τὸ ὄχημα. Ἄλλ' ὅταν ἠθέλησαν νὰ τὴν θέσωσιν εἰς αὐτό, ἐβρόντησε τόσον δυνατὰ ἡ ἁγία εἰκὼν ὡστε ἅπαντες οἱ παρόντες ἐξέστησαν, καὶ τὰ ἄλογα δὲ τοῦ ὀχήματος ἐτρόμαξαν, καὶ ἡ θήκη τῆς εἰκόνας ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη διελύετο. Τότε πάντες ἐγνώρισαν ὅτι δὲν θέλει ἡ Παναγία νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτόν. Ὅταν δὲ ἠθέλησαν νὰ τὴν ἐπιστρέψωσιν ὀπίσω, δύο ἄνθρωποι τὴν ἐσήκωσαν μὲ μεγάλην εὐκολίαν.

Τὰ περὶ τῆς ἁγίας ταύτης εἰκόνας ἀκούουσα παρομοίως καὶ μία κυρία εὐσεβεστάτη κατὰ πολλά, ἣτις κατέκειτο εἰς βαρυτάτην ἀσθενείαν, εὐρισκομένη ἔξω εἰς τὴν μουσειαν αὐτῆς, ἐφοβεῖτο νὰ ἀναβῆ εἰς

τὸ ὄχημα μήπως ἀποθάνῃ εἰς τὸν δρόμον, ἕως εἰς τὴν πόλιν Βεροῦλαδ ἔνθα εὕρισκετο ἡ ἅγια εἰκὼν. Ἐφάνη δὲ εἰς τὸν ὕπνον αὐτῆς ἡ ἅγια αὐτῆ εἰκὼν, προστάζουσα αὐτὴν νὰ σηκωθῆ τὸ συντομώτερον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ εὐλογηθῆ παρὰ τῆς ἁγίας εἰκόνος. Καὶ ὡς ἀνέβη εἰς τὸ ὄχημα εὐθὺς ἠσθάνθη ἑαυτὴν τελείως ὑγιαίνουσαν. Ἐρχομένη δὲ εἰς τοὺς Πατέρας ὁμολόγει λέγουσα· ἀληθῶς ταύτην τὴν ἁγίαν εἰκόνα εἶδον ἐγὼ εἰς τὸν ὕπνον μου, εἰς βαρυτάτην ἀσθένειαν εὕρισκομένη, ἥτις μοι εἶπεν, ἵνα ἔλθω ὅσον τάχιστα διὰ νὰ προφθάσω εἰς προσκύνησιν αὐτῆς, καὶ ἰδοὺ τώρα εἰμὶ τελείως ὑγιαίνουσα.

Ἀναχωρήσαντες ἐκεῖθεν οἱ Πατέρες μετὰ τὴν ἁγίαν εἰκόνα, ἦλθον εἰς τὸ Γαλάζιον καὶ ἔθεσαν αὐτὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης. Εἰς ταύτην δὲ τὴν ἐκκλησίαν εἰς ζωγράφος ἐργάζετο τὴν τέχνην του καὶ βλέπων τὴν συροὴν τοῦ λαοῦ εἰς τὴν ἁγίαν εἰκόνα, λίαν ἀγανακτήσας, ἤρχισε νὰ ὀνειδίξῃ τοὺς ἀνθρώπους, ὀνομάζων αὐτοὺς πεπλανημένους καὶ ἀγροίκους, οἱ ὅποιοι δὲν γνωρίζουσι τίποτε. Μήπως πιστεύετε σεῖς, ἔλεγε, τῶν καλογήρων τὰ παραμύθια; Μὴ πλανᾶσθε ὅτι σφάλλετε· καὶ ἄλλα περισσότερα ἔλεγε τοιαῦτα φίλων, καὶ ἀτενίζων αὐτὰδὼς εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ἁγίας εἰκόνος, πάλιν τὰ αὐτὰ ἔλεγε καὶ ἄλλα χειρότερα. Τότε εὐθέως ἡ πανύμνητος Θεομήτωρ δι' ἐναλλαγῆς τοῦ προσώπου αὐτῆς, τόσον ἠπελώησεν αὐτὸν ὥστε ἐφριξε κατὰ πολλὰ καὶ μόνος του ἔγινε κήρυξ πρὸς τὸν λαὸν λέγων

πρὸς αὐτοὺς νὰ πιστεύωσιν ὅτι καὶ τῷ ὄντι ἡ παναγία αὐτῆ εἰκὼν μεθεῖον θαῦμα ἐξωγραφῆθη.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἁγίας εἰκόνος ἀπὸ τοῦ Ἰάσιον, ἠκολούθησεν ἓν παράδοξον θαῦμα ὡς ἐξῆς. Εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη εἰς τὸν δρόμον ἦτο ἓνα χάνι εἰς τὸ ὅποιον κατῴκει εἰς ἑβραῖος μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ, ἔχων καὶ ἓνα δούλον. Οὗτος λοιπὸν ὁ ἑβραῖος, πηγαίνων εἰς ἄλλο μέρος μετὰ πρᾶγματιαν, ἔτυχε νὰ ἀποθάνῃ. Ἄλλος δὲ ἑβραῖος φίλος του, ἀφ' οὗ τὸν ἔθαψεν, ἔλαβε τὰ πράγματα καὶ χρήματα τοῦ ἀποθανόντος, καὶ φέρων τὰ παρέδωκεν εἰς τὴν τοῦ ἀποθανόντος σύζυγον, λέγων αὐτῇ τὰ περιστατικὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς. Ἀφ' οὗ δὲ ἀνεχώρησεν οὗτος, ἔβαλεν ὁ ἐχθρὸς εἰς τὸν νοῦν τοῦ δούλου, ὅστις ἦτο χριστιανός, νὰ φονεύσῃ τὴν ἑβραῖαν, καὶ νὰ λάβῃ τὰ χρήματα αὐτῆς, καὶ νὰ φύγῃ. Παραφυλάξας λοιπὸν μίαν νύκτα ὅπου ἦτο μόνη μετὰ τὰ τέκνα τῆς, ἐπλησίασεν εἰς αὐτὴν ὅταν ἐκοιμᾶτο καὶ ἤρχισε νὰ τὴν φοβερίζῃ ὅτι θέλει νὰ τὴν φονεύσῃ, ἐὰν δὲν τοῦ δώσῃ τὰ χρήματα. Αὕτη δὲ ἰδοῦσα τὸν κίνδυνον καὶ βλέπουσα ὅτι μ' ὄλα τὰ παρακαλέσματα τίποτε δὲν ὠφελείται, ἔβγαλεν ὄλα τῆς ὅσα εἶχε καὶ τοῦτ' ἔδωκε, μόνον τὴν ζωὴν τῆς νὰ κερδίσῃ. Λαβὼν δὲ ὁ δούλος τὰ χρήματα ἔλθεν ἄλλην φροντίδα, λέγων ἓν ἑαυτῷ, ὅτι ἡ ἑβραῖα θέλει νὰ προσδώσῃ εἰς τοὺς ἐρχομένους εἰς τὸ χάνι καὶ θέλει φανερωθῆ ἡ αὐτοῦ κακουργία. Διὰ νὰ μένη λοιπὸν ἀμέριμος, ἀπεφάσισε μετὰ τὸν λογισμὸν του νὰ τὴν κρεμάσῃ

· Ἡτοίμαζε λοιπὸν τὸ σχοινίον τῆς κρεμάλας εἰς τόπον ἀρμόδιον. Βλέπουσα ἡ ἑβραῖα ταῦτα, ἔκλαιε καὶ παρεκάλει αὐτὸν, λέγουσα νὰ τὴν ἀφήσῃ ζῶσαν ὑποσχομένη ὅτι δὲν θέλει εἶπει τίποτε, ἀλλ' αὐτὸς ἠτοίμαζε τὸ σχέδιόν του. Ἐν τούτοις ἐνεθυμήθη ἡ ἑβραῖα τῆς θαυματουργοῦ ταύτης ἁγίας εἰκόνος (ἐπειδὴ πανταχοῦ διεδόθη ἡ φήμη αὐτῆς) καὶ εὐμεθεῖσα εἰς τὴν ἀνάγκην, ἤρχισε μετὰ δακρύων νὰ παρακαλῆ τὴν Παναγίαν ὡσὰν χριστιανὴ λέγουσα. Ὡ Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, ἐὰν καὶ τῷ ὄντι ἀληθῶς ἡ σὴ ἅγια εἰκὼν ἐξωγραφῆθη θεϊκῷ θαύματι καθὼς ἤκουσα, λύτρωσόν με ἀπὸ τὸν παρόντα κίνδυνον, καὶ ὑπόσχομαι νὰ γίνω χριστιανή, νὰ πιστεύσω καὶ νὰ βαπτισθῶ με ὄλον τὸν οἶκόν μου. Ταῦτα καὶ ἄλλα περισσότερα λέγουσα ἡ ἑβραῖα μετὰ πολλοῦ κλαυμοῦ καὶ εἰλικρινοῦς εὐλαβείας πρὸς τὴν Παναγίαν περιέμεινε τὴν βοήθειαν αὐτῆς. Ὁ δὲ δούλος ἐπλησίασεν εἰς αὐτὴν διὰ νὰ τὴν λάβῃ καὶ τῆς βάλῃ τὴν θηλειάν· ἐστοχάσθη ὅμως ὅτι εἶναι πολὺ ὑψηλὰ καὶ δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ τὴν σηκώσῃ. Ἐβραλε λοιπὸν ἐν σκαμνίον ὑποκάτω καὶ τὴν θηλειάν εἰς τὸν λαιμόν του διὰ νὰ ἴδῃ ἐὰν ἔρχεται καλά· καὶ πῶς μὲν ἐπάτησεν αὐτὸς εἶναι ἀδηλον καὶ ἀπορίας ἄξιον· ἐξέφυγεν ὅμως καὶ ἐγλύσθη τὸ σκαμνίον ὑποκάτω ἀπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ ἔμεινεν αὐτὸς μόνος του κρεμασμένος. Ἡ δὲ ἑβραῖα τοῦτο τὸ θαῦμα ἰδοῦσα ἐπίστευσε καὶ ἐβαπτίσθη πανοικεῖ καθὼς καὶ ὑπεσχέθη.

Ὅταν ἀπεφάσισαν νὰ ἀναχωρήσωσιν οἱ Πατέρες Νήφων καὶ Νε-

κτάριος ἀπὸ τὸ Γαλάζιον μετὰ τὴν ἁγίαν εἰκόνα διὰ τὸ ἅγιον Ὄρος. ἔγινεν ἡ μορφή τῆς ἁγίας εἰκόνος ὡσὰν τὸ λεγόμενον γκιριμισούτιον, δηλαδὴ ὡς τινα κύματα πλαγίως τοῦ προσώπου καὶ ὡσὰν νὰ ἦτο ἰδρωμένη. Ἀφοῦ δὲ εἰσηλθεν εἰς τὸ Αὐστριακὸν ἀτμόπλοιο «Λόυδ» ἐθαύμαζον τὸ τοιοῦτον θαυμαστὸν εἶδος τῆς ἁγίας εἰκόνος ἅπαντες ὅσοι εὕρισκοντο ἐκεῖ, ὅχι μόνον οἱ ἐπιβάται, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ναυτικοὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, οἵτινες πάντες κοινῶς προσέφερον τὴν προσήκουσαν τιμὴν καὶ εὐλάβειαν, καὶ τὴν ἕως ἐδάφους προσκύνησιν.

Μετὰ ταῦτα φθάνοντες οἱ Πατέρες εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος εἰς τὸν ἀρσανὰ τῆς Σκήτης ἐμήνυσαν ἐπάνω εἰς τὴν Σκήτην διὰ νὰ καταβῶσιν οἱ ἱερεῖς ἐνδεδυμένοι τὰς ἱερατικὰς στολὰς μετὰ θυμιαμάτων καὶ φώτων πρὸς ἀπάντησιν τῆς ἁγίας εἰκόνος. Καὶ οὕτως ἐκόμισαν αὐτὴν μετὰ τῆς προσηκούσης ψαλμοφθίας καὶ μεγάλης προπομπῆς καὶ κωδωνοκρουσμάτων καὶ κατέθεσαν αὐτὴν εἰς τὴν ἁγίαν ταύτην ἐκκλησίαν ἔνθα ὀρώμεν αὐτὴν πάντες καὶ ἐσοτάζομεν κοινῶς ταύτην τὴν λαμπρὰν καὶ χαρμόσυνον αὐτῆς πανήγυριν.

Πρὶν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ Ὄρος ἡ ἁγία εἰκὼν, ἦτο εἰς ἀδελφὸς ἐδῶ εἰς τὴν Σκήτην ὀνόματι Ἰνοκέντιος, ὅστις κατέκειτο κλινήρης πολὺν καιρὸν, καταδαπανώμενος ἀπὸ δεινὴν ἀσθένειαν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν πνοὴν μόνον ἐγνωρίζετο ὅτι ζῆ, διότι εἶχε τρεῖς ἑβδομάδες ὅπου δὲν ἔφαγε, καὶ δὲν ὠμίλησε διόλου. Ἀμα δὲ εἰσηλθεν ἡ ἅγια εἰκὼν εἰς τὴν Σκήτην ἀνήνησεν ὡς ἐξ ὕπνου καὶ ἐγνώρισεν

ὅτι ἦλθεν ἡ μήτηρ τοῦ Θεοῦ τετυπωμένη ἐπὶ τῆς εἰκόνοσ. Ἐζήτησε λοιπὸν νὰ τὸν ὑπάγουν ὅπως δυναθούσιν, διὰ νὰ τὴν προσκυνήσῃ καὶ αὐτός. Προσκυνῶν δὲ τοιαῦτα εἶπε πρὸς τὴν ἁγίαν εἰκόνα.

Ὁ Παρθένε Παναγία Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ἐὰν εἶναι εἰς ὠφέλειάν μου διὰ νὰ ζήσω, ὑγιάνόν με, διότι πιστεύω ὅτι δύνασαι εἰ δὲ ἄλλως, κάλιον μοὶ εἶναι νὰ ἀποθάνω τώρα, πᾶρξ νὰ τυραννῶμαι τοιουτοτρόπως. Γένοιτο τὸ σὸν θέλημα Δέσποινά μου, καθὼς θέλεις, καὶ ὅπως γινώσκεις τὸ συμφερότερόν μου, οὕτω ποίησον. Ταῦτα εἰπὼν, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, χαρούμενος καὶ πλήρης πνευματικῆς ἀγαλλιᾶσεως, δὲν ἐφανέρωσεν ὅμως εἰς κανένα τίποτε, ἀλλ' εὐθύς ἐζήτησε καθαρὰ φορέματα, διὰ νὰ ἀλλάξῃ ἐφόρεσε τὸ σχῆμά του, τὸ πολυσταύριον καὶ τὰ λοιπά. Ἐπειτα παρεκάλεσε νὰ τὸν μεταλάβουν καὶ τὰ ἅγια Μυστήρια. Τέλος δὲν ἐπέρασε μία ὥρα τελεία ἀφ' οὗ προσεκύνησε τὴν ἁγίαν εἰκόνα καὶ μετέλαβε, καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Ἐτι δὲ καὶ ἕτερος ἀδελφὸς τῆς Σκήτης ὀνόματι Σέργιος πιστεύων τοὺς λογισμοὺς του, ἔφυγε κρυφίως μηδὲν μηδενὶ εἰπὼν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς ἓν ἔρημον σπήλαιον, διὰ νὰ ἐπιχειρησθῇ δῆθεν ὑψηλοτέραν διαγωγήν καὶ μεγαλήτερον ἀγῶνα. Μίαν φορὰν δὲ, προσευχόμενος κατὰ τὸ σῦνηθες, κατέβη καθὼς ἔλεγε ἐπάνωθεν τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ εἰς λαμπρὸς ἀστῆρ, καὶ ἔστεκεν οὕτως ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ· αὐτὸς δὲ ἐποίει τὸν κανόνα του. Ἐπειτα ἐκεῖνος ὁ ἀστῆρ τόσοσιν δυ-

νατὰ ἐβρόντησεν, ὥστε ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἔμεινε τελείως ἄφωνος καὶ κωφός. Καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐξύπνησε καὶ ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, πλὴν τελείως κωφὸς καὶ ἀποκαμωμένος, μόλον τοῦτο ὅπως ἠδυνήθη ἦλθεν εἰς τὴν Σκήτην καὶ διηγήθη τὸ συμβεβηκός. Καὶ οἱ Πατέρες μὲν ἤκουον καὶ ἐνενοῦν τὰ παρ' αὐτοῦ λεγόμενα, αὐτὸς δὲ τίποτε δὲν ἤκουε παρὰ μόνον διὰ γράμματος συνεννοοῦντο μὲ αὐτόν. Σπλαγχνισθέντες δὲ αὐτόν οἱ Πατέρες τὸν ἔφερον ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας εἰκόνοσ, ποιῶντες καὶ προσευχὰς ἐκτενῶσ δι' αὐτόν, καὶ οὕτως ἡ Παναγία τὸν ἰάτρεισε καὶ ἤκουσεν ὡς τὸ πρότερον.

Ἄλλην φορὰν εἰς μάστορας, ὅστις ἐδούλευεν εἰς τὴν Σκήτην ἐξ ἐπηρείας τοῦ ἐχθροῦ, ἢ ἐξ ἐτέρων ἀκατανοήτων κριμάτων τοῦ Θεοῦ, ἐδαιμονίσθη καὶ τὸν ἐτυρανοῦσε τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα δεινῶσ φέροντες δὲ αὐτόν ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας εἰκόνοσ, διαβάζοντες δι' αὐτόν παράκλησιν καὶ τοὺς χαιρετισμοὺς ἐλυτρώθη τελείως ἐκ ταύτης τῆς ἀσθενείας.

Μίαν φορὰν ὅπου ἐπλησίαζεν ἡ ἑορτὴ τῆς ἁγίας εἰκόνοσ, δηλαδὴ εἰς τὰς 10 Ἰουλίου, οἱ τεταγμένοι Πατέρες διὰ νὰ ψαρεύσουν κατέβησαν ἐν νυκτὶ εἰς τὸν ἄρσανᾶν, καὶ λαβόντες τὰ δίκτυα διὰ νὰ τὰ ῥίψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν ἐναντίον πάσης ἐλπίδοσ τοῦ νὰ πιάσωσιν ψάρια, ἐπειδὴ οὐδεὶς, οὔτε τὰ Μοναστήρια, οὔτε ἄλλοσ τις ἀποφασίζει τὸ καλοκαίριον νὰ ῥίψῃ δίκτυα εἰς τὴν θάλασσαν, διότι τὸ ὕδωρ εἶνε ζεστόν καὶ τὰ ψάρια πλέουσιν ἐπά-

νω τοῦ ὕδατοσ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν πιάνονται εἰς τὰ δίκτυα. Πλὴν οἱ ῥηθέντες Πατέρες, τρεῖσ τὸν ἀριθμόν, εἶπον ἀναμεταξύ των, ἄσ δοκιμάσωμεν νὰ ῥίψωμεν τὰ δίκτυα καὶ ἐὰν θελήσῃ ἡ Παναγία δύναται νὰ πιάσῃ ψάρια διὰ τὴν ἑορτὴν αὐτῆσ. Εἰσ δὲ ἐκ τῶν τριῶν τούτων ἀδελφῶν ἔχων κάποιον δισταγμόν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ἐν ἑαυτῶ· τώρα νὰ ἴδω ἐὰν αὕτη ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας ἐξωγραφῆθη διὰ θαύματοσ καθὼς λέγουσιν οἱ πατέρες· ἄσ κάμῃ λοιπὸν νὰ πιασθῶσιν τὰ ψάρια διὰ τὴν ἑορτὴν τῆσ νῦν τὸ καλοκαίριον, καὶ τότε νὰ πιστεύσω ἀδιστακτικῶσ. Καὶ τοιουτοτρόπως ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν πέντε τεμάχια δικτύων, καὶ ἄφισαν ταῦτα εἰς τὴν θάλασσαν οὐχὶ τρεῖσ ὥρασ κατὰ τὸ σῦνηθες, ἀλλὰ πέντε διὰ νὰ ψαρεύσωσιν καλλίτερα. Ἐπειτα ἀρχίζοντες νὰ τὰ ἐξάγουν δὲν εὔρισκον εἰς ἕκαστον τεμάχιον τῶν δικτύων παρὰ μόνον τέσσαρα ἢ πέντε ψάρια, ψαράκια μικρά. Τοιουτοτρόπως ἠκολούθησε καὶ εἰς ὅλα τὰ δίκτυα, ὅταν δὲ ἐξῆγον τὸ τελευταῖον, ἤρχισαν νὰ γογγύσωσιν λέγοντες, ὅτι δὲν ἠθέλησεν ἡ Παναγία νὰ πιάσῃ ψάρια διὰ τὴν ἑορτὴν αὐτῆσ, καὶ κριμα εἰς τὸν κόπον μας· καὶ ἤδη εἶχον βγαλμένοσ περισσότερον ἀπὸ τὸ μέσον· πλὴν ἰδοὺ ἀνεπίστωσ δὲν ἄφισεν ἡ Παναγία ἕωσ τέλοσ λυπημένουσ, δεικνύουσα εἰς αὐτοὺσ τὰ θαυμάσια αὐτῆσ, διότι εἰς τὴν ἄκραν τοῦ τελευταίου δικτύου εὔρον ἕωσ τριάκοντα ὀκάδασ ψάρια. Τότε ὡσ ἐξ ἑνὸσ στόματοσ ὕμνησαν καὶ ἐδόξασαν τὴν ὑπερένδοξον Παντάνασσαν Θεοτό-

κον.

Εἰς τὴν Μολδαυίαν ἐγιναν πολλὰ θαύματα παρὰ τῆσ ἁγίας ταύτησ εἰκόνοσ, τὰ ὁποῖα καθὼσ προείπομεν δὲν ἐσημειώθησαν, διότι εἶχον σκοπὸν οἱ Πατέρες Νήφων καὶ Νεκτᾶριος νὰ μὴ δημοσιεύσωσιν τὸ θαυματούργημα τῆσ ἁγίας ταύτησ εἰκόνοσ εἰς τὸ κοινόν, ἀρκοῦμενοι μόνον ὅτι ἀπέκτησαν ἐν τοιοῦτον ἀνεκτίμητον κειμήλιον διὰ τὴν Ἱερὰν ταύτην καὶ νεοσύστατον Σκήτην, τῆσ ὁποίας ὑπάρχει τῶ ὄντι ἡ δόξα καὶ τὸ καύχημα. Τὰ ἄνω διηγηθέντα λοιπὸν θαύματα, ὑπάρχουσιν ἐκεῖνα μόνον ὅσα εἶδον οἱ Πατέρες τῆσ Σκήτησ ταύτησ ὀφθαλμοφανῶσ καὶ ὅσα ἤκουσαν ἀπὸ τοῦσ ὠφεληθέντασ διὰ τῶν ἰάσεων παρὰ τῆσ ἁγίας εἰκόνοσ. Ἡ αἰτία ὅμως, ἣτις μᾶσ παρεκίνησεν διὰ νὰ γράψωμεν καὶ αὐτὰ τὰ ὀλίγα δὲν ἀποβλέπει εἰς ἄλλο τι, παρὰ πρῶτον μὲν κυρίως εἰς δόξαν τῆσ ὑπερένδοξου Βασιλίσσησ καὶ Δεσποίνῆσ ἡμῶν Θεοτόκου τῆσ ἀξιοσάσῃσ καὶ ἡμᾶσ τοὺσ ἀναξίουσ καὶ ἀμαρτωλοὺσ καὶ τὴν ἁγίαν τῆσ ταύτην εἰκόνα παρεγορίαν εἰς ταύτην μας τὴν ξενητείαν.

Καὶ δεύτερον πρὸσ εἶδησιν καὶ ὠφέλειαν τῶν μὴ γινωσκόντων τὸ θαῦμα τῆσ ζωγραφῆσεωσ τῆσ ἁγίας ταύτησ εἰκόνοσ. Ἐὰν δὲ εὐρεθῇ τισ ὅπου δὲν πιστεύει, ἡμεῖσ εἰσ τοῦτο δὲν ζημιούμεθα τίποτε, ἐπειδὴ ἐπληρώσαμεν τὸ χρέοσ μας. Ἡμεῖσ ὅμως πιστεύομεν καὶ ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ ὑπερένδοξοσ Δέσποινα ἀείποτε ἐποίησε καὶ ποιεῖ, ἐξάῖσια θαύματα καὶ δὲν θέλει παύσει ἀπὸ τοῦ νὰ ποιῇ ἕωσ τῆσ συντελείασ τοῦ κόσμου

διὰ τὴν ἀγαθότητα αὐτῆς πρὸς ὠφέλειαν τῶν πιστευόντων καὶ προσκυνούντων αὐτὴν μετὰ πίστεως, ἀγάπης τε καὶ εὐλογίας.

Τὸ μέγεθος ταύτης τῆς ἁγίας εἰκό-
νος ὑπάρχει τέσσαρας καὶ ἥμισυ σπι-
θαμὰς τὸ μῆκος, τὸ δὲ πλάτος ἐστὶ
κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ μήκους. Τὸ
σχέδιον αὐτῆς δὲν εἶναι κατὰ μίμη-
σιν ἐτέρων εἰκόνων, ἀλλὰ νέον, αὐ-
τοσχεδιασθὲν παρὰ τοῦ ἰδίου ζωγρά-
φου. Τὸ πρόσωπον ταύτης τῆς ἁγί-
ας εἰκόνης εἶναι ὡς τὸ χρῶμα τοῦ
σίτου ἢ μύτη, τὸ στόμα, αἰσιαγόν-
ες εἶναι λίαν ἀρμόδια εἰς τὰ μέτρα.
Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς τόσην χάριν
ἔχουσι καὶ δύναμιν εἰς τὸ νὰ ἐλκύ-
σωσι τὰς καρδίας τῶν ὁρώντων κα-
θὼς ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον. Μ'
ὅλα ταῦτα, τὸ βλέμμα αὐτῆς εἶναι ἡ-
γεμονικόν. Θεωρῶν τις ἐμφρόνως
καὶ μετὰ δεούσης προσοχῆς εἰς
τὸ πρόσωπον ταύτης τῆς ἁγίας εἰκό-
νος, θεωρεῖ ὄντως χαρακτῆρα εὐγε-
νικὸν μεμιγμένον μὲ μίαν ἰλαρότητα
καὶ ἡμερότητα, ὥστε δεικνύει ὅτι
εἶναι αὕτη ἡ ἰδία Μήτηρ τοῦ προ-
αιωνίου βρέφους Ἰησοῦ Χριστοῦ
ἔξωγραφημένη εἰς εἰκόνας πλήρεις
θείας χάριτος. Καὶ δὲν δύναται τις
νὰ θεωρήσῃ ταύτην ὥστε νὰ μὴν
αἰσθανθῇ εἰς τὴν ἑαυτοῦ καρδίαν
ἀγαλλίασιν πνευματικὴν, χαρὰν καὶ
κατάνυξιν, παρεκτός ἐὰν εἶναι ἄν-
θρωπος διεφθαρμένος καὶ ἐσκοτι-
σμένος εἰς τὸν νοῦν, μὴ αἰσθανόμε-
νος οὐδὲν ἐκ τῶν ἄνω εἰρημένων.
Λιῶτι μόνον ἐκ τῆς δράσεως βεβαι-
οῦται ὁ καθείς ὅτι δὲν εἶναι εἰργα-
σμένη ἐκ χειρὸς ἀνθρωπίνης καθὼς
μαρτυροῦσιν οἱ ἐνταῦθα ἐρχόμενοι
προσκυνηταί. Παρατηρήσεως ἄξιον

εἶναι καὶ τοῦτο, ὅτι δὲν ἴσταται
εἰς ἓν εἶδος τὸ ἅγιον αὐτῆς πρόσω-
πον, ἀλλὰ μερικὰς φορὰς ὡσὰν νὰ
μελανίζῃ, ἄλλοτε πάλιν κίτρινίζῃ.
Εἰς δὲ τὰς ὀλονυκτίους ἀγρυπνίας
καὶ Δεσποτικὰς καὶ Θεομητορικὰς
ἐορτάς, μάλιστα ἐν ταύτῃ τῇ νῦν
ἐορταζομένη αὐτῆς πανηγύρει, τό-
σον εἶναι χαροποιὸν καὶ πάσης θυ-
μηδίας ἔμπλεον καὶ ὡς ῥόδον ἀμά-
ραντον τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ὥστε οἱ
ὁρῶντες νομίζουσιν ὅτι δὲν βλέπου-
σιν εἰκόνα, ἀλλ' αὐτὴν τὴν ἰδίαν
Μήτηρα τοῦ Θεοῦ.

Αὕτη λοιπὸν ἡ ἁγία εἰκὼν εὐρί-
σκειται, καθὼς ἀνωτέρω εἶπομεν, εἰς
τὴν καθολικὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἱε-
ρᾶς ταύτης Σκῆτης εἰς τὸ ἀριστε-
ρὸν μέρος τοῦ κοινοῦ εἰκονοστα-
σίου, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ὅλοι θεω-
ροῦμεν, ὅσοι πανηγυρίζομεν σή-
μερον ταύτην αὐτῆς τὴν πανέκλαμ-
προν ἐορτήν.

Καθὼς ποτὲ εἶδεν ὁ ἅγιος Διονύ-
σιος ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐν τῇ ἁγίᾳ
Σιών τὴν Παναγίαν, οὕτω καὶ ἔδω
εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, εἶδεν αὐτὴν, ἔ-
ξυπνος ὢν ἐν θείᾳ δράσει ὁ ἅγιος
Μάρκος, ὁ μαθητὴς τοῦ ἁγίου Γρη-
γορίου τοῦ Σιναΐτου, καθημένην
ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ, ὡς Βασίλισσαν,
περικυκλωμένην ὑπὸ Ἀρχαγγέλων,
Ἀγγέλων, καὶ ὑπὸ πάντων τῶν ὁ-
σίων τοῦ ἁγίου Ὄρους δοξάζοντες
καὶ προσκυνοῦντες αὐτὴν, ἔχουσαν
χρυσοῦν καὶ οὐρανόμεγας παλάτιον
πρὸς τὸ μέρος, τὸ «Βίγλα» ὀνομαζό-
μενον, εἰς τὸν ὁποῖον τόπον τὴν
ἔγινεν αὕτη ἡ νέα Σκῆτη καὶ ἐκκλη-
σία εἰς δόξαν τοῦ Υἱοῦ αὐτῆς πρὸς
σωτηρίαν τῶν Μοναχῶν καὶ πάντων
τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν.

Ἄς εὐχαριστήσωμεν λοιπὸν τὸν
Θεόν, ἀδελφοί, διὰ τὸ παρὸν παρὰ-
δοξον καὶ καινὸν θαῦμα ὅτι πάντα
δυνατὰ εἰσι παρὰ τῷ Θεῷ, καθὼς
μαρτυροῦσιν αἱ θείαι Γραφαί. Διὰ
τοῦτο λοιπὸν πάντες ὅσοι συνηθροί-
σθημεν εἰς τὴν παροῦσαν ἐορτήν καὶ
χαρμόσυνον πανήγυριν τῆς Θεομη-
τορος, προσπίπτοντες ἐνώπιον τῆς
ἁγίας ταύτης εἰκόνης τῆς ἐνθέως
θαυματότυπον πρόσωπον ἐχούσης,
κράζοντες καὶ λέγοντες μετὰ πίστε-
ως πρὸς αὐτήν. Παναγία Δέσποινα
Θεοτόκε καὶ ἀειπάρθενε Μαρία, ἡ
προσφυγὴ καὶ προστασία ἡμῶν, αἰ-

τοῦμεν τὴν σὴν ἀπροσμάχητον ἀντί-
ληψιν, Βασίλισσα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ
τῆς γῆς, ἡ ἐπαξίως ὀνομασθεῖσα
Προδρομίτισσα, στερέωσον ἡμᾶς ἐν
τῇ ἐργασίᾳ τῶν ἀρετῶν καὶ ἐντολῶν
τοῦ Υἱοῦ σου, χειραγωγοῦσα ἡμᾶς
ἐν τῇ ἐπουρανίᾳ αὐτοῦ Βασιλείᾳ,
ὁδήγησον ἡμᾶς πάντας τοὺς ὀρθο-
δόξους Χριστιανοὺς τοῦ ἰδεῖν καὶ
αἰωνίως ἀπολαῦσαι τὴν δόξαν τοῦ
Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν. Ὅτι εὐ-
λογημένη καὶ δεδοξασμένη ὑπάρ-
χεις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων
Ἀμήν.

ἌΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΙΔΙΟΜΕΛΩΝ ΔΟΞΑΣΤΙΚΩΝ Κ. Λ. Π.

Ἐκ τοῦ Ἀκυριωτικοῦ Κώδικος Γ' 86

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τῆ Ζ'. ΜΑ' ΤΟΥ Ἡ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΦΑΝΕΝΤΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Φύλλον 61 β

Στιχηρὰ Ἰδιόμελ. Ἦχος α'.

Τὰ Χερουβὶμ ἐμιμήσατο ὁ οὐρανός·
δαίξας ἡμῖν ἐν τῷ σχήματι τὴν
ὑπέρλαμπρον μακκρίτητα τοῦ παν-
ολβίου σταυροῦ καὶ τοῦ φωτὸς ταῖς
ἀστραπτούσαις μαρμαρυγαῖς τὰς ἡλια-
κὰς ἀκτίνας ἐκάλυψε· τῷ δὲ φόβῳ τῆς
δυνάμεως, ἡ τῶν στοιχείων κίνησις ἐ-
συστέλλετο· οὐ γὰρ ἔφερον τὴν παν-
τοδύναμον ἐξουσίαν σου τοῦ ἐπιθεθη-
κότος ἐπὶ τῷ σταυρῷ, ἀκατάληπτε
Κύριε δόξα σοι.

Φύλλον 61

Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται τὴν δόξαν
σου Κύριε, μόνον γὰρ ἐν αὐτοῖς,

ἐφάνη τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἐν φω-
νῇ μεγάλη, ἤνεσάν σε πάντες οἱ Ἄγγε-
λοι, μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἐπὶ γῆς δοξο-
λογοῦντες ἀνυμνοῦμέν σε τὸν δι' ἡμᾶς
σταυρωθέντα Δεσπότην καὶ δεόμεθα ἐν
αὐτῷ στηρίξας ἐλέησον καὶ σῶσον ἡ-
μᾶς.

Σήμερον χαίρει Οὐρανός χαρὰ ἀνεκ-
λαλήτῳ, τῆς ἀπάτου σου εὐσπλαγ-
χνίης Χριστέ ὁ Θεὸς θαυμάζων τὸ
μέγεθος· τὸ γὰρ τῆς βασιλείας σου
φρικτὸν σημεῖον τὸ πάσι τοῖς Ἀγγέλοις
αἰδέσιμον, ὀφθαλμοῖς πηλίνων ἐν ἀέρι
καθαρῶν ἐλεπτόμενον· διό σου τὴν ἀ-
πέραντον καὶ ὑπὲρ νοῦν ἀγαθότητα ἐκ-
πληττόμενοι βοῶμέν σοι· ὁ δι' ἡμᾶς
σταυρὸν καταδεξάμενος· οὐρανῶν βασι-
λείας ἡμᾶς ἀξίωσον ταῖς πρεσβείαις
τῆς ἀχράντου σου μητρὸς πολυέλεε.

ΤΗ Η΄. ΜΑΪΟΥ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
Φύλλον 63

Στιχηρά Ἰδιόμελα ἤχος πλ. α΄.

Δεῦτε τῶν πιστῶν αἱ χορεῖται σήμερον· ἐν φωναῖς ἁσμάτων τὸν μυστικὸν ῥήτορα τοῦ λόγου Ἰωάννην τιμῶμεν· οὗτος γὰρ τῆς σοφίας τῷ στήθει ἀναπεσὼν, ὡς οἰκειότατος φίλος ἡμῖν ἀνεκάλυψε, τὴν γνώσιν τῶν ἀπορρήτων ὡς καθαρὸς καὶ ἐχέφρων φράσας· ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος ὃ καὶ νῦν πρεσβεύει, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΑΥΤΗ
ΤΟΥ ΑΓ. ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ
Φύλλον 66

Στιχηρά Ἰδιόμελα ἤχος πλ. β΄.

Ο θεὸς ἔρωσ τῆς καρδίας σου διαπύρως λαβόμενος, μετανάστην εὐθὺς τῆς θρεψαμένης ὡς ἄλλον Ἀβραὰμ ἀπειργάσατο· ὀλης τῆς ὀρωμένης περιφανείας εὐχερῶς ἀλογῆσαι παρασκευάσας μακάριε. Ὅθεν τὸν ἕρπον τῆς ἡσυχίας θαμῶ ἐπιβάς ἐννομώτατα πάσης γὰρ συγχύσεως ἀποξενωθείς ἀνθρωπίνως ἐν ἀταράχῃ τῷ λογισμῷ, τὸν Θεὸν ἐκζητῆσαι διὰ προσευχῆς ἐπεπόθησας· ὃν εὐρὼν πολλοῖς ἰδρῶσι καὶ πόνοις ἀσκητικοῖς· οὕτω γὰρ Θεὸς ἐμφανίζεται· ἔλου τοῦ ποθουμένου κατατρυφήσαι σοι ἐξεγένετο· στήλην ἀρχέτυπον καὶ εἰκόνα καταλιπὼν ἡμῖν σεαυτὸν· τῆς ἱεράς ταύτης τῶν ἀρετῶν διάδος· διὸ μὴ διαλείπτῃς ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύειν Ἀρσένιε.

ΤΗ ΑΥΤΗ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΚΑΚΙΟΥ
Φύλλον 63 β

Στιχηρά Ἰδιόμελα ἤχος πλ. β΄.

Τὸν κατὰ σχέσιν θείων ἐγνωσμένον Θεῷ μάρτυρα καὶ τῷ Χριστῷ

προορισθέντα, τὸν πανεύφημον Ἀκάκιον, ἁσματικῶς εὐφημήσωμεν· τῶν γὰρ εἰδώλων τὴν πλάνην, ἀθλητικῆ ἐν στάσει ἐξαφανίσας, ὡς κακίας ἀγευστος προεκλήθη ὃ καὶ προορισθείς, παμφαέστατος ἀθλητῆς εἰς αἰῶνας μακαριζόμενος· καὶ πρεσβέων ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Η φαιδρόμορφος ἑορτή, τοῦ ἐν ἀρεταῖς κεκοσμημένου, καὶ ἐν ἀθλήσει καρτερώς ὑπὲρ ἥλιον διαλάμπαντος Ἀκακίου, τῇ παρθενικῇ τοῦ Θεολόγου Ἰωάννου μνήμῃ πνευματικῶς ἡμῖν τοῖς πιστοῖς συνεξανέτειλεν· καὶ πᾶσαν εἰδωλομανίας δμίχλην τῆς ἐλληνικῆς δυσειδαιμονίας ἐνθέως ἀπεμείωσεν· οὗτος γὰρ τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων τὰ ὑστερήματα προθύμως οἰά περ ἄλλος τις Παῦλος ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ ἀνεπλήρωσεν· αὐτῷ βοήσωμεν, σὺν τῷ μαθητῇ Χριστοῦ καὶ φίλου· μεγαλομάρτυς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ Θ΄. ΜΑΪΟΥ
ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΣΑΪΟΥ
Φύλλον 64

Στιχηρά Ἰδιόμελα ἤχος β΄.

Ψυχῆς καθαρᾶς, ἐμφανὲς γνώρισμα τῶν προρρήσεων ἢ ἐνεργῆς ἐκπλήρωσις καθέστηκεν, Ἡσαΐα παμμάκαριστε, διὸ καὶ ὡς ἄξιος μυστηρίων ἀφράστων αὐτόπτης γεγένησαι· εἶδον λέγων τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ ἐπηρμένου, καὶ τὰ Σεραφίμ κυκλόθεν σὺν τρόμῳ παρεστῶτα· σὺν αὐτοῖς σὺν Προφῆτα πανένδοξε, ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύειν μὴ διαλείπτῃς, τῇ πανσέπτῳ Τριάδι, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων, τὴν ἐνδοξον μνήμην σου.

Φύλλον 64 β

Ἦχος πλ. α΄.

Η τῶν ἀγνωμόνων καὶ προφητοκτόνων Ἰουδαίων γνώμη πονηρά, καὶ ἐπὶ σοὶ προφῆτα Κυρίου φανερά γεγένηται· ἐπεὶ γὰρ ἀσεβοῦντας αἰεὶ καὶ Θεὸν ἀθετοῦντας τὸν τὰ πάντα ἐκ μὴ ὄντων ποιήσαντα· διελέγγειν οὐκ ἔλειπες· μανέντες οἱ δεινοὶ μέσον σε πρίονι ξυλίνῃ συγκόπτουσι, καὶ μαρτυρικῶς ἐνδοξε τὴν ζωὴν ἐτελεσας· διὸ παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστόν, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θεωριῶν τῶν ἀρίστων, ἐν μεθέξει γενόμενος ὁ θεὸς Ἡσαΐας· ἰδοὺ ἢ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἐβόα συλλήψεται· καὶ υἱὸν τέξεται τὸν Ἐμμανουήλ, μεθ' ἡμῶν ὁ Θεὸς ἐρμηνευόμενον αὐτῷ, βοησωμεν μεγαλοφώνως ἅπαντες· χαίροις Ἡσαΐη προφητῶν ἢ ἀκρόπολις, καὶ σὺν τῇ Πανάγῳ μητρὶ καὶ Παρθένῳ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ Ι΄. ΜΑΪΟΥ
ΣΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΖΗΛΩΤΟΥ
Φύλλον 65

Στιχηρά Ἰδιόμελα ἤχος πλ. β΄.

Τὸν προαιώνιον, Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ· δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον γενόμενον ἄνθρωπον, ποθήσας Ἀπόστολε Σίμων· ἀκολουθεῖν ἡρετίσω αὐτὸν παρ' οὗ καὶ μεμύησαι θείων μυστηρίων ἐπίγνωσιν, καὶ τῶν αὐτοῦ θαυμάτων θεωρῶς γεγένησαι· ὃν καὶ παθόντα κατείδες καὶ ἀναστάντα προσεκύνησας, καὶ εἰς οὐρανοὺς ἀνελθόντα ἐδόξασας, καὶ τῷ κόσμῳ ἐκήρυξας, τὴν ἀπόρητον οἰκονομίαν αὐτοῦ· ὃν ἰκέτευε Ἀπόστολε ἐνδοξε, οἰκτιρῆσαι καὶ σῶσαι τοὺς τὴν σεπτὴν ἐκτελοῦντας καὶ πανένδοξον μνήμην σου,

ΤΗ ΑΥΤΗ
ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΑΛΦΕΙΟΥ,
ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΥ ΚΑΙ ΚΥΡΙΝΟΥ
Φύλλον 65 β΄.

Στιχηρά Ἰδιόμελα ἤχος πλ. β΄.

Σήμερον ἀνέτειλαν οἱ φωτοειδεῖς καὶ θεοὶ καὶ ἐνδοξοὶ μάρτυρες ὡς ἀστέρες πολύφωτοι, Ἀλφειὸς, Φιλάδελφος καὶ Κυρίνος καὶ τὴν κτίσιν αὐγάσουσι τῇ ἐνδόξῳ ἀθλήσει αὐτῶν, οὗς ἐν πίστει μακαρίσωμεν ὡς τυράννων καθιρέτας καὶ καύχημα ὑπάρχοντας τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ. Χαίρετε λέγοντες Λεοντίνης ἀγλαΐσμα, καὶ τῶν ὑμᾶς γεραϊρόντων προστάται θερμότατοι· τῷ Σωτήρι πρεσβεύσατε εἰρηνεύσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Φύλλον 66 ἤχος πλ. β΄.

Τῆς ἀγίας Τριάδος ὑπέρμαχος, ἢ τῶν μαρτύρων θεία ξυνωρὶς ἀναδέδεικται Ἀλφειὸς, Φιλάδελφος καὶ Κυρίνος οἱ αὐτάδελφοι, καὶ ὁμόψυχοι καὶ ἀήττητοι μάρτυρες· διὰ ποικίλων γὰρ βασάνων τὴν τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ κατέβαλον τυραννίδα· οὗς ἐπαινοῦντες ἐν πίστει χαρμονικῶς ἀναδοήσωμεν. Χαίρετε Λεοντίνης τὸ μέγα ἐγκαλλώπισμα, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀστέρες πολύφωτοι· χαίρετε πρεσβεύται δυνατότατοι τῶν ἐν πίστει ἐρταζόντων τὸ σεπτὸν ὁμῶν μνημόσυνον.

ΤΗ ΙΒ΄. ΜΑΪΟΥ
ΤΟΥ ΑΓ. ΕΠΙΦΑΝΕΙΟΥ ΚΥΠΡΟΥ
Φύλλον 66 β΄.

Στιχηρά Ἰδιόμελα ἤχος α΄.

Τῆς θείας ἀνωθεν ἐπιφανείας τὴν λαμπρότητα τὸν νοῦν ἐλλαμφθεῖς, φερωνύμως ὦ Ἐπιφάνειε, τοὺς τύπους ἐξέφυγες τῶν νομικῶν ὡς σκιώδεις, τὴν τῆς χάριτος ἀλήθειαν πανσόφως ἐνστερνισάμενος. Ἐντεῦθεν δοχεῖον τοῦ παναγίου γενόμενος Πνεύματος, τὴν

τῶν θαυμάτων δωρεὰν ἀπειληφας· καὶ νῦν σὺν ἱεράρχαις παριστάμενος, Χριστῷ, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΤΗ ΑΥΤΗ

ΤΟΥ ΑΓ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Φύλλον 67 ἤχος πλ. β'.

Ως ἀστὴρ πολύφωτος τῆς οἰκουμένης ἔλαμψας, ἀκτίσιν ὀρθοδοξίας, Γερμανὲ πατὴρ ἡμῶν· καὶ τῶν πιστῶν τὰς καρδίας κατελάμπρυνας ὑπὲρ τὸν ἥλιον· τῶν γὰρ σεπτῶν εἰκόνων ἐτρέψωσας τὴν προσκύνησιν, αἰρετικῶν ἐμφράξας τὰ βλάσφημα στόματα· εἰς πᾶσαν γὰρ τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος τῆς σῆς ἀθλήσεως, φωταγωγῶν τοὺς ἐν πίστει σὲ μακαρίζοντας.

Σὺ ἐν τῷ στήθει ἀναπεσὼν πνευματικῶς τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως, ἄλλος ἐχρημάτισας θεολόγος, Ἱεράρχα Γερμανέ· κἀκείθεν τὸν χειμάρρουν ἐκπιῶν τῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας ποτίζεις τοὺς αὐλακας, ἧτις ἐν ταῖς σταγῶσι τῶν λόγων σου εὐφραίνεται, ἀνατέλλουσα ὀρθοδοξίας βλαστήματα· τὴν γὰρ Χριστοῦ εἰκόνα καὶ τῶν ἁγίων κατέχουσα, αἰτεῖται πρεσβείαις σου διὰ παντός, τηρεῖσθαι ἀπόρρητον τοῖς ἐναντίοις ἐχθροῖς.

ΤΗ ΚΕ'. ΜΑ'ΙΟΥ

Ἡ ΤΡΙΤΗ ΕΥΡΕΣΙΣ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ
ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Φύλλον 68

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἤχος πλ. α'.

Ως τῆς τοῦ Θεοῦ ἀπορρήτου συγκαταβάσεως, ὁ ἐν γαστρὶ προσκίρτησας ἰδὼν τὸν Κύριον ἐν παρθενικῇ νηδύϊ σαρκούμενον, ὁ τριάκοντα ἔτησιν ἐν ταῖς ἐρήμοις ἀσκήσεις ὑπὲρ ἀνθρώπων, ὁ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἐν Ἰορδάνῃ βαπτίσας καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα κατιδὼν περισσεῶς ἐν εἶδει, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται, ἧτις τῆ

γῆ ἀποκρύπτεται· ἀλλ' ὁ τῶν ἔλων Κύριος δι' ἑαυτοῦ ταύτην ἀποκαλύψας προτίθησιν αὐτήν, πάντας καθαγιάζουσαν τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας τὴν θέαν αὐτοῦ εὑρεσιν.

Φύλλον 68 β ἤχος πλ. β'.

Ηρώην ἐπὶ πίνακος τὸ τοῦ Ἡρώδου ἄθεσμον μῖσος ἐλέγξασα, τὴν δὲ μετάνοιαν πᾶσι κηρύξασα πιστοῖς, τιμὰ κεφαλὴ τοῦ Βαπτιστοῦ τοῦ Χριστοῦ, ἐκ τῶν ταμείων τῆς γῆς ἀναφανείσα, πρόκειται τοῖς πιστῶς προσιοῦσι πρὸς αὐτήν, καὶ ἀπτομένοις ἐν φόβῳ καὶ προσκυνοῦσι πόθῳ ψυχῆς, θραβεῦσαι λύσιν πταισμάτων, τῶν αἰτημάτων παρέχει τὰ συμφέροντα καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΚΣΤ'. ΜΑ'ΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΑΡΠΟΥ

Φύλλον 68 β

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἤχος δ'.

Ως θησαυρὸς τοῦ ἁγίου Πνεύματος χρηματίσας, πάντα κατεπλούτησας τῆς γῆς τὰ πέρατα, θέας γνώσεως Κάρπε παμμακάριστε· ὅθεν τῷ τῶν ἀρετῶν ὄρει ἐπιβάς τῷ ποθουμένῳ Χριστῷ ἠκολούθησας· παρ' οὗ καὶ μυηθεὶς τῆς οἰκονομίας αὐτοῦ τὸ μυστήριον, πολύχουν τὸν τοῦ Εὐαγγελίου καρπὸν αὐτῷ προσήνεγκας. Αὐτὸν ἐκέτευσεν ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. β'.

Τῆς νοητῆς ἀμπέλου κλήμα θεῖον γενόμενος πολύχουν τῆς πίστεως καρπὸν ἐγεώργησας, ἀοιδίμε Κάρπε· ἀποστολικῷ γὰρ ἀρότρῳ τὰς τῶν ἐθνῶν γηπονίσας ψυχὰς· Χριστῷ τῷ παμβασιλεῖ καὶ γεωργῷ, τῶν ψυχῶν προσήγαγες δῶρον· δι' οὗ καὶ τὴν αἰδίου ἐκληρώσω μακαριότητα Ἀποστόλων συνόμιλε· πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ Η'. ΙΟΥΝΙΟΥ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΟΥ
Φύλλον 69

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἤχος πλ. α'.

Τὸν κραταῖον ἐν πολέμοις, καὶ δυνατὸν ἐν ἰσχύϊ Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐπικαλούμενος, κατὰ τῶν ἐναντίων, στρατηλάτα Θεόδωρε, ἀντικαθιστάμενος τὰς αὐτῶν παρατάξεις, γενναίως κατέστρεψας· καὶ ὡς λαμπρῶς ἀρυστεύσας, περιφανῆς ἐν κόσμῳ γέγονας· ἐντεῦθεν δῆλος γενόμενος τῷ ἀσεβεῖ Λικινίῳ τῷ τοῦ Χριστοῦ ὀνόματι σεμννόμενος, καὶ τῆ εἰς αὐτὸν πίστει κραταιούμενος, τῷ αὐτοῦ παρέστης βήματι, καὶ πρὸς ποινὰς καὶ μάστιγας καὶ σταυρὸν σεαυτὸν ἐκδέδωκας, καὶ πλάγην διελέγξας τὴν τῶν ματαίων εἰδῶλων, ὑπὲρ Χριστοῦ τὸ θανεῖν μάρτυς προήρησαι· διὸ καὶ σὺν Ἀγγέλοις νῦν συγχορεύων, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον.

ΤΗ ΙΘ'. ΙΟΥΝΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΙΟΥΔΑ
ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ

Φύλλον 70 β

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἤχος α'.

Τὸ τάλαντον ὁ ἐμπεπίστευσαι ἐπηύξησας, καὶ τῷ λόγῳ τῆς διδασκαλίας σου τὰς τῶν ἀπίστων ψυχὰς ἐφώτισας· οὐχ ὡς ὁ προδότης Ἰούδας τὸν μαργαρίτην ἐπώλησας· ἀλλ' ὡς ὁ πάλαι Πατριάρχης τὴν εὐλογίαν εἰληφας· Ἰούδα πανάγαστε, τῆς οἰκουμένης ὁ μέγας φωστὴρ, ἀδελφόθεε Ἀπόστολε· ἐκτενῶς σὺν ἐκέτευσεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. α'.

Νόμου παρωσάμενος τὰ προσκιάσματα, τῆς ἀληθείας τὸν χαρακτῆρα τηλαυγῶς ἡμῖν ἐκήρυξας, καὶ τὰ ἔθνη ἅπαντα ταῖς διδασκαλίαις σου ἐ-

φώτισας· ἐπιστέλλων ἅπασιν, ἀδελφόθεε Ἰούδα τὴν φωτιστικὴν, καὶ δογμάτων ἐμπλεων ἐπιστολὴν σου ἐνδοξε Ἀπόστολε, ἱεροφάντα πανσεβάσμιε· διὸ, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Χριστὸν καὶ τῆς χορείας τῶν δώδεκα τελῶν μαθητῶν· πρέσβευε θεόπτα τὸν σὺν Δεσπότην καὶ διδάσκαλον τοῦ οἰκτειρησῆσαι καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΚΒ'. ΙΟΥΝΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΩΝ

Φύλλον 71

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἤχος δ'.

Εὐφροσύνης σήμερον, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ στολιζέται ἀγαλλομένη καὶ λέγουσα· ἐλαμπρύνθη μου τὸ κάλλος ὑπὲρ πᾶσαν πόλιν· ἰδοὺ γὰρ τῶν ἀρχιερέων τὸ μέγα κειμήλιον, ὁ ἐνδοξος Εὐσέβιος, τὴν πορείαν πρὸς οὐρανὸν ἐποιήσατο. Δεῦτε σὺν φιλέορτοι, τῶν ὀρθοδόξων τὸ σύστημα, χοροστατήσαντες ὅμα τὴν θεῖαν λάρνακα, ἱαμάτων πλημμύραν λαβόντες παρ' αὐτῆς, αἰτήσασθαι Χριστῷ τῷ Θεῷ, τοῦ ρυσθῆναι τὴν οἰκουμένην ἀπὸ πάσης αἰρέσεως.

Ἦχος πλ. β'.

Απλανῆ σε φωστῆρα οἱ πιστοὶ γινώσκωμεν καὶ ἱεράρχην ἐνομιώτατον, στύλον τε Ἐκκλησίας, καὶ πέτραν ἀρραγῆ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως πάτερ Εὐσέβιε, καὶ δόξαν τῶν μαρτύρων καὶ καύχημα· διὸ ὑπὲρ λαοῦ σου πρέσβευε καὶ ἱεροῦ ποιμνίου σου, φυλαχθῆναι ἀτρώτους ἀπὸ βλάβης παντοίας καὶ περιστάσεως.

ΤΗ ΚΔ'. ΙΟΥΝΙΟΥ

ΤΟ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΤΟΥ Τ. ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Φύλλον 73 β

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἤχος β'.

Εξ ἀκάρπων χωρίων, στρατιώτης προέρχεται παρθενικῶν ἐκ λαγῶ-

νων τοῦ Βασιλέως, μηνῶν προέλευσιν, ἐκ στειρωτικῶν ὀδύων ἀσπὴρ ἀνατέλλει, τὸν ἐκ νεφέλης κούφης δεικνύων ἥλιον, Ἰωάννης ὁ μέγας ἐν γαννητοῖς τῆς σκιάς ἢ τελευτῇ, τῆς ἀληθείας ἢ ἀπαρχῇ, ὁ τὸν ἀμὸν ὑποδείξας, ὃς ἦρε πάντων τὰς ἀμαρτίας.

ΤΗ ΚΕ΄. ΙΟΥΝΙΟΥ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΦΕΒΡΩΝΙΑΣ

Φύλλον 73 β

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἤχος β΄.

Αγλαμόρφε κόρη, Φεβρωνία πολυάθλε, τὸ τῆς νεότητος τερπνότατον ἄθος, πρότερον ἀσκητικῶς ἀγῶσι κτεμέρανας, τὸ κάλλος τε τοῦ σώματος, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀχράντου σου νυμφίου Χριστοῦ, ὑστερον ἀνόμοις σκυτῆν παρέδωκας, καὶ πρὸς πεινᾶς καὶ μάστιγας, ἀνδρείως ἀντετάξω, καὶ λαμπρῶς ἀριστεύσασα, εἰς οὐρανοὺς ἀνῆλθες. Διὸ ἐκέτευσ, παθέων ἐγκλωπίσμα, ἐκ παισιμάτων βυσθηγι τοὺς ἐκτελοῦντας ἐκ πόθου, τὴν μνήμην σου πολυάθλε.

Φύλλον 74 ἤχος πλ. δ΄.

Ασκητικῶς τὸ πρότερον, ἐν ἰδρωτί καλῶ ἐγγυμασθεῖσα ταῖς ἀρεταῖς, ἀθλητικῶς τὸ δεύτερον πρὸς εἰδικτικὴν ἀντετάξω μανίαν, Φεβρωνία μάρτυς ἐνδοξῆ· καὶ πάθει πάθος μιμησαμένη Δεσπότη. υ. αἵματι οἰκείῳ Χριστοῦ τὸ τίμιον ἀπεσέμνουνας αἷμα, καὶ διπλοῦν ἀγῶνα διενεγκούσα, διπλοῖς κατεκοσμήθης τοῖς στεφάνοις τῆς νίκης παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὃν ἐκέτευσ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΚΘ΄. ΙΟΥΝΙΟΥ
ΤΩΝ ΑΠ. ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ

Φύλλον 76 β

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἤχος α΄.

Πέτρος τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἐάσειν, ἱερῶν ἀνθέων στεφάνῳ οἱ πιστοὶ

καταστέφωμεν· σήμερον γὰρ τοῦ Εὐ. αγγελίου, τὸν δρόμον πληρώσας, τὸ σωτήριο πίνων ποτήριον, τῷ διὰ σταυροῦ πάθει δοξάζεται, καὶ τοὺς ὠραίους πόδας τῆς ἀπὸ γῆς πορείας πρὸς οὐρανὸν ἀντιστρέφας ἀνατρέχει πρὸς τὸν διδάσκαλον, αὐτῷ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Φύλλον 77 β ἤχος πλ. β΄.

Γλώσσαις μὲν ξέναις, τοὺς μαθητὰς Χριστὸ ἐκινουρήσας δι' αὐτῶν ἡμῖν τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον ἐνεκαίνισας· νῦν δὲ τὸ θεῖον τοῦτο τέμενος ἐγκαινίζοντες τῶν Ἀποστόλων καταλαμβάνεις πρεσβείαις· καὶ τὸν παλαιὸν ἡμῶν ἄνθρωπον ἐν κοινότητι ζωῆς, μεταρρυθμίζεις τῆς κρείττονος· διὸ πρὸς καινότεραν ἀναγόμενοι λῆξιν, τὸν καινοποιὸν σε Δεσπότην ἀκαταπαύστως δοξάζομεν.

Ἐτετα σιχηρὰ τοῦ ἁγίου Πέτρος

Φύλλον 78 β

Ἦχος δ΄. Ο ἐξ ὑψίστου

Ο ἐκ Πατρὸς δηλωθεὶς τὸν θεῖον Λόγον· τίνα με νομίζετε ἀπορουμένῳ Χριστῷ· σὺ εἶ τοῦ ζῶντος Πατρὸς Υἱός, ὡς πάντων στόμα, θεηγορῶν εὐθὺς ἀνεβόησας· διὸ καὶ μακάριος εἶ Σίμων θάρ Ἰωνᾶ, ἀντιμιθίαν κεκόμισαι, καὶ γὰρ δοξάζει, Θεὸς δὲ τοῦτον πιστῶς δοξάζοντας, καὶ πρὸς ἐπάθλων δαψιλίαν καλῶν· καὶ πέτραν ἐν σοὶ ἀκαταίσχυντον, Ἐκκλησίας τὴν ἔδραν, καὶ θεμέλιον ἐπέζητο

Ο ἐπιθὰς οὖν Χριστῷ ἐπὶ ὑδάτων, ὅτε τὸν θεμέλιον εἶχες ἀδίστακτον, ἐν τῇ καρδίᾳ μακάριε, τῆς ἀνιχνεύτου, ὑγράς ἐδοῦ αὐτῷ ἐκοινωνήσας, ὅτε δὲ ὡς ἄνθρωπος τὰ ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἐνονηθεὶς ἐξηπόρησας, τοῦ νοῦ τῷ κλόνῳ, τῷ τῶν κυμάτων σάλῳ ὠλί-

Φύλλον 80 ἤχος δ΄.

Ω θεῖον μυστηρίων αὐτόπται καὶ Χριστοῦ δόξης κοινωνοὶ ἅγιοι Ἀπόστολοι, ὑμεῖς θερμοὶ τῆς εὐσεβείας ἀνεδείχθητε συνήγοροι καὶ γενναῖοι τῆς Τριάδος ὑπέρμαχοι καὶ τὴν κακότηχον πλάνην τῶν δυσσεβῶν ἀνελόντες τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει τὸ κράτος δεδώκατε· ὅθεν ἢ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εἰρήνην ἀγούσα δοξάζει· τὸν ὑμᾶς δοξάσαντα Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν σώζοντα τὸ γένος ἡμῶν.

Φύλλον 80 β ἤχος πλ. α΄.

Ο πού Πνεύματος ἁγίου ἐπισκίαισι, τῶν βλαβερῶν παρενοχλημάτων λογισμοὶ δραπετεύουσι· διὸ φωτισθέντες τὰς καρδίας, χαρμονικῶς τοὺς Ἀποστόλους ἀνευφημήσωμεν λέγοντες· χαίρετε λαμπηθόνες τοῦ θείου ἀπαύγασματος, καὶ φωστήρες ἄδυτοι· χαίρετε οἱ ἐν γῆ μὴδὲν κτησάμενοι, ἀλλὰ τὸν πλοῦτον τὸν οὐράνιον παρὰ Χριστοῦ κομισάμενοι· χαίρετε πάντων τῶν ἀγαθῶν οἱ αἴτιοι καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν φρουροὶ καὶ ἀσφάλεια· ταῖς πρὸς Θεὸν ἡμῶν πρεσβείαις αἰτήσασθε τὴν εἰρήνην δωρηθῆναι τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΙ
ΙΩΣΗΦ ΠΡΩΗΝ ΤΥΡΝΟΒΟΥ
(Ἐκ τοῦ Λαυρ. Κώδικος Λ. 197)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Παραμυθία τοῖς ἀπογινώσκουσι

Κἂν μηδεμίαν ἔχης ἀφορμὴν σωτηρίας, φησὶν ἐν τῷ Ἰεζεκιήλ, δι' ἐμὲ ποιῶ, ὅπως μὴ τὸ ὄνομά μου βεβηλωθῇ. ὁ οὐδὲν ἔχων ἴδιον γνώρισμα πολιτείας.

Οὐκ ἀπὸ τοῦ τόπου δεῖ ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τρόπου γνωρίζεσθαι.

σθησας· γνοὺς δὲ τὸν μόνον κυβερνήτην, Θεὸν Σωτήρα αἰτεῖς διασωσά σε, ὃν ἐκέτευσ σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο διδαχθεὶς τῷ Θεῷ τὸ πλεῖστον νέμειν, ὅτε τῇ θερμότητι ὑπὲρ θανεῖν τοῦ Χριστοῦ, εἰ καὶ οἱ πάντες ἀρνήσονται, ἀνωμολόγεις, ἐπὶ τῇ πείρᾳ ἤλεγξε ἄνθρωπος, καὶ τρίτον παιδίσκη σε θάττον ἀνέπεισεν· τοῦ μὴ εἰδέναι τὸν Κύριον, ἀλλὰ δακρύσας, τῇ ὑπομνήσει Πέτρος διέμεινας, καθωμολόγεις, ἱερεύσας τριπλῇ ἀγάπῃ ποιμένα σε τέθεικεν· ὃν ἐκέτευσ σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸ δόξα. Φύλλον 79 ἤχος β΄.

Σήμερον ἢ νοερὰ καὶ αὐλος τάξις τῇ χοϊκῇ συνεορτάζει χορεῖα· καὶ πνευματικὰ τοῖς κορυφαίοις συνεπιφθέγγεται ἄσματα· χαῖρε λέγουσα ξυνορίς ὁμότροπος, ἢ τὴν περιγίειον οὐρανῶσασα φύσιν· χαῖρε ἢ σαγήνη θεοπλόκη, κόσμον ὅλον ζωγράφασα καὶ Χριστῷ τῷ παμβασιλεῖ προσκομισασα. Διὸ ὡς ὑπηρέτας καὶ μιμητὰς αὐτοῦ Χριστοῦς ὑμᾶς ἐστεφάνωσε, Πέτρε καὶ Παῦλε τρισηλίου δοχεῖα φωτὸς· αὐτὸν ἀκαταπαύστως βοῶμεν· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη.

ΤΗ Λ΄. ΙΟΥΝΙΟΥ
ΤΩΝ ΙΒ' ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Φύλλον 79 β

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἤχος α΄.

Κρυφιομύστου σοφίας πεφυκότες, ἀρχιτεύκτους θεομακάριστοι Ἀπόστολοι, τὴν ἐπαγγελθεῖσαν ὑμῖν δύναμιν παρὰ Χριστοῦ τῷ οἰκείῳ αἵματι ἐσφραγίσατε· διὸ πρεσβεύσατε δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

— Τὸν γὰρ ποιμένα δεῖ εἶναι καὶ ἄλλας τοῦ κόσμου· ὅταν ἐπὶ τὴν ἄνω καθέδραν ἀνέβῃς, ἀλλὰ τοῦτό σοι καλᾶσεως ἐφοδίων γίνεται· τιμῆς γὰρ μέγεθος τοῖς οὐκ ἀξίως τῆς τιμῆς ζῆν προηρουμένοις, προσθήκη τιμωρίας ἐστί.

— Ὡσπερ ἡ διὰ κόσμον χαρὰ, λύπην ἔχει συγκεκληρωμένην, οὔτω τὰ κατὰ Θεὸν δάκρυα χαρὰν βλαστάνει διηνεκῆ καὶ ἀμάραντον.

— Οὐχ οὕτως ἡμεῖς σπουδάζομεν ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας, ὡς ὁ διάβολος ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ἀπωλείας. Ἐὰν ἡμεῖς σιγήσωμεν, οἱ λίθοι κεκραξόνται, οὔτω σαφῆ δῆλα καὶ τῆς ἀκτίνος αὐτῆς φανερώτερα.

— Σκόπει ἀγαπητὲ τῶν πάλαι τὴν πίστιν, τὸ ἔτοιμον, τὴν προθυμίαν, τὴν ὑπακοήν· ἀκούσαντες τὴν γραφήν, οὐκ ἀνεβίλλοντο, οὐκ ὑπερέθεντο, οὐκ εἶπον, ὑποσιτέψαντες οἴκαδε διαλεχθῶμεν τοῖς προσήκουσιν, ἀλλὰ πάντα ἀφέντες εἶποντο τῇ θείᾳ κλήσει καθὼς καὶ Ἐλισσαῖος ἐποίησεν ἐπὶ Ἡλιοῦ καὶ Ἀντωνίου καὶ ἄλλοι πλείστοι. Τοιαύτην γὰρ ὁ Χριστὸς ὑπακοήν ζητεῖ παρ' ἡμῶν τέκνα, ὥστε μήτε ἀκαριαῖον ἀναβάλλεσθαι χρόνον, καὶ σφόδρα τι τῶν ἀναγκαιοτάτων ἡμᾶς κατεπείγη. Πάντων τὴν ἀκολούθησιν τὴν τοῦ Θεοῦ προτιμῶν δεῖ. Ἀφήσωμεν οὖν πατρίδα, ἀφήσωμεν συγγενεῖς, ἀφήσωμεν φίλους, ἀφήσωμεν πονηρὰν συνήθειαν, ἀφήσωμεν πάθη σωματικά.

Γνωμικὸν

— Οὐ δυνατὸν τοὺς ἐν ἀρετῇ ζῶντας παρὰ πάντων ἀκούειν καλῶς· οὐ γὰρ ἐστίν, οὐκ ἐστὶν ἀρετῆς ἐπιμελούμενον, μὴ πολλοὺς ἔχειν ἐχθροὺς.

Περὶ συμπαιθείας καὶ ἀγαθότητος

— Ὁ ἔχων ἀπάτους τοὺς θησαυροὺς καὶ τὴν φιλοτιμίαν ἀνεκδιήγητον, ὁ πρωτότυπος ὀφειλέτης καὶ ἐγγυητής. Ὅσους ὀ-

φειλέτας ἔχεις καὶ χρημάτων καὶ ἀμαρτημάτων, πάντας ἀφείς ἐλευθέρους, τὸν Θεὸν ἀπαίτει τῆς τοιαύτης μεγαλοφυχίας τὴν ἀμοιβήν· ἕως μὲν γὰρ ἂν ἐκεῖνοί σοι μένωσιν ὀφειλόντες, οὐκ ἔξεις τὸν Θεὸν ὀφειλέτην. Χαρισώμεθα οὖν καὶ χρήματα καὶ πλημμελήματα τοῖς ὑπευθύνοις ἡμῖν, ἵνα ἡμέρους αὐτοῖς ἡμῖν τὰς εὐθύναις κατασκευάσωμεν· καὶ ὅπερ οὐκ ἰσχύσαμεν διὰ τῆς ἄλλης ἀρετῆς ἀνῦσαι, τούτου διὰ τοῦ μὴ μνησικακεῖν τοῖς πλησίον ἐπιτυχόντες τῶν αἰωνίων ἀπολαύσωμεν ἀγαθῶν.

— Ὁ ἀρετῆς ἄμοιρος· ὁ ἀρετῆς ἀνομιλητος, ὁ ἀρετῆς πάσης ἀπολιμπανόμενος. Τῷ δεῖνα τῷ τὴν ἀγάπην, ἣν οἱ φθάσαντες ἔθρεψαν χρόνοι, οὐ καταλύσαντι ὡς ἔδοξεν ἐξ ἐπηρείας τοῦ ἐχθροῦ, ἀλλὰ καὶ συγκροτοῦντι αὐτὴν καὶ πληροῦντι ὅτι οὐκ ἀναίρεσιν ὀρῶμεν τῆς προτέρας ἀγάπης, ἀλλ' ἐπίτασις καὶ πλήρωσις ἦν ἡ ἐν τῷ μεταξύ σιωπῆ.

— Ἐξέβαλες τοίνυν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἡμῶν τὸ ὑφορμῆν τῆς διανοίας. Καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἕξον ἡμῖν γέγονε τὸ ὑφορμῶν καὶ ἀντικροῦον.

— Ὅρα ὅρα ὅτι μείζονας ἀπαιτεῖ τοὺς ἀγῶνας· οὐκ ἔτι γὰρ γῆ θέρουσα γάλα καὶ μέλι, οὐδὲ γῆρας λιπαρόν, οὐδὲ πολυπαιδεία, οὐδὲ σῖτος καὶ οἶνος καὶ ποίμνια καὶ βιολόγια, ἀλλ' οὐρανὸς καὶ τὰ ἀγαθὰ, καὶ ἐν οὐρανῷ· υἱοθεσία καὶ ἀδελφότης ἢ πρὸς τὸν μονογενῆ, καὶ κοινωνία κληρονομίας, καὶ τὸ συνοδεύεσθαι, καὶ συμβασιλεῖσαι, καὶ τὰ μυρία ἔπαθλα ἐκεῖνα, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὐκ ἤκουσεν.

— Ὡσπερ φιλίας οὔσης καὶ τὰ ἐπαχθῆ κοῦφα, οὕτως ἐχθρας ὑποκειμένης καὶ τὰ μικρὰ ἀφόρητα φαίνεται.

— Οὐ γὰρ ἐστίν οὐκ ἐστίν οὐδὲν ὕβρεως ἀφορητότερον, καὶ ὁ μάλιστα δάκνειν ἀνθρώπου ψυχῆν. Οὐδὲν γὰρ οὔτω τῷ

Θεῷ περισπούδαστον, ὡς τὸ ἠνώσθαι καὶ συνδεέσθαι ἡμᾶς ἀλλήλους· ἡ γὰρ τῶν ἀγαθῶν μήτηρ ἀπάντων καὶ τὸ τῶν μαθητῶν καὶ αὐτοῦ δούλων γνώρισμα καὶ ἡ πάντα συνέχουσα τὰ κατ' ἡμᾶς, αἴτη μάλιστα πάντων ἐστίν ἡ ἀγάπη.

Εἰς τὸ ἐμβλέψαι γυναικὶ πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι

— Ὁ ποιούμενος ἔργον τι τὰ λαμπρὰ ὀποῖα ποτ' ἂν ἦ περιεργάζεσθαι σώματα, καὶ τὰς εὐμόρφους ὄψεις θηρῶν, καὶ ἐστιᾶν τῇ θέᾳ τὴν ψυχὴν, καὶ προσηλοῦντα τὰ ὄμματα τοῖς καλοῖς προσώποις· καὶ οὐκ εἶπεν ἀπλῶς, ὅς ἂν ἐπιθυμῆση (ἐπεὶ ἐστὶ καὶ ἐν ὄρεσι καθημένον ἐπιθυμῆν) ἀλλ' ὅς ἂν ἐμβλέψῃ πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι ἤγουν ὁ ἑαυτῷ τὴν ἐπιθυμίαν συλλέγων· ὁ μηδενὸς ἀναγκάζοντος τὸ θηρίον ἐπεισάγων ἠρεμοῦντι τῷ λογισμῷ.

— Ὡσπερ τὸ κνίσση θεραπεύεσθαι σφόδρα ἀνάξιον Θεοῦ, οὔτω καὶ τὸ ψελλίσειν ἀνάξιον φιλοσοφίας.

— Ὅτι πλέον τι τῶν παλαιῶν ἐπιδειξασθαι τῶν ἐπιταγμάτων ὀφείλομεν· ὡς οὐκ ἐν ἄλλως ἐπιλαβέσθαι τῶν οὐρανίων· ἂν γὰρ εἰς τὸ αὐτὸ μέτρον τῶν παλαιῶν φθάσωμεν, ἔξω τῶν προθύρων στησόμεθα τούτων.

— Δεινὸν ἢ συνήθεια κλέψαι καὶ τοῖς σφόδρα σπουδάζοντας.

— Οὐχ ἑαυτοῖς χρησίμους ἡμᾶς εἶναι μόνον βούλεται ὁ Θεὸς ἀλλὰ καὶ τοῖς πλησίον.

— Ὅταν λέγῃ· μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιῆ ἢ δεξιὰ σου, οὐ περὶ χειρῶν λέγει, ἀλλ' περὶ τοῦ δεῖν μετὰ ἀκριβείας ἀπαντας λανθάνειν.

— Τὶ ὄφελος στρατιωτῶν χρυσοφορούντων, ὅταν ὁ στρατηγὸς αἰχμάλωτος γένηται· τί δὲ κέρδος νηὸς καλλωπιζομένης ὅταν ὁ κυβερνήτης ὑποβρύχιος γένηται· τί δὲ σώματος εὖ συγκειμένου πλέον ὅταν

« ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ »

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΒΟΛΩ

Διευθυντῆς καὶ ἰδιοκτῆτης

ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ

Κατοικία: Βασσάνη 101

Γραφεῖα καὶ τυπογραφεῖα: Κοραῆ 47

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἑσωτερικοῦ δρ. 80

Διὰ τὰς Μονὰς τοῦ ἁγ. Ὁρους δρ. 200

Ἐξωτερικοῦ σελίνια 5

Ἀμερικῆς δολλ. 2

Τὸ τεῦχος δρχ. 10

Ἐπιστολαί, συνδρομαὶ καὶ δωρεαὶ ἀποστέλλονται πρὸς τὸν κ. ΣΩΤ. ΣΧΟΙΝᾶΝ - Κοραῆ 47, Βόλον.

Χειρόγραφα, δημοσιευόμενα ἢ μὴ, δὲν ἐπιστρέφονται.

οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὄψεως ὧσιν ἐκκεκομμένοι.

— Εἰ ἡμεῖς οἱ φύσει ἀγαπῶντες, πολλῶ μᾶλλον ὁ ὑπὲρ φύσιν φιλόστοργος· εἰ γὰρ ἐπιλανθάνοιτο γυνή, φησι, τὰ ἔκγονα αὐτῆς, ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἐπιλήσομαι σου· εἴπωμεν οὖν· «Ναὶ Κύριε καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει...»

— Προσέλθωμεν καὶ εὐκαιρῶς καὶ ἀκαίρως· μᾶλλον δὲ οὐδέποτε ἐστὶν ἀκαίρως προσελθεῖν· ἀκαιρὸν γὰρ τὸ μὴ διηνεκῶς προσιέναι· ὥσπερ τὸ ἀναπνεῖν οὐδέποτε ἀκαιρὸν, οὔτως οὐδὲ τὸ αἰτεῖν, ἀλλὰ τὸ μὴ αἰτεῖν ἀκαιρὸν. Ἄει γὰρ ἔτοιμος ὁ Θεός, ὡς ὄρθρον ἔτοιμον εὐρήσομεν αὐτόν. Καὶ πάλιν· τὸ ἔλεός μου ὡς νεφέλη πρωϊνῆ, καὶ ὡς δρόσος ὀρθρινῆ παραπορευομένη. (Χρυσόστ. Εὐαγγ. φυλ. 160).

— Τῷ πεφυσιωμένῳ καὶ φλεγμαίνοντι καὶ οὐ δέπω κατεσταλμένῳ χαιρεῖν. Τί δὲ μέγα φρονεῖς ἀνθρώπε, ὅτι μέγας εἰ ἐν κό-

σμφ και ὑψηλὸς ἐπὶ ἵππου φέρῃ; ὅτι σὲ ἄρμα και ἔλκυθρον ἔλκει; και τί τοῦτο; τοῦτο και ἐπὶ ξύλων και λίθων γινόμενον ἴδοι τις ἄν' ἀλλ' ὅτι ἱμάτια λαμπρὰ περιβέβλησαι; Αὐτὰ ἀδελφὲ ἄπερ δοκεῖς ἔχειν και ἐπὶ τούτοις γαβριᾶς; ἱατισμὸς δηλαδὴ και χρυσὸς και ἄργυρος· τὰ μὲν οὕτω τὰ δὲ οὕτως οἶδας μετ' ὀλίγον γενήσεται, σκολήκων βρῶμα, γῆ και κόνις, και πάλιν γῆ και πλέον οὐδέν· τὸν δὲ καρπὸν τῆς ἀρετῆς, οὔτε σῆτες, οὐδ' αὐτὸς ὁ θάνατος λυμῆνασθαι δύναται· ἄτε δὴ αἱ τῆς ψυχῆς ἀρεταί, οὐκ ἀπὸ γῆς ἔχουσι τὴν ἀρχὴν, ἀλλὰ καρποὶ εἰσι τοῦ ἁγίου Πνεύματος· οὐκοῦν εἰ τὰ πράγματα βούλει και μὴ τὰ ὀνόματα, τὴν γῆν ἀφείς και τὰ ἐν αὐτῇ, μεθοριζέου πρὸς τὸν οὐρανόν· τὰ μὲν γὰρ ἐνταῦθα σκιά, τὰ δὲ ἐκεῖ, πράγματα ἀκίνητα και πεπηγότα και πᾶσιν ἀχειρώτα. Ἐλώμεθα τοίνυν αὐτὰ μετὰ ἀκριβείας ἀπάσης, ἵνα και τοῦ ἐνταῦθα θορύβου ἀπαλλαγῶμεν και πρὸς τὸν γαληνὸν ἐκεῖνον και ἄκλυστον λιμένα καταπλεύσαντες μετὰ πολλῶν τῶν φορτίων, και τοῦ ἀφάτου πλοῦτου τῆς ἐλεημοσύνης φρανῶμεν (Χρυσοστ. Εὐαγγ. φυλ. 170).

— Ὅτι διὰ τῶν ἐναντίων και ἀσεβῶν ἐνεργεῖ ὁ Θεός.

— Και γὰρ ὁ Βαλαάμ ('Αριθ. κδ') και πίστεως και πολιτείας ἀρίστης ἀλλότριος ἦν, ἀλλ' ὅμως ἐνήργησεν εἰς αὐτὸν ἡ χάρις διὰ τὴν ἐτέρων οικονομίαν· και ὁ Φαραὼ τοιοῦτος, ἀλλ' ὅμως κἀκεῖνῳ τὰ μέλλοντα ἔδειξε, και ὁ Ναβουχοδονόσορ παρανομώτατος, καὶ τούτῳ πάλιν τὰ μετὰ πολλὰς ὑστερον ἐσόμενα γενεᾶς ἀπεκάλυψε. Και τῷ παιδί πάλιν τῷ ἐκείνου νικῶντι τὸν πατέρα τῇ παρανομίᾳ, τὰ μέλλοντα ἔδειξε.

— Φύγωμεν οἶν φύγωμεν τὴν βροχήν, τοῖς ποταμοῦς και ἀνέμοις, ὡς φησιν ἐν Εὐαγγελίοις ὁ Κύριος, ἄπερ

εἰσὶ κατὰ μεταφορὰν αἱ ἀνθρώπινα δυσπραγία και συμφοραί· οἶον συκοφανταί, ἐπιβουλαί, πένθη, θάνατοι, οἰκείων ἀπώλεια, ἀλλοτρίων ἐπήρεια, και πάντα ὅσα ἂν εἴπη τις τὰ ἐν τῷ πυρόντι βίῳ κακά.

— Πολλοὶ ἡμᾶς κατέλαβον θλίψεις, ταραχαί τε και θόρυβοι, πολλοὶ κατεργάγησαν ἐφ' ἡμᾶς οἱ χειμῶνες, οἵτινες και τὰς ψυχὰς ἡμῶν περιέτρειψαν, και εἰς ἀθυμίαν και ἀπόγνωσιν ἐνέβαλλον ἡμᾶς.

— Σὺ μαστίζεις και σὺ φοβῆ; σὺ ἐπηρεάζεις και σὺ δέδιας; σὺ κρίνεις και σὺ τρέμεις; οὕτως ἀσθενῆς ἡ κακία· και ἠκούσαμεν και εἶδομεν τὸ φρόνημά σου τὸ ὑψηλὸν ἀποστίλβον τὴν καρτερικὴν σου ψυχὴν, τὴν πέτραν καταγελῶσαν κυμάτων, τὴν οἰκίαν τὴν ἄσειστον· οἱ ἐπιβουλεύοντες, οἱ ἐπηρεάζοντες, δι' ὧν ἐπεβουλεύοντο κατὰ σοῦ πάτερ θεοειδέστατε, ἑαυτοὺς ἤδη εἰς μείζονα ἐνέβαλον ἀγωνίαν, και πεπόνθασιν ὡσπερ ὁ τὸν ἀδάμαντα πλῆττων, αὐτὸς ἐστὶν ὁ πλῆττόμενος· και ὁ τὰ κέντρα λακτίζων, αὐτὸς ἐστὶν ὁ κεντούμενος και τὰ χαιεπὰ δεχόμενος τραύματα· οὕτω και ὁ τοῖς ἀγίοις ἐπιβουλεύων αὐτὸς ἐστὶν ὁ κινδυνεύων· ἡ γὰρ κακία τοσοῦτω μᾶλλον ἀσθενέστερος γίνεται, ὅσῳπερ ἂν πρὸς τὴν ἀρετὴν παρατίτῃται· και ὡσπερ ὁ πῦρ ἐν ἱματίῳ δεσμεύσας τὴν μὲν φλόγα οὐκ ἔσβεσε, τὸ δὲ ἱμάτιον ἔδαπάνησεν, οὕτως ὁ τοῖς ἀγίοις ἐπηρεάζων και δεσμεύων και ὑπερορίους ποιῶν, και ψιλῶν τῶν οἰκείων, τούτους μὲν ἤδη λαμπροτέρους εἰργάσατο, ἑαυτοὺς δὲ εἰς φόβον και ἀγωνίαν ἐνέβαλλον. Δόξα τοίνυν τῷ Θεῷ τῷ τὰ ῥύσια θύοντι και παιανίζοντι τὰ λευθέρια· τῷ ποιήσαντί σε ἰσχυρότερον και πάντων ἀνώτερον.

— Ὅταν ἡ ψυχὴ και ἡ διάνοια ἐγγνώμων ἦ, ῥαδίως πείθεται τοῖς τῆς ἀ-

ληθείας λόγοις· ὅθεν οἱ μὲν γραμματεῖς και φαρισσαῖοι και τῶν σημείων τοῦ Χριστοῦ ἀνακηρυττόντων αὐτοῦ τὴν ἄφατον δύναμιν, ἐσανδαλίζοντο, ὁ λαὸς δὲ λόγον ἀκούοντες ψιλὸν ἐπέθαντο και ἠκολούθουν· ἠκολούθησε γὰρ, φησιν, αὐτῷ ὄχλος πολὺς.

— Οὐ γὰρ ἡ χεὶρ ἀπὸ τῆς λέπρας ἐγένετο ἀκάθαρτος, ἀλλὰ τὸ σῶμα τὸ λεπρὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς ἁγίας καθίστατο καθαρὸν.

— Ὡς τὰ πολλὰ οἱ ἀνθρώποι νοσοῦντες μὲν μέμνηνται τοῦ Θεοῦ, τῆς δὲ ἀρρωστίας ἀπαλλαγέντες, ὁ ἰθυμώτερος γίνονται.

— Ὡσπερ ἄτοπον ἔργον τῆς εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ, και τῶν αὐτοῦ θεραπεύοντων καθ' ἐκάστην ἀπλαυόντας τὴν ἡμέραν, μηδὲ λόγῳ τὴν χάριν ὁμολογεῖν, οὕτω και τῶν αὐτοῦ θεραπεύοντων, οὕτω ποιοῦντες, και πρὸς τοὺς εὐεργέτας μᾶλλον περισπούδαστοι, και πρὸς τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ σπουδαιότεροι ἐσόμεθα. Ὅθεν ἔλεγε και ὁ Παῦλος: εὐχάριστοι γίνεσθε· φυλακὴ γὰρ εὐεργεσίας ἀρίστη, ἡ τῆς εὐεργεσίας μνήμη και διηνεκῆς εὐχαριστία. Εὐχαριστοῦμεν τοίνυν τῇ ἀσυγκρίτῳ σου ἀγάπῃ ὑπὲρ ὧν πολυμερῶς και πολυτρόπως, και λόγοις και ἔργοις, ἡμᾶς εὐηργέτησας, και διηνεκῶς εὐεργετῆς· και γὰρ και τοὺς Ἰουδαίους οὐδὲν οὕτως ἀπώλεσεν ὡς τὸ ἀχαρίστους εἶναι· και τὰς πολλὰς και ἐπαλλήλους ἐκείνας πληγὰς οὐδὲν ἕτερον ἢ τοῦτο ἐπῆγαγε· μᾶλλον δὲ και πρὸ τῶν πληγῶν τὴν ψυχὴν αὐτῶν τοῦτο ἀπώλεσε και διέφθειρε· ἀχαρίστου γὰρ ἐλπίς, ὡς πάχνη χειμέριός φησιν· οὕτω ναρκᾶν και νεκροῦσθαι τὴν ψυχὴν ποιεῖ, ὡσπερ ἐκείνη τὰ σώματα. Τοῦτο δὲ γίνεται ἕξ ἀπονοίας και τοῦ νομίζειν ἑαυτὸν ἄξιον εἶναι τινος· ὁ δὲ συντετριμμένος, οὐχ ὑπὲρ ἀγαθῶν μόνον, ἀλλὰ και ὑπὲρ τῶν ἐναντίων δοκούντων εἶναι, εὐχαριστίας οἴσεται τῷ Θεῷ· και ὅσα ἂν πάθῃ οὐδὲν

ἠγήσεται ἀνάξιον πεπονθέναι. Και ἡμεῖς τοίνυν, ὅσῳ ἂν πρὸς ἀρετὴν ἐπιδῶμεν, τοσοῦτω μᾶλλον ἑαυτοὺς συντριβόμεν, ἐπεὶ και τοῦτο μάλιστα ἀρετῆ· ὡσπερ γὰρ ὅσῳ ἂν δέξυτερον ἴδωμεν, τοσοῦτω μᾶλλον μανθάνομεν ὅσον διεστήκαμεν τοῦ οὐρανοῦ· οὕτως ὅσῳ ἂν ἐπιθῶμεν πρὸς ἀρετὴν, τοσοῦτω μᾶλλον παιδευόμεθα εἰδέναι τοῦ Θεοῦ τὸ μέσον πρὸς ἡμᾶς· οὐ μικρὸν δὲ μέρος τῆς φιλοσοφίας τοῦτο δινηθῆναι συνιδεῖν τὴν ἡμετέραν ἀξίαν· οὗτος γὰρ μάλιστα ἐστὶν ὁ ἑαυτὸν εἰδώς, ὁ μηδὲν εἶναι ἑαυτὸν τι μεῖζον. Ὅθεν και Δαβὶδ και Ἀβραάμ ὅτε πρὸς τὴν ἀκραν ἀνέβησαν τῆς ἀρετῆς κορυφὴν, τότε μάλιστα τοῦτο κατώρθωσαν και ὁ μὲν γῆν και σποδόν, ὁ δὲ σκόληκα ἑαυτὸν ἐκάλει· ὁμοίως και πάντες οἱ ἅγιοι τούτοις ἑαυτοὺς ταλανίζουσιν. Ὅτι οὐχ ὁμοίως πάντα ἐπὶ πάντων κρίνεται.

— Δυνατοὶ γὰρ φησι, δυνατῶς ἐτασθῆσονται, και ὁ εἰδὼς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου αὐτοῦ, και μὴ ποιῶν δαρήσεται πολλὰς· ὡστε ἡ πλείων γνώσις πλείονος κολάσεως ἐστὶν ὑπόθεσις· διὸ και ὁ Ἰερεὺς τὰ αὐτὰ τοῖς ἀρχομένοις ἀμαρτάνων, οὐ τὰ αὐτὰ πείσεται, ἀλλὰ τὰ πολλῶ χαλεπώτερα.

— Τὸν θυμῷ νικώμενον οὐδὲν κατέχει τῆς μανίας· οὔτε σίδηρος, οὐχ ἄλυσις, οὐκ ἀνθρώπων πλῆθος, οὐ παραίνεσις, οὐ νοουθεσία, οὔτε φόβος οὐδ' ἀπειλή, οὐκ ἄλλο τι τῶν τοιούτων οὐδέν. Ἰμάτια μὲν ὑπάρχεις ἐνδεδυμένος λαμπρὰ και ἐπίδοξα ἀδελφέ, τῆς δὲ ἀληθοῦς περιβολῆς ἀπεστερημένος τυγχάνεις και τῆς προσηκούσης σοι δόξης γεγυμνωμένος. Ἐν γὰρ τῷ λόγῳ ἡ σκηνὴ οὐκ ἐν τῇ ἀληθείᾳ τὸ πρᾶγμα (τοῦτο λέγεται ἐπὶ μύθῳ), ὅθεν μὴ δεῖσθε τὴν διήγησιν.

Ὅτι οὐχ ἡ περιοσιὰ ἀλλ' ἡ ἀρετὴ τὸν πλοῦτον ἐργάζεται. Τὶ γὰρ ὄφελος τοῦ πλοῦτου ὅταν διαπανηρὰ ἦ και ἀσω-

τος και πάντα άνέμου σφοδρότερον εκφέρη; τι δὲ αν άσελγής και μυρίους έραστάς έφέληται; τι δὲ αν μέθυσο; ού πάντων ταχέως πενέστερον τον άνδρα έγιάσεται; άποστῶμεν τóινυν του χρημάτων έργῶν. (Ακολουθεί)

II. M. AIONYΣIOY

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Συνεχίζομεν σήμερα την περιγραφήν της μονής Διονυσίου από τὸ έσχάτως εκδοθέν βιβλίον «Der heilige Berg Athos», εις τὸ όποίον περιελήφθησαν αἱ έντυπώσεις του γνωστού γερμανού ιστορικού των άρχων του παρελθόντος αιώνος Jakob Philipp Fallmerayer. Η περιγραφή αυτή έχει και κατά τουτο σημασίαν, ότι αναφέρεται εις κατάστασιν πρυγμάτων επικρατούσαν πρό 100 και πλέον ετών.

Τὸ άρχονταρίκι του άγίου Διονυσίου έχει κάτω τὸ άσυνήθως τοπικόν· η μεγάλη αίθουσα, τὸ «χειμωνιάτικο», με ψάθες και χρωματιστούς τάπητας, με τὸ διβάνι και τὸ τζάκι, δέχεται τὸ φῶς κυρίως από της όρουφής και μόνον έν μέρει διά δύο έσωτερικών παραθύρων από την γειτονικήν μικράν θερινήν αίθουσαν. Η τελευταία αυτή, έχουσα έλευθέρας τὰς τρεῖς πλευράς της και φωτιζομένη διά διπλῆς σειρᾶς παραθύρων, προέχει κατά την συνήθειαν της βυζαντινῆς αρχιτεκτονικῆς, έξω από τον κύριον τοίχον του κάτω πατώματος και, θά έλεγε κανείς, αίωρεῖται επάνω από ένα βάραθρον, βάθους τουλάχιστον τριάκοντα ανθρωπίνων αναστημάτων. Τὸ μάτι έχει ενόπιόν του τον κόλπον, τον κάμπον της Χαλκιδικῆς, τον θεσσαλικόν Όλυμπον και την όρεινήν γερόσησον Σιθωνίαν από την μίαν πλευράν, την καταπράσινη δασωμένη χαράδρα από την άλλην, και την κωνοει-

δῆ κορυφήν του Άθω από την τρίτην πλευράν.

Παντοῦ οἱ μοναχοὶ του Άθω είναι ευγενεῖς και φιλόξενοι, ιδιαιτέρως όμως θερμοὶ και καλόκαρδοι μου έφάνησαν εις τὸ εὐδιοίκητον μοναστήρι του άγίου Διονυσίου. Είναι άρα γε άρκετῆ η απόκέντρος και έλάχιστα προσιτῆ εις την πορείαν των ξένων τοποθεσία του να εξηγήσῃ την άκακον φύσιν των ενόικων του η μήπως αντανακλᾶ εις τὸ έξοχο νοικοκυριό του σημερινού μοναστηρίου η παλαιά αυστηρά διονυσιακή εὐταξία;

Ο πατήρ Γεράσιμος, πρό δύο άκόμη ετών ζῶν εις την Κωνσταντινούπολιν ως κωσμηκός και άμαρτωλός, καθῶς μου έλεγεν ὁ ίδιος, τώρα όμως μοναχός έν αυστηρᾶ μετανοία εις τον άγιον Διονύσιον, με συνώδευσε μέχρι του δωματίου μου και μου έκαμε εκεί συντροφιά, ένῶ ένας βούλγαρος λαϊκός έτοιμαζε τὸ φαγητό και περιποιούνταν τὸ δωματίον. Ἐπί μίαν περίπου ὡραν ὠμιλήσαμεν περί της διεστραμμένης φύσεως του ανθρώπου, περί της διαφθορᾶς των ἡθῶν εις τον κόσμον γενικῶς και προπάντων εις την Κωνσταντινούπολιν και κατελήξαμεν έν τέλει εις την πεποίθησιν, ότι με τὸς κοσμικούς δεσμούς δέν είναι δυνατόν να δαμασθῆ η ανθρωπίνη εμπάθεια ούτε εἰς ύπάρχη η χρηστῆ βούλησις, και ότι ὁ άγών, διά να στεφθῆ από την ετιυχίαν, χρειάζεται την βοήθειαν μιᾶς αυστηρᾶς μονώσεως, ὅπως η της μονῆς Διονυσίου. Ἐνα χωρίον του Ιωάννου Λαμασκηνοῦ, τὸ ὁποῖον διαπνέει μία μελαγχολική εὐλάβεια, με απησχόλησε την έσπέραν εκείνην εις την μονήν Διονυσίου και συνετέλεσεν εις τὸ να διατεθῆ άπέναντί μου ευμενῶς ὁ ἡγούμενος και να με διευκολύνη εις τὰς μελέτας μου· «ὡς

άνθος μαραίνεται και ὡς ὄναρ παρέρχεται και διαλύεται πᾶς άνθρωπος». Ο πατήρ Γεράσιμος ευρισκε τὸ ἄρητον τόσον ὡραῖον ὅσον και αληθινόν, τὸ δὲ φιλικόν ὕφος του ἡγουμένου, πρό του ὁποῖου ενεφανίσθη την επομένην πρωίαν, με έκαμε να πιστεύω ότι ὁ άγιος πατήρ δέν με έβλεπε ὡς ένα των ψευδοδόξων δυτικῶν, άλλ' ὡς φίλον και ὕμνητῆν του μοναχικού βίου. Οἱ άξιωματοῦχοι της μονῆς εκάθησαν παραπλεύρως του ἡγουμένου και με ἤκουσαν οὐχι άνευ εκδήλου χαρᾶς περιγράφοντα συντόμως τὸ κράτος της Τραπεζούντος, τὰς τύχας των Κομνηνῶν και ὁμιλοῦντα περί της εργασίας μου και των επιθυμιῶν μου. Μου παρέδωσαν τον κατάλογον των βιβλίων της βιβλιοθήκης και πλήρη έλευθερίαν να την περιεργασθῶ, ν' αντιγράψω και να κάμω ὅ,τι άλλο με ενδιαφέρει. Μόνον όταν εξέφρασα την επιθυμίαν μου να ἴδω και να αντιγράψω και τὸ ιδρυτικόν της μονῆς αυτοκρατορικόν χρυσόβουλλον, τον κεκρυμμένον τούτον, άγνωστον και με λαχτᾶραν διάτηρούμενον θησαυρόν της μονῆς, έτρόμαξαν οἱ εὐλαβεῖς πατέρες και αλληλοεκοιτάχθησαν με άμηχανίαν· πῶς ἡμποροῦσα να ξέρω ἐγὼ ότι εἶχον κειμήλιον;

Φιλικὰ λόγια ένίκησαν έν τέλει τον διαταγμόν των και μία ακολουθία ξεχόντων μοναχῶν μετέβη και ἤνοιξε τὸ ντουλάπι με τὸ ανεκτίμητον λείψανον του αυτοκράτορος της Τραπεζούντος. Είναι ένας ὁόλος πλάτους ενός και ἡμίσεος ποδός και μήκους 15 ποδῶν με έγχρωμα άραβουργήματα εις τὸ περιθώριον και θαυμαστῶς συμπλεκόμενας γραμμάς. Η «δοξολογία» εις την αρχήν είναι γραμμένη με γραμματα ὕψους δύο δακτύλων έν μέρει ερυθρᾶ έν μέρει κραιᾶ, απαρτίζοντα σύνολον έξόχως μεγαλοπρεπές· επίσης,

κατά την συνήθειαν της αυτοκρατορικῆς γραμματείας η λέξις «Λόγος» ὁσάκις αναφέρεται εις τὸ κείμενον, είναι γραμμένη με ερυθρᾶν μελάνην. Ο μεγαλύτερος όμως διάκοσμος του έγγραφου είναι αἱ παραστάσεις του αυτοκράτορος Ἀλεξίου και της συζύγου του Θεοδώρας, εκτελεσθεῖσαι από την χεῖρα τραπεζουντίου ζωγράφου ανωθεν του κειμένου και εις απόστασιν άπ' αυτού 16 δακτύλων, με χρώματα· οἱ ἡγεμόνες παρίστανται με την επίσημον αυτοκρατορικὴν στολήν, καλλιτεχνικῶτα και θαυμαστῶς αποδοθεῖσαν, να οὐτω, ὄχι μόνον η ανάμνησις της αυτοκρατορικῆς εὐλαβείας και καλωσύνης, αλλά και αἱ γραμμαὶ του προσώπου των, η περιβολή των και τὰ χρυσᾶ κοσμήματά των, τὰ μαργαριτάρια και οἱ πολύτιμοι λίθοι των, παραδοθοῦν εις τὸς μεταγενεστέρους. Ο Ἀλέξιος κρατεῖ εις την δεξιάν χεῖρα τὸ σκήπτρον, φέρον τὸ σύμβολον του σταυροῦ, με την άριστεράν δὲ τὸ έν άκρον του Χρυσοβούλλου· η Θεοδώρα εις την άριστεράν την χρυσήν σφαῖραν της αυτοκρατορίας και με την δεξιάν τὸ άλλο άκρον του Χρυσοβούλλου. Ἐνωθεν των δύο αίωρεῖται εὐλογῶν ὁ Σωτήρ του κόσμου, εικονιζόμενος μέχρι του στήθους με χρυσοῦν φωτοστέφανον. Οἱ πολύτιμοι λίθοι εις τὸ στέμμα και την περιβολήν των ἡγεμόνων παριστάνονται με τὸ φυσικόν των χρώμα, τὰ δὲ διαμαντοποικίλα σκουλαρίκια φθάνουν εις άμφοτέρας τὰς μορφὰς μέχρις ὤμων. Περί τὸ στέμμα του αυτοκράτορος, ὡς και περί τὸ διάδημα της Θεοδώρας σημειώνεται ερυθρός φωτοστέφανος, ὡστε τὸ σύνολον αποπνέει πολλήν επιβλητικότητά. Κάτωθεν των μορφῶν των ἡγεμόνων είναι προσηρμοσμένη διά χρυσῶν δεσμῶν άπ' άμφοτέρων των πλευρῶν του έγγραφου η χρυσή σφραγίς, μεγέθους ενός ταλλήρου,

σμφ και ὑψηλὸς ἐπὶ ἵππου φέρῃ; ὅτι σὲ ἄρμα και ἔλκυθρον ἔλκει; και τί τοῦτο; τοῦτο και ἐπὶ ξύλων και λίθων γινόμενον ἴδοι τις ἂν· ἀλλ' ὅτι ἱμάτια λαμπρὰ περιβέβλησαι; Αὐτὰ ἀδελφὲ ἄπερ δοκεῖς ἔχειν και ἐπὶ τούτοις γαβριᾶς; ἱατισμὸς δηλαδὴ και χρυσὸς και ἄργυρος; τὰ μὲν οὕτω τὰ δὲ οὕτως οἶδας μετ' ὀλίγον γενήσεται, σκαλήκων βρωμα, γῆ και κόνις, και πάλιν γῆ και πλέον οὐδέν· τὸν δὲ καρπὸν τῆς ἀρετῆς, οὔτε σῆτες, εὐδ' αὐτὸς ὁ θάνατος λυμήνασθαι δύναται· ἄτε δὴ αἱ τῆς ψυχῆς ἀρεταί, οὐκ ἀπὸ γῆς ἔχουσι τὴν ἀρχὴν, ἀλλὰ καρποὶ εἰσι τοῦ ἁγίου Πνεύματος· οὐκοῦν εἰ τὰ πράγματα βούλει και μὴ τὰ ὀνόματα, τὴν γῆν ἀφείς και τὰ ἐν αὐτῇ, μεθομιζοῦς πρὸς τὸν οὐρανόν· τὰ μὲν γὰρ ἐνταῦθα σκιά, τὰ δὲ ἐκεῖ, πράγματα ἀκίνητα και πεπηγότα και πᾶσιν ἀχείρωτα. Ἐλώμεθα τοίνυν αὐτὰ μετὰ ἀκριβείας ἀπάσης, ἵνα και τοῦ ἐνταῦθα θορύβου ἀπαλλαγῶμεν και πρὸς τὸν γαληνὸν ἐκείνον και ἀκλυστον λιμένα καταπλεύσαντες μετὰ πολλῶν τῶν φορτίων, και τοῦ ἀφάτου πλούτου τῆς ἐλεημοσύνης φανῶμεν (Χρυσοστ. Εὐαγγ. φυλ. 170).

— Ὅτι διὰ τῶν ἐναντίων και ἀσεβῶν ἐνεργεῖ ὁ Θεός.

— Και γὰρ ὁ Βαλαὰμ (Ἄριθ. κδ') και πίστεως και πολιτείας ἀρίστης ἀλλότριος ἦν, ἀλλ' ὁμοῦς ἐνήργησεν εἰς αὐτὸν ἡ χάρις διὰ τὴν ἐτέρων οἰκονομίαν· και ὁ Φαραὼ τοιοῦτος, ἀλλ' ὁμοῦς κῆκεῖν τὰ μέλλοντα ἔδειξε, και ὁ Ναβουχοδονόσορ παρανομώτατος, καὶ τούτῳ πάλιν τὰ μετὰ πολλὰς ὕστερον ἐσόμενα γενεὰς ἀπεκάλυψε. Και τῷ παιδί πάλιν τῷ ἐκείνου νικῶντι τὸν πατέρα τῆ παρανομίᾳ, τὰ μέλλοντα ἔδειξε.

— Φύγωμεν οὖν φύγωμεν τὴν βροχὴν, τοῖς ποταμοῦς και ἀνέμοις, ὡς φησιν ἐν Εὐαγγελίοις ὁ Κύριος, ἄπερ

εἰσὶ κατὰ μεταφορὰν αἱ ἀνθρώπιναι δυσπραγαίαι και συμφοραί· οἷον συκοφανταί, ἐπιβουλαί, πένθη, θάνατοι, οἰκειῶν ἀπώλεια, ἀλλοτριῶν ἐπήρεια, και πάντα ὅσα ἂν εἴη τις τὰ ἐν τῷ παρόντι βίῳ κακά.

— Πολλὰ ἡμᾶς κατέλαβον θλίψεις, ταραχαί τε και θόρυβοι, πολλοὶ κατεργάγησαν ἐφ' ἡμᾶς οἱ χειμῶνες, οἴτινες και τὰς ψυχὰς ἡμῶν περιέτρεψαν, και εἰς ἀθυμίαν και ἀπόγνωσιν ἐνέβαλλον ἡμᾶς.

— Σὺ μαστιζεῖς και σὺ φοβῆ; σὺ ἐπηρεάζεις και σὺ δέδιας; σὺ κρίνεις και σὺ τρέμεις; οὕτως ἀσθενῆς ἡ κακία· και ἠκούσαμεν και εἶδομεν τὸ φρόνημά σου τὸ ὑψηλὸν ἀποστίλβον τὴν καρτερικὴν σου ψυχὴν, τὴν πέτραν καταγελῶσαν κυμάτων, τὴν οἰκίαν τὴν ἀσειστον· οἱ ἐπιβουλεύοντες, οἱ ἐπηρεάζοντες, δι' ὧν ἐπεβουλεύοντο κατὰ σοῦ πάτερ θεοειδέστατε, ἑαυτοὺς ἤδη εἰς μείζονα ἐνέβαλον ἀγωνίαν, και πεπόνθασιν ὥσπερ ὁ τὸν ἀδάμαντα πλήττων, αὐτὸς ἐστὶν ὁ πληττόμενος· και ὁ τὰ κέντρα λακτίζων, αὐτὸς ἐστὶν ὁ κεντούμενος και τὰ χαλεπὰ δεχόμενος τραύματα· οὕτω και ὁ τοῖς ἀγίοις ἐπιβουλεύων αὐτὸς ἐστὶν ὁ κινδυνεύων· ἡ γὰρ κακία τοσοῦτῳ μᾶλλον ἀσθενέστερος γίνεται, ὅσῳ περ ἂν πρὸς τὴν ἀρετὴν παρατάττηται· και ὥσπερ ὁ πῦρ ἐν ἱματίῳ δεσμεύσας τὴν μὲν φλόγα οὐκ ἔσβεσε, τὸ δὲ ἱμάτιον ἐδαπάνησεν, οὕτως ὁ τοῖς ἀγίοις ἐπηρεάζων και δεσμεύων και ὑπερορίους ποιῶν, και ψιλῶν τῶν οἰκειῶν, τούτους μὲν ἤδη λαμπροτέρους εἰργάσατο, ἑαυτοὺς δὲ εἰς φόβον και ἀγωνίαν ἐνέβαλλον. Δόξα τοίνυν τῷ Θεῷ τῷ τὰ ὀύσια θύοντι και παιανίζοντι τὰ λευθέρια· τῷ ποιήσαντι σε ἰσχυρότερον και πάντων ἀνώτερον.

— Ὅταν ἡ ψυχὴ και ἡ διάνοια εὐγνώμων ἦ, ὁραδίως πείθεται τοῖς τῆς ἀ-

ληθείας λόγοις· ὅθεν οἱ μὲν γραμματεῖς και φαρισσαῖοι και τῶν σημείων τοῦ Χριστοῦ ἀνακηρυττόντων αὐτοῦ τὴν ἄφατον δύναμιν, ἐσκανδαλίζοντο, ὁ λαὸς δὲ λόγον ἀκούοντες ψιλὸν ἐπέιθοντο και ἠκολούθουν· ἠκολούθησε γὰρ, φησιν, αὐτῷ ὄχλος πολὺς.

— Οὐ γὰρ ἡ χεῖρ ἀπὸ τῆς λέπρας ἐγένετο ἀκάθαρτος, ἀλλὰ τὸ σῶμα τὸ λεπρὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς ἁγίας καθίστατο καθαρὸν.

— Ὡς τὰ πολλὰ οἱ ἀνθρώποι νοσοῦντες μὲν μέμνηνται τοῦ Θεοῦ, τῆς δὲ ἀρρωστίας ἀπαλλαγέντες, ὁ θυμώτεροι γίνονται.

— Ὡσπερ ἄτοπον ἔργῳ τῆς εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ, και τῶν αὐτοῦ θεραπόντων καθ' ἐκάστην ἀπαλαυόντας τὴν ἡμέραν, μηδὲ λόγῳ τὴν χάριν ὁμολογεῖν, οὕτω και τῶν αὐτοῦ θεραπόντων, οὕτω ποιοῦντες, και πρὸς τοὺς εὐεργέτας μᾶλλον περισπούδαστοι, και πρὸς τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ σπουδαιότεροι ἐσόμεθα. Ὅθεν ἔλεγε και ὁ Παῦλος· εὐχάριστοι γίνεσθε· φυλακὴ γὰρ εὐεργεσίας ἀρίστη, ἡ τῆς εὐεργεσίας μνήμη και διηνεκῆς εὐχαριστία. Εὐχαριστοῦμεν τοίνυν τῇ ἀσυγκρίτῳ σου ἀγάπῃ ὑπὲρ ὧν πολυμερῶς και πολυτρόπως, και λόγοις και ἔργοις, ἡμᾶς εὐηργέτησας, και διηνεκῶς εὐεργετεῖς· και γὰρ και τοῦ; Ἰουδαίους οὐδὲν οὕτως ἀπώλεσεν ὡς τὸ ἀχαρίστους εἶναι· και τὰς πολλὰς και ἐπαλλήλους ἐκείνας πληγὰς οὐδὲν ἔτερον ἢ τοῦτο ἐπήγαγε· μᾶλλον δὲ και πρὸ τῶν πληγῶν τὴν ψυχὴν αὐτῶν τοῦτο ἀπώλεσε και διέφθειρε· ἀχαρίστου γὰρ ἐλπίς, ὡς πάχνη χειμέριός φησιν· οὕτω ναρκᾶν και νεκροῦσθαι τὴν ψυχὴν ποιεῖ, ὥσπερ ἐκείνη τὰ σώματα. Τοῦτο δὲ γίνεται ἐξ ἀπονοίας και τοῦ νομίζειν ἑαυτὸν ἄξιον εἶναι τινος· ὁ δὲ συντετριμμένος, οὐχ ὑπὲρ ἀγαθῶν μόνον, ἀλλὰ και ὑπὲρ τῶν ἐναντίων δοκούντων εἶναι, εὐχαριστίας οἴσεται τῷ Θεῷ· και ὅσα ἂν πάθῃ οὐδὲν

ἠγήσεται ἀνάξιον πεπονθέναι. Και ἡμεῖς τοίνυν, ὅσῳ ἂν πρὸς ἀρετὴν ἐπιδῶμεν, τοσοῦτῳ μᾶλλον ἑαυτοὺς συντρίψωμεν, ἐπεὶ και τοῦτο μάλιστα ἀρετὴ· ὥσπερ γὰρ ὅσῳ ἂν δεῦτερον ἴδωμεν, τοσοῦτῳ μᾶλλον μανθάνομεν ὅσον διεστῆκαμεν τοῦ οὐρανοῦ· οὕτως ὅσῳ ἂν ἐπιθῶμεν πρὸς ἀρετὴν, τοσοῦτῳ μᾶλλον παιδευόμεθα εἰδέναι τοῦ Θεοῦ τὸ μέσον πρὸς ἡμᾶς· οὐ μικρὸν δὲ μέρος τῆς φιλοσοφίας τοῦτο δινηθῆναι συνιδεῖν τὴν ἡμετέραν ἀξίαν· οὗτος γὰρ μάλιστα ἐστὶν ὁ ἑαυτὸν εἰδώς, ὁ μηδὲν εἶναι ἑαυτὸν τι μείζον. Ὅθεν και Δαβὶδ και Ἀβραὰμ ὅτε πρὸς τὴν ἄκραν ἀνέβησαν τῆς ἀρετῆς κορυφὴν, τότε μάλιστα τοῦτο κατώρθωσαν και ὁ μὲν γῆν και σποδόν, ὁ δὲ σκόληκα ἑαυτὸν ἐκάλει· ὁμοίως και πάντες οἱ ἅγιοι τούτοις ἑαυτοὺς ταλανίζουσιν. Ὅτι οὐχ ὁμοίως πάντα ἐπὶ πάντων κρίνεται.

— Δυνατοὶ γὰρ φησι, δυνατῶς ἐτασθήσονται, και ὁ εἰδὼς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου αὐτοῦ, και μὴ ποιῶν δαρησεται πολλὰς· ὥστε ἡ πλείων γνώσις πλείονος κολάσεως ἐστὶν ὑπόθεσις· διὸ και ὁ Ἰερεὺς τὰ αὐτὰ τοῖς ἀρχομένοις ἁμαρτάνων, οὐ τὰ αὐτὰ πείσεται, ἀλλὰ τὰ πολλῷ χαλεπότερα.

— Τὸν θυμῷ νικώμενον οὐδὲν κατέχει τῆς μανίας· οὔτε σίδηρος, οὐχ ἄλυσις, οὐκ ἀνθρώπων πλήθος, οὐ παραίνεσις, οὐ νουθεσία, οὔτε φόβος οὐδ' ἀπειλή, οὐκ ἄλλο τι τῶν τοιούτων οὐδέν. Ἰμάτια μὲν ὑπάρχεις ἐνδεδυμένος λαμπρὰ και ἐπίδοξα ἀδελφέ, τῆς δὲ ἀληθοῦς περιβολῆς ἀπεστερημένος τυγχάνεις και τῆς προσηκούσης σοι δόξης γεγυμνωμένος. Ἐν γὰρ τῷ λόγῳ ἡ σκηνὴ οὐκ ἐν τῇ ἀληθείᾳ τὸ πρᾶγμα (τοῦτο λέγεται ἐπὶ μύθῳ), ὅθεν μὴ δείσητε τὴν διήγησιν.

Ὅτι οὐχ ἡ περιουσία ἀλλ' ἡ ἀρετὴ τὸν πλοῦτον ἐργάζεται. Τὶ γὰρ ὄφελος τοῦ πλούτου ὅταν δαπανηρὰ ἦ και ἄσω-

φέρουσα τὰς μορφὰς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους καὶ τὰ ὀνόματά των, κατωτέρω δὲ ἀρχεται τὸ κείμενον τοῦ ἐγγράφου, μὲ γράμματα λίαν καλλιγραφικὰ καὶ κομψά.

.... Ἡ τοποθεσία τοῦ μοναστηρίου μὲ τοὺς κλιμακωτούς του κήπους (τῶν ὁποίων τὰ χώματα ὑποβασιάζονται ἀπὸ ἀναλημματικούς τοίχους πρὸς τὸ μέρος τῶν κατωφερειῶν) καὶ τὸν ὑψηλὸν πύργον μὲ τὰς ἐπάλξεις εἰς τὴν ἀλίκυτον πλευρὰν τῆς ἐρημικῆς, σχεδὸν καθέτως ὑψομένης χαράδρας, προξενεῖ μίαν βαθύτατα μελαγχολικὴν ἐντύπωσιν. Τὸ δέλτα ποῦ σχηματίζεται εἰς τὸ στόμιον τοῦ χειμάρρου δὲν ἔχει πλάτος μεγαλύτερον ἀπὸ ὅσον δύναται νὰ διανύσῃ βολὴ ὕψους, βῆθος δὲ δυνάμενον νὰ διανυθῆ εἰς οὐχὶ περισσότερα τῶν 10 λεπτῶν· εἰς τὴν μίαν δὲ καὶ εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς κοιλάδος ἐκτείνεται, δισπρόσιτος καὶ καταπράσινη ἀπὸ τὴν βλάστησιν παραλία. Φαντασθῆτε ἀπέναντι τῆς θαλάσσης πέντε ἀκόμη ἀλλεπαλλήλους ὁρόφους μὲ ξύλινα ὑπερῶα καὶ εἰς τὸ μέσον τὸν μαυρισμένον ἀπὸ τὸν χρόνον μεγάλον λίθινον πύργον ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ ὑποβάθρου καὶ τὸ καθολικὸν τῆς μονῆς, ἐξέχον πρὸς τὰ ἐπάνω, καὶ ἔχετε τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Διονυσίου. Ἡ πρώτη ἴδρυσις τῶν μοναστηριακῶν οἰκοδομῶν μετὰ τοῦ ὕδαγωγείου ἀπερρόφησε τὸ σημαντικὸν ποσὸν τῶν δέκα ἑκατομμυρίων ἀργυρῶν νομισμάτων (ἄσπρων), τὸ ὅποιον ὡς μία σεβαστὴ δωρεὰ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου εἰς διάστημα τριῶν ἐτῶν (ἕκαστον «ἄσπρον» ἐκόστιζε τοῦλάχιστον 2 1)⁄₄ κορώνας). Παρέστη ὁμως ἀνάγκη, διὰ νὰ κερδηθῆ ὁ ἀπαραίτητος χώρος, νὰ ἰσοπεδωθῆ πρῶτον ὁ βράχος καὶ νὰ κτισθῆ ἓνα κυκλιόπειον ὑπόβαθρον ἀπὸ τοῦ βά-

θους. Ὁ ὀχυρωτικὸς πύργος εἶναι τόσον ἰσχυρὸς, ὥστε εἰς περίπτωσιν κινδύνου ἠδύνατο νὰ δεχθῆ καὶ νὰ προφυλάξῃ δόλοκληρον τὸν μοναστηριακὸν πληθυσμὸν ἢ εἰσοδὸς του ὅμως εὐρίσκειται εἰς ὕψος ἐξήκοντα τοῦλάχιστον ποδῶν ὑπὲρ τὴν βᾶσιν (ὅπως εἰς τὰς πυραμίδας), ἐπάνω εἰς μίαν ἐξέδραν μὲ ἀνήθ' ἐκεῖ ἐγὼ, ἐλκνόμενος ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν νυκτερινὴν αὔραν ἐκαθήμην ἐπὶ μακρὸν μόνος. Ἡ πανσέληνος αἰωροῦνταν ἐπάνω ἀπὸ τὴν εἰρκτὴν μας, φῶς καὶ σκιά ἐνηλλάσσοντο εἰς ἓνα παιγνίδι φανταστικῶν ὑπάρξεων, κανένα φύλλο δὲν ἤχοῦσε, ἢ θάλασσα ἀπήστραπτε ἀπὸ βωβὰς μαρμαρυγᾶς, οἱ μοναχοὶ ἀνεπαύοντο. Ὅποια σκέψεις φθάνουν τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου! Ὅποια ἠρεμία ἀπλώνεται ἐπάνω ἀπὸ τὸ φρούριον! Ὅποια σιωπὴ βασιλεύει εἰς τὴν καταπράσινη κοιλάδα!

N. A. II.

Καθηγητῆς

ΓΝΩΜΙΚΑ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ἐκ τοῦ Κώδικος θ' 46, αἰῶνος ιδ' τῆς Λαυριωτικῆς Βιβλιοθήκης).

—Ἐτερός ἐστὶν ὁ ἄνομος καὶ ἕτερος ὁ παράνομος· ἄνομος μὲν γὰρ λέγεται ὁ μήτε εἰς Θεὸν πιστεύσας μήτε νόμον παρ' αὐτοῦ λαβὼν. Παράνομος δὲ ὁ πεπιστευκὸς εἰς Θεὸν καὶ τὸν νόμον αὐτοῦ δεξιόμενος, μετὰ φαύλης δὲ διανοίας καὶ διεστραμμένης τοῦτον κατέχων.

—Ὅστις κόσμον ἐμίσησεν, οὗτος λύπας διέφυγεν.

—Ὁ ἐν ἐνυπνίοις πεισθεὶς, εἰς ἅπαν ἀδόκιμος, ὁ δὲ πᾶσιν ἀπιστῶν, οὗτος φιλόσοφος.

—Λάρυγξ μὲν βρώματα διακρίνει, ἀκοὴ δὲ νοήματα.

—Ὅσπερ ὁ χρυσὸς τιμιώτερός ἐστι πασῶν τῶν ὑλῶν, οὕτω καὶ ἡ μακα-

ρία ταπεινώσις, πασῶν τῶν ἀρετῶν.

—Ὅσπερ πασῶν τροφῶν ὁ ἄρτος ἀναγκαιότερος, οὕτω πασῶν ἐργασιῶν ἢ τοῦ Θεοῦ ἔννοια.

—Μωρὸς ἐν γέλωτι ἀνυποῖ τὴν φωνὴν αὐτοῦ, ἀνὴρ δὲ σοφός, μόλις ἠσυχῆ μειδιάσει.

—Ὅστις ἐν πένθει διηνεκεῖ κατὰ Θεὸν πορεύεται, οὗτος καθ' ἡμέραν ἐορτάζων οὐ παύεται. Ὅς δὲ σωματικῶς ἐορτάζειν οὐ παύεται, τοῦτον μέλλει πένθος αἰώνιον διαδέχεσθαι.

—Υδωρ κινεῖται ὑπὸ βίας ἀνέμων καὶ θυμῶδης ταρασσεται ὑπὸ λογισμῶν ἀσυνέτων.

—Ὅμιχλης ἀνάδοσις παχύνει ἀέρα καὶ θυμοῦ κινήσις διάνοιαν ὀργίλου.

—Βορέας ἀνεμος τρέφει γεννήματα καὶ πειρασμοὶ βεβαιοῦσι καρτερίαν ψυχῆς.

—Νεφέλη ἀνυδρος διώκεται ὑπ' ἀνέμου καὶ νοῦς, ὑπομονὴν μὴ ἔχων, ὑπὸ πνεύματος ἀκηδίας.

—Ὅσπερ γὰρ ὁ νοσῶν οὐ βασιτάση φορτίον βαρὺ, οὕτω καὶ ἀκηδιαστὴς οὐ ποιήσῃ ἔργον Θεοῦ ἐπιμελῶς.

—Κόρος βρωμάτων πορνείας πατῆρ, θλίψις δὲ κοιλίας ἀγνείας πρόξενος.

—Λέοντα ὁ κολακεύσας πολλάκις ἠμέρωσε, σῶμα δὲ ὁ θεραπεύσας ἐπὶ πλεῖον ἠγρίωσε.

—Χαίρει Ἰουδαῖος Σαββάτῳ καὶ ἐορτῇ, καὶ μοναχὸς γαστριμαργὸς Σαββάτῳ καὶ Κυριακῇ. Πρὸ χρόνων τὸ Πάσχα ψηφίζει καὶ πρὸ ἡμερῶν τὰ ἐδέσματα εὐτρεπίζει. Ψηφίζει κοιλιόδουλος ἐν ποίοις βρώμασιν ἐορτάσει, ὁ δὲ θεόδουλος ἐν ποίοις χαρίσμασι πλουτήσει.

—Ἀρχὴ ἔθνων Ἀμαλὴ καὶ ἀρχὴ παθῶν γαστριμαργία, ὕλη πυρὸς ξύλα, ὕλη γαστροδὸς βρώματα, ξύλα πολλὰ ἐγείρει φλόγα, πλῆθος δὲ βρωμάτων τρέφει ἐπιθυμίας.

—Αἰσχρὸν ἐστὶ τοὺς φιλοσάρκους καὶ γαστριμαργούς περὶ τῶν πνευματικῶν πραγμάτων διερευνᾶν, ὥσπερ καὶ πύρην περὶ σφραγισμένης λαλεῖν. Ἐν γαστρὶ γὰρ πεπληρωμένη, γνώσις Θεοῦ μυστηρίων οὐκ ἐστίν.

—Ὅσπερ τυφλὸς τοξότης ἀδόκιμος οὕτω καὶ μαθητὴς ἀντιλέγων ἀπόλλυται.

—Χερσὸν θεῖσα γῆ ἀκάνθας τίκει, καὶ νοῦς γαστριμαργου βλαστάνει αἰσχροῦς λογισμούς. Οὐκ ἐστὶν ἐν βορβόρῳ εὐρεῖν ἀρώματα, οὐδὲ ἐν γαστριμαργίᾳ εὐωδίαν θεωρίας.

—Ὅσπερ ὁ λύχνος ἐὰν μὴ ἔχη ἔλαιον ἐπιστάζων σβέννυται, οὕτω καὶ ἡ προσευχὴ ἐὰν μὴ ἔχη ἐλεημοσύνην.

—Πολυκτῆμων μοναχὸς πεφορτισμένον πλοῖον καὶ ἐν ζάλῃ κυμάτων εὐχερῶς καταδυόμενον.

—Ὅσπερ γὰρ ὑπέραντλος ναῦς ὑπ' ἐκάστου κύματος βαπτίζεται, οὕτω πολυκτῆμων μοναχὸς ταῖς φροντίσιν ὑποβρύχιος γίνεται.

—Θάλαττα οὐκ ἐμπιπλάττεται ποταμῶν δεχομένη πλῆθος, καὶ ἐπιθυμία φιλαργύρου οὐ πληροῦται χρημάτων.

—Εὐχὴ γὰρ ὑπερήφανος ἐγκαταλιμπάνεται ὑπὸ Θεοῦ καὶ γίνεται δαιμόνων ἐπίχαρμα, ταπεινοφροσύνη δὲ ἀνάγει τὸν ἀνθρώπον εἰς οὐρανόν.

—Φίλου πιστοῦ οὐκ ἐστὶν ἀντάλλαγμα τῶν ὄντων οὐδέν.

—Φίλος πιστὸς σκέπη κραταιὰ καὶ ὠχυρωμένον βασίλειον, θησαυρὸς ἔμψυχος ὑπὲρ χρυσίου καὶ λίθον τίμιον πολύν, κῆπος κεκλεισμένος, πηγὴ ἐσφραγισμένη, κατὰ καιρὸν ἀνοιγόμενά τε καὶ μεταλαβανόμενα.

—Φίλος πιστὸς λιμὴν ἀναψύξεως. Ὡ φίλων ἄριστε καὶ συμμάχων καὶ μετὰ τὴν ζάλην ὁ κυβερνήτης καὶ μετὰ τὴν οὐλὴν τὸ φάρμακον.

—“Ἐκαστος ἐκ τῶν παρόντων καρποφωρεῖτο τῷ Θεῷ. Ὁ ἀμαρτάνων τὴν μεταβολήν, ὁ καλὸς τὴν εὐτονίαν, ὁ νέος τὴν ἐγκράτειαν, ἢ πολὺ τὴν φρόνησιν, ὁ πλούσιος τὴν μετάδοσιν, ὁ πένης τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν εὐχαριστίαν, ὁ ἐν ἐξουσίᾳ τὴν ἀτυφίαν, ὁ εἰσπράττων τὴν ἡμερότητα, οἱ ἱερεῖς ἐνδύσασθε δικαιοσύνην, ψυχὴ δὲ πᾶσα ἀνουθέτητος, ἀθεράπευτος.

—Οἱ κύνες τρεφόμενοι ἡμεροῦνται, οἱ λέοντες χειροῖθεις γίνονται θεραπευόμενοι, οἱ δὲ βᾶσκανοι ταῖς θεραπαίαις πλεόν ἔξαργαίονται.

—Ὁ σωματικὸς κόπος ἄνευ τῆς τοῦ νοῦ καθαρότητος, ὡς ἄτεκνος μήτρα καὶ μαστοὶ κατάξηροι.

—Ὁ καταφρονῶν τῆς ἀνθρωπίνης δόξης, αὐτὸς ἐστὶν ὁ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἀξιούμενος καὶ δοξάζεται τὸ σῶμα αὐτοῦ μετὰ τῆς ψυχῆς.

—Σαφροσύνη καὶ ὁμιλία μετὰ γυναικός, ὡς λέαινα μετὰ προβάτου ἐν οἴκῳ ἐνί.

—Ὡσπερ τις σπειρῶν ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ προσδοκῶν θερίσαι, οὕτως ὁ μνησικακῶν καὶ προσευχόμενος. Σπόρος ἐπὶ πέτρας, εὐχὴ μνησικακῶν.

—Βέλος ἰῶδες, ἔλεγχος ἀπὸ φθόνου. Σύμβουλος μωρός, σκοπὸς τυφλός, καρδίας θλάσις, οἴκησις μετὰ ἀσυνέτων.

—Φίλος μωρός καὶ ἀσύνετος, πολλῶν κακῶν πρόξενος.

Σύμβουλος σοφός, τεῖχος ἐλπίδος. Πηγὴ γλυκεῖα, ὁμιλία μετὰ συνेतῶν.

—Κρεῖσσόν ἐστιν οἰκῆσαι μετὰ θηρίων ἢ οἰκῆσαι μετὰ τῶν κακῶν ἀνατρεφόμενων.

—Μυριάκις μακαριώτερος ὁ ἐσθίων καὶ μὴ ἀδικῶν, ἢ ὁ νηστεύων καὶ ἀδικῶν τινα.

—Πύνοι γεννώσι δόξαν, κάματοι προξενούσι στεφάνους.

—Ἐν ῥῆμα ἀγαθόν, τὸν ληστὴν τὸν μικρὸν ἐκείνον εἰς τὸν Παράδεισον εἰσήνεγκε, καὶ ἐν ῥῆμα ἀπρεπὲς ἀπετύχισε τὸν Προφήτην Μωϋσῆν τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Μὴ οὖν μικρὰν νόσον τὴν γλωσσαλγίαν νομίσωμεν.

—Εἰς ὕψος πολὺ ἀναβαίνει ὑπερηφάνου ψυχὴ κἀκεῖθεν φαυτὴν εἰς βυθὸν καταβάλλει.

—Καρπὸς πολὺς κατακίμπει κλάδους δένδρων καὶ ἀρετῶν πλήθος ταπεινὸν φρόνημα ἀνδρός.

—Καρπὸς σεσηπὼς οὐ χρησιμεύσει γεωργῷ, καὶ ἀρετὴν ὑπερηφάνου οὐ χρησιμεύσει Θεός.

—Ψυχὴ, ὑπερηφάνου καταλιμπάνεται ὑπὸ Θεοῦ καὶ γίνεται δαιμόνων ἐπίχαρμα.

—Ἐπερηφανία ἀπὸ οὐρανοῦ κατέβηλε καὶ ὡς ἀστραλὴν ἐποίησε πεσεῖν ἐπὶ τῆς γῆς, ταπεινοφροσύνη δὲ ἀνθρωπὸν ἀνήγαγεν ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανόν.

—Ἐπερηφάνος ἀνὴρ, δένδρον ἄρριζον καὶ οὐ μὴ ἐνέγκῃ προσβολὴν ἀνέμου.

—Πόλις τετειχισμένη, ἀτυφον φρόνημα, καὶ ὁ ἐνοικῶν αὐτὴν ἄσυλος ἐστὶν.

—Λόγος ταπεινοῦ, μάλαγμα ψυχῆς, ὁ δὲ ὑπερηφάνου ἀλαζονείας πεπλήρωται.

—Προσευχὴ ταπεινοῦ φθάνει εἰς οὐρανόν, παροξύνει δὲ δέησις ὑπερηφάνου.

Ἀποστολεὺς, Παντελεήμων Λαυριώτης
Βιβλιοφύλαξ

Διαδόσατε τὴν «Ἀγιορειτικὴν
Βιβλιοθήκην»

† ΑΡΧΙΜ. ΝΑΘΑΝΑΗΛ ΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΥΧΑΙ
ΕΙΣ ΤΟΝ Κ. ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ
ΔΙΑ ΣΤΙΧΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ
ΗΧΟΣ ΠΛ. Β.

Εἰρημολογικῶς

ὦ Χριστέ μου Παντοκράτορ ἡ ἐλπίς μου ἡ γλυκεία, ὦ Θεέ μου λυτρωτά μου δέξαι με ἀπεγνωσμένον, εἰς ἀπόγνωσιν γὰρ ἤλθον ἐκ πολλῶν ἁμαρτιῶν μου, οὐ γὰρ ἔπραξα, Θεέ μου οὐδὲν ἀγαθὸν ἐν κόσμῳ, ἁμαρτήσας ὑπὲρ πάντας τοὺς πρὸ νόμου καὶ ἐν νόμῳ, ἔρημος γυμνὸς εὐρέθην τῶν ἁγίων ἐντολῶν σου, διὰ τοῦτό σοι προσπίτω, Λυτρωτά μου καὶ Θεέ μου, ἔξαγόρευσιν προβάλλω ἐκ βαθέων μου καρδίας.

Χρόνος δίσημος

Ἡμαρτόν σοι ὡς ἡ πόρνη καὶ ὁ Μανασσοῦς ἐκεῖνος, Ἡμαρτόν σοι ὡς ὁ Πέτρος καὶ ὁ Σολομών ὁ πάνυ, Ἡμαρτόν σοι ὡς ὁ Κάϊν ὁ Δαυὶδ καὶ Νινευῖται, Ἡμαρτόν σοι Δέσποτά μου, Ἡμαρτόν Χριστέ Θεέ μου, ὑπὲρ πάντας τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὡς ἄσωτος μακρὰν σου, ἔμεινα, ὦ Λυτρωτά μου καὶ μετάνοιαν ἐκείνων, οὐδὲ ἔχω Ἰησοῦ μου, ἵνα πάλιν ἐπιστρέψω, πρὸς σὲ τὸν πολυεύσπλαγγνον, Θεόν τε μου καὶ πατέρα.

Εἰρημολογικῶς

Καὶ ζητήσω ἐκ καρδίας καὶ ψυχῆς συντετριμμένης, μετὰ στόνου καὶ δακρύων πάντων τῶν ἁμαρτιῶν μου, ἄφεισιν, ὦ λυτρωτά μου πανοικτίρμον δικαστά μου, διὰ τοῦτό σοι προσπίτω καὶ θερμῶς πιρακαλῶ σε, ἔμπροσθεν τῆς σῆς εἰκόνης μετὰ δέους ἐκβῶ σοι, δὸς κατάνυξιν Χριστέ μου μεταμέλειαν τελείαν, συντριβὴν δὲ τῆς καρδίας καὶ δακρύων ἀφθονίαν, δὸς τὴν χάριν σου Χριστέ μου ἐπ' ἐμοὶ τῷ παναθλίῳ.

Δίσημος

Ὅπως κλαύσω καὶ ζητήσω ἄφεισιν, ὦ ἐλεήμων, τῶν ἀπειρῶν μου πταισμάτων καὶ πολλῶν ἁμαρτιῶν μου, εἶπω δὲ τὸ μνήσθητί μου, δὸς μοι ἄφεισιν Χριστέ μου, καὶ ἀκούσω ὡς ὁ Ληστής καὶ ἡ πόρνη τὴν φωνὴν σου, ὕπαγε εἰς ἀνεσπέρους ἀναπαύσεις παραδείσου. Μετ' ἐμοῦ συμβασιλεύων εἰς αἰῶνας αἰωνίως, μετ' ἁγίων καὶ δικαίων εὐφραίνόμενος ὁσίως

ΑΠΟ ΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Η ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΟΛΕΩΣ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΙΑΡΧΟΥ

Ἡ Μονὴ τοῦ ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου κεῖται πρὸς Ἀνατολὰς τῆς ἁγίας πόλεως Βηθλεέμ, ἐπὶ ὑψηλοῦ ὄρους εὐρισκομένη καὶ εἰς τὸ μέσον περιήκουστος ὁδοῦ, τῆς φερούσης ἀπ' αὐτῆς εἰς τὴν Λαύραν τοῦ ἁγίου Σάββα. Ὁ Μέγας Θεοδόσιος ἐγεννήθη ἐν Καπαδοκίᾳ, ἐκ γονέων εὐσεβεστάτων, Προαιρεσίου καὶ Εὐλογίας καλουμένων. Τρέφεται καὶ ἀξάνεται τὸ εὐγενὲς τοῦτο φυτὸν ὑπ' αὐτῶν κατὰ τὴν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ἡλικίαν. Παραδειγματισθεὶς ὁ Θεοδόσιος ἐκ τῶν μεγάλων καὶ ἁγίων αὐτοῦ συμπολιτῶν Βασιλείου καὶ Γρηγορίου, τῶν ἐπισκεψαμένων τοὺς ἁγίους τόπους, ἔρχεται, εἰκοσαετῆς περιήκουστος, εἰς προσκύνῃσιν τούτων. Πρὶν ὅμως φθάσῃ εἰς Ἱεροσόλυμα, διέρχεται διὰ τῆς μεγάλης θεουπόλεως Ἀντιοχείας, ἵνα λάβῃ τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ ἐν ἀσκήσει διαλάμποντος Συμεῶν τοῦ Στυλίτου, ὡς ἐφόδιον ἀρετῆς. Πλησιάσας λοιπὸν πρὸς τὸν στυλὸν ὁ μακάριος Θεοδόσιος, ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ θείου Συμεῶν, ὅστις ἐβόησε μεγαλοφώνως, προφητεύσας τὰ μέλλοντα. Καλῶς ἤλθες ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ Θεοδόσιε· τὴν ὁδὸν σου μετ' εἰρήνης πορεύου. Καλῶς διανοήθης. Παρὰ Κυρίου τὰ διαβήματά σου κατευθύνονται καὶ τὴν ὁδὸν σου θελήσει σφόδρα, πολλὰ γὰρ πρόβατα τῆς Αὐτοῦ ποίμνης ταχέως ἐκ τῶν νοητῶν ἀρπάσῃς λύκων, θὰ ποιμάνῃς αὐτά, κατὰ τὸν μακάριον Πέτρον, καὶ Μάνδραν παμμεγεθεστάτην τούτοις θὰ κατασκευάσῃς, πρὸς τὴν ὁποίαν τὰ νοητὰ θηρία δὲν θὰ δύνανται νὰ εἰσέλθουν, τοὺς δὲ ἐν αὐτῇ ἐνασκου-

μένους πρὸς Θεὸν θὰ φέρῃς. Φθάσας λοιπὸν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν καὶ προσκυνήσας πάντα ἱερὸν χῶρον, γίνεται ἐγκλειστος εἰς τὸν πύργον τοῦ Δαυὶδ, ὑπὸ Λουγγίνον τὸν περιώνυμον ἐπὶ θαύμασι καὶ ἀσκήσει βίου, τρυγῶν τὸ γλυκὺ μέλι τῆς κατὰ Θεὸν ὑπακοῆς. Τῇ ὑποδείξει τοῦ θαυμαστοῦ αὐτοῦ Γέροντος, πείθεται ἵνα γίνῃ μετανάστης εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς Βηθλεέμ (ἀπὸ Ἱεροσολύμων) παλαιὸν λεγόμενον Κάθισμα, ὅπου ἡ εὐσεβῆς καὶ φιλόθεος γυνὴ Ἰκελία ἐπὶ Ἰουβενάλιου πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἀνήγειρε μεγαλοπρεπῆ ναὸν εἰς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου. Ὁ Θεοδόσιος, ποθῶν μεγαλειτέραν ἀσκητικὴν πολιτείαν, μετ' ὀλίγην διαμονὴν ἐνταῦθα, ἔρχεται εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους τούτου (τῆς Μονῆς αὐτοῦ), σημαντικωτέραν καὶ ἁγιωτέραν τοῦ παλαιοῦ Καθίσματος, εἰς τὰ ἐνδοτέρα τῆς ἐρήμου ἐν τῷ μέσῳ τῆς Βηθλεέμ καὶ τῆς τοῦ ἁγίου Σάββα μονῆς. Ἐνταῦθα λοιπὸν γενόμενος ὁ μακάριος Θεοδόσιος, τὸν πρὸς τὸν Θεὸν ἐτέλει δρόμον καὶ τὸν καλὸν ἀγῶνα ἠγωνίζετο ἵνα, κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον, τὸν ἀποκείμενον αὐτῷ τῆς δικαιοσύνης ἐν καιρῷ εὐθέτω σὺν ἐκείνῳ ἀναδήσεται στέφανον. Ἄλλ' ἐδῶ πλέον ἐπαληθεύει ὁ Δεσποτικὸς λόγος ὅτι οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη, διότι ἐκ τῆς ἀρίστης αὐτοῦ πολιτείας, πολλοὶ τῷ θεῷ ζήλω πυρωθέντες, προστρέχουσιν καὶ τῆς μετ' αὐτοῦ συνοικίσεως καὶ ὁδηγὸν τοῦ κατὰ Θεὸν βίου γενέσθαι αὐτὸν ἵκετεύουσι, διδάσκοντα αὐτοῖς ἵνα σωθῶσι. Βλέπων ὅμως ὅτι πάντοθεν περιεκυκλοῦτο ἀπὸ πληθὸς ἀνδρῶν, καταφεύγει ἐπὶ τὸν Θεὸν ἵνα ὑποδείξῃ τὸν τόπον, ἐν ᾧ πρέπει νὰ θεμελιώσῃ Φροντιστήριον ψυχῶν (Μονὴν), εἶχε δὲ κατὰ νοῦν καὶ τὴν προ-

φητείαν τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Συμεῶν τοῦ Στυλίτου. Λαβὼν οὖν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ θυμιατήριον καὶ θέσας ἐπ' αὐτῷ κάρβουνα καὶ θυμίαμα ἄνευ πυρός, διήρχετο τὴν ἔρημον εὐχόμενος καὶ ψάλλων τὴν εὐχὴν ταύτην. «Ὁ τὸν Ἰσραὴλ ποτε διὰ πολλῶν καὶ μεγάλων θαυμάτων ὁ Θεὸς πιστωσάμενος· ὁ τὸν θεράποντά σου Μωϋσῆν πολλοῖς καὶ ποικίλοις τέρασσι πείσας τὴν προστασίαν αὐτῶν ὑπελθεῖν ὁ καὶ τῶν εὐχῶν τοῦ Ἡλιοῦ πῦρ τε οὐρανόθεν καθεῖς καὶ διὰ τὴν εἰς σὲ τῶν ἀσεβούντων ἐπιστροφὴν τοὺς σκίδακὰς τε καὶ τὸ ὕδωρ εἰς λίθους συγκαταφλέξας, αὐτὸς καὶ νῦν Κύριε· αὐτὸς ἐπάκουσόν μου τοῦ δούλου σου καὶ δεῖξόν μοι ἔνθα σοι φίλον ναὸν μὲν τῷ κράτει τῷ Σῶ, τοῖς δὲ σοῖς δούλοις κῆμοι φοιτηταῖς μονὴν ἀνεγείραι, ἀναφθίτωσαν τῇ Πανταδυνάμει σου ἐνεργεῖα οἱ ἐν τῷ θυμιατηρίῳ τούτῳ κείμενοι κάρβουνοι. Ἴνα καὶ ἐν τούτῳ δόξασω σε, τὸν θέλοντα πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν». Ταῦτα καὶ ἕτερα πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον κράζων, διήρχετο πᾶσαν τὴν ἔρημον ἀπὸ τοῦ τόπου τοῦ Κο(υ)τιλά καὶ τῶν τῆς Ἀσφαλιτίδος λίμνης (Νεκρᾶς θαλάσσης) ὄχθων, τὸ χωρὶς πῦρ βαστάζων θυμιατήριον. Ἄλλ' ἀφοῦ μετὰ τοσαύτης πίστεως οὐδαμοῦ τῆς πυρᾶς ἀναλαμπάσης, ἐσκέφθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ὄρος τὸ ἴδιον. Ὡς δὲ ἔφθασε πλησίον, καπνὸς εὐωδίας εὐθύς ἔξ ἐκείνου τοῦ θυμιατηρίου ἔξέρχεται καὶ πῦρ τοὺς κάρβουνας εἰς ἀνθρακὰς ἐποίησε καὶ τὴν τοῦ θυμιάματος ἐνεργειαν εἰς κίνησιν εὐσομον ἀνέπεμψε. Ταῦτα τῆς πρὸς Θεὸν παρρησίας τοῦ δικαίου τὰ γνωρίσματα.

Ὁ μακάριος Θεοδόσιος, ἐγεώργησε τὴν εὐαγγελικὴν γῆν, οἱ καρποὶ τῆς ὁποίας ἐκατονταπλασιάσθησαν καὶ διὰ ταῦτα

λαμπρὸς καὶ εἰς ἀκοὴν καὶ εἰς θεωρίαν θαυμαστὸς ἀνεδείχθη. Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους τούτου, ὑπάρχει μέγα σπήλαιον, εὐθετὲν ἐκεῖ θεῖα προνοία, διότι λόγος ἄγραφος ὑπάρχει ἐκ τῶν πατέρων καὶ ἕως τῶν ἡμερῶν ἡμῶν φθάσας, ὅτι οἱ πιστοὶ ἐκείνοι μάγοι, οἱ ἔξ Ἀνατολῶν εἰς Βηθλεέμ φθάσαντες τῇ τοῦ ἀστέρος ὁδηγίᾳ καὶ χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμόρναν τῷ Σωτῆρι προσενεγκόντες, ὑπὸ Ἀγγέλου χρηματισθέντες, δι' ἑτέρας ὁδοῦ ἀνακάμψαι εἰς τὴν χώραν αὐτῶν, ἐν αὐτῷ τῷ σπηλαίῳ παρέμειναν μίαν νύκτα καὶ κατὰ τὴν πρωΐαν, δι' αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν χώραν. Οἰκοδομήσας λοιπὸν ὁ Θεὸς Πατὴρ τὴν παμμεγεθεστάτην Μάνδραν ἐτέλει τὰς τῶν θείων ἐντολῶν ἐργασίας. Ἐν τῇ μονῇ τοῦ Θεοδοσίου ὑπῆρχον πάντων τῶν τεχνῶν ἐργαστήρια διὰ τὸ κοινὸν τῆς ἀδελφότητος καὶ συντήρησιν τῆς μονῆς καὶ ὅπως οἱ ἅγιοι αὐτοὶ πατέρες ἐλευθερωμένοι ἀπὸ τοὺς κοσμικοὺς περισπασμοὺς ἐργάζονταί τὴν κατὰ Θεὸν ζωὴν, εἰς δὲ τοὺς ἐπιδημοῦντας ἀναλόγως τῆς χρείας χορηγοῦντας. Ἐφάνη κατὰ ἀλήθειαν Κοινοβιάρχης καὶ Θεοῦ δόσις ἀνθρώποις διὰ τοῦ κοινοῦ βίου. Ἀρχετύπον φιλαρέτου βίου, Θεοδόσιος ὁ ἀξιομακάριστος καὶ οὐρανοπολίτης, τὸ μέγα κλέος τῆς Παλαιστίνης καὶ τῆς ἐρήμου τὸ καύχημα καὶ τοῦ μοναχικοῦ σχήματος τὸ στήριγμα καὶ τῶν ὀρθῶν δογμάτων ὁ Στρατηγὸς καὶ ὑπέρομαχος καὶ τοῦ κοινοβιακοῦ βίου ὁδηγὸς καὶ προστάτης. Ὁ Θεοδόσιος ὡς γνώμονα τῆς μοναχικῆς πολιτείας καὶ τῆς μονῆς αὐτοῦ καθόλου, εἶχε τὸ «Μηδεὶς ῥάθυμος εἰσὶτω ἐν αὐτῇ» Ἡξιώθη δὲ νὰ ποιμάνῃ ἐντὸς τῆς μονῆς αὐτοῦ πλέον τῶν 693 μοναχῶν παντὸς γένους, ἐν δὲ τοῖς πέριξ αὐτῆς περισσοτέρους τῶν δύο χιλιάδων. Ὁ Θε-

οδόσιος ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ τὴν 11 Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 532 ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ Αὐτοκράτορος, ζήσας τὸ ὄλον 105 ἔτη. Καὶ ζῶν ὁ Θεοφόρος πατὴρ ἡμῶν Θεοδόσιος ὡς ἅγιος ἐτιμᾶτο.

Ἐτέλεσε πλείστα ὄσα θαύματα, τὰ δὲ ποῖα παρακαλοῦμεν τὸν φίλον ἀναγνώστην νὰ ἐντρυφήσῃ εἰς τὸν βίον τοῦ ἁγίου τούτου, εὐρισκόμενον κατὰ πλάτος εἰς τὸν Συναξαριστὴν τοῦ κ. Δουκάκη καὶ εἰς τὸν «Νέον Παράδεισον» πρὸς ψυχικὴν ὠφέλειαν μεγίστην.

Ἐκ τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Θεοδοσίου ἐξῆλθον πολλοὶ ἐπίσκοποι, ἐν οἷς ὁ Θεόδωρος ἐπίσκοπος Πέτρος μαθητὴς αὐτοῦ, ὅστις συνέγραψε τὸν βίον τοῦ ἁγίου, καὶ δύο Πατριάρχαι, ὁ Μόδεστος καὶ ὁ Σωφρόνιος ὁ πολυγραφώτατος, ἄνδρες μεγάλοι. Διδάσκαλος τοῦ Σωφρονίου ἐν τῇ μονῇ τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου ὑπῆρξεν ὁ σοφώτατος μοναχὸς Ἰωάννης Μόσχος, ὁ συγγραφεὺς τοῦ χαριστάτου Λειμωναρίου πατέρες, οἵτινες ἀνεδείχθησαν θρησκευτικῶς καὶ πολιτικῶς ἐκπαιδευμένοι, ἀνεδείχθησαν δὲ ἐν κρίσει περιστάσει καὶ ἐθνικαῖς ἀνάγκαις ἄριστοι Κυβερνήται, ἀντιμετωπίσαντες καὶ ἀποφυγόντες τὰς κατὰ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας δεινὰς συμφορὰς καὶ καταγίδας. Ἄλλ' ἢ περὶδοξὸς αὐτῇ μονῇ ἐπέπρωτο, ὡς καὶ

πᾶσαι αἱ ἐν Παλαιστίνῃ μοναί, νὰ καταστραφῇ ἐκ θεμελίων ἕνεκα δυστυκῶς τῶν ἀλλεπαλήλων καιρικῶν περιστάσεων. Πρὸ 50 ἐτῶν ἤρχισεν ἡ ἀνέγερσις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν κοινου τοῦ Παναγίου Τάφου, διασωθέντος τοῦ Ἱεροῦ σπηλαίου τῶν μάγων καὶ τῶν τοιχογραφιῶν αὐτοῦ, διότι τὸ σπήλαιον εἶναι σχέδιον ἐκκλησίας μετὰ τῶν κρυπτῶν αὐτοῦ. Ἐνταῦθα ἀναπαύονται τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, τῆς Μητρὸς αὐτοῦ Ὁσιωτάτης Εὐλογίας, τῆς Μητρὸς τοῦ ἁγίου Σάββα Σοφίας, τῆς συζύγου τοῦ ἁγίου Ξενοφώντος καὶ Μητρὸς τῶν ἁγίων Ἀρκαδίου καὶ Ἰωάννου τῆς Μητρὸς τῶν ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, Ὁσίας Θεοδότης, τοῦ σοφωτάτου μοναχοῦ Ἰωάννου Μόσχου, μαθητοῦ τοῦ ἁγίου Θεοδοσίου, Βασιλείου πρεσβυτέρου, τῆς Ὁσίας Εὐφροσύνης ἡγουμένης τοῦ μοναστηρίου τοῦ Σωτήρος τῆς ἐπαρχίας Πολύσκη, τέκνου τοῦ ἡγεμόνος τῶν Ρώσων Γεωργίου καὶ γόνου τοῦ Μεγάλου Βλαδιμήρου, ἀσθηνεσάσης ἐν ἀγίῳ Σάββα καὶ μεταστάσης πρὸς Κύριον τῇ 23 Μαΐου ἐν ἔτει 1173, ἧς τὸ ἅγιον λείψανον κατετέθη ἐξαιρετικῶς ἐν τῷ Νάρθηκι τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Θεοδοσίου

Αἰθέριος Ἁγιοταφίτης
Ἱεροδιάκονος Ναοῦ Ἀναστάσεως

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

(Ἀπὸ τὴν περιοδείαν τοῦ κ. Διευθυντοῦ μας)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὴν 4ην ἀπογευματινὴν ἀφου ἐπήραμε τὸν καφέ καὶ ἐπεθεωρήσαμεν τὰ ὠραῖα ξυλογλυπτικὰ ἔργα τοῦ Πατρὸς Ἰσιδώρου, ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὴν μονὴν Μεγίστης Λαύρας διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ ἁγίου Νείλου.

Μονὴ Μεγίστης Λαύρας

Μετὰ κοπιώδη ἀνηφορικὴν πορείαν μίαν ὥραν, ἐφθάσαμεν εἰς τὰ δύο κελλία πρὸ τῆς ὁδοῦ, τοῦ ἁγίου Νείλου καὶ τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου. Μετὰ ἐλαχίστην ἀνάπαυσιν εἰς τὸν ἄγιον Εὐθύμιον ἐξηκολουθήσαμεν τὴν

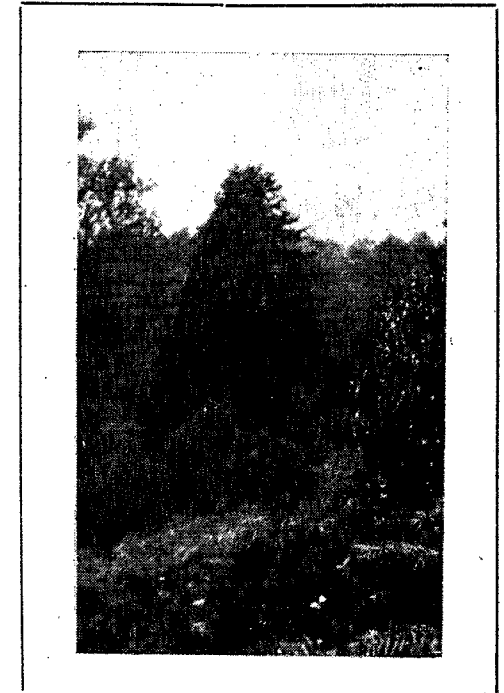
πορείαν μας. Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ἄλλης ὥρας, βαδίζοντες ἐπὶ ἀποκρήμνου καὶ βραχῶδου ὁδοῦ, ἐφθάσαμεν κάτωθεν τοῦ κελλίου τοῦ ἁγίου Συμεῶν τοῦ Θεοδόχου ἐνθα ὁ Γέρον Βενιαμίν.

Εἰς τὸ κελλίον αὐτὸ λόγῳ τοῦ πολλοῦ ὕψους τοῦ ἐκ τῆς ὁδοῦ Καυσοκαλυθίων— Λαύρας, δὲν εἶχομεν πρόγραμμα νὰ ὑπάγωμεν, ἐπειδὴ ὁμοῦς ἡ ὥρα παρήλθε καὶ δὲν ἐπρολαμβάνομεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν Λαύραν, διὰ τὴν ὁποίαν ἠθέλαμεν ἀκόμη 1.1)2)αν ὦραν, ἀπεφασίσσαμεν ἐκίντες ἄκοντες νὰ διανυκτερεύσωμεν εἰς τὸν ἄγιον Συμεῶν. Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη δύσει καὶ ἐπρόκειτο ἡ νύξ νὰ καλύψῃ τὰ πάντα. Μετὰ ἀρκετὴν πορείαν ἐκ τῆς θέσεως εἰς ἣν εὐρισκόμεθα, ἐφθάσαμεν εἰς τὸν ἄγιον Συμεῶν. Ὅποια δὲ ἐκπληξίς μᾶς ἐπεφυλάσσετο, ἔτιν ἐπλησιάσαμεν ἐκεῖ. Προέδωκεν ἐμπρὸς μας μία βλάστησις μεγαλειώδης. Ὁ κήπος τοῦ ἤτο θαῦμα ἰδέσθαι, αἱ ἄμπελοι τοῦ πλήρεις σταφυλῶν θυμασιῶν, τὰ ὠραῖα σύκα τὰ λευκὰ καὶ μαύρα, ἡ σκν μᾶλλον διὰ τὴν ἐκθεσίαν, τὰ καρπούζια τοῦ πλέον τῶν ὀκτάδων ἔκαστον. Καὶ ταῦτα πάντα λόγῳ τοῦ ἀφθόνου ὕδατος, τὸ ὁποῖον ὁ Γέρον Βενιαμίν, ὅστις αὐτὴν τὴν ὦραν ἐπότιζεν ἀκόμη τὸν κήπον του, ἔφερε διὰ τῆς προσωπικῆς του ἐργασίας ἀπὸ πολὺ μακρυνὸν μέρος. Μόλις ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν του, ἦλθε καὶ μᾶς ἐκαλωσώρισε μὲ μεγάλην ἀγάπην καὶ χαρὰν. Ἀμέσως διέταξε τὰ καλοῦργεῖα του νὰ ἐτοιμάσουν κατὰλληλον φαγητόν, διότι αὐτοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τρῶγουσιν ξηρὰν τροφήν. Μᾶς παρουσίασε δὲ εἰς τὴν τράπεζαν τὰ καλλίτερα προϊόντα τῆς παραγωγῆς του.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν μετὰ τὴν πρωτὴν ἀκολουθίαν, μᾶς προσέφερεν ὠραῖα σταφυλῖα καὶ καφέ, συγχρόνως δὲ μᾶς ἔδωκε διαφόρους πνευματικὰς συμβουλὰς

διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς. Περὶ ὧραν δὲ 9 1)2)ην ἀνεχωρήσαμεν κατόπιν διαμαρτυρίας του, διότι ἠθέλε νὰ μᾶς κρατήσῃ μίαν ἐβδομάδα ὀλόκληρον.

Ὁ Πατὴρ Βενιαμίν μολοντί αἱ γραμματικαὶ του γνώσεις εἶναι πενιχραὶ, εἶναι εἰς ἀπὸ τοὺς καλοὺς Πιτέρας. Κοσμικὴ πατρὶς του εἶναι ἡ Σκήτη τῆς Ἀγιάς (Θεσσαλίας).

Μεγαλοπρεπὲς δάσος ἀπὸ ἔλκτα στὰ «κρύα νερά». Μεταβαίνοντες ἀπὸ τὴν Μεγίστην Λαύραν εἰς Κερασίαν. Εἰς τὸ βῆθος διακρίνεται ἀμυδρῶς ὁ Ἄθως.

Μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὦραν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Λαύραν.

Καθ' ἔδδον διήλθομεν ἀπὸ τὴν θέσιν «Χαῖρ» ὅπου ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Κουκουζέλης, δόσκων τὰ παίμνια τῆς μονῆς καὶ ψάλλον, ἔκαμεν αὐτὰ νὰ καταμαγεύονται ἀπὸ τὴν θεῖαν καὶ μελωδικὴν φωνὴν του, ὥστε ἀκρωμένα αὐτὸν ἐπέστρε-

φον τὸ θράδου νηστικά, ὁπότε παραφυλάξαντες οἱ Πατέρες τῆς μονῆς ἀνεκάλυψαν τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἐπέστρεφον ταῦτα νηστικά, καὶ τὸν ἀντικατέστησαν ἀπὸ τὸ διακόνημα αὐτό. Ὁλίγον κάτωθεν τῆς θέσεως αὐτῆς ἤλθομεν εἰς τὴν θέσιν «Κυρσαῖα» ἔπου ὑπάρχει θαυμασία κρήνη, μὲ πολλὸ κρῦο νερό, ὁπὸ τὸ ὄπισθεν ἐπίομεν, ἐδροσίσθημεν καὶ ἐξηκολουθήσαμεν τὴν πορείαν μέχρι τῆς Λαύρας.

Μόλις ἐφθάσαμεν, ἀνήλθομεν εἰς τὸ Ἀρχονταρῆκι, ἔπου ἀφοῦ μᾶς προσέφερον τὰ σχετικά, ἠτοίμασαν ἀμέσως τράπεζαν, ἐφάγομεν καὶ ἀνεπαύθημεν, καθ' ἕσπον ἦτο μεσημβρία.

Ἐνταῦθα κατὰ πρῶτον ἐπεσκέφθημεν τὸν μοναχὸν ἱατρὸν Ἀθανάσιον Καμπανῶν, τιμῆς ἕνεκεν, καθέσπον εἶναι ὁ ἱδρυτῆς τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης». Ὁ Ἀθανάσιος ἐκλέισε τὸ ἅγιον Ὅρος διὰ τῶν συγγραφῶν καὶ ἐκδόσεών του, καθ' ἕλα τὰ ἔτη τῆς ἐν ἀγίῳ Ὅρει παραμονῆς του. Εἶναι ὁ μοναχὸς ἐκεῖνος ὅστις ἀμιλλᾶται πρὸς τοὺς ζήσαντας προκατόχους του, τῶν παρελθόντων αἰώνων, ἐκπληρῶν ἀπολύτως τὸν σκοπὸν τοῦ λογίου μοναχοῦ καὶ φωτίζων τὰ πέρατα. Μᾶς ἐδέχθη λοιπὸν ὁ ἱατρὸς μὲ μεγάλην χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμὸν ὡς συνεργάτης του καὶ μᾶς περιποιήθη ἐξαισίως. Ἀφοῦ συνειργάσθημεν ἀρκετὰ μὲ τὸν ἱατρὸν, ἐκτύπησεν ὁ κώδων διὰ τὸν Ἑσπερινὸν καὶ μετέβημεν εἰς τὸ Ναόν. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἑσπερινοῦ ἠσπᾶσθημεν εὐλαβῶς τὰ ἅγια λείψανα, ἐκ τῶν πολλῶν ἅτινα κατέχει ἡ Μονὴ Λαύρας, καθὼς ἐπίσης ἠσπᾶσθημεν τὸν τάφον τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου καὶ τὰς θαυματουργὰς εἰκόνας τῆς Θεοτόκου.

Ἡ ἱερὰ μονὴ Λαύρας εἶναι ἰδιόρρυθμὸς καὶ τιμάται ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ (ᾧ Ἰουλίου). Κατέχει δὲ τὰ πρωτεῖα ἑλῶν των μονῶν, δι-

ὅτι εἶναι ἡ ἀρχαιότερα καὶ διότι ὁ Ἀθανάσιος εἶναι ὁ πρῶτος ἀσκητὴς ἐν ἀγίῳ Ὅρει ὁ καὶ συστήσας τὴν μοναχικὴν πολιτείαν. Δύναται πᾶς τις νὰ ἀναγνώσῃ τὸν βίον του καὶ ἴδῃ ἐκεῖ ἐν λεπτομερεῖα δλην τὴν ἱστορίαν τῆς συστάσεως τῶν ἱερῶν μονῶν τοῦ Ἄθῳ.

Ἡ μονὴ αὕτη ἔχει πλεῖστα ὄσα πολυτιμα κειμήλια ἀμυθῆτου ἀξίας, μεταξὺ δὲ τῶν πολλῶν θαυματουργῶν εἰκόνων προέχει ἡ τῆς Θεοτόκου, ἡ ἐπιλεγομένη «Κουκουζέλισσα». Αὕτη, εἰς τὸν Ἰωάννην Κουκουζέλην ψαλιτὴν τῆς μοιῆς, ὅστις φάλλων μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν του καὶ μὲ ὄλον τὸν θεῖον φόδον κατὰ τινὰ ὀλονόκτιον ἀγρυπνίαν, προεκάλεσε τὴν συμπάθειαν αὐτῆς, καὶ εἰς στιγμὴν ἔπου τὸν ἐπῆρεν ὁ ὕπνος εἰς τὸ στασιδίον του, προσῆλθεν ἡ Θεοτόκος καὶ τοῦ ἐνεχείρισε χρυσοῦν νόμισμα εἰς ἔνδειξιν εὐκρεσκείας τῆς.

Ὁ ἐπισκέπτης τῆς ἱερᾶς ταύτης μονῆς, μένει κατάπληκτος πρὸ τοῦ μεγαλείου αὐτῆς τοῦ τε φυσικοῦ καὶ πνευματικοῦ.

Μετὰ τὸν Ἑσπερινὸν ἐξήλθομεν εἰς περιπατον εἰς τοὺς ἀπερᾶντους κήπους τῆς μονῆς καὶ ἐφάγομεν ὄρατᾶ σταφύλια καὶ σῦκα, ὄμοῦ μὲ τοὺς Πατέρας, ἱερομόναχον Κωνσταντῖνον καὶ μοναχὸν Νικόδημον (Ν. Σατρακην). Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν μᾶς συνηγήσαμεν ἀρκετοὺς ἐκ τῶν Πατέρων, μέχρις ὅτου ἐκλήθημεν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἐφάγομεν.

Μετὰ τὸ φαγητόν, ἐντὸς τοῦ δωματίου μᾶς ἐμελετήσαμεν τὸν κατάλογον τῆς βιβλιοθήκης πρὸς ἐκλογὴν ὕλης διὰ τὸ περιοδικόν μας, καθὼς καὶ ἄλλα τινὰ χειρόγραφα, καὶ ἐκοιμήθημεν.

Τὴν ἐπομένην μετὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἀνήλθομεν εἰς τὸ συνοδικόν καὶ συνηγήσαμεν τοὺς προηγουμένους μὲ τοὺς ὁποίους ὠμιλήσαμεν διάφορα πράγματα. Κατόπιν ἐμελετήσαμεν διάφορα χειρόγρα-

φα μέχρι τῆς ὥρας τῆς τραπεζῆς ὁπότε ἐφάγομεν καὶ ἀνεπαύθημεν ὀλίγον.

Τὸ ἀπόγευμα μετέβημεν πάλιν εἰς τὸν Ἑσπερινόν, μετὰ τὸν ὁποῖον προϋθεμέθα νὰ ἀναχωρήσωμεν. Δυστυχῶς ὄμως δὲν ὑπῆρχεν ὁ κατάλληλος συνοδὸς διὰ τὰ ζῶα καὶ ἠναγκάσθημεν ἐκόντες ἄκοντες νὰ παραμείνωμεν μίαν ἀκόμη ἡμέραν εἰς Λαύραν.

Τὴν ἐπομένην 29 Αὐγούστου ἐτύγχανεν ἡ μνήμη τῆς ἀποτομῆς τοῦ Προδρόμου καὶ ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῇ ὀλονόκτιος ἀγρυπνία καὶ οὕτως ἦτο θέλημα Θεοῦ νὰ κερδίσωμεν μίαν πνευματικὴν ἀπόλαυσιν. Ἐνωρὶς ἐψάλλη ὁ Μικρὸς Ἑσπερινός, τὴν δὲ 9ην ἑσπερινὴν ἤρχισεν ὁ Μέγας Ἑσπερινός μὲ ὄλην τὴν Λαυρεωτικὴν λαμπρότητα. Ἡ ὄλη ἀκολουθία μετὰ τῆς Θ. λειτουργίας, ἐτελείωσε τὴν 8ην πρωῒνην τῆς ἐπομένης. Μετὰ τὴν λειτουργίαν ἀνήλθομεν εἰς τὸ Συνοδικόν καὶ ἐπήραμεν τὸν καφέ. Ἐως ὅτου ἐτοιμασθῶν τὰ ζῶα, μᾶς ἠτοίμασαν τράπεζαν καὶ ἐφάγομεν, ὁπότε ἐχαίρησαμεν τοὺς Πατέρας καὶ ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὴν Σκήτην τῆς Προβάτας.

Σκήτη Προβάτας

Κατόπιν πορείας 2 ὥρων ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἅγισμα τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου.

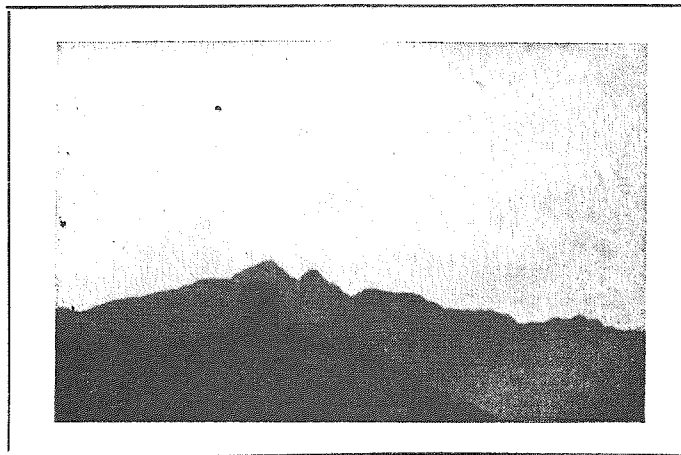
Ἡ ἱστορία τοῦ ἁγιάσματος αὐτοῦ εἶναι πολὺ θαυμασία. Ὅστις δὲ ἀναζητήσῃ καὶ ἀναγνώσῃ αὐτὴν πολὺ θὰ ὠφεληθῇ. Κατ' αὐτὴν, ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, καθ' ὑπόδειξιν τῆς παρουσιασθείσης εἰς αὐτὸν Θεοτόκου προσωπικῶς, ἐκτύπησε τὸν μέγαν ἐκεῖ θράχον σταυροειδῶς διὰ τῆς σιδηρᾶς ράβδου του καὶ ἐξῆλθεν ἀφθονον καὶ διαυγέστατον ὕδωρ. Ὁ σταυρὸς ἐπὶ τοῦ βράχου εἶναι καταφανής, ὥστε νὰ ἀπορῆ λίαν ὁ ἐπισκέπτης. Ἐδῶ ὑπάρχει καὶ ναῦδριον τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου. Ἀφοῦ ἠσπᾶσθημεν τὰς ἁγίας εἰκόνας εἰς τὸν Ναόν καὶ ἐπίομεν ἀπὸ τὸ διαυγέστατον καὶ δροσερώτατον ἅγισμα, ἐκαβαλλικεύσαμεν καὶ ἤλθομεν εἰς τὴν Προβάταν τὴν μεσημβρίαν.

Ἡ Προβάτα εἶναι ἡ πλουσιότερα Σκήτη καὶ εὐφορωτέρα ἐν ἀγίῳ Ὅρει. Εἶναι Λαυρεωτικὴ καὶ ἀπτελεῖται ἀπὸ 15 περιποῦ καλλιὰ πλουσιώτατα.

Οἱ πατέρες εἶναι ὄλοι σεμνοί, ἅγιοι καὶ ἐργατικοί.

Εἰς τὸ ἅγισμα τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου. Μεταβαίνοντες ἀπὸ τῆς Λαύρας εἰς τὴν Μονὴν Καρακάλλου. (Ὁ ξένος εἶναι ὁ ἀγωγεύς).

Ὁ Πύργος τῶν Αμαλφινῶν. (Μορφονοῦ)

Τὴν νύκτα διενυκτερεύσαμεν εἰς τὸν ἄγιον Γεώργιον, Πατέρα Γαβριήλ. Ὅστις μᾶς περιποιήθη θαυμάσια.

Τὴν ἐπομένην, ἀρᾶ ἐπεσκέφθημεν ὑπὸ λοιπὰ τινὰ κελλία, κατηθύνηθημεν πεζῇ διὰ τὴν μονὴν Καρακάλλου.

Ἡ Ἱ. Μονὴ Καρακάλλου ἀπέχει τῆς Πρωΐτας μίαν ὥραν. Παραδόσαντες τὰ διακονητήρια, ἀνήλθμεν εἰς τὸ ἀρχονταρῆκι ὅπου κατὰ κανόνα μᾶς προσέφερον τὰ σχετικά. Ἐπειδὴ οἱ Πατέρες εἶχον ἀρχίσει σήμερον τὸν τρύγον καὶ ἔλειπον, ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν Μονὴν Φιλοθέου, ἡμίσειαν ὥραν ἀπέχουσαν τῆς τοῦ Καρακάλλου, μετὰ τῶν πέριξ κελλίων καὶ τὸ ἀπόγευμα ἐπιστρέψωμεν.

Μονὴ Φιλοθέου

Ἡ ἱερὰ μονὴ Φιλοθέου εἶναι ἰδιόρρυθμος καὶ τιμᾶται ἐπ' ὄνοματι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Ὅπως ἔλαι αἱ μοναὶ οὕτω καὶ ἡ τοῦ Φιλοθέου δὲν στερεῖται πολυτίμων θησαυρῶν. Οὕτως, ἔχει ἄγια λείψανα τὴν δεξιὰν χεῖρα τοῦ ἁγίου Ἰωάν. τοῦ Χρυσοστόμου μετὰ τοῦ δέρματος, εὐλογοῦσαν, τὰς δύο θαυματουργοὺς εἰκόνας τῆς Θεομή-

τορος, τὴν «Γλυκοφιλοῦσαν» καὶ τὴν «Γεράντισσαν». Ἄκόμη ἔχει καὶ ἐμφύχους θησαυροὺς. Ἐχει τὸν Πατέρα Θεοδοσίον ἀρχιμανθρ. σιδαῖμιον Γέροντα, τὸν Βησσαρίωνα καὶ τοὺς λοιποὺς προϊσταμένους. Ἐχει τὸν λόγιον μοναχὸν Σάββιν, ὅστις ἐργάζεται δραστηρίως διὰ τῶν πολυτίμων συγγραμμάτων του.

Ὡσαύτως τὸν ἱερομόναχον Συμεὼν τὸν ἐκδόσαντα τὸ Αἰώνιον Ἐκκλ. Πασχαλιόημερολόγιον.

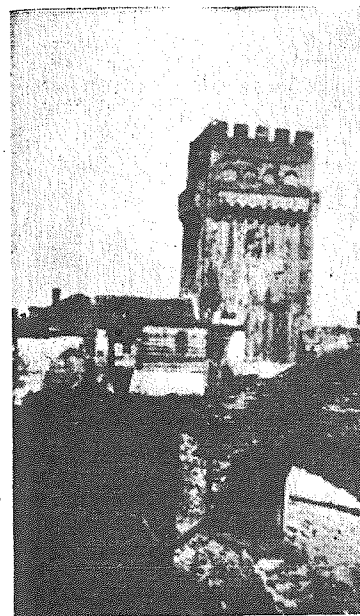
Περὶ τὴν ἑσπέραν, ἀφήναμεν τὴν μονὴν Φιλοθέου καὶ ἐπιστρέψαμεν εἰς τὴν μονὴν Καρακάλλου, ἀπὸ τὴν ἑποίαν ἐξεκινήσαμεν τὴν πρωΐαν.

Μονὴ Καρακάλλου

Ἡ μονὴ Καρακάλλου εἶναι Κοινόθιος καὶ τιμᾶται ἐπ' ὄνοματι τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Τὸ κοινόθιον τοῦ Καρακάλλου θεωρεῖται ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα διὰ τὴν ἀσθηρότητα τοῦ κοινοβιακοῦ βίου, ὃν ἐκτελοῦσιν οἱ Πατέρες ἔχοντες ἀρχηγὸν τὸν Ἠγούμενον Κοδράτον, τὸν ἀριστον Πνευματικὸν τοῦ ἁγίου Ὁρους. Ὡσαύτως οἱ ἐπίτροποι ἀποτελοῦνται ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων Πατέρων τῆς μονῆς, ὅπως ὁ

Γραμματεὺς Πατὴρ Βασίλειος καὶ λοιποὶ. Τὴν ἑσπέραν διενυκτερεύσαμεν ἐδῶ.

ραν μονὴν Φιλοθέου πεζῇ, ἵνα ἐκαίθην παραλάβωμεν ζῶα διὰ Καρυάς. Οὕτω λοι-

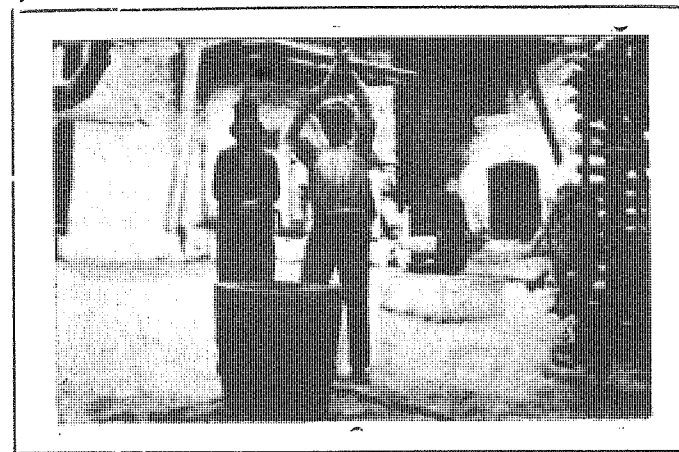

Ὁ ὑψηλὸς πύργος τῆς Μονῆς Καρακάλλου.

Ὁ Ἀραναῶς, μετὰ τὸν πάλαιον ὑψηλὸν πύργον του (εἰς τὸ βάθος), τῆς Μονῆς Καρακάλλου, θεώμενος ἀπὸ τὸν ἐξώστην τῆς Μονῆς.

πὸν ἀπεχαιρετίσαμεν τοὺς Πατέρας καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν εὐρισκόμεθα εἰς τοῦ Φιλοθέου. Οἱ καλοὶ προϊστάμενοι τῆς μονῆς ταύτης, ἀμέσως ἐχορήγησαν ἡμῖν τὰ ζητηθέντα ζῶα καὶ ἀνεχωρήσαμεν διὰ

Ἐντὸς τῆς αὐλῆς τῆς Μονῆς Καρακάλλου. Κοπὴν σιτάρη διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν κολύβων.

Ὁ σκοπὸς μᾶς ἦτο νὰ ἀναχωρήσωμεν τὴν πρωΐαν διὰ Καρυάς· ἐπειδὴ ὅμως τὴν προηγουμένην εἶχον ἀρχίσει τὸν τρυγητὸν, δὲν διέθετον ζῶα καὶ οὕτως ἠναγκάσθημεν νὰ μεταβῶμεν ἐκ νέου εἰς τὴν πλησιεστέ-

Καρυὰς διελθόντες ἐκ τῆς μονῆς Ἰθῆρων. Τὴν μεσημβρίαν εὐρισκόμεθα εἰς Καρυάς. Ἐνταῦθα ἐπεσκέφθημεν μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὴν 51)2 ἀπογευματινὴν ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὴν μονὴν Ἐηροποτάμου, εἰς ἣν ἐφθάσαμεν τὴν 7ην ὥραν. (Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΝΩΝ ΙΑΜΒΙΚΟΣ

Εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς ὑψώσεως τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ. (*)

Ποίημα τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου τοῦ Ξηροποταμινοῦ, οὗ ἡ ἀκροστιχίς :

Σταυροτύποις παλάμησιν, ἐπ' οὐρεὶ σῆμα θεοῦ

Μωσῆς ὁ κλεινός, θεσμοθέτης Ἑβραίων.

Ἵδασι πικρογόνοις, πολυφλοίσβου δ' αὐτε θαλάσσης.

Ἐμφαίνει Σταυρόν, χριστιανῶν τὸ κλέος.

ᾠδὴ α'. ἤχος δ'. Θεῖο καλυφθεῖς.

Σέβειν ὁ Μωσῆς ἐκδιδάσκειται πά-
λαι,

Τύπον γεγηθῶς σταυρικὸν κρεμῶν ὄφιν,
Ἄθρειν τε τοῖς δηχθεῖσι φράζει καὶ
πάθους,

Ἵπνον λαβεῖν τε καὶ Θεὸν σταυροῦ-
μενον.

Ρῆτωρ καθὼς περ προέγραψε τοῖς τύ-
ποις.

Οπλον κραταῖον προτύπου Μω-
σῆς μέγας.

Τύπων τανυθεῖς, σταυρικῶν δυοῖν μέ-
σος.

Ἵψων δὲ χεῖρας, εἶλεν ἐχθιστὸν κρά-
τος,

Πληγὴ δὲ πέτρας σταυρικῶ τυπτήματι,
Οἴμοις ἐρήμοις ἐξέβλυσενάματα.

Ιθι κραταιὰν σοῦ Λόγε σταυροῦ δι-
δου.

Σέβουσιν ἰσχύν, συντόνως παντευχίαν,
Πόνων δὲ ῥῶσιν, πᾶσιν ὡ δίδου Λόγε.

Ἄμνός καθὼς περ, ἐνταθεῖς σωτήριος,
Λέλυθε κράζων, τῷ ξύλῳ σταυρώσεως.

(*) Ἐστάλη ἡμῖν ὑπὸ τῆς ἀγιογραφικῆς ἀδελφότητος Ἰωασαφαίων καὶ ἐκ τῆς πλουσιωτάτης αὐτῶν βιβλιοθήκης, ἐν Καυσοκαλυβίσις.

Ακός πονηροῦ, δῆξεός μοι προῦ-
τίθη,

Μωσῆς θεουργόν, προβλέπων Σταυροῦ
τύπον,

Ἦκοντα πιστοῖς, ἐν ἀφράστῳ καὶ ξένη,
Σώζοντα κόσμον, πλουτοποιῶ πτωχεῖα,

Ἰδοῦ παγέντα, Χριστὸν εἰς σωτήριον.

ᾠδὴ γ'. Ἐρρηξε γαστρός.

Νέμοις στρατηγοῖς, ὡ κράτος Σταυ-
ροῦ Λόγε,

Ἐχουσιν ὡς ἀρηκτὸν, ὄπλον καὶ σκέ-
πην,

Πᾶσας ταπεινοῦν, ἐχθρικός στάσεις
Μέδων,

Ὅ καὶ ἐν ἄστροις, ζωγραφῶν Σταυροῦ
τύπον,

Ἵπερμαχοῦντι εὐσεβοῦς πληρώματος.

Ρώμην ὁ Ναυῆ, χεῖρας ἐκτείνει
πάλαι,

Ἐδειξε τὸν κάκιστον ἐχθρὸν αἰσχύ-
νας,

Ἰότη δὲ λαμπρούς, ἀστέρας Σταυροῦ
τύπων,

Σταυροῦ τάνῦν δε, εὐσεβῶς ὑψουμένου,
Ἦττάται ὄντως, ἐχθρὸς ἐννοούμενος.

Μέγιστα δεικνύς, σταυρικῶ τύπων
πάλαι,

Αἰσχούς προσεπλήρωσε, τῶν Αἰγυ-
πτίων,

Θεοῦ προφητῶν, ὁ βραδύγλωσσος ξέ-
νως,

Ἐνδοξὸν ὡς περ, εὐσεβῶν κλέος πέλων,
Ὅραται ὕψει, Σταυρὸς ἐξυψούμενος.

ᾠδὴ δ'. Ἄναξ ἀνάκτων.

Ιδεσθαι πάντες, τὴν βροτῶν σωτη-
ρίαν,

Ὅχλος γεγηθῶς Σταυρὸν εὐπειθῆς
Λόγου,

Μαρμαρυγαῖς γὰρ ἤκε πιστοῦς φωτίζαι,
Ὅ χριστοτερπῆς, Βασιλὶς κάμπτει
γόνου,

Σέβει δὲ πᾶς τις, Σταυρὸν ἐξυψούμενον,
Ἐπιπέδου Παντοκράτορος.

Η Πατριάρχου προσκύνησις τοῦ
ἄκρου,

Σῆμα δὲ Χριστοῦ ἦν ἐν τύποις ῥάβδου
πάλαι,

Ὅμβροβλυτοῦντα, Σταυρὸν αἷμα καὶ
ὕδωρ,

Κλίνων ταπεινῶς, εὐσεβῆς ἅπας γόνου,
Λεύσοντες ὄπλον, ὑψούμενον συντρό-
μως.

Ερρωτο παιδάς, εὐλογῶν Σταυροῦ
τύπων,

Ἰσχύων δ' Ἰωσήφ, Ἰσραήλ τῶν γεν-
νέτων,

Ναὶ μὴν ἀκούει, τέκνον ἔσται σοι μέ-
γας,

Ὅρπηξ νεαρὸς, εὐσεβῶν Σταυροῦ τύ-
πων,

Σώζει γὰρ οὗτος, συντρόμως ὑψούμε-
νος.

ᾠδὴ ε'. Λυτήριον κάθαρσιν.

Θεοῦ σε σημαίαν τε, ἴδμεν καὶ
ὄπλον,

Ἐλθόντος εἰς λύτρωσιν, ἀνθρώπων γέ-
νους,

Σταυρὸν προφητῶ φθεγγεῖς, ὡς Ἐκκλη-
σίας,

Μητρὸς τε πάντων, ὠραϊσμός καὶ
κλέος,

Ὁ Ταξιαρχίαις τε, κόσμος Ἀγγέλων.

Θεόφρονος πέφυκας, εὐρημα ξέ-
νον,

Ἐλπίς τε πιστεύουσι, πρὸς σωτηρίαν,
Τρισσὸπλοκος σὺναψις, ὡ Σταυρὸν ἐξυ-
πύων,

Ἦ δόξα ὄντως, τοῦ Θεοῦ μου καὶ
ὄπλον,

Σοῦ νῦν γεγηθότες δέ, ὑμνοῦμεν κλέος.

Ελήλατο πρῶην μὲν ἐν τῷ κρα-
νίῳ,

Βατήρ πέλων ὕψιστος, ὁ Σταυρὸς Λό-
γου,

Ρευστὴν ἀνυψῶν μου δέ, τὴν φύσιν
ξένως,

Ἄγλαυτίμως, προσκυνούμενος πόθῳ,
Ἰδοῦ πρόκειται μοι δέ, πρὸς σωτηρίαν.

ᾠδὴ στ'. Ἰλασμός ἡμῖν.

Ω Σταυρὸν πανσέβαστε, δόξα Κυ-
ρίου,

Ντίσις ῥάντισμα, ἐνσταξὸν δρόσον,
Ἵψιστον εὐχος, τῶν πεποιθότων κρά-
τος,

Δίδου τε πιστοῖς, ἐκφυγεῖν τῶν ἀρκύων,
Ἄχραντε Χριστοῦ, Σταυρὸν τῶν ἐναν-
τίων.

Σεβαστὸν ὡς αὐχημα, τῶν πεποι-
θότων,

Ἰκνούμενοις κάμφθητι, Ἐσταυρωμένε,
Προσλιπαροῦντά σου, Θεὸν Σταυρὸν
φέρων,

Ἰδμεν δὲ Σωτήρ, εὐχος ὄντα σοι ξένον,
Κλίναντα ἐχθροῦ, πυρπνῶως σκευω-
ρίας.

Ραμὰ Ἰησοῦ, ἐν ξύλῳ Σταυροῦ
πέλων,

Ὀλωλοῖς κράζεις τε, ὡ φωνὴν Λόγε,
Γαστρός τυράννου, συγκεχωσμένοις πά-
λαι,

Ὅπλῳ κραταίῳ, παγγενῆ πεπτωκόσι,
Νέμων γεηροῖς, τὴν Ἀνάστασιν Λόγε,

Ο Σταυρός ἡμῖν, ὡς Θεοῦ δόξα πέλων,
Ἰπυμένους δίδωσι, θλίψει κράτος,
Σοφῶς τε πάντων, εὐσεβῶν τελῶν κράτος,
Πᾶσαν λυπηράν, ἐκσοθεῖ καχεξίαν,
Ἄσπλον ταπεινοῦν, ἐκβολὰς ἐναντίας.
Ἔδῃς'. Σύμφωνον ἐθρόησεν.

Λύσον παθημάτων με, σαρκικῶν λόγε,
Ἰψιστε παντάναρχε, Πατὴρ ὁ Γόνε,
Φλογός τε τοῦς τρεῖς, παίδας ὡσπερ ἐβρύσω,
Δύμης καμίνου, ἀβλαβεῖς δείξας ξένως,
Ὁ σταυρικῶ ταθείς τε ὡς βροτὸς ξύλω
Ἰδοντο πικραίνοντα, τῆς Μεββάς πάλαι.
Σὲ Σταυρὲ πανσέβαστε, νάματα ξένως,
Βαλὼν ὁ Μωσῆς γάρ, ὕδατι ξύλον,
Ὁλην ἀνεῖλε, σταυρικῶς τὴν πικρίαν.
Ἰψοῦμενον δὲ νῦν σε, ὕμνοῦμεν πόθω.
Ἐδωκας εἰς λύτρωσιν ἀμπλακημάτων,
Ἄχραντον εὐάγητον, Σταυρὸν ὁ Λόγε,
Ἰμνοις ἀσιγήτοις, ἐξυψοῦμενον,
Τοῖς εὐσεβοῦσιν, οὐρανῶν σου τὴν χάριν,
Ἐμφαντικῶς τε πέμπους ὕμνηταῖς σέθεν,

Θρήνον προφητέλεκτον, εὐσεβῆς ἄπας,
Αἴγλην ἀπαστράπτουσαν, ἐκ ποδῶν Λόγου,
Λεύσων προκειμένην με, προσκυνησάτω,
Ἄφθεγκτα κράζει, Σταυρὸς ἡμῖν Κυρίου,
Σεπτῶς ἀνυψωθείσαν, εὐσεβεῖ κράτει.
Ἔδῃς η'. Λύει τὰ δεσμά.

Σύνεισι παισί, εἰς τὸ πῦρ Χριστὸς πάλαι,

Ἦκει σοφῶς νῦν, Σταυρὸν ὅμοις βαστάσας,
Σέβουσι τοῦτον, εὐσεβῶν πλήθη τρόμω,
Ἐν χεῖρεσι βλέποντες, ὡς ζωῆς ξύλον,
Μολοῦντα ὑψωθῆναι εἰς σωτηρίαν.

Φῶς φωτιστικόν, ἥλιος κρύπτει λόγε,
Ἄσφιδον αὐγῆν, ἐν ξύλω Σταυροῦ ξένως,
Ἰδὼν σε Σῶτερ, Ἡλιον πρὸς ἡλίου,
Νῦν πᾶσιν ἐξέλαμψεν, ὁ Σταυρὸς δέ σου,
Ἐχων σε τὸ φῶς, πατρικὸν πεπηγμένον.

Ιδεσθαι λαοί, σταυρικὸν σεπτὸν ξύλον,
Σέβοντες αὐτό, ὡς Θεοῦ δόξαν φόβω,
Ταθέντα τούτῳ, Χριστὸν εἰς σωτηρίαν,
Αἰγλῆντα παμφαίνοντα τῇ οἰκουμένῃ,
Ἰμνοις ἀνευφημοῦντες ὡς εὐεργέτην.
Ράνκς σταλαγμοῦς, αἱμάτων Σταυροῦ ξύλον,
Ὁ Πατὴρ Ἰός, τῆς τε Μητρὸς ἀφθόρου,
Ναόν με δείξαις, σταυρικῆ σου ἰσχυί,
Χραθέντα δευσοποιὰ ταῖς σνεωφίαις,
Ρύσθης γάρ ἡμῖν, ἦκες ἐκ Πατρὸς Λόγος.

Ἔδῃς θ'. Χαίροις Ἄνασσα

Ιᾶμεν θάλασσαν, σταυρικῶ τύπῳ πάλαι,
Σύνεγγυς ἐγκρύψαν, ἐν θυτοῖς ξένως,
Τρυφῶντα τὸν τύραννον, Ἰσραὴλ γόνω,
Ἰδοὺ σαφῶς δέ, Σταυρὸν ἰδότες Λόγου,
Αἰνεῖν πρόσιτε, ὑψοῦμενον συντρόμω.
Νέμοις ἄπασι, σὴν θεόβρυτον χάριν,
Ἄριστα πυρσεύουσαν, ἀμπλακημάτων,
Νομῆν τε τὴν κάκιστον, ἐξ ἁμαρτίας,
Τὸ σταυρικὸν γάρ, ἦγεσαν πιστοὶ ξύλον,

Ὁ προβλέπουσιν, ὑψοῦμενον ἐνθέως,
Κάμφητι Ἰέ, παντάναξ Ἰψιμέδων,
Λιταῖς τεκούσης, ἐν τῇ Σταυροῦ ὑψώσει,

Εὔρειν δίδουτε, παύλων τῶν ἐναντίων,
Ὅς περ συνῆξεν, ὁ ζῆλός σου ἐνταῦθα,
Στεφθῶσι λαμπρῶς Σταυρός σου ὅταν λάμψη.

ἌΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΥΜΝΟΣ

Εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, τὴν ὀνομαζομένην «Παραμυθίαν», καὶ εὕρισκομένην ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τοῦ Βατοπεδίου.

Θεὸς γι' αὐτὸ σὲ ἔπλασε γλυκεῖά μου Παναγία,
καὶ ὁ ἔκαμε Μητέρα του ὦ μεγαλεῖα θεῖα!
Καὶ σ' ἔδωκε τὸν οὐρανόν, τὴν γῆν καὶ τὰς θαλάσσας,
εἰς ἐξουσίαν σου δικὴν ὁμοῦ καὶ τὰς ἀβύσσους.
Τὸν οὐρανὸν μὲν ὅτι σὺ πλατύτερον ἐφάνης,
ἐχώρησα· γὰρ τὸν αὐτὸν τὸν Ποιητὴν καὶ Πλάστην.
Τὴν γῆν δὲ ὅτι σὺ εἶ γῆ ἁγία ὡσπερ εἶπε,
ὁ Κύριος τῷ Μωϋσῆ, μὴ πλησιάσῃς τῷ πε.
Τὴν γῆν ἐν ἣ περ ἴστασαι ἁγία γῆ ὑπάρχει,
διὸ καὶ ἀκατάφλεκτος ἡ βᾶτος ἐνυπάρχει.
Οὐδεὶς γὰρ ταύτην ἐγνώκε, οὐδεὶς αὐτὴν γινώσκει,
μόνος ἐγὼ ὁ Κύριος, ταύτην καλῶς γινώσκω.
Οἰκήσω οὖν εἰς τὴν σεπτὴν, εἰς τὴν ἁγίαν γῆν μου,
βάτον τὴν ἀκατάφλεκτον, πλησίον, τὴν καλὴν μου.
Ὡς γῆ ἁγία μὲ δεχθῆ, ὡσπερ ἡ γῆ τὸν σπόρον,
καὶ ἐκβλαστήσω ἐξ αὐτῆς βροτῶς καὶ σαρκοφόρους.
Καθὼς τὴν βᾶτον, ἦν ὁρᾷς Μωσῆ, τὸ πῦρ οὐ φλέγει,
οὐδὲ τὸ τῆς θεότητος πῦρ, ταύτην καταφλέγει.
Ἄλλὰ δροσίσει τὴν αὐτὴν τὴν γῆν μου τὴν ἁγίαν,
ἡ ἔλευσις τοῦ Πνεύματος, τὴν εὐκαρπον κοιλίαν.
Τὰς δὲ θάλασσας ὅτι σὺ ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσῃ,
εἰκὼν ἐφάνης ζωντανή, ὁ Ποιητὴς τὸ γράφει.
Ἐκεῖ μὲν τότε Μωϋσῆς, διήρσε τὸ ὕδωρ,
ἐνθάδε δὲ ὁ Γαβριήλ, χαιρε Μαρία εἶπε.
Βυθὸν τότε ὁ Ἰσραὴλ, ἐπέξευσε ἀβρόχως,
ἐνθάδε σὺ δὲ τὸν Χριστόν, ἐγέννησας ἀσπόρως.
Ἄβατος μὲν ἡ θάλασσα, μετὰ τὴν παροδείαν,
ἄφθορος μένεις ἀμεμπτε, μετὰ κυοφορίαν.
Τὰς δὲ ἀβύσσους ὅτι σὺ, ὡς ἄβυσσος ὑπάρχεις,

πάντα γὰρ τὰ μυστήρια, ὡς ἄβυσσος ὑπάρχει.
 Θεὸς γι' αὐτὸ σὲ ἔπλασε, Πανύμνητε Κυρία,
 γιὰ νὰ φυλάττης τοὺς πιστοὺς, ὡς Μήτηρ τὰ παιδιά.
 Θεὸς γι' αὐτὸ σὲ ἔπλασε, Πανάσπιε Μαρία,
 γιὰ νὰ πρεσβεύης δι' ἡμᾶς τὰ ὄρφανὰ τεκνία.
 Ποὺ κράζομεν διὰ παντός, τὸ ὄνομα Μαρία,
 Κυρία πολυπόθητε, γλυκεῖά μας Παναγία.
 Γιὰ νὰ φυλάττης τοὺς πιστοὺς τοὺς ἄνδρας καὶ παιδιά,
 νέους, νέας καὶ γέροντας, τῇ σκέπῃ σου τῇ θεῖα.
 Θεὸς γι' αὐτὸ σὲ ἔπλασε Πανάμωμε Μαρία,
 εἰς σκέπην τῶν χριστιανῶν, χηρῶν τε προστασία.
 Θεὸς γι' αὐτὸ σὲ ἔπλασε, γαληνοτάτη Κόρη,
 νὰ ὀδηγήσης τοὺς πιστοὺς, ὅπως σωθῶσιν ὅλοι.
 Ὡ Πάναγνε, ὦ Δέσποινα, ἐλπίς μου, σωτηρία,
 ἡ προστασία τῶν πιστῶν, σκέπη, Παραμυθία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Τώρα ἄς ἴδωμεν λοιπὸν Παντάνασσα Μαρία,
 γιατί καλεῖσαι οὕτωςεὶ σκέπη «Παραμυθία». (*)
 Καὶ μόνος μου δὲν δύναμαι μιὰ ἰῶτα γιὰ νὰ γράψω,
 χωρὶς τὴν θεῖαν φώτισιν, μιὰ λέξι νὰ συντάξω.
 Γιατὶ εἶμαι ἀγράμματος καὶ ἄμουσος Κυρία,
 ἀδύνατος καὶ ἀσθενής, γλυκεῖά μου Παναγία.
 Ὅμως θαρρῶντας εἰς ἐσὲ Βασίλισσα Μαρία,
 ἀρχίζω νὰ διηγηθῶ διὰ Παραμυθίαν.
 Εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους δὴ σ' τὸ ἅγιόν σου Ὁρος,
 πλῆθος πολὺ τῶν πειρατῶν εἰσήλασε κρυφίως.
 Γιὰ νὰ εἰσβάλλῃ ἐν μιᾷ Μονῇ μεγαλυτέρων,
 ποὺ ἔχει πλοῦτον καὶ χρυσόν, καὶ ὅ,τι ἄλλο θεῖον.
 Καὶ αὕτη ἦτο ἡ σεπτὴ Μονὴ Βατοπεδίου,
 ἡ θαυμαστὴ καὶ ἀκουστὴ γιὰ τὸ σεμνὸν τοῦ βίου.
 Μιᾶ λοιπὸν τῶν ἡμερῶν μετὰ ἀκολουθίαν,
 τοῦ ὄρθρου μὲν οἱ Μοναχοί, ἀπῆλθον εἰς κελλία.
 Διὰ μικρὰν ἀνάπαυσιν ὡς κεκοπιακότες,
 ἀπὸ τὴν ἀγρυπνον εὐχὴν ἐν τῷ Ναῷ ἐστῶτες.
 Μόνον ὁ Καθηγούμενος μένει ἐν ἐκκλησίᾳ,
 ἀναγινώσκων τὰς εὐχάς, ἐν πάσῃ προθυμίᾳ.
 Αἴφνης ἀκούει μιὰ φωνή, μίαν φωνὴν βροντῶσαν,
 ἐκ τῆς εἰκόνοσ τῆς Ἀγνῆς, καὶ εὐλαλα βοῶσαν. (**)

(*) Ἡ ἅγια εἰκὼν αὕτη εὐρίσκεται νῦν ἐντὸς τῆς Ἱ. Μ. Βατοπεδίου εἰς τὸ ὁμόνυμον παρεκκλήσιον (Παραμυθία).

(**) Αὕτη ἡ ἅγια εἰκὼν εὐρίσκειτο ὅτε ἐγένετο τὸ παρὸν θαῦμα, εἰς τὸ προαύλιον τοῦ Ναοῦ ἐξωγραφισμένη ἐπὶ τοῦ τοίχου. Κατὰ τὴν ἀρχαίαν λοιπὸν παρά-

«Σήμερον μὴ ἀνοίξῃτε τὰς πύλας τῆς αὐλῆς σας,
 διότι κρύπτονται λησταιί, ἀπέξω τῆς Μονῆς σας.»
 Τὸν πλοῦτόν σας ν' ἀρπάξωσι, καὶ τὸν σεπτὸν Ναόν μου,
 κακῶς νὰ βεβηλώσωσιν, ὁμοῦ καὶ τὸν χρυσόν μου.
 Ὑμᾶς νὰ κατασφάξωσιν ἐν πάσῃ ἀσπλαγχνίᾳ,
 μονὴν νὰ ἐρημώσωσιν ἐν πάσῃ κτηνωδίᾳ!
 Τρόμος τὸν Καθηγούμενον εὐθὺς καταλαμβάνει,
 καὶ πίπτει ὡς ἡμιθανὴς καὶ ἐκκληκτός τυγχάνει.
 Ἐνατενίσας δ' αὐθαρεῖ τοὺς ὀφθαλμούς του ἄνω,
 θαύματι θαῦμ' ἀκολουθεῖ, ἐκκληκτικὸ μέγαλο!
 Τὸ πρόσωπον γὰρ τῆς Ἀγνῆς ἐγένετο ὡσπερ ζώσης,
 ὡσαύτως καὶ τοῦ ὑπ' αὐτῆς βασταζομένου Βρέφους.
 Ἐκτεῖναν δὲ τὴν δεξιάν τὸ Βρέφος Ἰησοῦς μου,
 διὰ ταυτῆς ἐκάλυψε τὰ χεῖλη τῆς Μητρός του.
 Καὶ στρέψαν δὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν αὐτοῦ Μητέρα,
 καὶ μετ' ἐμφάσεως πολλῆς, φωνῆς καθαρωτέρας,

Εἶπε.

«Μὴ Μῆτέρ μου Πανάμωμε, μὴ εἶπης τοῦτο τούτοις,
 ἀλλὰ τιμωρηθῆτωσαν πρεπόντως ὡς τοιοῦτοι.»
 Ἡ δὲ Κυρία μου αὕτη σεπτὴ Παραμυθία,
 ἡ γλυκυτάτη Δέσποινα ἡ πάντων Προστασία.
 Περικρατῶσ' ἐπιμελῶς τὴν χεῖρα τοῦ Υἱοῦ της,

δοσιν καὶ ἔθος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν τόπου, οἱ θυρωροὶ πασῶν τῶν Ἱερῶν μονῶν, ἀπ' ἐσπέρας ὅτε ἐκλείον τὰς πύλας τῆς μονῆς, ἔφερον ἕκαστος τὰ κλειδιά εἰς τὸν Καθηγούμενον ἢ τὸν ἐπίτροπον, ποιῶντες αὐτῷ καὶ μετάνοιαν, σεβασμοῦ χάριν· τὸ δὲ πρῶτ' ἐπίσης ἤρχοντο καὶ μετ' αἰδίας τοῦ Καθηγουμένου ἐλάμβανον πάλιν αὐτὰ καὶ ἠνοιγον τὰς πύλας τῆς μονῆς· αὕτη δὲ ἡ τάξις διατηρεῖται μέχρι τῆς σήμερον. Ἡ δὲ Ἱερὰ μονὴ τοῦ Βατοπεδίου, ἔχουσα ἐξαιρετικὴν εὐλάβειαν εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, καὶ πεποιθῦτα εἰς αὐτὴν (ὡς Προστάτιδα καὶ Παραμυθίαν τοῦ ἁγίου Ὁρους) εἶχε καὶ ἰδιαιτέραν τινὰ τυπικὴν τάξιν. Ὅταν ὁ θυρωρός, ὡς προείπομεν, τὸ ἐσπέρας παρέδιδε τὰ κλειδιά εἰς τὸν Καθηγούμενον, οὗτος λαμβάνων αὐτὰ, ἀμέσως ἤρχετο

εἰς τὸν τόπον, ὃν προείπομεν, καὶ ἐκρέμα αὐτὰ ἔμπροσθεν αὐτῆς τῆς ἁγίας εἰκόνοσ, βάζων καὶ μετάνοιαν καὶ προσκυνῶν ἕως ἐδάφους.

Καὶ τοῦτο ἐποίει, διότι ἐθεώρει τὴν Κυρίαν Θεοτόκον καὶ ἐφαντάζετο αὐτὴν ὡς ἀνώτερον πρόσωπον αὐτοῦ· ἐτίμα δηλαδὴ αὐτὴν ὡς Προσετώσαν τῆς Ἱερᾶσ μονῆς· διὸ καὶ δὲν ἐφεύσθη.

Μίαν λοιπὸν τῶν ἡμερῶν, ὅποτε ὁ διαληφθεὶς Καθηγούμενος μόνος του ἤρχετο ἐνώπιον τῆς ἁγίας εἰκόνοσ μετὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθρου, συνέβη τὸ φορικωδέστατον τοῦτο θαῦμα· πῶς δηλαδὴ ἡ Κυρία Θεοτόκος τὸν ἐφώναξεν ἐκ τῆς εἰκόνοσ, καὶ τὸν διέταξε νὰ μὴ ἀνοίξωσι τὰς πύλας τῆς μονῆς. Πῶς ἡ ἅγια εἰκὼν παραχρημα ἔλαβε ζῶντα σχηματισμόν, καὶ τὸ μὲν Ἱερὸν Βρέφος Ἰησοῦς ἐκτεῖναν τὴν χεῖρά του εἰς τὰ χεῖλη τῆς

κ' ἐκκλίνουσα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὸ πρόσωπόν της,
 Ἐφώνησε μετὰ στοργῆς αὐθις αὐτὰς τὰς ῥήσεις,
 «τὰς πύλας μὴ ἀνοίξετε σήμερον τῆς Μονῆς σας.»
 Ἄλλὰ τὰ ὄπλα δράξασθε ὀρμήσατε οἱ πάντες, (*)
 τοὺς πειρατὰς διώξατε μετὰ κραυγῆς μεγάλης.
 Ὡ θαῦμα φρικωδέστατον, ὦ θαῦμα τῶν θαυμάτων!
 ὅπερ ἐκπλήττει πάντα νοῦν τῶν ἐπὶ γῆς κτισμάτων.
 Θαῦμα τῆς Παναγίας μου σεπτῆς Παραμυθίας,
 ὡς γὰρ φυλάκισσα καλή, φρουρεῖ τὴν κληρουχίαν.
 Παραμυθία τῶν μονῶν τοῦ Ὄρους τούτου πέλεις,
 σεπτὴ Ὄροφυλάκισσα τὴν κάκωσιν δὲν θέλεις.
 Ὡσπερ ἡ ὄρνις τοῦ νοσοῦς ὑπὸ τὰς πτέρυγας της,
 οὕτω σκέπεις τοὺς δούλους σου ὑπὸ τὰς πτέρυγας σου.
 Καὶ ὡσπερ ἡ Μήτηρ τὰ παιδιά ἀμέτρως ἀγαπῶσα,
 οὕτω καὶ Σὺ τὸν Κληρὸν σου φιλόστοργ' ἀγαπῶσα.
 Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ ἡ τῆς μητρὸς ἀγάπη,
 μετὰ τὴν δικήν σου Δέσποινα, Μαρία γλυκυτάτη.
 Ὅτι μητέρος ἡ στοργὴ ἐπίγειος τυγχάνει,
 ἡ σὴ ἀγάπη δὲ Ἄγνη, ψυχὴν καὶ σῶμα σώνει.
 Ἐγνώσθη σου Πανάμωμε ἡ ἄπειρος ἀγάπη,
 ἣν ἔχεις πρὸς τὸν Κληρὸν σου, Κυρία ὑπερτάτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Διεγερθεὶς δ' ὁ Προσετῶς ἐσύναξ' ἐν τῷ ἅμα,
 πᾶσαν τὴν ἀδελφότητα κ' ἐδιηγήθη πάντα.

ἀγίας Μητρὸς αὐτοῦ, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκφρασίαν της πρὸς τὸν Καθηγούμενον, ὁπότεν καὶ συγχρόνως εἶπε· «Μὴ Μῆτέρ μου, μὴ εἴπῃς αὐτοῖς τοῦτο· ἀλλὰ τιμωρηθῆτωσαν πρεπόντως.» Ἡ δὲ Μήτηρ ἐπιμελουμένη διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς της περικρατοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ Υἱοῦ της Ἰησοῦ, καὶ ἐκκλίνουσα δεξιόθεν τὸ ἑαυτῆς πρόσωπον, ἔξεφώνησε αὐθις τοὺς αὐτοὺς ἐκείνους λόγους. «Μὴ ἀνοίξετε σήμερον τὰς πύλας τῆς μονῆς κ.τ.λ.» Τότε ὁ μὲν Καθηγούμενος πάραυτα συναθροίσας πᾶσαν τὴν ἀδελφότητα, ἐδιηγήθη αὐτοῖς τὰ συμβάντα, τοὺς λόγους τῆς Θεομήτορος, καὶ αὐτοὺς ἐκείνους τοὺς λόγους, οὓς ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἔξεφράσθη πρὸς αὐτήν· οἱ δὲ ἔξε-

πλάγησαν διὰ τὸ παράδοξον· πολὺ δὲ περισσότερον διὰ τὴν ἀλλοίωσιν τῆς περιγραφῆς τῆς ἀγίας εἰκόνας, ἡ ὁποία ἔμεινε πλέον εἰς τὸν αὐτὸν σχηματισμόν. Ἦγουν ἡ θεία Μήτηρ ἐκκλίνουσα δεξιόθεν τὸ πρόσωπόν της ἐκ τῆς ἐκτεινομένης δεξιᾶς τοῦ προαιωνίου αὐτῆς Βρέφους καὶ Κυρίου, σπουδάζει ν' ἀπομακρύνῃ αὐτήν ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς, ὅπως ἐλευθέρως ἐκφρασθῇ εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς της δούλους τὸν προκείμενον αὐτοῖς κίνδυνον.

(*) Εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἐπετρέπετο εἰς τὰς μονὰς ἢ χοῖσις τῶν ὄπλων διὰ τὰς συχνὰς ἐπιδρομὰς τῶν πειρατῶν καὶ ἀποδείξει εἶνε οἱ ὑψηλοὶ πύργοι τῶν μονῶν, οἱ μέχρι τῆς σήμερον σωζόμενοι.

Πάντα τὰ ῥήματα Ἄγνης Μητρὸς Παραμυθίας,
 τοῦ λόγου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅλα μετ' ἀκριβείας.
 Κι' οἱ ἀδελφοὶ ἐξέστησαν ἐκκλητικῶς ὀρώντες,
 τὸ πρόσωπον δὲ τῆς Ἄγνης, καὶ δόξα σοι βοῶντες!
 Ἐν γένει γὰρ ἡ ἅπασα περιγραφή εἰκόνας,
 ἐσχηματίσθη οὕτως, καὶ μὲν' εἰς τὸν αἰῶνα.
 Εἶτα δὲ πάντες μοναχοὶ ἐπὶ τὰ τεῖχη ἦλθον,
 κι' ἀπέκρουσαν τοὺς πειρατὰς, καὶ νικηταὶ ἐξῆλθον.
 Ὡ θαῦμα φρικωδέστατον! θαῦμα τῆς Παναγίας, (*)
 τῆς Σκέπης τῶν Χριστιανῶν, καὶ τῆς Παραμυθίας.
 Ὅντως Φυλάκισσα Ἄγνη τοῦ Ὄρους τούτου πέλεις,
 σκέπεις, φρουρεῖς τοὺς μοναχοὺς καὶ πάντα· ὅσους θέλεις.
 Φύλαττε, σκέπε τοὺς πιστοὺς, Πανάσπιλε Μαρία,
 τοὺς ἐκβοῶντας πάντοτε, βοήθει Παναγία.
 Θεὸς γι' αὐτὸ σὲ ἔπλασε Παρθέν' Ὑπεραγία,
 νὰ σ' ἔχωμεν πάντες πιστοὶ ὡσὰν παρηγορίαν.
 Παρθένε Πανευλόγητε, Πανάμωμε Μαρία,
 φύλαττε τοὺς Χριστιανοὺς τοὺς ἄνδρας καὶ παιδιά.
 Τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρφανὰ καὶ πᾶσαν ἡλικίαν,
 ὀδήγει τοὺς διαπαντός, νὰ εὔρουν σωτηρίαν.
 Σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἡ καλὴ Μητέρα ἡμῶν πάντων,
 τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν, τῶν χαίρε κραυγαζόντων.
 Ἀπηλιτισμένων ἡ ἐλπίς, χαρὰ τῶν θλιβομένων,
 τῶν ἀσθενούντων ἰατροῦς, λιμὴν χειμαζομένων.
 Θαλαττευόντων ἄγκυρα, κλέος τῶν Ὀρθοδόξων,
 τῶν Ἱερῶν καλλονῆ, δόξα τῶν σὲ ὑμνούντων.
 Τὸ τῶν Παρθένων καύχημα, μητέρων θυμηδία,
 καὶ πάντων τῶν χριστιανῶν σεπτὴ Παραμυθία.
 Ἡ τῶν Ἀγγέλων χαρμονή, τῶν Προφητῶν διόπτρα,
 τῶν Ἀποστόλων κήρυγμα, καὶ τῶν Μαρτύρων δόξα.
 Πατριαρχῶν ἡ ῥάδαμος, τῶν Βασιλέων νίκη,
 Ἱεραρχῶν ἀγλαΐσμα, τῶν μοναχῶν εἰρήνη.
 Δόξα σοι Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, δόξα σοι Παναγία,
 διότι σὺ μᾶς ἀγαπᾷς, ὡς μήτηρ τὰ παιδιά.
 Δόξα σοι Παναγία μου, διότι μᾶς λυτρώνεις,
 ἀπὸ τοὺς αἰσθητοὺς ἐχθροὺς κι' ἀπὸ τοὺς διαβόλους.
 Δόξα σοι Κυριώνυμε, Ὑπερευλογημένη,
 ἡ μητρικὴ σου δέησις ἰσχύει ἐνεργουμένη.
 Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, δόξα σῇ μεσιτείᾳ,

(*) Τὸ παρὸν θαῦμα ἐγένετο κατὰ τὸ ἔτος 807 Ἰανουαρίου 21η (Βλέπε καὶ «ἐκτύπωσιν ἢ ἐξεικόνισιν τῶν εἰκόνων τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ ἐκκλησίᾳ δοξαζομένων» (ἐν Μόσχα Ρωσιστὶ ἔτος 1844).

καὶ γὰρ ἐρρύσω ἐκ φθορᾶς τὸ γένος μας Κυρία.
 Δόξα τῇ συμπαθείᾳ σου, δόξα τῇ σῇ δέήσει,
 ὅτι ἠρκέσθη δέησις, Θεὸς γὰρ ἐλέησῃ.
 Δόξα μὲν πρέπει τῷ Πατρὶ, Πνεύματι καὶ τῷ Λόγῳ,
 Σοὶ δὲ Παντοβασίλισσα, πρέπει μὲν οὖν τὸ Χαῖρε.
 Δόξα σοι Πάτερ Ἅγιε σὺν Πνεύματι καὶ Λόγῳ,
 χαῖρε Μητρόθεε Ἄγνη, ἀμήν σοι κράζω Χαῖρε.

Σάββας Μ. Φιλοθεΐτης

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΡΟΖΑ ΤΟΥ ΤΑΝΝΑΝΒΟΥΡΓΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Η ΡΟΖΑ ΠΡΟΣΦΕΥΓΟΥΣΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

ΤΟΥ ΑΝΘΡΑΚΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Ῥόζα καὶ ἡ Ἄγνη ἠσπιάσθησαν ἀλλήλας μὲ τὸν εὐνοϊκώτερον τρόπον, ὡς ἀρχαῖαι φίλαι τῆς παιδικῆς ἡλικίας των. Εἶχε παρέλθει πολὺς καιρὸς, ἀφ' ὅτου δὲν εἶχον ἰδεῖ ἀλλήλας, καὶ ἐξεπλάγησαν παρατηρήσασαι πόσον ἑκατέρα ἀνεπτύχθη.

Ἡ Ἄγνη ἀποκαλύψασα τότε τὸ ὁποῖον εἶχε φέρει κἀνιστρον ἐξήγαγεν ἐν πῆλινον ἀγγεῖον, ἔχουσε γλυκὺ γάλα εἰς μικρὸν τι καθαρώτατον ποτήριον, καὶ τὸ ἔθηκεν ἐπὶ τῆς χωρικῆς τραπέζης, λαβοῦσα ἀκολούθως νωπὸν βούτυρον καὶ καθαρὸν ἄρτον, ὑπεχρέωσε τὴν νεάνίδα νὰ δεχθῇ τὸ πρόγευμα τοῦτο.

Ἡ Ῥόζα ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, ἔκοψε τὸν ἄρτον τῆς εἰς τὸ γάλα, τὸ ἔφερεν εἰς τὸ στόμα τῆς διὰ ξυλίνου κοχλιαρίου ἐντέχνως κατεσκευασμένου, καὶ ἔλαβεν ἐκτὸς τοῦτου μικρὸν τεμάχιον ἄρτου ἠλειμμένον μὲ βούτυρον. Μετὰ τὸ λιτὸν τοῦτο πρόγευμα ἡ Ῥόζα εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἀνθρακέα. Τώρα, προσφιλῆς μοι δεσποσύνη, τῇ εἶπεν ὁ εἰλικρινῆς οὗτος ἄνθρωπος, σεῖς μὲν ὑπά-

γετε μετὰ τῆς Ἄγνης εἰς τὴν κατοικίαν μου, καὶ μένετε ἐν αὐτῇ, ἐπικαλούμενα τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἐγὼ δὲ μένων ἐνταῦθα ἐπ' ὀλίγον, θέλω σκεφθῆ ἔαν, βοηθεία τοῦ Κυρίου, θέλω δυνηθῆ νὰ κατορθώσω τι πρὸς τὴν περίστασιν ταύτην, καὶ ἐλεύσομαι πρὸς ἀντάμωσίν σας ἅμα ὁ σωρὸς οὗτος τῶν ἀνθρώπων ἐτοιμασθῆ ὀλοσχερῶς περιμένουσαί με, μὴ λυπῆσθε, καὶ πρὸ πάντων μὴ κλαίετε τόσον, διότι ἡ μελαγχολία δὲν χρησιμεύει εἰς τίποτε, καὶ τὰ δάκρυά σας δὲν θέλουσι δυνηθῆ νὰ μεταβάλωσι τὴν τύχην σας. Ἀκούσατε, τὰ ἐπὶ τῶν φυλῶματων πτηνὰ ἐπαναλαμβάνουσι μετ' εὐθυμίας τὸ πρωῖνὸν αὐτῶν ἔσμα. Ὁ Θεὸς προνοῶν διὰ τῆς ἀπίστου αὐτοῦ ἀγαθότητος περὶ τῶν ἀναγκῶν τῶν μικρῶν τούτων πλασμάτων, τὰ καθιστᾷ τόσον εὐθυμα. Ὅθεν ἀπομίαν τοιαύτην ἀπόδειξιν, ἄς πιστεύωμεν ὅτι φροντίζει καὶ περὶ ὑμῶν καὶ περὶ τοῦ πατρός σας, μετὰ περισσοτέρας μερίμνης· πιστεύετε λοιπὸν καὶ μένετε ἡσυχοὶ. Σὺ δέ, Ἄγνη, ὑποστήριζε προσεκτικῶς τὴν νεάν δεσποσύνην κατὰ τὰς ἀνωμάλους καὶ κατακρήμνους ἀτραπούς, ἵνα μὴ πέσῃ. Εὐχῆθητι τὴν καλὴν ἡμέραν ἐκ μέρους μου εἰς τὴν μητέρα σου. Ὑπάγετε λοιπὸν ὁμοῦ, καὶ εἴθε ὁ πανάγαθος Θεὸς νὰ σᾶς συνοδεύῃ. (Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» μετὰ βαθείας λύπης ἀναγκάζεται νὰ κάμῃ ἐκκλησίαν πρὸς τὰς ἱερὰς Μονὰς, αἵτινες, δεχθεῖσαι οἰκιοθελῶς τὸ περιοδικὸν καὶ λαμβάνουσαι αὐτὸ ἐπὶ τρία σχεδὸν συνεχῆ ἔτη, ἡμέλησαν μὲχρι σήμερον νὰ ἀποστείλουν τὴν συνδρομὴν των. Ἐὰν καὶ μὲ τὴν παροῦσαν ἐκκλησίαν, δὲν θελήσουν νὰ ἀποστείλουν αὐτὴν, κατ' ἀνάγκην θὰ διακρίψωμεν τὴν ἔκδοσιν ἀπὸ τοῦ δ' ἔτους, διότι ἔχομεν τεραστίαν ζημίαν. Οὕτω λοιπὸν θὰ γίνουσι αἵτιοι νὰ τὸ στερηθοῦν οἱ λαμβάνοντες αὐτὸ ὑπόλοιποι χριστιανοὶ ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου θὰ ἐλέγχωνται διὰ τὴν ζημίαν ἡμῶν.

Ἐὰν λοιπὸν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ διακοπῇ τὸ πρωτότυπον καὶ λίαν ὠφέλιμον περιοδικὸν τοῦτο, ἐλλείψει πόρων, ἄς σπεύσουν νὰ ἀποστείλουν τὴν συνδρομὴν των.

Αἱ ἀποστέλλουσαι τὴν συνδρομὴν των Μοναί, θὰ διαγράφονται τοῦ πίνακος, καὶ τοῦτο θεωρηθῆτω ὡς εἰδοποίησις ὅτι ἐλήφθη ἡ συνδρομὴ των.

Εἰς τὸ ἐπόμενον θὰ συνεχισθῇ τὸ ὑπόμνημα διὰ τὰ ἄτομα Κληρικούς, μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς.

Πρὸς ὑπενθύμησιν, αἱ καθυστεροῦσαι ἱερὰι Μοναὶ καὶ ναοὶ εἶναι οἱ ἑξῆς:

Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας — Μεσολόγγιον

Ἱερὰ Μονὴ

Ἔτος α'. Ἔτος β'. Ἔτος γ'. Τὸ ὅλον

	δραχ.	δραχ.	δραχ.	δραχ.
Κατερινοῦς	120	100	80	300
Παντοκράτορος	120	100	80	300
Ρέμβου	120	100	80	300

Ἄρτης — Ἄρτα

Κάτω Παναγίας	120	20		140
Θεοτοκίου	120	100	80	300
Μελάτων	120	100	80	300

Βερροίας καὶ Ναούσης — Βέρροια

Ἄγ. Ἀθανασίου (Σφηνίτης)	120	100	80	300
Τιμίου Προδρόμου	120	100	80	300

Γόρτυνος καὶ Μεγαλουπόλεως — Δημητσάνα

Τιμίου Προδρόμου	120	100	80	300
Ἀμπελακίων	120	100	80	300
Κερνίτης	120	100	80	300

Γρεβενῶν — Γρεβενά

Ἄγιου Νικάνωρος	120	100	80	300
Ἄγιου Νικάνδρου	120	100	80	300

Δράμας καὶ Φιλίππων — Δράμα

Εἰκοσιφοινίσσης	120	100	80	300

Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτης — Δελβινάκι

Μακρालέξη		60		60
Στομίου	120	100	80	300

Ἐλασσῶνος — Ἐλασσών

Ὀλυμπιώτισσης	120	100	80	300

Ἱερὰ Μονὴ	Ἔτος α΄.	Ἔτος β΄.	Ἔτος γ΄.	Τὸ ὅλον
Ζακύνθου — Ζάκυνθος				
Ἁγίου Διονυσίου Στραφάδων	20	20		40
Τιμίου Προδρόμου	90			90
Θεοτόκου Σπηλαιωτίσσης	120	100	80	300
Ἡλείας — Πύργος				
Ἄνω Δίβρης	120	100	80	300
Κρεμαστῆς	120	100	80	300
Ποσειδοῦ	120	100	80	300
Σκαφιδιάς	120	100	80	300
Φραγκοπηδήματος	120	100	80	300
Θεσσαλιώτιδος — Καρδίτσα				
Κορώνης	120	100	80	300
Καραϊσκάκη	120	100	80	300
Σπηλιάς	120	100		220
Φανερωμένης	100	20		120
Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας — Καλάβρυτα				
Ἁγίων Θεοδώρων	120	100	80	300
Ταξιαρχῶν	120	100	80	300
Καρυστίας — Κύμη				
Λευκῶν	120	100	80	300
Μάνταρη	120	100	80	300
Κασσανδρείας — Πολύγυρος				
Ἁγίας Ἀναστασίας	240	100	160	500
Κερκύρας καὶ Παξῶν — Κέρκυρα				
Ἁγίας Εὐφημίας	70			70
Ἁγίων Θεοδώρων	120	100	80	300
Πλατυτέρας (Μανδουκίον)	120	100	80	300
Κεφαλληνίας — Ἀργοστόλιον				
Ἀγριλίων	120	100	80	300
Ἄτρου	120	100	80	300
Ἁγίου Ἀνδρέου	120	100	80	300
Ἐσταυρωμένου	120	100	80	300
Θεμάτων	120	100		220
Σισίων	120	100	80	300
Κίτρους — Κατερίνη				
Ἁγίου Διονυσίου (Ὀλύμπου)	120	100	80	300
Κοζάνης — Κοζάνης				
Στανοῦ	120	100	80	300
Κορινθίας — Κόρινθος				
Βράχου	70			70
Στεφάνου	120	100	80	300
Φενεοῦ	120	100	80	300
Φανερωμένης	120	100	80	300
Λευκάδος καὶ Ἰθάκης — Λευκάς				
Καθαρῶν	120	100	80	300
Φανερωμένης	30			30
Μαντινείας καὶ Κυνουρίας — Τρίπολις				
Βαρσά ν	80			80
Γοργουπηκῶν	80			80

Ἱερὰ Μονὴ	Ἔτος α΄.	Ἔτος β΄.	Ἔτος γ΄.	Τὸ ὅλον
Κανδύλας	120	100	80	300
Ἐπάνω Χρέπας	120	100	80	300
Καλτεζῶν	120	100	80	300
Ἐλώνης	120	100	80	300
Λουκαῶς	120	100	80	300
Μαλεβῆς	120	100	80	300
Ὀρθοκωστᾶς	120	100	80	300
Παλαιοπαναγίας	120	100	80	300
Τιμίου Προδρόμου	120	100	80	300
Σίτζας	120	100		
Μεσσηνίας — Καλάμαι				
Βουλκάνου	120	100	80	300
Βελανιδιάς	120	10		130
Διμιόλης	120	100	80	300
Μυθῆμνης — Καλλονὴ Λέσβου				
Λειμῶνος	120	200	80	400
Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης — Πρέβεζα				
Προφήτου Ἡλιοῦ	120	100	80	300
Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου — Ξάνθη				
Λαμποῦς	120	100	80	300
Σαμακώδης	120	100	80	300
Ταξιαρχῶν	120	100	80	300
Παραμυθίας καὶ Γηρομερίου — Παραμυθία				
Γηρομερίου	120	100	80	300
Παγανίων	120	100	80	300
Παροναξίας — Πάρος				
Μεταμορφώσεως ἡ Δάσους	100	10		110
Πατρῶν — Πάτρα				
Γηροκαμείου	120	100	80	300
Ἐλεούσης	120	100	80	300
Μαρίτσης	120	100	80	300
Νοτεῶν	120	100	80	300
Ἁγίων Πάντων	120	100	80	300
Σάμου καὶ Ἰκαρίας — Βαθὺ Σάμου				
Τιμίου Σταυροῦ	120	100	80	300
Σερρών — Σέρραι				
Τιμίου Προδρόμου	120	100	80	300
Σπάρτης — Σπάρτη				
Ζερμπίστης	120	100	80	300
Ἁγιοί Τεσσαράκοντα	120	100	80	300
Σύρου — Ἐρμούπολις				
Κοιμήσεως Θεοτόκου	120	100	80	300
Ἁγίου Νικολάου	120	100	80	300
Τρίκκης καὶ Σταγῶν — Τρίκκαλα				
Βαρλαάμ Μετεώρων	120	100	80	300
Γκούρας	120	100	80	300
Δουσίκου	120	100	80	300
Μεταμορφώσεως Μετεώρων	80			80
Ἁγίου Στεφάνου Μετεώρων	120	100	20	240
Σταγιάδων	120	100	80	300

Ἱερὰ Μονὴ	Ἔτος α΄.	Ἔτος β΄.	Ἔτος γ΄.	Τὸ ὅλον
Ἰδρύματα — Ἰδρύματα				
Ζωοδόχου Πηγῆς	120	100	80	300
Ἁγίας Τριάδος	120	100	40	260
Χρυσολεοντίσσης	120	100	80	300
Φθιώτιδος — Λαμία				
Ἀντινίτσης	120	100	20	240
Δαδίου	120	100	80	300
Μαλεσίνης	120	100	80	300
Φωκίδος — Ἀμφισσα				
Προφήτου Ἡλιοῦ	120	100	80	300
Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου	60			60
Τιμίου Προδρόμου	120	100		220
Χίου — Χίος				
Μουνηδῶν	120	100	80	300
Μυρτιδιωτίσσης	120	100	80	300
Ματρῶνης (χαλάνδρων)	120	100	80	300
Νέα Μονὴ	70			70
Κρήτης — Ἡράκλειον				
Ἀγκαράθου	120	100	80	300
Βροντησίου	120	100	80	300
Ἁγίου Γεωργίου (Ἐπανωσήφη)	120	100	80	300
Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου	120	100	80	300
Παληανῆς	120		80	200
Σάββατιανῶν	120	100	80	300
Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου — Ρέθυμνον				
Βασάκου	120	100		220
Δισκουρίου	120			120
Μυριοκεφάλων	120	100	80	300
Μπαλῆ	120	100	80	300
Ἁγίου Παντελεήμονος	120			120
Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου — Χανιά				
Γουβερνέτσου	120	100	80	300
Ἁγίας Τριάδος	120	100	80	300
Λάμπης καὶ Σφακίων — Σπήλι ἁγ. Βασιλείου				
Ἀσωμάτων	120	100		220
Πρέβελης	120	100	80	300
Πέτρας — Νεάπολις				
Ἀρετίου	120	100	80	300
Βιδιανῆς	120	100	80	300
Ἱερῶν καὶ Σητείας — Ἱεράπετρα				
Κατζᾶς	120	100	20	240
Φανερωμένης	120			120
Χαλέπας	120	100	80	300
ΙΕΡΟΙ ΝΑΟΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ Κ.Λ.Π.				
Ἅγιος Ἀθανάσιος Ἄλλη Μεριὰ	120			120
» » Ἀνήλιον	120			120
» » Τζιούξανη	120	100	80	300

Ἱερὸς Ναὸς	Ἔτος Α΄.	Ἔτος Β΄.	Ἔτος Γ΄.	Τὸ ὅλον
Ἁγίου Ἀθανασίου	120			120
» » Μεγαλόβρυσον	120	20	80	220
» » Δογάνη		100	80	180
» » Πλασσιὰ	120	100	80	300
» » Σταγιάτες	100		80	180
» » Ἁγ. Γεώργ. Νηλείας		20		20
» » Δράκεια	120	100	80	300
Ἅγιοι Ἀπόστολοι Ἀργαλαστή	120	100	80	300
» » Κατηχώρι	120			120
» » Νερόμυλοι		100	80	180
» » Κωφοί	120	100	80	300
» » Σκληθρον	20	100	80	200
Ἀναλήψεως Βουλγαρινῆ	50			50
Ἁγίου Βλασίου Ἁγίος Βλάσιος		100	80	180
» Γεωργίου Σούρη		10	80	90
» » Κεραμῦδι		100	80	180
» » Συκῆ	120	100	80	300
» » Ἀνατολή	120	100	80	300
» » Κάπισσα		100	80	180
» » Κουκουράδα Ἁγίας		100	80	180
» » Μπαζ. Ἄνω Βόλου	120	100		220
» » Ἁγ. Γεώργ. Νηλείας	120	100		220
» » Μηλεῶν	120			120
» » Ἀγριάς	40	200	160	400
Γέννησις Θεοτόκου Λαῦκος	10			10
Ἁγίου Δημητρίου Ἀλμυρῶς	120	100		220
» » Πουρί	50			50
» » Οὐζλάρ		100	80	180
» » Καστρί		100	80	180
» » Ποταμιὰ		100	80	180
» » Μαρμάργιανη	120	100	80	300
» » Ἁγ. Λαυρέντιος	120	40	80	240
» » Νεοχώριον	120	100	80	300
» » Ἁγ. Δημήτ. Πηλίου	120	100	80	300
» » Πινακάτες	120	20		140
Εὐαγ. Θεοτόκου Γερακάριον	120	100		220
Ζωοδόχου Πηγῆς Νεοχωρίκιον		100	80	180
» » Μετόχιον	120	100	80	300
Ἁγίων Θεοδώρων Ἁγιοὶ Θεόδωροι	120	100	80	300
» » Περσουφλή	120	100	80	300
Κοιμήσεως Θεοτόκου Εὐξεινούπολις	120	100	80	300
» » Βελεστίνος		100	80	180
» » Δέσιανη		100	80	180
» » Δρυμῶν	120	100	80	380
» » Σουρίχτυον	120	100	80	300
» » Συνόβρυσι	120			120
» » Προμύριον	40			40
» » Μηλίνα	120			120
Ἁγίας Κυριακῆς Τσαγκαράδα	30			30

Ἱερός Ναός	Ἔτος α΄.	Ἔτος β΄.	Ἔτος γ΄.	Τὸ ὅλον
Ἁγ. Κων(τίνου) Βελεστίνου		100	80	180
Ἁγίας Μαρίνης	Ἄφης	120		120
»	Κισσός	120	100	300
Μεταμορφώσεως	Ἀμαλλιάπολις	100	80	180
»	Ζαγορά	120	100	300
Ἁγίας Μαγδαληνῆς	Μακρυνίτσα	100	80	180
Ἁγίου Μοδέστου	Μελισσιάτικα	120		120
Ἁγίου Μοδέστου	Ταχταλασμάτων	100	80	180
» Νικολάου	Κερασιά	120	100	300
»	Μπίρ	120	100	300
»	Κιτίκιον	100	80	180
»	Ἀθανάτη	100	80	180
»	Κουρφάλι	10	100	190
»	Δράκεια	30	100	210
» Ὀνουφρίου	Ἄνω Βόλος	100	80	180
Ἁγίας Παρασκευῆς	Κοκκωτοί	120	100	300
»	Ἰσακάρδα	70		70
»	Ἅγιος Γεδεών	70	50	120
»	Σούρπη	120		120
»	Ἀληφακλάρ	120	100	300
»	Κελεμενί	120	100	300
»	Μεταξοχώρι	100	80	180
»	Ζαγορά	100	80	180
Τιμίου Σταυροῦ	Κάτω Γαντζέα	120		120
Τιμίου Προδρόμου	Ἁγιά	120	100	300
»	Ἀνακασιά Ἄνω Βόλου	100	80	180
»	Μακρουργάχη	50	100	150
Ἁγίας Τριάδος	Καλύβια Σούρπης	70	100	250
»	Σκήτη Ἁγιάς	120	100	300
»	Μούρσει	120	100	300
»	Τρίκκερι	40		40
Ἁγίων Ταξιάρχων	Μηλέκι	100	80	180
»	Δαουτζά	120	100	300
Ἰπαπαντῆς	Βένετον	30	100	210
»	Δεμίνιον	120	100	220
Ἁγ. Χαράλαμπος	Ἀϊδίνιον	120	100	220
Ἐκκλ. Ἐπιτροπεία	Λάκκωμα Ἐπανωμῆς Θεο(ν)ίκη	120	100	220
Ἐκκλ. Ἐπιτροπεία	Ναοῦ ἁγίας Κυράγης Ὁσσαν Λαγκαδά	100	80	180
Ἐκκλ. Ἐπιτροπεία	Ναοῦ ἁγίου Ἰακώβου Ἀδελφοθέου Ἄνω Κορακιάνα Κέρκυρα	100	80	180

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γιὰ τοῦτο καὶ μὲ δίκαιον
κῆπον καὶ περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομάζουον ὄλοι.
(Καισάριος Δαπόντες)

ἸΔΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ
ΜΟΝΑΧΟΣ - ἹΕΡΟΣ

Ἐν Βόλῳ
ἸΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
1939

Διευθυντής - Ἰδιοκτῆτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραή 47 ἐν Βόλῳ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΙ ΙΩΣΗΦ ΠΡΩΗΝ ΤΥΡΝΟΒΟΥ (Ἐκ τοῦ Λαυρ. Κώδικος Λ. 197)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πρὸς ὑπερόπτην

Ὅτι μὲν ὑπερόπτης γέγονας καὶ ἐπιλήσιμων τῆς εἰλικρινοῦς, ἧς εἶχομεν ἐκείνης ἀγάπης πρόδηλον, αἱ διαδοχαὶ καὶ παρελεύσεις τῶν χρόνων ἀκτίτως δηλοτέρων τὸν τρόπον σου ἀποδεικνύουσιν. Ἄλλ' ἔρῳσο κἄν φιλής, κἄν διαπτύης, κἄν τὴν σωτηριώδη ἀγάπην ἀπεκρούσω· τὰ τῆς ἀγάπης παρ' ἐμοῦ ἀκίνητα μένει· καὶ τῆς μνήμης μου οὐκ ἐκπέσης οὐδέποτε· ἀλλ' αἰεὶ τῆς ἀγάπης σου μνημονεύομεν ἕως ἂν ἐκ τοῦ παρόντος ἐξέλθωμεν βίου· νῦν δέ, μετὰ καθαρᾶς καρδίας τὸν ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν σοι δίδωμι μετὰ εἰλικρινοῦς γνώμης τὴν φιλικὴν προσαγόρευσιν· καὶ πονηρὸν οὐδὲν δύναμαι ποτε περὶ σοῦ λαλεῖν· εἰ δὲ λέγεις ὅτι ἀδόκιμος καὶ ἀπόρροφος γέγονας καὶ οὐκ εἰμι ἄξιος τῶν ἀδελφῶν ἐγώ, ὁμολογῶ κἀγὼ καὶ οὐκ ἂν ποτε ἀρνηθεῖν· οὐ

γὰρ μόνον ὑμῶν, ἀλλ' οὐδὲ τῆς σκιᾶς ἄξιος τῆς ὑμετέρας ἐγώ· ἀλλ' ὅμως πάλιν ἀγαπᾶν ἔδει τοὺς ἀναξίους καὶ ἥττονας, τὸν Δεσπότην καὶ ποιητὴν καὶ ὑψιστον ἐκμιμούμενος Θεόν· τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα ἐπὶ πονηροῦς καὶ ἀγαθοῦς· καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ ἡμᾶς ἔστι τὰ συνάγοντα, μία γὰρ τράπεζα πρόκειται πᾶσιν ἀδελφέ, εἰς ἐγέννησεν ἡμᾶς Πατὴρ, τὰς αὐτὰς πάντες ἐλύσαμεν ὠδίνας· τὸ αὐτὸ ποτὸν ἅπασιν δίδεται· μᾶλλον δέ, οὐ τὸ αὐτὸ ποτόν, ἀλλ' ἐξ ἑνὸς ποτηρίου· ὁ γὰρ Πατὴρ βουλόμενος ἡμᾶς εἰς φιλοστοργίαν ἀγαγεῖν καὶ τοῦτο ἐμψυχώσατο, ἐξ ἑνὸς ποτηρίου πίνειν ποιήσας ἡμᾶς· τίνας ἔνεκα οὖν ἀπ' ἀλλήλων διαιρούμεθα οὕτως; διατὶ ἀπ' ἀλλήλων σχιζόμεθα;

— Βίος καθαρὸς οὐδεμίαν ἐπήρειαν δύναται δέξασθαι, ἀλλὰ πάντων ἐμφράττει τὰ στόματα τῆς ἀρετῆς ἢ κτήσης.

— Ἐν τῷ παθεῖν κακῶς ἢ νίκη, οὐ μὴν δ' ἐν τῷ ποιεῖν.

— Ἐπιτεταμένη σωφροσύνη καὶ κο-

σμιότῃ δεῖ ἠκριβωμένη βιώναι τὸν μο-
ναχόν.

— Τίς ἐξισχύσει ἐπιστομίσαι στόμα
πνευματέμφορον; τίς δυνήσεται δῆσαι ἄ-
κτινα φωστήρος τοιούτου; καὶ γλώσσαν
ἠκονισμένην ἢ ἀκονίζει ἢ τοῦ Πνεύμα-
τος δύναμις;

— Ἐγὼ φησιν ἐπὶ παντὶ ἀδυνάτω
ἐκλαυσα καὶ ἐστέναξα, ἰδὼν ἄνδρα ἐν
ἀνάγκαις· καὶ οὐκ ἄξια ὦν ἤμαρτον με-
μασίγωμαι. (Ἰὼβ λ. κε.)

— Τί ἔτι κρίνομαι νουθετούμενος καὶ
ἐλεγχόμενος ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ἀκούων
τοιαῦτα οὐδὲν ὦν ἐγώ; Καὶ πάλιν : ἕως
μὲν ὠτὸς ἀκοῆς ἠκούον σου τὸ πρότε-
ρον· νυνὶ δέ, καὶ ὀφθαλμὸς μου ἐώρακέ-
σε· διὸ ἐφαύλισα ἐμαυτὸν καὶ ἐτάκην· ἤ-
γημαι δὲ ἐμαυτὸν γῆν καὶ σποδόν. Ἦ-
γουν οὐκ ἤδει ὅτι ἀγωνίσματα ταῦτα ἦν
καὶ ἀλή· εἰ γὰρ ἤδει οὐκ ἂν ἤσθετο
τῶν γενομένων· ὅτε γοῦν ἠκουσεν ὅτι ἄλ-
λως με οἶει σοὶ κεχηματικέναι, ἢ ἵνα
ἀναφανῆς δίκαιος· ἐνόησον πῶς εὐθὺς
ἀπὸ φιλοῦ δῆματος ἀνέπνευσε· πῶς ἐξη-
τέλεισεν ἑαυτὸν· πῶς οὐδὲ πεπονθέναι, ἐ-
νόμισεν ἄπερ ἔπαθεν, οὕτως εἰπών, τί
ἔτι κρίνομαι νουθετούμενος. (Ἰὼβ)

Εἰς τὸν συκοφαντούμενον

Ἀνάμενε μικρὸν παρακαλῶ, καὶ ἀπο-
καλύψει ἅπαντα ὁ χρόνος τὰ συνεσκια-
σμένα, καὶ τὴν κατὰ σοῦ συκοφαντίαν ἐ-
λέγξει, καὶ δῆλην σου ποιήσει τὴν ἀρε-
τήν.

— Ὡσπερ ἐν τῇ κολάσει πλείων ἢ τι-
μωρία, οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἀγαθοῖς μείζων
ἢ ἀντίδοσις· ἐπειδὴ γὰρ τῷ χρόνῳ πλεο-
νεκτεῖ ὁ κατορθῶν, καὶ ἐν τῇ ἀναβολῇ
τῆς τιμωρίας νομίζει κερδαίνειν ὁ ἁμαρ-
τάνων· ἀντιῶρον, μᾶλλον δὲ πολλῶ μεί-
ζονα πλεονεξίαν εἰσήγαγε· τὴν προσθή-
κην τῶν ἀντιδόσεων· ἀγωνίζου λοιπὸν καὶ
λόγῳ καὶ ἔργῳ σπούδασον.

— Βέλτιον ἐπὶ τῶν πραγμάτων τὴν ἡ-
μερότητα ἰδεῖν ἢ ἐπὶ τῶν ὀρημάτων

— Ὁ παρὼν βίος πολιτείας ἐστὶ και-
ρός· μετὰ δὲ τὴν τελευταίην κρίσιν καὶ κό-
λασιν.

— Ὅτι ὁ μέσος ὄρος ἀγαθός. Πότερον
φορτικὸν ἢ νηστεία ἢ ἐπαχθὴς ἢ οὐ;
οὐκοῦν δεῖ πείθεσθαι τῷ Ἰησοῦ ἐσθίοντι
καὶ πίνοντι μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἁμαρ-
τωλῶν. Καλὸν ἢ νηστεία πάλιν καὶ θαυ-
μαστὸν ἢ οὐ; καλόν· οὐ πείθεσθε τῷ Ἰω-
άννῃ νηστεύοντι αἰεὶ ὑπὲρ ἅπαντας; ἀλλ'
οὐ δυνατόν· οὐδεὶς γὰρ ποτε τὰ ἐναντία
κακίζειν ἔλοιτο· ὥσπερ οὖν οὐδ' ἐπαινεῖν·
οἷόν τι λέγω ὁ τὸν φαιδρὸν ἀποδεχόμε-
νος ἄνθρωπον, καὶ ἀνειμμένον· τὸν σκυ-
θροπὸν καὶ βαρὺν οὐκ ἀποδέξεται· καὶ ὁ
τὸν σκυθροπὸν ἐπαινῶν, τὸν φαιδρὸν
οὐκ ἐπαινέσει· ἀμήχανον γὰρ καὶ ταύτην
κἀκείνην τιθέναι τὴν ψῆφον. Διὰ τοῦτο
καὶ ὁ Χριστὸς λέγει : ἠλίθισαμεν ὑμῖν καὶ
οὐκ ὀρχήσασθε· τοῦτέστι, τὸν ἀνειμμένον
βίον ὑπέδειξα, καὶ οὐκ ἐπέισθητε. Καὶ
ἐθρηνήσαμεν καὶ οὐκ ἐκόψασθε· ἠγουν
Ἰωάννης τὸν σκληρὸν καὶ βαρὺν μετήλθε
βίον, καὶ οὐ προσέσχετε.

— Φύγωμεν τὴν βαβυλωνίαν κάμινον·
πρόδη γενώμεθα τῆς αἰγυπτίας πόρνῆς·
κῆν γυμνὸν δέη· τὰς ἐκείνης χεῖρας δια-
φυγεῖν.

— Μὴ σκοπῶμεν τοῦτο· ὅπως ὤμεν ἐν
δυναστεῖαις καὶ τιμαῖς καὶ ἐξουσίαις, ἀλλ'
ὅπως ἐν ἀρετῇ καὶ φιλοσοφίᾳ· αἱ γὰρ
ἐξουσίαι πολλὰ τῶν τῷ Θεῷ μὴ δοκούν-
των ποιεῖν πείθουσι· καὶ σφόδρα νεανι-
κῆς δεῖ ψυχῆς, ὥστε τῇ ἐξουσίᾳ εἰς δέον
χρησασθαι· ὁ μὲν γὰρ ἀπεστερημένος αὐ-
τῆς καὶ ἐκῶν καὶ ἄκων φιλοσοφεῖ· ὁ δὲ ἀ-
πολαύων αὐτῆς, τοιοῦτόν τι πάσχει, οἷον
ἂν εἴ τις κόρη συνοικῶν εὐειδεῖ καὶ καλῇ,
νόμους δέξαιτο μηδέποτε εἰς αὐτὴν ἰδεῖν
ἀκολάστως· τοιοῦτον γὰρ ἢ ἐξουσία. Διὸ

πολλοὺς καὶ ἄκοντας εἰς τὸ ὑβρίζειν ἐνέ-
βαλε, καὶ θυμὸν ἠγειρε, καὶ χαλινὸν
γλώττης ἀφείλε· καὶ θύραν ἀνέσπασε
στόματος, ὥσπερ ὑπὸ πνεύματος τὴν ψυ-
χὴν ἀναῤῥοπιζουσα, καὶ εἰς τὸν ἔσχατον
τῶν κακῶν βυθὸν τὸ σκάφος καταποντί-
ζουσα.

Συστατικόν

Ἐπειδὴ οἱ ἱεροὶ καὶ θεῖοι κινόνες,
ἀποστολικοὶ καὶ συνοδικοί, τοὺς πρεσβυ-
τέρους, τοὺς μὲν καὶ ἀπλῶς εἰρηνικαῖς
ἐκκλησιαστικαῖς ἐπιστολαῖς εἴτουν ἀπολυ-
τικαῖς ἐφοδιάζεσθαι διακελεύονται, τοὺς
δ' ἐπὶ μῶμφ ὑπολήψεως καὶ συστατι-
καῖς εἴτουν κανονικαῖς· καθότι ἐπιξενού-
μενον εἴτουν ὑπερόριον καὶ ὑπὲρ διοίκη-
σιν ἀνευ γραμμάτων, μήτε ὀδεύειν μήτε
προσδέχεσθαι· ἀλλ' ἀπολέμπεσθαι, καὶ
τὰ ἐξῆς· καὶ κατὰ τὸν Χρυσόστομον
ἱερέα ἑαυτὸν ὀνομάζοντα περιεργάζε-
σθαι, πολυπραγμονεῖν· οὐ γὰρ ἀκίνδυ-
νος ἐκεῖ ἢ ἀνεξέταστος κοινωνία· μάχε-
σθαι τε ὑπὲρ τῆς χειροτονίας ὡς καὶ ὑπὲρ
τῆς πίστεως καὶ τὰ ἐξῆς. Τοῦτου χάριν
καὶ τὸν κατὰ πνεῦμα ἡμῖν υἱὸν Κύριλλον
Ἰερομόναχον, ὡς τῇ χάριτι τοῦ πανα-
γίου καὶ τελειοποιῦ Πνεύματος κανονι-
κῶς κειροτονημένου παρὰ τοῦ πανιε-
ρωτάτου πρῶτον Νεοκαισαρείας κυρίου
Γερασίμου, ἐφωδιασάμεθα γράμμασιν,
ὡς μὲν ἀνεπίληπτον ἀπολυτικοῖς, τοῖς
καὶ εἰρηνικοῖς λεγομένοις· τοῦτέστι τοῦ ὀ-
δεύειν ὅποι ἂν ἐθέλοι· ὡς δὲ ὀρθοτομοῦν-
τα τὸ σέβας προσδέχεσθαι εἰς κοινωνίαν,
καὶ ἀνεμποδίστως ἐνεργεῖν τὰ τοῦ κλή-
ρου πρὸς οὐδ' ἀποδημίσει· ὅθεν εἰς ἀσφά-
λειαν ἐπεσφραγίσαμεν τὸ παρόν, διὰ τῆς
σφραγίδος τῆς ἱερᾶς ἡμῶν μονῆς, καὶ ἐ-
πεδώκαμεν τῷ ὀηθέντι Κυρίλλῳ εἰς δόξαν
Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ ἀγίου Πνεύματος.
Ἀμήν.

Παρχίνησις εἰς τὸ διδάσκειν

Ἰσχυε, ἀνδρίζου, καὶ μὴ ἀποκρύπτῃς

τὴν δοθεῖσάν σοι χάριν παρὰ τοῦ Θεοῦ
εἰς τὸ λαλῆσαι καὶ φωτίσαι καὶ στηριξαι
τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ σου·
ὑπὲρ εὖ καὶ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἐξέχεεν αἷμα,
ἵνα σώσῃ αὐτοὺς ἐκ πλάνης. Δάλησον
τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀνεκδοιάστως· μνή-
σθητι τοῦ Κυρίου εἰπόντες· μὴ φοβοῦ
τὸ μικρὸν ποίμνιον, ὅτι ἠὐδόκησεν ὁ Πα-
τήρ μου δοῦναι ἡμῖν τὴν βασιλείαν τῶν
οὐρανῶν. Καὶ σὺ οὖν μὴ δειλιάσῃς ὅτι
ἠὐδόκησεν ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν διὰ
σοῦ φωτίσαι πολλὰς ψυχὰς καὶ εἰς ἐπί-
γνωσιν αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ ἁμαρτίας εἰς με-
τάνοια ἀγαγεῖν.

Περὶ σωφροσύνης

Θαυμαστὸν μὲν τὸ σωφρονεῖν, πολλῶ
δὲ θαυμασιότερον ὅταν μετὰ εὐμορφίας
τοῦτο γίνεται· διὰ τοῦτο καὶ περὶ τοῦ Ἰω-
σήφ μέλλων ἡμῖν διηγεῖσθαι, καὶ τῆς ἐ-
κείνου σωφροσύνης, πρότερον τὴν εὐμορ-
φίαν τοῦ σώματος τέθεικεν, εἰπών, κα-
λὸς ἦν τῷ εἶδει, καὶ ὠραῖος τῇ ὄψει
σφόδρα, καὶ τότε τὴν σωφροσύνην αὐτοῦ
διηγήσατο δεικνύς, ὅτι τὸ κάλλος αὐτὸν
εἰς ἀσέλγειαν οὐ προσήγαγεν· οὔτε γὰρ
τὸ κάλλος πορνείας αἷτιον.

Περὶ φιλοξενίας

Τοῦτο φιλοξενίας μέγα σημεῖόν ἐστιν,
τὸ μὴ μόνον δοῦναι τὸ αἰτηθέν, ἀλλὰ
καὶ πλεόν ὦν αἰτούμεθα παρασχεῖν. Καὶ
τοῦτο ἡμῖν παρέστησεν ἡ Ρεβέκκα τοῦ
Βαθουήλ, ἢ γυνὴ τοῦ Ἰσαὰκ· ἢ καταβί-
σα ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπλησε τὴν ὑδρίαν ὕ-
δατος, καὶ ἀνέβη· καὶ ἔδραμεν ὁ παῖς, ὃν
ἀπέστειλεν Ἀβραάμ, εἰς συνάντησιν αὐ-
τῆς καὶ εἶπε· πότισόν με μικρὸν ἐκ τῆς ὑ-
δρίας σου· ἢ δὲ εἶπε : πίε Κύριε· καὶ ἔσπεν-
σε καὶ καθεῖλε τὴν ὑδρίαν ἐπὶ τὸν βραχίονα
αὐτῆς, καὶ ἐπότισεν αὐτὸν ἕως ἐπαύσατο
πίνων· καὶ εἶπε· καὶ τὰς καμήλους σου
ὕδρευσομαι, ἕως ἂν πᾶσαι πίωσι· καὶ ἔ-

σπευσε και ἐξεκένωσε τὴν ὑδρίαν εἰς τὸ ποτιστήριον· και ἔδραμεν ἐπὶ τὸ φρέαρ ἀντλήσαι, και ὑδρεύσασθαι πάσας τὰς καμήλους.

Γνωμικὰ

Τοὺς φιλοξένους οὐκ ἀπὸ τῆς πολυτελείας τῶν διδομένων, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δυνάμεως, ἧς παρέχουσι, κρίνειν εἴωθεν ἢ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια και γὰρ και τὸν ποτήριον δόντα ψυχροῦ ὁ Θεός, και τὴν

κήρα ἐπήνεσεν.

— Ἀπὸ τῶν τοῦ σώματος κινήματων, ἢ τῆς ψυχῆς ἕξις καταμανθάνεται.

— Ἀπόκρισις. Μὴ ἔχων ἄλλην, ἀλλὰ φίλτρου και πόθου και ἀγάπης ὑπόθεσιν γράφω! ὦ οἶα· ἀνθ' οἶων ὄρω· ἐπωδύνας ἀντὶ χαρμοσύνης ἀνέγγων τὰ γράμματα, και δάκρυσι θερμοῖς ταῦτα καταντῶ ὁ ταλαίπωρος· και χεῖλεσιν ἀλεινοῖς ἀσπάζομαι. Ὡ πικρῶν ἀγγελῶν, και ἀλγεινῶν ἀκουσμάτων!

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ· ΙΑΤΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΜΟΝΗΣ ΤΗΣ ΜΕΓΙΣΤΗΣ ΛΑΥΡΑΣ

(Οἱ ἐπισκεφθέντες τὴν ἰ. Μονὴν Ἑλληνες)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀναχωρῶ μὲ τὰς καλυτέρας ἐντυπώσεις· θὰ ἠθελον νὰ ἔμενα ἐπὶ πολὺ, ἵνα δυνηθῶ νὰ ἀπεικονίσω ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα ἐκ τῶν ἱερῶν Βυζαντινῶν εἰκόνων, ἵνα φωτισθῶ ἐκ τῆς θαυμαστῆς αὐτῆς χριστιανικῆς τέχνης· ἐλπίζω ὅτι θὰ δυνηθῶ νὰ ἐπιστρέψω διὰ τὸν ἀνωτέρω σκοπὸν. Τὸ δὲ Βυζαντινὸν μουσεῖόν μας πρέπει ἐξάπαντος νὰ ἀποκτήσῃ ἀντιγραφὰς τῶν τοιχογραφῶν αὐτῶν.

Τῆ 24 Ἰουλίου 1923

Ἰω. Παπαναγιώτου Ζωγράφου

— Ἐδῶ αἰσθάνεται κανεὶς πραγματικῶς κατὰ βάθος τὴν θρησκευτικὴν πίστιν τῶν Ἑλλήνων και γιὰ τοῦτο ἀξίζει μία ἐπίσκεψις στὰ ἄγια αὐτὰ χώματα ποὺ χωρὶς νὰ θέλῃς σοῦ ἐξαγνίζουσι τὴν ψυχὴν. Τιμὴ και δόξα και ἄπειρος σεβασμὸς εἰς τοὺς ἁγίους Πατέρας μας τοὺς ἀγρούπνους φρουροὺς τῆς χριστιανι-

κῆς ὀρθοδόξου θρησκείας.

Ἰούνιος 1923

Μίμης Βενάρδος

— Θαυμασμὸς και ἔπαινος μέγας ὀφείλεται τοῖς ὀσιωτάτοις Πατρῶσι τῆς ἱερᾶς ταύτης μονῆς τῆς Μεγίστης και Βασιλικῆς Λαύρας, οἵτινες παραλαβόντες διαδοχικῶς τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην παρὰ τῶν Πατέρων, διεφύλαξαν ταύτην σώαν και ἀλώβητον διὰ μέσου τῶν μαῦρων χρόνων τῆς δουλείας.

† Ὁ Νευροκοπίου Φιλόθεος

— Ἐν ἐκ τῶν θαυμάτων τῆς Ὄρθοδόξου χριστιανικῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ ἅγιον Ὄρος. Τιμὴ και εὐγνωμοσύνη ὀφείλεται ὑπὸ τοῦ Ἔθνους και τοῦ Γένους ὀλοκλήρου εἰς τοὺς εὐσεβεῖς και ἁγίους Πατέρας, οἵτινες πιστῶς διεφύλαξαν ἀνὰ μέσον τῶν αἰώνων τὰ ἱερὰ κειμήλια τῆς Ἐκκλησίας και τῆς τέχνης. Εἰς τὴν ἀρχαίαν και πανσέβαστον μονὴν τῆς Μεγίστης Λαύρας και τοὺς ἀ-

γίους συνοδικοὺς Πατέρας ὑποβάλλω μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ τὰ αἰσθήματα εἰλικρινοῦς εὐγνωμοσύνης μου διὰ τὴν ἐπιδαφιλευθεϊσάν μοι ἔκτακτον φιλοξενίαν.

Τῆ 9 Μαΐου 1925

Αἰμίλιος Κ. Βρυζάκης

— Μετὰ φόβου Θεοῦ και χαρᾶς πνευματικῆς μεγάλης ἐξέρχομαι ἀπαγγεῖλαι τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ ἀδελφοῖς ἃ ὁ ὀφθαλμὸς μου εἶδε και τὸ οὖς μου ἤκουσεν ἐν τῷ ἁγιονύμῳ Ὅρει τούτῳ.

Τῆ 6 Σεπτεμβρίου

† Ὁ Καβάλλας και Νέστου Χρυσόστομος

— Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θαυμασμοῦ μου και τῆς εὐλαβείας μου, τῆς ἐπισκέψεώς μου ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ μονῇ.

Παραλληλίζω τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν μὲ τὴν μονὴν τῆς Μεγίστης Λαύρας· ὁ Περικλῆς ἐλάμπρυνε π. Χ. τὰς Ἀθήνας, οἱ Μοναχοὶ μ. Χ. ἀπληευθέρωσαν αὐτάς.

Τῆ 20 Ἰουλίου 1926

Διονύσιος Σ. Λιάρου
Νομοκτηνίατρος

— Κἀγὼ δὲν ἔχω λόγους διὰ νὰ ἐκφράσω τὸν θαυμασμόν μου διὰ τὰ ἱερὰ Κειμήλια και τὰ ἔργα τέχνης τῆς Μεγίστης Λαύρας, ὡς και διὰ τὴν φιλοξενίαν, ἧς ἔτυχον παρὰ τῶν Πατέρων αὐτῆς.

Τῆ 20 Αὐγούστου 1926

Ἀχ. Ρωμάνος
Ἀκόλουθος Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν.

— Φεύγω γεμάτος ἐνθουσιασμὸς διὰ τὴν ὀργῶσαν φύσιν, και μεγαλύτερον ἀκόμη γιὰ τοὺς Πατέρας ποὺ μέσα στὰ μαῦρα χρόνια τῆς δου-

λείας κατώρθωσαν νὰ φυλάξουν σὰν τὲς ἀρχαῖες ἐστιάδες ἀσβεστον τὴν φλόγα τοῦ Ἐθνισμοῦ και νὰ περισώσουν τόσα ἔθνη καὶ Κειμήλια.

Α. Μυσιρολόγου Ἰατροῦ
πρώην Ὑπουργὸς Προνοίας

— Μὲ τοὺς ἀκοιμήτους φρουροὺς τῶν παραδόσεων και Κειμηλίων, τοὺς σεμνοὺς ἀσκητὰς, τοὺς φιλοξένους τούτους Πατέρας τῆς Μεγίστης Λαύρας ἐπεράσαμεν ἓνα Πάσχα Βυζαντινῆς μεγαλοπρεπειας, μοναχικῆς σεμνότητος και χριστιανικῆς ἀγάπης, εὐγνώμονες διὰ τὴν ἐγκάρδιον φιλοξενίαν. Ἐπικαλούμεθα τὸς εὐλογίας αὐτῶν.

Πάσχα τῷ 1927

Δ. Γ. Φωκᾶς και Α. Κυριακίδης

— Μὲ βαθεῖαν συγκίνησιν και ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν ἐγκαταλείπω τὴν ὄρειοτάτην ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἱερὰν Μονὴν τῆς Μεγίστης Λαύρας, και θεωρῶ καθήκόν μου νὰ εὐχαριστήσω θεομότατα ἅπαντας τοὺς ἁγίους Πατέρας διὰ τὴν λαμπροτάτην ὑποδοχὴν και φιλοξενίαν ἧς ἔτυχον.

Ἀπρίλιος 1927

Ἰωάν. Γεωργαντᾶς
ὁδὸς Βουλῆς 4. Ἀθήναι

— Πῶς νὰ εὐρω λέξεις ἐπαρκεῖς ὅπως ἐκφράσω τὸν θαυμασμόν μου διὰ τὴν Κιβωτὸν ταύτην τῶν Βυζαντινῶν παραδόσεων τῆς Βυζαντινῆς Ἰστορίας και Κειμηλίων, και τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν λαμπρὰν ὑποδοχὴν και φιλοξενίαν, ἧς ἔτυχον παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων; ἔξαιτοῦμαι αὐτῶν τὰς εὐλογίας.

Τῆ 28 Ἀπριλίου 1927

Νικ. Σουτῆδας
Διευθυντῆς Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν.

—Μετὰ συγκινήσεως ἀποχωρίζομαι τῶν ἀγαπητῶν ἀδελφῶν τῆς ἀγίας μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας, ἐν ἣ διήλθον ὠραίας ἡμέρας ψυχικῆς ἀναγεννήσεως πρὸς τὸ θεῖον καὶ μεταρσιώσεως καὶ ὅπου σήμερον ἡ ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν μὲ κατέταξεν, εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν ἀναγορεύσασά με ἀδελφὸν τῆς Ἱερᾶς μονῆς. Κύριος ὁ Θεὸς πρεσβείαις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ Τραπεζουντίου σκέποι τὴν ἁγίαν Μονὴν καὶ ἐνισχύει τοὺς ἀδελφοὺς ἐν ᾧ τρέχουσι δρόμῳ καὶ ἐν οἷς νομίμως ἀθλοῦσιν.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Μεγίστης Λαύρας τῷ 1927.

† Ὁ Τραπεζοῦντος Χρῦσανθος

— Ἄγιε Ἀθανάσιε. Εἴμεθα τέκνα σου, τὸ γένος ἔλκοντες ἐκ τῆς αὐτῆς μεγαλοπόλεως Τραπεζοῦντος, ἣτις θεόθεν ἠξίωται νὰ σὲ γεννήσῃ καὶ διὰ Σοῦ νὰ δοξασθῇ. Διεπεραιώθημεν πρόσφυγες γυμνοὶ καὶ ἀνέστιοι εἰς τὴν Μητέρα μας Ἑλλάδα, ἐν ἣ κατέστημεν τὴν σκητὴν τοῦ μαρτυρίου μας. Βουλευταὶ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Βουλῇ προσήλθομεν εἰς τὸ Ὅρος τὸ ἅγιον, ἵνα ἀντλήσωμεν παραμυθίαν καὶ δύναμιν ἐν τῷ σκληρῷ ἀγῶνι τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν προσφύγων καὶ ἵνα φωτισθῶμεν τῷ φωτὶ τῆς Σῆς ἐγκαρτερήσεως ἐν τῷ ἀνάντες καὶ τραχεῖ δρόμῳ τῆς παλινορθώσεως τῆς σκληρῶς δοκιμασθείσης Πατρίδος. Εὐλόγησον καὶ ἐνίσχυσον ἡμᾶς τοὺς σεμνυνομένους ἐπὶ Σοί. Δέου παρὰ Θεῷ τῷ Ἁγίῳ ὑπὲρ τῶν προσφύγων ἀδελφῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ κλυδωνιζομένου σκάφους τῆς Ἐκκλησίας καὶ

τῆς Πολιτείας, τοὺς ἐπὶ τὰ ἴχνη Σου βαίνοντας ἁγίους Πατέρας τῆς μεγαλωνύμου ταύτης μονῆς, τοὺς γενναίους ἀθλητὰς καὶ ὑπερόχους φύλακας καὶ ἀμύνητορας τῶν ἱερῶν παρακαταθηκῶν καὶ θεσμίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἄμειψον κατὰ τοὺς κόπους καὶ μόχθους αὐτῶν. Τὸ Ὅρος τοῦτο, ἐφ' οὗ ὡς ἐπ' ἄλλον Ἀραράτ ἐπεκάθησε καὶ περιεσώθη ἡ Κιβωτός, ἡ τῶν ἐθνικῶν καὶ ἑλληνορθοδόξων παραδόσεων Κιβωτός, σκέπε καὶ φύλαττε, ἵνα οἱ κλονιζόμενοι καὶ θλιβόμενοι καὶ ἐκ τῶν κοσμικῶν μεριμνῶν καὶ τυφῶν καὶ περιπετειῶν ὀλιγοψυχοῦντες, οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι πολῖται τοῦ κόσμου ἔλθωσιν ἐνταῦθα καὶ ἀντλήσωσι δύναμιν, καὶ νέον λουτρὸν παλιγγενεσίας λάβωσι καὶ ἀνακουφισθῶσιν.

— Ἐνώπιον τοῦ ἁγίου Σκήνου Σου ὀρκιζόμεθα οἱ εἶτε ὡς πολιτευόμενοι εἶτε ὡς πολῖται οὐ μὴ ἐπιλαθῶμεθα τοῦ αἰωνοβίου ἔργου Σας, καὶ ὅτι θέλομεν ὡς νεώτεροι υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ ὑπηρετήσῃ τὰ συμφέροντα τοῦ Ὅρους καὶ τῆς Γερασίας ταύτης μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας, ἧς οἱ σεμνοὶ καὶ ξένιοι πατέρες στοργικῶς ἐδαφιλεύσαντο ἡμῖν περιποιήσεις, καὶ τῆς γεννητέρας Τραπεζοῦντος ἐμνήσθησαν ἐν ταῖς προσευχαῖς καὶ δεήσεσιν αὐτῶν.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ καὶ Σεβασμίᾳ μονῇ τῆς Μεγίστης Λαύρας τῇ 2 Μαΐου 1927

Πόντιοι Πρόσφυγες Βουλευταὶ
Λ. Ἰασονίδης Θεσσαλονίκης,
Α. Γεωργιάδης Βεροίας, καὶ
λοιποί.

Ἐπιλείπει με ὁ χρόνος νὰ ἐκδό-

σω τῆς Ἱερᾶς μου μονῆς Μεγίστης Λαύρας τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τὸ Βιβλίον μόνον τῶν ἡμετέρων ἐπισκεπτῶν καὶ προσκυνητῶν ἀρχόμενον ἀπὸ τὸ ἔτος 1899, ἦτοι κατὰ τὸ 40 εἰς διάστημα τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς μου. Οὐδαμῶς λοιπὸν παραδέχομαι ὅτι ἐξηράνθησαν αἱ εὐγενεῖς καρδίαι καὶ ὅτι ἐξέλιπον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Κοινωνίᾳ τὰ κίνητρα τὰ εὐγενῆ, ἀλλ' ὅτι περικλείουσιν ὅπως καὶ ἐπὶ πικραιτέρων ἐποχῶν πλεῖστα ἄριστα καὶ εὐγενέστατα στοιχεία. Ὁ Ὑπουργὸς Γενικῶς Διοικητῆς Μακεδονίας ὁ Στρατηγὸς Περ. Π. Καλλιδόπουλος γράφει: Διήλθε τοῦ νοοῦ μου ὅλον τὸ μεγαλεῖον τῆς Βυζαντινῆς αυτοκρατορίας καὶ ἐν ἀγίῳ Ὅρει διήλθον ἔμπροσθέν μου τὰ τελευταῖα ἐνδοξα κατωρθώματα τῆς Ἑλλάδος, Μικρᾶς Ἀσίας Κωνσταντινουπόλεως. Ἀθάνατος Ἑλλὰς πίστευε, ἔχε πεποίθησιν, καὶ πάλιν μίαν ἡμέραν θὰ δοξασθῆς. Φύλαττε τὰ κειμήλια τῆς ἀληθινῆς δόξης καὶ Ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος ὡς τὰ φυλάττουσιν ἐπὶ χίλια ἔτη οἱ Ἁγιορεῖται Πατέρες.

— Ἀλλὰ καὶ οἱ ξένοι ὅταν ἐπισκέπτονται τὸ Ἅγιον Ὅρος ἀποκαλύπτονται πρὸ αὐτοῦ καὶ τῶν πατέρων, καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας ταύτης φέρομεν δύο ἢ τρία παραδείγματα ἐκ τῶν πολλῶν.

— Ἀξιώθει νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Ἱερὰν μονὴν τῆς Μεγίστης Λαύρας δι' ἐργασίαν εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἀπέλαβα τὴν εὐγενεστάτην ὑποδοχὴν παρὰ τῶν ἁγίων Ἐπιτρόπων καὶ Πατέρων, καὶ τὴν μεγίστην εὐκολίαν εἰς τὴν ἐργασίαν μου διὰ 4 ἑβδομάδας. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω

τὴν μεγάλην φιλοξενίαν τοῦ ἁγίου Ἐπιτρόπου πατρὸς Κοσμᾶ καὶ τοῦ ἁγίου πατρὸς Χρυσοστόμου, καὶ θὰ τηρήσω εἰς καλὴν μνήμην τὰς εὐχαριστημένας συνομιλίας μας, περισσότερον δὲ τὸν εἰρημένον σύνδεσμον τῆς ἐν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ φιλαδελφίας αὐτῶν. Δι' αὐτὰ νὰ ἐκφράσω τὴν ἐγκαρδιωτάτην εὐχαριστίαν μου.

Τῇ 3 Νοεμβρίου 1897

Ἐδουάρδος Βαρῶνος φὸν δὲρ Γκόλτζ, διδάκτωρ τῆς θεολογίας Βερολίνου.

— Ἡξιώθην δὲ καὶ γὰρ ὁ σύντροφος τοῦ προγράψαντος νὰ μείνω πολὺν καιρὸν εἰς τὴν Σεβασμίαν καὶ γεραρὰν μονὴν τῆς Μεγίστης Λαύρας καὶ νὰ ἐργασθῶ εἰς τὴν πολῦτιμον Βιβλιοθήκην, τῆς ὁποίας ἀληθῶς ἀπεθαύμασα ὄχι μόνον τὰ ὠραῖα Κειμήλια, ἀλλὰ καὶ τὴν μεγίστην τάξιν καὶ εὐπρέπειαν καὶ διατήρησιν. Ἐπέτυχον δὲ καὶ τὴν θερμοτάτην ὑποδοχὴν καὶ φιλοξενίαν ἐκ μέρους τῶν σεβαστῶν Προϊσταμένων, πρὸ πάντων τοῦ Πανοσιωτάτου πρώτου Ἐπιτρόπου πατρὸς Κοσμᾶ καὶ τοῦ εὐγενεστάτου κυρίου Βιβλιοθηκαρίου πατρὸς Χρυσοστόμου. Ἐφ' ᾧ εὐλικρινῶς εἰς τούτους ἐκφράζω τὰς ἐγκαρδιωτάτας μου εὐχαριστίας, ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ αὐτοὶ μοῦ ἐνθυμῶνται καμμίαν φορὰν ὥσπερ ἐγὼ πάντοτε εὐχαρίστως θὰ ἐνθυμοῦμαι τὴν λαμπρὰν μου διαμονὴν ἐν τῇ Ἱερωτάτῃ μονῇ ταύτῃ.

Τῇ 18 Νοεμβρίου 1897

Γεώργιος Βερπέρημν, θεολόγος

— Περμφθεις ὑπὸ τοῦ ἐν Βερολίῳ καθηγητοῦ τῆς θεολογίας Βαρῶνου φὸν Σόδεν διὰ νὰ ἐπισκεφθῶ

τὰ τετραεγγελα καὶ τὰ Κειμήλια τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Μεγίστης Λαύρας ἔμεινα κατὰ πολλὰ λίαν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν λαμπρὰν φιλοξενίαν τῆς ἱερᾶς ταύτης Μονῆς ἀπὸ τὴν εὐγένειαν ὄλων τῶν σεβασμίων Πατέρων, ἀπὸ τὴν εὐκολίαν τὴν ὁποίαν εἶχα ἐργαζόμενος, καὶ πλείστην καὶ ἐγκαρδιωτάτην. Χάριν, λέγω, ὄλοις τοῖς ἁγίοις Πατράσιν, ἐν πρώτοις δὲ τῷ σεβασμιωτάτῳ μοι πατρὶ κ. Χρυσοστόμῳ Βιβλιοθηκᾶρι, ὁ ὁποῖός μοι ἐργαζομένῳ, εὐκαι-

ρότατα ἐβοήθησεν.

Τῆ 26 Νοεμβρίου 1898
Ροῦδορφ Κνὸπφ

—Καὶ πλείστοι ἄλλοι ἡμέτεροι καὶ ξένοι ὅταν ἐπεσκέποντο τὸ ἅγιον Ὄρος ἀπεκαλύπτοντο καὶ ἐθαύμαζον πῶς ἐπὶ χίλια ἔτη διετηρήθη τὸ Βυζάντιον τῶν Αὐτοκρατόρων ἡμῶν. Διότι τὸ διατηρεῖ ἡ Πορταίτισσα τοῦ ἁγίου Ὄρους, ἡ Θεοτόκος.

Ἄθην. Λαυριώτης
Ἰατρός

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΔΩΡΑΣ

Τῆς ἐν Θεσσαλονίκη, τῆς Μυροβλύτιδος, τῆς ἐξ Αἰγίνης

ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝΗ ΤΗ Γ'. ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ (*)

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Ἰστώμεν στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ω; γενναῖον ἐν Μάρτυσιν
Τὴν μετάρσιον ἄνθρωπον, καὶ Ἄγγελοις ἐφάμιλλον, τὴν ὑπὲρ τὴν αἰσθησὶν βιοτεύσασαν, καὶ τῶν παθῶν βασιλεύσασαν, τὴν βίαν τῆς φύσεως, τῶν δακρῶν τὴν πηγὴν, τῆς ἀγάπης τὸ πλήρωμα, τὴν ὑπέρβασαν, κοινωνῶν παθημάτων τοῦ Σωτῆρος, καὶ τῆς δόξης μετασχοῦσαν, τὴν μυροβλύτιν ὑμνήσωμεν.

(*) Ἡ μνήμη τῆς ὁσίας ταύτης Θεοδώρας ἀναφέρεται εἰς τὴν ΚΘ'. Αὐγούστου, ἕνεκα ὅμως τῆς ἐορτῆς τοῦ Περδορῶμου καὶ διὰ τὰς συμπιπτούσας δυο μεγάλας ἐορτάς τῆς Γ', καὶ ΙΚ', μετετέθη αὐτὴ ἕνα ἐορτάζει τὴν Γ' Αὐγούστου.

Ὀλοφύχως ποθήσασα, ἐφετῶν τὸ ἀκρότατον, ὄρεκτων τὸ ἔσχατον καὶ μακάριον, οὐ κατὰ φύσιν ἐφίεται, τὰ λόγου μετέχοντα, τὰς ὀρέξεις τῆς σαρκός, ἀνδρικῶς ἐχαλίνωσας, ἀλλὰ πρέσβευε, τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην τῶν μὲν ἄλλων ἀλογεῖν, Θεοῦ δὲ μόνον, ἀεὶ ἀπλήστως ὀρέγεσθαι.

Ἐν ταῖς λύπαις ἀνάψυξεν, ἐν ἀνάγκαις βοήθειαν, ἐν ταῖς περιστάσεσιν ἀπολύτρωσιν, καὶ ἐν κινδύνοις καὶ θλίψεσι, θερμὴν ἀντιλήπτωρα, ἐν κακῶν ἐπαγωγαῖς, βοηθὸν καὶ ὑπερμαχον, σὲ κεκτήμεθα, Θεοδώρα Ὁσία εὐρομέν σε, καὶ ἐν ὥρᾳ τῆς δίκης, ἡμᾶς πυρὸς ἀφαρπάζουσιν.

Δόξα. Ἦχος α'.

Μῆτερ Ὁσία Θεοδώρα, ἰσάγγελε πανθαύμαστε, τὴν ἐν σαρκὶ ζωὴν σου ἐπὶ γῆς, καὶ θείαν πολιτείαν, ἐθαύμασαν Ἄγγελοι, καὶ ἐξέστησαν ἄνθρωποι, δαίμονες ἐφριξαν τὴν ὑπομονὴν σου, καὶ ἄκραν ταπεινώσιν διὰ ἀμοιβὴν τῶν πόνων σου, ἐδέξω τὸν στέφανον, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ πηγάζεις ἰάματα, τοῖς ἐν πίστει προστρέχουσι τῷ ἱερῷ σου καὶ θείῳ Ναῶ, καὶ ἐπικαλουμένοις ἐν ἀνάγκαις, τὸ ὄνομά σου παναρίδιμε, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Τῆ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν ἁγίων καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Εἰς τὸν στίχον

Στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, τὴν μυροβλύτιν πάντες, ὑμνήσωμεν ἐν ὕμνοις, καὶ μύρα ἐκ τοῦ τάφου, αὐτῆς νῦν ἀρυσώμεθα.

Στίχ. Ὑπομένων, ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Δόξα τῶν ἀσκουσῶν, καὶ καύχημα καὶ κλέος, τῶν Θεσσαλονικέων, ἐδείχθης Θεοδώρα, τὸ τῆς Αἰγίνης βλάστημα.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Πόθῳ τοῖς τὴν σεπτὴν, καὶ ἱερὰν σου μνήμην, τελοῦσι Θεοδώρα, τὴν τῶν πταισμάτων λύσιν, παρὰ Κυρίου αἴτησαι.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοίον

Λόγος δ' ἐκ Πατρὸς, πρὸ τῶν αἰώνων λάμπας, νῦν ἐκ παρθένου κόρης, σαρκοῦται ὑπὲρ φύσιν, δι' ἄ-

κραν ἀγαθότητα.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐν σοὶ Μῆτερ ἀκριβῶς...

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθείς...

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψάλλομεν τὴν α'. στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνθρ., εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους Γ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Ποίσις εὐφημιῶν

Ποίσις ὑμνωδιῶν κάλλεσιν, εὐφημήσωμεν τὴν μυροβλύτιν, τὴν τῶν δακρῶν ἀλάστρον, θαυσιλῶς Χριστῷ προσεκηχέασαν, καὶ φανεῖσαν θείαν εὐωδίαν, θαυμάτων τῶν μυριπνῶν τὴν ἐνέργειαν, σκαμμάτων ἀσκητικῶν μεγαλοπρέπειαν, ἧς τοῖς ἰδρῶσι δαιμόνων, λεγεὼν ἐμπνίγεται, τὴν δραμοῦσαν μύρων ὀσμάς, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ ἔχοντος τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίσις σε λογικοῖς ἄνθεσι, καταθέλωμεν τὴν εὐωδίαν, τοῦ Χριστοῦ φανεῖσαν ἀσκήσει, τὴν τῶν θείων δώρων ἐπόνυμον, τὴν πρὸς οὐρανούς ἀνυψωθείσαν, καθάπερ πτεροῖς καμάτων σου, ἀγγέλων προστασίαις τὴν ὁμότιμον, στοιχειωθείσαν τῷ φόβῳ, τοῦ Θεοῦ ταῖς κρείττοσιν, ἀναβάσει μυστικῶς. Διὸ σε γεραίρομεν, ἐν ὕμνοις Χριστῷ δοξάζοντες.

Ποίσις ἀσκητικοῖς πάνσεμνε, οὐκ ἠγγόνισαι πόνους γενναίως, νιφετῶν ψεκάδας ὑπήνεγκας, παγετῶν κρυμὸς ἐκαρτέρησας, Θεοδώρα πόθῳ τοῦ Δεσπότη, νηστεῖαν καὶ ἀγρυπνίαν ὡς ἀσώματος, ὑπέδυσ νεανικῶς ἀκολουθήσασα, τοῦ σοῦ νυμφίου ὀπίσω, λαμπαδηφοροῦσα φαιδρῶς, εἰς νυμφῶνα τὴν μυστικὴν, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ

ἡμῶν, διό σε μύροις ἐδόξασεν.

Δόξα ἤχος δ'.

Πρὸς τό : Ὅτε ἐξεδήμησας

Ο τε ἐξεδήμησας Θεοδώρα Ὅσια, πρὸς οὐρανῶν αὐλοῦ οὐσίας, τρανῶς ἐκρότουν σε, αἱ ὑπερκόσμιαι δυνάμεις τῶν Ἀγγέλων, ὅλη γὰρ οὐρανοπολίτις γεγονυῖα, τῶν μεταρσίων ἐπέθης θελχθεῖσα τοῦ ὑπερφώτου φωτός, καὶ σαρκικαῖς ὑμολογίαις, χερουδικαῖς τε τὸ θεῖον μεγαλύνουσα, ἐκτενῶν προσευχῶν ἀκταπαύστῳ τῷ στόματι, καὶ ταῖς θεουργικαῖς καὶ ὑπερφώτοις ἀρθεῖσά ὑψώσασιν, ἔχαιρες ὑπέρσεμνε· ὑπερθεν δὲ ἡ τρισάκτινος καὶ ὑπέρθος ἀρχικὴ πανταίτια, τὸν δρόμον ἀγαμένη σου, τοῖς Ἀγγέλοις διεκελεύετο, ἄρατε ὑμῶν τὰς πύλας καὶ ὑποδέξασθε τὴν δραμοῦσαν τῶν ἀρετῶν πασῶν τὰς ὁδοὺς, ταῖς εὐφημίαις δὲ στεφανώσατε, ὡς φαιδρὰν καὶ ἄμωμον νύμφην, τὴν πατήσασαν ἐχθρὸν τὸν ἀσώματον ἐν σώματι· διόπερ καὶ ἡμεῖς ἐρτάζοντες, ἐκβοῶμέν σοι τοῖς ἄσμασι, χριστιανῶν τὸ κέρασ ὑψώσον, ἐνθέοις μεσιταῖαις σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον

Ὁ διὰ σὲ Θεοπάτωρ...

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν· τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα

Κεφ. Μ' **Τ**άδε λέγει Κύριος· ἀγίασα ὁ τὸν φαυλίζοντα τὴν ψυχὴν ἑαυτοῦ· πᾶσα σὰρξ χόρτος· καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡς ἄνθος χόρτου· ἐξηράνθη ὁ χόρτος καὶ τὸ ἄνθος ἐξέπεσεν· οἱ δὲ ὑπομένοντες τὸν Κύριον, ἀλλάξουσιν ἰσχὺν πτεροφυήσουσιν ὡς ἀετοί· δραμοῦνται καὶ οὐ κοπιᾶσουσιν·⁽³¹⁾* ἀγαλλιάσονται οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ ἐνδεεῖς· γυναῖκες πλούσιαι, ἀνάστητε, καὶ ἀ-

κούσατε τῆς φωνῆς μου. Θυγατέρες ἐν ἐλπίδι, εἰσακούσατέ μου τοῦ λόγου σήμερον· γυναῖκες ἀπὸ θεᾶς δεῦτε· ὁ γὰρ λαός ἐστιν ἔχων σύνεσιν· διὰ τοῦτο οὐ μὴ οἰκτεῖρει αὐτοὺς ὁ ποιήσας αὐτούς· οὐδὲ ὁ πλάσας αὐτούς, οὐ μὴ ἐλεήσῃ αὐτούς, οὐαὶ τοῖς ἀθετοῦσι· φόβος καὶ δόθουνος καὶ παγίς ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἔσται ὁ φεύγων τὸν φόβον, ἐμπεσεῖται εἰς τὸν δόθουνον, καὶ ὁ φεύγων ἐκ τοῦ δοθύνου μειωθήσεται ἐκ τῆς παγίδος· ἰδοὺ δὴ ἀνθ' ὧν ὑψώθησαν αἱ θυγατέρες Σιών καὶ ἐπορεύθησαν ὑψηλῶ τραχήλῳ, καὶ ἐν νεύμασιν ὀφθαλμῶν· καὶ τῇ πορείᾳ τῶν ποδῶν ἅμα σύρουσαι τοὺς χιτῶνας, ταπεινώσει ὁ Θεὸς τὸ σχῆμα αὐτῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· ἰδοὺ γὰρ ἡμέρα Κυρίου ἔρχεται ἀνιάτος θυμοῦ καὶ ὀργῆς. Θεῖναι τὴν οἰκουμένην ὅλην ἔρημον· καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἀπολέσει αὐτῆς· σοὶ δὲ δώσω τίπον ὀνομαστόν, καὶ ὄνομα ἀγαθὸν ἐπὶ πρόσωπον τῆς γῆς προσκυνήσουσί σε καὶ τὸν χοῦν τῶν ποδῶν σου λήξουσιν· οὐχ' ὡς γυναῖκα ἐγκαταλελειμμένην καὶ ὀλιγόψυχον, κέκληκέ σε Κύριος, ἀλλ' ὡς γῆν αὐξουσαν· οὐ οὐ εἰ ἡ κατακόψασα ἀλάζονεῖαν; ἡ κκταστρώσασα δράκοντα; ἔνδυσαι τὴν ἰσχύν σου· ἔνδυσαι τὴν δόξαν σου θύγατερ· καὶ ἔσαι σοι Κύριος φῶς αἰώνιον· καὶ αἱ θυγατέρες σου ἐπ' ὧμων ἀρθήσονται· πίνονται εὐφροσύνην· χρίζονται μύρω εὐφρανθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ σου, εἰς συμβουλήν μνημοσύνης ἔναντι Κυρίου· ἐπιθήσω τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ σπέρματί σου, καὶ τὰς εὐλογίας μου ἐπὶ τὰ τέκνα σου· καὶ ἀνατελοῦσιν ὡς ἀναμέσον ὕδατος χόρτος· καὶ ὡς ἰτέα ἐπὶ παραρέον ὕδωρ, καὶ ἐμπλησθήσῃ καθὰ ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχὴ σου· καὶ τὰ ὀσῶ σε πι-

(*) Ἐγκατεσπαρμένον εἰς διάφορα ἐδάφια

ανθήσονται καὶ τὰ ἱμάτιά σου ταχὺ ἀνατελεῖ· καὶ προσπορευέσεται ἔμπροσθέν σου ἡ δικαιοσύνη σου· καὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ περιστελεῖ σε καὶ ἔσῃ ὡς μεθύων, καὶ ὡς πηγὴ ὕδατος ἦν μοι ἐξέλιπεν ὕδωρ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα

Κεφ. **Τ**άδε λέγει Κύριος· φυλάσσε-
ΝΑ'. **Τ** σθε κρίσιν καὶ ποιεῖτε δικαιοσύνην· ἔσοσθέ μοι δίκαιοι· ἐν εὐφροσύνῃ ἐξελεύσεσθε καὶ ἐν χαρᾷ διδαχθήσεσθε καὶ ταυφήσῃ ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ἡμῶν·⁽¹⁾* ἀκούσατέ μου εἰ διώκοντες τὸν δίκαιον· ἐμβλέψατε εἰς Ἀβραὰμ τὸν πατέρα ὑμῶν, καὶ Σάρραν τὴν ὠδίνασαν ὑμᾶς· ἔτι εἰσὶ· μὴ φοβεῖσθε ὀνειδισμόν ἀνθρώπων· καὶ τῷ φαυλισμῷ αὐτῶν μὴ ἠττάσθε· εἰσὶ ἅγιοι κληθήσονται πάντες οἱ καταληφθέντες εἰς ζῶήν, τοῦ εἶναι τῷ κόσμῳ εἰς δούλους καὶ δούλας· καὶ ἔσονται ἔντιμοι μᾶλλον ἢ τὸ χρυσοῖον τὸ ἀπειρον· πού εἰσιν οἱ γραμματικοί· γράφουσι πονηρίαν· ἐκκλίνοντες κρίσιν πτωχῶν· ὥστε εἶναι αὐτοῖς χρεῖαν εἰς ἀρπαγὴν· καὶ ὀρφανὸν εἰς προνομήν· καὶ τί ποιήσουσιν ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς; ἡ γὰρ θλίψις αὐτῶν πόρρωθεν ἦξει· καὶ πρὸς τίνα καταφεύξονται τοῦ βοηθηθῆναι; πού εἰσιν οἱ σύμβουλοι; οὐκ ἔστι σύνεσις· ἴδετε δὲ ἐκτετύφλωνται πάντες· οὐκ ἔγνωσαν φρόνησιν πάντες· κύνες ἐνεσί· ἐνυπνιαζόμενοι κολίτην· φιλοῦντες νυσταγμὸν ἀναιδεῖς τῇ ψυχῇ· καὶ εἰσὶ πονηροί· καὶ οὐκ ἰδόντες σύνεσιν· πάντες ἐξηκολούθησαν· ἕκαστος κατὰ τὸ αὐτοῦ πλεονέκτημα, ἀπ' ἄκρου αὐτοῦ. Δεῦτε λάβωμεν οἶνον, καὶ οἶνοφλυγῆσωμεν μέθη· οἱ ἀντεχόμενοί μου κτήσονται τὴν γῆν· ὁδὸς εὐσεβῶν εὐθεῖα καὶ πατήσουσι

(*) Ἐγκατεσπαρμένον εἰς διάφορα ἐδάφια

πόδες πραέων καὶ ταπεινῶν μὴ οὖν ἰσχύει ἡ χεὶρ Κυρίου τοῦ σώσαι, ἡ ἐβάρυνε τὸ οὖς αὐτοῦ, τοῦ μὴ εἰσακούσαι; ἀλλὰ τὰ ἀμαρτήματα ὑμῶν διίστῶσιν ἀναμέσον ὑμῶν, καὶ ἀναμέσον τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὰς ἀμαρτίας ὑμῶν ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ μὴ ἐλεῆσαι· αἱ γὰρ χεῖρες ὑμῶν μεμολυσμένααι αἵματι, καὶ εἰ δάκτυλοι ὑμῶν ἐν ἀμαρτίαις, τὰ δὲ χεῖλη ὑμῶν ἐλάλησεν ἀνομίαν καὶ ἡ γλῶσσα ὑμῶν ἀδικίαν μελεῖ· οὐδεὶς λαλεῖ δίκαια, οὐδὲ ἔστι κρίσις ἀληθινή· οἱ πόδες αὐτῶν ἐπὶ πονηρίαν τρέχουσι· καὶ ταχυνοὶ ἐκχέειν αἷμα ἀνάτιον· καὶ εἶδε Κύριος καὶ οὐκ ἤρεσεν αὐτῷ· καὶ ἠμύνατο μετὰ θυμοῦ· ἀνταπόδομα ἀποτίσει· ἐν γὰρ τῷ πυρὶ κριθήσεται πᾶσα ἡ γῆ, ἡ δὲ ζητοῦντες τὸν Κύριον, ἔσονται εἰς ἀνάπαυσιν.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα

Κεφ. **Α**ρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου
Θ'.10 **Α** καὶ βουλή ἁγίων σύνεσις· οἱ δὲ εὐθεῖς κατασκοπῶσουσι τὴν τῶν πραέων γῆν· καὶ ὅσοι ὑπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ· ἀκούσατε παῖδες παιδείαν πατρὸς. Δῶρον γὰρ ἀγαθὸν δωροῦμαι ὑμῖν, τὸν ἐμὸν νόμον μὴ ἐγκαταλείπεται· αἱ ὁδοὶ τῶν δικαίων, ὁμοίως φωτὶ λάμπουσαι· προπορεύονται καὶ φωτίζονται ἕως κατορθώσαι ἡ ἡμέρα· εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν δικαίου· στόμα δὲ ἀσεβῶν σβέννυται· ὁδοὶ ἀφρόνων ὀρθαὶ ἐνώπιον αὐτῶν· εἰσακούει δὲ συμβουλίας σοφός. Φῶς δικαίοις διὰ παντός, φῶς δὲ ἀσεβῶν σβέννυται· ἀμαρτάνοντας καταδιώξεται κακά. Δίκαιοι ἀπολαύσουσιν ἐν πλούτῳ ἔτη πολλά· ἀδικοὶ δὲ ἀπολοῦνται συντόμως, σοφαὶ γυναῖκες ὠκοδόμησαν οἶκους· ὁ δὲ πεποιθὼς ἐπὶ Κύριον, τῇ ἑαυτοῦ ὀσιότητι δίκαιος·

ἐξέλλουσιν ἑαυτὸν ὁ δωρολήπτης· ὁ δὲ μισῶν δῶρων λήψεις ζήσεται· ἐλεημοσύναις καὶ πίστεσιν ἀποκαθαίρονται ἀδικίαι· τῷ δὲ φόβῳ Κυρίου ἐκκλίνει πᾶς ἀπὸ κακοῦ· καρδίαι δικαίων μελετῶσι πίστιν· στόμα δὲ ἀσεβῶν ἀποκρίνεται κακά. Μακρὰν ἀπέχει ὁ Θεὸς ἀπὸ ἀσεβῶν· εὐχαίς δὲ δικαίων ὑπακούει. Κρείσων ὀλίγη λήψις μετὰ δικαιοσύνης, ἢ πολλὰ γεννήματα μετὰ ἀδικίας· ὅσῳ μέγας εἶ, τοσοῦτω ταπεινοῦ σεαυτὸν· καὶ ἔναντι Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου εὐρίσεις χάριν· εἰσὶν ὁδοὶ δικαιοσύνης ὁρθαὶ εἶναι ἀνδρῶν· τὰ μέντοι τελευταῖα αὐτῶν, ἔλπει εἰς πυθμένα ᾧδου· ἀνὴρ ἐν πόνοις ποιεῖ ἑαυτὸν καὶ ἐμβιάζεται τὴν ἑαυτοῦ ἀπώλειαν· ὁ μέντοι σκολιδὸς ἐπὶ τὴν ἀπώλειαν φορεῖ τῷ ἑαυτοῦ στόματι· κακὸς ὑπακούει γλώσσῃς παρανόμων· δίκαιος δὲ οὐ προσέχει χεῖλεσι ψευδῶν· ἐξουσίαν δίδωσι λόγοις ἀρχὴ δικαιοσύνης· προηγεῖται δὲ τῆς ἐνδείας στάσις καὶ μάχη· φιλαμαρτήμων χαίρει μάχαις· ὁ δὲ σκληροκάριδος οὐ συναντᾷ ἀγαθοῖς· ἀνὴρ εὐμετάβολος γλώττη ἐμπυροῦται εἰς κακά· πρὸ συντριβῆς ὑψοῦται καρδία ἀνδρός, καὶ πρὸ δόξης ταπεινοῦται· κρείσων πτωχὸς δίκαιος ἢ πλούσιος ψεύστης· ὁ βραχὺς καὶ αὐθάδης καὶ ἀλαζῶν λοιμὸς καλεῖται· ὅς δὲ μνησικακεῖ, παράνομος· ὁ δὲ κύριος ἄγγελον ἀνελεήμονά ἐπιπέμπει ἐπὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ, αἰρετώτερον ὄνομα καλόν, ἢ πλοῦτος πολὺς· μὴ ἀφαρπάσης ἀπὸ πτωχοῦ, ὅτι κύριος δικάζει τὸ δίκαιον αὐτοῦ· γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὐρήσει; τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἢ τοιαύτη, φόβον Κυρίου αὕτη αἰνείτω. Γυνὴ γὰρ συνετή, εὐλογεῖται· ὅτε αὐτῇ ἀπὸ καρπῶν χειλέων αὐτῆς. (*)

(*) ἐγκρατεσπαράμενον εἰς διάφορα ἑδάφια

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΘΝ

Στιχηρὰ ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Διονυσίου Μοναχοῦ

Αραμένη τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τῶν ὤμων, προθύμως ἠκολούθησας, τῷ σταυρωθέντι δι' ἡμᾶς καὶ ἔξω σαρκὸς γεγονυῖα, ταῖς νηστεῖαις καὶ δεήσεσι, τὰ πάθη ἐνέκρωσας, καὶ σεαυτὴν ἠτοίμασας, τοῦ Πνεύματος καταγώγιον ὅθεν ἀνεδείχθη, μοναζουσῶν Θεοδώρα, δόξα καὶ ἐδραῖωμα, καὶ τῶν Ἁγγέλων ἰσοστάσις, μεθ' ὧν ἐν οὐρανοῖς νῦν συγχορεύουσα, τὸν Σωτῆρα ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτὸς

Τῆς πανενδόξου Θεοδώρας, τὰ μνημόσυνα τελῶμεν, συνελθόντες ὦ φιλέοργοι, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ὡδαῖς πνευματικαῖς, εὐχαριστοῦντες τὸν φιλόανθρωπον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὅτι καὶ γυναῖκες στερεῶς τὴν ὄφιν κατεπάτησαν, τῇ χάριτι αὐτοῦ δυναμούμεναι, ὡσπερ καὶ ἡ Ὁσία ἀνδρείως κατεπάλαισεν ἐχθρὸν τὸν πολυμήχανον, δι' ἑναρέτου πολιτείας, καὶ ἀκρας ἐπιμονῆς· δι' ὧν καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης κομισαμένη, ἐν οὐρανοῖς νῦν ἐπαγάζεται, σὺν ἀσωμάτων καὶ Ὁσίων χοροῖς καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν πίστει ἐκτελούντων αὐτῆς τὴν θείαν πανήγυριν.

Ὁ αὐτὸς

Χαῖρε καὶ εὐφραίνου Αἴγινα ἡ νῆσος, τοιαῦτα φυτὰ ὡραία, καλῶς ἐκβλαστήσασα· τῆς ἐγκρατείας καὶ ὑπομονῆς, τὴν μακαρίαν Θεοδώραν, τὸ τοῦ Θεοῦ δῶρον εὐπρόσδεκτον· καὶ Θεοπίστιν τὴν Παρθένον καὶ πιστὴν δούλην αὐτοῦ· ἀγάλλου δὲ σκιρτῶσα καὶ ἡ τῶν Θεσσαλονικέων πόλις, ἀγιασθεῖσα τῇ ἀσκήσει αὐτῶν· καὶ τὰ σεπτὰ καὶ θεία τῆς Θεοδώρας

λείψανα, ἐν κόλποις νῦν κατέχουσα· πλουσίως μύρα ἀναβλύζοντα, καὶ ἰαμάτων χάριτας. Ὅθεν τὴν ἁγίαν αὐτῶν καὶ σεβασμίαν ἑορτήν, πιστῶς πανηγυρίζωμεν, καὶ τῷ Σωτῆρι ἐκδοήσωμεν· Φιλάνθρωπε Κύριε, δώρησαι ἡμῖν ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτὸς

Μοναζουσῶν τὸ κλέος καὶ τῆς Αἰγίνης τὸ καύχημα, τὴν θρύου τῶν θαυμάτων καὶ τῶν ἰαμάτων τὸ πέλαγος, οἱ πιστοὶ συνελθόντες, Θεοδώραν τὴν αἰδιμον, σὺν τῇ θυγατρὶ αὐτῆς Θεοπίστη καὶ καλλιπάρθενον νύμφην τοῦ Χριστοῦ, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν· ὅτι παρέχουσιν ἡμῖν ταῖς πρεσβεῖαις αὐτῶν ῥῶσιν ψυχῆς τε καὶ σώματος. Τὰ πάντα γὰρ καταλειπούσαι, ὡς δῶρον προσήνεγκαν, τῷ πάντων δεσπότη, τὴν ἀγγελικὴν αὐτῶν καὶ θείαν πολιτείαν· ὅθεν καὶ τῆς Ἀγγέλων χαρᾶς ἀξιοθεῖσαι, καὶ θείας λαμπρότητος, τῷ Κυρίῳ πρεσβεύουσιν ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Δεῦτε ἅπαντες παῖδες, τῆς Θετικῆς οἱ πιστοί, τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ ἀσκητικὰ παλαίσματα τῆς σεπτῆς Θεοδώρας, τῆς θαυμασίας, ὡς οὐρανόφρονος, πιστῶς συνορτάσωμεν· καὶ συνελθόντες αὐτῆς τῷ τάφῳ πλησιάσωμεν, ἀντλήσαι μύρα τὰ θεία· μύρα γὰρ θρύει καὶ ἰάματα, τοῖς εὐλαβῶς προσερχομένοις, καὶ μετὰ πίστεως προστρέχουσι, τῇ πρεσβείᾳ αὐτῆς. Εἰς δόξαν τε καὶ αἶνον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τοῦ ἐνδοξαζομένου, ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Ὁ αὐτὸς

Μύρον ἀνέβλυσε σοφή, ἡ λάρναξ σου μυρίπνουν, εὐωδιάζον τοὺς πιστούς, καὶ ἰατρεῶν τὰ παθήματα

τῶν ἀσθενούντων μητέρες· ἀλλὰ καὶ νῦν ἡμῖν, τοῖς μετὰ πόθου ἐορτάζουσι, τὴν παναοίδιμον μνήμην σου, μύρον νοητὸν ἐλύσον ταῖς θείαις πρεσβεῖαις σου, ἵνα σε Θεοδώρα ἐν πίστει μακαρίζωμεν.

Δόξα ἤχος α'.

Δεῦτε φιλεόργτων τὰ πλήθη, καὶ τῆς ἀγνείας ἐρασταί, τὴν σεβάσιμον μνήμην, τῆς θείας Θεοδώρας, φαιδρῶς πανηγυρίζωμεν· ὅτι ὡς πάλαι ἡ σὺν φρον Σάρρα, τῷ Θεῷ πειθαρχήσασα σὺν τῷ συζύγῳ Ἀβραάμ, τὴν πατρίδα κατέλειπεν, εὐαρεστήσασα τῷ Κυρίῳ· καὶ ὡς περ Ἰουδήθ ἡ θεοφρων, διὰ νηστείας καὶ δεήσεως τὸν Ὀλοφέρην ἀπέκτεινεν· οὕτω καὶ ἡ Ὁσία, ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας μεταναστεύσασα, τὴν πατρίδα διέλιπε, διὰ τὴν τῶν Θεσσαλονικέων πόλιν καταλαβοῦσα τῇ θείᾳ νεύσει καὶ τοῦ μονήρους βίου ἐπιβαλομένη, ταῖς ἀρεταῖς ὑπερέλαμψε, καὶ τῇ θυγατρὶ συνακουῖσα, πρὸς αὐτὴν οὐκ ἐφθέγγετο, ἐπὶ πάντε καὶ δέκα ἔτη· ὦ τοῦ θαύματος! ἡ θήλεια φύσις, ἡ γεώδης καὶ ἀσθενής, τὸν τὴν γῆν καὶ τὴν θάλατταν ἐξελείπειν φάσκοντα, ὡς γελοῖον παιζόμενον ἔδειξε, καὶ τῷ τῆς ἀσκήσεως ξίφει, ὡς Ὀλοφέρην τοῦτον ἀπέκτεινεν, ἢ καλλινίκος Θεοδώρα, στεφανίτις ἀναφανείσα· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς ἰκετεύει ἀδιαλείπτως ὑπὲρ τῶν πίστει ἐκτελούντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην αὐτῆς.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς· ὁ αὐτός.

Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ Ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· καὶ θεασώμεθα τὴν δόξαν, τῆς μεταμορφώσεως αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός. Φωτὶ προσλάβωμεν φῶς· καὶ μετάρσιοι γινόμενοι τῷ πνεύματι, Τριάδα ὁμοούσιον, ὑμνή-

σωμεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν

Δεῦτε τῶν ὀρθοδόξων πληθὺς Θεοσαλονίκης τὸ περίδοξον καύχημα τὸ θαῦμα τῆς οἰκουμένης, τὴν Θεοδώραν φαιδρῶς ἐγκωμίοις θείοις εὐφημησώμεν, τὸν νοῦν τὸν ταῖς νεύσεις, ταῖς ἐνθέοις θεούμενον, καὶ θεωρίᾳ πρακτικῶς διαλάμποντα, κχτκνύξεως τὴν πηγὴν τὴν φωτόρειθρον, ἀνθρωπον τὸν οὐράνιον, ἐπίγειον ἄγγελον, τῶν ἀρετῶν ποταμεῖον, καὶ τῶν χαρίτων τὸν θάλαμον, τὸν ῥοῦν τῶν θαυμάτων, ποταμῶν τῶν ἰαμάτων, καὶ μύρων θάλασσαν.

Στιχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Φάνηθι τοῖς αἰτοῦσι θερμῶς, πρὸς τοῦ ἐκάστου χορηγῶς χρεῖα ἐνδοξεῖ θεόθεν γενοῦ ἐν τάχει, παρακαλοῦσιν ἡμῖν, Θεοδώρα μητέρα παναοίδιμε· λιμὴν γαληνότατος, κυβερνήτης καὶ ἄγκυρα, κυμαινομένοις, πειρασμῶν ἐν τῷ κλύδωνι, ὀδηγῶς τυφλοῖς, βοηθὸς κινδυνεύουσι, δρόσος τοῖς ἐν τῷ καύσωνι, παθῶν ἀθυμήσασιν, τοῖς ἀσθενούσιν ὑγεία, πολεμουμένοις προπύργιον, ῥύστις ἀντιλήπτωρ, ἐν παντοίᾳ περιστάσει πολλὰ γὰρ δύνασαι.

Στιχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Πλὺνόν μου τὴν καρδίαν κλαυθμῶ, τὴν ῥυπωθεῖσαν ἠδοναῖς παναοίδιμε· λουτήρα γὰρ μετανοίας, τὰς τῶν δακρῶν πηγὰς, ἀνκαλυφθῆναί μοι σὺ βοήθησον, τὸν νοῦν μου καταύγασον, σκοτισθέντα τοῖς πάθεσιν, ἀμαρτιῶν μου τὴν πληθὺν ἐξαφάνισον, ἐν ἡμέρᾳ δὲ τῆς ἐτάσεως πρόσθηθι, ἔλεων ἐν τοῖς ἔργοις μου, κριτὴν ἐκτελέσασα, τὸν φοβερὸν δυσωπῶ σε, ὅπως ῥυθθῶ τῆς κολάσεως, καὶ τύχω μερίδος, σωζομένων ἵνα πιστεῖ ἀεὶ γεραίρω σε.

Δόξα ἤχος δ'.

Εὐφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἀγαλλιέσθω ἡ γῆ· ἡ γὰρ ἀληθῶς ἀγαπήσασα τὸν φιλόανθρωπον Κύριον, πόθον αὐτοῦ προσλαβοῦσα τὸν ἅγιον, τὸν κόσμον λιποῦσα τὴν σήμερον, πρὸς οὐρανίους ἀπῆρε μονάς, καὶ τούτῳ συνήκησεν, ᾧ καὶ ζῶσα προηνώθη νυμφίῳ Χριστῷ· ὃ τοῦ θαύματος· ἡ πολὺ τῶν Ἀγγέλων διαστάσα διὰ τὸν φθόνον, ἰσάγγελος νῦν ὤφθη· καὶ τὸ παράδοξον ὅτι καὶ Θεοῦ ἐγγύς, ἡ γυνὴ τὴν φύσιν καὶ δύναμιν, καὶ τὸ μυστήριον ὅσον· ἀλλ' ὃ μήτηρ, Ὁσία Θεοδώρα πανένδοξε, ἡ τοῦτο διὰ πολλὴν πλουτήσασα κάθαρσιν· δίδου ἡμῖν τοῖς τιμῶσι τὴν μνήμην σου ἐκ ψυχῆς, εὐχαῖς σου τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Νεῦσον παρακλήσεσιν....

Ἀπολυτίκιον ἤχος δ'.

Τελείως τὸν δρόμον σου ἐν ἀκλινεῖ λογισμῷ, ἐτέλεσας πάνσεμνε ὑποταγεῖσα καλῶς, Χριστῷ τῷ Νυμφίῳ σου· ἔθεν εἰληφας χάριν, Θεοδώρα Ὁσία, δαίμονας φυγαδεύειν καὶ νοσοῦντας ἰᾶσθαι, διὸ καὶ τοῖς τιμῶσι σε θρύεις ἰάματα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον

Τῆ Θεοτόκῃ ἔκτενῶς....

Ἡ εὐλόγησις τῶν ἁγίων καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον δις καὶ τὸ Θεοτοκίον ἅπαξ, ὡς εἰς τὸν ἔσπερινόν.

Μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τῷ τάφῳ τῆς σοφῆς, καὶ σεπτῆς Θεοδώρας, προσέλθωμεν πιστοί, καὶ πιστῶς προσκυνοῦντες, αὐτῆς τὰ θεῖα λείψανα, ἀρυσώμεθα χάριτας, τῶν

ἰάσεων, καὶ τῶν θαυμάτων εἰς ῥῶσιν, τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ τῶν σωμάτων τὴν μνήμην, αὐτῆς ἐορτάζοντες.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Αγγέλων χαρμονή, καὶ θροτῶν σωτηρία, καὶ πύλη τοῦ Θεοῦ ἀνεδείχθης Παρθένε, καὶ θρόνος ἐπουράνιος καὶ παλάτιον ἔμφυχον, τοὺς προστρέχοντας ὑπὸ τὴν σκέπην σου σῶζε, πάσης θλίψεως, ταῖς μητρικαῖς σου πρεσβεῖαις, πανάμωμε Δέσποινα.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν Κάθισμα

Ἦχος γ'. Τὴν ἁραιότητα

Η ὑπερεύσμος, χάρις τοῦ Πνεύματος, ἀπηλλαγμένην σε εὐρουσα πάνσεμνε, τῆς δυσωδίας τῶν παθῶν ἐσκήνωσεν ἐν ψυχῇ σου· ἔθεν σε ἀνέδειξε θρύσιν μύρων ἀένναον, τοὺς πιστοὺς μυρίζουσα, καὶ παθῶν ἀπαλλάττουσα· διὸ καὶ τοῖς τιμῶσι σε Μήτηρ, μετὰδος νῦν τῶν χαρίτων σου.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Αῦλος ἄψυχος, κλίμαξ ἐτύπου σε· τὴν ζῶσαν κλίμακα Θεοῦ καὶ ἔμφυχον, δι' ἧς ὁ Λόγος καταβάς ἀνθρώποις συναναστράφη, θρόνον πρὸς οὐράνιον, ἀναφέρων τὸ πρόσλημμα, καὶ πρὸς τὸν παράδεισον, ἐπανάγων τὸν ἄνθρωπον, διὸ ὡς σωτηρίας αἰτίαν, πάντες ὑμνοῦμέν σε Θεοτόκε.

Μετὰ τὸν πολυέλεον. Κάθισμα

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεῖς.

Αρνησαμένη σεαυτὴν Θεοδώρα, καὶ ἀραμένη τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τῶν ὤμων, ἀσκητικῶς ἐβάδισας τὸν βίον σου σοφῆ· ἔθεν πρὸς οὐράνιον καὶ ἀνεσπερον λῆξιν, χαίρουσα κατέπαυσας αἰτουμένη πταισμάτων, τοῖς σὲ τιμῶσιν ἀφῆσιν ἀεὶ, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτήρος αἰοίδιμα.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Η παναμώμητος ἀμνάς τοῦ Ποιμένος, ἡ χαριτόπλοκος παστὰς τοῦ Νυμφίου, τὸ καθαρὸν παλάτιον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, μέτοχόν με ποιήσον οὐρανοῦ νυμφῶνος, μείρας με ἀξίωσον, δεξιᾶς τῶν προβάτων, καὶ κληροδόμον ἔργασαι φωτός, οὐδὲν ἡμέρας δεικνύουσα Δέσποινα.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου

Τὸ Προκείμενον Ἦχος δ'

ὑπομένων, ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Στιχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Τὸ πᾶσα πνοή, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠρώτα τις τῶν Φαρισαίων τὸν Ἰησοῦν.

(Ζήτηι τῆ Δευτέρᾳ τῆς δ'. ἑβδομάδος).

Ὁ Ν'. Δόξα ταῖς τῆς σῆς Ὁσίας· καὶ νῦν, ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στιχ. ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἰδιόμελον.

Ἦχος β'.

Περικυκλοῦντες τὴν λάρνακα τῶν λειψάνων σου, Θεοδώρα Μήτηρ, καθὼς περ πάλαι τὸν τάφον τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, οἱ τούτου ἐγγονοὶ οὐ δάκρυα χέομεν, οὐδὲ θρήνους κοπτόμεθα, ἀλλὰ γηθοσύνως ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, ἀπαντλοῦμεν ἐξ αὐτῆς, τῶν θαυμάτων τὰς χάριτας, δοξάζοντες ἀπαύστως, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Ὁ ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κ.λ.π.

Τὸ Κύριε ἐλέησον ιβ'. καὶ οἱ ΚΑΝΟΝΕΣ.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου, «Υγρὰν διόδυσσας» μετὰ τῶν εἰρημῶν εἰς ζ. καὶ τῆς ἁγίας οἱ δύο εἰς η'.

Κανὼν α'. τῆς ἁγίας, οὗ ἡ Ἀκρο

στιχίς κατ' ἀλράβητον, ἀνευ τῶν Θεοτοκίων.

(Ποίημα Διονυσίου Μοναχοῦ)

ᾠδὴ α'. ἤχος α'. ᾠδὴν ἐπινίκιον

Αεὶ σκοτιζόμενον ταῖς ἀμαρτίαις, τὸν νοῦν μου καταύγασον, Θεοδώρα ἐνδοξε, ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς, ὅπως ὑμνήσω τὴν φαιδράν, καὶ θεῖαν μνήμην σου.

Βιώσασα ἐνδοξε Μήτηρ Ὁσία, ἐν γῆ ὡς περ Ἄγγελος, τοὺς βροτοὺς ἐξέπληξας, δαίμονας ἠσχυνας δέ, τῇ καρτερίᾳ τῶν σεπτῶν ἀγωνισμάτων σου.

Γηθόμενοι σήμερον δεῦτε συμφώνως, οἱ παῖδες Αἰγίνης τε, καὶ Ἑλλάδος ἅπαντες, καὶ Θετταλίας ὁμοῦ, τὴν Θεοδώραν τὴν σοφὴν ἀνευφημήσωμεν.

Θεοτοκίον

Ανάρχως ἐξέλαμψας ἐκ τοῦ Πατρὸς σου, ἐν χρόνῳ δὲ γέγονας, ἐπ' ἐσχάτων Δέσποτα, ἐκ τῆς Παρθένου Μητρός, ἐνανθρωπήσας δι' ἡμᾶς, δίχα τροπῆς καὶ φερμοῦ.

Ἔτερος Κανὼν τῆς Ὁσίας

(Ποίημα Ἰσιδώρου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως)

ᾠδὴ α'. ἤχος πλ. δ'.

Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Υπὲρ τὴν δυνάμιν τῶν λόγων ἀπᾶσαν τόδε τὸ ἔργον ἐστίν, ἀλλ' ὦ Θεοῦ Λόγε, λόγῳ χάριν δίδου μοι, δι' ἧς τιμᾶν ἐνίσχυσον, ἣν ἐδόξασε χάρις ἢ σὴ Χριστὲ καὶ ἀνέδειξε, καὶ θαυματουργὸν καὶ μυρορρέιθρον.

Νῦν ἐν τῇ μνήμῃ Θεοδώρας ἅπαντες δεῦτε φιλέορτοι, ἐν τῇ σοφῇ ταύτης, χάριν ἀπαντλήσωμεν, καὶ πλοῦτον μὴ κενούμενον, μυροθήκης βρυούσης· ἢ γὰρ πληθὺς τῶν Ἀγγέλων

τε, ἄσκησιν τὴν ταύτης θαυμάζουσιν.

Η Θεοδώρα ἢ πλουσία θάλασσα, ἢ ἀνεξάντητος, ἣν ὁ Θεὸς ρεῖθρον, μήποτε κενούμενον, τῷ κόσμῳ ἐχαρίσατο, ὡς πλουτοῦσαν ἐν μύροις, καὶ θαύμασιν ἢ ἀσύγκριτος, νῦν ἀνευφημείσθω ἐν ἄσμασιν.

Θεοτοκίον

Ως συλλαβοῦσα ἐν γαστρὶ πανάμωμε τὸν μαργαρίτην Χριστόν, ἐξ ἀστραπῆς θείας, καὶ ἀποκυήσασα, ὑπὲρ φύσιν καὶ ἐννοίαν, καὶ ἡμᾶς εὐρεῖν κόρη, καὶ τούτου θείας δράσεως, ἀεὶ ἀπολαβεῖν συνέργησον.

Καταβασία

» **Χ**οροὶ Ἰσραὴλ, ἀνίκμοις ποσὶ·
» **Χ**ρόνον ἐρυθρὸν καὶ ὑγρὸν θυθὸν διελάσαντες, ἀναβάτας τριστάτας,
» **δ**υσμενεῖς ὄρωντες ἐν αὐτῷ ὑποβρυχίους· ἐν ἀγαλλιάσει ἔμελλον· ἄσωμεν
» τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

ᾠδὴ γ'.

Στερεωθήτω ἡ καρδία μου

Διὰ Χριστὸν Μήτηρ αἰδίμει, τὰ ἀσκήσασα στερεῶς, τὴν ὄφρυν καταβέβληκας, τοῦ τὴν Εὐάν παραδείσου, συμβουλία ἐξώσαντος.

Εκ τῆς σοροῦ σου μύρα ἐνδοξε, Θεοδώρα πᾶσιν ἀνέβλυσας· τῶν δὲ θαυμάτων τὰς πηγὰς, ἀναβλύζεις ἐκάστοτε, τοῖς ἐν πίστει τε καὶ πόθῳ, τῷ ναφ σου προστρέχουσιν.

Ζωὴν τὴν ἄληκτον ποθήσασα, καὶ πατρίδα Μήτηρ τὴν μέλλουσαν, καὶ παραδείσου τὴν τρυφήν, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, κατεφρόνησας Ὁσία, τὴν τοῦ κόσμου προσπάθειαν.

Θεοτοκίον

Βάτον σε πάλαι ἀκατάφλεκτον, Μωϋσῆς ὁ μέγας ἑώρακεν, ἐν τῷ

Σινᾶ προφητικῶς Παναγία θεόνυμφε, ἀλλ' ἡμεῖς σὲ Θεοτόκον, κατιδόντες δοξάζομεν.

Ἄλλος. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ιερωτάτην σεαυτήν, Χριστῷ προσήξας θυσίαν, καὶ ἐγένου καθαρώτατον σκευὸς, ὑπὸ τούτων τῷ Θεῷ, ὅθεν καὶ ἐνοικοῦντά σε, τοῦτον ὦ Μήτηρ ἔσχες, διενεργοῦντά σοι τὰ παράδοξα.

Πάντων ἀγίων ἀρεταί, οὐ ἀνεμάξω Ὁσία, καὶ ἐγένου καθαρώτατον σκευὸς, ὑπὸ τούτων τῷ Θεῷ, ὅθεν καὶ ἐνοικοῦντά σε, τοῦτον ὦ μήτερ ἔσχες, διενεργοῦντά σοι τὰ παράδοξα.

Σοῦ ἡ ψυχὴ διακαῶς, τῷ θεῷ πόθῳ τρωθεῖσα, ὡς περ ἔλαφος κατέσχετο δίψει, ἐπὶ τὴν ζωαρχικὴν, πηγὴν τοῦ ζῶντος ὕδατος, ἀκατασχέτω δρόμῳ, μήτερ ἀγνή ἐπεπόθησας.

Ερῶτα μόνον πρὸς τὸν σόν, Ἰῖόν με ποίησον ἔχειν, ὡς μισεῖν καὶ ἠδονὰς τῶν προσκαίρων, ἀειπάρθενε βροτοῖς, ἀγαθῶν πάντων πρόξενε, ὅπως ἐντεῦθεν ἦδη, τύχοιμι τούτου ἐλλάμψεως.

Καταβασία

» **Τ**όξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ
» **Α**σθενοῦντες περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ
» ἡ καρδία μου.

Κάθισμα

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Καθελοῦσα τὸν ἐχθρόν, ταῖς ἐπιμόνοις προσευχαῖς, ἠξιώθης ἀγαθῶν, ὧν ἐπηγγείλατο Χριστός, τοῖς ἐκζητοῦσιν αὐτὸν ἐν ἀληθείᾳ· διὰ τῶν εὐσεβῶς, μνημονεύοντων σου, καὶ μνήμην τὴν σεπτὴν, ἐπιτελούντων σου, τῇ πρὸς Θεὸν ἐγγύτητι μνημόνευε, παθῶν βυθθῆναι καὶ θλίψων· καὶ ἐπηρείας τῆς τῶν δαιμόνων, Θεοδώρα πανεύφημε.

Δόξα καὶ νῦν, ὁμοίον

Πατρικὸν ἀληθινόν, φῶς ἀναλλοίωτον Χριστέ, τρώσον πόθῳ με τῷ σφ, καὶ σαῖς ἀλλοίωσον αὐγαῖς ὑπὲρ τὴν χεῖρῳ ἀλλοίωσιν καταστήσας· κόλλησον ψυχὴν μου ὀπίσω σου, οὐ μου δεξιὰ ἀντιλάβοιτο, ὡς ὑπὸ σκέπην εἶην σου πτερύγων, ἀγαλλιώμενος κράζω σοι, τῆς δεξιᾶς σου τῆς θείας αὐτῇ, Ἰησοῦ μου ἀλλοίωσις.

ᾠδὴ δ'. Ἐν πνεύματι προβλέπων

Η μνήμη σου Ὁσία, ἐπέστη νῦν ἡμᾶς, συγκαλοῦσα ἅπαντας αὐτὴν περιχαρῶς, πανηγυρίσαι εἰς δόξαν τοῦ ἐν ἀγίοις, δοξαζομένου καὶ συμφώνως μελωδῆσαι, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θαυμάτων ταῖς ἀκτίσι, λαμπρύνεις τοὺς πιστοὺς, καὶ τῶν μύρων ἐνδοξε εὐφραίνεις ταῖς ὁμαῖς, τοὺς ἐπαξίως τὴν μνήμην σου ἐπιτελοῦντας, καὶ συμφώνως μελωδοῦντας, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ιδοὺ πῶς καὶ γυναῖκες, ὀπίσω σου Χριστέ, τὸν Σταυρὸν ἀράμενοι ἀνέδραμον σοφῶς, ἀκολουθεῖσαι τὰ πάντα καταλιποῦσαι, τοῦδε τοῦ βίου καὶ συμφώνως μελωδοῦσαι, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ιδοὺ ὡς οἱ προφήται, προέφησαν Θεός, τοῖς βροτοῖς ὀφθήσεται, ἐκ κόρης ὑπὲρ νοῦν, νῦν ἐσαρκώθη ἀσπόρως ἐκ τῆς Παρθένου, εἰς σωτηρίαν τῶν ἐν πίστει μελωδούντων, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἄλλος. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε

Ινα τὰ σά, ἐκδηγοῦμαι θαυμάσια, Θεοδώρα, καὶ τὰ μεγαλεῖά σου, ἵνα ἀνθρώπων ἐν τοῖς υἱαῖς, ἐξομολογῶμαι, τὰ σά ἐλέη πανένδοξε, ἐπί-

θλεψον εὐσπλάγχχνως, ἐπ' ἐμὲ τὸν νοσοῦντα, καὶ υγείαν τελείαν μοι δώρησαι.

Απαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων ὑπάρχουσα, καὶ υγεία, πρόχειρος καὶ ἴασις, μεταβολὴ καὶ ἀναψυχὴ τῶν ἐν ἀσθενείαις καὶ συμφοραῖς καὶ ἐν θλίψεσιν ὀδύνας πικροτάταις, ἀνενδότοις μετόνοις, δαπανώμενον οἴκειρον ἔνδοξε.

Τὸ ἀσθενές, τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας Χριστέ, ὁ φορέσας, δι' ἀγαθότητα, τὰς ἀσθενείας μου τὰς πολλὰς, καὶ τὰς ἀρρώστιας εὐσπλάγχχνως ἴασαι Δέσποτα· εἰς τοῦτο δυσωποῦσαν, Θεοδώραν ὡς ἔχων, τὴν λαμπρὰν καὶ σεπτὴν μυροβλύτιδα.

Θεοτοκίον

Σὺ τὴν πηγὴν, τῶν ἰαμάτων ἐπήγασας, νοσημάτων ἄδυσσον ξηραίνουσαν, παρεχομένη τε δωρεὰν ῥῶσιν τοῖς νοσοῦσιν, υγείαν τοῖς ἀρρωστοῦσί τε, διό με Θεοτόκε, χαλεπαῖς ἀρρώστιας, δαμασθέντα ἐν τάχει ἐπίσκεψαι.

Καταβασία

» **Ε**ἰσακήκοα τὴν ἔνδοξον οἰκονομίαν σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι ἐτέχθης ἐκ τῆς Παρθένου, ἵνα ἐκ πλάσσης, ῥύσῃ τοὺς κραυγάζοντας, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Καταβαλοῦσα τὸν πολυμήχανον, ἐχθρὸν αἰδίμιε, τοῖς τῆς ἀσκήσεως ἰδρωσί τε τοῖς σοῖς, καὶ θελοῖς μέμωως ἀπέληφας.

Λαμπρῶς ἀνέτειλεν ἡ πανέορτος, καὶ θεία μνήμη σου, τοὺς αὐτὴν περιχαρῶς γεραίροντας, μήτηρ Ὁσία, θείας τε λαμπρότητος, καὶ δόξης φαιδρύνουσα.

Μύρον εὐώδες, Ὁσία ἔνδοξε, ἐκ τῶν λειψάνων σου ἐναπέβλυσας, καὶ θεῖον ἔλκιο ἐκ τῆς εἰκόνης σου,

πᾶσι τοῖς τιμῶσί σε, σωτήρια φάρμακα. **Θεοτοκίον**

Λιμένα εὐδίων, καὶ ἀπόρθητον τεῖχος, κεκτήμεθα τὴν πρεσβείαν σου, ἐν περιστάσει θεοκυήτορ, πάντοτε λυτρούμενοι, κινδύνων καὶ θλίψεων.

» **Ἄλλος.** Ἴνα τί με ἀπάσω.

Τὴν πολλὴν ἐν τοῖς μύροις, τὴν παρηγορίαν τοῦ κόσμου τοῖς θαύμασι, τὴν ὡς ἐξ ἀγνοίας, φωτὶ βίου ἡμᾶς διεγείρουσαν, πρὸς ἐνθέων ἔργων, ἀνατολήν καὶ σωτηρίαν, Θεοδώραν ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ακουσῶν ἐν λειμῶνι, ῥόδον ἐρυθρῶν, καὶ ἡδύπνουν ἡνθησας, τοῖς τῶν ἀρετῶν δέ, καθαρῶς ἐκπλυνομένη σκάμμασιν, ἐλευκάνθησας Μήτηρ, ὡς ἀληθῶς ὑπὲρ χιόνα, καὶ ὡς κρῖνον λευκόχρουν ἐξήνθησας.

Οὐκ ἔστιν ἡ μήτηρ ἐξέστης, ὅλη ἡλλοιωθῆς τὴν θεῖαν ἀλλοίωσιν, τοῦ Θεοῦ τῶν ὄλων, φλεγόμενη Ὁσία τῷ ἔρωτι· οὐ καὶ κατευθύνου, πρὸς ἐντολῶν πασῶν τὰς τρίβους, καὶ δι' ὧν πάντα πόνον ὑπήνεγκας.

Θεοτοκίον

Ναὐτὸς πᾶμφωτος οὖσα, τοῦ φωτοπαρόχου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, κάμει δειξὸν τούτου, ἀειπάρθενον λαμπρύνουσα, φωτὸς σου ἀκτίσι, καὶ τῶν παθῶν λύσασα σκότος, ἵνα φύγῃ ζοφώδους κολάσεως.

Καταβασία

» **Ο** τοῦ φωτὸς διατημήξας, τὸ πρωτόγονον φῶς, ὡς ἐν φωτὶ τὰ ἔργα ὑμνεῖ σε Χριστέ, τὸν δημιουργὸν ἐν τῷ φωτὶ σου, τὰς ἰδοὺς ἡμῶν εὐθύνων.

» **ᾠδὴ στ'.** Τὸν προφήτην Ἰωάν

Νῦν ἐπέστη ἡ φαιδρὰ καὶ σεπτὴ σου ἑορτή, συγκαλοῦσα τοὺς πιστοὺς, πρὸς ἐστίασιν τῆς σῆς ἀσκή-

σεως, καὶ τῶν θαυμάτων, μήτηρ αἰδίμιε.

Ξένα ὄντως κατ' ἐχθροῦ, τὰ παλαιόματα τὰ σά, καὶ τὰ θαύματα σοφῆ, ἀειργάσατο Χριστὸς δοξάζων σε, καὶ μετὰ πότμον, Ὁσία ἔνδοξε.

Ο τῆς Εὐσας ἐν Ἐδέμ, ψιθυρίσας τοῖς ὡσί, τὴν κακίστην συμβουλήν, ὡς γελοῖον ὑπὸ σοῦ ἐμπαίζεται, Μήτηρ Ὁσία, τῇ θεῖα χάριτι.

Θεοτοκίον

Εὐδοκία τοῦ Πατρός, ἐσαρκώθη ὁ Υἱός, διὰ Πνεύματος Θεοῦ, ἐν τῇ μητρὶ σου ἀγνή, καὶ ἔσωσε, τὴν πρὶν εἰκόνα θεοκυήτορ σαφῶς.

» **Ἄλλος.** Τὴν δέησιν ἐκχεῶ

Ιάσεων, ἀναβλύζει πελάγει, ποταμούς ἀναπηγάξει θαυμάτων, καὶ δωρεῶν, καὶ χαρίτων προχέει, ἐπιβρύας ὁ πολυόλβος τάφος σου, ἐξ ὧν ἀρῶμεθα διπλῆν, εὐεξίαν οἱ πάθει κάμνοντες.

Δεομεῖται, καὶ ποταμῶν τὰ ρεύματα, ἐπιλείπει καὶ χαιμάρρων τὰ ρεῖθρα, καὶ αἱ πηγαὶ χαλινούονται κρυστάλλῳ, ἡ προχοὴ δὲ τῶν μύρων σου ἔνδοξε, ἀέναντος ὑπερχελεῖς χαριτόβρυτα ἐλύζουσα νάματα.

Τὸ χαῦνον, καὶ ἀσθενές τοῦ θήλεως, τῷ στεῖρῳ τῶν ὄσων ἀγώνων ἐβρώσθη, καὶ ἀνδρικῶς τῷ ἐχθρῷ συνεπλάκησας, ἀντικατέστησας καὶ γὰρ μέχρις αἵματος, πρὸς πάσας αὐτοῦ τὰς μηχανάς, ὑπὲρ φύσιν Ὁσία ἀσκήσασα.

Θεοτοκίον

Επίθλεψον, ἐπ' ἐμὲ πανάμωμε, καὶ ἐλέησον καὶ σῶσον με κόρη, καὶ τῶν ἐκεῖ μενουσῶν με βασάνων, τῇ μητρικῇ σου πρεσβείᾳ ἐξάρπασον, προστάτης γὰρ ἀμαρτωλῶν, Παναγία ὑπάρχεις πανάμωμε.

Καταβασία

» **Ε**ν τῷ θλίβεσθαί με, ἐδόθησα πρὸς Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον

» **Ἦχος πλ. δ.** Τῇ ὑπερμάχῳ

Ως ποταμὸς ἐκ τῆς Ἐδέμ ὁ ὑπερρῶμενος, ἐκ τῆς ἀγίας σου σοροῦ μύρα ἡδύπνοα, ἀναβλύζουσι τῇ πόλει σου Θεοδώρα· οὐκ εἰς τέσσαρας ἀρχὰς ἀφορίζόμενα, τὴν ὑψήλιον δὲ πᾶσαν ἀγιαζόντα, ἡ καὶ ψόλλει σοι, χαῖρε γύναι ἰσαγγελε.

Ὁ Οἶκος

Αμίσθον ἰατρείον, ὁ ναός σου Ὁσία, ὁράται τοῖς πιστῶς προσιοῦσιν· ἀλγηδὸναι γὰρ σωματικά, καὶ ψυχῶν οἰδήματα παύονται, προσπτύζει τοῦ λειψάνου σου, βοῶντων εὐγνωμῶς ταῦτα.

Χαῖρε δι' ἧς ὁ Θεὸς ὑμνεῖται, χαῖρε δι' ἧς ὁ σατὰν ἠττάται.

Χαῖρε τῆς ἀγάπης φιλοῦσα τὸν σύνδεσμον, χαῖρε τῆς ἀπάτης φυγοῦσα τὸν ὄλισθον.

Χαῖρε ὕψος ταπεινώσεως ἐξασκήσασα καλῶς, χαῖρε πλάτος τῆς στενώσεως διοδοῦσασα ὀρθῶς.

Χαῖρε χριστωνύμοις κατευφραίνουσα μύροις, χαῖρε στίχας δαιμόνων ἀποπνίγουσα τούτοις.

Χαῖρε σιγὴν ἀμίμητον στέρξασα, χαῖρε στοργὴν ἀνόνητον παύσασα.

Χαῖρε παστὰς ἀθανάτου νυμφίου, χαῖρε λαμπὰς καταυγάζουσα κτίσιν.

Χαῖρε γύναι ἰσαγγελε.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Γ' μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Θεοδώρας τῆς Μυροβλύτιδος καὶ θαυματουργοῦ, τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Στίχοι

Ἐνταῦθ' ἀμοιβήν, τῶν πόνων εὖρες
μύρα.

Ἐκεῖ δ' ἄ μηδεῖς, ἰσχύει Μήτηρ
φράσαι.

Ἀπάρθετο κῆρ. ἐννάτη, Θεοδώρα
ἐν Χριστῷ.

ᾠδὴ ζ'. Ἡ κάμινος Σωτήρ

Ποθήσασα Χριστὸν κατεφρόνησας,
τοῦ βίου τὰ τερπνὰ καὶ ἐβίωσας,
ἐπὶ τῆς γῆς δόσις, Θεοδώρα παναοί-
διμα.

Ροή τῶν σῶν δακρύων κατέσβεσας,
τὴν τῶν παθῶν φιλόβλον κάμι-
νον, καὶ ἀνεδείχθης μήτηρ, τῶν Ἀγγέ-
λων ἰσοστάσις.

Σὺν πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις χορεύουσα,
ἐν οὐρανοῖς Ὅσια ἰκέτευε, ὑπὲρ
τῶν σὲ ὑμνούντων, λυτρωθῆναι πάσης
θλίψεως.

Θεοτοκίον

Ιδοὺ ὡς Ἡσάτις πρόεφησεν, ἡ Θεο-
τόκος κόρη, συνέλαβεν, ἐν τῇ γα-
στρὶ ἀσπόρως, καὶ ἐκύησε Χριστὸν
τὸν Θεόν.

Ἄλλος. Θεοῦ συγκατάβασιν

Κανόνα ἀσκήσεως, εἰκόνα ἔμπνοον
τῆς πραότητος, σωφροσύνης τε
στήλην, ὑποταγῆς τε ἔμφυχον ἄγαλ-
μα, καὶ πάσης ἄλλης ἀρετῆς ἀρχέτυ-
πον, ἀνέδειξε Χριστός, ὃν περ ἠγάπη-
σας.

Νεώσασα ἄρουραν, τῆς σῆς καρδίας
θεῖω ἀρότρῳ Σταυροῦ, ἐν αὐτῇ
κατεβάλου, σπόρον τῶν πόνων καὶ
τοῦτον ἠρδεύσας, βροχῇ δακρύων ἠλίψ-
δὲ ἔθαλψας, τῷ νοητῷ καὶ καρπόν,
ἀρετῶν ἤνεγκας.

Μυρίων θαυμάτων σε, πηγῆν ἡ
χάρτις ἔδειξεν ἔνδοξε, παντα-
χοῦ ἐκδιδοῦσαν, τῶν ἰαμάτων ἀφθονα

ρεῖθρα σεμνή, τοῖς εὐσεβῶς τῷ Κυρίῳ
κραυγάζουσιν, ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐ-
λογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον

Νενέκρωμαι πάναγνε, τῆς ἀμαρτίας
πιῶν τὸ φάρμακον, καὶ προστρέ-
χω σοι πίστει, τῇ τετοκυῖα τὸν ἀρ-
χηγόν τῆς ζωῆς, ταῖς σαῖς πρεσβείαις
τὸν δούλόν σου σῶσον με, καὶ πειρα-
σμῶν καὶ παθῶν, λύτρωσαι μόνη ἀγνή.

Καταβασία

» **Α**ῖθραμιαῖοί ποτε, ἐν Βαβυλῶνι
» παῖδες, καμίνου φλόγα κατεπά-
» τησαν, καὶ ὑμνούντες ἔψαλλον, ὁ τῶν
» πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'. Ὅν φριττουσιν Ἄγγελοι

Τὴν μνήμην σου σήμερον τιμῶντες
σοὶ πιστοί, Χριστὸν μεγαλύνομεν
ὃς μύροις σε τερπνοῖς, καὶ θαύμασι
θείοις Θεοδώρα σεμνή, καὶ μετὰ πό-
τμον δοξάζει εἰς αἰῶνας.

Υμνούντας τὸν Κύριον ἀκήκοας
σοφή, Ἀγγέλους ὡς ἄγγελος ταῖς
θελαῖς ἀρεταῖς, ὑπάρχουσα μήτηρ καὶ
τῆς τούτων χαρᾶς, νῦν ἐπαπολαύεις
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φωτὸς ὡς ἀνάπλεως τοῦ θεοῦ ἡ
φαιδρά, καὶ ἔνδοξος μνήμη σου
ἀνέτειλεν ἡμῖν, ὡς ἥλιος πᾶσι κα-
ταυγάζουσα νῦν, τοὺς σὲ εὐφημοῦντας,
Ὅσια εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Παρθένε πανύμνητε Ἀγγέλων ἡ χα-
ρά, Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις ἐλπίς
Χριστιανῶν, χαρᾶς τῆς ἀλήκτου κα-
ταξίωσον ἡμᾶς, τοὺς σὲ ἀνυμνούντας,
πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Ἑπταπλασίως κάμινον

Εἴν προσευχαῖς τὸ σύντονον, ἐν νη-
στείαις τὸ πρόθυμον, τὸ καρτερι-

κὸν καὶ ἀνδρικὸν καὶ εὐτονον, ἐν πό-
νοις πανένδοξε, σὺ κτησαμένη κρά-
τιστα, ἅπασαν ἰδέαν, ἀρετῶν συνελέ-
ξω, Ἀγγέλοις ἁμοιώθης, ἠριθμήθης ἀ-
γίοις, μεθ' ὧν ὑπὲρ τοῦ κόσμου, πρε-
σβεύουσα μὴ παύσης.

Ροαῖς τῶν δακρύων σου, σὴν κερ-
δῖαν ἠρδεύουσα, ταύτην καρπο-
φόρον τῷ Χριστῷ ἀνέδειξας, αὐτῷ πα-
ριστώσα νῦν, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπησον,
μήτηρ ἀλγεινῶν, καὶ τῶν πταισμάτων
βυσθηναί, χαρᾶς τε τῆς ἀλήκτου, ἐπι-
τετοχηκέναι, τοὺς πέθῳ σου τὴν μνή-
μην, τελούντας μυροβλύτις.

Οἱ τῇ σεπτῇ σου λάρνακι, εὐσεβῶς
προσπελάζοντες, πᾶσαν ἀφθο-
νίαν ἀγαθῶν πορίζονται, κοινὸν πρυ-
τανεῖον γάρ, καὶ ἱατρεῖον ἄμισθον,
πρόκειται τοῖς πόνοις, καὶ ἐν θλίψεσιν
οὔσι· συνέλθετε δὴ πάντες, καὶ ἀρύ-
σασθε ῥῶσιν, καὶ λύσιν τῶν λυπούν-
των, πλουσία γὰρ ἡ χάρις.

Θεοτοκίον

Φαινοτάτη πέφυκας, δεδεγμένη
πανάμωμε, τὸ ἐκ τοῦ φωτὸς φῶς
ἐν τῇ θεῖα μήτρᾳ σου, διὸ πάντας φῶ-
τισσον, τοὺς σὲ ὑμνεῦντας πάναγνε,
ὅπως τὰς ὁδοὺς τῶν ἐντολῶν τοῦ Ἰησοῦ
σου, βαδίζωμεν ἀσκόπτως, καὶ πρὸς
τὰς ἀναπαύσεις, καταλύσωμεν Κόρη,
τῆς ἄνω κληρονομίας.

Καταβασία

» **Ο**ἱ ἐν Βαβυλῶνι παῖδες, τῷ θεῖῳ
» πυρπολούμενοι ζήλῳ, τυράννου
» καὶ φλογὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως κατε-
» πάτησαν, καὶ μέσον πυρὸς ἐμβλη-
» θέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον, εὐλο-
» γεῖται πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύ-
» ριον.

ᾠδὴ θ'. Τὴν Ζωοδόχον πηγὴν

Χαίρει ἡ νῆσος πατρίς σου νῦν Αἴ-
γινα, ἐπὶ τῇ θεῖα σου μνήμῃ χο-

ρεύουσα· ἔτι δὲ κηρύττει σου Θεοδώρα
ἔνδοξε, ἡ Θεαταλία λαμπρῶς τοὺς θεῖ-
ους πόνους καὶ τοὺς ἰδρωτάς ὁμοῦ τῶν
θειῶν πράξεων.

Ψευδῆ ὡς ὄντα καὶ βέοντα ἅπαντα,
τοῦδε τοῦ βίου τὰ τερπνὰ κα-
τεφρόνησας, καὶ κατηκολούθησας τοῦ
Χριστοῦ τοῖς ἔχνεσι, δι' ἀρετῆς καὶ
ἀσκήσεως τε πόνους, καὶ πολιτείας
φαιδρᾶς μήτηρ αἰοῖδιμα.

Ως μυροβλύτιν Χριστοῦ καὶ ἰσαγ-
γελον, καὶ τῶν θαυμάτων πηγῆν
καὶ ἰάσεων, συνελθόντες σήμερον,
πάντες εὐφημοῦμέν σε, καὶ τὴν σεπτῇν
σου φαιδρῶς μήτηρ Ὅσια, καὶ φωταυ-
γῇ ἑορτὴν πανηγυρίζομεν.

Θεοτοκίον

Ναὸν καὶ πύλην καὶ θρόνον οὐρά-
νιον, καὶ κιβωτὸν καὶ παλάτιον
ἔμφυχον, στάμνον τε καὶ γέφυραν,
καὶ Παρθένον ἀφθορον, καὶ Θεοτόκον,
τοὺς σὲ ἐμολογοῦντας, τοῦ αἰωνίου
πυρὸς ῥῶσαι πανάμωμε.

Ἄλλος. Ἐξέστη ἐπὶ τοῦτο

Ηνεφίεται ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ,
καὶ Ἀγγέλων ὁ δῆμος ἐπέστη
σοι, καὶ οἱ χοροί, πάντων τῶν ἁγίων
ἵνα τὸ σὸν, πνεῦμα σεμνὴ προπέμ-
ψωσι, πρὸς τὸν τῶν ἀπάντων μόνον Θε-
όν, διὸ λαβῶν σε οὗτος, ἐκεῖνά σοι δω-
ρεῖται, ἃ Θεοδώρα προὔπεσχετο.

Ιᾶσεις ἀναβλύζει σου ἡ σορὸς, εὐω-
δίαν πηγάζει τὰ λείψανα, ὑπερφυῆ,
οὐκ ἐξ ἀρωμάτων μυρεψικῶν, ἐκπεμ-
πομένην ἔνδοξε, ἀλλ' ἀπὸ καμάτων
ἀσκητικῶν· καὶ γὰρ τοὺς σοὺς ἰδρω-
τάς, ὡς μύρον εὐωδίας, τὸ μυστικὸν
μύρον προσήκατο.

Ημῶν τῶν ἐκτελούντων τὴν ἱεράν,
ἐπὶ γῆς καὶ ἁγίαν σου καίμη-
σιν, διὰ παντὸς μέμνησο πρὸς Κύριον

τὸν Θεόν, ἵνα παθῶν ἀνώτεροι, ὦμεν καὶ σκανδάλων τοῦ πονηροῦ· καὶ τύχοιμεν μερίδος, τῆς ἄνω βασιλείας, ὅπως αἰεὶ σε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Νυμφίε ἐπουράνιε Ἰησοῦ, ἀπὸ σοῦ μακρυνθέντα με πταίσμασιν, μάλλον πολλοῖς, ταῖς τῆς μυροβλύτιδος προσευχαῖς, καὶ τῆς ἀγνῶς τεκούσης σε, σὺναξον εἰς ἑνωσίν με τὴν σὴν, ἵνα τῆς συνοικίας, τῆς σῆς ἐπαπολαύων, πίστει καὶ πόθῳ μεγαλύνω σε.

Καταβασία

» **Ο** τόκος σου ἀφθορος ἐδείχθη, » Θεὸς ἐκ λαγόνων σου προήλθε » σαρκοφόρος ὡς ὤφθη ἐπὶ γῆς, καὶ » τοῖς ἀνθρώποις συναναστράφη, σὲ Θεοτόκε, διὰ πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Σκιρτήσωμεν, χορεύσωμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σήμερον, τῆς μυροβλύτιδος δεῦτε, τῶν ὀρθοδόξων τὰ πλήθη, πιστῶς πανηγυρίζοντες, καὶ πρὸς αὐτὴν θεήσωμεν, μὴ διαλείψης Ὁσία, ὑπὲρ ἡμῶν τοῦ προσθεῦειν σὺν θυγατρὶ Θεοπίστῃ.

Θεοτοκίον, ἕμοιον

Παρθένε παναμώμητε, Κυρία μου καὶ Δέσποινα, τὸν σὸν Ἰῶν ἐκδυσώπει, σὸν τῇ σεπτῇ Θεοδώρᾳ, πειρατηρίων ῥύσασθαι, παντοίων τοὺς ὑμνοῦντάς σε καὶ αἰώνων τεύξασθαι, τῶν ἀγαθῶν Παναγία, δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις.

Εἰς τοὺς αἶνοις

Ἰστώμεν στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Τῶν οὐρανίων χαρίτων ταῖς ἐπιλάμψαι, καταυγασθεῖσα μήτηρ, Θεο-

δώρα ἐδείχθης, φωστὴρ τῶν μοναζόντων καὶ θησαυρός, τῶν χαρίτων τοῦ Πνεύματος, καὶ ἰαμάτων πλημμύρα καὶ προσευτῆς τῶν ἐν πίστει εὐφημούντων σε.

Μεταναστεύουσα πρώην ὡς οἱ πρόπατορες, τῆς σωτηρίας εὐφρασίην δδὸν Θεοδώρα, καὶ κόσμου τὰ ἡδέα ὡς νουνεχής, ἀπαρνήσω ὡς ἄγγελος, ἐπὶ τῆς γῆς ἀνεδείχθης ταῖς ἀρεταῖς, διὰ τοῦτό σε γεραίρομεν.

Μύρον ἀνέβλυσε πᾶσι καὶ θεῖον ξύλαιον, ἡ σεβασμία μήτηρ, καὶ ἅγια εἰκῶν σου, εἰς ῥῶσιν τῶν σωματικῶν καὶ τῶν ψυχῶν, Θεοδώρα πανθαύμαστε· ἀλλὰ καὶ νῦν ἡμᾶς ῥύσαι παντοδαπῶν, συμφορῶν ταῖς ἰκασίαις σου.

Τοὺς εὐσεβῶς ἐκτελοῦντας τὴν θεῖαν μνήμην σου, καὶ φωτοφόρον ζῆτος, Θεοδώρα Ὁσία, παντοίων ἐκκινδύνων καὶ πειρασμῶν καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων, ῥύσαι προσθελαίαις σου μητὲρ καὶ τῶν δεινῶν, ἀλγηδόνων ἐλευθέρωσον.

Δόξα ἠχος β'.

Τὸν τῆς ἐλπίδος θεῖον στέφανον, διὰ τῆς ταπεινώσεως, καὶ ἄκρας σου ὑπομονῆς, ἐν οὐρανοῖς χαίρουσα, εἴληψας, παρὰ τοῦ πάντων βασιλεύοντος, Ὁσία πανασίδιμε· τὸν γὰρ ζυγὸν αὐτοῦ, προθύμως μητὲρ ἄρασα, καὶ πᾶσαν ἀρετὴν θεόφρων ἀσκήσασα ὑπὲρ ἀνθρώπων, τοῦ ἀγίου Πνεύματος οἰκητήριον γέγονας, καὶ γυναικῶν μοναζουσῶν, τύπος καὶ ἐδραῖωμα, καὶ μάρτυς πρὸς Θεὸν ἀναίμακτος, καὶ μύρων θρύσεις καὶ ἰάσεων· διὰ συνελθόντες, ἐπαξίως εὐφημοῦμέν σε, καὶ τὴν σεπτὴν καὶ θεῖαν σου, περιχαρῶς μνήμην γεραίρωμεν, καὶ πιστῶς ἐκδοθῆμέν σοι· Ὁσίων ἐγκαλλώπισμα, Θεοδώ-

ρα ἀξιάγαστε, ῥύσαι ἡμᾶς ἐκ πάσης θλίψεως, τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς ὁ αὐτὸς

Ο φωτὶ σου ἄπασαν τὴν οἰκουμένην ἀγιάσας, εἰς Ὅρος ὑψηλὸν μετεμορφώθης ἀγαθέ, δείξας τοῖς μαθηταῖς σου τὴν δυναστείαν σου, ὅτι κόσμον λυτροῦσαι ἐκ πικραβάσεως, διὰ βοῶμέν σοι, εὐππλαγγνε Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις Δίδοται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς

Εἰς τὴν λειτουργίαν

Τὰ τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῆς ἁγίας. Ὡδὴ γ'· καὶ ς'.

Ὁ Ἀπόστολος·

Προκείμενον ἠχος δ'.

Ἰσχύς μου καὶ ὑμνησίς μου ὁ Κύριος.

Ο ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΔΩΡΑΣ

Τῆς ἐν Θεσσαλονίκη τῆς Μυροβλύτιδος καὶ ἐξ Αἰγίνης καταγομένης.

Εὐλόγησον πάτερ

Ἡ Πανοσία καὶ Μυροβλύτις ἁγία Θεοδώρα, τὴν μνήμην τῆς ὁποίας τελοῦμεν ἐτησίως, κατήγετο ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης, γεννηθεῖσα τὸ 812 μ. Χ. Ὁ μὲν πατὴρ αὐτῆς ὀνομάζετο Ἀντώνιος, ἡ δὲ μήτηρ Χρυσάνθη, ἀμφοτέρω ἐκ γένου· ἐπισήμου καὶ διακεχωμένου διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ χριστιανικὴν του εὐσεβειαν.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆς μακαρίας Χρυσάνθης, ὁ πατὴρ τῆς ἁγίας

Πρὸς Κορινθίους β'. ἐπιστολῆς, Παύλου. Ἀδελφοὶ συνεργοῦντες παρακαλοῦμεν.

(Ζήτει Σεπτεμβρίου ις')

Ἀλληλούϊα, ἦχος α'.

Ἐπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον

Στιχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος.

(Ζήτει τῇ ιζ'. Κυριακῇ, τῆς Χαναναίας)

Κοινωνικόν.

Ἐπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον, καὶ προσέειπε μοι.

Ἀλληλούϊα

Εἰς τὴν Τράπεζαν καταλύομεν ἔλαιον καὶ οἶνον, εἰς δόξαν τῆς Ὁσίας διὰ τὴν πανήγυριν.

ψυχὴν τῆς Θεοδώρας πᾶσαν ἐσωτε-
ρικὴν καὶ ἐξωτερικὴν ἀγαθότητα,
τὴν ἐδίδαξε τὰ ἱερὰ γράμματα, τὰ
δυνάμενα νὰ σοφίσουν πάντα λογι-
κὸν τοῦ Θεοῦ πλάσμα.

Μὲ τοιαύτην παιδείαν στολισθεῖ-
σα ἡ Θεοδώρα, ἔλαμψεν ὡς ἥλιος, καὶ
ἦτο τὸ καλὸν παράδειγμα πρὸς ἀπά-
σας τὰς νέας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὁ πατὴρ αὐτῆς ἀφήσας τὴν μα-
ταιότητα τοῦ κόσμου, εἰσέρχεται
εἰς μοναστήριον καὶ λαμβάνει τὸ
ἀγγελικὸν σχῆμα· τότε πολλοὶ νέοι,
τὴν ὡραϊότητα καὶ παιδείαν τῆς Θεο-
δώρας ἐκτιμῶντες, ἐζήτησαν αὐτὴν
ὡς σύζυγον· εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν νέος
εὐγενῆς καὶ ἐνάρετος, ἔστεφινώθη
μετ' αὐτῆς· ἀνὴρ καὶ γυνὴ ἦσαν μία
καρδία, μία θέλησις. Εὐτυχῆς καὶ
εὐδαίμων ζωὴ τοιαύτης πολυποθῆ-
του ἐνώσεως!

Ἡ νῆσος Αἴγινα πολεμουμένη
κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ὑπὸ βαρ-
βάρων ἀνθρώπων, κατέστη ἔρημι-
ον αὐτῶν.

Τοῦτο βλέπουσα ἡ Θεοδώρα, ἀ-
νεχώρησεν ἐκ τῆς πατρίδος τῆς Αἰ-
γίνης σὺν τῷ ἀγαπητῷ αὐτῆς συζύ-
γῳ καὶ πατρί· μετέβησαν ὄθεν εἰς
τὴν μεγαλοῦπολιν Θεσσαλονίκην,
ὅπου εἶχον πᾶσαν ἀσφάλειαν τῆς
ζωῆς καὶ περιουσίας των· διότι ἡ
πόλις αὕτη διὰ τὰ τεῖχη τῆς καὶ τὴν
δύναμιν τοῦ ἐν αὐτῇ ἐνδόξως μαρ-
τυρήσαντος Ἁγίου Δημητρίου, κα-
λῶς ἐφυλάσσετο. Ὁ πατὴρ τῆς Θεο-
δώρας μετ' οὐ πολὺ, βλέπων τὴν
Ἐκκλησίαν συγχισμένην ἕνεκα τῶν
εἰκονομάχων, φεύγει εἰς τὰ ὄρη
καὶ κατοικεῖ ἐντὸς σπηλαίου μα-
κρῶν τῶν πόλεων καὶ χωρίων· διά-
γων λοιπὸν βίον ἀσκητικὸν καὶ θεά-

ρεστον, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ, γενό-
μενος ἀναίμακτος αὐτῷ θυσία.

Ἡ Θεοδώρα σὺν τῷ συζύγῳ αὐ-
τῆς κατῴκει ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἔτεκε δὲ
τρία τέκνα, πλὴν δύο ἄτινα ἀπέθα-
νον, τῆς ἔμεινε δὲ μόνον τὸ πρω-
τότοκον, ἐτῶν ἕξ κοράσιον, ὀνόματι
Θεοπίστη, τὸ ὁποῖον κατὰ προτρο-
πὴν καὶ παράκλησιν αὐτῆς, ἀφι-
ερώθη τῷ Θεῷ.

Ἀφιεροῦσι λοιπὸν τὴν Θεοπί-
στην εἰς τινα ἱερὰν μονήν, ἐν ἣ
ἦτο ἡγουμένη ἐκείνη ἡ ἐνάρετος
καὶ εὐσεβῆς γυνὴ ἡ παιδαγωγὸς τῆς
Θεοδώρας, ἡ ὁποία λαβοῦσα τὴν
Θεοπίστην, κείρει αὐτὴν καὶ τὴν
ἐνδύει τὸ ἀγγελικὸν καὶ θεῖον
σχῆμα.

Ἀφοῦ παρηλθεν ὀλίγος καιρὸς,
ἀπέθανεν ὁ ἐνάρετος σύζυγος τῆς
Θεοδώρας καὶ τότε αὐτὴ μείνασα χω-
ρὶς ἄνδρα, πᾶσαν φροντίδα καὶ μα-
ταιότητα τοῦ κόσμου ἀπεδίωξε· διὰ
τὴν φθῆσιν ὁμοῦ τὸν ἅγιον αὐτῆς
σκοπὸν, ἐσύναξεν ἅπασαν τὴν ἐν-
τῆς περιουσίαν, συνισταμένην εἰς
χρήματα καὶ κτήματα, καὶ ἐξ αὐ-
τῆς τὸ μὲν ἐν τρίτον διένειμεν εἰς
πτωχοὺς καὶ εἰς μνημόσυνα τοῦ συ-
ζύγου τῆς, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἔλαβε
μεθ' ἑαυτῆς, λαβοῦσα ὡς συνεργοὺς
τοῦ εὐσεβοῦς τῆς ἀγῶνος καὶ τρεῖς
ὑπηρετίαις, ἃς εἶχεν ἐν τῇ οἰκίᾳ
τῆς· σὺν ταύταις λοιπὸν εἰσῆλθεν εἰς
τὴν ἱερὰν μονήν, εἰς ἣν εἶχεν ἀφι-
ερωμένην τὴν θυγατέρα τῆς Θεοπί-
στην· ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ, ὡς εἶπο-
μεν, ἦτο ἡγουμένη ἡ εὐσεβῆς παιδα-
γωγὸς αὐτὴν παρακαλεῖ θερμοῶς νὰ
τῇ περιβάλῃ τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα. Ἡ
ἡγουμένη ὁμοῦ βλέπουσα ὅτι τὸ ἐξαι-
ρετοῦ αὐτῆς κάλλος, καὶ ἡ νεαρὰ εἰ-

στί ἀκμαία ἡλικία τῆς (διότι ἦτο
εἴκοσι πέντε ἐτῶν) ἠδύναντο νὰ τὴν
ἐπαναφέρουν εἰς τὴν ματαιότητα
τοῦ κόσμου, τῆς ἔλεγε νὰ μὴν εἰσέλ-
θῃ εἰς βίον, ὅπου πᾶσα κοσμικὴ ἐ-
πιθυμία δὲν ἔχει χώραν, ὅπου πᾶς
εἰσερχόμενος πρέπει νὰ ζῇ διὰ μόνον
τὸν Θεόν, δηλαδὴ νὰ ἀποβάλῃ
πᾶν γῆϊνον· τοῦτο ὁμοῦ ἀντὶ νὰ
δειλιάσῃ τὴν Θεοδώραν, τὴν κατέ-
στησε γενναιότεραν, διπλασιάζει τὰς
παρακλήσεις τῆς, ζητεῖ ἐπιμόνως τὸ
ἀγγελικὸν σχῆμα καὶ ὑποβάλλει ἑαυ-
τὴν ἐκουσίως εἰς ὅλους τοὺς κανό-
νας τοῦ σχήματος τούτου.

Ἐνδυθεῖσα λοιπὸν τὸ ἀγγελικὸν
σχῆμα, ἔδειξεν ἔργῳ τε καὶ λόγῳ
ἀφοσίωσιν τῷ Θεῷ· ἤρχισεν ἀσκη-
τικὸν ἀγῶνα διὰ νηστειῶν, ἀγρυ-
πνιῶν καὶ δεήσεων ἀπεριγράπτων,
διὰ τοῦ πόνου καὶ τῆς σκληραγω-
γίας, προσόντα τοῦ ἀσκητικοῦ βίου,
κατέστησεν ἑαυτὴν καθαρὰν. Ἀπαξ
τῆς ἐβδομάδος ἔτρωγεν ὀλίγον ἄρ-
τον καὶ ἔπιεν ὀλίγον ὕδωρ καὶ τοῦ-
το διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀνθρωπί-
νην φύσιν, μολονότι πολλάκις ἐκό-
θητο εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν, διὰ
νὰ λανθάνῃ τὰς ἀδελφάς τῆς, προσ-
ποιουμένη ὅτι δὲν ἐγκρατεύεται τό-
σον πολὺ, καὶ τοῦτο πάλιν ἐγένετο
ἐν γνώσει τῆς ἡγουμένης, ἵνα δια-
τηρῆται ἡ ἀπαιτούμενη ἁρμονία καὶ
τάξις μεταξὺ τῶν μοναζουσῶν.

Ἡ ἡγουμένη βλέπουσα ὅτι ἔχει
μεγάλην ἡ Θεοδώρα σπουδὴν καὶ
κλίσιν εἰς τὰς νηστείας, ἀγρυπνίας
καὶ σκληραγωγίας, ὑπεχρέωσεν αὐ-
τὴν νὰ ἐκπληροῖ καὶ τὰς κατωτέ-
ρας καὶ ἀσῆμους ὑπηρεσίας τοῦ Μο-
ναστηρίου, δηλαδὴ νὰ ἐπιστατῇ εἰς
τὸν μῦλον, νὰ ζυμώνῃ τὸν ἀναγκαί-

ον ἄρτον, νὰ μαγειρεύῃ, νὰ νερο-
φορῇ, ν' ἀγοράζῃ τὰ ἐκ τῆς ἀγορᾶς
χρειαζόμενα καὶ ἐπ' ὧμων αὐτῆς νὰ
φέρῃ αὐτὰ εἰς τὸ μοναστήριον. Αἱ
εὐτελεῖς αὗται ὑπηρεσίαι δὲν ἠμπό-
διζον τὴν Θεοδώραν ἀπὸ τὸν ἐνάρε-
τον καὶ θεῖόν της σκοπὸν· ὑπηρετεῖ
ἀκόμη καὶ τὴν Ἐκκλησίαν· λοιπὸν,
μολονότι εὐρίσκετο εἰς τόσας ἀπα-
σχολήσεις, μόνον τοῦτο οὐδέποτε
ἔλειψεν ἀπὸ τοὺς ὕμνους, ἀπὸ τὰς
ἀγρυπνίας καὶ ἱερούργιας, ὁ ὕμνος
τῆς ἦτο πολλὰ ὀλίγος, καὶ ταῦτα κα-
τέστησεν αὐτὴν τύπον καθαρὸν καὶ
κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

Μίαν φορὰν κατ' εἰσῆγησιν τοῦ
πονηροῦ δαίμονος ἀνεφάνη πάθος τι
εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ὁσίας αἰτία
τῆς θυγατρὸς τῆς Θεοπίστης. Ἡ ἡ-
γουμένη, μαθοῦσα αὐτό, διέταξεν
ἀμφοτέρας νὰ μὴν ὁμιλῶσιν ἀλλή-
λαις, ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην· ἀμφο-
τεραι ἐδέχθησαν τὴν προσταγὴν με-
τὰ χαρᾶς· οὕτω λοιπὸν μήτηρ καὶ
θυγάτηρ δέκα πέντε ἔτη, καίτοι ἐν
μῆσιν καὶ τῇ αὐτῇ ἱερᾷ μονῇ εὐρισκό-
μεναι, δὲν ὁμίλησαν ἀλλήλαις.

Μετὰ παρέλευσιν δέκα πέντε ἐτῶν
ἡ ἁγία Θεοδώρα ἠσθένησε βαρέ-
ως· πολλὰ συνάδελφαι αὐτῆς παρε-
κάλεσαν τὴν ἡγουμένην νὰ συγχω-
ρήτῃ συνομιλίαν μεταξὺ μητρὸς καὶ
θυγατρὸς. Θαυμαστὸν καὶ ἐξαισίον
πρᾶγμα διὰ τὴν τσαύτην ὑπομονὴν
καὶ ἐπιμονὴν τῶν δύο τούτων Ὁ-
σίων γυναικῶν.

Ἐκτὸς τούτων παρίσταται καὶ
ἄλλο σημεῖον δεικνύον τὸν ὑψηλότε-
ρον σκοπὸν τῆς ἀσκήσεως εἰς σκλη-
ραγωγίας, τὰς ὁποίας οἱ τρυφηλοὶ
καὶ φιλήδονοι ἄνθρωποι μόνον νὰ
τὰς ἀκούσουν τρέμουν. Ἦτο χει-

μών σφοδρὸς τόσον πολύ, ὥστε ἠναγκάζοντο ὄλαι αἱ ἀδελφαὶ τοῦ μοναστηρίου νὰ μένωσιν ἐντὸς τῶν κελλίων των. Ἐν τῷ κελλίῳ τῆς Ὁσίας ἐξεσταίνεται ὕδωρ ἐντὸς λέβητος (καζάνι)· ἐξ ἀπροσεξίας τὸ ὕδωρ θερμαινόμενον ἐχύθη καὶ διήλθεν ὑπὸ τὴν ψάθην τῆς Ὁσίας· παρευθὺς αὕτη μετέφερε τὴν ψάθην μακρὰν τοῦ θερμανθέντος τόπου. Κατὰ σύμπλωσιν εἰσηλθεν ἡ ἡγουμένη ἐντὸς τοῦ κελλίου, καὶ βλέπουσα τὸ γενόμενον ἐνόμισεν ὅτι ἡ Ὁσία ἐκ προμανθῆ ἢ ψάθης τῆς, ὅθεν ἐπιπλήττουσα αὐτὴν λέγει ὡ Θεοδώρα, ἐπειδὴ ἐξήτησες ἀνάπαυσιν καὶ σωματικὴν εὐχαρίστησιν, λάβε τώρα τὴν ψάθην σου καὶ ἐξέλθε τοῦ κελλίου σου ταύτην τὴν νύκτα, διὰ νὰ κοιμηθῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς· παρευθὺς ἡ Ὁσία ὑπέκρουσεν εἰς τὴν διαταγὴν τῆς ἡγουμένης, καὶ διέμεινεν ὅλην τὴν νύκτα ἐν τῇ αὐλῇ, προσευχομένη καὶ δοξολογοῦσα τὸν Θεόν, οἱ δὲ πάγοι καὶ ψυχροὶ ἄνεμοι, ἀντὶ νὰ φέρουν πρόσκομμα εἰς τὴν σκληραγωγίαν τῆς Ὁσίας, καθίστων αὐτὴν γενναϊότεραν. Ὑπῆρχε πάλη σφοδρὰ μεταξὺ ψυχῆς καὶ σώματος, μεταξὺ ὑλικοῦ καὶ πνευματικοῦ αἰσθήματος. Ἡ ψυχὴ ἢ τὸ πνεῦμα διὰ τῆς ὑπομονῆς τῆς Ὁσίας, ὑπερίσχυσεν, καὶ ὁ στέφανος τῆς δόξης ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ τῇ Ὁσίᾳ. Τοῦτο ἐφάνη καθ' ὕπνον εἰς μίαν συναδελφὴν τῆς Ὁσίας ὁμοίαν κατὰ τὰς ἀρετάς, ἢ ὁποία τῇ ἐπαύριον τὸ διηγῆθη εἰς ὄλας τὰς ἀδελφάς, καὶ ὄλαι ἐθαύμασαν διὰ τὴν ὑπομονὴν τῆς Ὁσίας καὶ ἐπροθυμοποιοῦντο νὰ μιμηθῶσιν αὐτήν.

Οὕτω λοιπὸν ἡ Ὁσία Θεοδώρα ἦτο ὁ τύπος καὶ τὸ παράδειγμα τῆς εὐσεβείας πρὸς ὄλας τὰς συναδελφάς.

Ἡ φήμη τῶν ἀρετῶν τῆς διεδόθη καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἐξητήθη παρακλητικῶς νὰ λάβῃ θέσιν ἡγουμένης εἰς ἄλλο μοναστήριον, πλὴν ἡ Θεοδώρα, μὴ ἔχουσα οὐδὲ ἴχνος φιλοδοξίας ἢ φιλαρχίας ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν μὲ τὸν εὐσχημότερον τρόπον· ἦτο ἀφοσιωμένη τῷ Θεῷ, δὲν ἠγάπα νὰ ὑπηρετῆται, ἀλλὰ νὰ ὑπηρετῇ.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆς ἡγουμένης συνήχθησαν ὄλαι αἱ συναδελφαί, διὰ νὰ ἐκλέξουν ἡγουμένην. Παμπηφεί λοιπὸν ἐξέλεξαν ἡγουμένην τὴν θυγατέρα αὐτῆς Θεοπίστην. Ἡ Θεοδώρα καίτοι μήτηρ τῆς ἤδη ἡγουμένης Θεοπίστης, ἔδειξε πᾶσαν ὑποταγὴν, χωρὶς νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν τὴν θέσιν τῆς μητρὸς· αἱ ἀρεταὶ τῆς Θεοδώρας ἐτιμῶντο καὶ ἐθαυμάζοντο ὑφ' ὄλων τῶν ἐν μοναστηρίῳ, αἱ δὲ συναδελφαὶ αὐτῆς ἐθεώρουν ἐν ὀράμασι τὴν Θεοδώραν ψάλλουσαν σὺν τοῖς Ἀγγέλοις ὕμνους καὶ δοξολογίας. Ἐκτὸς τούτου ὁ Θεὸς ἠύδωκε διὰ τὰς ἀρετάς τῆς νὰ τῇ φανερώσῃ πολλὰ μυστήρια.

Ἐγγίσασα δὲ εἰς τὸ τέλος τῆς παροικίας τῆς, τουτέστιν εἰς τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔτος, ἠσθένησεν ὀλίγον κατὰ τὸν Αὐγούστιον μῆνα, ἡμέρας πέντε καὶ γνωρίσασα τὸ τέλος τῆς ζωῆς τῆς, προσεκάλεσεν ὄλας τὰς ἀδελφάς, καὶ φανερώσασα εἰς αὐτάς τὴν μετάστασιν τῆς, τὰς ἐνουθέτησε καὶ παρεκίνησε νὰ ἦναι ἀκούραστοι εἰς τὰς ἀσκήσεις καὶ κόπους, φίλοι τῶν ἀρετῶν καὶ πρὸ πάντων τῆς ἀγάπης καὶ ταπει-

νοφροσύνης, διὰ νὰ οἰκειωθῶσι μὲ τὸν Χριστὸν καὶ κληρονομήσωσι τὴν αἰώνιον Τουβασίλειαν. Τῇ δὲ εἰκοστῇ ἐννάτῃ Αὐγούστου τοῦ χιλιοστοῦ ἐνενηκοστοῦ δευτέρου ἔτους ἀπὸ Χριστοῦ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, κοινωνήσασα τῶν μυστηρίων ἠπλώθη ἐπὶ τὴν κλίνην μόνῃ τῆς, ἔθεσε τὰς χεῖρας εἰς τὸ στήθος τῆς, ἔκλεισε τὰ χεῖλη καὶ ὄμματα τῆς, καὶ παρέδωκε τὴν ἀγίαν αὐτῆς ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ, τὸν τῆς ἀσκήσεως ἀγῶνα καλῶς ἀγωνισαμένη, τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς συντετριμμένη καὶ τεταπεινωμένη καρδίᾳ ὀδεύσασα, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν πίστιν ἀμέμπτως καὶ ἀπαρασαλεύτως τηρήσασα. Ἄλλ' ἐπειδὴ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐορτάζεται ἡ ἀποτομὴ τοῦ Προδρόμου, μετετέθη ἡ τῆς κοιμήσεως τῆς μνήμη εἰς τὴν τρίτην τοῦ Αὐγούστου.

Διαδοθείσης δὲ τῆς φήμης τῆς μεταστάσεως αὐτῆς, συνήχθησαν εἰς τὸν ἐνταφιασμόν τῆς οἱ τῶν λοιπῶν μοναστηρίων μοναχοὶ καὶ πληθὸς λαϊκῶν· διότι ἦσαν φημισμένοι αἱ ἀρεταὶ αὐτῆς πανταχόθεν.

Ὅταν δ' ἐψάλλετο ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐφάνη ἐξαίσιον τι θαυμάσιον· ἐν ᾧ πρωτίτερα τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο ἄσχημον καὶ ὄλον ὀυτίδα· ἔνεκα τοῦ γήρωτος καὶ τῶν σκληραγωγιῶν, τότε ἐφάνη φαιδρὸν καὶ εὐμορφον, ὡς εἰκοσαετοῦς νέας καὶ ἔβγαιεν ἀπὸ τὸ σῶμά τῆς θεία τις καὶ ἀρόγητος εὐωδία, τοσαύτη χάρις ἦλθεν εἰς τὸ ἅγιον ἐκεῖνο σῶμα ἐξ ὑψηλῆς καὶ θείας τοῦ Παντοκράτορος δυνάμεως.

Μετὰ ταῦτα ἐθαψαν τὸ ἅγιον αὐτῆς λείψινον· ἔζησε δὲ ἐντὸς τοῦ

μοναστηρίου πενήκοντα τέσσαρα περιῶν ἔτη θεαρέτως, δεικνύουσα μεγίστην συμπάθειαν πρὸς τοὺς δεομένους καὶ πάσχοντας. Διότι, ἀκούσασα τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου λέγοντος, ὅτι μεγίστη ἀρετὴ εἶναι ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, ἔπραττε ταύτην, ὅσον ἠδύνατο· ὅταν ἠσθένει καμμία μοναχὴ, ἐλάμβανεν ἀπὸ τὴν ἡγουμένην τὴν ἄδειαν, καὶ τὴν ὑπηρετεῖ καθ' ὅλα προθύμως, ὑποφέρουσα εὐχαρίστως καὶ τὸν κανόνα τῆς ἀσθενοῦς. Εἶχε πρὸς τοῦτοις μέγαν πόθον, καὶ εἰς τὸ νὰ τρέφῃ πεινῶντας, ἐνδύη γυμνοὺς, καὶ ἐλεῆ δεομένους, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔστρεψεν τὰ πρὸς ἐκτέλειαν τούτων μέσα, ὅταν ὑπήγεινον πτωχοὶ εἰς τὸ μοναστήριον δι' ἐλεημοσύνην, ἀφίνουσα κάθε ἄλλην ὑπηρεσίαν ἔτρεχεν εἰς τὴν κελλάρισσαν ἐλάμβανε τὰ χρειαζόμενα καὶ τὰ ἔδιδεν ἀμέσως εἰς τοὺς πτωχοὺς, νομίζουσα ἁμαρτίαν τὸ νὰ προσμένωσι πολλὴν ὥραν οἱ πτωχοὶ εἰς τὴν θύραν τοῦ μοναστηρίου καὶ οὕτω διὰ τῆς προθυμίας ἀνεπλήρου, ὅ,τι ἔνεκα τῆς ἐνδεείας δὲν ἠδύνατο. Διὰ ταῦτα λοιπὸν ὁ φιλελεήμων Θεὸς τῇ ἔδωκε τὴν χάριν, νὰ ἐκτελῇ ἅπαιρα καὶ ἐξαίσια θαύματα εἰς τοὺς μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας προσευχομένους καὶ ἀσπαζομένους τὸ τίμιον αὐτῆς λείψανον, ἐκ τῶν ὁποίων ἄς εἴπωμεν μερικῶς.

Ἱεροδιάκονός τις τοῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, Δημήτριος ὀνομαζόμενος, γνώριμος τῆς Ἀγίας, εἶχε κακὴν ἀσθένειαν εἰς ὄλον τοῦ σῶμα καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὸν στόμαχον, καὶ δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ φάγῃ ποσῶς, οὔτε νὰ χωνεύσῃ, ἀλλ' ἔ-

κειτο εἰς τὴν κλίνην ἐννέα μῆνας ὀδυνόμενος. Ἀκούσας δὲ τὸν θάνατον τῆς ἁγίας, συνήγαγεν ὄλας του τὰς δυνάμεις διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ἐνταφιασμόν της, μόλις δὲ φθάσας εἰς τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, καὶ ἀσπασθεὶς τὸ τίμιον καὶ ἱερὸν αὐτῆς λείψανον ἀμέσως ἰατρεύθη, καὶ ἐπέστρεψε δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεὸν τὸν δωροῦμενον τοιαῦτα χαρίσματα τοῖς δούλοις αὐτοῦ.

Νεανίας δέ τις, Ἰωάννης ὀνόματι, βασανιζόμενος δύο περὶπου ἔτη ὑπὸ τεταρταίου πυρετοῦ ἐκινδύνευσε ν' ἀποθάνῃ, ἀλλὰ μόλις ἔσπευσε καὶ ἠσπασθῆ τὸ ἱερὸν αὐτῆς λείψανον παρευθὺς ἰατρεύθη.

Μεθ' ἡμέρας δ' ἐννέα τῆς κοιμήσεώς της, ἔδειξεν ὁ Θεός, διὰ τινος κανδήλας, ἣτις ἔκαιεν ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς ἁγίας, ἐξαίσιόν τι καὶ παράδοξον θαῦμα, τὸ ὁποῖον καὶ μόνον, (ἐὰν δὲν ἐτελοῦντο ἄλλα,) ἔφθανε ν' ἀποδείξῃ, πόσῃν δόξαν ἔχει παρ' αὐτῷ ἡ αἰδιμοῦς αὕτη Ὅσια. Εἶχε δηλαδὴ ἡ ῥηθεῖσα κανδήλα κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὀλίγον ἔλαιον, αἶ δὲ καλογραῖαι τὴν ἀφησαν ἐπίτηδες διὰ νὰ τελειώσῃ ὅλον, καὶ νὰ τὴν πλύνουν τὸ πρωί, ἀλλὰ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν εὗρον αὐτὴν νὰ φέγγῃ χωρὶς νὰ φαίνεται ποσῶς, ὅτι εἶχεν ἔλαιον· ὅθεν πάλιν τὴν ἀφησαν, διὰ νὰ ἴδουν τὸ ἀποβησόμενον, τὴν δὲ ἐπιούσαν, ἦτοι τὴν ἐνδεκάτην τῆς κοιμήσεώς της, βλέπουν ὅτι ἡ κανδήλα ἀνέβλυζε τόσον ἔλαιον, ὥστε ἐχύνετο γύρωθεν ὡς βρύσις, τοῦτο τὸ θαῦμα ἰδοῦσαι τὸ ἀνήγγειλαν εἰς τὴν ἡγουμένην, ἣτις ἔδραμεν εἰς τὸν ναὸν μετὰ φόβου καὶ τρόμου, καὶ ἰδοῦσα τοιοῦτον παράδοξον θαῦμα,

ἐδόξασε καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεόν.

Ἡ φήμη αὕτη διεδόθη εἰς ὅλην τὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, ὅθεν ἔδραμον πλῆθος ἀναρίθμητον ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, καὶ βλέποντες τὸ παράδοξον ἐκεῖνο θέαμα, ὅτι ἔτρεχεν ἀπὸ τὴν κανδήλαν, ὡς ἀπὸ βρύσιν, τὸ μυρίπνοον ἐκεῖνο ἔλαιον, ἐχρίοντο δι' αὐτοῦ μετὰ πίστεως, καὶ ἀπηλλάττοντο ἀπὸ παντοίας καὶ χαλεπᾶς νόσου.

Μεθ' ἡμέρας πάλιν τινάς, ἐποίησεν ἡ ἁγία καὶ ἕτερον θαῦμα. Παιδίον τι, Θεόδωρος ὀνομαζόμενον, ἐκυνήγει πετεινά, καὶ ἐν ᾧ ἔστανε τοὺς βρόχους, ὥρα μεσημβρίας, βλέπει ἔμπροσθέν του ἓνα Αἰθίοπα μέγαν καὶ φοβερόν, τρομάξαν δὲ καὶ τρέχων νὰ φύγῃ, τὸ ἔφθασεν ὁ Αἰθίοψ, ὅστις ἦτο πονηρὸς καὶ ἀκάθαρος δαίμων, καὶ ἀρπάσας αὐτὸ τὸ ἐκτύπησε κατὰ γῆς, καὶ ἔκτοτε ἐδαμονίσθη τὸ ἔλεεινὸν ἐκεῖνο παιδίον. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, διηγῆθη εἰς τοὺς γονεῖς του τὸ γενόμενον, οἵτινες παραλαβόντες αὐτὸ τὸ ὑπῆγαν εἰς τὸν τάφον τῆς ἁγίας, ὅπου ἔμειναν ἡμέρας τινάς παρακαλῶντες μετὰ δακρύων τὴν ἁγίαν ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ των. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ὁ δαίμων ἐτάραττε συνεχῶς τὸ παιδίον, καὶ τὸ ἔκαμνε νὰ πηδᾷ καὶ φωνάζῃ λόγους ὑβριστικούς, καὶ νὰ κάμνῃ ἀταξίας καὶ ζημίας εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Μίαν δὲ νύκτα, ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον τοῦ παιδίου ἡ ἁγία, καὶ εἶπε πρὸς αὐτό· ἀνάστα, Θεόδωρε, καὶ δὲν ἔχεις πλέον τι κακόν· ἐξυπνήσαν δὲ καὶ ἀλειφὲν μετὰ τὸ ἐκ τῆς κανδήλας ἀναβροῦν ἔλαιον, μετὰ τελειότητα ἐθεραπεύθη.

Ἐτερός τι νεανίας, Γεώργιος ὀνομαζόμενος, εἶχεν ἐκ βρέφους δαιμόνιον· ἀκούσασα δὲ ἡ μήτηρ αὐτοῦ τὰ θαύματα τῆς ἁγίας Θεοδώρας, τὸν ὑπῆγεν εἰς τὸν τάφον της, καὶ προσπέσασα ἐδέετο καθ' ἐκάστην ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλείφουσα αὐτὸν συχνὰ μετὰ τὸ ἔλαιον· διότι ἀφ' οὗ τὸν ὑπῆγεν εἰς τὸν ναὸν, συχνότερα τὸν ἠνώχλει ὁ δαίμων. Ἐν μιᾷ λοιπὸν τῶν νυκτῶν ἀσκήτριά τις ἐκ τῆς μονῆς, εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον της ὅτι ἡ ἁγία περιεπάτει ὅλον τὸν ναὸν, βαστάζουσα εἰς χειρᾶς της ἓν ἄγγελιον ὑάλινον, δύο νέοι λευκὰ ἐνδεδυμένοι καὶ ὠραῖοι πλησίον αὐτῆς, καὶ εἰς κληρικὸς μετὰ θυμιατὸν εἰς τὰς χειρᾶς. Καὶ ὁ μὲν κληρικὸς ἐθυμῖα τοὺς ἀσθενεῖς, (διότι πολλοὶ ἀκούοντες, τὰ ὁποῖα ἔκαμε θαύματα συνέτρεχον), ἡ δὲ ἁγία ἐρράντιζεν αὐτοὺς μετὰ τὸ ἔλαιον, καὶ ἀφοῦ ἔφθασαν εἰς τὴν στρωμνὴν τοῦ Γεωργίου, ἔβαλεν ἡ ἁγία τὸν δευτερόν της δάκτυλον εἰς τὸ στόμα του τρεῖς φορὰς καὶ ἔβγαλεν ἀπ' αὐτὸ εἶδος τι ὡς φλέγμα ἔπειτα ἐσπόγγισε τὸν δάκτυλόν της ἀπὸ τὸ φόρεμα τοῦ νέου, λέγουσα πρὸς αὐτόν· Γεώργιε, ἀνάστηθι, διότι ἰατρεύθης· ἐξυπνήσας δὲ ὁ νεανίας εὐρέθη ὅλως διόλου ὑγῆς καὶ ἔκτοτε δὲν ἀπετόλμησε πλέον νὰ τὸν πειράξῃ τὸ δαιμόνιον.

Θέλων δὲ ὁ Θεὸς νὰ ζωγραφισθῇ ἡ εἰκὼν αὐτῆς, διὰ νὰ προσκυνῆται σχετικῶς ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν καὶ πιστευόντων, ᾠκονόμησε τοιοῦτόν τι.

Ζωγράφος τις Ἰωάννης ὀνόματι, ὅστις δὲν εἶχεν ἰδῆ ποτε οὔτε τὴν ἁγίαν, οὔτε τὸ μοναστήριον, εἶδεν ὄραμα ὅτι εὐρέθη εἰς τὸν τάφον

τῆς ἁγίας, καὶ ἔβλεπεν ὅτι ἀνέβλυζε τὸ ἔλαιον ἀπὸ τὴν κανδήλαν, ὑποκάτω τῆς ὁποίας ἦτο ἐν ἄγγελιον καὶ ἐδέχετο τὸ ἔλαιον.

Τὴν ἐπιούσαν περιπατῶν εἰς τὴν ἀγοράν, ἀπήνησεν ἓνα του φίλον, ὅστις τὸν ἐπῆγεν εἰς τὸ μοναστήριον ἐκεῖνο, διὰ ν' ἀναστηλώσουν τὴν εἰκόνα τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου. Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸ μοναστήριον καὶ γνωρίσας, ὅσα εἶδε καθ' ὕπνον, διηγῆθη εἰς τὸν φίλον του τὸ ὄνειρον. Τὴν δὲ ἀκόλουθον νύκτα εἶδεν, ὅτι ἐζωγράφιζε τὴν ἁγίαν Θεοδώραν καὶ τὴν ἄλλην νύκτα ὡσαύτως. Ὅθεν γνωρίσας, ὅτι εἶναι θεῖον θέλημα, νὰ ζωγραφισθῇ ἡ εἰκὼν αὐτῆς, ἤρχισε νὰ τὴν ζωγραφίξῃ μετὰ μέγαν πόθον καὶ εὐλάβειαν, χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τινὰ περὶ τῶν χαρακτήρων καὶ τῆς συμμετρίας τοῦ σώματος αὐτῆς· τόσον ὁμοίᾳ ἔγινεν, ὥστε σοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπες τὴν ἰδίαν, ἐν καιρῷ τῆς νεότητός της. Μετὰ δὲ καιρὸν ἐβγήκε καὶ ἀπὸ τὴν δεξιὰν σὺτῆς ἔλαιον εὐωδέστατον, τὸ ὁποῖον βρέχον τὴν ἁγίαν εἰκόνα, ἐχύνετο κρουνηδὸν κατὰ γῆς· ὅθεν ἔβαλαν ἐν δοχεῖον καὶ τὸ ἐδέχετο. Ἐξεληθούσης μετὰ ταῦτα καὶ αὐτῆς τῆς φήμης εἰς τὴν πόλιν, ἔτρεχον ἅπαντες φέροντες τοὺς ἀσθενεῖς αὐτῶν μετὰ πίστεως εἰς τὸ ἄμισθον τοῦτο ἰατροῦτον, ὅπου ἐθεραπεύοντο χωρὶς κανεὶς νὰ ἐπιστρέφῃ περιλύπος· καὶ δαιμονισμένοι, καὶ τυφλοὶ, καὶ παράλυτοι, καὶ οἱ ὑπὸ ὁποιασδήποτε δεινῆς καὶ ἀνιάτου ἀσθενείας κατεχόμενοι, ἅμα ἐπλησίαζον μετὰ εὐλαβείας καὶ σταθερᾶς πίστεως, καὶ ἠλείφοντο μετὰ τὸ μύρον τῆς ἁγίας εἰ-

κόνος ἢ τῆς κανδήλας, ἀμέσως ἐθεραλεύοντο καὶ ἐπέστρεφον χαίροντες καὶ δοξάζοντες τὸν Θεόν, ὅστις διὰ τῶν ἀγαπώντων αὐτὸν ποιεῖ τὰ μέγιστα καὶ ἐξαισία θαύματα.

Ταῦτα ἀκούσασα γυνή τις ἀπὸ τὴν ἐπτάπυλον Θήβαν εὐγενής, σύζυγος τοῦ στρατάρχου Εὐθυμίου, ἔγραψε παρακαλεστικῶς πρὸς τὴν ἡγουμένην, νὰ στείλῃ ὀλίγον ἔλαιον διότι μία ἡγαπημένη αὐτῆς δούλη εἶχε χάσει τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸ τριῶν ἐτῶν· τυχούσα δὲ τοῦ ποθομένου ἠλείψεν αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμούς, ἥτις ἀμέσως ἀνέβλεψε, καὶ οὕτως ἐκηρύχθη εἰς ὅλην τὴν πόλιν ἢ φήμη τῆς Ὁσίας, καὶ πολλοὶ πάσχοντες, ἀλειφθέντες μ' ἐκεῖνο τὸ ἔλαιον ἰατρεύθησαν.

Ἄνθρωπος δὲ τις Ἡλίας ὀνόματι εἰκονομάχος τὴν αἵρεσιν, ἀπήντησε μὲ τῶν ἡμερῶν ἓνα γνώριμόν του ὀρθόδοξον ἐπανερχόμενον ἀπὸ τὴν μονὴν τῆς ἀγίας, ὅπου εἶχεν ὑπάγη διὰ νὰ προσκυνήσῃ, ὅστις ἤρχισε νὰ τὸν διηγῆται περὶ τῆς θαυμασίας ἐκ τῆς εἰκόνος βλύσεως τοῦ μύρου, καὶ τῶν ἀπείρων θαυμάτων, τὰ ὅποια δι' αὐτοῦ ἐτελοῦντο.

Κατανυχθεὶς λοιπὸν ὁ Ἡλίας ἐκ τούτων, παρέλαβε τὸν φίλον του καὶ ἐπορεύθησαν ὁμοῦ εἰς τὴν μονὴν διὰ νὰ πιστωθῇ τοὺς λόγους του· ἰδὼν δὲ τὸ μύρον τὸ ἐκ τῆς εἰκόνος χεόμενον, ἐθαύμασε καὶ ἀλείψας δι' αὐτοῦ τὸν πόδα του, ὅστις τὸν ἐπόνει καὶ ἰατρευθεὶς, ἐπίστευσε καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν, ὅστις διὰ μέσου τῆς ἀγίας του τὸν ἠξίωσε ν' ἀπορρίψῃ τὴν δυσσεβῆ πλάνην τῶν γονέων του, καὶ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν.

Τοιοιτοτρόπως ἡ ἀγία ὄχι μόνον σωματικὰς ἀσθενείας ἰάτρειεν, ἀλλὰ καὶ αἰρετικούς διὰ τῶν θαυμάτων της εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας ἔσυρεν.

Μοναχοὶ τινες ἀμφιβάλλοντες περὶ τοῦ μύρου καὶ τῶν θαυμάτων αὐτῆς ἐπορεύθησαν εἰς τὴν μονὴν διὰ νὰ πληροφορηθῶσιν· ἰδόντες δὲ τὸ μύρον τῆς εἰκόνος καὶ ἀλείψαντες μὲ αὐτὸ ἓνα ἐκ τῆς συνοδείας τῶν πάσχοντα ἀπὸ νευρικήν ἀσθένειαν, ὅστις ἀμέσως ἰατρεύθη, ἐπίστευσαν. Ὁμοίως καὶ μία μοναχὴ ἀπὸ ἄλλο μοναστήριον ἔχουσα πρισμένους τοὺς πόδας της ὡς ἀσκούς, ἀλειφθεῖσα μὲ τὸ μύρον, ἀμέσως ἰατρεύθη ἐλευθερωθεῖσα τοῦ πρίσματος.

Γυνή τις πλουσία, Αὐξεντία καλουμένη, ἐξ αὐτῆς τῆς Θεσσαλονίκης, ἦτο ἡμίξηρος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κινηθῇ παντελῶς. Ἀκούσαντες δὲ οἱ συγγενεῖς της τὰ φημιζόμενα θαύματα τῆς θαυμαστῆς Θεοδώρας, τὴν ἐπήγαγον εἰς τὸν τάφον της, ὅπου μείνασα τρεῖς ἡμέρας καὶ ἀλειφομένη καθ' ἐκάστην μὲ τὸ μύρον ἐγένεν ὑγιής, (ὡ τοῦ θαύματος) καὶ ἐπεριπάτει ἀνεμποδίστως ποιούσα ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τῆς μονῆς καὶ δοξάζουσα τὸν Θεόν. Ἐμείνε δὲ ἄλλας τέσσαρας ἡμέρας εἰς ὑπηρεσίαν τῆς μονῆς καὶ ἔπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν της, διηγουμένη τὰ θαυμάσια θαυματουργήματα τῆς ἀγίας.

Τοιαῦτα καὶ ἄλλα ἀναρίθμητα καὶ παράδοξα ἐτέλει καὶ τελεῖ καθ' ἐκάστην ἢ αἰοίδιμος Θεοδώρα εἰς τοὺς προσερχομένους μὲ εὐλάβειαν. Μέλλοντες δὲ νὰ δώσωμεν τέλος τοῦ λόγου, ἃς εἴπωμεν ἔτι ὀλίγα.

Διὰ τὰ ἀπειρα θαύματα, τὰ ὅποια ἐτέλει ἡ ἀγία αὕτη Θεοδώρα, ἀπεφάσισεν ἡ ἡγουμένη, κοινῇ γνώμῃ τῆς μονῆς, νὰ μεταφέρῃ τὰ ἁγία της λείψανα ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας, (εἰς τὸ ὁποῖον πολλάκις καὶ ἡ ἀγία κατ' ὄναρ φαινομένη τὴν παρεκίνοι). Κατασκευάσασα λοιπὸν εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ ναοῦ ἐν κουβούκλιον, καὶ ἐν πέτρινον κιβώτιον διὰ νὰ βάλωσιν ἐντὸς τὰ ἁγία λείψανα, καὶ νὰ θέσωσιν ἔπειτα ἐν τῷ κουβουκλίῳ, ἐπορεύθησαν εἰς τὸ κοινὸν κοιμητήριον διὰ νὰ σκάψωσι καὶ ἐξάξωσιν αὐτά. Πρὶν δὲ εἰσεῖτι ἀρχίσωσι τὸ σκάψιμον, ἐπετάχθησαν μὲ βίαν αἱ ἐπὶ τοῦ μνήματός της πλάκες, χωρὶς νὰ τὰς κινήσῃ κανεῖς. Βαλόντες λοιπὸν τὰ ἁγία της λείψανα ἐν τῷ κιβωτίῳ τὰ ἔλαβαν μετὰ ψαλμοψιδῶν καὶ τὰ ἔθεσαν εἰς τὸ κουβούκλιον, καὶ ἔκτοτε ἡ ἐκκλησία μετωνομάσθη ἐπ' ὀνόματι τῆς ἀγίας Θεοδώρας. Ἐβγαίναν δὲ καὶ ἀπὸ τὰ ἁγία της λείψανα καθ' ἐκάστην ἰδρωτὲς εὐωδέστατοι, ἀμοιβῆ παρὰ τοῦ πλουσιοδώρου Θεοῦ τῶν μεγάλων αὐτῆς ἀσκητικῶν ἀγώνων, καὶ ἔκτοτε μάλιστα ἐπλήθυναν πολὺ περισσότερον τὰ παράδοξα τῶν θαυμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων ἃς εἴπωμεν τινα.

Βρέφος τι ὑγιὲς κατ' ἀρχὰς καὶ γαλακτοτροφούμενον ὑπὸ τῆς μητρὸς του, μὲ ἑσπέρα ἐξήτησε νὰ πῆ νερόν· ἅμα λοιπὸν τὸ ἔδωκεν ἡ μήτηρ καὶ ἔπιε, τὸ ἐκυρίευσε ῥίγος κακὸν καὶ θόρυβος καὶ ταραχὴ τῶν μελῶν του, ὥστε ἐστράβωσε τὸ στόμα του καὶ ὅλα του τὰ μέλη, κ' ἐκινδύνευε ν' ἀποθάνῃ. Οἱ δὲ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ λυπούμενοι καὶ

ἀπορούντες, καὶ μὴ ἐλπίζοντες εἰς ἀνθρωπίνην βοήθειαν, ἔδραμον εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀγίας, καὶ ἀφοῦ τὸ ἠλείψαν μὲ τὸ μύρον ἀμέσως ἰατρεύθη.

Ἐτερον βρέφος ἦτο ἡμίξηρον κ' ἐκινδύνευε ν' ἀποθάνῃ κρατοῦσα δὲ αὐτὸ ἡ μήτηρ του εἰς τὰς ἀγκάλας της ἀπήντησε καθ' ὁδὸν ἓνα χοιστιανὸν φέροντα ἐν ραγάζιον βουτηγμένον ἐν τῷ μύρῳ τῆς ἀγίας, καὶ τὸν παρεκάλει θερμῶς νὰ τῇ δώσῃ ὀλίγον ν' ἀλείψῃ τὸ βρέφος της, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν τῇ τὸ ἔδωκεν, ἤρπασε τὸ ραγάζιον κ' ἐπροσπάθησε νὰ τὸ πάρῃ, μὴ δυνηθεῖσα δέ, ἠλείψε τὸ βρέφος της μὲ τὸ εἰς τὰς χεῖράς της κολλῆσαν μύρον, καὶ παρευθὺς ἐγένεν ὑγιὲς.

Μία δὲ νέα ἐκ Βεργίας, ἐνῶ ἠνοιξε τὸ στόμα της νὰ χασμηθῇ, ἐσάλευσαν αἱ σιαγόνες της, καὶ δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ κλείσῃ τὸ στόμα της, θέαμα ἐλεεινὸν καὶ λυπηρόν. Ἐπρόστρεξε λοιπὸν καὶ αὐτὴ εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀγίας τῆς ἀμίσθου ἱατροῦ, καὶ μόλις ἠσπασθῆ τὰ ἁγία της λείψανα, ἀμέσως ἰατρεύθη. Καὶ ἄλλα δὲ ἀναρίθμητα θαύματα ἐτέλεσε καὶ καθ' ἐκάστην τελεῖ ἢ αἰοίδιμος Θεοδώρα. Τοιοιτοτρόπως ὁ Θεὸς ἀνταμείβει τοὺς δικαίους, τοιοιτοτρόπως δοξάζει τοὺς ὅσοι παρὰ τὴν δόξαν τοῦ κόσμου προτιμοῦν τὴν ἀγάπην Αὐτοῦ, ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Διαδόσατε τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»

ΙΩ. ΣΠΛΘΑΡΗ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΘΕΣΙΣ
ΚΑΙ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ ΤΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἱστορική ἐπισκόπησις τῶν Μοναστικῶν Ἰδρυμάτων μέχρι τοῦ χιλιοστοῦ ἔτους μ.Χ.

Μέχρι τοῦ χιλιοστοῦ ἔτους, ὑπῆρχον ἐκ τῶν σήμερον καλουμένων κυριάρχων μονῶν, αἵτινες ἔχουν πρὸς τοῖς ἄλλοις τὸ δικαίωμα καὶ ἀποστέλλουν ἀντιπροσώπους εἰς τὴν ἱεράν σύναξιν τῶν Καρυῶν, αἱ τῆς Λαύρας, τοῦ Βατοπεδίου, τῶν Ἰβήρων, τοῦ Ἐσφιγμένου, τοῦ Δοχειαρίου, τοῦ Ξηροποτάμου, τοῦ Φιλοθέου, τοῦ Ἁγίου Παύλου, τοῦ Ξενοφώντος καὶ τοῦ Σταυρονικήτα. Ἦκμαζε δὲ καὶ πληθὺς ἄλλη μονῶν καὶ μονυδριῶν, ἐρειπωθέντων κατὰ τὰς ἄλλεπαλλήλους ἐπιδρομὰς θρημάτων τῆς Ἀσίας καὶ ἐκβρασμάτων τοῦ Ἄδου, τὰ ὁποῖα ὡς γῦπες ἐνέσκηπτον ἐναντίον τῆς πλήμονος ἐκείνης κιβωτοῦ τῆς ὀρθοδοξίας, περὶ τῶν κειμηλίων καὶ θησαυρῶν τῆς ὁποίας ἀπηγήσεις ἐφθάνον μέχρι τῶν ἐνδοτάτων τῆς Ἀσίας· ἀλλὰ φύλακες ἐτοιμοὶ νὰ θυσιάσουν τὴν ζωὴν των διὰ νὰ ἀπολαύσουν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν καὶ κερδίσουν τὴν ψυχὴν των, ἀγρυπνον περιέστρεφον τὸ ὄμμα ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν ἐπάλξεων καὶ πύργων, ὄχι τόσον ἔχοντες ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ὀχυρότητα αὐτῶν, ὅσον εἰς τὰ ἀπροσμάχητα τείχη τῶν στηθῶν τῶν στρατευομένων τῷ Χριστῷ, εἰς τὰ ὁποῖα ἐνώνει ψυχὴ μὴ ἀποκαρτεροῦσα πρὸ οὐδενὸς κινδύνου· ἡ τόλμη καὶ ἡ ἀνδρεία αὐτῶν τῶν γενναίων μαχητῶν ἦτο ἐκείνη, ἡ ὁποία πολλακίς ἐσφζε τὸ παλλάδιον τῆς Ὀρθοδοξίας ἀπὸ τῆς ἀπλήστου ἀρπακτικότητος τῶν ἀνημέρων ἐπιδρομῶν.

Ἱστορικά περιπέτεια καὶ ἱδρύσεις νέων Μονῶν ἀπὸ τοῦ ἰ' αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς.

Διὰ νὰ σχηματίσωμεν ὅπως οὖν τελείαν εἰκόνα τῆς ἐξελίξεως τῶν ἐν τῷ Ἁγιωνύμφῳ ὄρει μονῶν πρέπει ν' ἀναχθῶμεν εἰς τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἱδρύσεως αὐτῶν, τὰ ὁποῖα πολλακίς σβήνουν εἰς τὴν ἀχλὺν τοῦ πανδαμάντορος χρόνου καὶ νὰ παρακολουθήσωμεν ἀπὸ τῶν πρῶτων ἀρχῶν καὶ εἶτα ἐν ἐξελίξει τὰ διάφορα γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἐχάλκευσαν τὴν μορφήν ὑπὸ τὴν ὁποίαν παρουσιάζονται σήμερον, μόνον δὲ ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους θὰ ἐξηγήσωμεν τὰς περιπετείας τῶν διαφορῶν σκηνομάτων τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀρετῆς καὶ θὰ κατανοήσωμεν πῶς ὕστερον ἀπὸ τσαύτας καταδρομὰς ἄλλοφύλων βαρβάρων, ἀλλὰ καὶ δμαιμόνων πολλακίς διωκτῶν, οἱ ὁποῖοι κακῇ τῇ μοίρᾳ καὶ ὡς μὴ ὄφελε προέστησαν ὡς ἀρχηγοὶ τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους, κατώρθωσεν ἡ δρᾶξ αὐτῆ τῶν μοναχῶν νὰ ἀντιστῇ ἐναντίον τῶν ἐπιβούλων ἐχθρῶν καὶ νὰ διατηρήσῃ ἀθικτα τὰ παραδοθέντα ὡς ἐνέχυρα πρὸς φύλαξιν ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μνημόσυνα καὶ κειμήλια τῆς πίστεως καὶ εὐσεβείας τῶν χριστεπωνύμων ἐν ἀληθείᾳ τέκνων τῆς Βυζαντινῆς Ἑλλάδος.

Ὀλίγον ἀργότερον περὶ τὰ μέσα τοῦ 11ου αἰῶνος (τῷ 1046) συσταθεῖσῶν ἤδη ἀρκετῶν μονῶν, διὰ τὰς ὁποίας ἔδει νὰ καθορισθῇ ἡ ἱεραρχικὴ τάξις καθὼς καὶ νὰ διευθετηθῇ τὸ ἐπίμαχον ἀξίωμα τοῦ πρῶτου, ἀνεφύησαν ἔριδες μεταξὺ αὐτῶν περὶ πρωτείων ἅμα δὲ καὶ παραβιάσεις τῶν ὑπὸ τοῦ Τυπικοῦ τοῦ Ἰωάννου Τσιμισκῆ ὁρισθέντων, ἐκ μέρους πολλῶν μοναχῶν ἔξωθεν συρρευσάντων εἰς ἅγιον Ὅρος. Τὸν διακανονισμόν τῶν ἐκκρεμῶν τούτων ἀφορμῶν πρὸς διάστασιν ἀνέλαβον οἱ Ἁγιορεῖται διὰ τῆς ἐκδόσεως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταν-

τίνου τοῦ Μονομάχου Θ'. τοῦ φερωνύμου τυπικοῦ, ἐν ᾧ ὁρίζεται ὅτι αἱ σπουδαῖαι ὑποθέσεις, κρίνονται εἰς τὰς καθολικὰς συνάξεις, αἱ δὲ μικροτέρας σημασίας παρὰ τοῦ Πρώτου συμπαραστατομένου ὑπὸ 5 ἢ 10 ἡγουμένων. Ἀργότερον ἐν ἔτει 1081 ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος ὁ Κομνηνὸς ἀναγνωρίζει τὸ μέγα ἠθικὸν κύρος τοῦ ἁγίου Ὄρους διὰ φράσεων ἀξιομνημονεύτων, αἱ ὁποῖαι ἐπήγαζον ἐκ τῆς βαθείας θρησκευτικότητος τοῦ ἀνδρός· «Πατέρες ἅγιοι, οἱ τὸ ἅγιον Ὅρος κατοικοῦντες· οἴδατε ὅτι καθάπερ ἡ Κωνσταντινούπολις καὶ Βασιλεῖς τῶν πόλεων ἐπάνω πάντων ἐστί, οὕτω τὸ Βασιλικώτατον καὶ θεῖον Ὅρος εἰς τὰ τῆς οἰκουμένης ὄρη, (τοῦ πολιτισμένου Βυζαντινοῦ κράτους οὕτω καλουμένου) καὶ τὸ ἡμέτερον φῶς καὶ ἄλλας ὑμεῖς ἐστε». Κατὰ τὸν αὐτὸν αἰῶνα νομάδες Βλαχοποιμένων ὑπεισέδυσαν μετὰ τῶν ποιμνίων των εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος· τὰ κακὰ τὰ ὁποῖα προῦξένησαν οἱ ἀκόλαστοι οὗτοι εἰς τὴν ἱεράν ἐκείνην Ἀκρόπολιν τῆς ἀποκλειστικῆς τοῦ θεοῦ λατρείας, διαμνημονεύονται μετὰ φρίκης ἐν τῇ μνήμῃ τῶν μεταγενεστέρων, ἱστορεῖται δηλαδὴ ὅτι διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἁγ. Πατέρων εἶχον κληθῆ Βλάχοι μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των, ἀνερχομένων εἰς 300, οἵτινες τόσον περιεποιήθησαν τοὺς Πατέρας καταστήσαντες τὸν βίον των μαλθακὸν καὶ ἄνετον, ὥστε ὅταν ὁ αὐτὸς Αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος ὁ Κομνηνὸς ἔλαβε δραστικὰ μέτρα νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ ἐκεῖθεν, ἔστειλαν οἱ Πατέρες ἀντιπροσώπους διὰ νὰ ἐπιτραπῇ εἰς αὐτοὺς νὰ ἐπανέλθουν, διότι ἐνεθυμῶντο, ὡς ἀναφέρεται, «οἷα ἡ τῆς ἡδονῆς συνήθεια, τὰ τε γάλακτα καὶ τὰ τυρία καὶ τὰ μαλλία, τὰ συμπόσια καὶ τὰς μεθυσίας τὰς διαβολικὰς· εἰσῆλθε γὰρ ὁ διάβολος εἰς τὴν καρδίαν τῶν Βλάχων».

ἐπιφέρεται δὲ ὅτι τὰ ὑπ' αὐτῶν γιγνόμενα αἰσχρὸν ἐστί καὶ λέγειν καὶ ἀκούειν· ὁ Πατριάρχης ὅμως ἐπέμεινε, ἵνα μηκέτι εἰσάξωσι Βλάχους πώποτε ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει εἰς τὸν αἰῶνα· ὡς λόγος δὲ τούτου ἀποχρῶν φέρεται ὅτι οἱ πατέρες μαλθακιζόμενοι ἠγάπων τὸν εὐκόλον βίον συρρέοντες εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ ἑσφαλίζοντες τὴν καλοπέρασιν μέγιστα εἰς περιουσίας καὶ γλυκοπάλαια (νόει κρασιά).

Κατὰ τὸν 10ον αἰῶνα φθίνοντα ἡ παράδοσις φέρει ἱδρυθεῖσας μονὰς συμφῶνως πρὸς τὸ χρονολογικὸν διάγραμμα, ὅπερ προεστήσαμεν ὡς ὁδηγὸν ἀποκαθάραντες ὅσον τὸ δυνατόν τὰ ἐκ τῶν φημολογουμένων ἐνέχοντα δόσιν ἀπιθανότητος.

Ἡ μονὴ τοῦ Δοχειαρίου πλησίον τοῦ λιμένος τῆς Δάφνης ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ δοχειαρίου (ἢ ἀποθηκαρίου τοῦ ἐλαίου) ἐν τῇ Μονῇ τῆς Λαύρας Εὐθυμίου, μαθητοῦ τοῦ Ἀθωνίτου, τῆς ὀνομασίας τοῦ ἀξιώματος μεταδοθείσης εἰς τὴν μονήν, ὑπέστη δεινὴν δοκιμασίαν ὅτε οἱ μοναχοὶ οἱ ὑπολειφθέντες ἔκτισαν αὐτὴν εἰς ἡν θέσιν σήμερον κεῖται Β τῆς Δάφνης. Ἡ μονὴ τοῦ Ξηροποτάμου κτισθεῖσα καθ' ὃν χρόνον καὶ αἱ μεγάλαι μοναὶ ὑπὸ Παύλου τοῦ Ξηροποταμηνοῦ, περὶ οὗ ὠμίλησαμεν προηγουμένως εἰς τὰ περὶ τῶν ἐπιρριπτομένων νεωτερισμῶν εἰς τὸν Ἀθανάσιον τὸν Ἀθωνίτην «ὅτι παρέβη τὰ παλαιὰ ἤθη τῶν πατέρων τοῦ Ὄρους καὶ ἐσπειρεν ἀγροὺς, ἐφύτευεν ἀμπελῶνας καὶ εἰσῆγαγε βοῦς», νεωτερισμῶν, οἵτινες ἐξήγειραν τοὺς περισσοτέρους τῶν μοναχῶν.

Σχεδὸν κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν δηλαδὴ περὶ τὸν 10ον αἰῶνα ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Παύλου, ἢ φερώνυμος σκῆτη υἱοῦ, κατὰ τὴν παράδοσιν, τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ τοῦ Α' τοῦ Ραγγαβέ, ὅστις καὶ

ἔδωρθε δι' αὐτοῦ, ἵνα διατηρηῆται αἰωνίως, ἐκ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θησαυροφυλακίου εἰς τὴν μονὴν Ξηροποτάμου, τμήμα τοῦ τιμίου Σταυροῦ, τοῦ καὶ μεγαλύτερου ἐκ τῶν διασφωζομένων εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος χρώματος φαιοῦ καὶ φέροντος τὴν ὄπην τοῦ ἡλίου, ὅπου καθηλώθη ἡ ἄχραντος παλάμη τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὄπην φρασσομένην σήμερον διὰ μαργαριταρίου.

Ἡ μονὴ αὕτη ἐρημωθεῖσα καὶ ἀνακτισθεῖσα πολλάκις, παρήκμασε μέχρις ὅτου ὁ ἐκ Σκοπέλου Καισάριος Δαπόντες ἀνὴρ πολυτίτωρ, παραλαβὼν τὸ ἀνωτέρω σπουδαιότατον κειμήλιον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ περιοδεύσας ἀνά τὸν Ὄρθόδοξον κόσμον καὶ ἰδία εἰς τὰς παραδουναβίους χώρας περισυνέλεξεν ἐράνους καὶ ἀνεκαίνισεν αὐτήν. Πολὺ παλαιότερον ἐγένετο ἀνακαίνισις πτέρυγος τῆς μονῆς ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου Σελίμ Β'· κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα εὐγνωμονοῦντος διὰ θεράπείαν τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα, ὑπὸ τὴν ἀμφιλαφῆ προστασίαν τῶν ὁποίων διατελεῖ, μνημονεύουσα αὐτοὺς ἡ μονή. Τὸ ἐπὶ τούτῳ δὲ ἐκδοθὲν «Χάτισερίφ» διασφύζεται ἐν ἑλληνικῇ μεταφράσει εἰς τὴν Μονήν.

Μονὴ Ἐσφιγμένου

(Κατὰ τὴν ἱεραρχικὴν τάξιν 18η)

Κατὰ τινος ἡ μονὴ αὕτη ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τῆς ἐκ τῆς μεταξὺ τριῶν λόφων καὶ εἰς τὸ ἄκρον μικροῦ αἰγιαλοῦ συνεσφιγμένης τρόπον τινὰ τοποθεσίας τῆς. Ἡ κτίσις τῆς κατὰ τὴν παράδοσιν ἀναγεται εἰς τὸν Ε' αἰῶνα εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Βασιλείσης Πουλχερίας. Τὸ ἀληθέστερον εἶναι ὅτι δὲν εἶναι παλαιότερα τοῦ ἔτους 1001 ὅς ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐγκληστικὸν γράμμα τοῦ προμνησθέντος Παύλου τοῦ Ξηροποταμνοῦ, ὅπου γίνεται λόγος καὶ περὶ ἡγουμένου αὐτῆς,

τοῦθ' ὅπερ καταδεικνύει καὶ τὴν ἀπὸ πολλοῦ ἀκμὴν αὐτῆς. Ἡ μονὴ ὑπέστη πολλὰ δεινά, ὧν ἡ ἀποκορύφωσις συνέπεσεν ἐπὶ Σουλτάνου Σουλεϊμάν, τοῦ ἐπικαλουμένου μεγαλοπρεποῦς, ἐν ἔτει 1533, ὅτε πειραταὶ ἐληλάτησαν τὴν Μονήν, κατακαύσαντες ἅμα τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἀπαγαγόντες αἰχμαλώτους ἐκ τῶν μοναχῶν, τὰς σιδηρὰς πύλας τῆς καὶ πολλὰ ἄλλα σπουδαῖα ἔγγραφα καὶ κειμήλια. Εἰς τὴν εἰς ἐσχάτην ἔνδειαν περιαχθεῖσαν Μονήν ὡς μὴ ὠφέλε προῆλθε μόλις κατὰ τὸ 1804 ὁ ἐξ Ἰωαννίνων ἡγούμενος Θεοδώρητος, ὅστις ἀτρυτῶς ἐμόχησε μετὰ τοῦ ἀργότερου οὐκ ὀλίγον συντελέσαντος εἰς τὴν ἀνακαίνισιν τῆς μονῆς Ἀγαθαγγέλου τοῦ Καλλιπολίτου, καὶ οὕτω ἀνηγέρθησαν μεγαλοπρεπεῖς πτέρυγες καὶ κωδωνοστάσιον μὲ ὠρολόγιον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΝΩΜΙΚΑ ΠΑΤΕΡΩΝ

(Ἐκ τοῦ Κώδικος θ' 46, αἰῶνος 18' τῆς Λαυριωτικῆς Βιβλιοθήκης).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ὡσπερ ὄμφις ὁδοῦσι βλαβερός καὶ καπνὸς ὄμμασιν, οὕτω παρανομία τοῖς χρωμένοις αὐτήν.

— Μὴ ποιεῖ κακὰ καὶ οὐ μὴ σε καταλάβῃ κακόν.

— Ὁ ποιῶν πονηρὰ, εἰς αὐτὰ ἐγκυλισθήσεται καὶ οὐ μὴ ἐπιγνῶ πόθεν ἦκει αὐτῷ.

— Ἀρετῆς ἄσκησις, τίμιον μὲν κτήμα τῷ ἔχοντι, ἥδιστον δὲ θέαμα τοῖς ἐντυγχάνουσιν.

— Οὐκ ἔστιν ἀρετῆς ἐπιμελούμενον μὴ πολλοὺς ἔχειν ἐχθρούς.

— Οὐχ ὁ τόπος τὴν ἀρετὴν, ἀλλ' ἡ ἀρετὴ πέφυκε τὸν τόπον σεμνύνειν.

— Χαίρει τὴν ἀρετὴν ἡνίκα πράττεις, ἀλλὰ μὴ ἐπαίρου, μήποτε τὸ ναυάγιον ἐν τῷ λιμένι γένηται.

— Πολλοὶ πλουτοῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται.

— Ἀξιοπιστότερα τραύματα φίλου ἢ ἐκούσια φιλήματα ἐχθροῦ.

— Ὁ γὰρ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ βασιλέως συμφιλάζων οὐ δύναται φίλος τοῦ βασιλέως εἶναι.

— Ἐκ χρυσοῦ ποτηρίου πιεῖν φάρμακον καὶ παρὰ φίλου ἀγνώμονος συμβουλίων λαμβάνειν ταυτὸν ἔστιν.

— Ἴππου μὲν ἀρετὴν ἐν πολέμῳ, φίλου δὲ πίστιν ἐν ἀτυχίᾳ κρίνομεν.

— Οὐ τὰ χρήματα φίλοι, ἀλλ' οἱ φίλοι χρήματα.

— Μυστήριόν σου μὴ κατείπης τῷ φίλῳ καὶ οὐ φοβηθῆσῃ αὐτὸν ἐχθρὸν γινόμενον.

— Ἀνὴρ ὑπνώδης, εὐρετῆς ὄνειράτων.

— Ἐν συμποσίῳ οἴνου μὴ ἔλεγχε τὸν πλησίον καὶ μὴ ἐξουδενώσης αὐτὸν ἐν εὐφροσύνῃ αὐτοῦ.

— Ὡσπερ γὰρ ὕδωρ πολέμιόν ἐστι πυρί, οὕτως ἀμετρία οἴνου κατασβέννυσιν λογισμὸν σώφρονα.

— Μέθη Κύριον οὐχ ὑποδέχεται, Πνεῦμα Ἅγιον ἀποδιώκει· καπνὸς μὲν ἀποδιώκει μελίσσης, χαρίσματα δὲ πνευματικὰ ἀποδιώκει κραιπάλη.

— Τοῖς ἐν μέθῃ καὶ ἀκολασίᾳ βιοῦσιν, ἡ ἡμέρα πρὸς τὸ τῆς νυκτὸς μεταστρέφεται σκότος, οὐ τοῦ ἡλίου σβεννυμένου, ἀλλὰ τῆς ἐκείνων διανοίας σκοτιζομένης τῇ μέθῃ.

— Φθίρεται ὁ μὲν κόσμος πυρὶ καὶ ὕδατι, ὁ δὲ τῶν ἀκολάστων πλοῦτος ἔρωτι καὶ μέθῃ.

— Ὅφιν τρέφειν ἐν κόλπῳ καὶ κακὸν ἄνθρωπον εὐεργετεῖν, ταυτὸν ἔστιν· οὐδ' ἐτέρου γὰρ ἡ χάρις εὐνοίαν οὐ γεννᾷ.

— Λοιδοροῦμένους τις ὑπό τινος φαλακροῦ ἔφη: σὲ μὲν οὐχ ὕβρισω, τὰς δὲ τρί-

χας σου ἐπαινῶ, ὅτι κακοῦ ἐξέφυγον κρανίου.

— Ἐρωτηθεῖς τις τὶ τῶν θηρίων κάκιστα δάκνει ἔφη: τῶν μὲν ἀγρίων ὁ συκοράντης, τῶν δὲ ἡμέρων ὁ κόλαξ.

— Τῷ ἀργυρίῳ ὑπακούσεται τὰ πάντα.

— Πλούσιος ἐλάλησε καὶ πάντες ἐσίγησαν καὶ τὸν λόγον αὐτοῦ ὑψωσαν ἕως τῶν νεφελῶν. [Σημ. τοῦτο συμβαίνει μάλλον εἰς τοὺς ἐν ὑψηλοῖς ἀξιώμασιν ἢ εἰς τοὺς πλουσίους].

— Ἔοικεν ὁ τῶν φιλαργύρων βίος νεκροῦ δειπνῶ· πάντα γὰρ ἔχων τὸν εὐφρανθησόμενον οὐκ ἔχει.

— Οὔτε παρὰ νεκρῷ ὀμιλίαν, οὔτε παρὰ φιλαργύρου δεῖ χάριν ἐπιζητεῖν.

— Οὐχ ὁ πλουτῶν, ἀλλ' ὁ μὴ χερίζων πλούτου μακάριος.

— Ἐρωτηθεῖς τις τίνες οἱ φιλοχρήματοι ἔφη: οἱ τὰ αἰσχροὰ κέρδη θηρώμενοι καὶ τοὺς ἀναγκαίους φίλους ὑπερορῶντες.

— Γῆς ἐπέβην γυμνός, γυμνός δὲ ὑπὸ γαίαν ἄπειμι καὶ τὶ μάτην μοχθῶ γυμνὸν ὄρων τὸ τέλος.

— Ἀριστείδης ὁ δίκαιος ὄνειδιζόμενος ἐπὶ πενία ὑπό τινος πλουτοῦ ἔφη: ἐμοὶ μὲν ἡ πενία οὐδὲν ἱστορήσει κακόν, σοῦ δὲ ὁ πλοῦτος ταραχὰς οὐκ ὀλίγας. Ἐὰν γὰρ μυριῶν πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχης, θανὼν γενήσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων.

— Δημοσθένης ὁ δῆτωρ θεασαμενός τινα ἐκφερόμενον φιλαργυρον ἔφη: οὗτος βίον ἀβίωτον βιώσας, ἐτέροις βίον κατέλιπε.

— Τὸ καλῶς ἔχειν ὀλίγα, πολὺ τιμιώτερον τοῦ κακῶς ἔχειν πολλά.

— Οὐ πλούσιος ἐκεῖνος ὁ πολλὰ κεκτημένος, ἀλλ' ὁ μηδενὸς δεόμενος.

— Τότε γὰρ εἰ μαθηταὶ εἰς τὸν ἀγαθὸν ἀγωνίζονται ζῆλον, ὅταν παρὰ τοῦ διδασκάλου ἔχουσι παραδείγματα,

—Νεκρὸν ἰατρεῦειν καὶ γέροντα νοθεῖται ταυτίον ἐστίν.

—Ἰδὼν τις πλούσιον ἀπαίδευτον ἔφη: ἰδοὺ τὸ χρυσοῦν ἀνδράποδον.

—Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τί τῶν ζώων κάλλιστον ἔφη: ἄνθρωπος παιδείᾳ κεκοσμημένος.

—Ἐρωτηθεὶς τί γῆ βαρύτερον βαστάζει ἔφη: ἄνθρωπον ἀπαίδευτον.

—Μαθημάτων φρόντιζε ἢ χρημάτων, τὰ γὰρ μαθήματα εὐπορεῖ τὰ χρήματα.

—Μνήσθητι λιμοῦ ἐν καιρῷ πλησμονῆς, πτωχείαν καὶ ἔνδειαν ἐν ἡμέρᾳ πολέμου, ἀπὸ πρωτῆς ἕως ἑσπέρας μεταβάλλη καιρὸς.

—Θρηνηεὶ τὸν ἁμαρτωλὸν εὐτυχοῦντα, τὸ ἕξφοσ γὰρ αὐτῷ τῆς δίκης ἐπιτείνεται.

—Ὑπὸ γυναικὸς ἄρχεσθαι, ὕβρις ἂν ἢ ἑσχάτη.

—Γυνὴ ἐν ἡσυχίᾳ μανθανέτω ἐν πάσῃ ὑποταγῇ· γυναικὶ δὲ διδάσκειν οὐκ ἐπιτρέπω, οὐδὲ αὐθεντεῖν ἀνδρός.

—Ὡσπερ σκόληξ ἐν ξύλῳ, οὕτως ἄνδρα ἀπόλλυσι γυνὴ κακοποιός.

—Κοινολογουμένῳ γυναικῆς θεασάμενός τις ἔφη: ἀσπίς παρ' ἐχίδνης φάρμακον δανείζεται.

—Σεκοῦνδος ὁ σοφὸς ἐρωτηθεὶς τί ἐστὶ γυνὴ ἔφη: ἀνδρὸς ναυάγιον, οἴκου ζάλη, ἀμεριμνίας ἐμπόδιον, βίου ἀνάλωσις, καθημερινὴ ζημία, αὐθαίρετος μάχη, πολυτετὴς πόλεμος, συνεσθιόμενον θηρίον, συγκαθημένη μέριμνα, συμπλεκόμενη λέαινα, κεκοσμημένη σκύλλα, ζῶον πονηρόν, ὕβριζομένη μαίνεται καὶ κολακευομένη ἐπαίρεται· ὃ κακοῦ κάκιστον γυνὴ πονηρὰ, [Σημ. ταῦτα ἄρα ἐλέχθησαν διὰ τὰς πονηρὰς μόνον γυναικῆς].

—Πολιὰ γὰρ οὐ τρίχες λευκαί, ἀλλὰ ψυχῆς ἀρεταί· μὴ τὸν νέον διάβαλλε, μηδέ τὸν γεγηρακότα ἐπαίνει· οὔτε γὰρ ἐν τῇ διαφορᾷ τῆς ἡλικίας ἀρετὴ καὶ κα-

κία, ἀλλ' ἐν τῇ διαφορᾷ τῆς γνώμης.

—Θορὴ λευκαμένη τὴν ἐντεῦθεν τῆς ψυχῆς ἀποδημίαν βοᾷ καὶ διαμαρτύρεται.

—Ἰδὼν τις γραῖαν καλλωπιζομένην εἶπεν: εἰ μὲν πρὸς τοὺς ζῶντας πεπλάνησαι, εἰδὲ πρὸς τοὺς νεκροὺς μὴ βράδυνε.

—Γῆρας καὶ πενία δύο τραύματα δυσθεράπευτα.

—Εἰ θέλης καλῶς ἀκούειν, μάνθανε καλῶς λέγειν.

—Τοὺς εὐειδεῖς καὶ ἀπαιδεύτους ὁμοίως ἔφη εἶναι: ἀλαβάστρους ἂν ἔχουσιν ὄζος.

—Αἴσωπος ὀνειδιζόμενος ὅτι χαλεπῶς ἔχει τὴν ὄψιν ἔφη: μὴ μου τὸ εἶδος, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν πρόσσεχε.

—Ὁ αὐτὸς θεασάμενος μειράκιον εὐμορφον ἔφη: ὃ μειράκιον, σπούδασον τοὺς τοῦ σώματος ἑραστὰς ἐπὶ τῇ ψυχῇ μεταγαγεῖν.

—Δόξης ἀεὶ φρόντιζε τῆς αἰωνίου, ἢ γὰρ παροῦσα ψεύδεται καθ' ἡμέραν.

—Γλῶσσαν μίαν τοῖς ἀνθρώποις ἢ φύσις δέδωκε, δύο δὲ ὄτα· ἵνα διπλασίονα ὦν λέγομεν, παρ' ἐτέρων ἀκούωμεν.

—Ὅσα μέγας εἶ, τοσοῦτον ταπεινοῦ σεαυτὸν καὶ ἔναντι Κυρίου εὐρήσης χάριν.

—Μακάριος ὁ τὸν βίον ὑψηλὸν ἔχων, ταπεινὸν δὲ τὸ φρόνημα.

—Χρήματα καὶ ἰσχύς ἀνυψώσουσι καρδίαν καὶ ὑπὲρ ἀμφοτέρω φόβος Κυρίου.

—Πάντα διπλᾶ δέδωκεν ὁ Θεὸς τῇ φύσει· δύο ὀφθαλμοὺς, δύο ὄτα, δύο χεῖρας, δύο πόδας· ἐάν ποτε τούτων βλάβῃ ἐν, διὰ τοῦ ἐτέρου τὴν χρεῖαν παραμυθούμεθα· ψυχὴν δὲ μίαν δέδωκεν ἡμῖν, ἂν ταύτην ἀπολέσωμεν μετὰ τίνος συμβιοτεύσωμεν;

—Μὴ συνδείπνη ἀνδρὶ βασκάνῳ, μηδὲ ἐπιθυμῆσης τῶν ἐδεσμάτων αὐτοῦ.

—Μὴ συμβουλευοῦ μετὰ τῶν ὑποβλεπομένων σε καὶ ἀπὸ τῶν ζηλούντων ἔγκρυπον βουλὴν σου.

—Υἱῷ καὶ θυγατρὶ μὴ προμειδιάσης, ἵνα μὴ ὕστερον δακρύσης.

—Ὡσπερ ἀκτὶς ἡλίου δι' ὀπῆς εἰσελθοῦσα ἐν οἴκῳ πάντα φωτίζει ὡς καὶ τὸ λεπτότατον ὄργαν, τὸν τε κονιορτὸν τὸν πετώμενον, οὕτω καὶ φόβος Θεοῦ ἐν καρδίᾳ μετὰ διακρίσεως γινόμενος, πάντα αὐτῆς τὰ ἁμαρτήματα ὑποδείκνυσιν.

—Ἐγκρατείας μὲν ἴδιον ὑγεία καὶ ἰσχύς, ἀκρασίας δὲ ἀσθένεια καὶ νόσος, γειννώσα θανάτῳ.

—Ἀπὸ λύπης ἐκβαίνει θάνατος καὶ λύπη καρδίας κάμπτει ἰσχύν.

—Κρεῖσσον ἐπαινετὸς πόλεμος, εἰρήνης χωριζούσης Θεῷ.

—Κρεῖσσον θάνατος ὑπὲρ ζωῆν πονηρὰν ἢ ἀρρώστιμα ἔμμονον.

—Ἐροῦ καλῶς τεθνᾶναι μᾶλλον ἢ ζεῖν αἰσχροῦς.

—Διογένης ὁ κυνικός, ὀδυρομένου τινὸς ἐπειδὴ ἐπὶ ξένοις ἔμελλε τελευτῶν εἶπε: τί ὀδύρη ὃ μάταια, πανταχόθεν γὰρ ἢ ὁδὸς αὐτῆ εἰς ἄδου.

—Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τί ἐστὶ τὰ τοῦ ἄδου ἔφη: οὔτε ἐγὼ πελόρευμαι, οὔτε τῶν ἐκεῖσέ τι συνέτευχον.

—Χαῖρε ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι τὸ ἀγαθὸν καὶ λυτοῦ μετρίως ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι τὸ κακόν.

—Βαρὺ λίθος καὶ δυσβάστακτον ἄμμος, ὀργὴ δὲ ἄφρονος βαρύτερα ἀμφοτέρων.

—Ἄνῃρ κακοῦργος προῖον ὑπείσεσθάν σχῆμα, κεκουμμένη πρόκειται παγὶς τοῖς πλησίον.

—Ὁ μέλλεις ποιεῖν μὴ πρόλεγε, ἀποτυχὼν γὰρ καταγελασθῆς.

—Ὁ τῶν ἄλλοτριῶν ἐρῶν, μετ' οὐ πολὺ θρηγήσει, τῶν ἰδίων ἀποστερούμενος.

Ἀποστολεὺς, Παντελεῆμον Λαυριώτης
Βιβλιοφύλαξ

Η ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ

Ἰδοὺ καὶ εἰς συμπολίτης τοῦ ἁγίου Νικολάου ἐκ τῶν Μύρων τῆς Λυκίας, ὁ πολιστὴς τῆς ἐρήμου, ὁ ἀρχηγὸς τῆς κατὰ Θεὸν ζωῆς καὶ ὁδηγὸς τῶν ἐπιθυμούντων τὴν οὐράνιον ἀνάπαυσιν ἐν διακαῇ πόθῳ. Ἐρχεται καὶ οὗτος ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος κατηρητισμένος ἐν τῇ μοναχικῇ ζωῇ ὡς οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ μεγάλοι Παλαιστινοὶ πατέρες, Εὐθύμιος, Σάββας, Θεοδοσίος καὶ λοιποὶ φωστῆρες.

Μετὰ τὴν προσκύνησιν τῶν Ἁγίων Τόπων ἐν Ἱεροσολύμοις, ἐπιθυμεῖ καὶ οὗτος ὡς ἡ διψῶσα ἔλαφος τὴν πηγὴν τῶν ὑδάτων, τὴν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου.

Πρὶν ὅμως εἰσελθῆ εἰς τὴν ἔρημον ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Γεράσιμος, ὁ ἀπονήρευτος ἄνθρωπος, τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ πονηροῦ Θεοδοσίου, γενομένου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἀρπάσαντος τὸν θρόνον παρὰ τοῦ ἐν ἁγίοις Ἰουβενάλιου δι' ὀλίγον καιρὸν, πίπτει εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Μονοθελητισμοῦ. Ἄλλ' ὁ Μέγας τῷ ὄντι Εὐθύμιος, βλέπων τὸν Γεράσιμον εἰς τὴν πλάνην αὐτὴν, διορθοῖ αὐτόν, ὅτε διήγεν ἐν τῇ περὶ τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν ἐρήμῳ, μετερχόμενος τὸν ἐρημιτικὸν βίον. Λαμπρυνθεὶς λοιπὸν ὁ θεῖος Πατὴρ μὲ πᾶν εἶδος ἀρετῆς, ἀναδείκνυται πολιστὴς καὶ πολιοῦχος τῆς κατὰ τὸν Ἰορδάνην ἐρήμου, οἰκοδομήσας περιφανεστάτην Λαύραν, ἐπὶ τῆς σημερινῆς πηγῆς Ἁὶν Χάζλα εἰς ἀπόστασιν 500 περιπου βημάτων ἐπὶ τινος γηλόφου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ ἀρχαία κόμη Βαιθαγλᾶ, παρ ἡμῖν δὲ ἁγίου Γερασίμου ἁγίασμα, ὅπου σήμερον μόνις φαίνονται τὰ εἶρηια. Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ τόπῳ καὶ ἡ Ἁλυνα Ἀτὰδ περὶ

ἥς γίνεται μνεία ἐν τῷ Ν' κεφ. τῆς Γενέσεως ἐδαφίω 7-12, ὅπου ὁ Ἰωσήφ ἐκλαυσεν ἑπτὰ ἡμέρας τὸ πατέρα του Ἰακώβ.

Ἄλλ' ἐπὶ τῆς Ἀραβικῆς κατακτίσεως τῆς Συρίας καὶ Παλαιστίνης ἡ μονὴ τοῦ ἁγίου Γερασίμου καταστρέφεται τελείως, καθὼς καὶ πᾶσαι αἱ ἐν Παλαιστίνῃ Μοναὶ ἔξαιρουμένης μόνον τῆς τοῦ ἁγίου Σάββα.

Σήμερον ὁμως σώζεται ἡ πλησίον τῆς μονῆς αὐτῆς μονὴ τοῦ Καλαμῶνος ὀνομαζομένη καὶ τοῦ ἁγίου Γερασίμου πιθανῶς ἐκ τῶν καταφυγόντων μοναχῶν καταστραφείσης μονῆς. Ἡ νῦν μονὴ τοῦ ἁγίου Γερασίμου (Καλαμῶνος) ὀνομάζεται οὕτως διὰ τὰς πολλὰς καλάμους, ἡ ἐκ τῶν λέξεων καλῆς μονῆς—Καλαμῶν—Καλαμονή. Πρῶτος δὲ ὁ Ρῶσσος ἠγούμενος Δανιὴλ ἐπισκεφθεὶς τοὺς ἁγίους Τόπους κατὰ τὸ 1113, λέγει ἡμῖν ὅτι ἐνταῦθα ἡ ἁγία Παρθένος μετὰ τοῦ παιδίου Ἰησοῦ καὶ τοῦ Ἰωσήφ ἔμειναν ἐπὶ μίαν νύκτα ὅτε ἀνεχώρουν εἰς Αἴγυπτον φεύγοντες τὸν Ἡρώδη· ἡ ἁγία Παρθένος ὠνόμασε τὸν τόπον τοῦτον Καλαμονήν, ὃ ἐστὶ καλὴν οἴκησιν. Ἐνταῦθα ὑπάρχει μοναστήριον καθιερωμένον εἰς τὴν ἁγίαν Παρθένον καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα κατέρχεται ἐπὶ τῆς εἰκόνης τῆς ὑπαρχούσης ἐνταῦθα· οὐδαμῶς ἀμφιβάλλομεν ὅτι ὁ Δανιὴλ παρέλαβε τὴν εἶδῃσιν ἐκ προγενεστέρων πηγῶν καὶ ἐν σημειώσεσι δὲ Ἰβηρικαῖς ἀναγομέναις εἰς ἐποχὴν πρὸ τοῦ Δανιὴλ τοῦ Θ' καὶ Ι' αἰῶνος ἡ μονὴ τιμάται ἐπ' ὀνόματι τῆς εἰς Αἴγυπτον φυγῆς τῆς Θεοτόκου.

Συνήγορος τοῦ Δανιὴλ ἔρχεται καὶ ὁ ἡμέτερος Φωκκᾶς ὁ κατὰ τὰ 1175 ἐπισκεψάμενος τοὺς Ἁγίους Τόπους, ὅστις, ὁμιλῶν περὶ τῆς μονῆς τοῦ Καλαμῶνος, λέγει ἡμῖν ὅτι ἐν αὐτῇ ὑπῆρχε μικρὸς να-

ὸς θολωτὸς ἐπ' ὀνόματι τῆς Θεοτόκου ἀνεγερθεὶς ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν Ἀποστόλων· ὡσαύτως δὲ καὶ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἱστορηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Λουκά. Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν ὀλίγον εἰς τὸν θαυμαστὸν βίον τοῦ πανευφήμου Πατρός.

Ἡ ἀφίξις αὐτοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα συμπύπτει μετὰ τοῦ ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, περὶ τὰ 451. Μετὰ τὴν προσκύνησιν τῶν Ἁγίων Τόπων ἐν Ἱεροσολύμοις καταφεύγει εἰς τὴν παρὰ τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν ἔρημον ὅπως ἐπιδοθῇ εἰς τὸ πέλαιος τῶν ἀσκητικῶν κόπων. Ἐνταῦθα συναντᾶται μετὰ τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου, ὅστις ἀπήλλαξε τῆς κακοδοξίας τὸν Θεοδόσιον, διατρίψας παρὰ τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν ὁ θεῖος Γεράσιμος ἐν ἀνίκμῳ τόπῳ καὶ ἐκ προτροπῆς βεβαίως τῶν πολλῶν μαθητῶν αὐτοῦ, οὓς ἀπέκτησεν, ἐγκαταλείπει τὴν ἔρημον καὶ ἐλθὼν εἰς τὰς ῥωμανικὰς ὄχθας τοῦ Ἰορδάνου κτίζει τὸ 455 τὴν περιφανεστάτην αὐτοῦ Λαύραν ἐπὶ τῆς τοποθεσίας Βαιθαγαῶ.

Ὁ Μέγας τῷ ὄντι Γεράσιμος ἦτο αὐστηρὸς τηρητῆς τῆς μοναχικῆς ζωῆς· δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ νὰ ἀνάψωσι λύχνον εἰς τὸ κελλίον αὐτῶν ἢ νὰ ποιήσωσι θερμὸν ἢ ψητὸν φαγητὸν καὶ ἦσαν ἀκτῆμονες, ταπεινόφρονες καὶ τῶν παθῶν αὐτοκράτορες. Ἄλλ' ἔλεγεν αὐτοῖς· ἐὰν ἔχετε τὰ ἄνωθεν πρέπει νὰ ὑπάγετε εἰς τὸ Κοινόβιον, διότι ἐγὼ ἐν ὄσφ ζῶ δὲν θὰ συγχωρήσω ταῦτα νὰ γίνωνται. Ἀκούοντες δὲ οἱ τῆς Ἱερικῶς κάτοικοι ὅτι οἱ τοῦ Ἀββᾶ Γερασίμου χρηστομίμητον εἶχον πολιτείαν, ἤρχοντο πρὸς τοὺς ἁγίους αὐτοὺς πατέρας κατὰ πᾶν Σάββατον καὶ Κυριακὴν φέροντες εἰς αὐτοὺς οὐκ ὀλίγας βοηθείας.

ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου ἀπεστάλη πρὸς τὸν ἅγιον Γεράσιμον ὁ ἀββᾶς

Κυριακός, ὁ ἀναχωρητῆς νέος ὢν διότι δὲν ἐπέτρεπεν ὁ Μέγας Εὐθύμιος νὰ μονάσῃ, ὁ δὲ θεῖος Γεράσιμος κατέστησεν αὐτὸν ὑπηρέτην τῶν ἐν τῷ Κοινοβίῳ τῆς Λαύρας Πατέρων· πληρωθέντος δὲ τοῦ πέμπτου χρόνου τῆς ἐν τῇ Λαύρᾳ διαγωγῆς τοῦ Ἀββᾶ Κυριακοῦ τῇ 19 τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς ἡμέραν Παρασκευὴν ἐσπέρας ἠτοίμαζον τὸ φαγητὸν καὶ περὶ ὧραν πέμπτην τῆς νυκτὸς τοῦ Σαββάτου, ἐμοῦ ἀγρυπνοῦντος καὶ καθαρίζοντος τὸ λάχανον τῶν Πατέρων, ἦλθε πρὸς με ἄφνω ὁ Θεοφόρος Γεράσιμος σὺν τῷ μαθητῇ αὐτοῦ Ἀββᾶ Κυριακῷ εἶδε, καθὼς καὶ ὁ Μέγας Ἀντώνιος, τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀββᾶ Ἀμοῦν τοῦ Νιτριώτου, τὴν ψυχὴν τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου εἰς στάσιν προσευχῆς, ἱστάμενος, περὶ ὧραν τρίτην τῆς νυκτὸς ἅμα δὲ σχιζομένους τοὺς οὐρανοὺς ὡς ἀστραπὴν φωτὸς ἐξερχομένη καὶ φθάνουσαν μέχρι τῆς γῆς καὶ ἔμεινεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἡ ἀστραπὴ ὡς στύλος φαινόμενος ἀπὸ τῆς γῆς μέχρι τοῦ οὐρανοῦ καὶ φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσα: «Ἡ ψυχὴ τοῦ Μεγάλου ἐστὶν Εὐθυμίου εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνολαμβανομένη μετὰ ὑμνωδιῶν πολλῶν». Περιπατῶν ποτε περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ ὑπήντησεν αὐτῷ λέων, ὀδυρόμενος διότι ἀπὸ καλάμου εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸν πόδα αὐτοῦ ἀγκάθι ὥστε ἐκ τῆς ὀπῆς ἐξήρχετο πολὺ πύον. Βλέπων ὁ λέων τὸν γέροντα ἐπεδείκνυε τὸν πληγωμένον αὐτοῦ πόδα ζητῶν παρ' αὐτοῦ θεραπείαν. Ὁ δὲ γέρον βλέπων τὴν τριαύτην ἀνάγκην, καθίσας καὶ λαβὼν τὸν πόδα τοῦ λέοντος σχίσας τὸν τόπον ἐξήγαγε τὸν κάλαμον καὶ καθάρσας αὐτὸ ἐκ τοῦ πολλοῦ πύου μετὰ πολλῶν ὑγρῶν καθάρσας καλὰ τὸ τραῦμα ἔδωσε μὲ πανίον καὶ ἀπέλυσε τὸν λέοντα. Ὁ δὲ λέων θεραπευθεὶς οὐδέποτε ἄφησε τὸν Γέροντα ἀλλ'

ὡς γνήσιος μαθητῆς αὐτοῦ, ὅπου καὶ ἀν ἐπήγαινε ἠκολούθει αὐτὸν ὥστε θαναμάζειν τὸν Γέροντα διὰ τὴν τοσαύτην εὐγνωμοσύνην τοῦ θηρίου.

Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἔτρεφεν ὁ γέρον τὸν λέοντα βάλλων εἰς αὐτὸν βρεχτιὰ ὄσπρια. Εἶχε δὲ ἡ Λαύρα ἕνα ὄνον διὰ τοῦ ὀπίου ἐφερον ὕδωρ ἐκ τοῦ Ἰορδάνου εἰς τὴν χρεῖαν τῶν γερόντων· ἀπέχει δὲ ἡ Λαύρα τοῦ ποταμοῦ ἐν μίλλιον.

Οἱ δὲ πατέρες εἶχον συνήθειαν νὰ δίδωσι τὸν ὄνον εἰς τὸν λέοντα ἵνα ἀπέρχεται εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ Ἰορδάνου νὰ βόσκη αὐτόν.

Μίαν ἡμέραν βοσκόμενος ὁ ὄνος ἔφυγεν ἀρκετὸν διάστημα ἀπ' αὐτόν καὶ εἰς καμηλάρης ἐρχόμενος ἐκ τῆς Ἀραβίας εὐρὼν τὸν ὄνον ἔλαβεν αὐτόν εἰς τὰ ἴδια, ὁ δὲ λέων ἀφοῦ ἔχασε τὸν ὄνον ἦλθεν εἰς τὴν Λαύραν πολὺ φοβισμένος πρὸς τὸν θεῖον Γεράσιμον· ἰδὼν λοιπὸν ὁ Γέρον τὸν λέοντα, ἐνόμισεν ὅτι αὐτὸς ἔφαγε τὸν ὄνον καὶ λέγει αὐτῷ. Σὺ ἔφαγες τὸν ὄνον; ὁ δὲ λέων ὡς νὰ ἦτο ἄνθρωπος κάτω βλέπων δὲν ἐσήκωνε τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὸν Γέροντα· ὁ δὲ γέρον λέγει αὐτῷ: «Εὐλόγητος Κύριος» τὸ ἔργον τοῦ ὄνου σὺ κάμνε ἀπὸ τώρα· ἀπὸ τότε λοιπὸν ὁ λέων διαταγῇ τοῦ ἁγίου μετέφερε τῶν Πατέρων τὸ ὕδωρ, ἐλθὼν δὲ ποτέ τις στρατιώτης πρὸς τὸν Γέροντα καὶ ἰδὼν τὸν λέοντα μεταφέροντα τὸ ὕδωρ, ἔδωκεν εἰς τὸν ἅγιον τρία γρυσᾶ νομίματα διὰ τὴν τιμὴν τοῦ ὄνου καὶ ἐλευθέρωσε τὸν λέοντα τῆς δουλείας.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου καιροῦ ὁ καμηλάρης ὁ τὸν ὄνον λαβὼν, ἔρχεται πάλιν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν ἵνα πωλήσῃ σῖτον, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ τὸν ὄνον καὶ περᾶσας τὸν Ἰορδάνην συνήντησε κατὰ σύμπτωσιν τὸν λέοντα· ἰδὼν δὲ αὐτόν ὁ καμηλάρης ἀφῆσας τὰς καμήλους ἔφυγεν.

ὁ δὲ λέων ἀναγνωρίσας τὸν ὄνον ἔδραμε πρὸς αὐτὸν καὶ λαβὼν διὰ τοῦ στόματος τὸ δουκάλιον (τὸν χαλινὸν) ὡς ἠδύνατο, ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸν Γέροντα μετὰ τριῶν καμήλων καὶ χαίρων ὡς τὸν ὄνον δὴ ἀπώλεσεν εὐρών, συγχρόνως δὲ φωνάζων ἦλθε πρὸς τὸν Γέροντα, (διότι ὁ Γέρον ἠνόμιζεν ὅτι ὁ λέων εἶχε φάγει τὸν ὄνον). Τότε λοιπὸν, ὁ μέγας πατὴρ ἡμῶν Γεράσιμος πληροφορηθεὶς ὅτι ἐσυκοφαντήθη ὁ λέων, ὀνόμασε τὸν λέοντα Ἰορδάνην· ἐποίησε δὲ μετὰ τοῦ Γέροντος ὁ λέων χρόνους πέντε ἀχώριστος ὑπάρχων πάντοτε ἀπ' αὐτοῦ. Ὅτε δὲ πρὸς Κύριον ὁ μέγας Πατὴρ ἡμῶν Γεράσιμος ὁ πολυέραστος καὶ τῆς δόξης τῆς θείας ἡμφιασάμενος ἀπεδήμησε καὶ ἐτάφη ὑπὸ τῶν Πατέρων κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ, ὁ λέων οὐχ εὐρέθη εἰς τὴν Λαύραν. Μετ' ὀλίγον δὲ ἦλθε καὶ ἐζήτει τὸν ἅγιον αὐτοῦ Γέροντα.

Ὁ δὲ ἄββᾶς Σαββάτιος, ὁ Κίλιξ καὶ φίλος τοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου, ἰδὼν τὸν λέοντα ἔλεγεν αὐτῷ: «Ἰορδάνη, ὁ γέρον ἀφήκεν ἡμᾶς ὀρφανούς καὶ πρὸς Κύριον ἀπεδήμησεν ἀλλὰ λάβε καὶ φάγε»· ὁ δὲ λέων φαγεῖν οὐκ ἤθελεν ἀλλὰ συνεχῶς τοὺς ὀφθαλμούς φῶδε καὶ φῶδε κινῶν ἐζήτει ἰδεῖν τὸν Γέροντα αὐτοῦ ὠρνούμενος μεγάλως, μὴ φέρων αὐτοῦ τὴν στέρησιν. Ὁ δὲ ἄββᾶς Σαββάτιος καὶ οἱ λοιποὶ γέροντες τριβόντες αὐτοῦ τὸν νῶτον ἔλεγον αὐτῷ. «Ἀπῆλθε πρὸς Κύριον ὁ πατὴρ ἡμῶν ἀφήσας ἡμᾶς»· καὶ ταῦτα αὐτῶν λεγόντων οὐκ ἠδύναντο αὐτὸν ἐκ τῶν φωνῶν καὶ τῶν ὀδυσμῶν παῦσαι, ἀλλ' ὅσον αὐτὸν ἐδοκίμαζον αὐτοῦ διὰ λόγων θεραπεύειν καὶ μεταβάλλειν, τοσοῦτον αὐτὸς περισσότερον ὠδύρετο καὶ βοαῖς μεγίσταις ἐχεῖτο· καὶ τὸν θρηνον ἠῦξανε δεικνύων διὰ τῶν φωνῶν τοῦ προσώπου καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν λύπην ἣν εἶχε μὴ βλέπων τὸν ἅγιον Γεράσιμον.

Τότε λέγει αὐτῷ ὁ ἄββᾶς Σαββάτιος: «Δεῦρο μετ' ἐμοῦ ἐφ' ὅσον οὐ πιστεύεις ἡμῖν, καὶ δεῖξω σου ποῦ κεῖται ὁ Γέρον ἡμῶν». Καὶ λαβὼν αὐτὸν ἔφερεν ὅπου εἶχον θάψει τὸν γέροντα· ἀπέχει δὲ τῆς ἐκκλησίας ἡμισυ μίλλιον. Σταθεὶς δὲ ὁ ἄββᾶς Σαββάτιος ἐπάνω τοῦ τάφου τοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου ἔβαλε μετάνοιαν. Ὡς λοιπὸν εἶδεν ὁ λέων πῶς ἔβαλεν μετάνοιαν ἐπάνω τοῦ τάφου τοῦ ἁγίου Γέροντος καὶ ἔκλαιεν, ἔβαλε καὶ αὐτὸς μετάνοιαν εἰς τὴν γῆν κρούων τὴν κεφαλὴν σφόδρα καὶ ὠρνούμενος· καὶ οὕτως τε παραχρῆμα ἀπέθανεν ἐπάνω τοῦ τάφου. Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν οὐχ ὡς ψυχὴν λογικὴν ἔχοντος τοῦ λέοντος ἀλλ' ὡς τοῦ Θεοῦ θέλοντος δοξάσαι τὸν ἅγιον οὐ μόνον ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον καὶ δεῖξαι ἡμῖν ποίαν ὑποταγὴν εἶχον τὰ θηρία πρὸς τὸν Ἀδὰμ πρὶν αὐτὸν παρακοῦσαι τῆς ἐντολῆς καὶ πεσεῖν τῆς ἐν Παραδείσῳ ἀπολαύσεως. Οὕτω δοξάζει ὁ Θεὸς τοὺς Αὐτὸν δοξάζοντας, οὗ ταῖς πρεσβείαις τῆς αὐτοῦ καταξιοθῶμεν μερίδος ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως. Ἀμήν.

Ἐτελειώθη ὁ θεῖος πατὴρ ἡμῶν Γερασίμος τὴν πέμπτην τοῦ μηνὸς Μαρτίου τῷ 475 ἔτος. Τελέσας πλεῖστα ὄσα θαύματα, τὰ ὁποῖα λόγῳ συντομίας παραλείπομεν, ἐμνημονεύσαμεν μόνον τὰ δύο ἄνωθι.

Ἡ ἐκκλησία τῆς ἱερᾶς μονῆς τῆς σήμερον εἶναι ἀφαντάστου ὠραιότητος, τιμωμένη ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Γερασίμου, τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου καὶ τῆς εἰς Αἴγυπτον φυγῆς, καθὸ τρισυλόστατος, μετὰ δύο ἐτέρων παρεκκλησιῶν, τῆς δόσις Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας καὶ τῶν ἁγίων ἀποστόλων.

Μονάζουν δὲ ἐν αὐτῇ περὶ τοὺς δώδεκα πατέρες σήμερον μετὰ τοῦ ἡγουμένου.

Ἡ μονὴ κέκτηται πλεῖστα ὄσα κτήματα παρὰ τὴν πηγὴν Ἁῖν Χάζλα ἐν τῇ Ἰεριχῷ καθὼς καὶ πλησίον τοῦ Ἰορδάνου.

Αἰθέριος Ἄγιοταφίτης
Ἱεροδιάκονος Ναοῦ Ἀναστάσεως

ΣΑΒΒΑ ΜΟΝΑΧΟΥ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Εἰς τὸ ἀναστασιμον τροπῆριον

Ἐν τῷ τάφῳ σωματικῷ,

προοίμιον

Πρὸ τινων ἡμερῶν διελθὼν ἐκ τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς τοῦ Φιλοθέου νέος τις, ὅστις καὶ διέμεινε καιρὸν τινὰ ἐν τῇ ὡς ἄνω ἰ. μονῇ ἡμῶν καὶ γενομένης συζητήσεως περὶ ἠθικότητος καὶ θρησκευτικότητος ἠκούσα μετ' ἐκπλήξεως νὰ διακηρῦτῃ ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ἦτο τέλειος Θεὸς ἀλλὰ εἶς μέγας κοινωνιολόγος. Μετέδιδε σοφίσματα καὶ παρσδόσεις τῶν σοφιστῶν διδασκάλων, οἵτινες πρὸ τῆς ἐπικρατούσης Κυβερνήσεως (ἦτοι πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936) εἶχον τὴν ἐλευθερίαν νὰ ἐκχέουν τὸ δηλητήριον τοῦ κομμουνισμοῦ, τοῦ ὕλισμοῦ, τοῦ πηθικισμοῦ καὶ πάσης ἄλλης πλάνης εἰς τὰς ψυχὰς τῆς τότε νεολαίας, ἐξ ἧς θῦμα ὕλιστικὸν ὑπήρχε καὶ οὗτος, ὅστις δὲν εἶχεν ὁ ταλαίπωρος οὔτε ἰκμάδα ὀρθοδόξου θρησκευτικότητος. Μετὰ πολλῶν λοιπὸν καὶ ἐμπεριστατωμένων συζητήσεων καὶ τετραγωνικῶν ἀποδείξεων, ἠδυνήθημεν τῇ συνεργείᾳ τοῦ Θεοῦ νὰ προσεγγίσωμεν τοῦτον εἰς μικρὰν στοιχειώδη ἐπίγνωσιν τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας ἦτοι τοῦ Πνεύματος τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν θρησκείας καὶ τοῦ καθ' ἑαυτοῦ

προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς, ὅτις καὶ προσελθὼν εἰς Πνευματικὸν Πατέρα ἐξωμολογήθη ἐνώπιον αὐτοῦ τὰς ἁμαρτίας του.

Τοῦτο μὲ ἠνάγκασε θεῖα ἐμπνεύσει νὰ ἐρμηνεύσω κατὰ τὸ δυνατόν τὸ πολλῆς σημασίας γέμον Τροπῆριον τῆς Ἀναστάσεως «Ἐν τάφῳ σωματικῷ» καὶ νὰ ἀποδείξω τὴν παντοκρατορίαν τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ καὶ Θεοῦ Λόγου.

Ὁ προαιώνιος Λόγος τοῦ Θεοῦ πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν συλληφθεὶς καὶ σαρκωθεὶς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου εἰς τὴν καθαρὰν καὶ ἀμόλυτον κοιλίαν τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας ἄνευ θελήσεως ἀνδρὸς ἀσπόρως, ὡς οἶδε μόνος Αὐτός, τηρήσας ταύτην Παρθένον καὶ μετὰ τόκον· γενόμενος τέλειος ἄνθρωπος, μέγας καὶ τέλειος Θεὸς μηδεμίαν τροπὴν ὑποστὰς τῆς Αὐτοῦ Θεότητος· ἦτοι τέλειος ἄνθρωπος καὶ τέλειος Θεὸς· κατὰ τὴν θεολογίαν Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ καὶ τῶν θεοφόρων Πατέρων Ἱ. Χρυσοστόμου Μ. Βασιλείου κ.λ.π, φέρων ἐν αὐτῷ καὶ τὰς δύο φύσεις θεότητος τε καὶ ἀνθρωπότητος κατὰ τὸν ἅγιον Μάξιμον. Καὶ ὡς μὲν Θεὸς πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν διέπει καὶ διακυβερνᾷ τὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον ἐδημιούργησε. «Τῷ Λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν καὶ τῷ Πνεύματι τοῦ στόματος Αὐτοῦ πᾶσα ἡ δύναμις αὐτῶν, (Ψαλμ. ΛΒ'. 6)» «Ὅτι αὐτὸς εἶπε καὶ ἐγενήθησαν αὐτὸς ἐνετείλατο καὶ ἐκτίσθησαν» (Ψαλμ. ΡΜΗ'. 5). «Ὅτι Θεὸς μέγας Κύριος, καὶ Βα-

σιλεύς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. Ὅτι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τὰ πέρατα τῆς γῆς, καὶ τὰ ὕψη τῶν ὄρεων αὐτοῦ εἰσιν. Ὅτι αὐτοῦ ἐστὶν ἡ θάλασσα, καὶ αὐτὸς ἐποίησεν αὐτὴν καὶ τὴν ξηρὰν αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐπλασαν.» (Ψαλμ. ΥΔ', 3,4,5). «Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν, ὃ γέγονεν.... Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο.» (Ἰωάνν. Α' 3, 10).

Πῶς δὲ εὐρίσκεται πανταχοῦ δὲν δύνασαι σὺ ὦ θνητέ, νὰ ἐννοήσης ὅσον σοφὸς καὶ ἄν εἶσαι· ἔχων νοῦν περιορισμένον. Πλὴν ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ σου δύνασαι νὰ ἐννοήσης ἂν ἐξετάσης μὲ ἀπλότητα τὸν ἑαυτὸν σου. Ταύτην τὴν στιγμήν εὐρίσκεισαι π.χ. ἐν ἀγίῳ Ὄρει ἢ ἐν τῇ γεννεσίῳ πατρὶδι σου ἐν ὠρισμένῳ τόπῳ, καὶ ὁ νοῦς σου ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ στιγμιαίως εὐρέθη εἰς τὴν Ἀμερικὴν, εἰς τὴν Ἀσίαν, εἰς τὴν Ἀφρικὴν πλὴν περιορισμένως διότι ὁ ἄνθρωπος ἔχει περιορισμένον νοῦν. Ἡ δὲ μακαρία θεότης ὡς νοῦς ἀπεριόριστος εὐρίσκεται πανταχοῦ, διότι ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα. Ἄκουσον δὲ καὶ τοῦ Προφητὰνακτος Δαβὶδ λέγοντος. «Ποῦ πορευθῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός σου; καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου ποῦ φύγω; Ἐὰν ἀναβῶ εἰς τὸν οὐρανόν, σὺ ἐκεῖ εἶ· ἐὰν καταβῶ εἰς τὸν ἄδην, πάρει. Ἐὰν ἀναλάβοιμι τὰς πτέρυγας μου κατ' ὄρθρον, καὶ κατασηνώσω εἰς τὰ ἔσχατα τῆς θαλάσσης; καὶ γὰρ ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου ὀδηγήσει με, καὶ κηδέξει με ἢ δεξιὰ σου.» (Ψαλμ. ΡΑΗ' 6, 7, 8, 9.)

Ὅστε ὁ Θεός, ὃ ὑλιστά, ὡς Πνεῦμα ὅπου εἶναι, εὐρίσκεται εἰς πάντα

τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, διέπων καὶ διακυβερνῶν τῇ παντοκρατορικῇ Αὐτοῦ δυνάμει τὰ σύμπαντα, καὶ δὴ τὸν ἐπικαλεσθῆς τὸν εὐρίσκεις ἔτοιμον βοηθόν σου. Ὡς δὲ ἄνθρωπος, ἐπειδὴ ἔλαβε σάρκα, γενόμενος τέλειος ἄνθρωπος, ὑπέστη καὶ προσωμίλησε πάντα, ἀπερὺπόκειται τοῖς ἀνθρώποις, ἐκτὸς ἁμαρτίας· «ὃς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ.» (Ἡσαΐας Β' 21) διὸ καὶ ἐπέινασεν, ἐδίησεν, ἐκοπίασεν, ἐμαστιγώθη, ἐσταυρώθη, ἐτάφη ὡς ἄνθρωπος. Καὶ τοῦτο θέλων ὁ ἁματογράφος νὰ ἀποδείξῃ, λέγει· **Ἐν τάφῳ σωματικῶς.»**

Τὸ Τροπάριον

«Ἐν τάφῳ σωματικῶς, ἐν Ἄδου δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός, ἐν Παραδείσῳ δὲ μετὰ Ληστοῦ, καὶ ἐν θρόνῳ ὑπῆρχες Χριστέ, μετὰ Πατρὸς καὶ Πνεύματος, πάντα πληρῶν ὁ ἀπερίγραπτος.»

Α'. Ἀπλὴ ἐξήγησις.

Ὁ Χριστέ, Βασιλεῦ καὶ Θεὲ προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρὸς, ὁ κατελθὼν ἐξ οὐρανοῦ καὶ γενόμενος τέλειος ἄνθρωπος, ἔπαθες, ἐσταυρώθη καὶ ἀποθανὼν ἐτάφη· καὶ εἰς ἐν χρονικὸν διάστημα ὑπῆρχες σωματικῶς ἐν τάφῳ ὡς ἄνθρωπος· ὡς δὲ Θεὸς ὅπου ἦσο, καὶ εἶσαι, μετὰ τῆς ἀθανάτου Σου ψυχῆς ὑπῆρχες καὶ ἐν τῷ Ἄδῃ, κατελθὼν ἵνα ἐλευθερώσης τὰς ἐν αὐτῷ εὐρισκομένας ψυχάς· ὡσαύτως ὑπῆρχες καὶ ἐν Παραδείσῳ μετὰ τοῦ συσταυρωθέντος ληστοῦ, ὁμοίως δὲ ὡς Θεὸς ὑπῆρχες καὶ ἐν τῷ θρόνῳ μετὰ τοῦ Οὐρανοῦ σου Πατρὸς καὶ τοῦ Πα-

ναγίου Σου Πνεύματος, πληρῶν πάντα ὡς Θεὸς ἀπερίγραπτος.

Ὡς μὲν ἄνθρωπος σωματικῶς ἐν τάφῳ, περιγραπτός, ὡς δὲ Θεὸς πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν ὡς ἀπερίγραπτος.

Β'. Ἑρμηνεῖα

Ὁ Υἱὸς λοιπὸν καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μετὰ τὴν ἐνσάρκωσιν Αὐτοῦ εἶχε καὶ τὰς δύο φύσεις ἐν ἑαυτῷ Θεότητός τε καὶ ἀνθρωπότητος· καὶ ὡς μὲν Θεὸς ἦτο πανταχοῦ, καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἰς τὴν γῆν, ὡς δὲ ἄνθρωπος εὐρίσκετο εἰς ἐν μόνον μέρος τῆς γῆς, εἰς τὴν Παλαιστίνην διότι ὁ ἄνθρωπος ὡς καὶ πάντα τὰ κινούμενα ζῶα εὐρίσκονται εἰς ἐν μόνον μέρος τῆς γῆς. Ὄθεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τότε μετὰ τὴν σταύρωσιν καὶ τὰ φρικτὰ πάθη ἀπερὺπέστη ἐκ μέρους τῶν θεοκτόνων Ἰουδαίων, ἀποθανὼν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐτάφη ὑπὸ Ἰωσήφ τοῦ Ἀρριμαθῆας καὶ Νικοδήμου εἰς τὸ καινὸν λελοξευμένον μνημεῖον, ὅπερ εἶχε λοξεύσει ὁ Ἰωσήφ διὰ τὸν ἑαυτὸν του. **Ἐν τάφῳ σωματικῶς.**

Θέλων λοιπὸν ὁ Ἱερὸς ἁματογράφος νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εὐρισκόμενος εἰς τὴν γῆν δὲν ἦτο ἀπλοῦς ἄνθρωπος (ὡς ληροῦσιν οἱ ταλαίπωροι ὑλισταὶ) ἀλλὰ Θεὸς ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπος ὃ ἐστι Θεᾶνθρωπος, ὡς ὀνομάζει αὐτὸν ἡ ἐκκλησιαστικὴ Μοῦσα, φέρων ἐν ἑαυτῷ καὶ τὰς δύο φύσεις θεότητός τε καὶ ἀνθρωπότητος· (Ὅρα θεοφόρον Μάξιμον καὶ Ἰ. Χρυσόστομον εἰς τὰς ὁμιλίαις αὐτῶν κ.λ.π.) Καὶ ὡς μὲν Θεὸν τὸν ἀποδεικνύει εἰς

τὴν ἐπομένην πρότασιν, ὡς δὲ ἄνθρωπον ἄρχεται οὕτως· **Ἐν τάφῳ σωματικῶς.** Τί ἐστὶ ἐν τάφῳ σωματικῶς;=ὑπῆρχες· τὰς ὅλος προτάσεις τοῦ τροπαρίου συνδέει ὁ Ἱερὸς συντάκτης δι' ἐνὸς ῥήματος τοῦ, ὑπῆρχες. Ἐν τάφῳ λοιπὸν σωματικῶς ὑπῆρχες ὁ Ἰησοῦς! ὡς ἄνθρωπος παθὼν καὶ ἀποθανὼν κατετέθη εἰς τάφον, ἵνα ἐκ τοῦ τάφου πάλιν ἀνατείλῃς Σὺ ἡ ζωὴ τῶν τεθνεώτων· καὶ ζωὴ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε καὶ ἵνα δώσης ζωὴν Σὺ ἡ Ζωὴ τῶν ἀπάντων.

Μετὰ τὸν σταυρικὸν σου θάνατον, ὦ γλυκύτατε Ἰησοῦ, κατετέθη καὶ ὑπῆρχες ἐν χρονικῷ διαστήματι ἐν τάφῳ. Ὡς μὲν ἄνθρωπος σωματικῶς ὑπῆρχες ἐν τῷ τάφῳ ὡς δὲ Θεὸς μετὰ τῆς ψυχῆς σου ἐν τῷ Ἄδῃ· **ἐν Ἄδου δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός.**

Ὁ Ἅγιος Ἰωάνν. ὁ Χρυσόστομος (καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῆς ἐκκλησίας Πατέρες) θέλων νὰ ἀποστομώσῃ τοὺς τότε αἵρετικούς τοὺς ἀντιφρονούντας περὶ τῶν δύο φύσεων τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ, ἀποφαίνεται περὶ τῶν δύο φύσεων αὐτοῦ οὕτω· «Εἰ μὴ οὐκ ἦν ἄνθρωπος πῶς γενηθεῖς, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Μητρὸς ἐβαστάζετο; Εἰ μὴ οὐκ ἦν ἄνθρωπος, πῶς ἐν ἀγκάλαις τοῦ Συμεὼν ἐβαστάζετο; Εἰ μὴ οὐκ ἦν ἄνθρωπος πῶς μετὰ τῶν Μαθητῶν του συνέτριψε καὶ συνέπιπεν; Εἰ μὴ οὐκ ἦν ἄνθρωπος πῶς κεκοπιανκῶς ἐκ τῆς ὀδοιπορίας ἐπὶ τὸ φρέαρ ἐκαθέζετο, συνομιλῶν μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος καὶ ζητῶν ὕδωρ πιεῖν ἐξ αὐτῆς; Εἰ μὴ οὐκ ἦν ἄνθρωπος πῶς παρὰ τῶν Ἰουδαίων ἐμαστιγώ-

θη; πῶς ἐφραγγελώθη; πῶς ἐρραπίσθη; πῶς ἐσταυρώθη; πῶς ὄξος καὶ χολὴν ἐποτίσθη; πῶς τοῖς ἡλοῖς τοῦτον προσήλωσαν; καὶ τὸ αἷμο κρουνηδὸν ἐκ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν πῶς κατέρρεεν; Εἰ μὴ οὐκ ἦν Θεάνθρωπος, πῶς τὸν Πατέρα ἐφώνει, Πάτερ ἄφες αὐτοῖς οὐ γὰρ οἴδασιν τὰ ποιούσι;

Εἰ μὴ οὐκ ἦν Θεὸς πῶς τοὺς πεντακισχιλίους διὰ πέντε ἄρτων ἐχόρτασεν; Εἰ μὴ οὐκ ἦν Θεός, πῶς τὸν Λάζαρον τετραήμερον ὠδοδότη ἐκ νεκρῶν ἤγειρε, φήτας πρὸς αὐτόν, Λάζαρε δεῦρο ἕξω; Εἰ μὴ οὐκ ἦν Θεός, πῶς τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ εἰς τὸ μέσον ἐσχίσθη; Εἰ μὴ οὐκ ἦν Θεός, πῶς ὁ ἥλιος ἐσκοτίσθη; Εἰ μὴ οὐκ ἦν Θεός, ἡ γῆ πῶς ὅλη ἐσειέτο; καὶ πῶς τὰ μνημεῖα ἠνεώχθησαν καὶ πολλὰ σώματα ἀγίων ἠγέρθη μετὰ τὴν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς; Εἰ μὴ οὐκ ἦν Θεός, πῶς ἐκ νεκρῶν ἀνέστη, τοῦ λίθου τοῦ τάφου σφραγισθέντος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων; Εἰ μὴ οὐκ ἦν Θεὸς πῶς μετὰ ψυχῆς αὐτεξουσίως κατήλθεν εἰς τὰ ταμεῖα τοῦ ἄδου μετὰ ἀγγελικῶν παρατάξεων λεγουσῶν ταῖς ἐναντίας δυνάμεσιν «ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης;» (Δόγ. Ἰ. Χρυσοσ.) **Ἐν Ἄδου δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός** ὡς μὲν λοιπὸν ἄνθρωπος, ὃ φιάνθρωπε Ἰησοῦ, θανατωθεὶς ἐτέθη εἰς τάφον **ἐν τάφῳ σωματικῶς** ὡς δὲ Θεὸς ὑπῆρχες ἐν τοῖς ταμείοις τοῦ ἄδου **ἐν Ἄδου δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός**. Προσθέτει τὴν λέξιν, μετὰ ψυχῆς, διότι πολλοὶ αἰρετικοὶ παρουσιάσθησαν διὰ τὸ ζή-

τημα τοῦτο, λέγοντες ὅτι δὲν ἔλαβε ψυχὴν ζῶσαν ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ ὅτι ὑστερονάπο τόσα τεκμήρια περὶ τῆς σαρκώσεώς του, ἔλεγον οἱ ταλαίπωροι ὅτι κατὰ φαντασίαν ἐσαρκώθη. Ὡς τῆς διαβολικῆς πωρώσεως αὐτῶν! **ἐν Ἄδου δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός** ἐν Παραδείσῳ δὲ μετὰ ληστοῦ, ἰδοὺ τραωτάτη ἀπόδειξις τῆς πανταχοῦ παρουσίας τοῦ Θεοῦ· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ ἄδῳ μετὰ ψυχῆς· ὁ αὐτὸς ἐν Παραδείσῳ μετὰ τοῦ ληστοῦ, ὁ αὐτὸς μετὰ Πατρὸς καὶ Πνεύματος. Μυρίας τοιαύτας ἀποδείξεις ἔχομεν ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Γραφήν περὶ τῆς Παντοκρατορίας τοῦ Θεοῦ. «Εἰ ἐγνώκατέ με, καὶ τὸν πατέρα μου ἐγνώκατε ἄν... Λέγει αὐτῷ Φίλιππος Κύριε, δεῖξον ἡμῖν τὸν πατέρα καὶ ἀρκεῖ ἡμῖν· λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, καὶ οὐκ ἐγνώκας με Φίλιππε; ὁ ἑώρακὼς ἐμὲ ἐώρακε τὸν πατέρα· καὶ πῶς σὺ λέγεις δεῖξον ἡμῖν τὸν πατέρα; οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πικτρῷ καὶ ὁ πατήρ ἐν ἐμοί ἐστι;» (Ἰωάν. ΙΔ' 7—10).

Ἰδοὺ ἡ ἀναντίρρητος ἀπόδειξις τῆς ἐνότητος τοῦ Πατρὸς μετὰ τοῦ Υἱοῦ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. «Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Παρρόκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ Πατρὸς, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσῃ περὶ ἐμοῦ». (Ἰωάν. ΙΕ' 26) Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀληθειαν· οὐ γὰρ λαλήσει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅσα ἂν ἀκούσῃ λαλήσει, καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν· ἐκεῖνος

ἐμὲ δοξάσει, ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν.» (αὐτόθι ΙΓ' 13, 14, 15). Καὶ παρακτιῶν ὁμιλεῖ ὁ Σωτὴρ περὶ τῆς ἐνότητος τῶν τριῶν προσώπων τῆς Μακαρίας Θεότητος. Ὅτι ὁ Πατήρ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἦσαν ἠνωμένα καὶ ἀχώριστα μετὰ τῆς Παναγίας σαρκὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Ταῦτα ἐν παροιμίαις λέλάληκα ὑμῖν· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα ὅτι οὐκ ἔτι ἐν παροιμίαις λαλήσω ὑμῖν, ἀλλὰ παρησίᾳ περὶ τοῦ Πατρὸς ἀναγγελεῖ ὑμῖν. Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐν τῷ ὀνόματί μου αἰτήσασθε· καὶ οὐ λέγω ὑμῖν ὅτι ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν Πατέρα περὶ ὑμῶν· αὐτὸς γὰρ ὁ Πατήρ φιλεῖ ὑμᾶς ὅτι ὑμεῖς ἐμὲ πεφιλήκατε καὶ πεπιστεύκατε ὅτι ἐγὼ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον. Ἐξῆλθον παρὰ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον· πάλιν ἀφίημι τὸν κόσμον καὶ πορεύομαι πρὸς τὸν Πατέρα.» (αὐτόθι 25—30). Μετὰ τὴν ῥῆσιν «παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον» ἐπαναλαμβάνει «ἐξῆλθον παρὰ τοῦ Πατρὸς», ἵνα μὴ ὑπολαμβάνουσιν οἱ Μαθηταὶ Αὐτοῦ, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ Θεὸς καὶ ἄλλος ὁ Πατήρ. Ἐπανερχόμενοι οὖν πάλιν εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ λόγου τελειώνοντες αὐτόν· **ἐν Παραδείσῳ δὲ μετὰ ληστοῦ καὶ ἐν θρόνῳ ὑπῆρχες Χριστέ, μετὰ Πατρὸς καὶ πνεύματος, πάντα πληρῶν ὁ ἀπερίγραπτος**. «Ἰδοὺ ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐλήλυθεν, ἵνα σκορπισθῆτε ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια καὶ ἐμὲ μόνον ἀφήτε· καὶ οὐκ εἰμι μόνος, ὅτι ὁ Πατήρ μετ' ἐμοῦ ἐστι.» (Ἰωάν. ΙΓ' 32). «Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκουσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν

Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν.» (αὐτόθι ΙΖ' 3).

Συμπέρασμα

Ὅστε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὃ ὑλιστά, σαρκωθεὶς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ ἐκ τῶν Παναχράντων αἱμάτων τῆς Παναγίας Παρθένου Μαρίας, καὶ γενόμενος τέλειος ἄνθρωπος, ἦτο καὶ εἶναι τέλειος Θεὸς μὴ χωρισθεὶς ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πανταχοῦ παρῶν ὡς Θεὸς καὶ τὰ πάντα πληρῶν ὁ ἀπερίγραπτος. Καὶ ὅχι ὡς ὑπολαμβάνετε, «μέγας κοινωνιολόγος.» «Ὁλος ἦν ἐν τοῖς κάτω, καὶ τῶν ἄνω οὐδόλως ἀπῆν ὁ ἀπερίγραπτος Λόγος· συγκατάβασις γὰρ θεϊκῆ, οὐ μετάβασις δὲ τοπικῆ γέγονε.» (Χαιρετισμοὶ τῆς Θεοτόκου Ο). Ὅθεν πᾶς Ὁρθόδοξος χριστιανὸς βεβαπτισμένος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ θέλων σωθῆναι, οὕτω πρέπει νὰ φρονῆ καὶ νὰ πιστεύῃ, ἄλλως τε ἡ σωτηρία του εἶναι ἀμφίβολος.

Τῷ δὲ Θεῷ καὶ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ δι' ἡμᾶς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντι ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ σαρκωθέντι ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου, καὶ ἐνανθρωπίσαντι, τῷ καὶ σταυρωθέντι ὑπὲρ ὑμῶν καὶ παθόντι καὶ ταφέντι καὶ ἀναστάντι τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς, πρέπει δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Σάββας Φιλοθεΐτης
Μοναχὸς

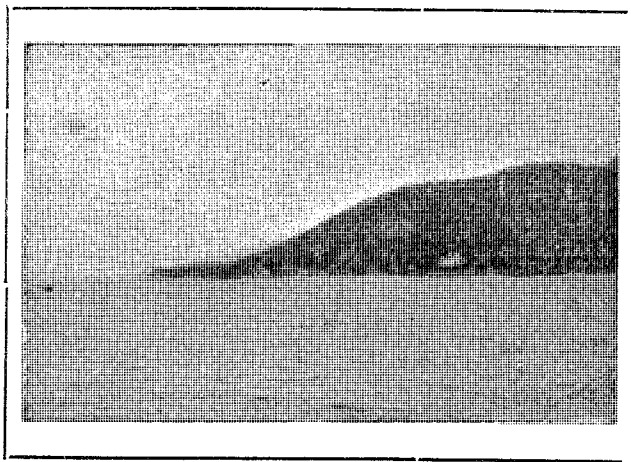
ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

(Από την περιοδείαν του κ. Διευθυντοῦ μας)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μονὴ Ἐηροποτάμου

Ἡ μονὴ Ἐηροποτάμου, εἶναι ιδιόρρυθμος καὶ τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῶν ἁγίων 40 μαρτύρων (9 Μαρτίου). Εἶναι καὶ αὐτὴ μία ἀπὸ τὰς πλουσίας μονάς. Εἰς τὴν μονὴν ταύτην εἶναι ἐντεθησαυρισμένον τὸ μεγαλύτερον τεμάχιον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, φέρων εἰς τὸ κάτω μέρος καὶ τὴν ὀπὴν τοῦ ἡλίου. Ὁ θησαυρὸς αὗτος πρωτεύει μεταξὺ τῶν πολλῶν ἄλλων ἁγίων λειψάνων. Ὅπως εἰς ὄλας τὰς ἁγίας μονάς καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν μεγάλην εὐσέδειαν καὶ πίστιν εἰς τοὺς Πατέρας διοικουμένους ἀπὸ σοβαρὰ πρόσωπα ἀποτελοῦντα τὴν Ἐπιτροπείαν. Αὕτη κεῖται ἐγγὺς τοῦ λιμένος τῆς Δάφνης καὶ δύναται τις νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ ἀμέσως, ἐπειδὴ ὅμως στερεῖται τοῦ διαμονητηρίου, τὸ ὅποσον θὰ λάβῃ ἀπὸ τὴν ἱερὰν Κοινότητα τῶν Καρυῶν, δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος.

Ὁ Μυλοπόταμος.

Τὴν ἑσπέραν διενυκτερεύσαμεν ἐδῶ, ἀπολαβόντες μεγάλης περιποιήσεως. Ἡ Καθολικὸν τῆς εἶναι περίφημον, ὡσαύτως καὶ ἡ Τράπεζα μετὰ τὰς μαρμαρίνους τρα-

μονὴ αὕτη κρατεῖ εἰς τοὺς κόλπους τῆς μεταξὺ τῶν καλῶν καὶ εὐσεβῶν Πατέρων τῆς, τὸν Νικόλαον ἱερομόναχον, πρώην Ἁγιοπαυλίτην μετὰ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν μακρὰν γενειάδα καὶ μετὰ τὴν δραστηριότητα ἣν δεικνύει εἰς τὰ ἐν γένει καθήκοντά του.

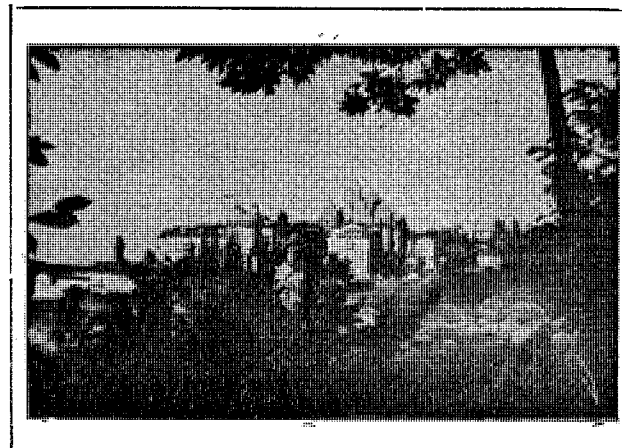
Τὴν πρωτὰν μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐχαιρετήσαμεν τοὺς Πατέρας τοὺς εὐχαριστήσαμεν καὶ ἀνεχωρήσαμεν διὰ Δάφνην. Σήμερον λοιπὸν ἔληξεν ἡ περιοδεία ἡμῶν εἰς τὸν ἁγιώτατον τοῦτον τόπον.

Ἐπειδὴ τὸ ἀτμόπλοιο ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ τὴν ἐπομένην ἡμέραν, μετέβημεν τὴν μεσημβρίαν εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Παύλου. Ἡ μονὴ τοῦ ἁγίου Παύλου εἶναι κοινόβιος καὶ τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ. (2 Φεβρουαρίου) καὶ τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Μεγαλομάρτυρος. Ἡ μονὴ αὕτη καεῖσα ἀνεκτίσθη, διὰ τοῦτο εἶναι νέη καὶ ὠραιότατη. Τὸ

πέζας ἣτις εἶναι ἡ πρώτη μεταξὺ τῶν τραπεζῶν τοῦ ἁγίου Ὄρους. Μεταξὺ τῶν τιμίων λειψάνων συγκαταλέγονται τὰ τίμια δῶρα τῶν Μάγων, τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ὁποίων κατέχει ἡ μονὴ αὕτη, ὡς θησαυρὸν πολυτίμον.

Τὸ Κοινόβιον τοῦ ἁγίου Παύλου φημιζεται ὡς ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα· καὶ πράγματι αὐτὸ ἀντελήφθημεν ἰδίως ὁμοίως. Ὁ ἡγούμενος ἀρχιμανδριτῆς Σεραφεῖμ μετὰ τῶν λοιπῶν προηγουμένων ἀποτελεῖ τὸ κλύημα καὶ τὸ στόλισμα τῆς μονῆς ταύτης. Τὴν ἀρετὴν καὶ ἀγιότητα τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς, ἀκολουθεῖ κατὰ γράμμα ὄλη ἡ ἀδελφότης τῶν μοναχῶν.

Μετὰ τὸν ἑσπερινὸν μετέβημεν πεζῇ εἰς τὴν, ἡμίσειαν ὥραν ἀπέχουσαν τῆς μονῆς ταύτης, Νέαν Σκήτην τοῦ ἁγίου Παύλου, εἰς τὸν φιλόξενον οἶκον Χαλδαίζου, εἰς τὸν ὅποιον διενυκτερεύσαμεν.

Ἡ ἐν Καρυαῖς Ρωσικὴ Σκήτη τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου ὁρωμένη ἀπὸ τὴν ὁδὸν πρὸς μονὴν Βατοπεδίου

Τὴν ἐπομένην. Πέμπτην 15 Σεπτεμβρίου, ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς μας, μετὰ τὸν πρώτον βενζινοπλοιοῦν ἤλθομεν εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν Γρηγορίου, διὰ δευτέραν φοράν, εἰς τὴν ὁποίαν διημερεύσαμεν, τὸ δὲ ἀπόγευμα εἰς Δάφνην, ἵνα διὰ τοῦ ἀτμο-

πλοίου τῆς γραμμῆς, τὸ ὅποσον διέρχεται τὴν Τὴν ἑσπερινὴν, ἀναχωρήσωμεν διὰ Θεσσαλονίκην καὶ Βόλον.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης, ὅστις διεξήλθε μετὰ προσοχὴν τὰς ἀνωτέρω ἐντυπώσεις μας, θαυμάσει ἐδῶ καὶ κυριαρχεῖ ἡ ἀγιότης μεταξὺ τῶν Πατέρων. Διὰ νὰ βεβαιωθῆ τις περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ ἅγιον Ὄρος. Τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην, τὴν θεωροῦμεν ἀναγκαίαν καὶ τὴν συνιστῶμεν θερμῶς διὰ κάθε ἀνθρώπον χριστιανὸν ὀρθόδοξον καὶ μὴ, πρὸ παντὸς διὰ τὸν ἐξῆς λόγον. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἐν τῷ κόσμῳ εἴτινες, δουλεύοντες τῷ ἐχθρῷ διαβόλῳ, θέτουν εἰς κίνησιν ὄλα τὰ μέσα, ἵνα δυσφημίσουν τοὺς οἰκήτορας τοῦ ἁγίου Ὄρους. Ἐπειδὴ λοιπὸν μεταξὺ τῶν χιλιάδων Πατέρων τοῦ ἁγίου Ὄρους, εἶναι πολὺ φυ-

σικὸν νὰ ὑπάρχουν μερικοὶ μὴ ἔχοντες οὐδεμίαν ἐπίγνωσιν τοῦ προορισμοῦ των, διότι οὐδὲν καλὸν ἀμιγὲς κακοῦ, δὲν βραδύνουν οἱ κοσμικοὶ οὗτοι νὰ εὐρίσκουν ἀφορμὰς ἐκ τοῦ ἐλαχίστου, ἵνα ἐπιτεθοῦν καὶ συκοφαντήσουν ἀνηλεῶς ἅπασαν τὴν

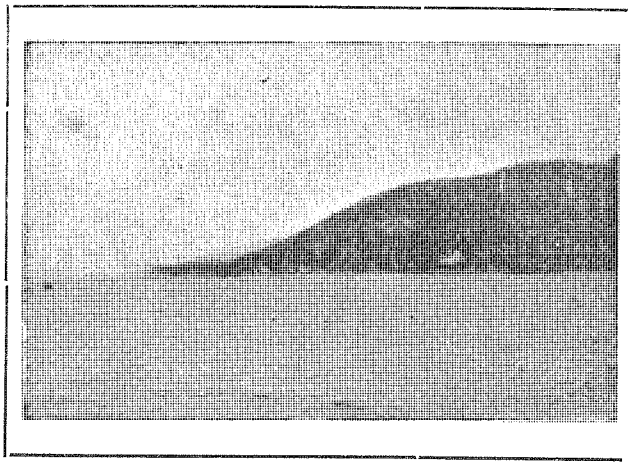
ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

(Από την περιοδείαν του κ. Διευθυντού μας)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μονὴ Ἐηροποτάμου

Ἡ μονὴ Ἐηροποτάμου, εἶναι ιδιόρρυθμος καὶ τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῶν ἁγίων 40 μαρτύρων (9 Μαρτίου). Εἶναι καὶ αὐτὴ μία ἀπὸ τὰς πλουσίας μονὰς. Εἰς τὴν μονὴν ταύτην εἶναι ἐντεθησαυρισμένον τὸ μεγαλύτερον τεμάχιον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, φέρων εἰς τὸ κάτω μέρος καὶ τὴν ὀπὴν τοῦ ἡλίου. Ὁ θησαυρὸς αὗτος πρωτεύει μεταξὺ τῶν πολλῶν ἄλλων ἁγίων λειψάνων. Ὅπως εἰς ὄλας τὰς ἁγίας μονὰς καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν μεγάλην εὐσέβειαν καὶ πίστιν εἰς τοὺς Πατέρας διοικουμένους ἀπὸ σοβαρὰ πρόσωπα ἀποτελοῦντα τὴν Ἐπιτροπείαν. Αὕτη κεῖται ἐγγὺς τοῦ λιμένος τῆς Δάφνης καὶ δύναται τις νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ ἀμέσως, ἐπειδὴ ὁμιως στερεῖται τοῦ διαμονητηρίου, τὸ ὅποιον θὰ λάβῃ ἀπὸ τὴν ἱεράν Κοινότητα τῶν Καρυῶν, δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος.

Ὁ Μυλοπόταμος.

Τὴν ἐσπέραν διενυκτερεύσαμεν ἐδῶ, ἀπολαβόντες μεγάλης περιποιήσεως. Ἡ

μονὴ αὕτη κρατεῖ εἰς τοὺς κόλπους τῆς μεταξὺ τῶν καλῶν καὶ εὐσεβῶν Πατέρων τῆς, τὸν Νικόλαον ἱερομόναχον, πρώην Ἄγιοπαυλίτην μετὰ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν μακρὰν γενειάδα καὶ μετὰ τὴν δραστηριότητα ἣν δεικνύει εἰς τὰ ἐν γένει καθήκοντά του.

Τὴν πρώτῃν μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐχαιρετήσαμεν τοὺς Πατέρας τοὺς εὐχαριστήσαμεν καὶ ἀνεχωρήσαμεν διὰ Δάφνην. Σήμερον λοιπὸν ἔληξεν ἡ περιοδεία ἡμῶν εἰς τὸν ἁγιώτατον τοῦτον τόπον.

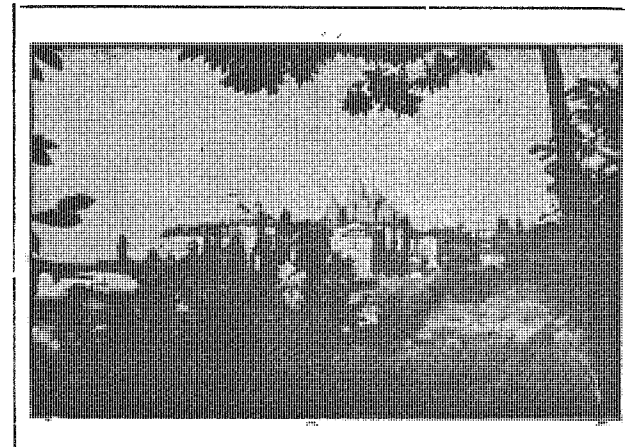
Ἐπειδὴ τὸ ἀτμόπλοιο ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ τὴν ἐπομένην ἡμέραν, μετέβημεν τὴν μεσημβρίαν εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Παύλου. Ἡ μονὴ τοῦ ἁγίου Παύλου εἶναι κοινόβιος καὶ τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ. (2 Φεβρουαρίου) καὶ τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Μεγαλομάρτυρος. Ἡ μονὴ αὕτη καεῖσα ἀνεκτίστη, διὰ τοῦτο εἶναι νέη καὶ ὠραιότατη. Τὸ

Καθολικὸν τῆς εἶναι περίφημον, ὡσαύτως καὶ ἡ Τράπεζα μετὰ τὰς μαρμαρίνους τρα-

πέζας ἧτις εἶναι ἡ πρώτη μεταξὺ τῶν τραπεζῶν τοῦ ἁγίου Ὄρους. Μεταξὺ τῶν τιμίων λειψάνων συγκαταλέγονται τὰ τίμια δῶρα τῶν Μάγων, τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ὁποίων κατέχει ἡ μονὴ αὕτη, ὡς θησαυρὸν πολυτίμον.

Τὸ Κοινόβιον τοῦ ἁγίου Παύλου φημιζεται ὡς ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα καὶ πράγματι αὐτὸ ἀντελήφθημεν ἰδίως ὁμιμασιν. Ὁ ἡγούμενος ἀρχιμανδρίτης Σεραφεῖμ μετὰ τῶν λοιπῶν προηγουμένων ἀποτελεῖ τὸ κύχημα καὶ τὸ στόλισμα τῆς μονῆς ταύτης. Τὴν ἀρετὴν καὶ ἀγιότητα τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς, ἀκολουθεῖ κατὰ γράμμα ὀλη ἡ ἀδελφότης τῶν μοναχῶν.

Μετὰ τὸν ἐσπερινὸν μετέβημεν πεζῇ εἰς τὴν, ἡμίσειαν ὄραν ἀπέχουσαν τῆς μονῆς ταύτης, Νέαν Σκήτην τοῦ ἁγίου Παύλου, εἰς τὸν φιλόξενον οἶκον Χαλδαίζου, εἰς τὸν ὅποιον διενυκτερεύσαμεν.

Ἡ ἐν Καρυαῖς Ρωσικὴ Σκήτη τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου ὁρωμένη ἀπὸ τὴν ὁδὸν πρὸς μονὴν Βατοπεδίου

Τὴν ἐπομένην. Πέμπτην 15 Σεπτεμβρίου, ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς μας, μετὰ τὸν πρώτον βενζινόπλοιο ἦλθομεν εἰς τὴν ἱεράν μονὴν Γρηγορίου, διὰ δευτέραν φοράν, εἰς τὴν ὁποίαν διημερεύσαμεν, τὸ δὲ ἀπόγευμα εἰς Δάφνην, ἵνα διὰ τοῦ ἀτμο-

πλοίου τῆς γραμμῆς, τὸ ὅποιον διέρχεται τὴν Τὴν ἐσπερινὴν, ἀναχωρήσωμεν διὰ Θεσσαλονίκην καὶ Βόλον.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης, ὅστις διεξήλθε μετὰ προσοχὴν τὰς ἀνωτέρω ἐντυπώσεις μας, θαυσιλεύει ἐδῶ καὶ κυριαρχεῖ ἡ ἀγιότης μεταξὺ τῶν Πατέρων. Διὰ νὰ βεβαιωθῇ τις περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἅγιον Ὄρος. Τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην, τὴν θεωροῦμεν ἀναγκαίαν καὶ τὴν συνιστῶμεν θερμῶς διὰ κάθε ἀνθρώπον χριστιανὸν ὀρθόδοξον καὶ μὴ, πρὸ παντὸς διὰ τὸν ἐξῆς λόγον. Ὑπάρχουν ἀνθρώποι ἐν τῷ κόσμῳ εἴτινες, δουλεύοντες τῷ ἐχθρῷ διαβόλῳ, θέτουν εἰς κίνησιν ὄλα τὰ μέσα, ἵνα δυσφημίσουν τοὺς οἰκητορας τοῦ ἁγίου Ὄρους. Ἐπειδὴ λοιπὸν μεταξὺ τῶν χιλιάδων Πατέρων τοῦ ἁγίου Ὄρους, εἶναι πολὺ φυ-

σικὸν νὰ ὑπάρχουν μερικοὶ μὴ ἔχοντες οὐδεμίαν ἐπίγνωσιν τοῦ προορισμοῦ των, διότι οὐδὲν καλὸν ἀμιγὲς κακοῦ, δὲν θραδύνουν οἱ κοσμικοὶ οὔτοι νὰ εὐρίσκουν ἀφορμὰς ἐκ τοῦ ἐλαχίστου, ἵνα ἐπιτεθοῦν καὶ συκοφαντήσουν ἀνηλεῶς ἅπασαν τὴν

χορείαν τῶν Πατέρων τοῦ ἁγίου Ὁρους. Διὰ τοὺς χριστιανοὺς ὅμως τοὺς ἔχοντας ἔστω καὶ ἐλάχιστον φόβον Θεοῦ καὶ γνωρίζοντας τὰ πράγματα αὐτὰ ἀπὸ ἀναγνώσεως διαφόρων θρησκευτικῶν καὶ λοιπῶν βιβλίων, δὲν εὐρίσκουν ἀπήχησιν αἰ συκοφανταίαι αὐταὶ τῶν ἐχθρῶν ἀνθρώπων τοῦ διαδόλου καὶ διὰ τοῦτο οἱ σκοποὶ των δὲν εὐδοῦνται.

Οἱ σκοποὶ καὶ ἐπιθυμίαι τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶναι, ἄφ' ἑνὸς μὲν νὰ δεηθῶσιν τὸ ράσον γενικῶς ἐναντι τῶν εὐσεβῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ χάνουν οὗτοι σιγὰ-σιγὰ τὸν σεβασμὸν πρὸς αὐτό, ἄφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἀποτρέπουν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ ἅγιον Ὁρος καὶ ὠφελῆθωσιν ἐκ τῆς προσκυνήσεως τῶν ἁγίων λειψάνων καὶ λοιπῶν θαυματουργῶν εἰκόνων. Λέγουν εἰς αὐτούς: «Τὶ θέλετε νὰ πάτε ἐκεῖ; δὲν βλέπετε τὴν ἀκαταστασίαν καὶ ἀθεοφοβίαν ποὺ ἐπικρατεῖ ἐκεῖ; Ἄν πάτε θὰ χάσητε τὰ ἔξοδά σας (μόνον τὰ ναῦλα) καὶ δὲν θὰ ὠφελῆθητε τίποτε».

Οὐδὲν λοιπὸν ψευδέστερον τούτου. Ὅσοι ἐκ τῶν ἀδελφῶν χριστιανῶν ἔχουν τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ἀπόφασιν νὰ ὑπάγουν, τοὺς συνιστῶμεν καὶ τοὺς παροτρύνομεν νὰ μὴ βραδύνουν τὴν ἐπίσκεψίν των αὐτήν, ἂν θέλουν νὰ τονώσουν τὸν πνευματικὸν ἑαυτῶν των. Ἐκτὸς τούτου ἔχουν νὰ ἀπολαύσουν τὴν φυσικὴν καλλονὴν τοῦ ἁγίου τούτου τόπου, ἣτις εἰς οὐδὲν μέρος τῆς οἰκουμένης ὑπάρχει, ἀρκεῖ νὰ ὑπάγουν κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Μαΐου μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου ἐποχὴν. Θὰ ἀπολαύσουν ἀκόμη καὶ τὴν πλουσιωτάτην περιποίησιν τῶν Πατέρων.

Διὰ νὰ ἀπολαύσουν δὲ περισσύτερον τὴν πνευματικὴν καὶ φυσικὴν ὠφέλειαν, εἶναι ἀνάγκη προηγουμένως νὰ ἀναγνώσουν τὰ διάφορα σχετικὰ βιβλία τὰ διαλαμβάνοντα τὴν ἱστορίαν τοῦ ἁγίου Ὁ-

ρους. Πρὸς τοὺτους συνιστῶμεν τὸ «Προσκυνητῆριον τοῦ ἁγίου Ὁρους» Γερασίμου τοῦ Ναξίου. Αὐτὸ περιέχει ἐν περιλήψει τὴν ἱστορίαν ὄλων τῶν ἱερῶν μονῶν μετὰ τῶν εἰκόνων αὐτῶν, τῶν Σκητῶν, Καλυβῶν κλπ. Ἀναφέρει ὅλα τὰ ἅγια λείψανα, ἅτινα περιέχει ἐκάστη μονὴ καθὼς καὶ τὰς θαυματουργὰς εἰκόνας τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν ἁγίων. Κατόπιν εἶναι ἡ «Ἄνωτέρα ἐπισκίασις ἐπὶ τοῦ Ἄθω» διβλίον, τὸ ὁποῖον περιέχει τὴν ἱστορίαν καὶ τὰ θαύματα τῶν σπουδαιοτέρων θαυματουργῶν εἰκόνων. Κατόπιν εἶναι τὰ ἀνωτέρω βιβλία τὰ χρησιμεύοντα διὰ τοὺς ἐπιστήμονας, οἵτινες καταγίνονται εἰς μελέτας καὶ συγγραφὰς ἄλλων βιβλίων παραλλήλων. Ὅστις λοιπὸν ἔχει ὑπ' ὄψιν του τὴν περίληψιν αὐτήν, ὅταν ἴδῃ ταῦτα ὀφθαλμοφανῶς, αἰσθάνεται πολὺ μεγαλότεραν γλυκύτητα καὶ ἀποκομίζει μείζονα τὴν ὠφέλειαν.

Συμπεραίνομεν λοιπὸν ὅτι τὸ ἅγιον Ὁρος ἄφ' οὗτο ἐπάτησαν οἱ πόδες τῆς Θεοτόκου σωματικῶς, τὸ ἐξέλεξεν ὡς τόπον ἰδικόν τῆς καὶ τὴν ἡγίασεν, ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ ἐξακολουθῆ νὰ εἶναι τὸ ἴδιον ἅγιον Ὁρος μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων, ὅσον δὴποτε καὶ ἂν θελήσουν οἱ κακόβουλοι καὶ συκοφάνται ἀνθρώποι τοῦ διαδόλου νὰ μειώσουν τὴν ἀξίαν καὶ τὸ κῦρὸς του.

Ὡσαύτως οἱ σημερινοὶ Πατέρες ἔχουν τὴν μεγάλην τιμὴν, διότι ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι οἱ θεματοφύλακες καὶ ἀγρυπνοὶ φρουροὶ τῶν ἀνεκτιμήτων θησαυρῶν καὶ νὰ φρουροῦν τοὺτους, ὡς λέοντες ἀκοίμητοι, τὰ ἅγια λείψανα τῶν περισσοτέρων ἁγίων τοῦ χριστιανισμοῦ, ζωντανὰ δείγματα τῆς ζωῆς χριστιανικῆς πίστεως τῶν πρώτων καὶ τῶν μετέπειτα αἰώνων. Αἱ θαυματουργοὶ εἰκόνας τῆς Θεοτόκου καὶ λοιπῶν ἁγίων, αἵτινες κατὰ καιροὺς καὶ εἰς ὀρισμένης περιστάσεις ἐφανερώσαν διὰ τῆς

ἐνεργείας των, τὴν μεγάλην δύναμιν τοῦ Θεοῦ, αἰ διδλιθῆναι, αἰ φυλάσσαι τὰ συγγράμματα τὰ θρησκευτικά, ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν ἐπιστημῶν, χειρόγραφα καὶ ἔντυπα, ἐκδεδομένα καὶ ἀνέκδοτα ἀπὸ τοῦ 4ου καὶ ἔντεθεν αἰῶνος (θαῦμα ἰδέσθαι), τὰ θησαυροφυλάκια καὶ σκευοφυλάκια τὰ περιέχοντα ὄλους τοὺς Βασιλικούς καὶ Αὐτοκρατορικούς θησαυροὺς τοὺς μαρτυροῦντας, ἡλίου φαεινότερον, τὴν δόξαν καὶ τὴν ἀκμὴν τοῦ Ὁρθόδοξου Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τοὺς πρὸ Χριστοῦ χρόνους, ἀπὸ τοὺς χρόνους τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων μέχρι τῆς σήμερον, οἱ θησαυροὶ λέγω οὗτοι δὲν ὑπάρχουν εἰς οὐδὲν μέρος τῆς Οἰκουμένης.

Δικαίως λοιπὸν οἱ ξένοι, οἱ κατοικοῦντες τὰς πέντε Ἡπείρους τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, συνθλίβονται καὶ συνωθοῦνται ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἵνα ἴδωσι καὶ θαυμάσωσι τὸν πλοῦτον αὐτόν, τὸν ὁποῖον ὁ καλὸς Θεὸς ἐνεπίστεύθη εἰς τὸ μικρὸν μὲν σήμερον, ἀλλὰ Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Κράτος, τοὺς ὁποίους ὅμως θησαυροὺς οἱ πλεῖστοι δυστυχῶς ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων ἀγνοοῦμεν.

Ἡ τιμὴ αὐτῆ τοῦ φύλακος τῶν θησαυρῶν τούτων, ἀνήκει πρῶτον εἰς τὸ λαοφιλὲς πρόσωπον τοῦ Βασιλέως μας Γεωργίου, ὡς ἀρχηγοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τῶν μονῶν, ἀπογόνου τῶν ἐνδόξων Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων καὶ δεύτερον εἰς τοὺς Πατέρας τῶν μονῶν.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Βασιλέως (τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων) εἶναι ἐγκεχαραγμένον εἰς τὰς καρδίαις ὄλων τῶν ἐλλήνων. Ἡ ἐγγάραιξις τοῦ προσώπου τοῦ Βασιλέως εἰς τὰς καρδίαις τῶν Ἑλλήνων ἀνάγεται ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ μεγάλου Βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Α'. Ἐκτοτε ὁ Βασιλεὺς μένει ἡνωμένος ἀχωρίστως μετὰ τῆς καρδίας μας τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς

τελευταίας ὄρφανῆς Βασιλικῆς περιόδου.

Κύκλος φαῦλος, ξένος καὶ ἐχθρὸς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Πατρίδα, ἀπεμάκρυνε τὸ πρόσωπον τοῦ Βασιλέως, παρὰ τὴν λαϊκὴν θέλησιν. Δὲν παρήλθον εἰμὴ ἐλάχιστα ἔτη, ὅτε ζῶντος μακρὰν τοῦ Βασιλέως του καὶ ἀπολέσαντος πνοήν, ζῶν καὶ τὰ πάντα, ἤρχισεν ἡ ἀποσύνθεσις τοῦ πτώματος, ἀποξενωθέντος ἀπὸ ὅλα τὰ χριστιανικά καὶ εὐγενῆ ἰδανικά. Ὁ ἐκχυδαῖσμός τῆς θείας ἑλληνικῆς γλώσσης, ἡ καθιέρωσις τῶν μικτῶν σχολείων, ὁ ἀσπασμὸς τῶν κομμουνιστικῶν ἰδεῶν παρὰ τῶν περισσοτέρων ἐκπαιδευτικῶν ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων καὶ ἡ σατανικὴ μετάδοσις τῶν ἰδεῶν αὐτῶν εἰς τὰς ἀπαλὰς ψυχὰς τῶν ἑλληνοπαίδων, ἔκαμον αὐτὰ νὰ εἰρωνεύωνται πᾶν τὸ ἐκκλησιαστικὸν καὶ θρησκευτικόν, ἡ ἀπομάκρυνσις τῆς νεολαίας καὶ ὄλου τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὸν ἐκκλησιασμὸν καὶ λοιπῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων, ἡ βαθμιαία καὶ μεθοδικὴ διδασκαλία τῆς ἐκλύσεως τῶν ἡθῶν καὶ ἠθικῶν ἀρχῶν, ἡ παράλυσις τοῦ γάμου διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς ἐπαράτου πολυτελείας ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἡ εἰσαγωγή καινῶν δαιμονίων εἰς ὄλον τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαόν, ἡ φιλαυτία, ἡ ἀντικαταστάσασα πᾶσαν εὐγενῆ ἰδέαν πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ πατρίδα καὶ τὰ τοιαῦτα, μᾶς ὠδήγουν εἰς τὴν τελείαν καταστροφὴν. Ὁ καλὸς ὅμως Θεὸς τῆς Ἑλλάδος δὲν ἀφήκε καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν τὴν πατρίδα μας ἀπροστάτευτον. Ἡ θεία πρόνοια τὴν ἀνέσχε διὰ τῆς ἀοράτου χειρὸς ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ κρημοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον τὴν ἔσυρεν ἀπαισία καὶ ἀνθεθνικὴ διοίκησις. Τὸ ἀχανὲς καὶ ἀπέραντον τῆς θείας ἀγάπης ἐνέπνευσε καὶ ἐφώτισε ἀνδρα συνετόν, φρόνιμον καὶ πονοῦντα τὴν πατρίδα, τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν, ὅστις ὑπῆρξε τὸ ὄργανον τῆς θείας βουλήσεως καὶ διὰ μιᾶς ἐνεργείας, δίκην ἀστραπῆς,

ἀνέσυρε τὸν ἑλληνικὸν λαὸν ἀπὸ τὴν ἄβυσσος τῆς ἀπωλείας. Ὁ κ. Μεταξᾶς διὰ τὴν ἀνάγκη τὴν Ἑλλάδα (πιῶμα τότε) νὰ συνέλθῃ γιὰ πάντα, ἐχρειάζετο τὸν ἐμφυχωτὴν, καὶ τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ Βασιλεὺς, "Ὅστις μόνος ἠδύνατο νὰ ἐπανκφέρῃ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν εἰς τὴν ζωὴν. Δι' ἐνεργείας ταχίστης καὶ νομίμου ἐπανεφέρην ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τὸν Βασιλέα του, καὶ ἔκτοτε ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ἡ δεξιὰ τοῦ Βασιλέως μας, ἐνήργησε τὸ θαῦμα τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου. Καὶ πράγματι περὶ θαύματος ἐπρόκειτο, διότι εἰς διάστημα τριῶν ἔτων ὄχι μόνον ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ζωὴν, ὄχι μόνον ἐλησμόνησε τὸ ἐλσεινὸν παρελθὸν τῆς ἀλληλομαχίας, ἀλλὰ εἶναι ἤδη ἕτοιμος νὰ ὑπερασπίσῃ εἰς τὰς ἐπάλλξεις του πᾶσαν προσβολὴν ἐναντίον τῆς ἀκεραιότητος τῶν ὀρίων τῆς καὶ τῆς ἀκεραιότητος τῆς εἰρήνης καὶ ἡσυχίας τῆς.

Εἰς τὴν ἱερὰν Κοινότητα ἔχομεν νὰ κάμωμεν μίαν ταπεινὴν μας σύστασιν. Μεταβαίνων τις ἀπὸ μονῆς εἰς μονὴν ἢ εἰς Σκήτην ἢ ὀπουδήποτε, εὐρίσκεται καθ' ὁδὸν εἰς ἀδιέξοδον περὶ τοῦ ποίαν ὁδὸν νὰ ἐκλέξῃ διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν προορι-

σμόν του. Εἰς πολλὰ μέρη ὑπάρχουν πλείονες τῆς μίας ὁδοί, ἀμφοτέραι βαταὶ καὶ μοναδικαί. Καὶ ἡ μὲν μία ἐδηγεῖ εἰς τὸν προορισμόν του, ἡ δὲ ἑτέρα εἰς ἄλλο μέρος ἢ καὶ εἰς τὸ βουνὸ ἢ εἰς διάφορα κελλία καὶ ἂν μὲν κατὰ τύχην πάρῃ ὁ διαβάτης τὴν κανονικὴν ὁδὸν, ἔχει καλῶς, ἂν ὅμως τὴν ἄλλην, ὀδηγεῖται πολλάκις εἰς μέρος ἀγνωστον καὶ κρημνώδες. Καὶ ἂν μὲν εἶναι πρῶτα, θὰ παραπλανηθῇ ἀρκετά, θὰ καταλήξῃ ἔμωσ κάπου διὰ τὴν μάθῃ ποῦ εὐρίσκεται, ἂν δὲ εἶναι ἑσπέρα, ἐνδέχεται νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς τὸ ἀγνωστον ὑπαιθρον καὶ μία νύξ εἰς τὸ ἀγνωστον ὑπαιθρον, δύναται νὰ ἔχῃ ὄχι καλὰς συνεπειάς.

Συνιστῶμεν λοιπὸν νὰ συσταθῇ ἐν συνεργεῖον καὶ νὰ περιέλθῃ ὅλα τὰ σημεῖα ταῦτα καὶ θέσῃ ὀδηγούς, ὅπως εἶναι εἰς ἀρκετάς ἄλλας διασταυρώσεις ὁδῶν π. χ. «πρὸς Λαύραν,» «πρὸς Μορφωνοῦ» κλπ. Εἶναι ἀδύνατον βέβαια εἰς ἕκαστον ἐπισκέπτῃν νὰ ἔχῃ καὶ ὀδηγὸν καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ γογγύζουσιν μερικοὶ δικαίως.

ΤΕΛΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΙΔΙΟΜΕΛΩΝ, ΔΟΞΑΣΤΙΚΩΝ Κ. Α. Π.

Ἐκ τοῦ Λαυριωτικοῦ Κώδικος Γ' 86

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΤΗ Β'. ΙΟΥΔΙΟΥ
ΤΗΣ ΤΙΜΙΑΣ ΕΣΘΗΤΟΣ
Φύλλον 81 β

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Τὸ παράδοξον καὶ ἀνερμήνευτον τῆς λοχείας σου Παρθενομήτορ ἀχραντε, τίς ἐπαξίως διηγῆσασθαι δυνήσεται; οὐ γὰρ μόνη τοὺς ὄρους ὑπερέβης τῆς φύσεως, καὶ τῆς Εὐας τὸ ὄφλημα

ἀπέδωκας· ξένα τὰ ἐπὶ σοὶ κεχαριτωμένη διὰ τοὺς προσκυνούντας τὴν θεῖαν Ἐσθῆτά σου, σκέπε φρούρει καὶ σῶζε ἀπὸ πάσης περιστάσεως καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Μετὰ τῶν ἄλλων θαυμάτων, τῶν ἐπὶ σοὶ τελεσθέντων Θεοτόκε

Πανάχραντε, καὶ ἡ νῦν παρ' ἡμῶν ἡ τελουμένη μνήμη σου, θαυμαστὴ ὑπάρχει καὶ παράδοξος, καὶ γὰρ εἰ καὶ μετέστης ἀφ' ἡμῶν πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Υἱὸν καὶ Θεόν· ἀλλ' ἡμᾶς οὐκ ἔλιπες ὀρφανούς θεόνυμφε· ἔχομεν γὰρ τὴν τιμίαν ἐσθῆτά σου ἀφθαρσίας ἐνδυμα θησαυρὸν ἀδαπάνητον, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. α'.

Ἡ τιμία ἐσθῆς σου ἐν τῷ σεπτῷ τεμένει σου κειμένη, χάριτας θαυμάτων, ἀενάων ἀναπηγάζει πιστοὺς μὲν φωτίζουσα καὶ χαίρειν παρασκευάζουσα αἰρετικούς σκοτιζουσα καὶ αἰσχύνης πληροῦσα· διὸ καὶ ἡμεῖς σήμερον ἐπὶ τῇ ταύτης καταθέσει εὐφημοῦντες κραυγάζομεν· χαίρε τὸ ἀκαταμάχητον ἡμῶν προπύργιον τῶν σὲ προσκαλουμένων θερμοτάτη βοήθεια· Χριστὸν ὃν ἔτεκας ἐκέτευε, καταπέμφαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. β'.

Υπερένδοξός σου ἡ περὶ ἡμᾶς κηδεμονία· πανάχραντε πέφυκεν· καὶ γὰρ σὲ μόνην ἔχομεν οἱ χριστιανοὶ ἐλπίδα ἀκαταίσχυντον, προστασίαν βεβαίαν καὶ βοήθειαν ἀσφαλῆ, ὀδηγὸν ἀπλανῆ καὶ σκέπην σωτήριον διὰ καὶ γηθοσύνης συνελθόντες σήμερον πανηγυρίζομεν τῆς τιμίας σου ἐσθῆτος τὴν κατάθεσιν, ἀφ' ἧς ἀρυόμενοι, παντοίων νοσημάτων τὴν ἴασιν, μεγαλύνομεν ἀγνῆ τῶν σῶν θαυμασιῶν τὴν δύναμιν.

ΤΗ Δ'. ΙΟΥΔΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

Φύλλον 82 β

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα Ἦχος πλ. β'.

Σοφίας τῆς οὐρανοῦ γενόμενος ἔμπλεως, ὄλην ὑπεδέξω τὴν αἴγλην τοῦ τρισηλίου φωτός· ὅθεν ἐπαινέτης

τῶν ἁγίων λαμπρὸς γέγονας, καὶ τῆς Θεοτόκου Ἀνδρέα τρισόλβιε τῶν ἱεροσολύμων λαμπρότατον ἄγαλμα, καὶ τῆς Κρήτης Ἱεράρχα ἱερώτατε, ὕψι γητὰ ἀκριβεστάτε, τέρπον τὴν Ἐκκλησίαν τοῖς ὀρθοδόξοις σου διδάγμασι, καὶ μελωδικοῖς κελαδήμασιν· διὸ νῦν τῷ θρόνῳ τῷ θεῷ παριστάμενος ἐκτενῶς ἐκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ θεὸς Ἱεράρχης ποιμαντικῶς προπολεμῶν τοῦ ποιμνίου τοῦς θῆρας ἀπήλασας Ἀνδρέα τῆς ἀνδρείας φερώνυμε καὶ τῶν σεπτῶν εἰκόνων ἐτρέψωσας τὴν προσκύνῃσιν, καὶ ὡσερ νέας κιβωτοῦ τῆς Ἐκκλησίας περ φαιδρῶς προσεκίρτησας, χοροὺς συστησάμενος ἐν πνευματικοῖς μελωδήμασι τῶν Ἱεροσολύμων τὸ μέγα ἐγκαλλώπισμα καὶ τῆς Κρήτης ἀστὴρ χρυσαυγέστατε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκτελούντων τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

ΤΗ Ε'. ΙΟΥΔΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΓ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ ΑΘΩ
Φύλλον 111 β'. Ἦχος πλ. α'.

Σὺ τὸν Χριστὸν ἀγαπήσας, τὸν πολῦτιμον μαργαρίτην πάντων ὧν ἐκέκτησο τοῦτον ἀντηλλάξω πατήρ ἡμῶν Ἀθανάσιε δι' ὃν καὶ σώματος καὶ ψυχῆς κατεφρόνησας καὶ ζῶν οὐκ ἔζης ἐν αὐτῷ ἀλλὰ Χριστῷ τῷ ἐν σοὶ ἐνοικοῦντι.

Φύλλον 139

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα Ἦχος πλ. β'
Χριστοῦ τὸν Ἱεράρχην

Τὸν τῆς ἀθανασίας ἐπώνυμον ἀπαντες εὐφημήσωμεν τὸν ἐν τῷ Ἀθῶ ἀνδρικῶς καὶ γενναίως ἀσκήσαντα· ὃς καὶ τὴν ποιμνὴν συνήγαγε ταύτην, καὶ οἶκον Κυρίου ἀνήγειρε πόθῳ· καὶ τῇ μητρὶ τοῦ θεοῦ ἀνέθετο ἅπαντα ἢ καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ ἡμῶν

τῶν ἐν πίστει τελούντων τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Ως ἔνθεος ἡ ζωὴ σου καὶ πανίερὸν σου τὸ τέλος, πάτερ Ἀθανάσιε· ἐν αὐτῷ γὰρ πᾶσα ἡ τοῦ Ὁρους πληθὺς συναχθεῖσα ὡς ἔβλεψαν ἀπνουν ἐν κλίνῃ σε, ῥήμασι γοεροῖς ἀνεβόα· δὸς τελευταῖον λόγον τοῖς δούλοις σου ἅγιε· δίδαξον ποῦ καταλείπεις τὰ τέκνα σου πάτερ, οὓς ὠκτιρες ὡς πατήρ· ὄντως συμπαθῆς καὶ φιλόστοργος ὅμως κἂν ὧδε τῷ τάφῳ καλύπτῃ, ἄνω σε πάντες πλουτοῦμεν προστάτην καὶ πρεσβευτὴν πρὸς Θεόν, οἱ πόθῳ τιμῶντές σε.

Ἦχος πλ. β'.

Τῇ ἀθανάτῳ σου κοιμήσει.

Τῇ ἰσαγγέλῳ πολιτεῖα φικειώθης μάκαρ τῷ Θεῷ, τὰς ἡδονὰς τὰς τοῦ βίου καὶ τὴν δόξαν τὴν βέβουσαν, ἀπὸ ψυχῆς πάτερ μισήσας τὴν ἀγνείαν ἡγάπησας, ἐγκρατεῖα κοσμούμενος· ὅθεν τὰ πάθη τῆς σαρκὸς ὑποτάξας τῇ ψυχῇ, ἀρετῶν φῶς ἀπαστρέψας δόξης· τῆς ἀτελευτήτου φέρων διάδημα παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· αὐτὸν Ἀθανάσιε θερμῶς ἱκέτευε, ποιμαίνειν σου τὴν ποίμνην ἣν ἐποίησας.

ΤΗ Η'. ΙΟΥΔΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

Φύλλον 83 β

Στιχηρὰ ἰδιόμελα, ἦχος πλ. α'.

Ασμάτικὴν χορείαν δεῦτε φιλομάρτυρες κροτήσωμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἀειδίου μάρτυρος καὶ γηθουσῶνως τοῦτον εὐφημήσωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ τῷ Σταυρῷ τῷ τιμίῳ ἑαυτὸν καθοπλίσας, καὶ πάσας συντρίψας τὰς πανουργίας τοῦ ἀλάστορος· χαίροις ὁ τῶν ἀνιάτων παθῶν θεραπευτῆς, καὶ ταχὺς εἰς τὸ σώζειν τοὺς προσκαλουμένους σε, Προκόπιε πολύ-

αθλε· ὡς οὖν ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν παντάνακτα Θεόν, μὴ ἐλλίπης πρεσβεῦειν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τελούντων τὴν μνήμην σου μακάριε.

Φύλλον 139 β, ἦχος α'.

Τὸν γενναῖον ἀθλητὴν Προκόπιον, τὸν ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας καλῶς ἀγωνισάμενον, δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ στερῆρδς τῆς πίστεως πρόμαχος κατὰ τοὺς προφήτας καὶ ἀποστόλους· χαίροις ὁ Χριστὸν ἔχων ἐν ἑαυτῷ μιμησάμενος ἔργῳ τὸν Παῦλον· χαίροις ὁ τῶν καμνόντων ἀχειμάστος λιμῆν· χαίροις τὸ ἡμέτερον καύχημα καὶ τῆς οἰκουμένης ἀγαλλίαμα.

Αθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ Προκόπιε πρὸς τὰς βασάνους καρτερῶν, καὶ τυράννους διελέγχων ἀνεκράυγαζες· οὐδεὶς με χωρίσει τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ· αὐτὸς γὰρ μου Θεὸς καὶ δοξάσω αὐτόν· διὸ παρρησίαν κεκτημένος πρὸς αὐτὸν καὶ χορευὼν μετὰ Ἀγγέλων ἐν οὐρανοῖς, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Ἦχος β'.

Προκόπτων ἐν Θεῷ ἀρετῶν ἐφάμιλλος ἀνεδείχθης· νεανικὴν ἀνδρείαν ἐπεδειξάμενος, ἀθεάτου πνεύματος δρχζάμενος, τυραννικὴν ὄφρὸν κατεπάτησας Προκόπιε πολύαθλε· ἔωμοι γὰρ τῶν εἰδώλων ἠφανίσθησαν, καὶ χρησμοὶ δαιμόνων φυγαδεύονται· ἀνιάτα νοσήματα θεραπεύονται, καὶ Χριστὸς εἰς αἰῶνας βσιλεύει, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος,

Ἦχος δ'.

Κογχύλη αἵματος τοῦ μαρτυρίου σου κοσμηθεῖσα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ἡλιακὰς ἀκτῖνας ἐκπέμπει Προκόπιε πολύαθλε· τῷ γὰρ σταυρῷ κα-

θοπλίσας ἑαυτόν, καὶ τὸ θανεῖν ὑπὲρ Χριστοῦ προθύμως ἐλόμενος· γενναίως πρὸς παράταξιν τοῦ ἀλλοτρίου ἀντικατέστης, καὶ καταισχύνας τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, νικητῆς στρατιώτης ὀφθεις τοῦ Χριστοῦ· διὸ δυσωποῦμέν σε ὡς παρρησίαν ἔχων μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ Θ'. ΙΟΥΔΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ
ΤΑΥΡΟΜΕΝΙΑΣ

Φύλλον 84

Στιχηρὸν ἰδιόμελον ἦχος πλ. β'.

Ως θεὸς Ἱεράρχης τὴν ἐπωμίδα τῆς ἀρχιερατικῆς στολῆς αἵματι τοῦ μαρτυρίου κατεποίησας· ὅθεν καὶ μετ' Ἀγγέλων χορεύεις παμμάκαρ Παγκράτιε τῶν Ἀρχιερέων τὸ ἐγκαλλώπισμα, τοῦ κορυφαίου Πέτρου μαθητὰ ἀληθέστατε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρ παμφαέστατε· πρέσβευε τῷ Σωτῆρι καὶ Θεῷ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκτελούντων τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

ΤΗ ΑΥΤΗ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΦΩΤΙΟΥ

Κτίτορος τῆς μονῆς τοῦ Ἀκαπίου ἐν Θεσσαλονίκῃ, κοίτημα Δημητρίου Βεάσκου καὶ μεγάλου Οἰκονόμου Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, μέλος δὲ Δανιὴλ τοῦ Ἀχράδη.

Φύλλον 142

Στιχηρὸν ἰδιόμελον ἦχος δ'.

Η φαιδρὰ τοῦ θεοφόρου μνήμη Φωτίου, πᾶσαν ἀρτίως κτήσιν καταλαμπρύνει· τὸ γὰρ φῶς, τῶν αὐτοῦ διαλάμψαν κατορθωμάτων, Ἀγγέλων ἔμπροσθεν καὶ ἀνθρώπων πρὸς δόξαν Θεοῦ, καὶ τὴν τοῦ οἰκείου θεράποντος ἅπαντας διανίστησιν εὐφημίαν. Ἀγγελοὶ κροτοῦσιν ἄνωθεν τὸν κοινωνὸν αὐτοῖς γεγονότα τῆς θείας φωτοχυσίας· ἄνθρωποι γεραίρουσι τὸν

Ἰῖδον φωτὸς νεύσει τῇ κρείττονι χρηματίσαντα τῶν μοναστῶν ἐπὶ πλεόν ἀγέλαι ἀγάλλονται τὸν ὡς ἐπ' ὄρους ἱστόν(;) τοῖς ὑψηλοῖς τῶν ἔργων ἀναδραμόντα, καὶ πυρσοῦ δίκην τὰ τούτων ξίφη καταπυρσεύοντα· οὐ ταῖς τῶν ἀρετῶν ἀπαξάπαντες ἀγαζόμενοι φρυκτωρίαῖς· καὶ πρὸς τὸ φῶς ποδηγούμενοι τὸ ἀκήρατον· ἄσμενοι τούτῳ βοήσωμεν, θεοφόρα πατήρ ἡμῶν Φώτιε· μὴ ἀποκάμης τὸν Θεόν· ἐκτενῶς δυσωπῶν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου παντός, καὶ τῶν ἐκθύμως τελούντων τὴν φαιδρὰν καὶ πανεύφημον μνήμην σου.

ΤΗ ΙΑ'. ΙΟΥΔΙΟΥ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΥΦΗΜΙΑΣ

Φύλλον 85

Στιχηρὰ ἰδιόμελα ἦχος β'.

Η τῶν θεοφόρων πατέρων ὄρον λαβοῦσα, καὶ τοῦτον ὡς ἀληθῶς παρὰ σοὶ ἀσφαλῶς πανεύφημε Εὐφημία διαφυλάττουσα, καὶ θέλους πατέρας εὐφραίνουσα· αἰρετικῶν δὲ στόματα μεταστάσα ἐλέγξασα, καὶ ἡμῶν τὰς καρδίας φώτισον, ἀπαύστως πρεσβεύουσα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ως ὁ προφήτης πανεύφημε καινὸν εἶληψας τόμον σοφῆς διαγορευόντα τῆς τοῦ Θεοῦ ἐνανθρωπίσεως τὰς ιδιότητας, τῶν ἐναντίων ἀποσμήχουσα τὴν ἄνοιαν, ὀρθοδόξων δὲ στηρίζουσα τὸ φρόνημα· διὸ καλλιμάρτυς μὴ διαλείπης πρεσβεύουσα σὺν τῷ χορῶ τῶν πατέρων, Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Φύλλον 85 β

Ἔτερα στιχηρὰ εἰς ἦχον πλ. β'.

Ὁ Κύριος ἀνελήφθη

Γυναῖκες τοῦ μεγαλαύχου κατακαυχῶνται τυράννου, τὸν πτερνίσαντα πατοῦσαι, τὴν ἐπηρμένην βαλοῦσαι

πρὸς κόνιν ὄφρυν. Ἴδου γὰρ καὶ νεάνις ἀπαλή, τούτου καταπαίζουσα δείκνυται δυνάμει ῥωννυμένη σταυροῦ τοῖς ἄθλοις διδάσκουσα, ἕνα βασιλέα τὸν οὐράνιον εἰδέναι καὶ σέβασθαι, δι' ὧν θανάτου γλυκυτέρου ζωῆς γεύσασθαι θέλω· καὶ γὰρ ἀνεβόα μόνον πτόθω σε νυμφίε μου μόνη καὶ σὲ ζητῶ καὶ πρὸς σὲ χαίρουσα μεθίσταμαι.

Τῷ κάλλει πεποικιλιμένη, τῶν ἀρετῶν ἢ τῷ κάλλει τοῦ νυμφίου τετρωμένη, μαρτυρικῶν ἀγώνων ἀρχομένη λαμπρῶς ἐβόα· τὸ ποτήριον ἡδύ· τοῦτο τοῦ θανάτου μοι· τί γὰρ μοι μαστίγων καὶ θηρῶν καὶ πυρός; μὴ ἔλπιζε τύραννε τούτοις ὑπεκλύειν μου τὸ φρόνημα, μὴ δῶρά μοι πρότεινε· δόρατα γὰρ ταῦτα καθορῶ καὶ σφαγᾶς· μὴ με παρίδης νυμφίε μου μόνη, μὴ με στερήσης τοῦ κάλλους σου Σωτήρ· σὲ γὰρ ποθῶ καὶ πρὸς σὲ χαίρουσα μεθίσταμαι.

Φερώνυμον Εὐφημίαν, τῇ πανευφήμῳ σοι φέρων· οὐρανόθεν σου τὴν χάριν ἐπισικιάσαι κάτω τῷ λαῷ σου ζητῶ πατέρων ὡς ἐκράτυνας θεσμούς· οὕτω καὶ κρατύνουσα χεῖρά μοι διδοῦσα ἦν ἐξέτεινας πρὶν καὶ τόμον ἐκράτησας, δόγματα κυροῦσα τὰ θεόπνευστα μάρτυς παναμώμητε· ὡσπερ ἐκ τῶν τάφων τῶν αἱμάτων πηγᾶς ἐβλυσας· πάλαι δεῦτερον θανοῦσα· οὕτως ἀρρήτως νῦν τὸν πλοῦτον βλύσον τῶν οἰκτιρισμῶν τοῦ Θεοῦ τῇ κληρονομίᾳ σου.

Ἦχος πλ. β'.

Τοῖς τῶν αἱμάτων σου ρεῖθροις πανεύφημε Εὐφημία· τὴν ψυχικὴν λαμπάδα κατεφαίδρυνας μυστικῶς τῷ Χριστῷ καὶ θεῷ νυμφευθεῖσα· ἔθεν νοητὴν ἀλλουργίδα τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐκθάψασα, ταύτην κατεκόσμησας δόγμα-

σι θείων πατέρων· διὸ ταῖς ὑπερκοσμίαις ἀνειλωμένη τάξεσι τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ Κ'. ΙΟΥΛΙΟΥ
ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Φύλλον 89β

Στιχηρὰ ἰδιόμελα ἦχος β'.

Τῶν προφητῶν ἅπας ὁ σύλλογος, τὸ ξένον καὶ φρικτὸν τῆς σῆς ἐπάρσεως θεόμενοι ἐκπλήξεως ἐπληροῦντο· καὶ ὡ τοῦ θαύματος ἔλεγον· ὅτι πῶς ὁ ἔτι ζῶν ἐν σαρκί, τῶν φοβερῶν πυρίνων ἀρμάτων κατεφρόνησεν; ἄρα σώματος αὐτῷ φύσις οὐ πρόσεστιν, ἀγγέλοις ἀφωμοιώθη ὁ θαυμαστός οὗτος προφήτης, ἔργον τοῦτο Θεοῦ ὑψίστου ξένην πορείαν δι' αὐτοῦ, τοῖς ἀνθρώποις δεικνύντος· ὃν Χριστὸς προσελάβετο, διηνεκῶς ὑπὲρ ἡμῶν πρέσβυν ἔχειν ἀκαταίσχυντον.

Ἦχος πλ. α'.

Τὴν ἀπλετον τῶν ἀνθρώπων ὄρων ἀνομίαν, οὐ ὁ τοὺς ὄρους, τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὑπερβὰς Ἠλία μεγαλώνουμε· τὸν δὲ ὑψίστον οὐδόλως ὀργιζόμενον, θεῖω ζήλω πυρούμενος ἐκ καρδίας ἔλεγες. Δέσποτα τῶν ἀπάντων ἐξολόθρευσον ἐκ γῆς τοὺς ἀνομούντας, τῆς γὰρ πολλῆς σου ἀνοχῆς κατεφρόνησαν· ἀλλ' ὁ μόνος ἐν ἐλέει ἀμέτρητος Κύριος εὐμενῶς ἀπεκρίθη, οὐ βούλομαι τῶν ἀμαρτωλῶν τὸν θάνατον· ἀλλὰ δεῦρο πανόλβιε, πρὸς τὰ οὐράνια μέτελθε· ἐγὼ δὲ ὡς φιλόανθρωπος πρὸς ἀνθρώπους καταβῆσομαι ἵνα πάντας ἐλύσω πρὸς ἑμαυτόν, καὶ δωρησομαι πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. β'.

Αγγέλων ὁμοδλαιοι, καὶ προφητῶν θεῖον ἐγκαλλώπισμα, καὶ φίλε τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ Ἠλία μεγαλώ-

νυμε, τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας τὴν ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν σου μετάστασιν, περιφρούρει καὶ σκέπε, ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας, ὡς πολλὴν παρηγοσίαν ἔχων πρὸς Κύριον.

Τῶν προφητῶν ἢ κρηπίς, δέπιγειρος ἄγγελος, καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος Ἠλίας ὁ ἐνδοξος τὸ στόμα τὸ φλογερὸν, ἢ γλῶσσα ἢ πυρίπνοος, τὸ ὄμμα τὸ φοβερὸν, καρδία ἢ καθαρὰ, σήμερον πρὸς τὰ οὐράνια. ἐν πυρίνῳ ἄρματι ἀνίπταται, πρεσβεῶν πάντοτε Χριστῷ τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Φύλλον 145 β ἦχος β'.

Φωστήρ ἀνέσπερε Ἐκκλησιῶν θεῖω ζήλω πυρούμενος Ἠλία θεοσίτα· οὐρανίους σταγόνας ἀπέκλεισας, καὶ ὑπὸ κόρακος ἐτράφησ· βασιλεῖς διήλεγεξας, καὶ ἱερεῖς ἐθανάτωσας, πῦρ οὐρανόθεν κατήγαγες καὶ πεντηκοντάρχους δύο ἐθανάτωσας· ἔθρεψας χήραν ἐλαίῳ· καὶ ἀλεύρου μικροῖς λειψάνοις, καὶ ταύτης τὸν υἱὸν εὐξάμενος ἤγειρας, πυρὰν ἤψας ἐν ὕδατι καὶ Ἰορδάνου τὰ ρεῖθρα ἐπέξευσας· ἄρματι δὲ πυρίνῳ εἰς οὐρανοὺς ἀνήφθησ· καὶ Ἐλισσαίῳ τὴν χάριν διπλῆν παρέσχες· πρεσβεῶν ἀδιαλείπτως τῷ Θεῷ τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Η τῶν προφητῶν θεῖα ἐπιδημία ἐπέλαμψε σήμερον, συγκαλοῦσα μυστικῶς τὰς φιλεόρτους ψυχὰς· ὁ ἐν ἄρματι οὐρανοδρόμῳ ἐπιβάς τῆς ἐώας ἀνέσπερος ἀστήρ, σὺν Ἐλισσαίῳ τῷ θαυμασίῳ ἀνδρὶ πλατύνων τὰ ρεῖθρα τοῦ νέου Ἰορδάνου καὶ τὸ κήρυγμα τρανῶν τῆς εὐσεβείας, τῇ διπλῇ εἰκόνι ἀναμορφοῦντα σαφῶς· τὴν τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νέας ὁμόφρονον δόξαν, διπλάζων τὴν εὐλογία ἐκ τῶν πι-

στῶς ἐκτελοῦντας τὴν πανέορτον μνήμην αὐτῶν.

ΤΗ ΚΒ'. ΙΟΥΛΙΟΥ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΑΡ. ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

Φύλλον 189β

Στιχηρὰ ἰδιόμελα ἦχος δ'.

Ταῖς θείας λαμπρότησι καταυγασθεῖσα, Μαγδαληνὴ Μαρία πανεύφημε· μύρου τε τοῦ σεπτοῦ εἰς ὁσμὴν δραμοῦσα, τοῦ δι' οἶκτον θρονοῦς ὀφθέντος ἐπὶ γῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔσπευσας διάκονος αὐτοῦ ἀναδειχθῆναι, Εὐαγγέλια χαρᾶς, τοῖς ἀποστόλοις κομίσασα· διὸ καὶ ἡμεῖς τὴν φωτοφόρον σου μνήμην ἑορτάζοντες· ἐν χαρᾷ ἀναβοῶμέν σοι· χαῖρε πιστὴ καὶ σοφὴ μαθήτρια, ἢ τῷ τάφῳ τοῦ Σωτῆρος σὺν τῇ Θεοτόκῳ προσκαρτερήσασα· χαίροις ἢ τῶν λυπηρῶν ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβεύαις σου.

Ἦχος πλ. α'· φύλλον 91.

Εαρ πνευματικόν, ὦ φιλεόρτοι ἡμῖν ἐξανέτειλε σήμερον ἢ φωσφόρος ἡμέρα καὶ χαρμοσύνος ἢ πάνσεπτος μνήμη, τῆς Μαγδαληνῆς Μαρίας καὶ μυροφόρου φωταγωγούσας τοὺς πιστοὺς καὶ σκότος διώκουσα πονηρῶν δαιμόνων, νόσους τε ποικίλας ἐλάυνουσα, τῇ ἐνεργείᾳ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τοῦ παρέχοντος ἡμῖν ταῖς πρεσβεύαις αὐτῆς ἰλασμὸν ἀμαρτιῶν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον καταυγάζει ἢ τοῦ Χριστοῦ μυροφόρος ἐν τῇ μνήμῃ αὐτῆς, χαρᾶς ἡμῖν λαμπηδόσι καὶ νέφει τῶν θλίψεων ἐλαύνει ἀμέσως παρεστῶσα τῷ πάντων εὐεργέτῃ καὶ πρῶτῳ τῶν ἀγαθῶν· ἦν ἐν καθαρῷ συνειδῶτι συνελθόντες πιστοὶ βοήσωμεν· χαῖρε τῶν θηλειῶν τὸ μέγα ἐγκαλ-

λώπισμα Μαρία Μαγδαλινή· χαιρε ἡ τῷ τάφῳ Χριστοῦ μῦρα κομίσασα, καὶ αὐτοῦ τοῦ μύρου τοῦ νοητοῦ παρ' ἐλπίδα τυχοῦσα· χαιρε ἡ τοὺς μαθητὰς τῆ δειλίᾳ κατεχομένους, Εὐαγγέλια χαρᾶς κομίσασα· αὐτὴ καὶ ἡμᾶς τοὺς ὑμνητὰς σου χαρᾶς ἀενάου πλήρωσον εὐχαῖς σου Θεῷ παρισταμένη.

**ΤΗ ΚΕ· ΙΟΥΛΙΟΥ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΕΥΠΡΑΞΙΑΣ**

Φύλλον 149 β

Στιχηρὸν ἰδιόμελον ἤχος β'.

Τὸν ὄντως ἔρωτα νυμφευσαμένη Χριστόν, αἰδίμε Εὐπραξία τοῦ ἐπικήρου μνηστῆρος ἠρνήσω τὴν συνάφειαν, καὶ τοῖς ἐπ' ἀρεταῖς ἀγωνισμασιν ἀξουμένη, εἰς ὕψος ἀνέδραμες τελειότητος, ὠραιόψυχε πολυόλθε, ἀγαλμα μοναζουσῶν ὡς ἀληθῶς καὶ κανῶν· διδὺ ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύση δυσωπεῖν τῶν ἐκ πόθου σου τὴν μνήνην ἔορταζόντων.

**ΤΗ ΚΖ· ΙΟΥΛΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ**

Φύλλον 93

Στιχηρὰ ἰδιόμελα ἤχος πλ. β'.

Εἰς τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων λειψάνων του.

Δεῦρο δὴ μοι σήμερον, τῶν φιλευσεβῶν τὰ περικαλλῆ συστήματα· ἐγκωμίων τοῖς τερπνοῖς ἀνθεσιν, περιπλέξαντες στέφανον χρυσολαμπῆ τὸν μάρτυρα καταστέψωμεν, καὶ ἐν ἀγαλλιάσει ἀναδοήσωμεν· χαίροις φανερότατε ἀστήρ, τοῦ νοητοῦ στερεώματος, Παντελεῆμον μάρτυς ἐνδοξε· ὁ ἐξ οὐρανοῦ τὴν κλῆσιν ὡσπερ Παῦλος δεξιόμενος γενναιότατε, χαίροις ὁ θερμὸς προαπιστῆς καὶ ἀντιλήπτωρ τῶν ἐν ἀνάγκαις· χαίροις σοφὸς ὁ τῶν ἀρρωστούντων τὰ πάθη ἀναργύρως ἰόμενος τῆ ἐνεργείᾳ τοῦ Πνεύματος· ταῖς γὰρ

τοῦ σοφοῦ Ἑρμολάου διδασκαλίαις στηριχθεῖς, ἀπεσεῖω τοῦ πατρὸς τὴν ἀσέβειαν καὶ τὴν τῆς Μητρὸς ἀναδεξάμενος εὐσέβειαν, ἐμυήθης τῶν κρειττόνων τὴν ἀπόλαυσιν· διδὺ ὑπὲρ ἡμῶν μὴ ἐλλείπης πρὸς Κύριον, τοῦ πρεσβεῦειν αἰεὶ τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Φύλλον 150 ἤχος α'.

Ο πάντων ἐλεήμων Κύριος καὶ ἀγαθὸς ἐν οἰκτιρμοῖς καὶ φιλάνθρωπος, σήμερον φαιδρότερα ἡλίου ἡ μνήμη σου ἀνέτειλε, Παντελεῆμον μάρτυς ἐνδοξε· τοὺς γὰρ ἐν σκότει παθῶν κρατούμενους οἶα καὶ στοργῆ ἀναργύρως θεραπείας ἐπιδεικνυσαι· τὰς τῶν τυράννων ἀπειλὰς ὡς οὐδὲν ἐλογίσω, ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου ὡς Παῦλος ἐδόξας· οὐδαίς με τῆς ἀγάπης χωρίσει Χριστοῦ τοῦ ἑραστοῦ μου· οὐ ξίφος· οὐ πῦρ· οὐδὲ μάστιγες· οὐ τῶν μελῶν ἐκκοπαί· οὐ πυρὸς τιμωρίαι· οὐδὲ βάσανοι ἐξισχύσουσιν ἀμείψαι τὸν νοῦν ἀπ' ἐμοῦ· ἔχω γὰρ τὸν ἐνδυναμοῦντά με καὶ ἐνισχύοντα Χριστόν, τὸν Βασιλέα καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**ΤΗ ΛΔ· ΙΟΥΛΙΟΥ
ΕΥΔΟΚΙΜΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ**

Φύλλον 152

Στιχηρὸν ἰδιόμελον ἤχος α'.

Πὼς μὴ θαυμάσωμεν τὴν πολιτεῖαν σου, καὶ μὴ ἐπαινέσωμεν ὅσπερ Εὐδόκιμε τὸν βίον σου τὸν ἰσαγγελον; τοῦ λογισμοῦ τὴν σωφροσύνην· τὸ πρᾶόν σου, τὸ ταπεινὸν καὶ ἡσύχιον, τῆς ἐλεημοσύνης τὸ ἀδιάλειπτον· ἐν πάσαις γὰρ ταῖς ἀρεταῖς κατεκοσμήθης μακάριε· ὅθεν ἀπόκειται σοι ἡ ἀνεκλάλητος χαρὰ, καὶ ἡ τῶν οὐρανῶν βασιλεία.

Διαδόσατε τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην».

ΜΕΓΑΛΗ ΤΙΜΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΙΔΡΥΤΗΝ ΜΑΣ

**Η ΑΠΟΝΟΜΗ
ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΟΥ Β' ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΓΕΡΟΝΤΑ ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ ΛΑΥΡΙΩΤΗΝ ΙΑΤΡΟΝ**

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ' Ἰεζεκιὴλ περὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ ἐθνικοῦ ἐπὶ πενταετίαν ἐν ἁγίῳ Ὄρει ἔργου τοῦ γεραροῦ ἱατροῦ Μοναχοῦ Σπυρίδωνος Λαυριώτου, διὰ Β. Διατάγματος ἀπενεμήθη αὐτῷ τὸ παράσημον τοῦ Φοίνικος.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αριθ. Πρωτ. 688

Ἐν Καρυαῖς τῆ 18 Ἰουνίου 1939

Ὁ Διοικητὴς Ἁγίου Ὄρους

Πρὸς

Τὸν ὀσιώτατον κ. Ἀθανάσιον (πρῶην Σπυρίδωνα)

Καμπανάον

Ἱερὰν Μονὴν Μεγίστης Λαύρας

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν ὑμῖν ὅτι διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος ἀπὸ 10ης Μαΐου ἐ. ἔ. δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 104 (τεῦχος Γ',) ἀπὸ 19ης Μαΐου ἐ. ἔ. φύλλον τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἀπενεμήθη ὑμῖν ὁ Ἀργυρὸς Σταυρὸς τοῦ Β'. Τάγματος τοῦ Φοίνικος.

Συγχαίροντες ὑμᾶς ἐπὶ τῇ τιμητικῇ ταύτῃ διακρίσει διατελοῦμεν.

Ὁ Διοικητὴς ἁγίου Ὄρους

Α. Φωκᾶς

Ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῆς Μεγίστης Λαύρας τῆ 5/18 Ἰουνίου 1929

Τῷ ἐξοχωτάτῳ Διοικητῇ ἁγίου Ὄρους

κ. κ. Φωκᾶ

Λίαν συγκεκινημένος ἔλαβον, ὅτι μοὶ ἀπενεμήθη ὁ Ἀργυρὸς Σταυρὸς τοῦ Β'. Τάγματος τοῦ Φοίνικος, τὸ παράσημον τὸ ὅποσον ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν εὐηρεστήθη νὰ μοὶ ἀπονεύσῃ. Καίτοι ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶμαι ἄξιος τῆς τιμῆς ταύτης, οὐδὲν γὰρ ἀντάξιον ἐποίησα εἰ μὴ ἀπλοῦν καθῆκον ὡς ἀντιγραφεὺς, συγγραφῶν τοὺς προ-

γονικούς μας θησαυρούς τῆς πλουσίας βιβλιοθήκης μας, οὐχ ἦπτον ἡ ἱστορική ἡμέρα αὐτῆ τοῦ παρασήμου θὰ ἀποτελέσει τὴν λαμπρότεραν σελίδα τοῦ βίου μου, ἤδη κλί-
νοντος πρὸς τὴν δύσιν ἄτε 74 ἐτῶν γέρων.

Ἐυπειθέστατος

Γέρων. Ἀθανάσιος Λαυριώτης μοναχὸς πρώην Σπυρί-
δων Δ. Καμπανάος ἰατρός, ὑπηρετήσας ὡς ἀνθυπίατρος
ἐπὶ τέσσαρα ἔτη τῷ 1890 καὶ 1897.

Τῇ 22 Ἰουνίου ἐπεσκέφθη τὴν μονὴν μας μετὰ τοῦ υἱοῦ του δ κ. Διοι-
κητῆς εἰς ὃν ἐγένετο ἔκτακτος καὶ λαμπρὰ ὑποδοχὴ καὶ ἐπ' Ἐκκλησιαίαις
δοξολογία κατανυκτικὴ καὶ μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς ὠμίλησεν ὡς ἑξῆς ὁ
ἰατρός.

Ἐξοχώτατε Κύριε Διοικητά,

Ὅτε κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα ἐπεσκέφθησαν τὸν Ἄθω ὁ Αὐτο-
κράτωρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ Κατακουζηνὸς καὶ ὁ Πατριάρχης Κάλλιστος ὁ
Ἐανθόπουλος, οἱ ἀγιορεῖται τοσαύτην ἠθικὴν δύναμιν ἔλαβον, ὥστε μὲ τὴν
εὐχὴν καὶ εὐλογίαν αὐτῶν καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Πολιούχου ἡμῶν Κυ-
ρίας Θεοτόκου, κτώρθωσαν νὰ ἐπιπλεύσωσι κατὰ τὴν κταιγιδα τοῦ θαρ-
βαρικοῦ ἐκείνου κτακλυσμοῦ, τοῦ ἐπὶ πέντε αἰῶνας διαρκέσαντος, καὶ νὰ
περισώσωσι τὴν Βυζαντινὴν ταύτην Κιβωτόν, ἣτις θησαυρίζει πᾶν ὅ,τι ἡ
ἐλληνικὴ διάνοια ἐδημιούργησε κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς ἐκείνους χρόνους.

Ὅτω καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν Γεώργιος ὁ
Β' καὶ ὁ μέγας οἰακοστρόφος τοῦ Ἔθνους μὲς κ. Ἰ. Μεταξᾶς καὶ ἡ Ὑμετέρα
ἐξοχότης κ. Φωκᾶς, τὸ ἄγιον Ὄρος καθίσταται καὶ πάλιν ἑπαλξίς Ἔθνους
καὶ Ἐκκλησίας κατὰ τοῦ κρινοῦ ἡμῶν ἐχθροῦ τοῦ ὀλισμοῦ καὶ τῶν παρα-
φύδων αὐτοῦ, κομμουνισμοῦ καὶ τῶν λοιπῶν. Καὶ οὕτω πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν
ταύτην τοῦ Ἄθω θὰ ὠχρηθῶσιν οἱ ξένοι καὶ θὰ ἀποκαλύπτωνται πρὸς τιμὴν
καὶ δόξαν τοῦ Ἔθνους μας.

Ἀθανάσιος Λαυριώτης
ἰατρός

Λογίδριον ἐπὶ τῇ παρασημοφορίᾳ τοῦ Γερ. Σπυριδωνοῦ Καμπανάου

Ἐν τῇ Ἰ. Μ. Λύρα τῇ 3 Ἰουλίου 1939

Σεβασμιώτατε (Ἰεζεκιήλ) καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ σήμερον πανηγυρικὴ ἐορτὴ τελεουργεῖ μονονουχὶ μυστήριον. Δι-
ὅτι ἀποδίδεται ἡ δικαιοσύνη εἰς τὸν ἄξιον αὐτῆς θιασώτην καὶ τὰ ἐγκώμια
στεφανοῦσι διὰ δάφνης, ἐκείνον ὅστις εἰργάσθη, μηδέποτε ἀποβλέψας εἰς
τὴν παρ' ἀνθρώπων μισθαποδοσίαν. Ἐὰν ἀνθρώπινα καὶ στιγμιαῖα πρωτα-

θλήματα ἐπιστέφουσι τοὺς ἰσχυροὺς τῶν στίβων, τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ δι' ἐκεῖ-
νον, ὅστις ἐν ὄλῃ τῇ ζωῇ αὐτοῦ εἰργάσθη πρὸς δόξαν τοῦ Χριστοῦ;

Καὶ ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» καὶ τὸ Καθολικὸν τῆς Λαύ-
ρας, ἡ ἀρχιγραμματεία αὐτῆς καὶ αὐτὴ ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη ἠπειγόντο ἐν
σιωπῇ καὶ πρὸ πολλοῦ ἐδίψων νὰ τιμήσωσι τὸν σεμνὸν καὶ ἀκούραστον
αὐτῶν πρωτεργάτην.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι σήμερον ἀποδίδεται δι' ὑμῶν, Σεβασμιώτατε, τὸ δίκαιον
ὄφλημα εἰς τὸν φιλότιμον ἐργάτην τῶν ἀρετῶν καὶ ἀναπαύονται οἱ κρότα-
φοὶ τῆς ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης. Ἡ ἀξία τίθεται εἰς τὸ ὕψος αὐτῆς, ἡ-
μεῖς δὲ οἱ νεώτεροι καὶ ἀτελέστεροι εὐρίσκομεν τὴν ὁδὸν τῆς μιμήσεως καὶ
τὸν τρόπον τῆς ἀξήσεως. Διότι εἰς τὴν ὑψηλὴν ταύτην χειρονομίαν τοῦ
μεγαλειοτάτου Βασιλέως καὶ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως ἀναγινώσκομεν
αὐτὰ ταῦτα τὰ προφητικὰ λόγια «καὶ τὸ διάδημα τοῦ κἀλλους καὶ εὐ-
πρεπείας λήφονται ἐκ χειρὸς Κυρίου».

Ἄξιος Ἄξιος Ἄξιος!...

Γέρων Π. Παυλίδης
Λαυριώτης ἰατρός

ΣΤΟΝ ἈΘΩΝΑ

Ἰερωμένε Ἄθωνα τὸ ὕψος σου κυττάζω,
τῆς λεβεντιάς σου τὴν ἀκμὴ τὰ νέφια στεφάνια,
τὰ γιγαντένια στήθη σου τὰ χρόνια σου θαυμάζω,
καὶ τὴ γυμνὴ σου κορυφὴ ποῦ στέφει ἡ περιφάνεια!

Τὰ ἀνεβοκατεβάσματα καὶ τὰ γυρίσματά σου,
στὶς ἀσημένιες κορυφές, σὲ πρασινάδες τόσες,
τὰ κρυσταλλένια σου νερά, τ' ἀμέτρητα πουλιά σου,
δόσε καὶ στ' ἄλλα τὰ βουνά, Ἄθωνα-Γέρο δόσε.

Στὴν κρυσταλλένια σου κορυφὴ ἄς ἦταν νὰ πετάξω,
μὰ μέρα κι' ἀπὸ κεῖ ψηλὰ σιὰ βάρη τοῦ Αἰγαίου,
στὴ γαλανὴ τὴ θάλασσα μὲ τρόπο νὰ κυττάξω.
τοῦ ἡλίου τὴν Ἀνατολὴ τὸ ἄκρον τοῦ ὠραίου!..

Ἄθωνα-Γέρο-Ἀθάνατε περήφανα στοχάσου,
πῶς βασιλεῖαδες ἔβρεξαν τὸ χῶμά σου μὲ δάκρυ
καὶ ποιητὰς ἐσκέπασεν ἡ ἀφθαστὴ σκιά σου,
γιατὶ ζητοῦσαν σὰν Θεοὶ φιλοσοφίας ἄκρη!..

Στὰ πόδια σου Ἀθάνατε! στολίδι τῶν αἰώνων,
εἶσαι καὶ θᾶσαι στῶν βουνῶν τὸν κύκλο τιμημένο,
διαμάντι μὲ κατεργασμὸ ἀλησιμονήτων χρόνων
βυζαντινῶν, βουνὸ τῆς γῆς ἀφθάστως δοξασμένο!

Στὰ ἱερὰ τὰ στήθη σου, γύρω ἀπ' τὴν ὁμορφιά σου,
στὶς κρυσταλλένιες φλέβες σου ποῦ ῥέουν ὄλο ἓνα,
ποῦ κρῦβει τὸ Βυζάντιο ἢ πατρικὴ φωτιά σου
μ' ἓνα τραγοῦδι μαγικὸ νανούρισε καὶ μένα!

Ἐμπρός σου ἀποκαλύπτονται τὰ πλήθη τῶν αἰώνων,
δακρίζουν οἱ προσκυνηταὶ στὴ φτερωτὴ σου δόξα·
ἄσε νὰ πάρω φυλαχτὸ ἓνα λουλούδι μόνον,
Ἄθωνα-Γέρο ἀπὸ ἐσέ, ἀφοῦ ἀνθίζουν τόσα!

Στὰ πράσινα παλάτια σου ποῦ ἀγρυπνοῦν τ' ἀηδόνια
σιοὺς ῥοδοκάμπους κήπους σου ποῦ ἢ λεύκα ἀργοσαλεύει
Ἦλθα, φιλῶ τὸ χῶμα σου· φιλῶ, φιλῶ ἀκόμα,
τὴν ἀγιασμένη σου τὴ γῆ γιὰ τὴ ψυχὴ τὸ θέλει!!!

Καυσοκαλύβια
Ἰωάννα μοναχὸς

Π. ΠΑΥΛΙΔΟΥ ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ - ΙΑΤΡΟΥ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΔΥΟ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Ἐν τῇ ἱερᾷ καὶ Μεγίστῃ Λαύρᾳ
τῇ 8 Σεπτεμβρίου (π. ἡ.) 1938

Ἀγαπητέ μοι φίλε κ. Ἀσκάρογλου

Χαίροις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

«Εὐφρανθήσεται Κύριος
ἐπὶ τοῖς ἔργοις Αὐτοῦ...»

Ἐγὼ δὲ εὐφραίνωμαι
ἐπὶ τῷ Κυρίῳ» (Ψαλμ. 103)

Ἄς ἀφήσωμεν τὰς ἐκ Λαύρας φιλοφρονήσεις, διότι ἐγὼ αἰσθάνομαι ἑμμαντόν ὑπόχρεον οὐ μόνον ὡς πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ παντὶ τῷ προσερχομένῳ ἡμῖν, ὅπως καταστήσω αὐτούς, εἰ δυνατόν ἀνωτέρους μου εἰς τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν, διότι ὡς ἐκ τῆς πρώην ἀμαρτωλότητός μου, ὀφειλέτης εἰμι Ἐλλησί τε καὶ Βαρβάρους. Ἄλλὰ καὶ ὡς γευσάμενος τῆς κατὰ κόσμον γνώσεως, διψῶ καὶ ἀνάλογον ἐπέκτασιν. «Δυνατοὶ γὰρ δυνατῶς ἑτασθήσονται» λέγει καὶ ὁ Προφήτης. Ἐλθόμεν δὲ εἰς τὰς δύο συγκεκριμένας ἐρωτήσεις σας περὶ τοῦ ἀν ἢ βούλησις τοῦ ἀν-

θρώπου εἶναι ἐλευθέρου καὶ δὴ ἀπόλυτος, καὶ δεύτερον, ἐὰν ἐπὶ τῆς γῆς γίνεται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἢ ἄλλου τινός.

Ἀνοίγω τὸ λεξικὸν τοῦ Ἐλευθεροδάκη, ὅπου τὸ θέμα ἐρευνώμενον παρὰ θεολόγων, ψυχολόγων καὶ φιλοσόφων, δὲν ἐξαντλεῖται, μένει δὲ ἐκκρεμές, διότι τοιαύτη εἶναι ἡ δικαία κρίσις τῆς ἀνθρωπίνης ἀλλοπροσάλλου Ἐπιστήμης. —Ὡστε ἔχετε δίκαιον νὰ μὴ καταλήξητε εἰς ἀσφαλὲς συμπέρασμα, ἐνῶ συγχρόνως τὸ ὄνειρόν σας εἶναι ὑγιέστατον καὶ αἰσκήσεις ἠθικαί.—Τὸ θέμα εἶνε μόνον φαινομενικῶς σκοτεινόν, ἀκριβῶς διότι σχετίζεται μὲ ἠθικὰ τῆς ψυχῆς συναισθήματα, μὲ τὸ δόγμα τῆς πίστεως καὶ τὴν ἐλπίδα πρὸς τὴν μέλλουσαν ζωὴν. Ὁ δὲ δίκαιος Θεὸς ἀναλόγως φωτίζει ἢ σκληρύνει τοὺς πιστοὺς, τοὺς ὀλιγοπίστους ἢ ὅλως ἀρηγῆτας αὐτοῦ.

Ὅσα θὰ σᾶς γράψω, θὰ εἶνε ὁ καρπὸς τῆς ἀώρου εἰσέτι κρίσεως καὶ ἀσθενοῦς πείρας μου. Οἱ σοφοὶ ἐρευνῶσι τὴν ἐλευθερίαν τῆς βουλήσεως (ἴδε λέξιν) ἠθικῶς, ψυχολογικῶς, καὶ μεταφυσικῶς,

οὐδὲν δὲ λέγουσι περὶ τῆς ἐξουσίας καὶ ἀσφαλοῦς κύρους τῆς ἀληθινῆς καὶ Ὁρθοδόξου πίστεως, ἥτις, ἀνωθὲν τε καὶ κατὰ τὴν ὑγιᾶ λογικὴν εἶνε τὸ θεμέλιον πάσης πράξεως καὶ κρηπίς πάσης φυσιολογικῆς καὶ ἐν Χριστῷ καταστάσεως.

Ἐν τῇ φράσει «ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου· γενηθήτω τὸ θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς», εὐρισκόμεθα εἰς αὐτὸ τὸ Κέντρον τῆς θρησκευτικῆς πίστεως, «πᾶν δὲ ὃ οὐκ ἐκ πίστεως ἀμαρτία ἐστὶ» λέγει ὁ Ἀπόστολος (Ρωμ. ιδ' 23). Τὸ «γενηθήτω τὸ θέλημά Σου» τί ἄλλο ἐστίν, ἐὰν μὴ πρᾶξις ἠθικῆ; Ἄλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ τοῦ ἀνθρώπου πράξεις εἴτε γραφεὺς τυγχάνει οὗτος, εἴτε γναφεύς, εἴτε ἱατρὸς ἢ ἔμπορος, εἴτε χειρῶναξ καὶ διανοούμενος, ταῦτα πάντα δὲν ἀποσκοποῦσιν ἐν τέλει τὸν ἠθικὸν ἀντικατοπτρισμὸν τῆς ψυχῆς; Καὶ διὰ ταῦτα, νομίζω ὅτι ὁ ἀνθρώπος διὰ πᾶσαν ἐρευναν ἠθικῆς φύσεως ὀφείλει νὰ κατέχη ἐν χερσὶ τὸν σχετικὸν Γνώμονα τῆς ἀληθείας, ἥτις εὑρηται ἐν τῇ ὀρθῇ πίστει, ἀρνούμενος δὲ τὰ ἐπιχειρήματα καὶ ἀποδείξεις αὐτοῦ ἐξ ἀσφαλῶν πηγῶν καὶ ἀντιρρητῶν λόγων, ἐν τέλει θ' ἀποφανθῆ ἐν ἀσφαλείᾳ, ἄλλως κενεμβατεῖ εἰς τὸ χάος καθὼς οἱ ἐπιπόλαιοι καὶ ἀμφιβάλλοντες ἐπιστήμονες, οἱ σίρειτικοί, οἱ ἄπιστοι καὶ ἀλλόθρησκοι πολὺ δὲ δεινότερον οἱ ἄθεοι καὶ τοσοῦτῳ μᾶλλον, ὅτι ἡ πίστις εἶναι ὀπωσδήποτε γεγονὸς οἰκουμηνικὸν καὶ αἰώνιον. Κατὰ ταῦτα, πιστεύομεν ἀκραδάντως, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Λόγος ἢ Σοφία καὶ τὸ φωτεινὸν ἀπάντασμα τοῦ Πατρὸς, ἀπεκάλυψεν ἡμῖν ἐν πλήρει φωτὶ πᾶσαν τὴν ἀληθειάν καὶ ἐπομένως ὅτι δυνάμεθα νὰ κορεσθῶμεν ἐν τῇ ἀποκαλύψει αὐτοῦ καὶ νὰ ἱκανοποιήσωμεν πᾶσαν περιέργειαν καὶ σχετικὴν ἡμῶν δίψαν·

« ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ »

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΒΟΛΩ

Διευθυντῆς καὶ ἰδιοκτῆτης

ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ

Κατοικία: Βασσάνη 101

Γραφεῖα καὶ τυπογραφεῖα : Κοραῆ 47

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐσωτερικοῦ δρ. 80

Διὰ τὰς Μονὰς τοῦ ἁγ. Ὁρους δρ. 200

Ἐξωτερικοῦ σελίνια 5

Ἀμερικῆς δολλ. 2

Τὸ τεῦχος δρχ. 10

Ἐπιστολαί, συνδρομαὶ καὶ δωρεαὶ
ἀποστέλλονται πρὸς τὸν κ. Σωτ.
Σχοινᾶν - Κοραῆ 47, Βόλον.

Χειρόγραφα, δημοσιευόμενα ἢ μὴ, δὲν ἐπιστρέφονται.

Ἐκ τῶν πρώτων συνιστῶ ὑμῖν, ὅπως μὴ δώσωμεν τελικὴν ἀξιάν [καὶ θετικὴν σπουδαιότητα εἰς τὰ ὄνειρα, εἰμὴ μόνον προκειμένου νὰ προτιμήσωμεν τὴν ἀγαθὴν ἀποψιν.

Τὸ ἀσιεῖον εἶναι ὅτι τὴν παρελθοῦσαν νύκτα, δηλαδὴ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς σας, εἶδον καὶ ἐγὼ ζωηρὸν ὄνειρον, καθ' ὃ μετὰ τινῶν ἀδελφῶν ἐν ἐξοχῇ ἠκούσαμεν ὅτι γίνεται πυρκαϊὰ καὶ πράγματι ἀνεγείραντες τοὺς ὀφθαλμούς, βλέπομεν τεράστιον πῦρ οὐ μόνον ἀπέναντι ἡμῶν εἰς ἀπόστασιν ἕως 2 χιλιομέτρων, ἀλλὰ καὶ εἰς ἡμικύκλιον ἔμπροσθεν ἡμῶν ἐκαίετο ἐπιπολαίως ὅλον τὸ πράσινον δάσος καὶ ἐξύπησα. Πρὸ 4-5 ἐτῶν συχνὰ ὄνειρευόμην καὶ ἐνίοτε μετὰ πολλῆς ζωηρότητος καὶ σημασίας, ἀλλ' οὐδέποτε ἐταράχθην ἀλλ' οὔτε καὶ θὰ ταραχθῶ. Καὶ μάλιστα ὅπως τοῦναντίον. Διότι ὅταν σήμερον Πέμπτην κατήλθον εἰς τὸν Ὁρθρον ἤκουσα ἐκ τῶν ψαλμῶν

95—96 «Τότε ἀγαλλιάσονται πάντα τὰ ξύλα τοῦ δρυμοῦ ἀπὸ προσώπου Κυρίου ὅτι ἔρχεται-ἔρχεται κρῖναι τὴν γῆν. Κρινεῖ τὴν Οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ καὶ λαοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ αὐτοῦ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ εὐφρανθήτωσαν νῆσοι πολλαὶ (=Ἐκκλησίας ἢ ψυχάς). Νεφέλη καὶ γνόφος κύκλω αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ κρῖμα κατόρθωσις τοῦ θρόνου αὐτοῦ. Πῦρ ἐνώπιον αὐτοῦ προπορεύσεται καὶ φλογιεῖ κύκλω τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ. Ἐφάναν αἱ ἀστραπαὶ αὐτοῦ τῇ Οἰκουμένῃ... ἠγαλλιάσαντο αἱ θυγατέρες τῆς Ἰουδαίας, (=Χριστ. Ἐκκλ.)». Ἄραγε ν' ἀποδώσω τὸ γεγονός ὅτι ἀφ' ἐσπέρας ἀνέγνων τὰς ἐξ Εὐρώπης πυρετώδεις κινήσεις προπαρασκευῶν διπλωματίας, καὶ ἐντεύξεων Λονδίνων, Παρισίων, Χίτλερ, Πράγας, Παλαιστίνης κλπ. κλπ; Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἰδοὺ καὶ μυστη-

ριῶδες φῶς ἀνὰ τοὺς ἀγροὺς «Λοῦνες» τῆς Κοζάνης!... Τὰ ὄνειρα οὕτω πως μᾶς ὀδηγοῦσιν εἰς τὸ ἀόριστον καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον σκοτεινὸν χάος. Ἐξαιροῦνται βεβαίως ὅσα ἐκ τούτων ἀποτελεσματικῶς ἀπαβαίνουσιν ἀλήθεια.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀγαθὰ ὄνειρα, ἐνοράσεις, ἐκστάσεις, ὀπτιασίας, προορήσεις, ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἰδιάσαντα εἰς ἐκλεκτὰ καὶ ἐκ Θεοῦ ἄτομα ἐγένοντο διὰ τινὰ αἰτίαν, ἐν καταλλήλῳ καιρῷ, ἐπεμβάσεις τοῦ Θεοῦ, καὶ ἰδίως χαρακτηρισθέντα ὡς ἀλήθειαι μετὰ τὴν ἔκβασιν αὐτῶν. Τοιαῦτα ὄνειρά εἰσι λ. χ. ὅταν ὁ Ἰουλιανὸς ὁ παρὰβάτης ἠθέλησε νὰ μολύνῃ νὰ βρώματα τῶν χριστιανῶν κατὰ τὴν μεγάλην τεσσαρακοστήν, ὁ Ἀρχιερεὺς ὑποβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου νὰ βράσῃ κόλλυβα καὶ ἔσωσε τὴν κατάστασιν. (Ἀκολουθεῖ)

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Χρῡσανθος ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος.

Πρὸς τοὺς εὐλαβεστάτους Ἐφημερίους τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, χάρις ὑμῖν εἴη καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Ἐπιποθῶντες, ὅπως τὰ περὶ τὸ θειότατον Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας τελῶνται πάντοτε εὐσχημόνως καὶ ἐν φόβῳ Θεοῦ καὶ εὐλαβείᾳ καὶ τάξει, ὡς ἐμπρέπει τῷ ἱερωτάτῳ καὶ φρικτῷ τούτῳ Μυστηρίῳ ποιούμεθα ὑμῖν τὰς κάτωθι πατρικᾶς νοθεσίας.

Ἡ τελεσιουργία τῆς Θείας Εὐχαριστίας πρῶτιστον ἔχει πρὸς τοῖς ἄλλοις σκοπὸν τὴν ἐκ μέρους τῶν πιστῶν, κλήρου τε καὶ λαοῦ, κοινωνίαν τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Συνεπῶς μόνον κατ' αὐτὴν οἱ Χριστιανοὶ προσερχόμενοι μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης, μεταλαμβάνουσι τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Ἐξω τῆς Θείας Λειτουργίας, καὶ δὴ πρὸ ταύτης, δὲν δύναται νὰ ἐνοηθῇ κοινωνία τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, παρεκτός λόγου ἀσθενείας σοβρᾶς ἢ ἐσχάτης ὥρας ἀνάγκης, ὁπότε καὶ μακρὰν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ εἰς οἶκους ἢ νοσοκομεῖα ἢ Θεία Εὐχαριστία προσκομίζεται. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον τοῦ ἐσχάτου κινδύνου, καὶ μέγαν δι' αὐτὸν ἢ Ἐκκλησία μητρικῶς καὶ φιλοστόργως μεριμνῶσα, φυλάσσει διατετηρημένα τὰ Ἀχράντα Μυστήρια, ἵνα διὰ τούτων, ἐν

πάσῃ ὥρᾳ, ἐφοδιάσῃ τὸ ἔσχατον τοὺς ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἐξερχομένους πιστοὺς, ἐν οὐδεμίᾳ δ' ἄλλῃ περιπτώσει ποιεῖται χρῆσιν αὐτῶν ἢ μεταδίδωσί τινι ταῦτα.

Ἀμαρτάνουσιν, ὅσοι τῶν Χριστιανῶν ἐξ ἀγνοίας καὶ κακῆς συνηθείας προσέρχονται εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς καὶ μηδὲλως διατεθειμένοι ὄντες ἵνα παραστῶσι κατὰ τὴν θεῖαν Λειτουργίαν καὶ παρακολουθήσωσι τὰ τελούμενα, λαμβάνοντες μέρος εἰς αὐτὰ καὶ συμπροσφέροντες καλῶς καὶ μετὰ φόβου τὴν ἁγίαν ἀναφοράν, ζητοῦσιν ἐν σπουδῇ νὰ κοινωνήσωσι, τινὲς μὲν πρὸ τῆς κεκανονισμένης ὥρας, ἕτεροι δὲ καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς θείας Λειτουργίας, ἔτοιμοι νὰ ἀπέλθωσιν εὐθὺς μετὰ τὴν Θεῖαν Μετάληψιν. Ἄλλ' ἀμαρτάνουσιν ὡσαύτως καὶ βαρυτάτην καὶ μεγίστην διὰ τὴν ἀνωτέρω ἐφάμαρτον συνήθειαν ὑπέχουσιν εὐθύνην ὅσοι ἐκ τῶν ἐφημερίων, σπεύδοντες καὶ οὗτοι, ἵνα ὡς τάχιστα ἀγάγωσιν εἰς πέρας, ὡς νομίζουσι, τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν, μεταδίδουσι τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ πρὸ τῆς κεκανονισμένης ὥρας ἐξ «Ἐνώσεως» τούτέστιν ἐκ τῆς διατετηρημένης διὰ τοὺς ἐν κινδύνῳ θανάτου χριστιανοὺς Θείας Εὐχαριστίας. Τὴν συνέχισιν τῆς ἀμαρτωλῆς ταύτης συνηθείας, ἐκλιπούσης ἤδη ἐκ πολλῶν ἐνοριῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, χάρις εἰς ἀξιεπαίνοους προσπάθειας τῶν εὐλαβεστάτων ἐφημερίων αὐτῶν, ἀπαγορευόμεν αὐστηρῶς καὶ ἀπολύτως, ἐντελλόμεθα δὲ ὅπως, ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀνωτέρω, διαφωτίσῃτε ἐπαρκῶς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανοὺς, ἵνα ἐν ἐπιγνώσει καὶ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι καὶ ὡς δεῖ ἐκπληρῶσι καὶ τὸ ἱερὸν τοῦτο τῆς Θείας Μεταλήψεως καθήκον.

Οὐδεὶς οὐδεμίαν δύναται, προφασιζόμενος, νὰ προβάλλῃ ὑπὲρ τοῦ ἀντιθέτου δικαιολογίαν, διότι πάντες δύναται, ἐὰν μετὰ τῆς δεούσης σοβαρότητος ἀπίδωσι πρὸς τὸ Μέγα Μυστήριον, καὶ τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον νὰ ἐξεῦρωσι καὶ τὰ τῶν βιωτικῶν αὐτῶν ἔργων κατὰ τρόπον ἁρμονικῶν καὶ μηδὲλως πρὸς τὸ καθήκον τῆς Θείας Μεταλήψεως συγκρουόμενον νὰ ρυθμίσωσι καὶ νὰ διευθετήσωσιν. Ἐνταῦθα σημειωτέον ὅτι τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ δὲν δίδεται τοῖς πιστοῖς ἐν ὀρισμέναις μόνον ἡμέραις καὶ ἑορταῖς ὡς τινες φρονοῦσιν ἄθροοι κατ' αὐτὰς προσερχόμενοι, ἀλλ' ἐν ἐκάστῃ θεῖᾳ λειτουργίᾳ καὶ συνεπῶς, δύναται ὁ χριστιανὸς νὰ ἐκπληρῶσῃ καὶ τὸ καθήκον τοῦτο ἐν πάσῃ ἡμέρᾳ Κυριακῆς ἢ ἑορτῆς. Πρόδηλον ὅτι ταῦτα διὰ τοὺς ἐν ἡλικίᾳ καὶ μόνον λέγομεν. Διότι ἡ μετάληψις τῶν βρεφῶν, διὰ τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπαιτούμενην γαλήνην καὶ τάξιν, ὀρθῶς ὄρισται, ὅπως τελεῖται μόνον κατὰ τὰς Λειτουργίας τῶν Σαββάτων. Πᾶσαν ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ Κυριακῆς ἢ ἑορτῆς μετάληψιν τῶν βρεφῶν, πλὴν ἀπολύτου ἀνάγκης, τούτέστιν, ἐπικινδύνου ἀσθενείας, ἀπαγορευόμεν ὡσαύτως αὐστηρῶς καὶ ἀπολύτως.

Τούτων ἀπάντων ἡ ἐφαρμογὴ καὶ τὴν πνευματικὴν ἐν τῇ λατρείᾳ τάξιν θέλει ἐξασφαλίσῃ καὶ τὴν ποθουμένην πνευματικὴν ὠφέλειαν τῶν μεταλαμβάνόντων πιστῶν θέλει ἐπιφέρει. Ἐπειδὴ δὲ διὰ ταῦτα πρῶτιστως τὴν προσοχὴν ὑμῶν ἐπ' αὐτῶν καὶ πατρικῶς προτροπέμεθα, ὅπως μετὰ ζήλου πολλοῦ ἐπιτελήτε πάντοτε καὶ τὸ ἱερώτατον τοῦτο καθήκον.

Διὰ τὴν καλὴν τῆς Θείας Εὐχαριστίας διατήρησιν καὶ τὴν ἀσφαλῆ ταύτης μεταφορὰν εἰς τοὺς οἶκους τῶν ἀσθενῶν, ὠρίσασμεν καὶ τὰ ἐνδεδειγμένα εἶδη ἀρτοφορίων πρὸς ἀποφυγὴν καὶ ἐτέρου ἀτόπου εἰς ὃ τινες τῶν ἐφημερίων ἐμπίπτουσι

καὶ περὶ οὗ ἐν προσεχεῖ τῶν εὐλαθεστάτων ἐφημερίων συνάξει θέλομεν εἶπει τὰ εἰκότα.

Ἐπὶ τούτοις, ἐπικαλούμενοι πλουσίαν πάντοτε τὴν ἐξ ὑψους δύναμιν ἐφ' ὧμας καὶ τὰ ἔργα ὑμῶν, ἐπευλογοῦμεν ὑμᾶς πατρικῶς.

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ

Διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης.

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ο ΝΕΟΣ

(Ἐξ ἁγίου Λαυρεντίου)

Ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς του τὴν 16ην Αὐγούστου καὶ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ, δημοσιεύομεν μικρὸν ἐγκωμιαστικὸν λόγον, ἐκφωνηθέντα ὑπὸ τοῦ πεπνυμένου καὶ ἐμβριθοῦς ἐπιστήμονος, πρώην πολιτευτοῦ, ἐξ Ἁγίας Θεσσαλίας, κ. Μιλτιάδου Δάλλα, ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις ἰ. καὶ ἁγίου Παντελεήμονος, ἡμέραν τῆς μνήμης του καὶ δημοσιευθέντα ἐν τῷ τετάρτῳ τόμῳ τοῦ «Δελτίου τῶν Θεσσαλικῶν Χρονικῶν».

Ὁ κ. Μιλτιάδης Δάλλας, κρατῶν μετὰ φανατισμοῦ, οἶονεῖ, τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, προσέφερε μεγίστας ὑπηρεσίας εἰς τὴν δικαιοσύνην πρώτον, ὡς νομικὸς ἐξέχων, εἰς τὸ Ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν δεύτερον. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς τουρκοκρατίας τῆς Θεσσαλίας τὸ 1897 ἐνίσχυε ἐθνικῶς τοὺς κατοίκους τῆς Ἁγίας καὶ τῶν περιχώρων, ἵνα μὴ φοβῶνται ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Τούρκων, ἔχοντες βοηθὸν τὸν Θεόν, ἐκκλησιαστικῶς δὲ καὶ μέχρι σήμερον ἀκόμη ἐν Ἀθήναις, διὰ διαφορῶν δημοσιευμάτων του, ἐστήριξε καὶ στηρίζει τοὺς πιστοὺς ἐναντίον πάσης πλάνης θρησκευτικῆς καὶ δογματικῆς.

«Ποῦτος δὲν ἐπαινεῖ σήμερον τὸ ἐκκλησιαστικὸν τοῦτο τῶν πιστῶν, τὴν γνήσιαν ἀγάπην, τὴν θερμὴν διάθεσιν, ὅπως καὶ ἐν-

ταῦθα εὐρισκόμενοι τιμῶμεν τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου, μακρὰν τῆς ἱερᾶς πόλεως τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου, ἐνθα πᾶσα ἡ Θεσσαλία συντρέχει, ἐνθα ὁ πόθος τῆς προσκυνήσεως τῆς ἱερᾶς Κάρας τοῦ θαυματουργοῦ Ἀποστόλου ἰσοπεδώνει τὸν πλοῦσιον καὶ τὸν πτωχόν, τὸν γέροντα καὶ τὸν νέον, τὸν ἰσχυρὸν καὶ τὸν ἀσθενή;

Χαίρε εὐλαδῶν προσκυνητῶν δμήγυρις, ἥτις διατηρεῖς τὴν φλόγα, τὴν ὁποίαν ἤναψεν εἰς τὰς ψυχὰς σου ἡ χάρις τοῦ ἁγίου. Χαίρετε εὐσεβεῖς συμπολίται, οἱ διακοσμήσαντες τὴν πανήγυριν ταύτην εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ναὸν τοῦ συνομίλου ἁγίου Παντελεήμονος.

Εἰς τὴν πανήγυριν ταύτην συντρέχει χορὸς Ἀποστόλων συγκαταριθμῶν τὸν νέον Ἀπόστολον, προσέρχονται στεφανηφόροι ἀθληταὶ τῆς Πίστεως καὶ Ἀγγέλων στρατιαὶ συνευφραίνονται καὶ οὕτω συνεχίζεται ἡ πανήγυρις τῆς μεταστάσεως τῆς Θεοτόκου, δι' ἧς ὁ οὐρανὸς ἀγάλλεται, δι' ἧς εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐκκλησιαστικὰ ἐθεμελιώθησαν καὶ τρόπαια εὐσεβείας ἐστήθησαν.

Καὶ ἡ Θεσσαλία δέ, ἡ Βηθλεὲμ αὐτῆ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οὐδαμῶς ἐλαχίστη ἐδείχθη, διότι οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ διετήρησαν ἐν αὐτῇ τὴν πίστιν ἀμιγῆ, καθαρῆσαν πάσης αἱρέσεως καὶ κακοδοξίας καὶ τὸ ἔθνικὸν φρόνημα ἀκίβδηλον. Ἐκ τοιούτου περιβάλλοντος ἱεροῦ προήλθεν ὁ ἅγιος Ἀπόστολος ὁ Νέος γεννηθεὶς τῷ 1865 ἐν τῇ κωμοπόλει τοῦ Πηλίου Ἁγίος

Λαυρέντιος ἐκ γονέων εὐσεδῶν, οἵτινες ἔζων, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ ταῖς ἰδίαις χερσὶν ἐργαζόμενοι. (Β. Θεσο. 3. 8). Εἰς ἡλικίαν δεκαπέντε ἐτῶν ἀπορφανισθεὶς πατὴρ καὶ μητὴρ ἀπεδήμησεν εἰς τὴν Βασιλεύουσαν, ἐνθα ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ὑπηρετεῖ εἰς τι καπηλεῖον τρητῶν ἑαυτὸν ἀμόλυτον ἀπὸ τοῦ κόσμου καὶ διὰ τοῦτο ἐγίνετο σκευὸς ἐκλογῆς.

Εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπῆρχεν εἰς τὰ χωρία τοῦ Πηλίου διοικητὴς ἄρπαξ καὶ αἰμοδόρος. Οἱ προεστοὶ τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου μετέβησαν εἰς Κων)πολιν διὰ νὰ ἀναφερθῶσι κατ' αὐτοῦ εἰς τὴν Βασιλομήτορα, ἥτις εἶχε τὸ Πήλιον ὑπὸ τὴν προστασίαν της, καὶ ἐπανήλθον κομίζοντες συστάσεις ἐπιεικείας εἰς τὸν διοικητὴν, ὅστις ὅμως ἀπήγαγε τοὺτους μετ' ἑαυτοῦ δεσμίους εἰς Κων)πολιν καὶ ἔβαλεν εἰς φυλακὴν μετὰ κατηγορίαν ψευδῆ ὅτι ἀντιτάσσονται τῇ ἐξουσίᾳ. Πρὸς σωτηρίαν τῶν προεστῶτων ἐξ ἀλληλεγγύης ἀπήλθον εἰς Κων)πολιν ἄλλοι προεστοὶ, ἀληθεῖς πατέρες τῆς Πατρίδος εἰς προφανῆ ριπτόμενοι κίνδυνον. Οὗτοι κατέφυγον εἰς τὸν μάρτυρα ὡς ξεναγόν, ἀλλ' ἐκ τῆς συνέσεως αὐτοῦ προέκριναν αὐτὸν καὶ ὡς εἰδήμονα τῆς γλώσσης τοῦ τυράννου νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῶν δικαίων τῶν ἐν φυλακῇ ἐνώπιον τοῦ τρομεροῦ Κιζλάραγα (ἀρχιευνοῦχου τοῦ παλατίου). Ὁ μόλις εἰκοσαέτις νέος, ὁ ταπεινὸς τοῦ καπηλείου ὑπηρετῆς δὲν προεῖται καὶ ἄνευ κοσμικῆς σοφίας ἀντιμετωπίζει, ὡς ἄλλος Δαβὶδ, μετὰ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος τὸν τύραννον, ἀλλ' ἀντὶ οἱ λόγοι συνέσεως καὶ χάριτος νὰ μαλᾶξῃ τὴν καρδίαν, σκληρύνουσι τὸν Φαραῶ καὶ ὁ μάρτυς παραδίδεται εἰς χεῖρας τοῦ κατηγορουμένου διοικητοῦ διὰ νὰ βασανισθῇ.

Ὁ Βοεβόδας ἔβαλε τὸν μάρτυρα εἰς τὰ

δεσμὰ ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὀφείλει κεφαλικὸν φόρον τῆς ἀπουσίας του ἐκ τοῦ χωρίου. Ὁ μάρτυς ὡς γνήσιος μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ ἀποδίδει αὐτῷ τὸν φόρον προσφέρον τὴν ἐν τῷ χωρίῳ του οἰκίαν. Ἡ προσφορά αὐτῆ κορέσασα τὴν πλεονεξίαν, τοῦ τυράννου κατεχομένου καὶ ὑπὸ τοῦ φόρου μήπως δυνηθῶσιν οἱ προσελθόντες νὰ ἀκουσθῶσιν εἰς τὴν Βασιλομήτορα. Ἐπεισεν αὐτὸν νὰ ζητήσῃ συνδιαλλαγὴν μετὰ τοῦ μάρτυρος καὶ τῶν προεστῶτων ὑποσχεθεὶς μεταβολὴν πολιτείας καὶ λήθην τοῦ παρελθόντος. Ὁ συμβιβασμὸς οὗτος ἀνεκοινώθη εἰς τοὺς προεστῶτας καὶ τὴν ἐπαύριον ἐπρόκειτο νὰ ἀνταλλαγῶσιν ὄρκοι φιλίας κατὰ τὰ εἰθισμένα· ὁ φθόνος ὅμως «ἡ μεγίστη νόσος τῶν ἐν ἀνθρώποις» (Πίνδαρος), δι' ὃν καὶ τὸν Κύριον ἡμῶν ἐσταύρωσαν, ὁ φθόνος λέγομεν εἰσηλθεν εἰς τὴν καρδίαν ἐνός τῶν προεστῶτων μὴ ἀνεχομένου τὸν θρίαμβον τοῦ ταπεινοῦ νέου ὡς σωτήρος τῆς πατρίδος. Τρέχει λοιπὸν ὁ πρῶτος εἰς τὸν Βοεβόδα καὶ πείθει αὐτὸν νὰ ἄρῃ, ἐκ τοῦ μέσου τὸν μάρτυρα ὡς ἐπικίνδυνον εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Ἐντεῦθεν ἄρχονται τὰ σκληρὰ βασανιστήρια. Ἄλλ' ἡ σταθερότης τοῦ μάρτυρος γίνεται ζηλευτὴ εἰς τοὺς τυράννους καὶ ζητοῦσιν ὡς ἔπραξαν δι' ὄλους τοὺς ἀθλητὰς τῆς πίστεως νὰ στολίσωσι τὸν ἰσλαμισμὸν μετὰ τὸν μαργαρίτην τοῦτον. Καὶ ὡς μάταιοι ζητοῦν πρῶτον νὰ ἐλκύσωσιν αὐτὸν ὑποσχόμενοι πλοῦτη καὶ τιμὰς, προσκρούσαντες δὲ εἰς ἄρνησιν πολλαπλασιάζουσι τὰς βασάνους, ἀλλ' ὁ μάρτυς σταθερῶς ἀπαντᾷ «δὲν ἄρνούμαι τὸν Χριστόν, ὅ,τι ἔχετε νὰ κάμητε, κάμετέ το τὸ ταχύτερον». Καὶ οὕτω λυσσῶντες ὠδήγησαν αὐτὸν τὴν 16 Αὐγούστου εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου. Καθ' ὁδὸν συνήντα χριστιανοὺς παρὰ τῶν δεινῶν μετὰ ταπεινώσιν ἐζήτηε συγχώρησιν. Οὕτω καὶ οἱ τρεῖς Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ

ἐξωμολογοῦντο τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. Οὕτω καὶ οἱ Προφῆται Δανιὴλ καὶ Ἡσαΐας ἐπραττον σὺν τῷ οὐρανοδόμῳ Παύλῳ, δ-στις ἐβόα, τῶν ἁμαρτωλῶν πρῶτός εἰμι ἐγώ.

Διδαχθῶμεν, χριστιανοί, ταπεινοφροσύνην καὶ ἀποφυγὴν καταλαλιάς τοῦ πλησίον. Ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται, λέγει Κύριος. Οἱ τὸ μαρτύριον παρακολουθήσαντες χριστιανοὶ εἶδον καὶ ὠμολόγησαν ὅτι ὦφθη οὐρανὸθεν κατελθὼν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου ἀστερόεις σταυρὸς καὶ πλήθος ἱερῶν σκιῶν. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Οἱ μάρτυρες προσήνεγκαν ἑαυτοὺς ἐξελαστήριον θυσίαν διὰ τὸ γένος. Καὶ εἰς τὰς θυσίας τῶν ἁγίων καὶ εἰς τὰς προσθείας αὐτῶν ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος καὶ ἀνέστησε τὸ γένος ἡμῶν καὶ παιδαγωγεῖ αὐτὸ ὡς τὸν Ἰσραήλ, εἰδὸτι προωρίσθη ὄργανον τῆς ἐνώσεως τοῦ κόσμου διὰ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ ἅγιος Ἀπόστολος δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὰ πτωχὰ ἐγκώμιά μας ἢ Ἐκκλησία ἀπαραμιλλῶς ἐπλεξε τὸν στέφανον αὐτοῦ. Τιμῶμεν τοὺς μάρτυρας, ἵνα τὴν ἀρετὴν αὐτῶν μιμηθῶμεν. Παρακαλέσωμεν αὐτοὺς νὰ μᾶς βοηθήσωσι νὰ γίνωμεν ἄξιοι τοῦ ὀνόματος τοῦ χριστιανοῦ· εἰς τὰς παρούσας δεινὰς δυσχερείας ἔχομεν ἀνάγκη τῆς ἐνισχύσεώς των.

Πιστεύομεν ὅτι πολὺς μᾶς ἀναμένει μισθὸς ἐκ τῶν θλίψεων καὶ μεγάλη ἀνταμοιβή, ἐὰν δὲν κλονισθῶμεν.

Εἶδον καὶ οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου καὶ ἐπίσθησαν ὅτι οὔτε οἱ ἐλεύθεροι θεσμοὶ οὔτε αἱ ἐφευρέσεις οὔτε τὰ πλούτη τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου εἶναι ἱκανὰ μόνον νὰ δώσωσι τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Τὸ ἐν Λονδίῳ συνέδριον τῶν ἀντιπροσώπων ἐξήκοντα ἐθνῶν δὲν ἠδύγηθη νὰ ἔλθῃ εἰς κοινὴν συμφωνίαν περὶ

διανομῆς τῶν ἀγαθῶν καὶ ἄρσεως τῆς κρίσεως. Διακηρύττουσι τώρα καὶ οἱ οικονομολόγοι ὅτι ἄνευ ἠθικῆς οὐδεμία ὑλικὴ εὐτυχία δύναται νὰ σταθῇ. Ἄλλ' ἄνευ τοῦ Χριστοῦ δὲν δύναται νὰ τελειωθῇ ἠθικῶς ὁ ἄνθρωπος. Τὸ κλῆμα ἐὰν μὴ μείνῃ ἐν τῇ ἀμπέλῳ δὲν δύναται νὰ φέρῃ καρπὸν. «Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή» λέγει ὁ Κύριος.

Κατέχωμεν τὸν στέφανον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Οἱ Πατέρες ἡμῶν, ἡγουμένοι τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τῶν θεοπρεπῶν λογίων, ἀντεπεξῆλθον κατὰ τοῦ ὕλισμου τῆς ἐποχῆς των καὶ ἐνίκησαν τὸν τύραννον, πρὸ τοῦ δποίου ἡ Εὐρώπη ὑπεκλίνετο καὶ παρέδωκεν εἰς ἡμᾶς κληρονομίαν πολύτιμον, ὥστε πάντες διακηρύττουσιν ὅτι ἅγιον τὸ Ἔθνος τοῦτο.

Ἀναχωρήσωμεν ἐντεῦθεν μὲ εὐταξίαν καὶ μὲ σύνεσιν, διότι ἀναχωροῦμεν πρὸς νομάς οὐρανίους καὶ θεάματα παράδοξα.

Σήμερον θεωρία ἀγωνισμάτων καὶ παλαισμάτων. Ἀντλήσωμεν ἀπὸ τὸν βίον τοῦ μάρτυρος ἀνδρείαν ψυχῆς ἵνα καὶ ἡμεῖς ὠφεληθῶμεν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους δώσωμεν παράδειγμα καλόν, καὶ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν τύχωμεν χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ Κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μιλτ. Δάλλας

Ὡσαύτως δὲν παραλείπομεν τὴν δημοσίευσιν ἀποσπάσματος ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἅγιος Λαυρέντιος» τοῦ Γραμματέως τῆς ἐν Ἀθήναις Λαογραφικῆς Ἐταιρίας τῶν Θεσσαλῶν καὶ ἐξ ἁγίου Λαυρεντίου καταγομένου κ. Σωκράτους Κ. Βαμβάκου, ὅστις μὲ ὀλίγα καὶ ἀπλᾶ ἀλλὰ μεστὰ εὐσεβείας λόγια, ἐγκωμιάζει τὸν ἅγιον Ἀπόστολον τὸν Νέον ὡς ἐξῆς.

Ὁ Ἀπόστολος Στματίου ἐγεννήθη ἐν Ἀγίῳ Λαυρεντίῳ τῷ 1665 ἐκ πατρὸς μὲν Κωνσταντίνου μητρὸς δὲ Μέλλως. Μὴ δυνάμενος νὰ ζήσῃ ἐν τῷ χωρίῳ ὁ Ἀπόστολος λόγῳ τοῦ θανάτου τῶν γονέων του, ἠναγκάσθη δεκαπενταετῆς νὰ ξενιτευθῇ εἰς Κων(ων)πολιν ἔνθα προσελήφθη ὡς ὑπηρέτης ἐν τινι καπηλείῳ. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐβασίλευεν ὁ Μεχμέτ ὁ Δ'. υἱὸς τοῦ Σουλτάν Ἰμβραήμ, γεννηθεὶς τῇ 2. Ἰανουαρίου τοῦ 1642, καὶ διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του τὴν 29 Ἰουλίου τοῦ 1648, εἰς ἡλικίαν μόλις ἑπτὰ ἐτῶν, ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς μητρὸς του καὶ δώδεκα πασάδων ὧν προεξήρχεν ὁ Μέγας Βεζύρης. Ἐξεθρονίσθη δὲ δι' ἐπναστάσεως τοῦ στρατοῦ τῇ 8 Νοεμβρίου 1687 εἰς ἡλικίαν 39 μόλις ἐτῶν, καὶ ἀπέθανε τῇ 17 Δεκεμβρίου 1692, ταφείς ἐν τῷ Τζαμίῳ τῆς μητρὸς του (Γενί—Βαλιδὲ—τζαμί). Τὰ χωρία τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τοῦ Πηλίου εἶχον δωρηθῆ παρὰ τοῦ ἄνω Σουλτάνου εἰς τὴν Βασιλομήτορα Βαλιντὲ Σουλτάνα, ἧτις δι' ἀντιπροσώπου της, Βοεβόδα καλουμένου, διώκει τὰ χωρία, ὁ τότε ὄμως Βοεβόδας ἐπέιξε παντοιοτρόπως τοὺς κατοίκους τῶν χωρίων καὶ ἰδίως τῶν τοῦ Ἀγίου Λαυρεντίου. Ἀπεγνωσμένοι ὅθεν οἱ κάτοικοι ἀπεφάσισαν νὰ στείλωσιν ἀπεσταλμένους εἰς Κωνσταντινούπολιν, οἵτινες νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὴν Βαλιδὲ Σουλτάναν καὶ νὰ παρακαλέσωσι νὰ παραγγείλῃ εἰς τὸν Βοεβόδαν νὰ ἐλαττώσῃ τοὺς φόρους καὶ νὰ εἶναι μαλακώτερος εἰς τὴν εἰσπραξίν των.

Οἱ ἀπεσταλμένοι συνητήθησαν εἰς τὴν πόλιν μὲ τὸν συγχωριανόν των Ἀπόστολον ὡς γνώστην δὲ τῆς τουρκικῆς καὶ τῶν κρατουσῶν εἰς τὴν Βασιλεύουσάν συν-

θηκῶν τὸν παρέλαβον ὡς ὀδηγὸν εἰς τὰς ἐνεργείας των.

Ὁ Βοεβόδας μαθὼν ὅτι ἀπεσταλμένοι Ἀγιολαυρεντίται ἀνεχώρησαν εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ παραπονεθοῦν ἐναντίον του μετέδῃ καὶ αὐτὸς ἐκεῖ διὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὰς κατ' αὐτοῦ προσπάθειάς των. Καὶ ἐντέχνως πικραστῆσας τὸν Ἀπόστολον ὡς ραδιοῦργον καὶ ὑποκινητὴν τῆς ἀναφορᾶς τῶν Πηλιορειτῶν κατάρθρωσε νὰ καταδικασθῇ οὗτος εἰς θάνατον ἀφοῦ προηγουμένως ἐβασκίσθη καὶ ἐκακοποιήθη ὅπως ἀπκρηθητῆ τὴν θρησκείαν του καὶ ἐξισλαμισθῆ, ἀλλ' οὔτε εἰς τὰ παρ' αὐτῶν προσφερόμενα δῶρα οὔτε εἰς ἀπειλὰς κατωρθώθη νὰ κλονισθῆ ἢ πρίστις τοῦ νεκρίου, ὅστις καὶ προετίμησε τὸν θάνατον, ἐπελθόντα δι' ἀποκεφαλίσμου τοῦ Ἀγίου τὴν 16 Αὐγούστου 1686 εἰς θέσιν Γενί Τζαμί παρὰ τὸν Κεράτιον, ἀφ' οὗ πρῶτα τὴν ποινήν τοῦ θανάτου ἐνέκριναν ὁ Σεῖχουλισλάμης καὶ ὁ Σερασκέρης.

Τὴν ἀποτμηθεῖσαν κεφαλὴν τοῦ Ἀγίου παραλαβόντες Χριστιανοὶ Κωνσταντινουπολίται ἐνέκλεισαν εἰς ἀργυρὰν θήκην καὶ κατέθεσαν ταύτην εἰς τὸν ἐν Ταταούλοις γὰν τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, ὁπότεν ἀργότερα ὁ Σελευκεὶας Δοσίθεος, συγχωριανὸς τοῦ ἀποκεφαλισθέντος, ἀπέστειλεν εἰς τὸν Ἅγιον Λαυρεντίον διὰ τοῦ συμπατριώτου του Σταμούλη Κέκια ὅπου κατετέθη εἰς τὸν γὰν τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου καὶ μετὰ 5 ἔτη τῷ 1800 ὠκοδόμησαν, τῇ προτροπῇ τοῦ Δοσιθέου πρὸς τοὺς συγχωριανούς του, τὴν ἰδίαν οἰκίαν τοῦ Ἀγίου γὰν περικαλῆ.

Ἐκτοτε δὲ καθιερώθη ὁ ἑορτασμὸς τοῦ Ἀποστόλου ὡς Ἀγίου, Νέου, ἐπωνομασθέντος, τὸ μαρτύριον καὶ τὸν βίον τοῦ δποίου ἔγραψεν ὁ Ἰωάννης Καρσοφύλλης, ὅστις κατήγετο ἐκ τῆς ἐπαρχίας Δέρκων, Μέγας Λογοθέτης τῶν Πατριαρχείων λα-

δὼν τὸν τίτλον τοῦτον τῆς Μ. Ἐκκλησίας κατὰ τὸ 1843.

Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐορτάζεται τὴν 16 Αὐγούστου ἢ δὲ μετακομιδῇ καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τὴν 3 Νοεμβρίου. Ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου κατόπιν τεραστίων ἐνεργειῶν τῶν κατὰ καιρὸς διοικησάντων καὶ διοικούντων τὸ χωρίον, ἀνεξαρτήτως κομματικῆς ἀποχρώσεως, διοικῆται παρ' Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου ἐκλεγομένου ὑφ' ὀλόκληρου τοῦ χωρίου καὶ διέπεται ὑπὸ εἰδικοῦ Νόμου.

Ὁ δὲ Ζήσης Θεοδοσιάδης Παχάρνικος ἐστιχοῦργησε τὸ κάτωθι ἐπίγραμμα τὸ ὁποῖον ἐχαράχθη ἐπὶ πλακὸς ἐντειχισθείσης εἰς τὴν πρὸς Ν. θύραν τῆς ἐκκλησίας καὶ κάτωθι τῆς εἰκόνης τοῦ Ἁγίου.

Ἐχει δὲ ὡς ἑξῆς.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Πρὸς τὸν Μάρτυρα Ἅγιον Ἀπόστολον ἀθλήσαντα ἐν Βυζαντίῳ ἐπὶ βασιλείας Σουλτὰν Μεχμέτ Δ'. τῆ 16ῃ Αὐγούστου ὄντα ἐκ κόμης καλουμένης Ἅγιος Λαυρέντιος τῆς Δημητριάδος, οὗ ἡ πατρικὴ οἰκία, εὐρεθείσης τῆς τιμίας αὐτοῦ Κάρας ἐν τῷ ἐν Ταταούλοις ναφ' τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ διὰ προσπαθείας τοῦ Ἁγίου Σελευκείας κ. Δοσιθέου πατριώτου τοῦ Μάρτυρος ὄντος, ἐξαποσταλείσης διὰ τ.νος Σταμούλη Κέκια, καὶ τούτου πατριώτου, ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ ἐν ἔτει 1796 κατεσκευάσθη εἰς ἱερὸν οἶκον παρὰ τῶν πατριωτῶν αὐτοῦ περικαλλέστατον, σεμνυνόμενον ἐπὶ τῷ Μάρτυρι.

Τίς ποτε ἔλαβε τοιαύτην κληρουχίαν

Ἐχειν καὶ μετὰ θάνατον τὴν πατρι-
κὴν οἰκίαν;

Σὺ μόνος, ὦ Ἀπόστολε, παρὰ τοῦ νο-
μοθέτου,

ταύτην τὴν χάριν εἴληφας Χριστοῦ καὶ
Ἀθλοθέτου,

Ὅν καὶ πρὸς ἐνδειξιν λαμπρὰν, ὡς ἔχεις
[παρρησίαν,

Εἰς ἱερὸν ὠρᾶσέ σοι ταύτην Ἐκκλη-
σίαν,

Ναὸν σοι ἀπειργάσατο οἶκον τὸν τοῦ
[πατρός σου,

δῶμα οὐράνιον λαμπρὸν οἰκίαν τῆς μη-
[τρὸς σου,

Ἐνφ' καὶ ἐξαπέστειλε Κάραν σου τὴν
[τιμίαν

Ἐκ Βυζαντίου πόλεως πρὸ χρόνων λε-
[ληθυῖαν.

Ἦν εὖρεν ὁ Δοσιθεὸς ἐκ θείας εὐδο-
[κίας,

Ἀρχιερεὺς ἐνάρετος πατὴρ τῆς Σελευ-
[κειίας.

Γόνος ὑπῆρχε καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς αὐτῆς
[πατρίδος,

ἧς σπεύσας οὐκ ἠστοχῆσε τῆς ποθητῆς
[ἐλπίδος.

Ἴνα οἱ εἰσερχόμενοι δόξαν τε καὶ λα-
[τρείαν·

Θεφ' ἀεὶ προσφέρωσι καὶ σοὶ εὐχαριστίαν
Διότι ὑπερήθλησας πίστεως καὶ πατρι-
[δος·

καὶ πατριώτας ἔσωσας, ἧς εἶχον τυραγ-
[νίδος.

Μακάριοι οὖν καὶ ὑμεῖς Ἁγιολαυρεντίται
οἵτινες ἠξιώθητε εἶναι οἱ συμπολίται,

Ὅς ἐντυγχάνων τῷ Θεφ' ὑπὲρ ὧν
[προσθεύει,

σώζεσθαι καθ' ἐκάτερον ἀεὶ καὶ ἰκετεύει.

Τῆς εὐφημίας ποιητῆς Παχάρνικος ὁ
[Ζήσης,

οἰκέτης πατριώτης τε τοῦ Μάρτυρος ἐ-
[πίσης.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΡΟΖΑ ΤΟΥ ΤΑΝΝΑΝΒΟΥΡΓΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Η ΡΟΖΑ ΠΡΟΣΦΕΥΓΟΥΣΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

ΤΟΥ ΑΝΘΡΑΚΕΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Ῥόζα μετὰ τῆς Ἁγνῆς εἰσηλ-
θον εἰς τὴν ἀγρίαν καὶ σχεδὸν δύσβα-
τον περιοχὴν, τὴν ἐμπεριέχουσαν τὴν

κατοικίαν τοῦ ἀνθρακῆως. Περιεπάτη-
σαν σχεδὸν μίαν ὥραν διελθούσαι δά-
σος τι ἐξ ἑλατῶν, καὶ ἄνευ τῆς παρου-
σιάσεως τετριμμένης ὁδοῦ τινος. Μετὰ
ταῦτα φθάσασαι εἰς τοὺς πρόποδας
ὑπερμεγέθων καὶ κεκαλυμμένων ὑπὸ χόρ-
του καὶ βάτων βράχων, ἐν τῷ μέσῳ
τῶν ὁποίων ὑψοῦτο ἐλικοειδῆς καὶ
στενὴ τις ἀτραπός, ἠναγκάσθησαν νὰ
ἀναρῶνται τοιουτοτρόπως ἐπὶ πολλὴν
καιρὸν· ἡ ὁδός, ἣν ἐπορεύοντο ἦγε κα-
θέτως μὲν πρὸς σωρούς ἀποτόμων πε-
τρῶν, ὑπὸ δὲ τοὺς πόδας των, εἰς τὸ
βάθος τῶν ἀβύσσων, ἐνθα ἔβλεπον τὰς
κορυφὰς τῶν ὑψηλοτέρων ἑλατῶν, κα-
τωφερώς δὲ πρὸς τραχεῖαν κατάβασιν
φέρουσαν αὐτὰς εἰς τρομακτικὴν φά-
ραγγα. Ἡ Ῥόζα φρέξασα εἰς τὴν ὄψιν
τῶν ὄρεων τούτων, τῶν ὁποίων αἱ κο-
ρυφαὶ ἐφαίνοντο ἐφορμῶσαι μέχρις οὐ-
ρανοῦ, καὶ τῶν ὁποίων αἱ ἀνηρημέναι
ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τῆς ἑσοχαί, μόλις
ἄφινον νὰ φαίνηται ἀδύνατόν τι μέρος
τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ, εἶπεν, Ἁγνή, εἰς
ποῖον μέρος με δὴγεῖς; Φοβοῦμαι μὴ
δὲν δυνηθῶμεν νὰ εὕρωμεν διέξοδόν τινα,
ἢ κάλλιον μὴ φθάσωμεν εἰς τρομερὰν
μοναξιάν. Μόλις ἐπρόφερε τοὺς λόγους
τούτους καὶ ὁδὸς ὀμαλὴ διαιροῦσα τοὺς
βράχους κατὰ τὸ πλάγιον μέρος καὶ
φέρουσα εἰς κοιλάδα ὁμοιάζουσαν με
ἀνθοῦντα κήπον, ἐφάνη εἰς τοὺς ὀ-
φθαλμούς των καθ' ὄλην τὴν λάμπιν τοῦ
ἡλίου. Ὡ! ὁποία εὐφρόσυνος θεᾶ ἀνε-
κραξεν ἡ Ῥόζα, μοὶ φαίνεται ὅτι δια-
βαίνω ἐκ τῆς ἐρήμου εἰς τὴν γῆν τῆς
ἐπαγγελίας. Ἡ καρδία τῆς ἀνεκουφί-
σθη, καὶ ἐμπλησθεῖσα ὑπὸ τῆς γλυκεί-
ας ἐλπίδος ἔλεγεν ὅτι ὁ Θεὸς δύναται
ἐπίσης νὰ παράσχη εὐτυχῇ διέξοδον εἰς
τὴν θλιβεράν της τύχην, καὶ ὅτι δύναται
νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν της διὰ

τῶν ἀκανθωδῶν ἀτραπῶν τῆς δυστυχίας.

Ἐπὶ τοῦ ὕψους τῆς κοιλάδος ταύτης, ἦτις
ἐχαμηλοῦτο ὑπὸ τερπνοῦ κατηφόρου, ἔ-
κειτο ἡ οἰκία τοῦ ἀνθρακῆως, τῆς ὁποί-
ας ἡ ὀμαλὴ στέγη παρετείνετο πρὸς τὰ
ἔμπροσθεν. Ἦτο δὲ αὕτη ὀλόκληρος κα-
τεσκευασμένη ἐκ ξύλου, καὶ βεβαμμένη
μὲ βαφὴν κιτρινήν, παριστώσα εὐάρε-
στον θέαν. Ὅπισθεν τῆς κατοικίας ὑψοῦν-
το ἑλατοὶ τινες βαθύσκιοι καὶ τὴν περι-
εκύκλουν καρποφόρα δένδρα, ἐστολισμέ-
να ὑπὸ ἐρυθρῶν καὶ λευκῶν ἀνθέων.
Πλησιέστατα ἐκεῖ ἠκούετο ὁ γλυκὺς μουρ-
μουρισμὸς μικροῦ τινος θύακος, ἔχοντος
παλιθροίας τινὰς λευκάς καὶ λαμπράς ὡς
ὁ κρύσταλλος, ὀλόκληρος ἡ κοιλὰς παρί-
στανε δροσερὰν χλόην καὶ φυτὰ διαφό-
ρων χρωμάτων ἀνέπεμπον εὐωδίας εἰς
τὴν ἀτμοσφαῖραν. Οἱ βράχοι, καὶ τὰ ὑ-
ψούμενα δένδρα, ὑφ' ὧν ἡ Ῥόζα περιε-
κυκλοῦτο, τὴν προεφύλαττον ἀπὸ τὴν
προσβολὴν τοῦ ἀνέμου. Εἰς τὸν τόπον
τοῦτον ἀνοιξὶς ἤρχετο πρωϊμώτερον ἢ ἄλ-
λαχοῦ. Δαμάλιδες τινες ἔβοσκον εἰς τὸ
βάθος τῆς κοιλάδος· καὶ ἔλαφοι ἀνερῶ-
χῶντο ἐπὶ τοῦ ὕψους τῶν βράχων. Πλη-
σίον τῆς οἰκίας ἔξετείνετο μικρὸς τις κῆ-
πος ἐπιμελῶς καλλιεργημένος, τὸν ὁποῖ-
ον ἐκαλλώπιζον πολυάριθμα καὶ πολυ-
ποίκιλα ἄνθη, καὶ τὸν ὁποῖον περιστοι-
χιζε φράγμα τι ἐσχηματισμένον ἐκ κλά-
δων περιπελεγμένων ἑλατῶν. Εἰς μίαν
τῶν γωνιῶν εὐρίσκετο κυψέλη μελισσῶν
βομβιζουσῶν εὐθύμως πέριξ αὐτῆς καὶ
μετακομιζουσῶν ἐν αὐτῇ τὴν εὐώδη τρο-
φήν των. Καὶ ὄρνιθες ἐτρέφοντο ἔμπρο-
σθεν τῆς θύρας. Ἡ Ῥόζα εἰσηλθεν ἐν
τῇ ἑσοικῇ ταύτῃ οἰκίᾳ τοῦ ἀνθρακῆως,
καὶ καταβεβλημένη ὑπὸ τοῦ μόχθου ἐκά-
θησεν εἰς ξύλινόν τι θρανίον· ἡ μεγαλη-
τέρα δὲ καθαριότης ἐπεκράτει ἐν τῷ μι-
κρῷ θαλάμῳ, ἐνθα ἀπῆλαυε τις μεγαλο-

πρεπή θέαν.

Ἦτο ἤδη μεσημβρία, ὅτε ἡ γυνὴ τοῦ ἀνθροσκέως ἐνησχολεῖτο ἐν τῷ μαγειρείῳ της καὶ ἅμα ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς θυγατρὸς της, ἔτρεξε καὶ συναντήσασα τὴν εὐγενῆ νεάνίδα ἐχαιρέτησεν αὐτὴν μετὰ τῆς ζωηροτέρας χαρᾶς. Αὕτη ἐνόμισεν ὅτι ἡ Ῥόζα ἦλθε μόνον ἵνα ἀπλῶς τοὺς ἐπισκεφθῆ, ἀλλὰ μαθοῦσα τὸ συμβεβηκὸς τὸ ὁδηγήσασα αὐτὴν εἰς τὴν κατοικίαν των, ἐκινήθη εἰς δάκρυα καὶ εἰς λυγμούς. Ἐν τούτοις συνελθοῦσα εἰς ἑαυτὴν παρέσχε τῇ Ῥόζα τὰς εὐνοικωτέρας παρηγορίας. Προσφιλῆς μοι καὶ ἀγαθὴ δεσποσύνη, τῇ εἶπε, κλωῶς ἦλθετε εἰς τὴν πτωχὴν ταύτην κοιλάδα. Ὁ οἰκίσκος οὗτος τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ σας ὑπὲρ ἡμῶν ᾠκοδόμησε φαίνεται διὰ σᾶς ν' ἀνηγέρθη, ἂν καὶ οὐδέποτε βεβαίως συνέλαβε τοιαύτην ἰδέαν. Ἀπὸ ταύτης τῆς στιγμῆς εἰς ὑμᾶς ἀνήκει, προσπαθῆτε δὲ μόνον ἵνα εὐχαριστήσθε ἐν αὐτῷ, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν ὁ πανάγαθος Θεὸς εὐδοκήσει, ἵνα ἐπαναφέρῃ καὶ σᾶς καὶ τὸν πατέρα σας εἰς τὸ φρονιόν σας, ἡ ἡμέρα ἐκείνη δὲν θέλει βραδύνει. Ἡ παραδειγματικὴ προθυμία τοῦ νὰ σᾶς ὑπηρετῶμεν εἶναι ἡ ἐν τῷ βίῳ τούτῳ ὑπαρξίς μας. Ὡ Θεέ μου! ἀπεκρίθη ἡ Ῥόζα μετὰ συγκινήσεως, ὁποῖαν ἀνακούφισιν ἀπεκδέχεται τις ἐν ταῖς δυστυχίαις του συντυγχάνων ἀγαθοὺς ἀνθρώπους! Σᾶς εὐχαριστῶ δι' ἣν μοὶ δεικνύετε ἀγάπην, ὁ πατήρ μου εἶναι εὐτυχὴς διότι προσηνήχθη καλῶς πρὸς ὑμᾶς.

Ἄλλ' ἡ καλὴ ἀνθρακίς ἔσχε μετ' ὀλίγον νέαν αἰτίαν θλίψεως, ἣν πρὸς στιγμὴν εἶχε λησμονήσει ἕνεκα τῆς κατακυρσεύσεως τῆν Ῥόζαν λύπης. Φεῦ! εἶπε, δέχομαι ἐπίσνεψιν, τοσοῦτον προσφιλῆ μοι, τοσοῦτον ἔντιμον καὶ ἀμηχανῶ τι δύναμαι νὰ τῇ προσφέρω. Οὐδὲν ἄλλο

ἔχομεν σήμερον εἰμὴ μόνον βραστὸν κρέας αἰγὸς τοσοῦτον παχὺ τοσοῦτον σκληρόν, ὥστε δὲν θέλει εἶσθαι ἔτοιμον καὶ μέχρι τῆς ὥρας ἀκόμη τοῦ γεύματος. Ἀγνή, προσπάθησον νὰ διασκεδάσῃς τὴν εὐγενῆ δεσποσύνην, ἐγὼ δὲ ὑπάγω εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπως ἴδω τι δύναμαι νὰ ἐτοιμάσω διὰ τοῦ ἀλεύρου, τῶν αὐγῶν, τοῦ γάλακτος, καὶ τοῦ βουτύρου. Ματαίως ἡ Ῥόζα προσεπάθησε νὰ ἠσυχάσῃ τὴν οἰκοδέσποιναν ὀνθρακίδα. Αὕτη δὲ ἀπεμακρύνθη καὶ μετὰ παρέλευσιν ἡμισείας ὥρας, παρουσιάσθη φέρουσα χωρικὰ τινὰ πινάκια πλήρη ἐδεσμάτων, καὶ ζητοῦσα ἐπανειλημμένως τὴν συγγνώμην ἐπανελάμβανε τὴν ἔλλειψιν τοῦ τε οἴνου καὶ τοῦ ζύθου ἐκ τῆς τραπέζης, ἐν ἣ τὸ ὑπάρχον ὕδωρ μόνον δὲν ἀρμόζει νὰ προσφέρηται εἰς τὴν θυγατέρα ἐνὸς ἱππότη. Ἴδου αἰτίαι δι' ἃς πρέπει ν' ἀπελίξῃται τις, ἔλεγεν ἡ ἀνθρακίς, σήμερον διὰ πρῶτην φορὰν ἐπὶ τῆς ζωῆς μου αἰσθάνομαι τὴν πτωχείαν μας ἐπίπονον. Ὡ καλὴ μου Γερτρούδη! ἀπεκρίθη ἡ Ῥόζα, ἀγνοεῖς πόσον εἶσαι πλουσία καὶ εὐτυχὴς ἐν τῇ πτωχείᾳ σας ταύτῃ. Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν περὶ τῆς παρατεθειμένης τροφῆς σας, ἣν ἄλλως τε εὐρίσκω πολὺ καλὴν καὶ ἥτις ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ σᾶς διατηρῆ εὐρώστους καὶ ὑγιεῖς. Κατέχετε πολὺ πλεον πολυτιμότερα ἀγαθὰ ἢ τὰ σπάνια φαγητὰ καὶ τὰ ἐπιζήτητα ποτά. Κατέχετε τὴν γαλήνιον καὶ εἰρηνικὴν ζωὴν. Ὡ! εἶθε ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ ἡσυχία, αἵτινες ἐπικρατοῦσιν εἰς τὴν μειδιῶσαν ταύτην κοιλάδα σας νὰ παρηγορήσωσι τὴν καρδίαν μου. Πόσον, τοῦναντίον, ἦτο ταραγμένη ἡ ζωὴ, ἣν διήγομεν ἐν τῷ φρονιῳ. Ποσάκις, ὁ πατήρ μου, καὶ πάσχων ἀκόμη, ἦτο βεβαρημένος ὑπὸ ἐπιπόνων μεριμνῶν καὶ τεταραγμένος ὑπὸ ἀπειρῶν ὑποθέσεων. Ποσάκις εἶδον αὐ-

τὸν ἐνοχλούμενον ὑπὸ τῶν προσερχομένων αὐτῷ ἵνα ὑποβάλωσι τὰς διαφοράς των καὶ καταλυπούμενον εἰς τὰς ἐκ τοῦ στρατοπέδου διαβιβαζομένας αὐτῷ λυπηρὰς ἀγγελίας. Καὶ ἐπὶ τέλους, ὁποῖα καὶ ὀπόσον ὑπῆρξεν εἰς αὐτὸν τρομερὰ ἡ ἀπρόοπτος ἐχθρική τελευταία προσβολή. Ὡ μένετε εὐχαριστημένοι εἰς τὰ παρόντα, καὶ εὐλογεῖτε τὸν πολυέλεον Θεόν, ὅστις, ἐπισκιάζει ὑμᾶς ὑπὸ τὴν εὐάρεστον ταύτην κατοικίαν. Ἐνταῦθα, μακρὰν τοῦ θο-

ρῦβου τοῦ κόσμου καὶ τοῦ πολεμικοῦ ἤχου τῶν σαλπύγων, ἀκούετε μόνον τὸ κελᾶδημα τῶν πτηνῶν, τὸ κακᾶρισμα τοῦ ἀλέκτορος, τοὺς κῶδωνας τῶν ἀγελάδων καὶ τῶν ἐξημερωθειῶν ἐλάφων σας. Ἡθελον ἐπιθυμήσει ἐξ ὄλης ψυχῆς ἵνα διέλθω τὸν βίον μου εἰς τοῦτον τὸν τόπον, ἐὰν ὁ πατήρ μου ἐν αὐτῷ κατώκει ἐπίσης· εἰμὶ ὑπερβεβαία ὅτι καὶ ἐκεῖνος ἤθελεν εὐχαριστηθῆ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐγώ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» μετὰ θαθείας λύπης ἀναγκάζεται νὰ κάμῃ ἔκκλησιν πρὸς τὰς ἱερὰς Μονὰς καὶ λοιποὺς χριστιανοὺς οἷτινες, δεχθέντες οἰκαιοθελῶς τὸ περιοδικὸν καὶ λαμβάνοντες αὐτὸ ἐπὶ τρία συνεχῆ ἔτη, ἡμέλησαν μέχρι σήμερον νὰ ἀποστείλουν τὴν συνδρομὴν των. Ἐὰν καὶ μετὰ τὴν παροῦσαν ἔκκλησιν, δὲν θελήσουν νὰ ἀποστείλουν αὐτὴν, κατ' ἀνάγκην θὰ διακόψωμεν τὴν ἔκδοσιν ἀπὸ τοῦ δ' ἔτους, διότι ἔχομεν τεραστίαν ζημίαν. Οὕτω λοιπὸν θὰ γίνων αἴτιοι νὰ τὸ στερηθοῦν οἱ λαμβάνοντες αὐτὸ ὑπόλοιποι χριστιανοὶ καὶ πληρώνοντες ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου θὰ ἐλέγχωνται διὰ τὴν ζημίαν ἡμῶν.

Ἐὰν λοιπὸν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ διακοπῆ τὸ πρωτότυπον καὶ λίαν ὠφέλιμον περιοδικὸν τοῦτο, ἐλλείψει πόρων, ἄς σπεύσουν νὰ ἀποστείλουν τὴν συνδρομὴν των.

Οἱ ἀποστέλλοντες τὴν συνδρομὴν των, θὰ διαγράφωνται τοῦ πίνακος, καὶ τοῦτο θεωρηθῆτω ὡς εἰδοποίησις ὅτι ἐλήφθη ἡ συνδρομὴ των.

Πρὸς ὑπενθύμησιν, οἱ καθυστεροῦντες εἶναι οἱ ἐξῆς:

Μητροπόλις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας — Μεσολόγγιον

Ἱερὰ Μονὴ	Ἔτος α'.	Ἔτος β'.	Ἔτος γ'.	Τὸ ὅλον
	δραχ.	δραχ.	δραχ.	δραχ.
Κατερινοῦς	120	100	80	300
Παντοκράτορος	120	100	80	300
Ρόμβου	120	100	80	300
Ἄρτης — Ἄρτα				
Κάτω Παναγίας	120	20		140
Θεοτοκίου	120	100	80	300
Μελάτων	120	100	80	300
Βεργίας καὶ Ναούσης — Βέργοια				
Ἄγ. Ἀθανασίου (Σφηνίτης)	120	100	80	300
Τιμίου Προδρόμου	120	100	80	300

Ἱερὰ Μονὴ	Ἔτος α΄.	Ἔτος β΄.	Ἔτος γ΄.	Τὸ ὅλον
Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως — Δημητσάνα				
Τιμίου Προδρόμου	120	100	80	300
Ἀμπελακίων	120	100	80	300
Κερνίτσας	120	100	80	300
Γρεβενῶν — Γρεβενά				
Ἀγίου Νικάνορος	120	100	80	300
Γυθείου Οἰτύλου καὶ Κυθήρων - Γύθειον				
Ἀγία μονή	100			100
Δράμας καὶ Φιλίππων — Δράμα				
Εἰκοσιφοινίσσης	120	100	80	300
Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσας — Δελβινάκι				
Μακραλέξη		60		60
Στομίου	120	100	80	300
Ἐλασσῶνος — Ἐλασσῶν				
Ὀλυμπιωτίσσης	120	100	80	300
Ζακύνθου — Ζάκυνθος				
Ἀγίου Διονυσίου Στραφάδων	20	20		40
Τιμίου Προδρόμου	90			90
Θεοτόκου Σπηλαιωτίσσης	120	100	80	300
Ἡλείας — Πύργος				
Ἄνω Δίβρης	120	100	80	300
Κρεμαστῆς	120	100	80	300
Πορετσῶ	120	100	80	300
Σκαφιδιάς	120	100	80	300
Φραγκοπηδήματος	120	100	80	300
Θεσσαλιώτιδος — Καρδίτσα				
Κορώνης	120	100	80	300
Καραϊσκάκη	120	100	80	300
Σπηλιάς	120	100		220
Φανερωμένης	100	20		120
Ἰωαννίνων — Ἰωάννινα				
Βελλᾶς	120			120
Βοτζᾶς	120	100	80	300
Παληουρῆς	120		80	200
Ρωμανοῦ	120		80	200
Τσιούκας	120		80	200
Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας — Καλάβρυτα				
Ἀγίων Θεοδώρων	120	100	80	300
Ἀγίας Λαύρας		100	80	180
Ταξιάρχων	120	100	80	300
Καρυστίας — Κύμη				
Λευκῶν	120	100	80	300
Μάνταρη	120	100	80	300
Κασσανδρείας — Πολύγυρος				
Ἀγίας Ἀναστασίας	240	100	160	500
Κερκύρας καὶ Παξῶν — Κέρκυρα				
Ἀγίας Εὐφημίας	70			70
Ἀγίων Θεοδώρων	120	100	80	300

Ἱερὰ Μονὴ	Ἔτος α΄.	Ἔτος β΄.	Ἔτος γ΄.	Τὸ ὅλον
Πλατυτέρας (Μαυδοῦκιον)	120	100	80	300
Κεφαλληνίας — Ἀργοστόλιον				
Ἀγριλίων	120	100	80	300
Ἄτρου	120	100	80	300
Ἀγίου Ἀνδρέου	120	100	80	300
Ἐσταυρωμένου	120	100	80	300
Ἀγίου Γερασίμου (Γυν.)		100	80	180
Θεμάτων	120	100		220
Σισίων	120	100	80	300
Κίτρους — Κατερίνη				
Ἀγίου Διονυσίου (Ὀλύμπου)	120	100	80	300
Κοζάνης — Κοζάνη				
Στανοῦ	120	100	80	300
Κορινθίας — Κόρινθος				
Βράχου	70			70
Στεφάνου	120	100	80	300
Φενεσῶ	120	100	80	300
Φανερωμένης	120	100	80	300
Λευκάδος καὶ Ἰθάκης — Λευκάς				
Καθαρῶν	120	100	80	300
Φανερωμένης	30			30
Μαντινείας καὶ Κυνουρίας — Τρίπολις				
Βαρσῆν	80			80
Γοργοῦπηκίου	80			80
Κανδύλας	120	100	80	300
Ἐπάνω Χρέπας	120	100	80	300
Καλτεζῶν	120	100	80	300
Ἐλώνης	120	100	80	300
Καρυᾶς		100	80	180
Λουκοῦς	120	100	80	300
Μαλεβῆς	120	100	80	300
Ὀρθοκωστᾶς	120	100	80	300
Παλαιοπαναγίας	120	100	80	300
Τιμίου Προδρόμου	120	100	80	300
Σίτζας	120	100	80	300
Μεσσηνίας — Καλάμαι				
Βουλκάνου	120	100	80	300
Βελανιδιάς	120	10		130
Διμιόλης	120	100	80	300
Μηθύμνης — Καλλονὴ Λέσβου				
Λειμῶνος	120	200	80	400
Νικοπόλεως καὶ Προβέζης — Προβέζα				
Προφήτου Ἡλιοῦ	120	100	80	300
Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου — Ξάνθη				
Λαμποῦς	120	100	80	300
Σαμακώδης	120	100	80	300
Ταξιάρχων	120	100	80	300
Παραμυθίας καὶ Γηρομερίου — Παραμυθία				
Γηρομερίου	120	100	80	300

Ἱερὰ Μονή	Ἔτος α΄.	Ἔτος β΄.	Ἔτος γ΄.	Τὸ ὅλον
Παγανιδῶν	120	100	80	300
Μεταμορφώσεως ἢ Δάσους	100	10		110
Φανερωμένης		100	80	180
Γηροκομείου	120	100	80	300
Ἐλεούσης	120	100	80	300
Μαρίτης	120	100	80	300
Νοτενῶν	120	100	80	300
Ἁγίων Πάντων	120	100	80	300
Τιμίου Σταυροῦ	120	100	80	300
Ἁγίου Νικάνδρου	120	100	80	300
Ζερμπίστης	120	100	80	300
Ἁγιοι Τεσσαράκοντα	120	100	80	300
Κοιμήσεως Θεοτόκου	120	100	80	300
Ἁγίου Νικολάου	120	100	80	300
Ζωοδόχου πηγῆς		100	80	180
Ταξιάρχων		100		100
Βαρλαάμ Μετεώρων	120	100	80	300
Γκούρας	120	100	80	300
Δουσίκου	120	100	80	300
Μεταμορφώσεως Μετεώρων	80			80
Ἁγίου Στεφάνου Μετεώρων	120	100	20	240
Σταγιάδων	120	100	80	300
Πρ. Ἡλιοῦ		100	80	180
Ζωοδόχου Πηγῆς	120	100	80	300
Ἁγίας Τριάδος	120	100	40	260
Χρυσολεοντίσης	120	100	80	300
Ἀντινίτης	120	100	20	240
Δαδίου	120	100	80	300
Μαλεσίνης	120	100	80	300
Προφήτου Ἡλιοῦ	120	100	80	300
Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου	60			60
Τιμίου Προδρόμου	120	100		220
Μακρυμάλλης		100	80	180
Μουνδῶν	120	100	80	300
Μυρτιδιωτίσης	120	100	80	300
Ματρώνης (Χαλάνδρων)	120	100	80	300
Νέα Μονή	70			70

Ἱερὰ Μονή	Ἔτος α΄.	Ἔτος β΄.	Ἔτος γ΄.	Τὸ ὅλον
Ἁγκαράθου	120	100	80	300
Βροντησίου	120	100	80	300
Ἁγίου Γεωργίου (Ἐπανωσήφη)	120	100	80	300
Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου	120	100	80	300
Παληανῆς	120		80	200
Σαββατιανῶν	120	100	80	300
Ἀπεξανῶν		100	80	180
Κουδουμάς		100	80	180
Ὁδηγητρίας		100	80	180
Ἀρκαδίου		100	80	180
Βοσάκου	120	100		220
Δισκουρίου	120			120
Μυριοκεφάλων	120	100	80	300
Μπαλλῆ	120	100	80	300
Γουβερνέτσου	120	100	80	300
Ἁγίας Τριάδος	120	100	80	300
Ἀσωμάτων	120	100		220
Πρέβελης	120	100	80	300
Ἀρετίου	120	100	80	300
Βιδιανῆς	120	100	80	300
Κατζῆς	120	100	20	240
Φανερωμένης	120			120
Χαλέπας	120	100	80	300

ΙΕΡΟΙ ΝΑΟΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ Κ.Λ.Π.

Ἁγιος Ἀθανάσιος	Ἄλλη Μεριὰ	120			120
»	Ἀνήλιον	60			60
»	Τζιούξανη	120	100	80	300
Ἁγίου Ἀθανασίου	Πρόπαν	120			120
»	Μεγαλόβρυσον			80	80
»	Δογάνη			80	80
»	Ἠλασιὰ	120	100	80	300
»	Σταγιάτες	100		80	180
»	Ἁγ. Γεώργ. Νηλείας		20		20
»	Δράκεια	120	100	80	300
Ἁγιοι Ἀπόστολοι	Ἀργαλαστή	120	100	80	300
»	Κατηχώρι	120			120
»	Νερόμυλοι		100	80	180
»	Κωφοί	120	100	80	300
»	Σκληθῆρον			80	80

Ἱερός Ναός	Ἔτος Α΄.	Ἔτος Β΄.	Ἔτος Γ΄.	Τὸ ὅλον
Ἀναλήψεως Βουλγαρινή	50			50
Ἀγίου Βλασίου Ἅγιος Βλάσιος		100	80	180
» Γεωργίου Σούρπη		10	80	90
» » Κεραμῦδι		100	80	180
» » Συκῆ	120	100	80	300
» » Ἀνατολή	120	100	80	300
» » Κάπιστα			80	80
» » Κουκουράδα Ἀγίας		100	80	180
» » Μπαξ. Ἄνω Βόλου	120	100		220
» » Ἀγ. Γεώρ. Νηλείας	120	100		220
» » Μηλεῶν	120			120
» » Ἀγριάς	40	200	160	400
Γέννησις Θεοτόκου Λαῦκος	10			10
Ἀγίου Δημητρίου Ἀλμυρὸς	120	100		220
» » Πουρί	50			50
» » Οὐζλάρ		100	80	180
» » Καστρί			80	80
» » Ποταμιὰ			80	80
» » Μαρμαργιανή		100	80	180
» » Ἀγ. Λαυρέντιος	120	40	80	240
» » Νεοχώριον	120	100	80	300
» » Ἀγ. Δημητ. Πηλείου	120	100	80	300
» » Πινακάτες	120	20		140
Εὐαγ. Θεοτόκου Γερακάριον	120	100		220
Ζωοδόχου Πηγῆς Νεοχωράκιον		100	80	180
» » Μετόχιον	120	100	80	300
Ἀγίων Θεοδώρων Ἅγιοι Θεόδωροι	120	100	80	300
» » Περσουφλή	120	100	80	300
Κοιμήσεως Θεοτόκου Εὐξεινούπολις	120	100	80	300
» » Βελεστίνος		100	80	180
» » Δέσιανη			80	80
» » Δρυμῶν	120	100	80	380
» » Εὐορίχιον	120	100	80	300
» » Εὐνόδρουσι	120			120
» » Προμύριον	40			40
» » Μηλίνα	120			120
Ἀγίας Κυριακῆς Τσαγκαράδα	30			30
Ἀγ. Κων)τίνου Βελεστίνος		100	80	180
Ἀγίας Μαρίνης Ἀφητος	120			120
» » Κισσὸς	120	100	80	300
Μεταμορφώσεως Ἀμαλλιὰπολις		100	80	180
» » Ζαγορά	120	100	80	300
Ἀγίας Μαγδαληνῆς Μακρυνίτσα		100	80	180
Ἀγίου Μοδέστου Μελισσιὰτικα	120			120
» Μοδέστου Ταχταλασμάν		100	80	180
» Νικολάου Κερασιὰ	120	100	80	300
» » Μπίρ	120	100	80	300
» » Κιτίκιον	120	100	80	300
» » Ἀθανάτη	120	100	80	300

Ἱερός Ναός	Ἔτος α΄.	Ἔτος β΄.	Ἔτος γ΄.	Τὸ ὅλον
» » Κουρφάλι	10	100	80	190
Ἀγίου » Δράκεια	30	100	80	210
» Ὀνουφρίου Ἄνω Βόλος		100	80	180
Ἀγίας Παρασκευῆς Κοκκωτοί	120	100	80	300
» » Ἅγιος Γεδεῶν	70	50		120
» » Σούρπη	120			120
» » Ἀληφακλάρ	120	100	80	300
» » Κελεμενί	120	100	80	300
» » Μεταξοχώρι		100	80	180
Τιμίου Σταυροῦ Κάτω Γαντζέα	120			120
Τιμίου Προδρόμου Ἅγιὰ	120	100	80	300
» » Ἀνακασιὰ Ἄνω Βόλου		100	80	180
» » Μακρυρράχη		100		100
Ἀγίας Τριάδος Καλύβια Σούρπη	70	100	180	250
» » Σκήτη Ἀγίας	120	100	80	300
» » Μούρσει	120	100	80	300
» » Τρίκκερι	40			40
Ἀγίων Ταξιαρχῶν Μηλέαι		100	80	180
» » Δαουτζᾶ	120	100	80	300
Ἵπαπαντῆς Βένετον	30	100	80	210
» Δεμίτιον	120	100		220
Ἀγ. Χαράλαμπος Ἀϊδίνιον	120	100		220
Ἐκκλ. Ἐπίτροπεία Λάκκωμα Ἐπανωμῆς Θεο)νίκη	120	100		220

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΤΟΜΩΝ

Ἀθανάσιος Μητροπολίτης Φωκίδος Ἀμφισσαν	300	240	540
Ἀμφιλόχιος Ἀργυριάδης ἀρχιμ. ἱ. ν. ἁγίας Ζώνης Ἀθήνα	120	100	220
Ἀρταβάνης Δημ. ἱερεὺς Ἀνεμόμυλοι Κέρκυρα	120	100	80
Βλασσόπουλος Π. Γρ. ἱερ. Μητροπόλεως Λευκάδος	90		90
Βαλλῆς Βασίλ. ἱερεὺς Λέκα Σάμου	120		120
Δεκανάλης Τιμόθεος ἱερομόναχος Μυλοπόταμος Κρήτης	120	100	80
Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπίτροπεία Λάκκωμα Ἐπαν. Θεο)νίκη	120	100	80
Μαχούλας Γεώρ. ἱερεὺς Τουρκουμουσλή Λαρίσης	120	100	220
Μαξιμιλιανὸς Γεώρ. Γραφ. Μητροπόλεως Κέρκυρα	120	100	80
Μπόκος Ἰω. ἱεροδιάκονος Κέρκυρα	120	100	80
Μπαξεβάνης Ἰω. ἱερεὺς Λάκκωμα Ἐπαν. Θεσσαλονίκη	120	100	80
Πολίτης Ταξιάρχης ἱερεὺς Γρ. ἱ. Μητροπόλεως Λευκάδα	120	100	80
Πολίτης Χρῦσανθος Πρωτοσύγγελος Κέρκυρα ἀρχιμ.	120	100	80
Παπαθεοδώρου Ἀθαν. ἱεροδιάκ. Τύρναβος	120	100	220
Ρομποτής Γαβριήλ ἡγούμ. Φανερωμένης Λευκάδα	120	10	130
Ψύλλας Κύριλλος ἀρχιμ. ναὸς ἁγ. Αἰκατερίνης Πλάκας	70	100	170
Θεοδώροπουλος Παναγ. ἐφημ. ἁγ. Νικολ. Ἵπάτης Λαμίας	120	100	80
Ἀργύρης Εὐστάθ. ἱερεὺς Σπαρτοχώρι Λευκάδος	100	80	180

	Ἔτος β.	γ' τὸ ὄλον	
Ἀνδρικογιαννόπουλος Βασ. ἱερεὺς ἀγ. Δημήτριος Ἡλείας	100	80	180
Ἀλέξανδρος Μητροπολίτης Κερκύρας Κέρκυρα	100	80	180
Βασιλόπουλος Γεώρ. Χάλκη Λαρίσης	100	80	180
Ἰ. Ναδς ἀγ. Βασιλείου Πεδιάδος Κρήτης	100	100	
Βερνάνδος Δωρόθ. ἱεροδ. Ναδς ἀγ. Σπυρίδωνος Πειραιεύς	100	80	180
Γερμανὸς Μητροπολίτης Ναυπακτίας	100	80	180
Γαλαύσης Σωφρόνιος ἀρχιμ. ἱ. γ. ἀγ. Ἀθ. Κυφέλ. Ἀθηναί 70	100	80	250
Δωρόθεος Βασιλείου ἀρχιμ. Τύρναβος	100	80	180
Δασκαλογιάννης Γεώρ. ἱερεὺς Σητεία Κρήτης	100	80	180
Εἰρηναῖος Μητροπ. Κασσανδρείας Πολύγυρον	120	80	200
Ἐνοριακὴ Ἐπιτροπεία ναοῦ ἀγ. Κυράνης Ὅσαν Λαγκαδά	100		100
Εὐαγγελίδης Νικ. Γρεβενῶν (Περιβόλι Κοζάνης)	40		40
Ζαχαριουδάκης Δ. ἱερ. Νηβρίτον Καινουρίου Κρήτης	100	80	180
Ἡλίας Ἰωάν. ἱεροδ. Μαρκόπουλον Μεσογαίας	100	80	180
Θεοδωρόπουλος Ἡλ. ἱερ. Κάτω Κεράσσοδον Μεσολογγίου	100	80	180
Ἰ. ναδς Ἰωάννου Θεολόγου Βρύνα Ὀλυμπίας	100	80	180
Ἱερωνυμῆκης Ἰω. ἱερ. Παλαιόχωρα Σελίνου	100	80	180
Ἰ. Ναδς Ἰακώβου Ἀδελφοθέου Ἄνω Κορακιάνα Κερκύρας	100	80	180
Καλαμαρίδης Εὐάγγ. Ἀζογιρὲς Σελίνου Κρήτης	100	80	180
Κλεόμβροτος Εὐάγγ. Ἀρχιμ. Γραμμ. Μητρ. Μυτιλήνη	100	80	180
Κροκίδας Σπ. ἀρχιμ. Μαγουλάδες Κέρκυρα	100	80	180
Κορωνιώτης Βλάσ. Ζεμενὸν Κορινθίας	100	80	180
Κορτελέσης Νικ. ἱερεὺς ναοῦ ἀγ. Ἀντωνίου Κέρκυραν	100	80	180
Κατωπόδης Θεοφ. ἀρχιμ. Γραμμ. Μητροπ. Λευκάδος	50		50
Κουγέας Ἰωάν. ἱερεὺς Κλημέντιον Κορινθίας	100	80	180
Λεκίδης Κωνστ. Ἐλευθερούπολις Πράβι	100	80	180
Μπίτσιος Δημ. Νεωκώρος χωριστὴ Δράμας	100	80	180
Μαυρόπουλος Ἀρσ. Πρωτοσύγγελος Λάρισαν	100	80	180
Μούντανος Χαρίλ. καφεπώλης Κάμπον Ἀβίας Καλάμας	100	80	180
Νανουδάκης Γεώρ. Ἀζογιρὲς Σελίνου	100	80	180
Παπαδόπουλος Διον. ἱερ. Ἐφύρα Ἡλείας	100	80	180
Παπαδόπουλος Ἀγῆσ. ἱερεὺς Ἄνω Λουκάβιτσα Ἡλείας	100	80	180
Παπακωνσταντίνου Ν. ἱερεὺς Ἄγναντα Ἡλείας	100	80	180
Παπαδόπουλος Ἰω. ἱερεὺς χωριστὴ Δράμας	100	80	180
Παπαϊωάννου Ζαχ. Πλάτανος Κραθίδος Αἰγιαλείας	100	80	180
Παπαδάκης Γεώρ. ἱ. Μαργαριτάριον Πυργιωτίσης Κρήτης	100	80	180
Παπαδόπουλος Πητρ. ἱερ. Βρύνα Ὀλυμπίας	100	80	180
Πάϊκος Πολύκ. ἡγούμε. ἱ. μ. ἀγ. Λαύρας Καλάβρυτα	100	80	180
Ράλλης Θεόδωρος Οἰκονόμος Χαντζῆ Μεσσηνίας	100	80	180
Σίφωνας Ἰωάσαφ ἱεροδ. Ρέας 1. Ἀθηναί	100	80	180
Σαγκριώτης Ἰωάν. Καθηγητὴς Λάρισα	100		100
Στάσος Γεώρ. ἱεροψ. Κάτω Κεράσσοδον Μεσολογγίου	100	80	180
Σμυρνιώτης Ἰω. ἀρχ. Γεν. Ἀρχ. Ἐπίτρ. Μητρ. Ἀττικῆς	200	160	360
Σαβδανῆς Ἰω. ἱερ. Ἄνω Κορακιάνα Κερκύρας	100	80	180
Σαβδανῆς Νικ. ἱερομ. » » »	100	80	180
Σούκας Δανιήλ ἱερομ. ἱ. μ. Ζούβρας	100	80	180
Σαραφτινὸς Νικ. ἱερ. Ἐξάμπελα Σίφνου	100	80	180
Σαβοργιαννάκη Μακαρία μοναχὴ Κεραμὲ Ρέθυμνον Κρήτης	100	80	180
Ἰπασπιστὴς Γεώρ. ἱερ. χωριστὴ Δράμας	100	80	180

	Ἔτος β.	γ' τὸ ὄλον	
Φιωτάκης Ἰωάν. Οἰκονόμος Περιβόλια Κυδωνίαι Χανιά	100	80	180
Φιλιππόπουλος Σπυρίδ. ἱερ. Γυμνὸν Ἄργους	100	80	180
Φρατζεσκάκης Φραντζ. γραμμ. Κοινότητος Γέργεση Ἡρακλείου Κρήτης	100	80	180
Χλωρὸς Δημ. ἱερ. Κρανιά Λαρίσης	40		40
Χιώτης Ἰωάν. Σακελλάριος Νιάτα Σπάρτης	100	80	180
Ὡσαύτως παρακαλοῦνται οἱ Σεβ. Μητροπολίται καὶ λοιποὶ ἀδελφοὶ συνδρομηταί, ὅπως ἀποστείλωσιν ἡμῖν τὴν συνδρομὴν των τοῦ γ'. ἔτους ἐκ δραχ. 80.			

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Ἐπειδὴ ἡ πλειονότης τῶν συνδρομητῶν μας, ἐξακολουθεῖ νὰ μὴ ἀποστέλλῃ τὴν συνδρομὴν της εἰς τὸ περιοδικόν μας, μὲ ὅλας τὰς θερμὰς παρακλήσεις, ἃς κάμωμεν εἰς ἕκαστον φύλλον, ἀλλὰ καὶ δι' ἰδιαιτέρας προσωπικῆς ὑπομνήσεως τόσον εἰς τὰ ἡγουμενοσυμβούλια τῶν ἱ. Μονῶν, ὅσον καὶ εἰς κατὰ τόπους Σεβ. Μητροπολίτας καὶ λοιπὰ ἄτομα, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν δημοσιευομένην «Ἐκκλησιν», παρακαλοῦνται οἱ ἀδελφοὶ χριστιανοὶ καὶ αἱ ἱ. Μοναί, ὅσοι καὶ ὅσαι λαμβάνουσι τὸ φύλλον καὶ ἀναγνωρίζουσι τὴν χρησιμότητα αὐτοῦ, ὅπως ἀποστείλουν ἡμῖν χρηματικὴν ἐνίσχυσιν, οἰουδήποτε ποσοῦ, ἀναπληροῦντες οἰονεὶ κατὰ τὸ δυνατὸν τοὺς καθυστεροῦντας.

Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς «Ἐκκλήσεως» θὰ ἐννοήσῃ πᾶς τις ὅτι ἔχομεν ἀποκομίσει σημαντικὴν ζημίαν ἀπὸ τὰ τρία ἔτη τῆς ζωῆς τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης».

Ἐὰν οἱ ἀδελφοὶ μας συνδρομηταὶ ἐξακολουθήσουν τὴν ἄρνησιν των, δὲν λάβομεν δὲ καὶ ἀλλαχόθεν ἐνισχύσεις, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ διακόψωμεν προσωρινῶς τὴν ἔκδοσιν αὐτῆς μέχρις ὅτου λάβομεν μερικὰς τοῦλάχιστον συνδρομὰς καὶ ἐπαναρχίσωμεν μετὸν αὐτὸν ζῆλον.

Ἡ Διεύθυνσις

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ "ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,"
ΤΟΥ Β'. ΕΤΟΥΣ 1938 - 39

Α'. 'Ακολουθία

1) Συμεών τοῦ νέου Θεολόγου	σελ.	7
2) Μιχαήλ Ἀρχιεπισκόπου Συννάδων	»	70
3) Παρθενίου Ἐπισκόπου Λαμφάκου	»	144
4) Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ	»	200
5) Προδρομιτίσης	»	288
6) Θεοδώρας τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ	»	360

Β'. Βίοι ἁγίων

1) Συμεών τοῦ νέου Θεολόγου	»	25
2) Μιχαήλ Ἀρχ. Συννάδων	»	81
3) Ἐκλογή ἐκ πολλῶν βίων ἁγίων	»	83
4) Παρθενίου Ἐπισκόπου Λαμφάκου	»	153
5) Προδρομιτίσης	»	302
6) Θεοδώρας τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ	»	375

Γ'. ΚΔ'. Οἴκοι

1) Εἰς τὸν ἅγιον Ἀθανάσιον τὸν Ἀθωνίτην	»	215
2) Εἰς τὸν Ζωοδόχον τοῦ Κυρίου τάφον, πενθοχαρμόσυνοι	»	232

Δ'. Ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα

1) Ἡ Λαύρα τοῦ ἁγίου Σάββα, Αἰθερίου ἱεροδιακόνου	»	218
2) Ἡ Μονὴ τοῦ ἁγίου Θεοδοσίου	»	330
3) Ἡ Μονὴ τοῦ ἁγίου Γερασίου	»	389

Ε'. Διάφορα

1) Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ὀμιλία Α' καὶ ΞΕ' τῆς «Χρυσοπηγῆς»	σελ.	47, 65, 131, 220.
2) Ἰωσήφ πρώην Τυρνόβου Ἀποφθέγματα καὶ λόγοι (συνέχεια τοῦ β'. ἔτους)	σελ.	42, 106, 162, 229, 319, 353.
3) Ἀθανασίου Λαυριώτου Περὶ τῆς ἐν ἁγίῳ Ὄρει ἱερᾶς μονῆς τῆς Μ. Λαύρας	σελ.	193, 281, 356.
4) Παύλου Παυλίδου Λαυριώτου μοναχοῦ—ἱατροῦ Συνταγαὶ Ἀγιορείτου	σελ.	35, 167
Θησαυροὶ τινες ἐκ τῶν τοιχογραφιῶν τῆς Λαύρας	σελ.	241
Ἀπάντησις εἰς δύο ἐρωτήματα	»	412
5) Σάββα μοναχοῦ Φιλοθεΐτου Ἑρμηνεία καὶ τὸ ἀπολυτικίον «ἐν σοὶ πάτερ»	»	32
Ἄσματικὸν ὕμνον	»	36
Πρόλογος ποιητικοῦ ὕμνου	»	173
Ὕμνος εἰς τὴν «Γοργοῦπήκοον»	»	176
Ὕμνος εἰς τὴν «ἀντιφωνήτριαν»	»	180
Ἀγιορείτικὴ ποίησις	»	253
Ὕμνος εἰς τὴν «Παρσμουθίαν»	»	341
Ἑρμηνεία εἰς τὸ τροπάριον «ἐν τάφῳ σωματικῶς»	»	393

6) † Ἀρχ. Ναθαναὴλ Παπαδοπούλου	σελ.	39
Εὐχαὶ διὰ στίχων πολιτικῶν περὶ προσευχῆς	»	119
» » » » ταπεινοφροσύνης	»	171, 246
» » » » εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον	»	329
» » » » εἰς τὸν Κ. ἡμῶν Ἰ. Χριστὸν	»	

7) Ἰωάννου Σπαθάρη καθηγητοῦ

Γεωγραφικὴ θέσις καὶ διάπλασις τοῦ ἐδάφους τοῦ ἁγίου Ὄρους σελ. 4, 116, 159, 196, 285, 384.

8) Νικ. Παπαχατζῆ καθηγητοῦ

Ἱερὰ μονὴ ἁγίου Διονυσίου	σελ.	243, 324
9) Ἀνέκδοτος ἐκκλησιαστικὴ ποίησις	σελ.	36, 103, 165, 227, 313, 402
10) Ἐντυπώσεις ἀπὸ τοῦ ἁγίου Ὄρους	σελ.	28, 138, 263, 332, 398
11) Ἀπὸ τὴν κίνησιν τῆς ἱ. Μητρ. Δημητριάδος	σελ.	54, 126, 183, 270
12) Κανὼν Ἰαμβικὸς εἰς τὴν ὕψωσιν τοῦ Τ. Σταυροῦ	σελ.	338
13) Ἀπονομὴ παρασήμου εἰς τὸν ἰδρυτὴν μας	σελ.	409
14) Ἐγκύκλιος Μακαριωτάτου Ἀθηνῶν περὶ Θ. Μεταλήψεως	σελ.	414
15) Ὁ ἅγιος Ἀπόστολος ὁ Νέος	σελ.	416
16) Γ'. ἔτος	»	1
17) Χρῦσανθος—Μεταξᾶς	»	129
18) Ἐπιστολὴ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἀθηναγόρα	»	53
19) Χρυσόστομος Παπαδόπουλος (νεκρολογία)	»	61
20) Ἐκλεκτὰ διηγήματα ἁγίων Πατέρων	»	97
21) Ἀναστασίου τοῦ Συναΐτου ἐρωταποκρίσεις	»	111
22) Τὸ μαρτύριον τῶν 40 Μαρτύρων (ποιητικῶς)	»	169
23) Περὶ τῆς σημερινῆς θρησκευτικῆς καταστάσεως	»	170
24) Τὸ ταξείδιον εἰς τοὺς οὐρανοὺς	»	186
25) Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ ἐν τῷ Ἄθῳ (εἰκὼν)	»	200
26) Συμεῶνος Μεσσοποταμίας περὶ ψυχῆς	»	244
27) Ἀνδρέου Κρήτης περὶ ἄδου	»	245
28) Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ περὶ ἄδου	»	245
29) Ἐπιστολαὶ ἀναγνωστῶν	»	269
30) Γνωμικὰ Πατέρων	»	326, 380
31) Στὸν Ἀθῶνα (ποίημα)	»	411

ΣΤ'. Διηγήματα

1) Ἡ Ῥόζα τοῦ Ταννανβούργου	σελ.	57, 122, 187, 274, 346, 420
2) Εὐχαριστήριον κ. Διευθυντοῦ	σελ.	63
3) Τελευταία παράκλησις	»	191
4) Ἀγιογραφικὸς οἶκος Χαλδαίων	»	192, 277
5) Ἐκκλησις πρὸς τὰς ἱερὰς μονὰς κλπ.	σελ.	277, 347, 432
6) Διάφοροι δηλώσεις	σελ.	63, 128

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Πρὸς τοὺς κάτωθι δόσιους Πατέρας καὶ λοιποὺς ἐπιστήμονας, τοὺς τιμήσαντας τὸ περιοδικὸν μας διὰ τῆς συνεργασίας των, τοὺς γράφαντας ἢ ἀντιγράφαντας ἐξ ἀρχαίων Κωδίκων καὶ ἀποστείλαντας ὕλην, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Α'. τοὺς γράφαντας

- 1) Γέροντα Ἀθανάσιον Δαυριώτην ἱατρὸν, ἰδρυτὴν μας.
- 2) Γέροντα Παῦλον Παυλίδην Δαυριώτην ἱατρὸν.
- 3) Σάββαν μοναχὸν Φιλοθεΐτην.
- 4) Αἰθέριον ἱεροδιάκονον ἱ. Ναεῦ Ἀναστάσεως, Ἱεροσόλυμα.
- 5) † Ἀρχιμ. Ναθαναήλ Ἀναστ. Παπαδέπουλον Ἀλωνίταινα Μαντινεῖας.
- 6) Ἰωάννην Σπαθάρην Καθηγητὴν Γυμνασίου Βόλου.
- 7) Νικόλαον Παπαχατζῆν Καθηγητὴν ἐν Βόλῳ.
- 8) Μιλτιάδην Δάλλαν δικηγόρον ἐν Ἀθήναις.
- 9) Σωκράτην Βαμβάκον Γραμματέα Λαογρ. Ἐταιρείας Θεσσαλῶν, ἐν Ἀθήναις.

Β'. τοὺς ἀντιγράφαντας

- 1) Γέροντα Ἀθανάσιον Δαυριώτην ἱατρὸν, ἰδρυτὴν μας.
- 2) Γέροντα Ἰαντελεήμονα μοναχὸν βιβλιοφύλακα Μ. Λαύρας ἁγίου Ὄρους.
- 3) Βενιαμὴν μοναχὸν, Λαυρ. Κελλίων Συμεῶν τοῦ Θεοδόχου ἁγίου Ὄρους.
- 4) Ἰωάσαφ μοναχὸν, οἴκου Ἰωασαφαίων Κουσοκαλύβια ἁγ. Ὄρους.
- 5) Σταμάτιον Γαϊτάνον, ἱερομόναχον, Σίφνος.
- 6) Παρθένιον Δαμφακηδὸν ἱεροφάλην, Χανιά Κρήτης.

Γ'. τοὺς βοηθήσαντας

Ὡσαύτως ὀφείλονται θερμὰ εὐχαριστήρια εἰς τοὺς βοηθήσαντας ἡμᾶς εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἐκτυπώσεως καὶ καλῆς ἐμφανίσεως κ. κ.

- 1) Βασίλειον Καϊμάκην ἱεροκήρυκα Θεολόγον ἐν Βόλῳ.
- 2) Σάββαν Νανᾶκον » » » »
- 3) Νικόλαον Γκουντόπουλον μοίραρχον ἐν ἀποστρατεία.

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Οἱ μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ εἶναι συνδρομηταί, δεόν νὰ ἐπιστρέψωσιν ὅλα τὰ τεύχη ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἔτους, ἢ νὰ ἀποστέλλωσι τὴν ἀξίαν τῶν κρατηθέντων. Οἱ ἀποστέλλοντες μόνον ἐν ἡ δύο ἐξ ὧν μετὰ τὴν λέξιν «διαγράφομαι» δὲν θὰ διαγράφωνται.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ διεύθυνσις τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης» παρακαλεῖ πάντας τοὺς Σεβ. Ἀρχιερεῖς καὶ Ἡγουμένους πασῶν τῶν ἱερῶν Μονῶν τοῦ κράτους μας, μοναχοὺς, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, τοὺς ἔχοντας ὕλην ἀνέκδοτον, σοβαρὰν καὶ ψυχοφελῆ, ὅπως ἀποστείλωσι ταύτην πρὸς δημοσίευσιν, ἐνισχύοντες τὸ περιοδικόν, ἵνα καταστῆ τοῦτο τελειότερον, ὅπως εἶναι καὶ πρωτότυπον, διότι ἐκτὸς τῆς καθαρᾶς Ἀγιορειτικῆς ἀνεκδότου ὕλης, θὰ δημοσιεύωμεν ταιαύτην ἀπὸ ὅπουδήποτε προέρχεται, ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἀνέκδοτος καὶ σοβαρὰ.

ΕΤΕΡΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Μερικοὶ ἐκ τῶν συνδρομητῶν, ἀναφέρονται σχετικῶς μετὰ τὴν συνδρομὴν των εἰς τὸν ἰδρυτὴν, Γέροντα Ἀθανάσιον ἐν ἁγίῳ Ὄρει. Δι' αὐτοὺς δηλοῦμεν ὅτι ὁ πατήρ Ἀθανάσιος οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μετὰ τὴν διαχείρισιν τοῦ περιοδικοῦ καὶ δὲν κάμουν ἄλλο παρὰ νὰ διαταράσσουν τὴν πνευματικὴν του ἡσυχίαν. Ὁ μόνος διαχειριστὴς εἶναι ὁ κ. Σωτ. Ν. Σχοινᾶς, Κοραῆ 47, Βόλος.

Οἱ ἐπιστρέφοντες τεύχη παρακαλοῦνται ὅπως γράψωσι τὴν διεύθυνσιν των ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου διὰ νὰ τοὺς διαγράψωμεν, καθόσον, καταστροφομένης ἐνίστε τῆς ταινίας, δὲν γνωρίζομεν τὴν προέλευσιν των.

Η «ΝΕΑ ΚΛΙΜΑΞ»

Ἀγγέλομεν ὑμῖν ὅτι ἐξεδόθη τὸ βιβλίον τῆς «Κλίμακος», τοῦ Σιναΐτου Ἰωάννου, καθ' ὅλα ὅμοιον πρὸς τὴν προηγουμένην ἔκδοσιν. Εὐρίσκεται παρ' ἡμῖν καὶ τιμᾶται μετὰ τῆς ἀξίας τῶν ταχυδρομικῶν.

Ἄδετον	δρ.	115
Πανόδετον	»	140
Δερμάτινον	»	165

Διὰ τὸ ἐξωτερικόν			
Ἄδετον σελίγια 7	ἢ	δολ.	2
Πανόδετον » 8	»	»	2.1)2
Δερμάτινον » 9	»	»	3

Εἰς τοὺς ἀγοράζοντας 15 σώματα, δίδεται ἐν σῶμα δωρεάν.

Ὅσοι προελήρωσαν 20 τεύχη, δραχ. 140, δύναται νὰ ζητήσωσι τὸ ὑπόλοιπον ἐκ δραχ. 21 διάφορα βιβλία ἐκ τοῦ καταλόγου ἢ ἔκπτωσιν ἀπὸ τὴν συνδρομὴν τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης» ἢ καὶ ἐπιστροφὴν αὐτῶν εἰς μετρητά.

Οἱ ζητοῦντες τεύχη τοῦ περιοδικοῦ μεμονωμένα, δεόν νὰ ἀποστέλλωσιν ἡμῖν δρ. 10 εἰς γραμματόσημα, ἄλλως δὲν θὰ ἀποστέλλωνται.

Ἡ Διεύθυνσις

Οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τῆς «Κλίμακος» δεόν ὅπως ἀποστείλωσι ταύτην διὰ νὰ ἐνεργήσωμεν τὴν ἀποστολὴν τῶν ὑπολοίπων τευχῶν.

Ἐξεδόθη τιμοκατάλογος τῶν βιβλίων τοῦ Βιβλιοπωλείου μας καὶ ἀποστέλλεται δωρεάν εἰς πάντα αἰτοῦντα.

Διαδόσατε τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην».

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΙΑ ΤΟ Δ'. ΕΤΟΣ

Ἐσωτερικοῦ	δρ.	75
Διὰ τὰς Μονὰς τοῦ ἁγ. Ὁρους	»	200
Ἐξωτερικοῦ	σελίγια	5
Ἀμερικῆς	δολλ.	2
Τὸ διπλοῦν τεῦχος	δρ.	15